SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

2006 Şehitler Albümü

Özel sayı 33

Serxwebûn

2006 Şehitler Albümü

Özel sayı 33

İÇİNDEKİLER

Şehitlerimiz eylemimizin gerçek komutanlarıdır (Önder Apo).....11

Viyan yılının özgürlük mücadelesi şehitlerini saygıyla anıyoruz.....19

Şehitlerimiz onurumuz ve zafere ulaşma teminatımızdır.....28

OCAK ŞUBAT ŞEHİTLERİ

Vahit Farisi (Botan).....35
Leyla Wali Hasan (Viyan Karox).....38
Ahmed Mamo (Diyar).....68
Rezan Gedro (Xebat).....71
Mehmet Şen (Delil Şenwar).....74
Kerboran şehitleri.....77
Xalit Şex Ali (Abbas-Baran).....78
Yoldaş Özel (Amed Dara).....81
İdris İmir (Ciwan Cizre).....84
Fevzi Hasko (Eşref Kahraman).....88
Hüseyin Özkaya (Mordem Şahin).....92
İdris Yakut (Serhildan Şemse).....96
Ergin Ekinci (Zağros Amed).....100

MART ŞEHİTLERİ

Fuat Mahmut (Soro).....107
Devrim Solduk (Dengtav).....111
Kemal Tahazade (Aso Sablax).....116
Abdullah Rükün (Berxwedan Garzan).....120
İdris Sinet (Diyar).....123
Bülent Tanışık (Eriş Amed).....126
Hamet Guli (Hamza Kobani).....128
Kawan İbrahim (Karker Ciwanro).....131
Hüseyin Kızıl (Kawa Adıyaman).....134
Reşit Ahmet (Mazlum Afrin).....137
Kenan Demir (Mervan).....141
Adnan Mahmut (Merxas Haki).....144
Arman Katurani (Rebin Ronahi).....146
Mahmut Güler (Rojhat Amed).....149
Muzaffer Pehlivan (Zafer).....152
Fatih Çetin (Xemgin Amed).....155
Hatice Erbağ (Cihan).....158
Nursel Şimşir (Yıldız Demirdağ).....162
Cihan Ülüş (Yılmaz Xorto).....173
Abdulkadir Erkılıç (Ruha Botan).....177
Mameş Peziri (Botan Urmiye).....182
Ronahi Ali (Ruken).....185
Elefteriya Fortulaki (Elefteriya).....188

NİSAN ŞEHİTLERİ

Nizamettin Kır (Baran Amed).....195
Selman Balyeci (Murat Hazro).....199
Kazım Biçeroğlu (Şervan Karker).....203
Heyfa Muhammed (Adar Roj).....207
Emine Osman (Axin Welat).....212
Mehmet Taşdan (Hayri Serhat).....216
Songül Salman (Rozerin Andok).....219
Özgür Kaya (Sorxwin Ciwan Munzur).....224
Azam Abi (Darav Faraşin).....236
Maksut Muhammed (Zerdeşt).....241
İbrahim Akkoyun (Dijwar Mazlum).....244
Cemal Artış (Firat İntikam).....248
Mehmet Alkan (Harun Pir).....252
İsmail Sex Hıdır (Haki Kobani).....258
M. Sami Hülagü (Sincer Kato).....261
Hirisan Ahmet (Dilxwaz).....264

Şakir Ataş (Demhat Zilan).....268
Sizor Hasan (Ciwan Halep).....272
Sinan Altun (Doğan).....276
Ersin Sefil (Meyman Serhat).....284
Cemil Yıldırım (Özgür Deniz).....287
Mustafa Çelik (Rezan).....294

MAYIS ŞEHİTLERİ

Erkan Yalçın (Şoreş Konya).....303
Nadir Güzingül (Nadir Gabar).....313
Aziz Askol (Çavreş).....323

HAZİRAN ŞEHİTLERİ

Hurşit Dönmez (Ezdin-Eriş).....331
Aso Arif (Orhan).....331
Erdal Sezgin (Baran Amed).....338
Özcan Öztemel (Renas Derik).....341
Ercan Kalan (Mahir).....345
Abdi Yılmaz (Welat Korkmaz).....349
Erdal Akdağ (Agit).....352
Abdulmevla Musa (Baz Afrin).....356
Mirza Sapat (Hasan).....359
Şexmus İbrahim (Şervan Çiya).....364
Turabi Erdoğan (Cafer Koçgiri).....367
Adil Akdoğan (Şahin Hakkari).....375
Şahin Tabar (Gernas).....378
Ferdi Özerli (Xebat Van).....382
Ali Şimşek (Latif Toprak).....385
İbrahim Xelil Yusuf (Leven Kobani).....390
Abdulsamet İbrahim (Mazlum).....394
Muhammed Ali Seyyadi (Seyvan Bitsun)..397
Zuhat Hüsami (Şaho Dirik).....400
Nesibe Özek (Zilan Penaber).....403
Ömer Saygı (Agit Amed).....407
Mehmet Şerif Unat (Seyda Xebat).....411
Muhammed Şexo (Akif Welat).....415
Gaffari Ağan (Agir Urfa).....419
Latife Selamet (Zilan Pepule).....422

TEMMUZ ŞEHİTLERİ

Cabbar Yiğit (Dilşer).....435
Kudbettin Yiğit (Mazlum Cudi).....438
Mehmet Ali Algünerhan (Dilxwaz).....443
Macit Ahmet (Şerif Cihat).....457
Mensûr Fayikî (Hêmin).....460
Şemsettin Gür (Xebat).....463
Nebiha Altun (Amara).....466
Mesut Erbey (Reşit).....472
Yalçın Yöndem (Ararat).....479
Sedat Ayhan (Mordem).....481
Muhammed Hüseyin (Xemgin).....484
Yılmaz Köşker (Roni Maraş).....487
Mehmet Ali Ünvercan (Argeş).....490
Lokman Ali Osman (Rojhat).....493
Salih Gezer (Serbest).....496
Sıraç Aydoğdu (Rubar).....501
Ayfer Serçe (Şilan Aras).....504

AĞUSTOS ŞEHİTLERİ

Ramazan Toptaş (Sarı İbrahim).....511
Enter Baki (Baz).....530
Selahattin Çetin (Serhildan).....534
Fatma Baysal (Jinda).....537
Seyithan Avağ (Rojhat Eruh).....542
Şervan Nergiz (Şervan Murat).....545
Selman Tunç (Kemal).....548
İzettin Yazıcı (Piling).....551
Kenan Çam (Rojhat Avaşin).....554
Ozan Akyol (Baran Erzurum).....559
Cengiz Ersöz (Hasan Zaza).....562

EYLÜL ŞEHİTLERİ

Abdulkerim Uray (Amed Tozo).....569
Xalif Albıyık (Berxwedan).....579
Şehmus Değirmenci (Garzan).....581
Seyfettin Aydın (Koçer Gabar).....586
Yılmaz Aşkan (Hamza-Jêhat).....597

Erkin Balıkçı (Karker).....602
Ergül Toro (Rubar).....608
Hasan Kaya (Sipan Sason).....611
Kazım Milan (Agıri).....616
Ömer Samu (Baran).....622
Eren Yıldırım (Ferman).....625

EKİM ŞEHİTLERİ

Kamuran Hamo (Brusk Zağros).....631
Haşim Çelebi (Çiyager).....634
Erdeşir Sadıki (Rezan).....637
Reşat Yüksek (Cudi).....641
Hasan Güzel (Serhat).....644
Mecit İsmail (Xemgin).....646
Nezir Nas (Mahir Mordem).....652
Soner Güzel (Nurhak).....656
Zekeriyya Yüce (Sedat Ciwan).....664
Bahattin Yılmaz (Şiyar).....670
Murat Beştaş (Şiyar Siirt).....675
İsmail Hakkı Acar (Xeyri).....678

KASIM, ARALIK ŞEHİTLERİ

Orhan Çoğal (Cesur Gever).....685
İlyas Yıldırım (Hozan Serhildan).....685
İsan Çelikel (Metin).....689
Hüseyin Özarslan (Mazlum).....694
İzettin Karakaya (Muzur Welat).....696
Mihemed Silêman Yûsiv (Rubar Anterî)..699
Mahsum Derici (Sipan).....701
Merwan Mihemed (Merwan Ciwan).....703
Metin Doğan (Şiyar).....705
Vedat Ralice (Welat Adıyaman).....710
Necdet Ürper (Harun).....716
Fesih Güzel (Şiyar).....719
Maksut Behnemun (Rızgar).....719
Mehmet Şerif Acar (Kato Jirkî).....723

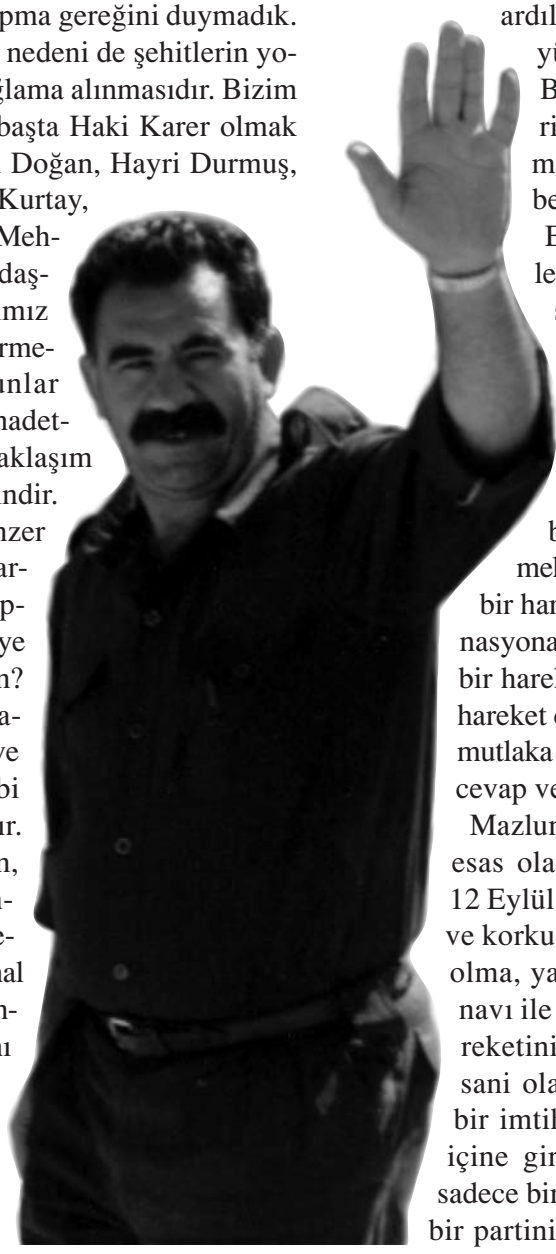

"Onlar, Kürdistan tarihinin en amansız imha süreci içinde ve en büyük kararsızlığın, cesaretsizliğin, fedakarlıktan kaçınmanın kol gezdiği bir ortamda büyük cesaretin, fedakarlığın, karanlığı yırtmanın şehitleridirler. Onlar, bu temelde yüreği yaratmada fedakarlığı yaratmada, karanlığı yırtmada en büyük kahramanlardır ve en büyük güç kaynağıdırlar. Bir halk eğer köleyse, ancak şehitleriyle kölelikten kurtulabilir; ne kadar özlü, büyük şehitleri varsa özgürlüğe de o kadar hakkı vardır. Eğer bu halk Kürdistan halkıysa ve gerçekten uğruna bir avuç insanın en büyük kahramanlıkla, kendini bile bile şahadet gerçeğine vermesiyle dirilecekse, işte bu şehitler, böylesine bir halkın dirilmesinde temel yaratıcı kaynaklar oluyorlar. Belki de hiçbir halkın kurtuluş tarihiyle kıyaslanmayacak bir biçimde, Kürdistan halkının kurtuluş tarihinde PKK şehitlerinin önemli bir yeri vardır. Bunlar, sadece PKK tarihinin, dolayısıyla PKK'yi geliştirmenin şehitleri değil, aynı zamanda Kürdistan halkını yeniden var etmenin şehitleridir"

Rêber Apo

Şehitlerimiz eylemimizin gerçek komutanlarıdır

Yeni ve büyük yürüyüşümüze başlamadan önce şehitleri anmak gerekir. Çünkü yeni bir sürece giriyoruz. Yıllardır kapsamlı değerlendirmeler yapma gereğini duymadık. Bunun en belli başlı nedeni de şehitlerin yolunda yürüyüşün sağlama alınmasıdır. Bizim ilk şehitlerimizden başta Haki Karer olmak üzere, yine Mazlum Doğan, Hayri Durmuş, Kemal Pir, Ferhat Kurtay, Mahsum Korkmaz, Mehmet Karasungur yoldaşların anısına yaptığımız kapsamlı değerlendirmeler vardı ki, bunlar 1986'ya kadar ki şehadetlere genelde nasıl yaklaşım gösterilmesine ilişkindir. Tarihte de buna benzer değerlendirmeler vardır, ilk şehitler kapsamlı değerlendirmeye tabi tutulurlar. Neden? Çünkü, bir davayı hayatlarıyla karşılama ve bedelini ödeme gibi bir durumları vardır. İlk şehadetler derken, henüz dava yaygınlaşmamıştır, partililere, halka, insanlara mal olmamıştır ve çoğu insan bunun anlamını bile bilmez ve hatta irkilme tehlikesi vardır. Bir şehadet eğer bütün yönleriyle iyi ortaya konulmazsa, gerekleri nedir ve ne yapılmalıdır, sorusuna cevap verilmezse o zaman döneklik tehlikesi ortaya çıkabilir. Ayrıca, ilk şehitlerin ardılları, şehide layık bir yürüyüş sahibi olamayabilirler. Bu nedenle ilk şehitler üzerine kapsamlı değerlendirmeler yapmak ve görevleri belirlemek yerindedir.

Biz de bu nedenle ilk şehitlerimize ilişkin oldukça kapsamlı ve halen geçerliliğini sürdüren değerlendirmeler yaptık. Haki'nin anısı üzerine yapılan değerlendirmeler; neden bir parti hareketine ulaşmak neden bir PKK olayına cesaret etmek, neden PKK'yi en fedakar bir hareket yapmak, neden enternasyonalist veya insani yönü güçlü bir hareket yapmak, neden salt bir hareket olarak görmemek ve neden mutlaka yürümek gerekir sorularına cevap vermek için yapılmıştır.

Mazlum'un değerlendirilmesinde esas olan nokta şuydu: O zaman 12 Eylül faşizminin yaydığı dehşet ve korku söz konusuydu. Ya teslim olma, ya da direnmenin büyük sınavı ile karşı karşıyaydı. Parti hareketinin, ulusal var olmanın, insani olarak var olmanın en çetin bir imtihanı yaşanıyordu. Burada içine girilecek ufak bir tereddüt, sadece bir kişinin dönekliğine değil, bir partinin, bir halkın ve de insan-

lığın tümüyle faşizmin karanlığına teslim olmasına yol açabilirdi. Dolayısıyla yapılması gereken, artık kesin ve tek çare olarak yaşamı bu temelde sağlamaktı. Tek bilinç, insani ideoloji, asla teslimiyete hiç yer vermeyen ideoloji partiydi. Artık bundan başka bir yolla kurtarılamayacaktı. İşte tamı tamına bu temelde kendini feda etmeyi bilmenin şehadetidir. Nereden bakılırsa bakılsın yerinde bir şehadettir. Ve biz buna şöyle bir değerlendirme ile karşılık verdik: En kötü ölüm ile yaşam arasında bulunması gereken bir köprüdür bu şehadet. Vahşetin, ölümün korkusundan kurtuluşa atılması gereken en temel köprü. Bu köprüden geçenler korkuyu yenmiştir. Bu köprüden geçenler teslimiyeti yenmiştir. Bu köprüden geçenler yeniden var olmanın, dirilmenin imkanını yakalamıştır. Ve zaten Newroz gibi bir günün seçilmesinin, böyle bir dirilişle alakası vardır. Bu anlamda Newroz için de gerekli olan bu temelde yapılmıştır.

Bu şehadetleri her zaman zorbaların ve zalimlerin terörüne ve bundan kaynaklanan korkuya yenik düşmemek ve daha cesaretli bazı adımlarla üzerlerine yürüyebilmek biçiminde ele aldık ve böyle değerlendirdik; anıya böyle karşılık vermek istedik. Sonuçta bildiğiniz gibi, kesintisiz ve bitmez büyük direnişler gerçekleştirdik. Bizim bu şehadetlere karşılık verme tarzımız, Mazlum ve Kemallerin önceden kararlaştırdıkları gibi, mücadeleyi kesintisiz kılmaktır. Bu kararın başarısı diğer bazı kararlardan geçer. Süreci kesinleştirmek, imha, teslimiyet ve her türlü düşmeye karşı can siperane direnebilmektir. Bu direnme ve şehadetle kurtarılan ve kesinleştirilen, parti hareketinin, bu insani hareketin ve bu halkın yaşamasıdır, işte adına zafer denilecek bir gelişme varsa böyle ifadesini bulur. Ve bunun da gerekleri, böyle önderlere yaraşır bir biçimde yerine getirilmiştir. Biliniyor, Mazlum'dan sonra zindan direnme yolundadır ve zindan dışı da buna layık olmanın, ülkeye yeniden dönüşün kararlılığı yolundadır. Parti adına bu şehitlerin anısına layık olmanın gerekleri, daha 1982 sonlarında ülkeye yaygınca yönelme, ülkeye dönüşün ideolojik-politik ve pratik tedbirlerini almadır. Böylece "anıya layık olma sağlanmıştır" diyoruz. Bir gerilla aşaması yaptık 15 Ağustos'ta. Bu atılıma oldukça kendini yetersiz katanlar vardı. 1985'lerin sonunda yenilgiyi normal görenler ve kendine yedirenler vardı. Hayli çaresiz duruma düşenler vardı. Bu işlerin daha fazla ilerlemeyeceğine dair kuşkular gelişiyordu, işte Agit'in şehadetine de bu günlerde yaklaştık. Yüksek kararlılık, inanç, gelişmelerden kuşku duymama, bu dönemin yerinde bir adımı ve tavrıdır. Bu temelde ortaya çıkan bir şehadettir. 15 Ağustos Atılımı'nın sonuçlarını, tehlikeye sokabilecek gelişmelere örnek düzeyde bir karşılık vermedir. Onun sürdürülmesi, inancın ve kararlılığın güçlü kılınması gerekiyordu. Anısının anlamı buydu ve bu temelde biz de bu

anıya karşılık verdik. Gerillayı, daha bir yıl geçmeden, elli kişiyi aşan gruplar halinde ve çok sayıda ülke sathına yaydık. Doğru değerlendirme ve bununla birlikte pratik adımlar atma sağlanarak anının gerekleri yerine getirilmiştir.

1987'den itibaren büyük bir atılım, peş peşe gruplarla müdahale ve ülkeyi daha fazla gerillaya kavuşturma sağlanmıştır.

Her şehadetin sonuçları böyle karşılanmıştır. Yerindedir ve gerekenler yapılmıştır. Bundan sonra kapsamlı değerlendirmelere yönelme gereğini duymadık. Zaman zaman bazı militanların şehadetlerine ilişkin değerlendirmeler yaptık; fakat kapsamlı değil. Bunun nedeni, bu şehadetlerin önemi olmadığından veya rollerini kavrayamamadan ötürü değil, aksine, her şey şehitlerin anılarına bağlı yürüyor, bunun teminatı vardır. Dolayısıyla çok söylem yerine, çok yapmak bir tutum olarak kendisini dayatmıştır.

Bir de 1990 şehitleri vardır. Bu konuda kısa bir değerlendirme yaptık. Hamza'nın şehadeti, örgüt içi birçok kuşkulu, (ister bilinçli, ister bilinçsiz) tedbirsiz, dost mu vuruyor, düşman mı vuruyor belirsiz ve ülkede rahatlıkla canice uygulamalara başvurabilecek kadar bazı tehlikeli öğelerin parti içinde partinin başına bela olmaları gibi bir durumun ortaya çıktığı, kuşkulu hal ve hareketlerin yüze vurduğu bir dönemin şehadetidir. Parti adına bazıları çığırından çıkmış, kurala uymayan, disipline gelmeyen, kendini konuşturan tipler var ve en son uygulama, en dikkat edilmesi gereken bir alanımızda, beklenmedik bir biçimde şehit olma durumu idi. Ve bunu da, iç gericiliğin hesabını tamamen görmenin, örgüt içinde kurala uymayan, tedbir almayan, kendini müthiş konuşturan, değerler üzerinde müthiş tasarruf eden, yönetim ilkesini ve yetki ilkesini kötü kullanan tutuma son vermenin ve özellikle bunu giderek daha da derinleştirmenin anısı olarak değerlendirdik. Özellikle parti içi bu tip oluşumlara daha da yöneldik. Bu anının bir gereği olarak, parti içinde belli bir netleşme, giderek yeniden düzenleme, partinin ruhuna ve partinin kişiliğine ulaşma sağlandı. Şehadet bu temelde değerlendirildi ve gerekleri yerine getirildi.

Dolayısıyla şehadet çizgisindeki değerlendirmeler, önemli yetmezliklere karşı önemli tavırlar kendini ortaya çıkardığında geliştiriliyor, daha çok da bir tutum olarak partiye mal ediliyor. Şehitlerin anısına verilecek en doğru karşılık budur. Bir döneme dayatılan görev neyse, şehitlere bağlılığı da, onun gereklerini yerine getirmek, bir çizgiye verilmesi gereken karşılığı vermek ve bunu örgütlemek artık başarısını kesinleştirecek bir çabayı egemen kılmak olarak değerlendirdik. Diğerleri de tamamen bu çerçeve dahilinde ele alınır, değerlendirilir ve güç alınır. Bir gittiyse, on getirilir yerine. Bir eksiklik varsa şehadette, giderilerek anıya gereken karşılık verilir. Çünkü, ilk dönemin şehitlikleri zayıflıkların bir sonucudur; yetersizliğin, yanılgının bir sonucudur. Dolayısıyla yetersizlik, zayıflık, yanlışlık giderildiğinde de şehide anlam verilmiş olur.

İlk şehitliklerde örgüt biraz zayıftır, dönem hızlıdır yanılgı ve netsizlik ileri düzeydedir. Şehadetler böylesi koşulların içerisinde gerçekleşiyor. Dolayısıyla zayıflık giderilir, netsizlik açığa çıkarılır, yetersizlikler yeterli hale getirilir. Bu da şehadete verilecek en doğru bir cevap oluyor bu yönüyle. Ve bizzat bu temelde örgütü güçlendirmek, netleştirmek, birçok yetersizliğini yeterliliğe çevirmek gibi bitmez-tükenmez bir çabayla şehitlere layık olmanın gerekli olduğunu, böyle layık olunacağını ortaya koyduk. Hemen hemen her şehidin ve bu şehit grubunun anısından çıkardığımız sonuçlar bunlardır. Şehitler, bu anlamda yaşıyor, önderlik ediyor. Ve bu anlamda "PKK ve direniş hareketi eğer bu duruma gelmişse bu, şehitlerin gücü ve komutası altında gerçekleşmiştir" diyoruz.

Bir diğer şehit türü, teslim olmamak için - ki zindandakiler de, son tahlilde böyledir- bilinçli şehadete gitme eylemleridir ve bunlar, kesinlikle intihar değildir, aksine en büyük eylemlerdir. Çünkü intihar, yaşam karşısında yenilgiyi ifade eder. Her bakımdan yenilmiş kişinin eylem biçimidir. Bizim o büyük şehadet olayları ulusal direniş varlıkları, her taraftan kuşatılan ve mutlaka teslim alınmak istenen ve tek bir kurtuluş yolu kalmayan bir ortamda teslim alınmaya karşı büyük bir direnmedir; büyük bir teslim olmama hareketidir. Ruhunu teslim etmeme, fiziğini teslim etmeme hareketidir. Şehadetler bu temelde gerçekleşmiştir. Çok sayıda yoldaşımızın son bombayı, son kurşunu kendi elleriyle böylesi bir direniş eyleminde kullanması, PKK'de direnişin ve teslim olmamanın boyutlarını sergilemek açısından kapsamlıdır, ileri düzeydedir.

Biz onların hepsini tek tek ele almayacağız, hatta bilemeyiz bile. Ama gerçekten bu şehadetler çok sayıdadır ve kahramancadır. Öyle isimler var ki, anılarına bir destan yazılabilir. Yaşamla dopdolu olanlar, yaşama karşı en ufak bir kuşkuları olmayanlar bunu yapıyor. 24 saat önce değil, bir saat önce özgürlük yaşamının sevinciyle dolu olanlar, hain bir pusuda, hain bir uykuda çepeçevre kuşatıldıklarında bir çırpıda, o büyük yaşamın onuru adına teslim olmamaya ve onun en kahraman biçimine ulaşabiliyorlar.

Daha bu sene, 1992'de teslim olmama ruhunu en iyi yansıtanlar vardır. Norşîn'de Roza, Van'da Berîvan ve Zekiye bunun en son halkalarıdır. Kadın olmaları itibariyle daha da özgün yanları var. Düşman kadına daha fazla hakaret eder. Cinsmen hakaret eder. Daha kolay teslim almak ister, işte buna karşı, özgür kadın ve teslim olmaz kişilik olarak PKK'de nasıl cevap verilir; sözü edilen eylemler bu tutumun ifadesi oluyor.

Yine bu yılın başında, yüzyılda bir görülebilecek kışa karşı da ayakta kalmanın, direnmenin şehitleri vardır. Gerçekten düşmandan daha etkili olmaya başlayan bir kıştı. Buna karşı da direnilmiştir. Daha rahat koşullara çekilme yapılmamış, tedbirsiz hareket edilmiş, böyle bir kışın gelebileceği düşünülmemiştir. Bir de beklenmedik bir biçimde düşmanın hava saldırıları vardır. Bunların da etkisiyle çığ felaketi altında değerli yoldaşlarımızın şehadeti söz konusudur. Hayriler, Eminler bu temelde yanlarındaki gruplarıyla birlikte şehit düşmüşlerdir. Bütün bunlar şu anlama gelir: Karda-kışta sürekli görev başında olmak. Görev her şeyden üstündür. Bunun karı-kışı ve yazı olmaz. Bunları görevi başında olmanın şehitleri olarak değerlendiriyoruz. Dağda kalınıyorsa, dağın eteğinde çığ tehlikesi de olur, donma tehlikesi de olur. Alınması gereken ders: Çok sıcak olur, çok soğuk olur, fakat en zor şartlarda bile olsa, verilen

görev alanında kalınır. Bu göreve bağlılığın soylulaştırılmasına dair, onun zamanı, mekanı ve koşulu olmaz biçimindeki bir yaşamın ifadesidir. Bu temelde ders çıkaracaksın, dolayısıyla iyi üsleneceksin, üslenmede zayıflık varsa gidereceksin!...

... Demek ki, bir zayıflığın ortamında doğan bir şehadet, doğru bir üslenmeye, doğru bir yeraltına, doğru bir hareket tarzına götürüyor ve o da kendi içinde bir kazanmaya yol açıyor. Dikkat edilirse şehadetler, sadece vakitsiz kayıplar değil, doğru yaklaşıldığında ve mutlaka bağlı olmanın gerekleri yerine getirildiğinde önemli kazanımlara da götürebilir. PKK tarihinde şehadete yaklaşım budur ve alınan sonuçlar da, bunun doğruluğu kadar emredici bir tarzda yaklaşılması gerektiğini ortaya koyuyor.

Bu yılın 2 Şubat'ında da bir şehadet olayı vardır; biz buna da şehitlik demeliyiz.

Bir Melê dostumuz vardı: Melê Abdullah. Bu kişiliğin, bu tarihi şahsiyetin özellikleri var. Doksan dokuz yaşında, ömrü Türkiye Cumhuriyeti tarihinden daha fazla. Cumhuriyet ideoloji, politika, kurum, kuruluş olarak geliştiğinde kendini bütünleştirmiyor, bir karşı koyma durumunda tutuyor. Dikkat edilirse, cumhuriyetin 70 yıllık sürecinde boyun eğdirilmeyen aşiret reisi, ağası, din adamı kalmadı. Hatta sınıfsal düzeyde ele alırsak, bir ulusal imhayı, inkarı kabullenmeyen sosyal bir kesim kalmadı. Aydınlaşma deniliyor, bu aydınlaşma tamamen bir inkar, ihanet temelinde iliklerine kadar geliştirilen bir karanlıklaşmaydı. Bir halk neredeyse ezici bir biçimde bu karanlığa gömülürken, aslını, ülkesini inkar, kişiliğini ve hatta dini-imanını inkar biçiminde sonuna kadar gidilirken, bu kadar aşağılaşma, bu kadar düşme ve hem de hiç düşünmeden, hiç çaba harcamadan -özellikle son yıllarda- neredeyse köşeyi dönme, aileyi kurtarma, kendini bir maaşa bağlama uğruna böyle karanlıkta ve düşmede bir yarışa girme ve hatta bunu yücelme biçiminde ele alma gafletine girenleri bilen insan, tek bir şey kalmamacasına ucuz yaşama durumuna karşı ayakta kalan bir kişilikli Melê. Evet, çağdaş bir ideolojiyle kavramıyor. Milliyetçi ideolojiden fazla haberi yok, sosyalizmden de haberi yok; fakat din ideolojisiyle de olsa insanı unutmamış, şerefi unutmamış, "tek kaldım" dememiş, örgüt var mı yok mu bu tür hesapları yapmamış, "ben temiz kalacağım" şeklinde kendine göre bir ideoloji, kendine göre bir tutum almış, 70 yıl bu cumhuriyet tarihine karşı koymuş, kişiliğini temiz tutmuş, yüreğini temiz tutmuştur. Ve bu anlamda oldukça önder gibi bir konuma -tek de olsa, zayıf ve yalnız da olsa- gelmiş bir kişilik olarak yaşamıştır.

> **"Şehadetler, sadece vakitsiz kayıplar değil, doğru yaklaşıldığında ve mutlaka bağlı olmanın gerekleri yerine getirildiğinde önemli kazanımlara da götürebilir. PKK tarihinde şehadete yaklaşım budur ve alınan sonuçlar da, bunun doğruluğunu ortaya koyuyor"**

Tabii o dönemin bu tür kişiliklerle oynayan bir örgütü vardır. KDP denilen, Barzani mollalığı denilen kurum vardır. Melê Abdullah gibilerine el atarak kendi desteği haline getiriyor. Elli yıl sürüyor sanıyorum böyle bir destek. Hatta o örgütün genel havası içinde de kalmaya çalışıyor. 12 Eylül faşizmi söz konusu olduğunda, ona doğru yönelmeye çalışıyor. Bir şeyler bekliyor. Fakat bakıyor ki, inançlarına, çabalarına ihanet edilmiştir. O zaman KDP önderliği İran'a sığınmıştır. İran, burada onları halka karşı kullanmaya çalışıyor. Buna alet olmamak için direniyor. Ayrıca çok kötü tüccarlık yapıyorlar. Tüccarlıktan vurgunlar vuruyorlar. Burada da

kendisine dayatılan, bu hıyanet ve bu aşağılık yaşama alet olmasıdır; buna karşı da direniyor. Elli yıl da geçse, emeklerinin başına çok kötü bir önderlik tarafından en büyük kötülüklerin geldiğini de görse, teslim olmuyor. "Düşmanım var", "şerefim var", "bunlardan vazgeçmem" diyor. Hatta işkenceye alınıyor 95 yaşında, yine de teslim olmuyor, satmıyor kişiliğini. Ve kala kala sağında solunda bir PKK kıvılcımı, aydınlanması kalıyor. Onunla ilişki kurmaya çalışıyor. Çareyi onunla dostlukta buluyor, iyi dost olabiliyor. Dostluk kıymetini oldukça iyi bilen bir kişilik oluyor. Dostluktur deyip oynamıyor. Dostluktur, deyip vazgeçmiyor. İmanını koruyor, inancını koruyor ve ne yapıp edip buraya kadar geliyor.

Bu kişiliğin oğulları da vardır. DDKD'lidirler. Yani küçük burjuva reformist, milliyetçi birtakım tutumlara girmişlerdir. Onlara hiç ilgi duymuyor. "Ben sizlerin 100 yıla yakın yaşımla babanızım, gelin babanızı bir görün, bir vasiyetim var mı alın, duyun" demiyor; bunu söyleme gereğini bile duymuyor ve bize geliyor. Bu dağlara 98 yaşındaki vücuduyla çıktı. Bir defa çıktı geldi, 20 yaşındaki delikanlı ruhuyla kampımıza teşrif etti. Aslında şereflendirdi ve güçlendirdi. Ben onu arkadaşlarla gördüm, dine göre kadın erkek ayrımı yapılır ama, O bu ayırımı da yapmadı. Kadın-erkek yoldaşların elini sıktı, onlara başarı diledi. Ülkeye yönelen gruplara değme komutanın söyleyemeyeceği ve talimat niteliğinde olması gereken değerlendirmeler yaptı. Şunları söylüyordu: "İyi üsleneceksiniz, örneğin benim tanıdığım bir bölge var" diyordu. Mutki, Kozluk, Sason oraları iyi bilir, oralar üslenme alanlarıdır. "Mutlaka oraları tutmalısınız" diyordu. Gerillaya duyduğu inancı çok iyi yansıtıyordu. O her türlü pasifizmin, her türlü reformizmin çok üstünde ve devrimci bir yöntemle kurtuluş savaşının peşindedir, yanındadır. Ayrıca disipline gelmek, emirlere uymak, nasıl dinde, islamiyette gelişmiştir, islamın komutanları, askerleri nedir? Bunun da verdiği bir bilinçle oldukça kapsamlı yapıyordu. Yine emre, yani önderliğe uymanın neden çok önemli olduğunu, kendisinin de bir asker olduğunu, önderliğin emrinde olduğunu tüm davranışlarıyla gösteriyordu ve gerçekten de bir emir eri gibiydi. Ona "98 yaşındaki asker" diyordum ben.

Öyle emir ve talimat dahilinde olmaya büyük özen gösteren ve dakikası dakikasına uyan bir asker olması anlamlıydı. Bu temeldeki katılımı, dostluktan da öteye PKK içinde yaşamaya ve son günlerini militanca vermeye inanmış ve karar vermişti. Halk içine geçti. Çok sayıda toplantı yaptı. Suriye sahası içindeki Kürt halkından onu tanımayan yoktu. Ve çok kutsalca bağlanmayan da yok gibidir. Büyük bir etki sahibi olmayı bildiği gibi, bir yerde kalmanın önemini de biliyordu. Suriye sahasında PKK'nin biraz serbest hareket etmesine büyük bir değer biçiyordu. Bu temelde buranın önderliğinin iyi olduğunu, iyi değerlendirilmesi gerektiğini, tarihi tecrübesinden ötürü, burada rahat kalmanın büyük gelişmelere yol açacağını düşünüyordu. Öyle değerlendiriyordu. Bu temelde kaldı. Amacı 1992 Newrozu'na ulaşabilmekti. Biz, "2000'e doğru kurtuluşa gidilirse" dediğimizde, O, "hayır, 1995'e doğru olursa daha uygun olur" diyordu. 1995, biraz da gözüne kestirdiği ve o döneme kadar yaşamayı umduğu bir yıldı.

Halkımızın böyle çok sayıda ihtiyarı vardır. Birkaç yıllık bir ömrü kalmıştır. "Bununla kurtuluşu görmek istiyorum" diyen çoktur. Bu umutla yaşıyorlar. 15 Ağustos Atılımı başladığında, sanırım Botan'da da öyle ihtiyarlar vardı. "Ne mutlu bu günleri de gördük. Ölümümüze iki üç gün kalmışsa da, artık biz bugünleri gördük, ölüm gam getirmez" diyebilmişlerdir. Yine şimdi bazı ihtiyarlarımız, "birkaç yıl ömrümüz kaldı, artık bu işin zaferini görelim" diye bir tutum içindedirler.

İşte o tarihi kişiliğin de öyle bir umudu vardı. Fakat göremeyecekmiş gibi bir endişeyi

de yaşıyordu. Tabii yüz yaşına gelmiş bir kalp her an durabilir. Ama yine de çok genç kalmayı, kalbi dururken bile elinde ibrik ayakta yürüyebilmeyi başarması, ne kadar direngen, ne kadar kimsenin başına yük olmadığını gösteriyordu. Tek başına bir odada yaşama gücünü göstermesi, militanca yaşadığını ortaya koyuyor. En belli başlı vasiyetlerinden birisi, ilkel milliyetçi önderliğin affedilmemesi gerektiği idi. En radikal tavrı buydu ve bunun da gereklerinin yerine getirilmesi gerektiğini söylüyordu. Bunun yanında çizgiye çok inanıyor, zaferin kesin olduğunu görerek rahatlıyordu.

Sahte mellelere ve din adamlarına karşı çok öfkeliydi. Ve hatta son günlerinde böyle uğursuz bazı mellelerle karşılaştığında çok öfkelenmesi ve bunun verdiği rahatsızlığın da onu yıpratması söz konusuydu. Bu, bir anlamda, iç dünyasında dini gericilikle, dini sahtekarlıkla ne kadar mücadele içinde olduğunu, onlara karşı nasıl bir mücadele verdiğini gösterir.

Böyle bir kişilik bu yılın başlarında yanımızdan ayrıldı. Kürdistan'ın böyle birçok ihtiyarı vardır. Teslim olmamış, temiz kalmış insanları vardır. Bu kişilik onları temsil ediyordu. Örgütlenememişlerdir, hizmetleri halka yansımamıştır. Bazen aldatılmışlardır. Biz bu kişiliğin şahsında bunlara layık olmanın, bunları da partimize mal etmenin büyük cabası içinde olduk. Böyle bir şehidin anısına, böyle temiz kalmış, hangi dinden, mezhepten, kültürden olurlarsa olsunlar, onlara uzanılması gerektiğini derinden duyduk ve gerekeni yaptık.

Bize göre bunların daha çok vurgulanması gerekiyor. Böyle teknik de olsa kalabilmiş insanlarımıza yüksek değer biçerek, onların anısını sürekli yükseltelim! PKK'nin aydınlatıcı, kurtuluşçu ideolojik, politik ve örgütsel yapısı içine taşırarak, tarihi bir mirasımıza doğru sahip çıkacağız. Bu tarihi kişiliğin anısı, bir tarihi mirastır da. Bazen sorarız, "tarihi miras var mı" diye. Tarihi miras vardır ve o da şudur: Şeyh Sait de darağacında yetmişi aşkın yaşıyla sallandırıldı, Seyit Rıza da sallandırıldı. İşte bu tarihi kişilik, aynı zamanda o tarihi mirasın da devamıdır. Belki tek kişiliktir, ama çok önemli bir mirastır. Ve bizi böyle canı gönülden kabul etmesi ve rahat bir biçimde nefes vermesi de bu mirasın ne denli değerli olduğunu ve PKK'nin ne denli bir mirasa sahip bulunduğunu ortaya çıkarıyor.

Demek ki, teslim olmayan bir tarih var. Demek ki, eğer bu miras sürdürülürse mutlaka doğru çizgiye ve doğru önderliğe kavuşur. Bu şehadet bunu ispatlıyor. Onun din ideolojisinde olması başka bir mezhepten olması hiç etkileyici olmuyor PKK'de. Bu da PKK'nin, aynı zamanda bağnaz, katı, kalıpçı ve kaba materyalist ölçüler içinde olmadığını, insani özü, hangi dinden, hangi mezhepten olursa olsun bünyesine kalabileceğini, bu derinlikte bir muhtevaya sahip olduğunu gös-

terir. Ve sosyalizmin de bu kapsamda olması gerektiğine yüksek değer biçiyoruz. PKK, başlangıçtan itibaren insanlığa çok şey veren özü yakalamakla ve onu sosyalizme taşırmakla, çokça ihmal edilen ve hatta reel sosyalizmin yıkılışında çok etkili olan bir tutuma en uygun karşılığı vermekle, nasıl güçleneceği ve nasıl yenilmez bir sosyalizm temsiline gidileceğini kanıtlıyor. Tıpkı Hakilerin, başka bir ulustan olmanın en büyük fedakarlık kaynağı, direnme kaynağı olduğunu gösterdiği gibi. Burada başka bir milliyetten gelmenin nasıl soylulaşabileceğini, ezilen bir ulusun içinde şekillenen kurtuluş hareketi içine bu soyluluğun nasıl yansıtılabileceğini görüyoruz. Bu da, insani boyutun PKK içine nasıl taşırılabileceğini ve PKK'nin bu temelde nasıl gelişebileceğini göstermiştir.

PKK içinde, toplumda daha da ezilen kadın kesiminin şehadete ulaşan militanları da vardır. Bir nesne olmaktan öteye gidemeyen, fakat PKK içine taşırıldığında, PKK içinde başını kaldırdığında ve halk saflarına inildiğinde nasıl bir kahramanlık mertebesine ulaşılabileceğine dair kadın şehitlerin yiğitçe örnekleri vardır. Cizre'nin bugün büyük direnişinde, bu kişiliklerin rolü oldukça etkili olmuştur. Berîvan arkadaşın şehadeti, en köle koşullardan PKK'de nasıl özgürlüğe ulaşılabileceği ve direnişçi bir kimliğe sahip olunabileceğini kanıtlıyor. Bu temelde kadının oldukça güçlü bir katılımı vardır. Bu da PKK'nin özgürlükte ne kadar derinleşebileceğini, ezilen cinsin kurtuluşuna da ne denli yüksek bir yer verdiğini gösteriyor.

Demek ki, tarihi mirasa doğru yaklaşım, ezilen cinsin kurtuluş sorununa doğru yaklaşım, din sorununa doğru yaklaşım, PKK şehitliğinde, büyük bir anlam kazanmıştır. PKK'de gerçekleşen sosyalimin başarılı yürüyüşünde, bu temel şehadetlerde dile getirilen anlamın ne kadar büyük ve yerinde olduğunu göstermektedir.

Biz bu temelde şehitlerimizi yeniden anarken, tarihi mirasla doğru kaynaşmış, ezilenlerin kurtuluş sorunlarıyla, bugün halen bir bela gibi duran ezen ezilen ulus sorunlarıyla doğru karşılaşmış ve çözümlemiş, bunu yaşama dönüştürmüşüz. Böyle bir partiye ulaşmakla bu şehitlerimize en yüce karşılığı verdik diyoruz. Bu tavır ilkeseldir ve bu temelde oluşan PKK de yücedir. Bu sadece birkaç şehidin anısının sıradan anılması değildir; bir yaşam biçimine, bu yaşama dayanan yüce ilkelere yol açma ve giderek bunun sürekli olması ve bu temelde insanlığa da katlanmasıdır. İnsanlık tarihi kadar eski insani değerler ve insanlığın bütün gelecek ufkunu tutması gereken değerler, PKK'de somut bir ifadeye, onun yaşam biçimine, ilkesi ve pratiğine kavuşmuştur.

"Tarihi mirasa doğru yaklaşım, ezilen cinsin kurtuluş sorununa doğru yaklaşım, din sorununa doğru yaklaşım, PKK şehitliğinde, büyük bir anlam kazanmıştır. PKK'de gerçekleşen sosyalizmin başarılı yürüyüşünde, bu temel şehadetlerde dile getirilen anlamın ne kadar büyük ve yerinde olduğunu göstermektedir"

Bir kez daha şehitlerimizin anısına bu temelde bağlıyız. PKK'nin sonuna kadar, halkımızın ve bölge halklarımızın ulusal kurtuluşunda, özgürlüğünde ve giderek insanlığın kurtuluşunda yerini pekiştirmesi ve rolünü tam oynaması için onun ilkelerine sürekli bağlı kalacağız, pratiği sürekli geliştireceğiz ve bu temelde kesintisiz zaferlerle, başarılarla dolu kılarak karşılık vereceğiz. Ve bu anlamda diyoruz ki: Şehitlerimizin anısı sürekli yanan bir meşaledir ve onlar eylemimizin gerçek komutanlarıdır.

11 Mart 1992

VİYAN YILININ ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ ŞEHİTLERİNİ SAYGIYLA ANIYORUZ

2006 yılı, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi tarihinde çok yönlü taktikler çerçevesinde kıran kırana geçen büyük bir özgürlük mücadelesi yılı olmuştur. Hem inkar ve imha sistemiyle, hem de onun dönemsel yönetimi olan AKP hükümetiyle hesaplaşmada tarihi bir mücadele yılını oluşturmaktadır. Denebilir ki, uluslararası komployla her bakımdan hareketimizin hesaplaşma yaşadığı ve sonuçta uluslararası komplonun belinin kırıldığı, başarısızlığının kesinleştirildiği bir mücadele yılı yaşanmıştır. Bu çerçevede 1 Haziran 2004 atılımımızın da gerilla ve halk serhildanları temelinde tam bir pratikleşme yaşadığı ve tarihi büyük kazanımlar elde ettiği bir yıl haline gelmiştir. Denebilir ki, bir yandan uluslararası komplonun boşa çıkartılmasının, başarısız kılınmasının kanıtlandığı, diğer yandan ise 1 Haziran 2004 atılımı temelinde gelişen yeni dönem mücadelesinin soykırım rejimine karşı üstünlüğünün kesinleştiği bir yıl olmuştur.

Elbette böyle kapsamlı mücadele yılı, değişik taktiksel aşamalardan geçerek gerçekleşmiştir. Çok yönlü ve kapsamlı bir mücadele tarz ve taktiğinin yaşanmasına sahne olmuştur. En kapsamlı halk serhildanlarından gerillanın en güçlü ve görkemli eylemlerine kadar, yine Önderliği sahiplenmede gösterilen Viyanca duyarlılıktan her türlü hain, ajan, işbirlikçi sızmalara kadar geliştirilen saldırılar karşısında ortaya çıkan İbrahimce duruş ve direniş gerçeği bu 2006 yılında yaşanmıştır. Önder Apo'nun Kürt halkının siyasi iradesi olarak kabul edilmesinden, halkça onaylanmasından bizzat ABD başta olmak üzere sistemin önde gelen mensuplarının Kürt özgürlük hareketini resmen tanıyarak ondan ateşkes ilan etmesi çağrısında bulunmaya kadar birçok tarihi gelişme yaşanmıştır. Yine serhildan ile savaş, Önderliğe yöneltilen zehirleme gibi alçakça saldırılarından işbirlikçi-ajan sızmalarına karşı direnişe ve burdan 1 Ekim beşinci ateşkes sürecine kadar çok yönlü bir mücadele içinde olunmuştur.

Elbette bütün bu tarihi direnişler inkarcı soykırım rejiminin Önder Apo'yu alçakça zehirleme girişiminden tutalım Kürt çocukları ve kadınlarına kadar uzanan vahşi katliam uygulamaları, yine her türlü askeri saldırıdan ajan-işbirlikçi yapıları sızdırmaya kadar varan çok yönlü, bütünlüklü, topyekun saldırıyı ifade eden tutumları karşısında yaşanmıştır. Bilindiği gibi, 23 Ağustos 2005 tarihinde toplanan Milli Güvenlik Kurulu, hareketimize karşı topyekun mücadele kararı alındığını ilan etmiş ve 2005 Kasım'ında Şemdinli'de Umut Kitapevi'nin kundaklanmasıyla başlayan yeni bir kirli savaş süreci gündeme getirilmiştir. Dolayısıyla 2006 yılı olağanüstü bir mücadele yılı olmuştur. Sömürgeci soykırım rejimi topyekun mücadele konsepti temelinde her türlü yol ve yöntemi deneyerek en vahşi saldırılarda bulunduğu gibi, gerilla ve serhildan temelinde hareketimiz ve halkımız da, tüm bu saldırganlıklara karşı kelimenin gerçek anlamıyla tam bir kahramanca direniş içinde olarak her türlü düşman saldırısını boşa çıkartıp 2006 yılı gibi büyük mücadele yılının kazananı olmayı başarmıştır.

Hiç kuşkusuz böyle büyük bir mücadele yılının yaşanmasında ve başarının elde edilmesinde Önder Apo'nun İmralı direnişi, gerillanın kahramanlıkları, Kürt çocuklarının, gençlerinin, kadınlarının, tüm halkın kahramanca direnişi belirleyici olmuştur. Bütün

bunlar içerisinde de hiç kuşkusuz kahraman şehitlerimiz bu büyük direnişin öncüsü, önderi, ruhu, çekim gücü, düşmanı kahreden vuruş tarzı olmayı bilmiştir. Önderlik, hareket ve halk olarak gösterdiğimiz kahramanca direnişin öncü ve çekim gücü elbette kahraman şehitlerimiz olmuştur. PKK'nin bir kahramanlık hareketi olduğu, bütün tarihinin kahramanca mücadelelerle dolu bulunduğu, her yılının yeni kahramanlıklarla yaratıldığı ve kazanıldığı bilinmektedir. Bu temelde Önder Apo'nun ifade ettiği gibi, PKK gerçekten de "Şehitler Partisidir" şehitler hareketidir. Birbirinin ardına bir zincirin halkaları gibi dizilen büyük kahraman şehitlerin var ettiği, yarattığı, oluşturduğu bir hareket konumundadır. Bu gerçek 2006 yılı gibi büyük mücadele yılında da bir kez daha kanıtlanmıştır. Her zaman olduğu gibi bu büyük mücadele yılının yaratanı ve kazananı da hiç kuşkusuz kahraman şehitlerimiz olmuştur. Viyanlarla başlayıp İbrahimlerle doruğa ulaşan bu büyük direnme ve şehadet süreci, 2006 yılının her zamankinden daha büyük kahramanlıklar yılı olmasını sağlamış ve Özgürlük hareketimizin mutlak başarısını yaratmıştır. Elbette direnen, kazanan Özgürlük hareketimiz ve halkımız olmuştur. Fakat bu direnmeyi ve kazanmanın öncülüğünü yapan da hiç kuşkusuz kahraman şehitlerimiz olmuştur. İlk anından, daha kış ortasında, şubat başından itibaren mücadele yılı kahraman şehadetlerle başlamış ve sonuna kadar da bu direnme çizgisini esas alarak büyük kahramanlıklar yılı olarak yaşanmıştır. Bu bakımdan her zamankinden daha fazla 2006 yılının öncüsü, kazananı, yaratıcısı, zafer elde edicisi kesinlikle kahraman şehitlerimiz olmuştur.

Sömürgeci soykırım rejiminin ve AKP hükümetinin 2006 yılına topyekun mücadele konsepti kararı temelinde girdiğini ifade etmiştik. Elbette topyekun mücadele hedefler bakımından, araçlar ve yöntemler bakımından, yani her bakımdan topyekun saldırıyı ifade etmiştir. Tank, top, uçaklar başta olmak üzere her türlü askeri gücün kullanılmasından işbirlikçi-ajan yapıların sızdırılmasına ve yine İmralı'da görüldüğü gibi, Önder Apo'ya dönük zehirleme saldırısına kadar her türlü araç, her türlü kirli savaş aracı bu dönemde devreye konmuştur. Hiçbir savaş hukukuna bağlı kalınmaksızın ve hiçbir kural, kaide, hukuk tanınmaksızın hareketimize, Önderliğimize ve halkımıza karşı saldırı içinde olunmuştur. Yine yöntemler bakımından her türlü yönteme başvurulmuştur. Dıştan saldırıdan tutalım zehirlemeye kadar; halka dönük, çocuklara dönük, kitleye dönük polisin silah kullanmasından tutalım hareketimizin içine ajan sızdırmalarına kadar her yöntem bu yıl içinde, yani 2006 yılı içinde Türk devleti ve AKP hükümeti tarafından kullanılmıştır.

Bu kadar çok yönlü araç ve yöntemlerle yürütülen saldırıların hedefi de topyekun olmuştur. Bu saldırıların en başta hedefi Önder Abdullah Öcalan olmuştur. Çok iyi biliniyor ki, 2007 yılının 1 Mart'ında deşifre ettiğimiz Önder Apo'ya dönük zehirleme saldırısı, 2006 yılı başından itibaren planlanıp geliştirilen bir saldırı olmuştur.

Dolayısıyla en başta halkımızın özgürlük iradesi olan Önder Apo bu topyekun saldırının hedefi olmuştur. Onunla birlikte hareketimizin tümü ve gerilla bu haince, vahşice saldırıların hedefi yapılmıştır. Dağda, taşta her türlü savaş aracı kullanılarak gerillaya dönük saldırılar yürütüldüğü gibi, ajanlar sızdırılarak da hareketimizin başta yönetici kadroları olmak üzere bütün kadro ve komuta yapısı kirli savaş saldırılarının hedefi yapılmıştır. Önderlik ve hareketle birlikte, başta çocuklar ve kadınlar olmak üzere tüm Kürt halkı da bu topyekun savaş konsepti temelinde yürütülen saldırıların hedefi yapılmıştır. Amed'de, Batman'da, Kızıltep'de görüldüğü gibi; daha bir yaşında, beş yaşında, on yaşında olan çocuklardan tutalım da kadınlara, ihtiyarlara kadar, yine sokakta gösteri yapan, özgürlük için direnen bütün halkı içine alacak şekilde polisin vahşi saldırıları bu dönemde gerçekleşmiştir. Nitekim tüm bunlara rağmen Kürt halkının gösterdiği görkemli direniş karşısında çılgına dönen Başbakan Tayyip Erdoğan, "çocuk da olsa, kadın da olsa güvenlik güçlerimiz gerekeni yapacaktır" diyecek kadar vahşetini, kural tanımazlığını, Kürt düşmanlığını açıkça ortaya koymuştur. Böylece 2006 yılı gerçekten de topyekun savaş konsepti temelinde Türk devletinin ve AKP hükümetinin bütün araçlarla, yöntemlerle ve tüm halkı, hareketi ve Önderliğimizi hedefleme temelinde yürüttüğü gerçekten topyekun bir saldırı olmuştur.

Bu topyekun vahşi soykırım saldırısına karşı hiç kuşkusuz özgürlük direnişimiz de topyekun yöntemlerle yürütülen, Önderlikten başlamak üzere tüm hareketimizi, gerillayı ve halkı içine alan bütünlüklü bir direniş olarak yaşanmıştır. Ancak bu vahşi soykırım saldırıları gerillanın ve halkın kahramanlıklarıyla, Önder Apo'nun eşi görülmemiş İmralı direnişiyle, bütün bir hareket ve halk olarak gösterdiğimiz topyekun kahramanca direnişle boşa çıkartılabilmiştir. Bu bakımdan da saldırının topyekunluğu ve vahşiliği kadar, direniş de bütünlüklü ve büyük, görkemli gerçekleşmiştir.

Bu büyük mücadele ve direniş sürecine gerçekleştiği biçimiyle dönem dönem bakacak olursak:

Her şeyden önce, topyekun savaş konsepti temelinde bütünlüklü bir saldırıyı daha yılın başından itibaren sömürgeci soykırım sistemi adım adım geliştirmiştir. Özellikle Şemdinli saldırısından itibaren yeni ve kapsamlı bir kirli savaş sürecine girildiği netçe ortaya çıkmıştır. Bu kirli topyekun saldırının hareket ve halkla birlikte en tehlikeli ucunun Önder Apo'yu hedefleyeceği elbette Kürt halkının duyarlı yurtsever insanları tarafından en büyük tehlike olarak adım adım hissedilir olmuştur. İşte bu büyük hissedişi, gerçekten de insan duyarlılığının zirvesi diyebileceğimiz Viyan gerçeği göstermiştir. Saldırının topyekun karakterinden yola çıkarak, bunun en başta Önder Apo'yu hedefleyeceği, dolayısıyla da bu saldırganlığa karşı direnişin her şeyden önce Önder Apo etrafında kenetlenmek ve onu savunmaktan geçeceği bilincini herkesten çok ve önce oluşturan ve bu temelde Önder Apo etrafında Güneşimizi Karartamazsınız direniş kampanyasının oluşturduğu güvenlik çemberini daha da güçlendirmeyi ifade edecek şekilde bir direnişçilik ortaya çıkmıştır. Saldırının daha yılbaşından itibaren topyekun savaş konsepti temelinde her türlü kirli yöntemi ve aracı kullanarak gelişmeye başlaması karşısında, bu saldırıya göğsünü siper ederek ve saldırının en başta hedeflediği Önder Apo etrafında ateş çemberi oluşturarak direnişe geçen şehit Viyan yoldaş olmuştur. Daha şubat ayı başında Önderlik etrafında kenetlenilmesini, Önder Apo'nun direniş çizgisinin her koşulda sürdürülmesini, Önderlik etrafından kenetlenilerek her türlü saldırıya karşı Önderliğin örgütlü bir biçimde savunulmasını öngören büyük bir direnişi Haftanin'de Viyan arkadaşımız gerçekleştirmiştir.

Böyle bir direniş eylemi gerçekleştirirken yaptığı çağrılar çok anlamlıdır. Herkesten önce tüm parti yapısını ve gerillayı, Önder Apo'yu savunmak üzere yüksek bir duyarlılıkla direniş içinde olmaya, bunun için partileşme ve gerillalaşmayı derinliliğine geliştirmeye çağrıda bulunmuştur. Ancak direnilerek Önderlik ve halk gerçeğinin savunulabileceğini, direnişin de ancak partileşilerek, gerillalaşılarak, örgütlenilerek gerçekleştirilebileceğini ortaya koymuştur. Direnmek, direnmek, direnmek; onun için de örgütlenmek, partileşmek, partiyi, örgütü, yoldaşlığı gözbebeğimizden daha güçlü korumak gerektiğini ortaya koymuştur. Yine Viyan yoldaş, tüm parti ve gerilla yapısıyla birlikte, Kürt kadınlarını, Kürt halkını, Kürt gençliğini, uluslararası kamuoyunu Önder Apo'ya ve halkımıza yöneltilen soykırım saldırıları karşısında duyarlı olmaya ve direnmeye çağırmıştır. 2006 yılında topyekun savaş konsepti temelinde soykırım rejiminin niyetlerinin çok kötü olduğunu, o yüksek devrimci bilinci ve kadın duyarlılığıyla herkesten önce hissetmiş ve Önder Apo üzerinde sürdürülen İmralı işkence sistemiyle birlikte yaşamın kabul edilmemesi gereğini bir kere daha ortaya koyarak herkesi böyle bir çizgide direnmeye çağırmıştır. Gerçekten de Viyan duyarlılığı, Viyan bilinci, Önderliği, halkı ve ülkeyi Viyanca anlama ve sahiplenme büyük bir çizgi haline gelmiştir.

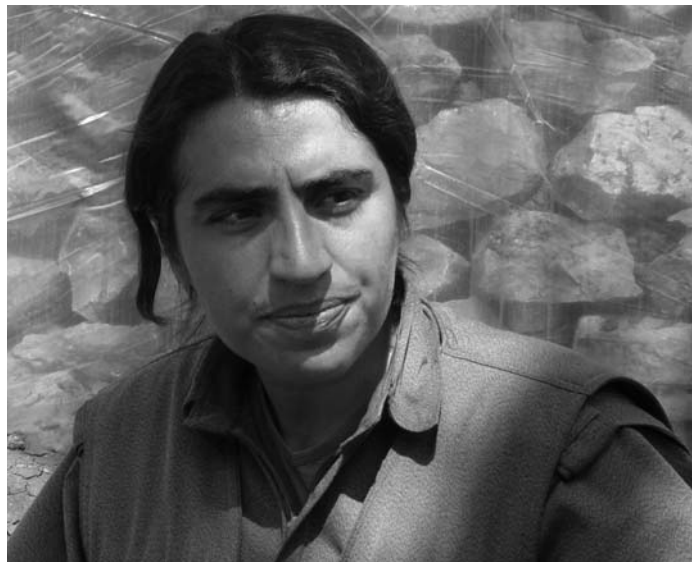

Viyan arkadaşımız bilindiği gibi PKK'nin Yeniden İnşa Komitesi üyesidir. Güney Kürdistan'ın Süleymaniye kentinde doğup büyümüş bir Kürt genci, Kürt kadınıdır. Bütün bunlar üçüncü partileşme dönemimizin öncülüğünü ifade etmektedir. Bütün bu özelliklerin hepsi de oldukça anlamlı ve değerlidir. Her şeyden önce böyle bir direnişle yeniden inşa komitemizin, PKK'nin üçüncü partileşme hamlesinin direnme çizgisini, Önderliği sahiplenme ve savunma çizgisini ortaya koymuştur. Diğer yandan, böyle bir direnişte kadın ve gençlik öncülüğünü somut bir biçimde gerçekleştirmiştir. Bunlarla birlikte Önder Apo etrafında Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da, Batı'da ve yurtdışında, her alanda bulunan Kürt halkının kenetlenmiş olduğunu netçe göstermiştir. Özellikle güney Kürdistanlı bir kadın militanın Önder Apo'yu sahiplenmek üzere böyle öncü bir direniş içerisine girmesi, Kürt demokratik uluslaşmasının gerçekleştiğinin ve bütün Kürt halkının Önder Apo gerçeğini kendi önderi olarak nasıl sahiplendiğinin çok somut göstergesi olmuştur.

Viyan yoldaşın süreci bu biçimde anlama, sömürgeci soykırım rejiminin kötü amaçlarını, hedeflerini ve topyekun saldırganlık gerçeğini böyle bir netlikle ortaya koyma ve buna karşı Önder Apo etrafında kenetlenerek direnme çağrısının bu biçimde kendini kömür edercesine yakarak gerçekleştirilmesinin Kürt halkı, gençliği ve kadınları üzerinde, bir bütün olarak Özgürlük hareketimiz üzerindeki etkisi çok derin ve büyük olmuştur. Nitekim başta kadınlar olmak üzere Kürt gençliği ve halkı Viyan çağrısını derhal anlamış ve 15 Şubat

komplosunun sekizinci yılına girişini, komploya karşı yeni bir tutum ve direnişle karşılamıştır. İlk defa İmralı işkence sistemini reddederek, böyle bir sistemle birlikte bu dünyada yaşamak istemediğini, sloganları ve eylemiyle sokaklarda şubat ayı boyunca netçe haykırmıştır. Bu konuda AKP hükümetinin her türlü saldırganlığına karşı büyük bir cesaret ve kahramanlıkla direnmiş, 15 Şubat uluslararası komplosunu lanetleyerek, Önder Apo gerçeğini bir halk olarak sahiplenip onun etrafında kenetlenmeyi bilmiştir.

1 Şubat Viyan direnişiyle başlayan ve şubat ayı boyunca tarihi 15 Şubat komplosunu lanetleme eylemliliğiyle süren bu büyük kitle mücadelesi 8 Mart ve Newroz'da doruğa ulaşmış, 4 Nisan Önder Apo'nun doğum günü kutlamasından 1 Mayıslara ve Mayıs şehitler ayının anılmasına kadar dört ay boyunca gece gündüz demeden ve durup dinmek bilmeksizin süren büyük bir kitle mücadelesi olarak yaşanmıştır. Denebilir ki yakın dönemin halk serhildanlarının en kapsamlı, en uzun süreli, en geniş katılımlı ve en zengin eylemlilikler içeren direnme süreci bu 2006 yılının baharı olmuştur. 2006 Newrozu gerçek anlamda bir Önderlik Newrozu haline getirilmiş, Amed'de bir milyondan fazla insanın bayram kutlamasıyla bu durum doruğa ulaşmıştır. Kürt halkı Viyan yoldaşın açtığı direnme yolunda ve yaptığı çağrıya sahip çıkma temelinde Önder Apo etrafında kenetlenerek sömürgeci soykırım rejiminin ve AKP hükümetinin topyekun savaş konsepti temelinde geliştirdiği vahşi saldırılara karşı tarihinin en büyük ve en kahramanca direnişlerinden birini ortaya koymuştur.

İşte bu büyük ve kahramanca direniş nedeniyledir ki Türkiye başbakanı Tayyip Erdoğan çılgına dönmüş ve kadın da olsa, çocuk da olsa güvenlik güçlerimiz saldıracaktır, diyecek kadar gözü dönmüş bir saldırganlık içinde olduğunu açıkça göstermek durumunda kalmıştır. Elbette başbakanın bu talimatı temelinde sömürgeci güçlerin halka dönük geliştirdiği vahşi saldırılara karşı direniş de öyle kolay olmamıştır. Her türlü vahşet, baskı, işkenceye karşı direnildiği gibi, polisin halka dönük kurşunlamalarına karşı da kahramanca direnilmiştir. Tabii ki bu direniş de bedelsiz olmamıştır. Bu dört ay boyunca gelişen kahramanca halk direnişi içinde Amed'den, Batman'a, Kızıltepe'ye kadar birçok Kürt şehrinde ve kasabasında 10 civarında çocuk polis tarafından katledilerek şehit düşürülürken, onlarcası da yaralanmış, yüzlerce insan tutuklanarak zindanlara doldurulmuştur. 1 Şubat'ta Viyan yoldaşın başlattığı şehadet kervanına şubat ayından Mayıs ayına kadar dört ay boyunca halkın geliştirdiği görkemli direniş içerisinde on civarında Kürt çocuğunun şehadeti eklenmiştir. Halk serhildanlarda da şehit vererek 2006 direnişini gerilla ve halkın birlikte geliştirdiği büyük direniş yılı yapmayı bilmiştir.

Türk devleti ve AKP hükümetinin topyekun savaş konsepti temelinde geliştirdiği saldırıya karşı gelişen bu büyük direniş haziran ayından itibaren gerillanın devreye girmesiyle dağlara

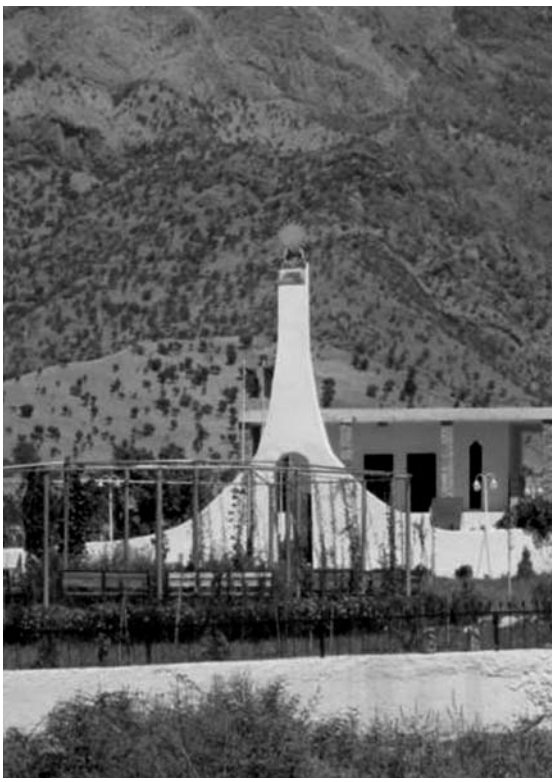
taşınmış ve daha da zengin, çeşitli ve kapsamlı hale gelmiştir. Zagros'tan Botan'a, Amed'den Dersim'e, Karadeniz'den Akdeniz'e, Kuzey Kürdistan'dan Doğu Kürdistan'a kadar Kürdistan'ın dört bir yanında ve zaptedilmez dağlarında faşist ordu saldırganlığına karşı Kürt gerillasının kahramanca direnişi haziran, temmuz, ağustos ve eylül aylarında, 2006 yılının yaz dönemi boyunca görkemli bir biçimde gelişmiştir. Zagros'tan Botan'a ve oradan Dersim'e kadar uzanan dağlık alanda gerillanın öldürücü vuruşları, daha temmuz ayına gelindiğinde Türk devletini ve AKP hükümetini bu durumu nasıl durdurabilirim arayışı içerisine yönelmek zorunda bırakmıştır. Nitekim dönemin yönetimi, hem bölge hem de dünya devletleriyle istişarede bulunarak, PKK'nin geliştirdiği bu direniş karşısında adeta onlardan kendilerini kurtarmalarını istemiştir. Nitekim bu arayış sonundadır ki, ağustos ayı ortasında, yani tarihi 15 Ağustos Atılımı'nın 22. yıldönümünün yaşandığı süreçte, bizzat ABD yönetimi PKK'ye dönük resmen ateşkes yapması çağrısında bulunmuştur. ABD'den başlayan bu ateşkes çağrılarını Avrupa devletlerinin çağrıları, Güney Kürdistan yönetiminin çağrısı, Türkiye'deki çeşitli partilerin, sivil toplum kuruluşlarının, barış örgütlerinin çağrısı izlemiştir. Ve bu büyük direniş Türk devletini öyle sıkıştırmıştır ki, sonunda bir cumartesi günü, yani mesainin olmadığı tatil günü, bir avukat ayarlanıp Önder Apo'ya gönderilerek, çeşitli vaatler verme temelinde Önder Apo'nun yeni bir ateşkes çağrısında bulunması istenmiştir. Bunun sonucunda da, Önder Apo'nun çağrısı üzerine hareketimiz 1 Ekim 2006 tarihinden başlamak üzere beşinci tek yanlı ateşkes sürecini ilan etmiş ve bütün bu çağrılara yanıt vererek Kürt sorununun barışçıl ve siyasi çözümünün gerçekleşebilmesi için gerekli zemini oluşturup ön açıcılık yapmıştır.

Elbette Türk ordusunu ağır darbelere uğratan, devlet yönetimini işlemez kılan ve dış güçlerden yardım dilenmek, Önder Apo'dan ateşkes yapmasını, ateşkes çağrısında bulunmasını bizzat istemek zorunda bırakan bu büyük gerilla direnişi de bedelsiz olmamıştır. Viyan arkadaşın direnişi ardından gelişen dört aylık halk direnişini devralarak dört ay boyunca da dağda gerilla direnişi olarak sürdüren büyük gerilla eylemliliği elbette onlarca kahramanca direnişle ve şehitler verilerek gerçekleşmiştir. En başta Botan'da Parti meclisi üyemiz Sorxwîn yoldaş, yine Botan'da Yıldız yoldaşın şehadeti olmak üzere bu dört aylık mücadele içerisinde yüze yakın şehit verilmiştir. Zagros'ta, Botan'da, Amed'de, Erzurum'da, Serhat'ta, Dersim'de onlarca fedai militan, yani HPG gerillası son kurşununa kadar faşist gerici güçlere karşı kahramanca savaşarak şehit düşmüştür. Halkın direnişini devralarak doruğa taşıyan büyük gerilla direnişi işte böyle kahramanlıklar temelinde, bu denli gösterilen büyük fedakarlık ve cesaret içerisinde ortaya çıkmıştır. Öyle kolay, bedelsiz gerçekleşen bir direniş olmamıştır. Onlarca fedai militanın büyük kahramanlığı temelinde, son nefesine kadar düşmana karşı yiğitçe direnişi ve şehadetiyle bu büyük mücadele var edilmiştir. Sonuçta Viyan direnişi ve halkın görkemli serhildanlarıyla Önder Apo'nun sahiplenilip topyekun savaş konseptinin bu alanda boşa çıkartılması kahramanca gerilla direnişiyle de devam ettirilerek, o cephede

"Elbette bu büyük kazanmayı sağlatan en büyük güç, değer de Viyan yoldaşla başlayan ve İbrahim yoldaşın şehadetiyle doruğa çıkan kahraman şehitlerimizdir. Onlar bu büyük mücadelenin ortaya çıkmasını sağlatmış ve sonucun yaratıcısı olmuştur"

de topyekun savaş konseptinin kırılması ve başarısız kılınmasıyla sonuçlandırılmıştır.

2006 yılının bu tür mücadelelerin ötesinde bir mücadele yılı olma gerçeği de söz konusudur. Denebilir ki, *"derinliği ve kapsamı geniş olsa da, 2006 yılında yaşanan gerilla direnişi ve serhildanlar hemen her süreçte az ya da çok gerçekleşen mücadele biçimleridir. Belki derinliği ve kapsamı geniş olmuş, şiddeti büyük olmuştur, ama 2006 yılında da gerçekleşen yine benzer mücadeleler olmuştur.*

Dolayısıyla bunun diğer yıllardan çok fazla bir farkı yoktur." Elbette bir yönüyle bu doğrudur. Buraya kadar gerçekleşen diğer yıllarda olanın bir benzeridir. Fakat şunu unutmamak gerekir ki, 2006 yılının derinlik ve kapsam bakımından diğer yılları, 2004-2005 yıllarını çok çok aşan bir derinlik, kapsam ve süreklilikte gerçekleşen bir mücadele yılı olduğu tartışılmazdır. Bir kere, benzerlikler olsa da, derinlik ve kapsam bakımından gerçekten de büyük farklılıklar vardır. Bundan ötesi, 2006 yılına sömürgeci soykırım sistemi Önder Apo'yu zehirleme gibi bir saldırı da dayatmıştır. Bu gerçekten de en vahşi, en kuralsız, ahlaksız bir savaş biçimidir. İşte Viyan direnişçiliği, halkın ve gerillanın bu çağrıya cevap vererek geliştirdiği kahramanlıklar bir yerde Önder Apo'ya yöneltilen bu saldırıyı hissetme, anlama ve onu boşa çıkartmak üzere fedai çizgisinde içine girilen bir direniş süreci olmuştur.

Bütün bunların ötesinde de 2006 yılında yaşanan mücadeleler olmuştur. Diğer yıllardan biraz daha farklı olarak 2006 yılında bir yandan halk üzerinde baskı uygulanır, diğer yandan Önder Apo'ya zehirleme dayatılır, gerillaya karşı da topyekun bir saldırı içinde olurken, aynı zamanda içten ajan sızdırmalarıyla da hareketimize dönük komplocu eylemler geliştirip yönetimimizi, kadro ve komuta yapımızı içten komplocu yöntemlerle darbelemeyi öngören bir kirli savaş sistemi içine de girilmiştir. Nitekim AKP işbirlikçisi Cüneyd Zapsu'nun televizyonlarda yaptığı açıklama ve ardından "Kandil'de, bombalar patladı, PKK yöneticileri vuruldu" biçiminde Türk medyasının yaptığı haberler, aslında sömürgeci soykırım sisteminin topyekun savaş konsepti temelinde 2006 yılı içinde içine girdiği tehlikeli saldırı sürecinin bir yönünü daha açığa çıkartmıştır. Nitekim bu tür yönelimlerin önemli bir kısmı hareketimiz tarafından uygun yöntemlerle açığa çıkartılıp etkisiz kılınmıştır. Onlarca genç kız ve erkek polis tarafından, sivil istihbarat güçleri tarafından eğitilerek yönetim kadrolarımızı katletmek üzere görevlendirildiklerini itiraf etmek durumunda kalmışlardır. Bunlar daha sonra toplu olarak basına verilip kamuoyuna da duyurulmuştur. Bu durum ve Türk medyasının yaptığı haberler açığa çıkartmıştır ki, Cüneyt Zapsu'nun sözleri hiç de boş laflar değilmiş. Tersine gerçekten de tehlikeli bir savaş düzeyinin örgütlendirilip pratikleştirilmeye çalışılmasını ifade ediyormuş.

Bu saldırının büyük bölümü ifade ettiğimiz gibi boşa çıkartılsa da, hareketimize daha 1970'lerin sonundan itibaren katılmış olan ve gerillada her alanda görev yapmış bulunan İbrahim, yani Ramazan Toptaş yoldaşın katledilmesiyle sonuçlanan saldırı engellenememiştir. Bu içten sızmalara dayalı komplocu saldırıların büyük çoğunluğu açığa çıkartılsa da, birçok görevi birlikte yürüten ve düşmanın istihbarat saldırılarına karşı en önde savaşmakta olan İbrahim yoldaşa dönük planlı kirli saldırı boşa çıkartılamamış, 1 Ağustos günü Zap alanında gerçekleştirilen komplocu saldırıyla İbrahim arkadaşımız şehit düşmüştür. Şehit düştüğünde İbrahim arkadaşımızın, düşmanın istihbarat faaliyetlerini boşa çıkartmakla görevli çalışma birimi içinde olduğu, yine özsavunma çalışmalarını birinci derecede yürüttüğü, Anakarargah çalışmaları içinde çok etkili ve faal bir konumda bulunduğu bilinmektedir. Dolayısıyla bu yönlü saldırının en başta İbrahim arkadaşı hedeflemiş olması bir tesadüf değil, anlaşılır bir durumdur. Ancak onun imhası üzerinden diğer yönetici kadrolarımıza ulaşabileceklerini hesap etmişlerdir. Fakat bu durumu iyi değerlendiren yönetimimiz, İbrahim arkadaşa yöneltilen saldırıyı tüm yönetim kadromuzu hedefleyen alçakça ve planlı bir saldırının parçası olarak değerlendirip derhal gerekli tedbirleri geliştirerek diğer saldırıları boşa çıkartmayı bilmiştir. İbrahim arkadaş, daha 1977'lerden itibaren çok küçük yaşta hareketimize katılan, 12 Eylül darbesi ardından Lübnan-Filistin alanında eğitim gören, 1983'ten itibaren gelişen gerilla direnişine katılan, 15 Ağustos Atılımı sürecinde Kuzey Kürdistan'ın bütün alanlarında ve Güney Kürdistan'da görev yürüten en eski, en tecrübeli gerillacıdır. Aynı zamanda şehit düştüğünde HPG Askeri Konseyi üyesi konumundadır. Kısaca, kendisini böyle kirli saldırılara hedef yaparak ve onları direnişiyle etkisizleştirerek bu oyunun bozulmasında da İbrahim arkadaşımızın şehadeti önemli bir rol oynamıştır. Tehlikenin büyüklüğünü, soykırım rejiminin saldırılarının derinliğini, saldırı yöntemlerindeki yenilikleri yönetimimizin görmesini sağlayarak, geliştirilen tedbirlerle bu komplocu yöntemlerle sürdürülmek istenilen saldırı da boşa çıkartılmıştır.

Bütün bunların sonucunda 1 Ekim 2006 tarihinden başlayan beşinci tek yanlı ateşkes sürecine gelinmiştir ki, böyle bir ateşkes sürecinin ABD'nin, AB devletlerinin, Güney Kürdistan yönetiminin AKP hükümetinin, Türkiye'deki çeşitli parti ve sivil toplum kuruluşlarının çağrısı üzerine geliştirildiği dikkate alınırsa; bütün bunlar bile 2006 yılındaki direnişin nasıl büyük sonuçlar verdiği , kapsamlı bir siyasi duruma ve kazanıma yol açtığı rahatlıkla görülebilir. 1 Ekim'den itibaren yeni bir ateşkes süreci içerisine girilmesi bile, ateşkes temelinde Kürt sorununa yeniden barışçıl ve siyasi çözüm arayışının gündeme gelmiş olması bile hareketimizin ve halkımızın 2006 yılında gösterdiği direnişinin büyük başarısına işaret etmektedir. Çünkü 2005 Ağustos'unda Milli Güvenlik Kurulu toplantısının topyekun mücadele konseptini kararlaştırması temelinde Türk devletinin ve AKP hükümetinin 2006 yılı için önüne koyduğu hedef, hareketimizin imha ve tasfiyesi hedefiydi. Dikkat edilirse, bunu gerçekleştirebilmek için de çok yönlü, derinlikli ve kapsamlı bir saldırı yürüttü. Fakat daha ekim başına gelindiğinde ateşkes istemek zorunda kalarak, bu hedefini başaramadığını, hareketimizi imha ve tasfiye planının daha ekim başına varmadan boşa çıkartılmış olduğunu bizzat bu işi önüne koyan güçler kendileri göstermiş oldular. Ateşkesin ilanı bu gerçeği ortaya çıkardı. Dolayısıyla bu ateşkes süreci, Türk devletinin ve AKP hükümetinin topyekun savaş konsepti temelindeki saldırısının ve bu planının boşa çıkartılıp başarısız kalındığının ilanı oldu.

Kısaca, Önderlik, hareket ve halk olarak 2006 yılında hem komploya karşı, hem de ajan faaliyetlerine karşı dağda ve serhildanda

bütünlüklü direniş içinde olduk. Ve 1 Ekim'den itibaren gelişen ateşkes süreci de gösterdi ki, yılın kazananı olduk. Hareket ve halk olarak 2006 yılında bütünlüklü ve kapsamlı bir direniş mücadelesi yürüttük ve kazandık. 2007 yılının baharında Türkiye yönetiminin yaşadığı çıkmaz, nitekim 27 Nisan muhtırasının gündeme gelmesi, cumhurbaşkanlığı seçiminin sorun olması, vb siyasi olayların hepsi 2006 yılında yaşanan mücadelenin sonuçları olmuştur. 2006 yılı mücadelesinde kaybedenin AKP hükümeti ve kazananın Özgürlük hareketimiz olması gerçeği işte bütün bu siyasi olayları gündeme getirmiştir.

Elbette bu büyük kazanmayı sağlatan en büyük güç, değer de Viyan yoldaşla başlayan ve İbrahim yoldaşın şehadetiyle doruğa çıkan kahraman şehitlerimizdir. Onlar bu büyük mücadelenin ortaya çıkmasını sağlatmış ve sonucun yaratıcısı olmuştur. Viyan duyarlılığı ve çağrısıyla bu büyük mücadele başlamış; İbrahim direnişçiliğiyle, cesaret ve fedakarlığıyla da bu direniş büyük siyasi ve örgütsel kazanımlar, başarılar ortaya çıkarmıştır. Topyekun savaş konsepti temelinde AKP hükümetinin geliştirdiği çok yönlü saldırganlığa karşı onlarca şehit vererek direnen hareketimiz, sonunda bu kahraman şehitlerinin öncülüğü sayesinde bu tehlikeli mücadele yılının kazananı, başaranı olmayı bilmiştir. Şüphesiz bu başarıda, kazanmada esas olan, temel olan, belirleyici olan kahraman şehitlerimizdir. Viyanlardır, Sorxwînlerdir, Yıldızlardır, İbrahimlerdir; onlar öncülüğünde direnerek hayatını vermiş yüzlerce şehit yoldaşımızdır.

Bu yoldaşlarımız herkesten önce sürecin ciddiyetini anlamış, Önder Apo'ya yöneltilen saldırının yarattığı tehlikeyi hissetmiş ve Viyan çağrısıyla herkesi bu tehlikeli sürece karşı büyük bir cesaret ve fedakarlıkla direnmeye çağırmışlardır. Bizzat bu direnişe öncülük ederek 2006 yılını en büyük özgürlük direnişi yılı haline getirmeyi ve sömürgeci planları boşa çıkartarak 2006 yılını özgürlük mücadelemizin kazandığı bir yıl haline getirmeyi başarmışlardır. 2006 yılı her zamankinden fazla şehitlerimizin yılı, direniş yılı, şehitler vererek kazandığımız bir yıl olmuştur. Bu büyük şehadetleri hareket ve halk olarak her zaman anıyoruz, anacağız. Onların yarattığı değerler daha sonraki mücadele sürecimize her zaman ışık tutuyor, öncülük ediyor ve ışık tutup öncülük etmeye de devam ediyor.

Bu temelde, 2006 yılı özgürlük mücadelemizin büyük şehitlerini bir kere daha hareket olarak, onun yönetimi adına saygı ve minnetle anıyor, her zaman Önderliğimizin çizgisinde ve kahraman şehitlerimizin izinde yürüyeceğimize dair verdiğimiz sözü yineliyoruz. Önderlik çizgisinde ve kahraman şehitlerimizin izinde yürüyerek kazanacağımıza dair inancımızı belirtiyor, şehitler bizim geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimizdir diyoruz.

Halk Savuma Merkezi

Şehitlerimiz onurumuz ve zafere ulaşma teminatımızdır

Şehitler gerçeğini anlamayan, yaşamayan ve hissetmeyen bir hareket ve örgütsel yapının tarihte hak ettiği yeri alması mümkün değildir. Şehitler bir halkın toplumsal hafızası ve değer yargılarının sentezi olarak halkların tarihinde sürekli, her an yer edinmiştir. Toplumsallığını tarihsel anlamına göre kurmak ve yaşatmak isteyen bir halk, şehitlerine gereken değer, saygı ve bağlılığı gösterdiği oranda bunu başarma şansına ulaşabilir. Bu erdemi gösterme bağlılığını yitirdiği anda, kırılması ve karşıtına dönüşmesi engellenemez. Şehitler gerçeğini anlamayan, içselleştirmeyen bir halkın, özgürlüğün ne anlama geldiğini, nasıl yaşanılır kılınacağını ve savunulacağını bilmesine olanak yok. Çünkü vatan, uğruna akıtılan kan olduğu sürece özgürlüklerin adresi olabilir, anlamlı kılınabilir. Uğruna verilen bedel ve akıtılan kan olmayan bir vatanın anlamlı olması mümkün değildir.

Kürdistan özgürlük hareketi, gücünü ve gelişimini esas aldığı ahlaki ve vicdani yaklaşımdan almaktadır. Maneviyata gösterdiği yaklaşım hareketimizin temel ölçüsünü belirlemekte ve yaklaşımını oluşturmaktadır. İnsanlık tarihi içerisinde PKK kadar şehitlerine bağlılık gösteren, minnet duyan ve onları güç kaynağı haline getiren başka bir harekete rastlamak pek mümkün değildir. Önderliğimizin deyimiyle PKK bu yönüyle şehitler partisi olarak anlama kavuşmuştur.

Özgürlük mücadelelerinin kaderini belirleyen kritik zaman aralıkları sürekli hep var olagelmiştir. Bazen bu kritik zaman aralıklarında birkaç yürekli, gönülden bağlı kişilerin gösterdiği direniş, sonucu belirlemede çok büyük rol oynamışlardır. Tıpkı 2006 büyük mücadele yılında hareketimize yönelik Türk sömürgeci-soykırımcı sisteminin geliştirdiği kapsamlı saldırıları gösterdikleri kahramanca direnişle boşa çıkaran Viyanlar, Sorxwinler, İbrahimler ve Yıldızlar gibi.

Kürdistan özgürlük mücadelesi tarihinde 2006 yılı çok önemli bir yere, öneme ve anlama sahiptir. 2006 yılı Kürdistan özgürlük mücadelesinin gelişim diyalektiğinde çok yönlü taktik, yöntem ve tarz çerçevesinde deyim yerindeyse kıran kırana geçen, atılımcı ve direniş ruhuna sahip büyük bir yıl olmuştur. Bu nedenle hem Türk devletinin inkar ve imha sistemiyle, hem de bu sistemin dönemsel yönetimi olan AKP hükümetiyle hesaplaşmada tarihi bir mücadele yılını oluşturmaktadır.

Bu yıl aynı zamanda uluslararası komplocu güçlerle hareketimizin hesaplaşma yaşadığı ve sonuçta uluslararası komplocu güçlerin belinin kırıldığı bir dönemi ifade etmektedir. Bu çerçevede 1 Haziran 2004'te gerçekleştirdiğimiz atılımın gerilla ve halk serhildanları temelinde ciddi bir pratikleşme yaşadığı ve tarihi büyük kazanımlar elde ettiği bir yıl haline gelmiştir. Böylece bir yandan komplocu güçler boşa çıkartılmış, başarısız kılınmış, öte yandan ise 1 Haziran 2004 atılımı temelinde gelişen yeni dönem mücadelesi, Türk devletinin inkar ve imhacı sistemine karşı üstünlük sağlamıştır.

Hiç kuşkusuz bu denli kapsamlı özelliklere sahip mücadele yılının kazanılmasında, değişik taktiksel aşamalardan geçmenin rolü büyüktür. Kapsamlı halk serhildanlarından tutalım, gerillanın güçlü ve görkemli eylemlerine kadar yaşanan direniş, bu yılın hareketimizin lehine kazanılmasında başat rol oynamıştır. Yine Önderliği sahiplenmede gösterilen Viyanca duruş

ve duyarlılıktan, hain, ajan, işbirlikçi sızmalara kadar geliştirilen saldırılar karşısında ortaya çıkan duruş ve direniş gerçeği, 2006 yılının karakterini belirleyen en temel etken olmuştur. Aynı zamanda Önder Apo'nun Kürt halkı tarafından siyasi irade olarak deklere edilmesi, kendisiyle birlikte birçok uluslararası çevre ve devletin, Kürdistan özgürlük mücadelesini fiiliyatta tanımasına yol açmıştır.

Bu denli kritik bir öneme sahip büyük bir mücadele yılının yaşanmasında ve başarı elde edilmesinde Önderliğin İmralı direnişi, gerillanın kahramanca eylemleri ve halkın görkemli duruşu belirleyici olmuştur. Yaşanan ve kazanılan bu dönemin en belirleyici gücü ve etmeni hiç kuşkusuz ki, aziz şehitlerimizin gösterdiği kahramanlığın mücadeleyi daha fazla keskinleştiren duruşlarıdır. Kahraman şehitlerimiz mücadele pratikleriyle büyük direnişin öncüsü, ruhu, çekim merkezi ve düşmanı kıran, kahreden vuruş tarzı olmayı bilmiş ve bu sürecin kazanılmasında belirleyici olmuşlardır.

Hareketimiz ve halkımızın gösterdiği görkemli ve kahramanca direnişin öncüsü ve belirleyeni aziz şehitlerimizin esas aldığı direniş olmuştur. Zaten PKK'nin bir kahramanlık destanı olduğu, bütün tarihinin kahramanlık örnekleriyle dolu olduğu, her bir anın yeni kahramanlıklarla yaratıldığı ve kazanıldığı bilinmektedir. PKK her anını büyük kahraman şehitlerin yarattığı, oluşturduğu bedelle örmüştür. Bu gerçek 2006 yılı gibi büyük mücadele yılında bir kez daha çok yalın bir düzeyde kanıtlanmıştır. Her zaman olduğu gibi bu büyük mücadele yılının yaratmak ve kazanmak da hiç kuşkusuz ki şehitlerimizin gösterdiği üstün insani erdem ve verdiği büyük bedeller sayesinde olmuştur. Viyanlarla başlayıp İbrahimlerle doruğa ulaşan, Sorxwinler ve Yıldızlarla devam eden bu büyük direnme ve şehadet geleneği, 2006 yılının büyük kahramanlıklar yılı olmasını sağlamış ve hareketimizin yenilmezliğini bir kez daha kanıtlamıştır. Bu büyük kahramanlık örnekleriyle direnen, kazanan hareketimiz ve halkımız olmuştur. Fakat kuşkusuz ki, bu büyük direnmenin ve kazanmanın öncülüğünü aziz şehitlerimiz yapmıştır.

Her şeyden önce, sömürgeci Türk devleti yılın başından itibaren topyekun savaş konsepti çerçevesinde bütünlüklü bir saldırıyı yürürlüğe koymuştur. Şemdinli saldırısıyla sömürgeci-inkarcı sistemin yeni ve kapsamlı bir kirli savaş sürecini başlattığı ortaya çıkmıştır. Bu denli iğrenç ve kirli politikalarla topyekun bir saldırının hareket ve halkla birlikte en tehlikeli merkez olarak gördüğü Önder Apo'yu hedefleyerek amacına ulaşmayı esas alması kaçınılmazdı.

Şemdinli saldırısı ile Türk devleti tarafından başlatılan tehlikeli süreci boşa çıkarmak için Viyan yoldaşın gerçekleştirdiği eylem büyük öğretilerle doludur. Viyan yoldaşın duruşunu anlamak için, öncelikle bu sürecin anlaşılması gerekiyor. Çünkü Viyan yoldaş adeta tanrıçasal bir hissedişle sömürgeci sistem tarafından geliştirilmek istenen süreci görmüş, insan duyarlılığının zirvesi diyebileceğimiz bir yaklaşımla buna yanıt olma tutumunu ortaya koymuştur. Viyan yoldaş saldırının topyekun karakteri ve özelliğinden yola çıkarak, geliştirilen sürecin en başta Önder Apo'yu hedefleyeceği, dolayısıyla da bu saldırganlığa karşı direnişin

her şeyden önce Önder Apo etrafında kenetlenmek ve onu savunmaktan geçeceği bilincini herkesten önce görmüş ve bu saldırı dalgasını boşa çıkarmak için eylem kararını alıp uygulamıştı. Viyan yoldaşın Önderlik üzerinde gerçekleştirilmek istenen saldırı dalgasını erken fark ederek, dikkatleri buna çekmesi, dönemin en büyük direnişi olarak anlam bulmuştur.

Viyan yoldaş bu direniş eylemini gerçekleştirdiği anda ve mektuplarında yaptığı çağrılar oldukça anlamlıdır. Hareketin tüm bileşenlerini, kadroları ve gerillayı Önderliği savunmak üzere büyük bir duyarlılıkla direnişe davet etmiş, partileşme ve gerillalaşmayı derinliğine geliştirme çağrısında bulunmuştur.

2006 yılında Türk devletinin çok kirli ve farklı yöntemlere dayanan bir savaş konsepti geliştirerek, her alanda hareketimize darbe vurmaya çalıştığı ve böylece sonuç almayı esas aldığı bilinmektedir. Türk devleti bir yandan Önderliğimiz üzerinde tecrit, izolasyon politikaları ve saldırı dalgası başlatırken, öte yandan da halk, gerilla ve gerilla komutasına dönük kirli savaş konseptlerini devreye koymayı esas aldı. Yürürlüğe konulan kirli savaş konseptinin bir sonucu olarak 30 yılı aşkın bir zamandan beri hareketimizin her kademesinde görev yapan, Kürdistan'ın her alanında gerillacılık yapan İbrahim yoldaş alçakça yöntemlerle şehit düşürülmüştür. Düşmanın içimize sızdırdığı bir ajanın saldırısı sonucu şehadete ulaşan İbrahim yoldaşın anısına düşmanın bu taktiği de hareketimiz tarafından kısa sürede boşa çıkarılmıştır. Bu acı ve yeri doldurulması zor şehadet karşısında hareketimiz, şehitlerine bağlılığın bir gereği olarak, düşmanın bu kirli ajan ağını kısa zamanda boşa çıkarmayı başarmıştır.

İbrahim arkadaş Anakarargah çalışmaları bünyesinde çok etkili ve faal bir konumda çalışma yürüten bir arkadaşımızdı. Bu yöntemle İbrahim arkadaş şahsında hareketimizin tüm yönetimi hedef alınmış, İbrahim arkadaşa yöneltilen saldırının tüm yönetim kadromuzu hedefleyen alçakça ve planlı bir saldırının parçası olduğu açığa çıkarılmıştır. Hareketimizin yönetimi bu alçakça saldırı ile ne yapılmaya çalışıldığını erkenden fark edip gerekli önlemleri almış ve düşmanın bu taktiği işlevsiz bırakılmıştır. İbrahim yoldaş, 1977'lerde harekete katılan, 12 Eylül darbesi ardından Lübnan-Filistin alanında eğitim gören, 1983'ten itibaren gelişen gerilla direnişine katılan, 15 Ağustos Atılımı sürecinde Kuzey Kürdistan'ın bütün alanlarında ve Güney Kürdistan'da görev yürüten en eski, en tecrübeli gerillaydı. Aynı zamanda HPG Askeri Konseyi üyesiydi. İbrahim yoldaş kirli savaşın taktiklerine ve saldırılarına hedef olup şehit düşmesine rağmen, kendi şehadetiyle düşman saldırılarını etkisizleştirmiş ve hareketimiz üzerinde oynanmak istenen bu oyunun bozulmasında önemli bir rol oynamıştır. Tehlikenin büyüklüğünü, soykırım

Sarı İbrahim (Ramazan Toptaş)

rejiminin gerçekleştirdiği saldırılarının derinliğini ve saldırı yöntemlerindeki yeni taktiklerin hareketimiz tarafından bilince çıkarılmasını sağlayarak, bu komplocu yöntemlerle sürdürülmek istenilen saldırıları boşa çıkarmıştır.

Hiç şüphesiz bu yılı hareketimize kazandıran temel olgulardan biri de gerillanın göstermiş olduğu kahramanca direniş tarzının görkemli uygulanmasından doğan savaş tarzının başarılı yürütülmesidir. Türk devleti tarafından uygulanan çok yönlü saldırı dalgalarından biri de, hatta en önemlisi de gerillaya yönelik gerçekleştirdiği operasyonların boşa çıkarılmasıdır. Özellikle Türk ordusunun kesin imha amacıyla geliştirdiği operasyonların boşa çıkarılmasında PKK meclis üyesi Sorwxin ve yine YJA-Star'ın kahraman gerillası Yıldız ve onlarca yoldaşımızın gösterdiği direnişin payı büyüktür. Türk devleti yıllardan beri Botan sahasında gerillayı darbeleme hayalinin bir gereği olarak, bu yıl da yoğun ve kapsamlı operasyonlar geliştirdi. Ancak Kürdistan gerillasının Sorxwinler ve Yıldızlar şahsında gösterdiği insanüstü direniş, Türk ordusunun bu hayalini kırmayı başarmış, böylece gerilla niteliksel bir sıçrama daha geliştirmiştir.

Hareketimiz adına büyük kazanmanın sağlanmasında en büyük rol Viyan yoldaşla başlayan, İbrahim yoldaşla yükselen, Sorxwin ve Yıldız yoldaşların şehadetiyle doruğa çıkan kahraman şehitlerimizindir. Onlar bu büyük mücadelenin daha fazla yükselmesini sağlayan ve sonucun belirlenmesinde en büyük pay sahibidirler. Viyan, duyarlılığı ve çağrısıyla bu büyük mücadele başlamış, İbrahim, direnişçiliğiyle yükselen cesaret ve fedakarlığı bir çizgi haline getirmiştir. Türk devletinin topyekun savaş konsepti temelinde geliştirdiği çok yönlü saldırganlığa karşı onlarca şehit vererek direnen hareketimiz, kahraman şehitlerimizin öncülüğüyle bu mücadele yılının kazananı olmayı bilmiştir. Şüphesiz bu başarıda belirleyici olan kahraman şehitlerimizin takındığı ikirciksiz direniş geleneğidir. Viyanların, İbrahimlerin, Sorxwînlerin, Yıldızların öncülüğünde direnerek kazanan Kürdistan halkı, her koşulda zafer kazanma dışında bir seçeneği düşünmeyeceğini herkese göstermiştir.

2006 şehitlerimiz herkesten önce sürecin ciddiyetini anlamış, Önderliğe yöneltilen saldırının yarattığı tehlikeyi hissetmiş ve Viyan çağrısıyla bu tehlikeli sürece karşı herkesi büyük bir cesaret ve fedakarlıkla direnmeye çağırmışlardır. Kendileri bizzat bu direnişe öncülük ederek 2006 yılını en büyük özgürlük ve direniş yılı haline getirmeyi ve sömürgeci planları boşa çıkartarak bu yılı özgürlük mücadelemizin kazandığı bir yıl haline getirmeyi başarmışlardır. Bu yıl her zamankinden daha fazla şehitler ve direniş yılı olmuştur. Şehitlerimizin yarattığı değerler halkımızın özgürlük mücadelesine anbean yol göstermeye devam edecektir. Kürdistan özgürlük mücadelesi tüm komuta ve gerilla yapısıyla Önderlik çizgisinde ve kahraman şehitlerimizin izinde yürüyerek, zaferi kazanma dışında bir düşünceye asla sahip olmayacaktır. Şehitlerimiz dünümüz, bugünümüz ve geleceğimizdir.

HPG Ana Karargah Komutanlığı

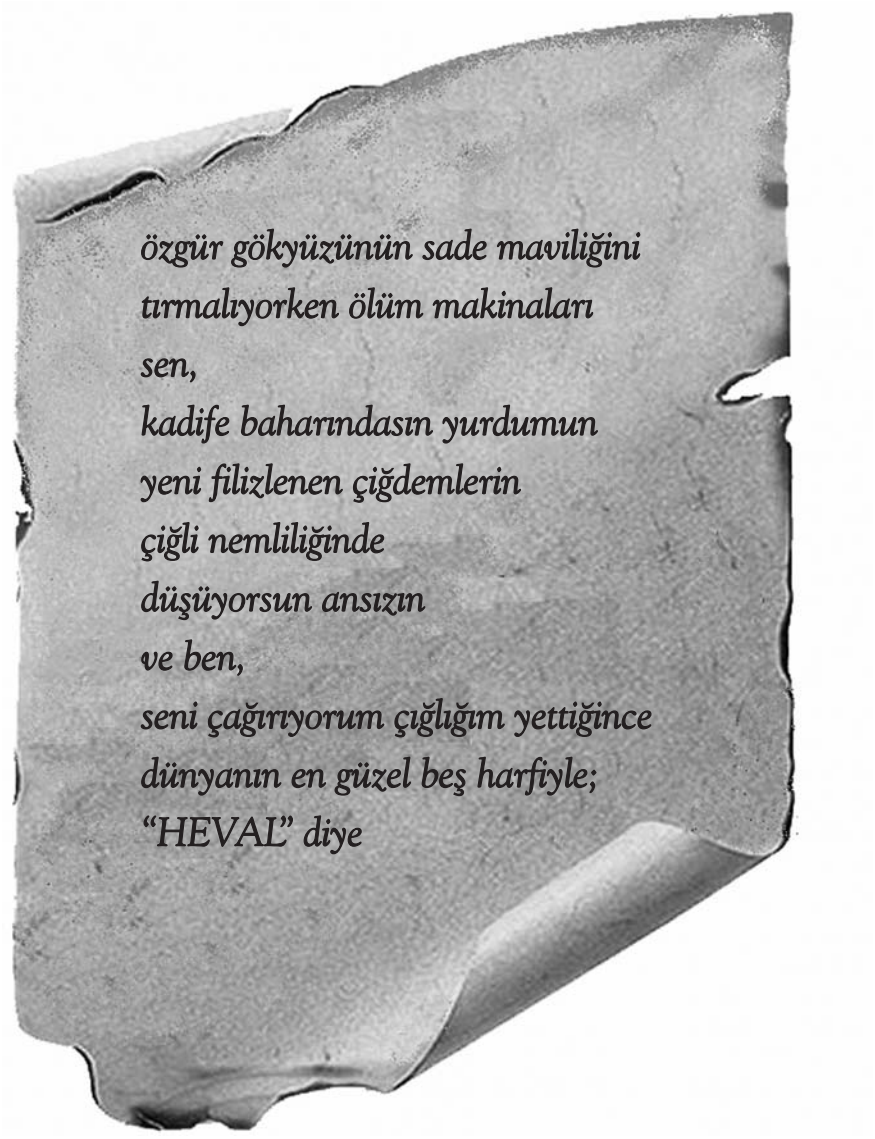
Viyan Soran (Leyla Walî Hasan)

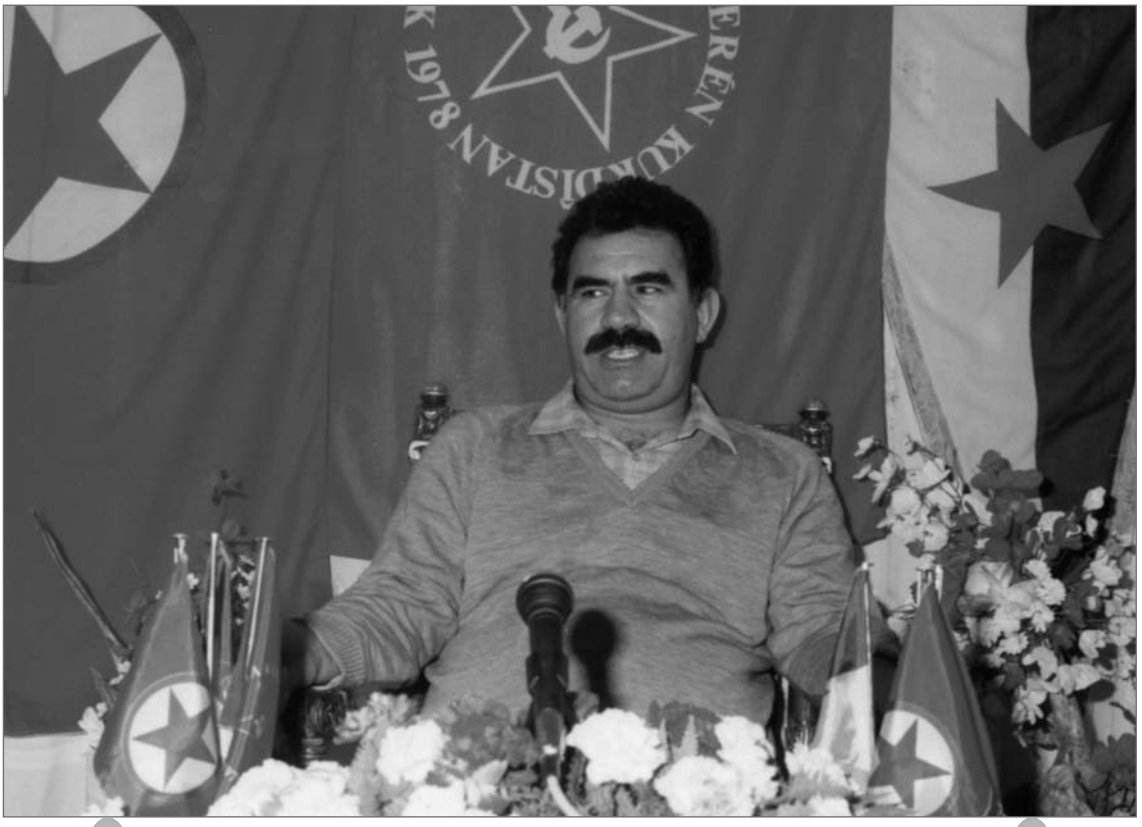
bilir misin

bir inat ki
mor şafaklı dağların öfkesidir bu
hem de buz kokulu rüzgarların estiği
gün görmez pusuların tetiğidir
gece soğuğunun saçlardaki kokusudur
yaban gülü yüreklerin
öyledir ki en güzeline
en yiğidine
yemin ettik inadın

Ocak Şubat şehitleri

"İlk şehidimizin anısına bağlılığın bir gereği olarak dedik ki, "PKK'yi kuracağız, ilan edeceğiz. Ne kadar yetersizliklerimiz de olsa, ne kadar hazır da olmasak, partiyi, Partiya Karkeren Kürdistan'ı ilan edeceğiz." Onların anısına sahip çıkmak, ancak PKK'yi ilan etmekle mümkündü. Başka türlü anıya sahip çıkılamazdı ve öyle de yaptık.

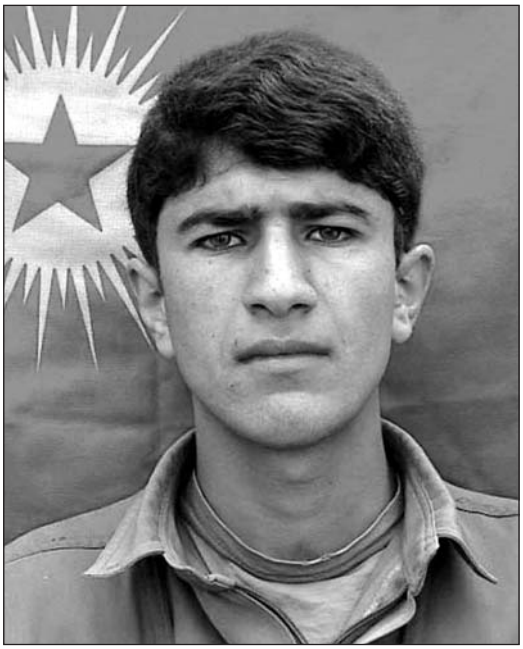
Şimdiye kadar ispatlanan ne oldu? Kendi şehitlerinin anısına yerinde ve zamanında mücadeleyi yükselten, anılarına anında sahip çıkan, büyük bir davanın sahibi, yürütücüsü olur. Onlar büyük bir yaşam, halkın tümünün yaşamı olurlar. İnsan kendi tarihi üzerinde bir kez daha durduğunda, yine parti tarihi üzerinde durduğunda rahatlıkla diyebilir ki, bu tarih şehitlerin tarihidir. Hepimizi bırakalım, bu tarihi kendi kanlarıyla yazanlar şehitlerin kendileridir"

Rêber Apo

Her şehit bir parça ülke

"Bizde şehitlik çizgisinde yaşam ve ölüm birleşmiştir veya ayrım silinmiştir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Vahit FARSİ**

Kod adı: **Botan**

Doğum yeri ve tarihi: **Selmas, 1984**

Mücadeleye katılım tarihi: **2002**

Şehadet tarihi ve yeri: **27 Ocak 2006, Zagros**

"Bütün Zinler ve Adulelerin, Mem ve Derwêşê Avdê'si de oldum. Manilerin, Mazdeklerin, Babeklerin son ahından tutalım Hüseyin'in Kerbela yalnızlığını, Hallacı Mansur'un hakikat aşkını, Pir Sultan'ın dostluk rütbesini de taşıdım. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin arkadaşıydım. Mazlum, Kemal, Hayri ve Ferhatların intikam savaşçısıydım. Böylesi her çağdan, her milletten binlercesinin birleşen ve bilince kavuşan örnekleriydim. Bu insanlık abidelerinin sadece direniş ve savaşları değil, bir de fırsat bulamadıkları barış davaları vardı" diyen Önderliğimizin peşi sıra yürüyoruz.

Adsız kahramanların emeğine sadık kalarak, yirmi beş yılı aşan uzun soluklu mücadelemizi gerilla anılarıyla yeniden yeniden yaşıyoruz.

Gerilladan başkasına yar olmayan Zagros diyarında, kimyasal silahlarla nefessiz kalıyor doğa. Her taşın, her karış toprağın üstünde alın teri ve kan... Gerillanın uğradığı her köy, her kent ve zindan birer mücadele alanına dönüşüyor. Her şeye rağmen sürüyor kavga iyiye, güzele doğruya…

Dağların doruklarındaki özgürlük ateşini harlayan gerilla emeği, Komutan Agit ve Zilan misali büyüyor. Zagrosların doruklarına dayanmış gökyüzünün maviliğinde yaşam büyüyor. İnsanoğlunca ahlak, erdem, sevgi, özgürlük ve demokrasi, bir kez daha yeniden tanımlanıyor kendini gerçekleştirmenin arifesinde...

Kar fırtınalarında kardelenlerin izini sürerek, gerillanın anılarını dinliyoruz. Kimi zaman yaşananları ifadelendirecek bir sözcük bulamazken, geniş bir zaman dilimindeki gerçekleri seslendiren anılar, geleceğin nüvelerini bağrında taşıyor. Yaşanan tarih belgeleniyor.

Kaynağıyla buluşan gerillanın dünyasıdır anılarla anlatılanlar. Herkes içindeki ülkenin bir parçası oluyor toprağa düşende..

Hep beraber

kaçında
ve kaçıncı gidiştir
devredilmiş davasıyla
asırlardır bu soluğun
dağlarda usulca kayışı
neyedir
bu ölüm anlatımı

adımıza kazanacak olanlar mı?
kenetlenmiş öfkeye mi?
yada
yeni bir isyan yazgısına mı?
yaralım
Zagros baharının gölgesindeki
bu yitişi

Yitik zaman

nefesi barut kokan sevdam
soluğunda öfke saklı
ve ne zaman sen gitsen
kentler yıkılıyor
yanıyor gemiler
ve hüzün kokuyor şiirler
dönüş yok
sana kanla sevda dolu
şafaklar yaratacağım

zaman gün batımıydı
gecelerce köz başında
elimde sarılı tütünüm
dumanı karanlık gecelere savrulan

Ateşten bir yürek ve ateşten bir beyin ancak ateşten bir eylemi yaratabilir

"Unutmak ihanettir"

Reber Apo

Adı, soyadı: **Leyla Wali HASAN**
Kod adı: **Viyan KAROX**
Doğum yeri ve tarihi: **Süleymaniye, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Şubat 2006 Haftanin**

Viyan yoldaş, 1981 yılında Süleymaniye'nin Xebat mahallesinde dünyaya gelir. Güney Kürdistan'da aşiret olarak en sert ve feodal yapılanmaya sahip bir aile içinde büyür. Okul çağına geldiğinde Süleymaniye'deki Hewreman İlkokulu, daha sonra Peyman Ortaokulu'na gider. Viyan yoldaş okuldaki başarılarından dolayı her zaman örnek bir öğrenci olarak gösterilir. Başarılarından dolayı okuldaki sene sonu sınavlarına bile katılmasına gerek kalmaz. Öğretmenleri ve arkadaşları tarafından sevilen birisidir. Okumayı çok seven Viyan yoldaş, çalışkan ve duyarlı bir kişidir. O, okul ve ev arası gidip gelen yaşıtlarından farklı bir duruşa sahiptir.

O yıllarda, çok ağır toplumsal sorunların yaşandığı bir toplumda ve kadına rol biçmeyen bir yapılanma içinde arayışlar olsa da kadının cevap bulması zordur. Şehir yaşamının kendi içerisindeki karmaşası ve yalnızlığı içinde yaşama anlam biçmek de bir o kadar zor olmaktadır. Tüm bunlara karşı Viyan yoldaş, zulüm ve toplumun baskılarını derinden hissetmektedir. Toplumun kadını köleliğe çeken yaklaşımlarına kısa bir süre sonra karşı çıkmış, hiçbir zaman kadına karşı geliştirilen bu yaklaşımları kabul etmemiştir. Küçük yaşta olmasına rağmen yaşadığı bu çelişkiler, kendisinde başarıya kilitlenmeyi de getirmiştir. Soruları cevap buldukça özgürlük arayışı daha da gelişmiştir. On beş yaşında oldukça sakin, oldukça az konuşan, ama anlamlı sorularla yeni ve özgür bir yaşamın derin arayışı içerisine girmiştir. Bu dönemler, Kuzey'de gelişen özgürlük mücadelesinin Güney'i oldukça etkilediği bir süreçtir. Viyan yoldaş, özgürlük mücadelesiyle '97 yılının baharında ilişkilenir. Sorularına cevap buldukça katılma istemi gelişir. Güney'deki aşiretler içerisinde kadına ait olabi-

lecek hiçbir şeyin olmaması, Güney'de kadının adeta tamamıyla silinmiş olması Viyan arkadaşın bu isteğini daha da güçlendirir. Güney'deki kadının bu durumunu çocukluğundan beri sindirememiş, tahakkümü kabullenememiş olan Viyan yoldaş, böylelikle aşiret olgusuna bir tepki olarak ablasıyla birlikte örgüte katılır. Fakat aşiretin yoğun ısrarları üzerine Viyan arkadaş geri gönderilir. Ama Viyan arkadaş geri gönderildiği halde, gerilla saflarına tekrar geri döner. İçinden geldiği toplumsal sistemi kabullenememekte ve buna karşı mücadele yeteneğini kullanmaktadır. Ancak engellerle dolu olan toplum ve aşiret yapısını aşmak, başlı başına bir mücadeleyi ve kararlılığı gerektirmektedir. Katılımından hemen sonra aşiretinin tepkisini alacağını, çok yönlü bir sınavla karşı karşıya kalacağını bilmektedir. Tüm bunların bilinciyle, ilk geldiği andan itibaren en ufak bir tereddüt geçirmemiş ve büyük bir kararlılık sergilemiştir. Katılımı Süleymaniye'de çok büyük bir etki yaratır. Aşiret yapısı, Kürdistan için mücadele etmeyi ve yurtseverlik görevlerini yerine getirme bilincini taşımasına rağmen, kadının özgürlük mücadelesine katılımını kabul etmeyerek aşiret kanunlarını öne çıkarırlar. Aşireti, Viyan yoldaşla katılımından sonra görüşüp kararından vazgeçirmek ve ikna etmek için her tür yol ve yöntemi denese de, Viyan Yoldaş'ı özgürlük arayışından, yürüyüşünden alıkoyamaz. Dağlara ve özgürlük mekanlarına doğru yol alırken, toplumun kadına biçtiği değer yargılarına isyan ederek, yeni bir yaşam okuluna kaydını yaptırmıştır artık. Kendi deyimiyle "karanlık gecelerin aydınlığı Başkan Apo'nun" felsefesini okur, okudukça aydınlanır. Kürt ve kadın olmanın acılarını derinden hissederek, özgürlüğe olan susamışlığını daha derinden duyarak yaşama anlam biçer. Bu anlamda denilebilir ki, özgür olunmadıkça yaşamın çekilmez olduğunu kısa yaşam kesitinde en derin yaşayanlardan olmayı başardı. Geçmiş yaşamında okulda başarılı olan Viyan Yoldaş, devrim okulunda da başarılı bir öğrenci olmuştu. Güne çok planlı başlar ve bireysel eğitimine önem verirdi. Kitapları ve defterini elinden düşürmediği gibi, sürekli hem okur hem de yazardı. Yaşına göre çok olgun ve çevresini etkileyen bir duruşla, paylaşımcı, yoldaşlarını düşünen konumunu hep korurdu. Gözleri ışıl ışıl, ama sakin duruşuyla, çevresine güven vererek gelecek vaat ederdi. Öyle sıradan bir yaşam ve katılımı kabul etmezdi. Oldukça mütevazı, gösterişten uzak ama güvenle yürüyen, disiplini esas alan bir tarzda özgürlüğü amaçlamıştı. Küçük yaşta örgüte katılmasına rağmen çok dinamik ve güçlü bir potansiyele sahipti. Var olan potansiyelini daha güçlü bir şekilde işletebilme

temelinde sorumluluklar üstleniyordu. İddiası büyük olduğundan dolayı, Güney gençliğine de örnek oluyordu. Kendisini sürekli eğitmeyi esas alıyor, yaşı küçük olmasına rağmen düşüncede büyümeyi yaşıyor, kendisine bir öncülük misyonu veriyordu. Üzerine düşen her görevi layıkıyla yerine getirme mücadelesini yürütüyordu. Sorumluluktan kaçmazdı. Militanlığın esas ilkelerinden birinin hizmet etmek olduğunu biliyor, ona göre bu sorumluluğu üstleniyor, daha iyi hizmet etme temelinde yaklaşım sergiliyordu. Güney gerçekliği içerisinde gençlerin beyinlerinin yıkanmasına karşı, Güney gençliğinin kendi özüyle öncülük ve sorumluluk misyonuna doğru temelde nasıl sahip çıkması gerektiğini, aldığı sorumlulukla ortaya koyuyordu. Viyan yoldaşın yoldaşlık ilişkileri samimi ve çıkarsızdı. Yoldaşlık için ne gerekiyorsa yapardı. Özellikle yeni arkadaşlar için "hamur gibiler, nasıl şekillendirirsen öyle gelişir" diyordu. Kendini hep sorumlu görür ve Güneyli katılımlar üzerinde durarak her bir arkadaşla diyalog içinde olurdu. İnkarcı ve kendisi olmayan, güvensiz ve iradesiz duruşlara, bu tür anlayış ve yaklaşımlara karşı özgüven ve irade sahibi olmayı dayatmaktaydı. Arkadaşlarının gönlünde yer edinmek için müthiş bir çaba harcarken, aynı zamanda bölgeciliği aşan bir kişilikti. Viyan yoldaş sıcak sohbetleriyle insanlar arasına hiçbir fark koymadan, ilişki tarzındaki mütevazılığı ve sempatik güler yüzlülüğü ile bir çekim merkeziydi. Yaşam renginde kendisini tek bir şeye kilitlemiyordu. Yaşamın bütün alanlarına, yani askerliğe, siyasete, sosyaliteye göre bir öz katılımı vardı. Büyük bir cesareti, kendine güvenen serbest, özgür bir duruşu vardı.

Viyan arkadaş da kabına sığamayan bir özgürlük ateşiydi. Bağlılığı, coşkusu, etrafına sürekli umut vermekteydi. Viyan yoldaş arkadaşlarıyla yaptığı Güney'e ilişkin diyalogun birinde tartıştığı arkadaşlardan birisinin; "Kaldı ki Güney gerçekliği çok farklıdır. Bir Kuzey gibi değil. Kuzey'de 30 yıllık bir mücadele geleneği var. Türkiye'nin de realitesinden kaynaklı yaşanan çelişki ve çatışmalar daha keskindir" şeklinde bir görüşün belirtmesi üzerine; ''Tamam öyle fakat sanırım Güney'de kölelik çok derin'' der ve ''tabii bunda Güney'de öncülüğe soyunan örgütlerin güdümlü ve uşaklık pozisyonları çok belirleyici. Halkın ve kadının bu durumundan, duruşundan onlar sorumlu. Ne zaman hakim güçlerin uşağı olmaktan vazgeçtiler ki? Hiç bir zaman bu realiteyi aşamadılar. Biliyor musun, kendilerini ve halkı kullandırmaları insanları kendisine çok yabancılaştırdı. Kişiliğini çok parçaladı. Öz güvenlerini ve öz saygılarını çok zedeledi. Doğarken hayallerine ihanet eden bir insan topluluğu özgürlüğe ne kadar aşık olabilir ki?'' biçiminde Güney'e ilişkin görüşlerini koymuştu. Dış güçlerce dayatılan tecrit ve inkara, içte dar ailesel-aşiretsel çıkarları gereği onların birer piyonu durumuna gelen güçlere öfkelenerek, ulusal birliğin gelişmesinin önemini her zaman dile getirir, parçalanmış bir halk ve ülke gerçekliğini reddederdi.

Viyan yoldaş, halaya durur gibi atılmıştı yaşam kavgasına. Özgürlük mücadelesinde, bilinçle donanmakta ve insan sevgisiyle dolu dolu yaşamaktaydı. Parçalanan ülke ve halk gerçekliğini yüreğine beynine sığdıramayan Viyan yoldaş, onlarca yıl açılan mesafeyi kapatmak, halkı bir bütünlük içinde görmek için tüm gücüyle çalışır, didinirdi. Umutluydu ve başaracağımıza inanmaktaydı. Çünkü O'nun inandığı, Önder Apo'ydu. Onun ideolojisi ve felsefesinin başta Kürt halkı olmak üzere, bölge halklarının kardeşliğini yaratacağına inanırdı. Yine bir gün bir diyalogunda; "baksana Önderlik kitabın adını, 'Özgür Yaşamla Diyaloglar' koymuş. Bakma bana öyle! Önderliği anlamak istiyorum. Biliyor musun, görmediğim halde çoğu zaman rüyalarıma giriyor Önderlik. Tam dokunmak üzereyken uyanıyorum. Lanet olsun, tam da dokunmak üzereyim. Dokunsam hemen başımı

omzuna koyup derin bir nefes alacağım. Neden bu kadar çok istiyorum başımı omzuna koyup derin bir nefes çekmeyi? Tuhaf değil mi? Bana da bazen tuhaf geliyor. Ama nedense bu istem, bende bir tutkuya dönüşmüş. Başımı Önderliğin omzuna koyup derin bir nefes aldığımda, sanki o an yeniden doğacağım. Özgürleşeceğim… ne bileyim işte, sanki gerçek yaşam o an başlayacakmış gibi geliyor bana" ve devam ediyor, "Başkan Apo, 30 yıldır Kürt özgürlük hareketiyle bu duruma müdahale etmiştir ve Kürt halkını mücadeleye kaldırmış, öldürme ve parçalanmayı bir kader olmaktan çıkarmıştır" diyerek Güney Kürdistan'daki sessizliği bozmak istemekte ve toplumsal devrimin bir kadın devrimiyle gelişeceğine olan inançla hep o çağrısını yenilemekteydi. Eylemi, Kürt halkı arasında birlikteliği yaratma ve yaşanan duyarsızlığı, sessizliği bozmaya yönelik bir çağrıyı da içermekteydi. Ulusal birliğin önemini vurgularken, Güney Kürdistan'da yaşanan trajediyi hep anlatır, ulusal ve siyasal birliği engelleyen zihniyeti sorgular, kişilikte dönüşümün zorunluluğu üzerinde dururdu. Güney Kürdistan toplumsal yapısından kaynaklı kendine güvensizliğin kaynağını irdeler ve bunu tartışır, aşmanın yol yöntemlerini sıralardı. Ne diyordu Viyan? ''Başkanım! Bir tek kişi kalsak bile senin ideolojik çizginin ve felsefenin başarıya ulaşacağına dair iddialı ve inançlıyım. Birçok kişi senin şahsında ideolojik hattı yok edeceklerini düşünüp, söylemektedirler. Ancak ben bunu çok ciddiye almıyor boş bir iddia olarak görüyorum. Çünkü sen artık milyonlarca insanın ve özellikle de kadınların yüreğinde, beyninde ve tüm hücrelerinde yer edinmişsin. Sen tarihe ve topluma mal oldun. Sen her zaman kadının bağlılığını ve dürüst oluşunu bize tanıttın. Bugün tüm yetersizliklerim ve zayıflıklarıma rağmen özeleştirimi vermek, demokratik ve bilimsel sosyalizme ve yeni paradigmaya yönelik kararlılığımı göstermek istiyorum. Az da olsa iç gericilik ve dış saldırılara bir mesaj vermek istiyorum. Çoğu zaman şehit arkadaşlar gibi keşke canımdan daha değerli bir şey olsaydı ve Başkan Apo'- nun, halkımın ve ezilen kadınların yoluna feda edebilseydim diyordum.'' O, özgürlüğe sevdalı, bilinçle donanmış, nerede, ne zaman eylem yapacağını bilendi. Ve son sözlerinde "volkan da nerede, ne zaman ve nasıl patlayıp öfkesini göstereceğini, Ehrimanlar ve vefasız insanların cezasını nasıl vereceğini bilir" dedi. Leyla Qasım'ın adıyla yaşama gözünü açan Viyan, Mazlumların, Zekiyelerin ateş hattıyla oluşturdukları özgürlüğe ulaşmanın bedelinin ağır olduğunu iyi bilenlerdendi. On yılı kapsayan mücadele yaşamına çok şey sığdıran ve yoğun yaşayan Viyan yoldaş, sevgi ve sorumluluk duygusuyla dopdoluydu. Bir çocuk saflığındaki yüreği hep çevresine güven-sevgi aşılardı. Hep güzellikleri paylaşan ve pozitif düşünen bir durşu vardı. Öncülük vasıflarını taşıyan ve bunu üstlendiği görevler kapsamında yerine getirmesini bilendi. Genç, bir o kadar da olgun olan Viyan yoldaş, özgürlük mücadelesi

içinde önemli görevler üstlendi. PJA meclis üyeliği ve PKK yeniden yapılanma çalışmalarında ve en son da HPG komutanlığı görevlerinde yer aldı. En büyük özlemi Önderlikle buluşmak, ona yakın olmaktı. Ki, bunu mücadele yaşamı içerisinde yoldaşlarıyla paylaşarak, görev- sorumluluk anlayışıyla yaşayarak karşıladı. Yine Önder Apo'nun "Güney devrimi kadın devrimidir" belirlemesi üzerinde yoğunlaşıp kadının ideolojik kimliğinde derinleşerek, Güney toplumsal devriminin gerçekleşmesi için çalıştı. PÇDK'nin kuruluşunda büyük bir rol oynayarak, program ve tüzük çalışmalarında yer aldı. Kadınla kaybedilen tarihin yazılması için, Önderliğin kadın kurtuluş ideolojisi ekseninde, Güney'de kadın bakış açısıyla kadın eksenli bir örgütlenmenin gelişmesi için çalıştı. Mücadele yaşamı içinde zamanla yarışır tarzda öğrenmek ve öğretmek, öğrendiğini pratikleştirerek sonuç almak istedi. Güney'deki kazanımlara anlam biçerken, bunun kalıcılaşması için demokratik bir tarzda toplumsal sorunlara cevap olunması ve bu temelde örgütlenmenin gelişmesi gereğini vurgulamakta ve bu inançla çalışmaktaydı. Özgürlük hareketimizin en zorlu süreçlerinde kararlı ve iradeli duruşuyla en sade, en mütevazı, en özgürlükçü bir militan olmasını bildi. Gençti, heyecan doluydu, yaşamda bir coşku seli gibi akardı. Duruşunda Mezopotamyalı bir tanrıçanın duygu yüklü zekasını, özgürlükçü doğallığını, bilgeliğini, yaşama saygısını ve anlam yüklü dünyasını taşırdı. Böyle bir eylemi yaşamsallaştırmanın gücünü, bu kahramanca direnişlerin mirasından aldığının bilinciyle hedefinin üzerine yürüdü. Elde edilen tüm kazanımlara ve başarılara rağmen, Kürt halkı ve bölge halklarının kapitalizmin tuzağından kurtulamadığını, yeni Halepçeler korkusunun aşılamadığını ve Önderliğimizin durumuna ilişkin pozitif bir yaklaşım sergilenmediğinin bilinciyle, mücadelesini bunları aşma ve Önderliğe doğru yürüyüşü yükseltmenin gerekçesi haline getirdi. Dolayısıyla böyle bir eylem, Türkiye devleti için de bir uyarı oldu ve devlet sadece Kuzey değil, diğer parçalardaki özgürlükçü gençleri de karşısında buldu. Kuzey'deki anaların yüreğindeki ışığı, Güney'deki anaların ve babaların yüreğine göndererek vicdanlarını uyandırmak istedi. Sokaklardaki sloganları ve Kürdistan'ın tüm parçalarındaki direnişi, Güney'deki ilkel milliyetçi ve gerici partizan yaklaşımlara karşı bir kamçı haline getirdi. ''Ya heval Mazlum! Ferhatlar!.., Kemaller!… katıldığımdan beri bu arkadaşların eylem biçimleri sürekli beynimi meşgul etti!… Benim için hepsi bir gizem. Bu gizemi çözsem sanki asıl gerçeğe ulaşacakmışım gibi bir duygu yaşıyorum. Baksana, hepsi de çok kritik süreçlerde bu sıra dışı çıkışları gerçekleştirdiler. Çıkışları, hep de üzerimize çöken karanlığı yırtan çıkışlar oldu. Dikkat edersen hepsi de gecenin çok uzadığı anda, geceden gündüzü doğurdular. Anlıyor musun, geceye hükmederek gündüzü doğurttular. Ne müthiş bir inanç ve irade değil mi? Her insan yapabilir mi bunu? Sıradan insanlar karanlığın içinde saklı olan gündüzü göremezler. Daha da ötesi yüreğindeki ateşle karanlığı tutuşturup gündüzü ortaya çıkaramazlar. İşte bu güç, bu tutku beni büyülüyor. Aslında hepsinin eylemi de komploya karşı bir başkaldırıdır. Mücadelenin zindandan başlanarak boğdurulmak istendiği bir süreçte Mazlumlar, Ferhatlar, Kemaller o görkemli direnişi geliştirdiler. 1996'da komplocu güçler Önderliği hedefleyerek sonuca gitmek istedikleri zaman Zilan, komplocu sistemin en çok uygulama alanı bulduğu Dersim'de kendisini bomba yapıp komplocuların beyninde ve yüreğinde patladı. İhanetin eliyle komplocular esaret duvarları arasında kol gezdiğinde, Sema, aşılmaz denilen duvarları aşarak kendisini koca bir ateş topu yaptı. Dikkatli okursak bu yoldaşlar hep de gizlenmek istenen tarihi, direnişe dönüşen bilinçleriyle, iradeleriyle yazdılar. Yazılması istenmeyen

tarihin yazıcıları oldular. Gerçek oldular!… gerçek olarak gerçeği haykırdılar! Ve gerçeklere yeni sayfalar eklediler!...''

Her eylem, öz anlamın veya öz dinamiğin kendini dışa vurumunun ifadesidir. Ateşle bütünleşen eylem ise özdeki özgürlük aşkının, anlamının artık hiçbir şekilde yerinde duramaz, kabına sığamaz biçimde dışa vurumudur. Viyan arkadaş da kabına sığamayan bir özgürlük ateşiydi. Kişiliğiyle, duruşuyla, mücadeleciliğiyle yaşarken zaten bir ateşti, eylemi, bu iç ateşin, Önderliğimiz, örgütümüz ve bunlarla bağlantılı Ortadoğu üzerinde yoğunlaşan tehlike çanlarına karşı bir tavra dönüşmesiydi. Kadın kahramanlığı onda, sürecin tüm tehlikelerini ve hassasiyetlerini büyük bir yürekle hisseden, büyük bir beyinle yorumlayan ve ikisini bütünleştiren cesaret ve kararlılıkta temsilini buldu. Bu, özgürlüğe, Önderliğe, Kürt halkı ve yine tüm Ortadoğu ve dünya halklarına, topraklarına, emeğe, insana, kadınlara, çocuklara duyulan büyük bir aşkın eseri olabilir ancak. Ateşten bir yürek ve ateşten bir beyin, ateşten bir eylemi yaratabilir. Viyan yoldaş, halaya durur gibi atılmıştı yaşam kavgasına. Özgürlük mücadelesinde, bilinçle donanmakta ve insan sevgisiyle dolu dolu yaşamaktaydı. İşte Viyan arkadaş egemen tarihin halklar, kadınlar, çocuklar üzerinde yarattığı tahribatın yükünü çok genç yaşta fedakarca omuzladı, bu tarihe karşı duyduğu öfke ve intikamla fedaice savaştı. Yaşarken de, şahadete giderken de fedaice savaştı. Viyan arkadaş genç yaşta büyük sorumluluklar yüklendi, ama kendini adayarak yüklendi. Hiçbir zaman, yüzeysel, geçiştirmeci, hesapçı vb yaklaşımlar içerisine girmedi. Kendini yürekten adadı, her zaman için beynini çalışmasına ve amacına kilitledi. Belki de bu nedenle hep bir ışıltı vardı gözlerinde, çevresine yaydığı bir parıltı. Güzelliği; zekasında, sadeliğinde, mütevazılığında, mücadeleciliğinde, arayışçılığında, Önderliğe, örgüte, halka ve kadına bağlılığında, yürek büyüklüğündeydi. Bu nedenle O'nun insan sıcaklığına, yoldaşlığına, dostluğuna, gülüşüne doyum olmazdı. İnsan sevgisi öyle derin ve etkileyiciydi ki, karşıdakinin yürek toprağına bir tohum gibi derinden gömülür ve yeşerirdi. Eylemi de böyle oldu. Hepimizin, gerillanın, halkın, tanıyan-tanımayan herkesin yüreğinde O'nun gibi bir yoldaşı kaybetmenin acısını yaşattı, ama aynı zamanda böyle soylu bir kadın direnişçiliğine saygıyı, sevgiyi, düşmana karşı inadı, direniş azmini çok daha güçlendirdi, biledi. Kürt halkının, özelde de Büyük Güney halkının bu yiğit ve soylu evladı, tarihe ve yüreklerimize ateşten harflerle özgürlük aşkını, Önderlik aşkını, mücadele aşkını silinmezcesine yazdı. Cesaretin tanrıçalaştığı kişiliğinde Viyan arkadaş, yaratılmak istenen karanlığa bir ateş, yok edilmek istenen özgür Kürt, özgür insan kimliğine büyük bir yaşam gücü oldu. Viyan arkadaş her zaman genel çalışmalarda yer alıyor olmasına rağmen, mücadelesi sürekli Kadın kurtuluş ideolojisi temelinde olmaktaydı. Kendi kurtuluşunu da bunda görmekteydi. Genel çalışmalara aktif katıldığı gibi, aynı zamanda kadın kurtuluş mücadelesinde de aktif yer almaktaydı. Sürekli egemen sisteme karşı bir mücadele içerisindeydi. Bu anlamda eylemi de, egemen sistem gerçekliğine olduğu kadar, geleneksel aşiret mantığına ve kadına reva görülen haksızlık ve baskılara da bir darbedir. Güney gerçekliğinde kadını özünden boşaltıp, metalaştıran, şekilde-biçimde özgür; özdeyse, özgürlükle hiçbir bağı olmayan bir gerçeklik söz konusudur ve bununla bağlantılı olarak, Viyan yoldaşın eylemi sınıflı toplumun dondurduğu beyinlere bir darbedir. Aynı zamanda Güney Kürdistan'da yaşanılan sessizliğe bir darbe olup, baskı altında tutulup umutsuzlaştırılan kadına da umut olmuştur. Ortadoğu'da kadın çektiği acıları, Ortadoğu gerçekliğinden kopuk ele almamakta, "Ortadoğu'da kadının da özgürlük arayışı var", demekteydi. Keşfedilmemiş bu özgürlük

arayışı, ancak Önderliğin kadınlara yönelik perspektifi yaşamsallaşırsa karşılık bulur şeklinde yaklaşıyordu. Viyan yoldaş; "kadının özünde eşitlik, güzellik, insanlık sevgisi var. Bu potansiyeli, özgürlüğe yatkınlığını gösteriyor. Güney kadınlarında ise 'şekilde' özgürlüğü arayanlar var, kendini küçük burjuva gösterip, biçimde açılmayı yeterli görüyor Güney kadını. Tüm parçalara oranla Güney'de kadın daha çok hırpalanıyor ve kendini kandırıyor. Aile olgusu da çok hakim, okul dışında kız çocukları aileden kopamaz. Bu da irade gelişmesini önlüyor. Kızlar özgürlüklerini ya da kurtuluşlarını evlilikte görüyor. Kaderci, mantık hakimdir" diyordu. Mevcut örgütleri ise rantçı ve işbirlikçi görmekte, "kendilerini Kürt sorununun merkezine koyup, az olsun benim olsun mantığı ile çözümsüzlüğü derinleştiriyorlar" demekteydi. Viyan yoldaş "Güney'deki öncü kadınlar kendi iradelerine sahip çıkmışlardır, ama koşullar onların yaşamlarına son vermiştir" derdi. Leyla Qasımı çok sever; "Leyla Qasim, Kürt kadının özüdür", Xanzada Miri Soran için; "özünde intikam almak için mücadele etmiştir" derdi. Margiret (Hepsexani Neqip) için ise; "insanlığı sevmenin özüdür, erkek sistemine teslim olmadığı için erkek ona komplo yaptı" diye anlatırdı. Viyan yoldaşın özgürlüğe olan tutkusu, Önderliğin ideolojisi ile bütünleşmesini sağlıyordu. Kürt halkının çektiği acıları hissediyor, toprağa ve insanlığa olan bağlılığı, en temel eylem gerekçelerini oluşturuyordu. Kürdistan parçaları arasında ayrım yapmazdı, bu da yoldaşlar tarafından sevilmesini ve kabullenilmesini beraberinde getiriyordu. Viyan yoldaş da, bu yoldaşlarını sevdiği için elinden geleni yapıyor ve müthiş bir emek sarf ediyordu. Diğer parçalardaki arkadaşlarla rahat ilişkilenebilme yönünden, Türkçeyi öğrenmek için büyük çaba sarf etmişti.

Özünde Viyan yoldaşın eylemi, hem iç geriliciliğe, hem de dıştaki saldırıların Önderlik şahsında Kürt halkına olan pervasız saldırılara bir yanıttır. Viyan yoldaş eylemi ile Güney'yi ve Kuze'yi birleştirme köprüsü oldu. Önderliksiz dayatılan çözümü, Güney'li bir Kürt kadını olarak kabul etmemiş ve eylemi ile tavrını ortaya koymuştur. Viyan yoldaşın diğer tarihsel eylemlerden farkı, diğer eylemlerin zindanlarda ve kitle içinde gerçekleşmesi, bu eylemin ise dağda gerçekleştirilmiş olmasıdır. Bu eylemin dağda gerçekleşmesi, bir taraftan iç çeteciliğin saldırılarına da cevap olmasının yanı sıra, Önderlikle yapılan yetersiz yoldaşlığa, döneme ve Önderliğe cevap olmamaya, tasarrufçu yaklaşımlara ve yaşanılan büy gaflete bir darbedir. Bu eylem aynı zamanda dış saldırılara cevap olma, Önderliğin çizgisine layık olma, yine direniş kültürünü koruma, direniş halkasına bir halka daha ekleme anlamına gelmekte ve Kürt halkına karşı gelişen imha saldırılarını, soykırım ve asimilasyonu kabul etmemedir. Mesajında en çok dikkat çeken yönlerden birisi, Önderliğin özgürlüğü ve savunmasını ele almasıydı. Bir de sözün bitip sıranın eyleme geldiğini söylemesi. En büyük özlemi Ön-

derliği görmekti, hep "Önderliği gören arkadaşlar çok şanslılar, keşke birkaç saniyeliğine de olsa Önderliği bir defa görebilseydim" derdi. Viyan yoldaşla yaşayan ve onu tanıyan her arkadaş; eyleminin büyüklüğü karşısında saygıyla eğilirken, aramızda erken ayrılışını kabullenemedi. İçinde acıyı derinden duyarak, erken olduğunu söyledi. Özgürlük yolunu almamız için her zaman bedel gerekiyor mu? Bedelsiz olmaz mıydı? Ama maalesef yaşadığımız çağda insanlık özünden boşaltılmış, başkalaşmış. Sözün anlamı kalmadığı yerde, her kritik süreçte böyle çıkışlar gerekiyor. Evet, Viyan yoldaş, senin kongrelerde parlak, net, özgür düşüncelerini ve halaylarda başı çekmeni belerken, sen gökyüzünün sonsuz maviliğinin geceye büründüğü zamanlarda parlak yıldız olma yolunu tuttun. Şubat'ın zahmetli karına kışına inat, kardelen çiçeği gibi açtın. Buz tutan yüreklerimizi özgürlüğün ateş dansıyla ısıttın. Ay ışığının sudaki yansıması kadar güzel yoldaşım! Yüzündeki gülümseyişte çiçek canlılığını taşıyan yoldaşım… Kadın gelenekselliği, köleliği ve erkek egemenliğine, içimizdeki kaçışlarla aşkı bitiren karasevdalara, kendi bedeninle darbe vurdun. Sen, Önderliğin yeni paradigmasını kendi kişiliğine özümsetmiş ve tutkuyla bağlı, bunun verdiği inanç ve güçle bir melek saflığında hizmet anlayışı ve temizliğiyle etrafa pozitif enerjiyi yayan, yansıtandın. Vicdan ve zihniyet devriminin gerçekleşmesinin diğer adıydın. Köleliği kabullenemeyişin sürekli özgürlüğün peşinden koşmanı getirmişti. Mücadele azmin ve iddian, ilkelerinden taviz vermeyen gerçek bir kadın militanlığının ifadesiydi. Sen, duraksız bir şekilde özgürlük ilkelerine koşandın.

Viyan yoldaşın Önderliğe bağlılığı ve özlemi, yazdığı her kelimede anlam bulurken, bir Şubat'ı daha Önderliksiz yaşamanın zor olduğu duygusu kadar, "Önderliksiz-PKK'siz" çözüm konseptinin Kürt halkı için taşıdığı tehlikeleri görerek, eylemine anlam biçti. Ve eylemiyle bu tehlikeye dur demenin çıkışını gerçekleştirdi. Bir yıl önce bunu gören Viyan Yoldaş, derin bir öngörüye sahip olduğunu da ortaya koydu. Önder Apo'nun şahsında Kürt halkına yönelik izlenen politikaları ve konseptleri değerlendirerek, başta kadrolara ve kadın yoldaşlarına olmak üzere, halka çağrı yaparak sorumlu bir devrimcinin duyarlılığıyla hareket etti. Tabii gelinen aşamada çağrısının ve yazdıklarının içeriğini insan daha iyi anlayabiliyor. Viyan yoldaş bütün bu tehlikelere dikkat çekerek, eyleminde uyarıcı olduğu gerçeği, bugün daha iyi anlaşılmaktadır. Bu açıdan Kürt halkı her zamankinden daha fazla günümüz koşullarında bu tehlikeleri görerek, ulusal ve siyasal birliğini yaratarak Viyan Yoldaşın vasiyetini yerine getirmelidir.

Mücadele arkadaşları

SÜLEYMANİYE'NİN ALTIN KIZI

Herşeyden önce beni,
Bizi yaktın.
Seni düşündükçe
Işık hızında olan zaman
Durgunlaşıyor benim için.
Senden en son duyduğum söz
"Kendine iyi bak heval" olmuştu
Anlamlı bakışlar doluydu
Ve sanki
bir daha görüşemeyeceğiz diyordun.

Umut kokan bakışların
Uzak diyarlara götürdü beni
belliydi
Sendeki tanrıça anam'ın derin izleri
Ve ancak yanarak temizlenir
Ona uzanacak eller
Ama önce beni
Ve bendeki tanrının figürünü yaktın

Seni anımsayarak geçiyor günlerim
Her gün biraz daha eriyor hücrelerim
Sendeki sen
Bende olmadığı için
Ve sen
SÜLEYMANİYE'NİN ALTIN KIZI
Adını altın harflerle yazdın
Tanrıça ana'nın yurduna.

Kibele oldun baharı müjdeleyen
İnanna oldun aşkı yücelten
Güneş oldun
Bedenimizi ısıtan.
Yağmur oldun
Yağmur duasına çıkanlara.

Hayat verdin
Yaşam oldun
Işık oldun
Ateş olup yaktın
Bizdeki kötü ruhları
Mezar oldun
Akreplere çıyanlara.

Ve;ateşten bir yıldız oldun
Ufkumuzu her daim
Aydınlıkta tutan
Onun için sen
Hiç tükenmeyecek
Bir şahdamar gibi kalacaksın
Çünkü hayat
Artık senin adın olmuş.

Şehit Kadir Usta
2 ŞUBAT 2006

Viyan olmak

Özgür bir kadın duruşuna sahip olmaktır

"Tarihsel adımlar kahramanca çabalarla atılır".

Viyan yoldaş Güneşimizin yaptığı bu çağ-rıya özgürlüğün, bağlılığın tutuşan bedenler kadar acı ve zor olduğunu bir kez daha tarihe kanıtlarcasına Mazlum, Sema, Ronahi gibi kahramanca cevap verdi. Gençti, heyecan doluydu, yaşama bir coşku seli gibi akardı. Duruşunda Mezopotamyalı bir tanrıçanın duygu yüklü zekasını, özgürlükçü doğallığını, bilgeliğini, yaşama saygısını ve anlam yüklü dünyasını taşırdı. O'nunki tabulara meydan okuyan, dörtnala koşan bir yaşamdı. PKK'liliğin özünü canlı bir şekilde yaşatırcasına, özgürlüğün sorumluluktan geçtiğini bilerek, yaşamının her kesitine, amacına göre yaşamayı ilke edinerek yaşadı. Özgürlük hareketimizin en zorlu süreçlerinde kararlı ve iradeli duruşuyla en sade, en mütevazi, en özgürlükçü bir militan olmasını bildi. Güneşin yörüngesindeki yoğunlaşması, onu daima enerji saçan bir yıldız gibi çekici ve vazgeçilmez kıldı. Dolayısıyla Viyan yoldaşın eylemi güneşten kopmayan, kopmadığı için de güneşten bir parça olan, Güneşimizi Karartamazsınız kervanının en genç halkalarından biridir. Zaten eyleminin adını da "Önderliğin yalnızlaştırılmasının kırılması ve yetersiz yoldaşlığın özeleştirisi" olarak tanımlamaktadır. Eyleminin duygusal bir refleks olmadığını, 7 yıldır bu yoğunlaşmayı yaşadığını, Önderliğin esaretini kabullenmediğini, bir kadın olarak 15 Şubat'a karşı kendisini borçlu hissettiğini belirterek, sorumluluğunun gerekçesini koyar. Önderlik ve halkın etrafında ateşten bir çember olmanın çağrısını yapar ve şöyle devam eder; acılı halkının bir çocuğu olarak özgürlük, Zilan arkadaşın aşkı, Sema arkadaşın iç gericiliğe karşı isyanı, Beritan arkadaşın ihanete karşı direnişi, yurtseverliğin öncülerinden Leyla Kasım'ın sömürgecilere karşı cesareti ve kahramanlığının duygu sentezini oluşturmak istediğini belirterek kararlılığının özünü ortaya koyar. Böyle bir eylemi yaşamsallaştırmanın gücünü bu kahramanca direnişlerin mirasından aldığının bilinciyle hedefinin üze-rine yürür. Elde edilen tüm kazanımlara ve başarılara rağmen Kürt halkı ve bölge halkının kapitalizmin tuzağından kurtulamadığını, yeni Halepçeler korkusunun aşılamadığını ve Önderliğimizin durumuna ilişkin pozitif bir yaklaşım sergilenmediğinin mücadelesini yükseltmenin gerekçesi haline getirir. Dolayısıyla böyle bir eylem Türkiye devleti için de bir uyarı olur ve devlet sadece Kuzey değil diğer parçalardaki özgürlükçü gençleri de karşısında bulur. Kuzey'deki anaların yüreğindeki ışığı, Güney'deki anaların ve babaların yüreğine göndererek vicdanlarını uyandırmak, sokaktaki sloganları ve Kürdistan'ın tüm parçalarındaki direnişi Güney'deki ilkel milliyetçi ve gerici partizan yaklaşımlara karşı bir kamçı haline getirmek istiyor. Kuzey'deki eylemle boşaltılmış beyin ve vicdanları uyandırmayı kendisi için bir görev belliyor. Güneşimizi ortadan kaldırmaya, anlamsızlaştırmaya karşı komplocu yaklaşımlar içten ve dıştan en son imhaya kadar götürülerek şiddetli bir şekilde sürdürülmektedir. Viyan yoldaşın eylemi aynı zamanda Önderliğe dışardan gelen saldırılar kadar onun felsefesinin anlaşılmaması ve sahip çıkılmamasına yöneliktir.

Viyan yoldaşı özümsemek onu sahiplenmek yörüngeden asla kopmamaktır. Güneşin

yakıcılığında lanetimizi eritmek kutsallığa e-rişmektir.

Viyan olmak Önderliksiz yaşamın olmayacağını komplocu güçlere ispatlamak kirli hesaplarını boşa çıkarmaktır.

Viyan olmak demokrasiye, özgürlüğe, yeni paradigmaya aşk ve tutku düzeyinde bağlanmaktır.

Viyan olmak Ortadoğu gelenekselliğine, dogmatizmine meydan okuyarak özgürlükçü bağımsız bir Kadın duruşuna sahip olmaktır.

Viyan olmak PKK okulunun öğrencileri olarak Beritanlaşmak, Kemal Pirleşmek, Zilan'laşmak ve anın sorumluluklarına cevap olmaktır.

PKK İnşa Okulu Öğrencileri

Ateşten harflerle yüreklerimize özgürlük aşkını yazdı

Kutsal ateşte kendisini güzelleştiren yoldaşımıza

Nice yaşamlar tükendi Kürdistan topraklarında, nice aşklar yaşandı. Mitolojik anlatımla dillere destan oldular. İnsan bir kere ölür, bir kere de yaşar. Ama yaşam ile ölüm arasındaki yaşanacakları ancak insan belirler. Yaşam yaşandıkça anlaşılır. Doğru ile yanlışı, güzel ile çirkini ancak yiğit insanlar anlamlandırabilir. Kürt insanı ki, direniş ile ihaneti beraber yaşamıştır. Ya ateş felsefesindeki dört kelebek misali kendi külleri ile kendini yaratmış ya da tarih sahnesinden bir vızıltı gibi çekip gitmiştir. Evet yaşamın gerçekliği budur. Her insanoğlu bunu doğru anlamlandıramaz. Yiğitlik yürek ister, bedel ister. Ya feleğin çemberinde çarka takılır acı çekersin ya da kendi kaderini kendin çizersin. Ben acılarımı ve sancılarımı anlamlandırmayı bir insanı tanıdıktan sonra öğrendim. Erdemlerin ve anlamlı yaşamın sahibi Şehit Viyan'dan sonra. Heval Viyan Önderlik Çizgisinde tanrıçalaşan, fedaileşen ve kadın olduğunu haykıran bir neferdi. Yaşam ile ölüm arasındaki köprüden başarı ile geçenlerden biriydi. Yeni bir yaşama halkın ve örgütün kaderini değiştirmek için ışık saçan bir yüceliğe sahipti. Tarihi çarpıtılmış kadının binlerce yıllık acısının çığlıklarını tüm gücü ile haykırdı. Özgürlüğün bedelini vermek için ilk çağrıyı yaptı ve kendi şahsında tek varlığı olan canını özgürlüğün bedeli için verdi. Kimdir Viyan? Kişiliğindeki düşmanın yarattığı geriliklere nefretle yönelerek anlamlı bir kişilik, anlamlı bir yaşama sahip olmaya çalışan Zilan ve Sema kişiliğine merhaba diyerek İştar'dan Zilan'a kadar ulaşan çarpıtılmış tarihi, gericileştirilmiş kadını kendini yakarak ölümün değil büyük bir yaşamın sembol oldu. Viyan demek; dürüstlük, ideolojinin özünü anlamak, yoldaşlığa bağlılık, yaşama tutkulu olmak demektir. Viyan, beynini ve yüreğini tek noktada birleştirerek düşmana, gericiliğe, köleliğe ve sisteme büyük bir darbe vurarak cesaretli bir eylem gerçekleştirdi. Onun yaşam arayışı erdemliydi. Çünkü kendini aşan insan, özgürlüğün kutsal ateşinde kendini güzelleştirir. Şehit Viyan'ın eylemi sadece düşmanın tecrit politikasına karşı değil bizim geriliklerimize ve mücadele tarzımızın eksikliğine karşı da bir tavırdı. Onun şahsında ve eylem tarzında tekrar kendimize dönmeliyiz. Anlamlı bir yaşam için '99'dan beri kendini fedai tarzda hep eğitti. Fedai eylem yapmak için hep öneri yapıyordu. Her zaman devletin, sistemin beyin merkezi neresi ise orada kendini canlı bomba yapmak istiyordu. Bu imkanı olmadığı için eylemini dağda gerçekleştirdi.

Özgürlük bedelsiz olmaz, sözün anlamını yitirdiği yerde gaflet başlar, sözü ile sözün ve pratiğin bileşkesi oldu. O; inançlı, bağlı ve gülücüklerini yüzünden eksik etmeyen Güney kadınının emsalsiz bir örneğiydi. 15 Şubat gününde eylemini yapmak istiyordu. Çünkü Önderliğe çarmıhta bir çivinin çakılmasını görmemek, yine yetersiz yoldaşlığa cevap olmak için özeleştirisini verdi. Son eylemini yapacağı ana kadar üzerine düşen görevini aksatmayan ve eksik kalan yönler için de affını dileme mütevazılığını gösteren yüce bir insandı. Halk **"Viyan Jiyan'e"** sloganları ile sahiplendi. Bizim de yanan ateş etrafında çember oluşturma zamanımız geldi ve geçiyor.

Berfin Mardin

EVÎNEKE SERGIRTÎ

Di nav tekoşîna azadiyê de ji nû ve xwe afirandin û bi kesayetê xwe tekoşîn pêş xistin…

Rastiyek nepen, evîneke sergirtî.

Nepeniyeke ku bala her kesî dikişand ser xwe.

Tu kesî ferq nedikir, ew çi balkêşiye!

Tenê weke hezkirinek bênav xwe dixist dilê her kesî.

Cara yekê sala 2002'yan li dola Ş. Harûn min hevala Viyan dît. Cara diduyan sala 2004 di civîneke çapemeniyê de min ew dît. Dîtineke pir balkêşbû ji bo min. Dîtinek bû ku min nedixwest ji ber çavên min winda bibe. Her liv û lebateke wê ji bo min mijareke hezkirinê bû. Ez hingê pir fikirîm, gelo ev çi taybetmendî û bedewiye ku bala min tim dikişîne ser xwe! Lê min hingê bersiv nedît. Tenê min ew fikirandin di dilê xwe de girt. Heta pêvajoya Jinûve Avakirina PKK'ê, wê balkêşî û hezkirinê xwe di dilê min de veşart mîna rastiya rêheval Viyan a veşartî.

Li hemberî kesayetiya rêheval Viyan nêrîna destpêkê wiha bi min re pêşket. Di wateya rast de, ew kesayetek balkêşbû. Bi sekinandina xwe, bi axaftin û danûstandina xwe tim bala derdor dikişand ser xwe. Pir caran hevalên ew nas nedikirin, ji hev dipirsîn "ev heval kiye, çawaye?" Lê tu kesî wekî hevala Viyan xwe da naskirin, ew nas nekir. Tim dihat gotin; "ev hevalek cewheriye, ji dile, girêdayî ye…" Lê dîsa bêjim, tu kesî wekî wê bersiva rast neda. Ji ber tu kes pê nedihesî ku rêheval Viyan li hemberî paşverotî û kevneperestiyê rojane çend volkanan di dil û mejiyê xwe de diteqîne, rojane çend hendafan derbas dike, rojane çend zincîran dişkîne. Tenê wê dizanî, ji ber hezkirin û dilsoziyek rast tevahî dil û mejiyê wê dorpêç kiribû.

Ji bo Rêber APO hezkirin û girêdana rêheval Viyan di dilê xwe de jiyan dikir, evîneke veşartî û sergirtî bû. Di wateya rast de nûvejîna evîna Kurd a hemdem bû. Welatê Roj û Agir bi destanên mirovên xwe ji bo azadî û serbestiya hev feda dikin dagirtiye. Lewre tê gotin; dema ji bo azadiya hev giyaneke xwe fedakirinê nebe, ew hezkirin, nabe hezkirin. Rêheval Viyan jî ev wane ji nimûneyên dîrokî girtibû. Weke lehengeke şanazî Xudawendên jiyan û azadiyê agir bi ser bedena xwe xist û bi dirûşmeyên "Bijî Rêber APO!" girêdan û hezkirina xwe ya ji bo Afrênerê Jina Azad diyar kir. Lewre hezkirin û lêgerîna ku rêheval Viyan rojane jiyan dikir, xemlek pir bi şeml dida sekinandina wê.

Di nav Tevgera me ya Azadiyê de civînên mezin ên weke kongre rastiya kesayetan bi awayeke pir vekirî derdixe holê. Her kesayetek di wan civînan de bi helwest û sekinandinên xwe zelal dibin û xwe didin naskirin. Piştî ez derbasî dibistana PKK'ê bûm, hem di Kongreya PKK'ê, hem jî di Civata Azadiya Jin a KJB'ê de em bi hev re bûn. Lê bihevrebûnek bi mesafe. Wekî her hevalekê ez nikarim bêjim ku em pir nêzîkî hevbûn, a min hezkirinek sergirtî û hinekê jî şermok bû. Şopandin û lêgerîna naskirinê hinek bi mesafebû.

Bi qasî min naskir, ew hevalek pir ji dil bû, di dilê xwe de bi giraniya pirsgirêkên me yên rêxistinî û kadroyî dihesiya, ji bo naskirinê li her kesî guhdar dikir. Di mijara netewiyetê de ji her kesî pêşdetir bû. Ji bo wê, di navbera hevalan de tu ciyawaziyek tunebû. Bi ciwanan re ciwan, bi mezinan re giranbû. Di

mijara azadiya jin de ji her kesî zêdetir xwedî lêgerîn bû. Di her liv û tevgereke xwe de berpirsiyar bû. Ji her kesî zêdetir bi giranî û cidiyeta pirsgirêkan dihesiya û li cihên pêwîst bêy ku tu dudilî û berjewendiyeke şexsî bifikire xwedî helwest bû. Belê helwestên herî aqilane û cihgirtî. Tê bîra min, dema em di Civata Azadiya Jin de bûn, ji bo pir mijaran hevala Viyan nêrîn û rexneyên xwe anî ziman, her wiha pir pêşniyar jî kirin. Li hemberî nêrîn, rexne û pêşniyarên hevala Viyan yek nêrîneke dijber jî derneket. Di wê demê de me di nav xwe de nîqaş dikir, hevalekê ji min re got; "ya, ev heval çiqas şarezaye, heta niha yek pêşniyareke wê jî vala derneketiye. Çi dibêje, yekser tê pêjirandin." Ez li ser vê pir hizirîm, bi rastî jî wisa bû. Jixwe piştî Civata Azadiya Jin qediya, hevala Viyan li cem me amadekariyên xwe kir, xatirê xwe ji me xwest û derbasî qada xebatên HPG'ê bû. Di wê demê de her kesî bawerî bi wê xwestek, îdîa û morala wê dianî û pir kesan bawer dikir wê di HPG'ê de pêngaveke mezin bavêje.

Hîn ez li dibistana PKK'ê bûm, xebera çalakiya heval gihişt me. Hingê ez pir ser fikirîm, gelo ev bersiva wê balkêşiya nepen a bênav e? Ya ez lê digeriyam gelo ev bû?!

Ya rast ez dikarim bêjim ku ev çalakî bersiva rast a wê balkêşiyê ye, ku di nav de hezkirin û lêgerîna azadiyê veşartîbû. Di kesayeta rêheval Viyan de careke din bi awayeke pir vekirî derket holê ku hezkirin û girêdana Rêber APO mirovan bedew û balkêş dike. Mîna pir kesayetên pîroz û dilpak ên weke Zîlan, Sema û hwd. Bi rastî jî wisaye, yên ku di dil de bi Rêber APO re rojane 24 demjimêran dijîn, tim mezin dijîn. Tim bi wate dijîn. Rêheval Viyan jî bi wê bedewî, bilindî, dilpakî û lehengiya kesayeta xwe, xwe bi me da naskirin. Bi guriyên ku bi ser bedena xwe xist, dilên bêhiş bûyîn hejand û qerînên jina azad careke din bilind kir. Lewma em dibêjin weke jinên lêgerînvan û şervanên azadiyê, rêheval Viyan niha rêbera me ye, guriyên bi ser bedena wê ketîn, rêya me ronahî kir û çalakiya wê di gel lêxweyîderketin û jiyankirina bi Rêber APO re, careke din em vexwendin bilindkirin û pêşxistina tekoşîna jina azad.

DILSOZEKE RÊYA VIYAN
Zozan Agirî

Bir özgürlük mesajı

Viyan arkadaşın mektupları:

Sevgili yoldaşlara!

Önderliğin esaret altına alınışının yedinci yılından sekizinci yılına giriş olan 15 Şubat'a bir ay kalırken, şimdiden yüreğim bir volkan gibi kaynamakta ve patlamak için bir fırsat aramakta. Doğada da bir sürü olay, volkan gibi patlamak için hep uygun zamana ihtiyaç duyarlar. Tıpkı bir meyve ağacı gibi… Bir meyve olgunlaşana kadar dalından kopmamak için, zamanla yarışa girer ve vakti gelene kadar bekler. Böyle olmazsa meyve, meyve olmaz. Varlığındaki inceliği, nazikliği ve canlılığı ispat edemez. Volkan da böyledir. Meyve ağacı güzelliğini, renkliliğini bir elmada, narda ve birçok meyvede ürün olarak emek vermiş yetiştiricisine sunar. Yine volkan da nerede, ne zaman ve nasıl patlayıp öfkesini göstereceğini, Ehrimanlar ve vefasız insanların cezasını nasıl vereceğini bilir.

Yoldaşlar dostlar ve acı çeken kadınlar!

Sizler için de birkaç değerlendirme yapmak istiyorum. Üzülmeyin, halay çekin! Biliyorsunuz ki ben halay çekmeyi çok seviyorum. Halay çektiğim zaman kanatlanıp uçtuğumu hissediyorum.

Ben doğanın bir çocuğu ve evrenin küçük bir parçası olarak söylüyorum ki; kutsal bir yaşamın kanun ve ölçülerini yerine getirmek ve yaşamıma anlam vermek istiyorum. Bende bir meyve ağacı gibi acı çeken halkıma ürün verme zamanına geldiğime inanıyorum. Elleri havada kalmış çocuklara ve boğulmuş hayallere bir umut olmak istiyorum. Az da olsa acı çeken kadınların özgürlük molekülünü geliştirmek için bir atom olmak istiyorum. En önemlisi de İmralı Adası etrafındaki mumlar içinde, bir mum olmak istiyorum. Size şunu belirtmek istiyorum ki artık egemen devlete, yalancı ve zalim erkeğe, bir cevap vermenin zamanı gelmiştir. Bunun için 15 Şubat gecesini içimdeki kin ve nefreti bir volkan gibi patlatarak, bunların cezalandırılacağı bir geceye dönüştürmek istiyorum.

15 Şubat gecesi Mazlum DOĞAN, Zekiye ALKAN, Berivan, Ronahi, Rahşan, Sema, Fikri BAYGELDİ ve zincirin son halkası olan Serdar ARI'nın bedenindeki ateşi yüreğimde hissetmekteyim. "Ya özgür bir yaşam ya da onurlu bir ölüm!" "Bijî Rêber Apo" sloganları kulaklarımda çınlıyor, beynimde üst üste yankılanan ses dünyaya sesleniyor. Bu ses amaca kilitlenişimin sesi olup, eylemdeki amacımın başarısını yüzde yüz garantiliyor. İçimde Sema ve Serdar'ın alevleri gürleşirken, hiçbir zaman Başkan Apo'nun etrafındaki ateşin soğumasına izin vermeyeceğim. Çok zorlu geçen bir kış içinden, bedenimdeki ateşin acısıyla mesaj vermek ve çağrıda bulunmak istiyorum. Bu mesajım özgürlük mesajıdır. Hepinizi Başkan Apo'yu korumaya, başarıya ulaşmak için eylem ve mücadeleyi yükseltemeye çağırıyorum.

Selam ve saygılar
15. 01. 2006

Önder Apo'ya hücre cezasının verildiği gün

Tüm değerli yoldaşlara!

PKK'de en büyük eylem, sözüne sahip çıkmaktır. Bilin ki bir yerde söz anlamını yitiriyorsa orada gaflet, vicdansızlık ve ahlaki çöküntü vardır. Böyle bir durumun sonucu da kesinlikle ihanettir. Kürt halkı, kadın, PKK ve Başkan Apo sürekli sırtlarından hançerlenmişlerdir. Tüm fikir, duygu, şiir, şarkı ve tartışmalarda büyük bir acıyla bunlardan bahsedilir. Her zaman direniş iradesi, mücadele ve ihanet yan yana yürümüşlerdir. Tıpkı Ehriman ve Ahura Mazda arasındaki savaş gibi, sürekli bir çatışma içinde olmuşlardır. Zerdüşt diyor ki; "Bu savaşta her ne kadar zorlu da olsa, başaran Ahura Mazda'nın ışığıdır, şu şartla; iyi düşün, güzel konuş ve doğru yap." Ta ki çağdaş Ahura Mazda'nın fikirleri başarıyı elde edene kadar.

Daha önceki yazımda belirttiğim gibi uzun süren bir yoğunlaşmanın sonucunda eylemimi 15 Şubat gecesi yapmayı kararlaştırmıştım. Bir kadın ya da bir Kürt olarak, Başkan Apo'nun esaret altına alınışının 8. yıldönümüne birkez daha böyle girmek ve çarmıhı bir kez daha görmek istemiyordum. Kış koşullarında partinin, Ehrimanların hedef ve mevzilerine ulaşmasının biraz zor olduğunu biliyorum. Ehrimanlar da gün geçtikçe gözümüzün önünde halkımın yüreğini, beynini ve bedenini yiyor ve bu tehlikeli bir durumdur. Bu da bir eylem yapmamı şart kılıyor. Canımı vermeden bir eylem gerçekleştirmeyi isterdim ama şuna inanıyorum ki, insan gerektiği kadar yaşamalıdır. Aynı zamanda söz anlamını yitirdiğinde sıra eyleme gelir, her eylem de sözün yeniden anlam bulması ve özgürlük umudunun güçlendirilmesi içindir. Bu sürekli beynimde yankılanan bir gerçektir. İçinden geçtiğimiz sürecin kaderi belirlenirken, bir yandan Kürt özgürlük sorununun çözümüne yönelik imkanlar ortaya çıkartıyor ama diğer yandan da bir o kadar Önderlik ve halk üzerindeki tehlikeleri artırıyor. Bu kadar imkan ve fırsat varken umutsuzluk ve karamsarlığın ihanet düzeyine ulaşması, her geçen gün böylesi bir eylem gerçekleştirme ısrarımı artırmıştır.

Değerli yoldaşlar!

Bu kararım yeni değil. Temmuz ayında PKK ve YJA-STAR'a yazdığım raporlarda dile getirmiştim. Bu yeni bir karar olmayıp uzun süreye dayanmaktadır. 1999 yılından itibaren böyle bir karara ulaşmıştım. Bir yandan 1999'dan sonraki yılda hareketimizin içinde kaldığı sorunlu durumda kadın hareketinin ve örgütün yönetimine katılım gerekliliği vardı, diğer yandan ise siyasi ve teknik koşullar böyle bir eylemi yapmama imkan vermiyordu. Ama 1 Haziran hamlesinden sonra böyle bir fırsat elime geçti. İç ve dıştaki komplolara karşı ateşten bir çember yaparak buz tutmuş yürek, beyin ve vicdanları eritmek için kadın hareketinin 1996-98 yıllarındaki gibi militanlara ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Yani sahte dostluğa ve yetersiz yoldaşlığa karşı yaşamda ve eylemde Zilan, Sema ve Serdar gibi cevap olmak gerekir.

"Neden böyle bir eylem yaptın?" diye beni eleştirebilirsiniz, ya da Rêber Apo böyle bir eylemi kabul etmeyebilir. Ancak anladığım kadarıyla, Kürdistan özgürlük mücadelesinin gelişiminde çözüm yolu ve gelişme bedelsiz olmamıştır ve olmaz. Bu, Apocu hareket ve kadın özgürlüğünde vazgeçilmez bir yöntem olmaktadır. Ben de bir kadın militan olarak, bu yöntemi devam ettirmek istiyorum. HPG ve YJA-STAR'a gelişimle birlikte büyük bir aşk ve moralle böyle bir eylemi planlıyordum. İki ayrı yerde ya da iki ayrı hedefte eylem yapmak istiyordum. Birincisi; Kür-

distan'da fahişeliğin ve köleliğin merkezinde, ikincisi; çeteleşmiş savaş devletinin yönetim merkezinde kendime zarar vermeden, Zilan ve Sema gibi eylemimle devleti sarsmak istiyordum. Bir yandan içinden geçtiğimiz kış koşulları, diğer yandan da arkadaşlarla yeteri kadar tartışma geliştirmeyişimden kaynaklı onları ikna edememiştim. YJA-STAR Konferans'ından sonra dağda da olsa böyle bir eylem yapma kararlılığına ulaştım. Bu yılki 15 Şubat'ı ağlama, çaresizlik ve umutsuzluk içerisinde değil aşkla, coşkuyla ve büyük bir inançla karşılamak istiyorum. Ancak burada üç noktadaki özlemimi dile getirmek ve sizinle bunu paylaşmak istiyorum. Birincisi; bu temelde kendime belirlediğim plana ve esas aldığım hedefe ulaşamadım ve istediğim gibi intikamımı alamadım. İkincisi; Kuzey Kürdistan halkını yakından göremedim ve doğasının güzelliğini görme özlemi içimde kaldı. Üçüncüsü; sadece bir anlığına bile olsa başımı Başkan Apo'nun omzuna dayayıp, derin bir nefes çekmek isterdim. Her ne kadar bu yüreğimde bir hasret olarak kalsa da, buna rağmen sevinçliyim. Çünkü arkadaşlarımın benim yerime, hatta benden daha fazla bu günden sonra bunu gerçekleştireceğine inanıyorum.

Şüphesiz ki bir yönetici olarak yoğunlaşmak, kendini hazırlamak bu şekilde bir eylemi planlamak ve gerçekleştirmek zordur. Çünkü günlük olarak güçlü bir katılımı gerektiriyor. Ben, son güne kadar da çalışmalardan uzaklaşmadan katılma çabası içerisindeydim. Yalnız şunu kesinlikle biliyorum ki, son aylarda gerekli olduğu kadar arkadaşlara yardımcı olamadım. Bu nedenle arkadaşlardan özür diliyorum.

Selam ve saygılarımla
23.01.2006

Haftanin alnının tüm savaşçı ve komutanlarına

Bu alana gelişim uzun bir zaman olmadı. Burayı çok sevdim. Burada doğa sanki her zaman benimle konuşuyor gibi. Bu bana çok güzel ve çekici geliyordu. Bunlardan daha önemlisi fedakarlık ruhu, arkadaşların dürüstlüğü bana daha büyük bir huzur veriyordu. Burada ölümle her zaman alay eden, bayan erkek tüm arkadaşları çok sevdim. Buna rağmen nefret ettiğim, eleştirdiğim ve hep eleştirmeye devam edeceğim birçok şey var. Özellikle bazı kişilerdeki tereddüt, inançsızlık, şikayetçilik, aşkın ve sevginin kirletilmesi, yani genelde geri kadın kişiliğinin tavırları, kendini beğenmiş feodal erkeklik, burada birkez daha beni içten yaraladı. Bazen kendimi ifade etme yöntemim ve üslubum sizi incitmiş olabilir, bu yüzden sizden özür diliyorum. Ama yine de geliştirici eleştirilerimin arkasında

duruyorum. Eksik kalan eleştiri ve özeleştiri yaklaşımlarımıza yönelik eleştiriler, dedikodu kültürü, açık olmayan mücadele tarzı örgüt için bir dinamit gibidir. İnanıyorum ki her biriniz, her PKK'li kadro inançsızlık, kararsızlık ve ihanete karşı örgütsel yaşamın geliştirilmesi, korunması, yine insanın geliştirilmesi ve korunmasından kendini sorumlu görür. Eğer yerinde ve zamanında yaşamsal ve düşünsel bir emek verirsek, başaramayacağımız ve sonuç alamayacağımız hiçbir şey yoktur. Çünkü tekrarlanan ve çözülemeyen örgüt yaşamının sorunlarının kaynağı, yine genelde Başkan Apo'nun özgürlüğüne ve Kürt sorununun çözümüne yönelik siyasi ve taktiksel eylemlerin tümden başarılamamasının temelinde, kadronun kendini sorumlu görmemesi ve partileşmemesi vardır. Yani hiyerarşik mantığımız örgütü koruma ve geliştirmeyi sadece küçük bir sınıfın ya da elit bir kesimin (yönetimin) görevi olarak görmektedir. Bunu söylediğim zaman sadece tek taraflı kadroyu ya da bireyi suçladığım anlamı çıkarılmasın. Çünkü kadro kadar, örgütün de eksiklikleri ve zayıflıkları görülmektedir. Zaten her zaman temel formül (kişiliğin gelişimi, örgütün gelişimidir tersi de doğru olmakla birlikte) ortaya çıkan sorunların, olay ve olguların ele alınmasında esas aldığım bir görüştür.

Bu temelde partileşmenin sırrı, kadronun başarısı sadece tek bir şeydir; o da örgütün tüm eksiklik ve yetmezliklerine rağmen örgüte karşı kendini sorumlu görmek ve kendini onun temel bir parçası olarak ele almak aynı zamanda da onu eleştirebilmek ve gelişimi için canı gönülden çalışma yapmaktır. Onun için her ne kadar zorlanma ve kırılmalar yaşasak da, bu yaşamı ve örgütü kendi gözümüzden daha iyi korumalıyız. Çünkü bu örgüt, devletlerin ya da egemen sınıfın bir örgütü olmadığı gibi, maddi ve manevi gücünü başka bir yerden alan bir örgüt de değildir. Bu örgüt, emekçi halkın alın terinden, binlerce yürekli ve sevdalı kız ve erkeklerin tatlı ve berrak kanından yaratılmıştır. Bu nedenle örgüte sahip çıkmak, halka ve şehitlere sahip çıkmaktır. Bu yaklaşıma sahip olan kişiler ahlaklı ve onurlu insanlardır. Bunun tersi ise ahlaksal bir çöküş ve büyük bir vicdansızlıktır. Bunun sonucu da Rezan ve Nujin gibi ihanete gidiyor.

Değerli yoldaşlar!

Bu eylemim sizi etkileyebilir ama sizden ricam duygusal bir temelde yaklaşmamanızdır. Benim için üzülmeyin. Çünkü 2006 yılı hamlesi hepimizden güçlü ve olağan üstü bir katılım istemektedir. Ben de bir kadro ve kadın militan olarak bu şekilde katılım göstermek ve hem dıştaki hem de içteki komplolara mesajımı vererek sesimi halkın eylemleriyle birleştirmek istiyorum. Derler ki "zaman keskin bir hançer gibidir. Sen onu kesmezsen o seni keser." Hazırlık ve eğitim için bahara kadar fırsatınız var. Benden dolayı tek bir gün bile program ve çalışmalarınızı durdurmayın. Çünkü her biriniz kendinizi fedailik çizgisinde bahara hazırlıyorsunuz. Ben de sizden biriyim ve eğer şimdiden başarabilirsem, doğal militanlık görevimi yerine getirmiş olurum. Bu dönemin eylemi çok yönlüdür. Fedailik sadece Zilan ve Sema yöntemiyle değildir, yaşam, kararlılık, öncü olmak, savaş taktiklerini uygulamak, ideolojik ve felsefik anlamak, dürüst yoldaşlık ilişkisi, tereddütsüz hedefe yönelmek, yaratıcılık ve kesin başarıya kilitlenmektir. Şunun inancındayım ki yoldaşlarım nasıl geçmiş süreçte bu gerçeğe sahip çıkmışlarsa, şimdi de bütün yetersizliklerine rağmen bu gerçeğe sahip çıkacaklardır. Ama şu da bir gerçek ki; biz kadro olarak geçmişte görevlerimizi tam olarak yerine getiremedik ve orta yolcu duruşumuzu aşamadık. Bundan dolayı bu eylemi gerçekleştirme kararlılığımdaki amaç, söylediklerimize yeniden anlam kazandırmak

ve kendini tekrarlayan sorunlardan kurtulmaktır. Elbette hiç yetersizlik olmasın demiyorum ama tekrarlanması bir tehlikedir. Bu da kaynağını söylediklerimize inanmamak ve ikna olmamaktan almaktadır.

Eylemim her şeyden önce Başkan Apo ile yetersiz yoldaşlığımdan dolayı bir özeleştiridir. Apocu hareket içinde ve özellikle de kadın hareketi içinde zihin, vicdan ve ahlak devriminin geliştirilmesinde, az da olsa rolümü oynamak istiyorum. Bu eylemimin güç kaynağını Başkan Apo'nun savunması ve PKK ruhunun yeniden doğuşundaki ilhamdan alıyorum. Aynı zamanda bu eylemim Başkan Apo'ya, halka ve harekete yönelik topyekun saldırı ve komployа karşıdır. PKK'nin marjinalleştirilmesi siyaseti ve Başkan Apo'suz Kürt sorununa çözüm yaklaşımının kabul edilmemesine dönük bir refleks olup, örgüt kadrosu ve Kürt militan kadınının direniş kültürünü yeniden göstermesidir.

Her arkadaş, bu doğruları iyi bildiği için çok fazla uzatmak istemiyorum. Yalnız eksik kalan, bilinçle her zaman hissetmektir. Yani bildiğimiz ve yaptıklarımız arasındaki his köprüsünü güçlü kuramamaktır. Bunun için bildiğimiz şeyleri iyi uygulamıyoruz. Sonuç olarak; son zamanlarda gerektiği kadar çalışma ve eğitimlere katılamadığım için özeleştirimi veriyor, sizlerden özür diliyorum. Yine hepinizi yürekten selamlıyor, tek tek kucaklıyorum. Unutmadan, özellikle aynı komisyonda bulunduğumuz arkadaşlardan da özrümü istiyorum. Ama onların da iyi bir şekilde çalışmalarında rollerini oynayacaklarına inanıyorum.

Selam ve saygılar
26.01.2006

Haftanin'deki YJA-STAR gücü şahsında tüm YJA-STAR güçlerine!

Genelde Kürt halkı, özelde de Kürt kadını özgür ve iradeli kimliğin yaratılmasında çok büyük bedeller ödemiştir ve hala ödüyor. Bundan sonra da bir kültür gibi tarihin günlerini nakşediyor. YJA-STAR hareketine üye olmak, benim için büyük bir gurur, azim ve onurdur. Çünkü her gün, içinde kutsal ruhlu insanlar kendini feda ediyor. Yaşayan arkadaşlarsa köleliğe karşı kendilerini güçlendirme çabasındalar. YJA-STAR örgütü binlerce güzel kızın kanlarıyla sulanmıştır. Kadının öz hareketidir, bu nedenle acı çeken kadınların umudu, kadın cesaretinin öncüsü olmaktadır. YJA-STAR kadının cesaret tanrıçasıdır ve yalancı, zalim erkeğin cezalandırılmasıdır. YJA-STAR, özgürlük ve bağımsızlığını arayan kadının mekanıdır. Bu nedenle ister YJA-STAR içerisinde, ister başka bir kadın örgütlenmesi içerisinde olsun, her kadro kendini bu onurdan yoksun bırakmamalı, bunu hiçbir zaman inkar etmemeli ve değersiz görmemelidir. Bu zeminden kaçanlar ya da anlam vermeyenler, özgürlükten kaçtıklarını ve özgürlük mücadelesine anlam vermediklerini bilmelidirler.

Çünkü biz Kürt kadını olarak gerilla saflarında inanç, irade ve kadının öz gücünü ortaya çıkardık. Bugün de bütün diğer kadın örgütleri tanrıça Star ananın kucağında dünyaya geldi ve büyüdü. Hepimiz özgürlüğümüzün doğruluğunu arıyorsak Başkan Apo'nun perspektiflerini anlamalıyız ki şöyle diyor; *"herkes dağdan inse bile, kadın direnmeli ve özgürlüğünü aramalıdır."* Bu hepimiz için uzun ve kısa zamanlı kendini örgütlemenin temel ilkesidir. Sırtımızı günlük yaşam tarzına, genel hareketin taktik ve üstlenmesine dayamadan ya da ulusal sorunun çözümü ve sistemin içine girmeyi beklemeden, bizim kadın özünü savunma konusunda şehirlerde de kadını geliştirmemiz ve onların savunma gücü olmamız gerekir. Dağda yerleşmeyi temel bir çalışma olarak ele almalı ve bütün boyutlarıyla kendimizi hazırlamalıyız. Bununla da dağlar nasıl ki Kürt halkı için kendini savunmanın ve işgalcilere teslim olmamanın mekanı olmuşsa, biz de aynı zamanda Kürt kadınları olarak dağları, kadının savunma kalesi yapabilmeliyiz. Aynı zamanda dağlar Rönesans ve bir grup öncü kadronun aydınlanma mekanı olurken, bu kadrolar örgütün ve toplum içerisinde örgütlendirilen kurumların doğrultusunu özgürlük ve bağımsızlık çizgisinde belirlemelidir. Yani YJA STAR ve içten gerçek özgürlüğü arayan kadınlar, uzun süreli kadın özgürlük ideolojisinin savunma teminatı olmalı ve erkek egemenlikli sistemin bir mezhebi haline gelmemelidirler. Eğer böyle olmazsa, kendimizi kesinlikle erkeğin zalim ve yalancı sisteminin kapanından kurtaramayız ki zaten bu sistemde kadının yararına olan hiçbir şey yoktur. Yani dağlar, kadının sadece kendini kaba silahla savunduğu bir yer anlamına gelmiyor ve amacı da yalnızca ulusal sorunun çözümü değildir. Aynı zamanda dağlar, kimlik sahibi kadroların ve kadın iradesinin geliştirildiği, kadın zihniyetinin aydınlatıldığı mekanlardır. Her birimiz dağlara böylesi bir anlam ve misyonu yüklemez, yaşamda kişiliğimizi buna göre büyük bir coşku, iddia ve bilinçli bir kararlılıkla donatmaz, aynı şekilde kölelik ve geriliklerimize ve yine erkeğin yalancı, kurnaz, ikiyüzlü egemenliğine karşı mücadele etmezsek, ulusal sorunumuzun çözülmesi mümkün olmayacaktır. Bakın, 2003-2004'te bölgedeki siyasi ortamdan faydalanmak ve çözüme adım atmak için elimize önemli imkanlar geçti. Fakat örgütün içindeki çete ve ihanet grubu buna engel oldu. Ve hareket olarak büyük bir tehlike ile yüz yüze kaldık.

Bu ihanetçi grup içinde bir grup kadın da vardı. Eğer bunlar özgürlük arayışçıları olup biraz vicdanlı ve ahlaklı hareket etselerdi, etkilerini onlar üzerinde kullanıp böylesi bir ihanetin önünü alabilirlerdi. Ama tersine içteki ihanet için büyük bir güç olup, ihaneti ileri bir düzeye ulaştırdılar. Apocu hareket içinde gerek direnişte, gerekse de ihanette kadının rolüne ilişkin birçok örnek var. En son örnek de Rezan ve Nujin olmuştur. Demek ki bu gösteriyor ki, böylesi durumlarda rolümüz ve misyonumuz belirleyicidir. Bunu kulağımıza küpe yapmalı, yüzeysel yaklaşmamalı ve unutmamalıyız. Çünkü **'unutmak ihanettir.'**

Çok uzun yazmak istemiyorum. Çünkü Şubat ayında her bölgede kadro konferansları gerçekleşecek ve inanıyorum ki, bu konular üzerinde benim söyleyeceklerimden daha derin tartışacak, karar ve projeler çıkartacaklardır. Ama bu konferanslar için vasiyetim şu ki; kendimizi kandırmayalım ve yeni kararlar peşinde koşmayalım. Almamız gereken bir karar var. O da şudur: Acaba özgürlüğün amaçlarına göre yaşıyor muyuz, yaşamıyor muyuz? Ya da Önder Apo'nun sorduğu gibi *"Özgür kadın kimdir ve nasıl yaşar?"* sorularına cevap vermemiz, yürekten, bilinçli ve vicdanlı bir katılım göstermemiz yeterli olacaktır. Ondan sonra zaten amacında kararlı ve net olan nasıl mücadele edeceğini,

nasıl savaşacağını, nasıl örgütleneceğini bilir ve kendi sistemini yaratabilir. Bu çerçevede komuta, savaşçı -ister yeni, ister eski olsun- bütün arkadaşların bu konferansı yüreklerini ve beyinlerini temizlemenin bir vesilesi yapacaklarını ümit ediyorum. Aynı zamanda iş başına gitmekten ve özgürlükten başka hiçbir şey düşünmeyeceklerini, şikayet etmeyeceklerini, cesaretlice başarı kararını alacaklarını umut ediyorum.

Çaba ve tecrübe sahibi olan eski arkadaşlar kendilerini nihilizmden kurtararak, değer olduklarının bilinciyle hareket etmeli, özgürlük ve örgütle sözleşmelerini yenilemeliler. Yeni arkadaşlar da kendilerini çaresiz görmemeliler. Çünkü özgürlüğün imkanları çok fazladır; yeter ki karamsarlık, gevşeklik ve duyarsızlığa düşmesinler, anlamak ve geleceğin kadroları olmak için Önder Apo ve kadından öğrenmelidirler. Kadını bir güç olarak görmeli, çabuk kırılmamalı ve geri adım atmamalıdırlar.

Biz kadınların her biri, toplumdan çıkarak dağa gelmiş ve yaşamda özgürlüğü arıyoruz. Toplum içerisinde fahişelik, evlilik, intihar, okuma ve birçok farklı yol vardı, ama biz bilinçli ya da bilinçsiz o yolları seçmedik, bu yaşama katıldık. İşte bu noktada çok önemli bir çelişki var ki, çözülmesi gerekmektedir. Bu çelişkinin temelinde kaçış ve ihanet gerçekliği ya da yaşam içerisinde aşk ve sevgi adına kendini bir erkeğe ait kılarken, erkeği de kendine mal etmek vardır. Bazı arkadaşlar da 'sevgi nedir ve nasıldır' diye bir arayışa girmiş olabilirler. Bazıları diyor ki *"bu yasak bir şeydir ve kendimi bastırırsam iyidir, örgüt için çalışayım."* Bu kişilik devamında bu çelişkiden kaçmaktadır. Bazıları da diyor ki; *"bir düzeyim var. Bir erkekle yaşayabilir, yüreğimde ve beynimde ona bir yer açabilirim, hem de Başkan Apo, halk ve kadın için çalışabilirim."* Birçok yönüyle herkes böyle bir çelişkiyi yaşıyor. Başkan Apo'nun bu konuda görüşleri belli olmasına rağmen, herkes kendine göre bir yöntemi esas almaktadır. Ben bunu temel ve önemli bir sorun olarak görüyorum. Bazı arkadaşların *"bu sorun sosyal reformdan sonra ortaya çıktı"* biçimindeki değerlendirmelerine katılmıyorum. Çünkü bu toplumun ve insanlığın bir sorunudur. Bu nedenle bizim içimizde ideolojik bir sorundur. Eğer geçmişte kişilik çözülmüş olsaydı, sosyal reform etkili olmazdı.

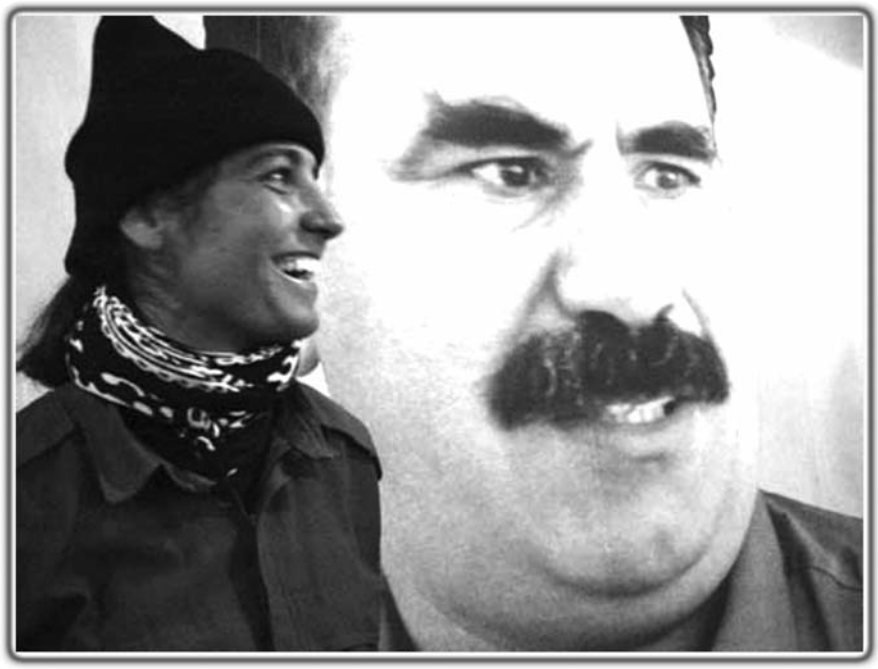
Böyle bir sorun olduğundan dolayı tasfiyeci ve ihanetçi grup bu konuyu kendilerine çalışma ve güç için kaynak haline getirdiler. Bu nedenle öncelikle Başkan Apo'nun ideolojisini ve felsefesini iyi anlayın. Çünkü bu felsefe aşkın ve sevginin kendisidir. Bu felsefede ait olmak, mal olmak, tapulamak yoktur. Bu nedenle bu konularda iyi tartışın ve özlü kararlar alın, tercih edin. Eğer bu noktada Başkan Apo'ya katılarak ideolojisini özümsersek, o zaman bütün diğer konularda kesin katılırız ve önümüzde herhangi bir engel kalmaz. Çünkü Başkan Apo da *"Savaşımızın özü, aşkın ve*

sevginin savaşıdır" diyor. Eğer bu gün kadın ve erkek kadrolar olarak çalışmalarımız yarı yarıya sonuç alıyorsa, ya da hiç sonuç almıyorsa, kaynağını bu sorunlardan alıyor. Bu nedenle biz aşk ve sevgiyle mücadele etmiyor ve gücümüzü amacın hizmetine koymuyoruz. Hala içimizde aşk ve sevgi bir tabu gibidir ve biz ona yabancıyız. Ya bir yasaklama, ya da devrimden sonra yaşanacak bir konu olarak anlamışızdır. Tüm bu görüşlerin hepsi yarım ve yanlıştır. Bana göre de aşk ve sevgi bu yaşamda saklıdır. Bu da mücadele ve emekle görülebilir. Aşk ve sevgiyle yaşamamız için kendimize bir erkek bulmak, ya da bir kadın bularak özelleştirmek şart değildir. Çünkü bir insan olarak da sevebilirsin. Çünkü biz kadın ve erkek olmadan önce insanız ya da çocuğuz. Aşkımız ve sevgimiz insan ve çocuk gibi temiz olsun. Hiçbirimiz aşk, sevgi ve duygularımızı bir kişiyle sınırlamamalı ve esir düşürmemeli. Zaten benim için böyle bir süreçte bir erkek ya da kadın aramak, onu sevmekten bahsetmek bir gaflettir. Çünkü hala zihniyet devrimi, özelde de sevgi devrimi tamamlanmamıştır. Bu nedenledir ki, iki kişi arasındaki dar ilişki sonuçta aşkı köleliğe götürmektir. Burada aşkın ve sevginin olmadığını söylemiyorum. Var ama insanda genel olmalıdır. Her kadın ve erkek için kabul ettiğim ölçüler var. Bundan dolayı herkesi sevememezlik edemem. Ama başka bir şey daha var, erkeği sevmek için koyduğum ölçülerin tümünü bir erkekte bulmam mümkün değil. Çünkü herkeste teslimiyet ve ihanete gitmek için zemin vardır. Bu nedenle diyorum ki, ne şekilde olursa olsun bir kişinin arayışında olmak gaflettir, kendini oyalamak ve zaman geçirmekten başka bir şey değildir. Bundan dolayı diyorum ki, bir erkeğe aşık olmadan önce, insanlığın, doğanın ve yaşamın aşığı olmalıyız.

Artık karar almanın, Başkan Apo'nun ideolojisini özümsemenin zamanı gelmiştir. Yüreğinde sadece bir erkeğin ya da bir kadının yeri olan birisinin, bir halkın ve Önderinin yaşamasına yol vermesi mümkün değildir. Eğer yer verse bile, bu güçlü olmayacak ve gün gelecek kopacaktır. Doğrudur, insan karşısındakinden etkilenir ve etkiler. Bu inkar edilemez. Burada önemli olan savaşma sanatıdır. Duygularından kaçmama fakat ona karşı da yenilmeme ve teslim olmamaktır. Öyle olursa karar sahibi ve istikrarlı bir kişilik çıkar. Bu da her gün kendini yenileyerek gelişir. Bu yönüyle beni yanlış anlamayın. Ve "Viyan arkadaş kişilik sorununu çözerek özgür bir kadın olmuştu." diye düşünmenizi istemiyorum. Şu bir gerçek ki, insan yaşadığı sürece mücadele etmeli, kişiliğinin küçülmesine ve köleliğe doğru gitmesine izin vermemelidir. Benim de bir kadın olarak geleneksel yanlarım var. Ancak duygularımdan kaçmamayı kendime her zaman esas aldım ve onlara hiçbir zaman yenilmedim, teslim olmadım. Aynı şekilde mücadele içerisinde bir erkek arkadaşın benden etkilenmiş ve bu, onun mücadelesinde zayıflamasına neden olmuşsa kendime çok öfkelenmiş ve kendime karşı bir sorgulama içine girmişimdir. Çünkü bir Kürt, bir kadın olarak bir devrimciyi geliştirebilirim ama bir insanı mücadeleden uzaklaştırma hakkına sahip değilim.

Sonuç olarak bir kadın olarak Başkan Apo'nun gerçekliğine, halka, tüm özgürlükçü kadınlara ve siz sevgili yoldaşlara, Haftanin'deki kadın gücüne, YJA-STAR güçlerine ve bütün mücadele eden yoldaşlarıma özeleştirimi veriyor, eğer bir eksikliğim olmuşsa ya da sizi üzmüşsem hepinizden özrümü istiyorum. Burada mektubumun bu bölümüne son veriyorum. Kadro konferansının ve bütün mücadelenin başarıya ulaşacağına olan inancımla, hepinizi kadın duygularımla içten selamlıyor ve sizi tek tek öpüyorum.

27.01.2006

Karanlık gecelerin aydınlığı Başkan Apo'ya

Senin ismini duyduğum ve tanıdığım günden beri yaşamı hissediyor, kim olduğumu ve nasıl yaşamam gerektiğini biliyorum. Yani fikirlerin beni bana tanıttı ve anlamlı yaşamayı öğretti. Özgürlüğün alfabesini bana öğrettin. Senin okulunda zorlanmalar yaşamışsam da hiçbir gün ikirciklik yaşamadım ve pişman olmadım. Çünkü ben okulunda anlamın, düşüncenin ve insanın gücünü keşfettim. Çok az da anladım ki, mümkün olmayan hiçbir şey yoktur. Ama insanın amacında ciddi olması, ona inanması ve ona ulaşması şartıyla. Bir kadın ve bir Kürt olarak özgürlük bana amaç oldu ve bu amaca yürekten inandım. Bunun için hasretle bir anlığına da olsa seni yakından görmeyi, kucaklamayı, omzunda nefes almayı sonra da özgürlük, kadın ve halkıma ilişkin yüreğimdekileri seninle tartışmayı isterdim.

Ancak 1998'deki içten ve dıştan geliştirilen kirli uluslararası komplo, senin ve benim aramda bir ayrılık yarattı ve bu komplo benim gibi seni görmek isteyen binlerce arkadaşımın da umudunun arasına girdi. Esir alınışından sonra bende daha güçlü bir sarsılma gelişti ve yüreğimde karar ve özgürlük gücü daha da gürleşti. Seni görmenin özlemini ve umudunu hiçbir zaman yitirmedim. Seni her zaman yakından hissetmenin çabası içinde oldum. Bundan dolayı içimde her zaman seninle diyaloglar yaptım. Bir enerji ve ses gibi içime dolduğunu hissettim. Ve bundan ilham aldım. Birçok kez de rüyalarımın misafiri oldun ve bundan çok büyük bir mutluluk duydum. Ama gerçek şu ki, sana yönelik tüm duygu ve düşüncelerimi dile getiremiyorum. Ancak 1999 yılından sonra her zaman bir gerçek beynimde yankılanıyordu. O da şudur; senin gibi büyük bir insanın esir alınışını kabullenemiyordum ve o insan orayı hak etmiyor diyordum. Şüphesiz bu esaretin, bir halkın önderinin ve insanlık rehberinin tecride alınışının sorumlusu olarak yalnızca komplo içinde yer alan sahtekar devletleri görmüyorum. Sahtekar, ikiyüzlü, ihanetçi devletlerin ihaneti kadar benim ve diğer arkadaşlarımın zayıf ve yetersiz yoldaşlığını da bu komplo da sorumlu görüyorum. Bu yüzden halk ve özgürlük umutlarını size bağlayan kadınlar her zaman kendilerinden utandılar.

Bu gün de 15 Şubat 2006'da, Reber Apo'nun esaret altına alışının 8.yılına giriyoruz. Bununla birlikte uluslararası komplo İmralı ve Kürt halkı üzerinde yeni ve tehlikeli bir

süreç başlatmıştır. Reber Apo ve Kürt halkının barış ve demokrasi çabalarını boşa çıkarmak istiyorlar. Çok açık teslim olma ve Başkan Apo'dan vazgeçme çağrısı yapıyorlar. Bizi ehlileştirmek, Başkan Apo'suz, ideolojisiz, iradesiz bir yaşama alıştırmak istiyorlar. Bu nedenle bu gün Kürt halkı dünyanın dört bir yanında Başkan Apo'ya yönelik imha ve inkar siyasetine karşı tepkilerini haykırıyor. Ben de sizin bir öğrenciniz olarak, meşru olmayan saldırılar karşısında bu yılın 15 Şubatı'nda, halkımın içinde size olan bağlılığımı yenilemek istiyor ve halkımın direniş eylemlerini gürleştirmek istiyorum. Bedenimin ateşiyle sınıflı toplum uygarlığının buz tutmuş yürek ve beyinlerine bir mesaj vermek, Batı'nın İnsan Hakları Mahkemesi'nin yalancılığını ve sahtekarlığını ortaya çıkarmak için tarihin adaleti önünde birçok insan gibi bir şahit olmak istiyorum.

Başkanım! Gerçekleştirdiğim eylemin nedeni, senin ve Kürt halkının üzerindeki komployu kabul etmemek ve egemen devletler tarafından size ve Kürt halkına karşı uygulanan haksızlığa karşı başkaldırmak içindir. Aynı zamanda yetersiz yoldaşlığımın bir özeleştirisi, halk ve tarih karşısında utanç duygusundan kurtulmak içindir. Bir tek kişi kalsak bile, senin ideolojik çizginin ve felsefenin başarıya ulaşacağına dair iddialı ve inançlıyım. Birçok kişi senin şahsında ideolojik hattı yok edeceklerini düşünüp, söylemektedirler. Ancak ben bunu çok ciddiye almıyor boş bir iddia olarak görüyorum. Çünkü sen artık milyonlarca insanın ve özelliklede kadınların yüreğinde, beyninde ve tüm hücrelerinde yer edinmişsin. Sen tarihe ve topluma mal oldun. Sen her zaman kadının bağlılığını ve dürüst oluşunu bize tanıttın. Bugün tüm yetersizliklerim ve zayıflıklarıma rağmen özeleştirimi vermek, demokratik bilimsel sosyalizme ve yeni paradigmaya yönelik kararlılığımı göstermek istiyorum. Az da olsa iç gericilik ve dış saldırılara bir mesaj vermek istiyorum. Çoğu zaman şehit arkadaşlar gibi, *"keşke canımdan daha değerli bir şey olsaydı ve Başkan Apo'nun, halkımın ve ezilen kadınların yoluna feda edebilseydim"* diyordum.

Sizin 1999 yılında esaret altına alınışınızdan sonra, her zaman böyle bir eylem gerçekleştirme kararı beynimde vardı. Ancak koşul ve şartların uygun olmayışı ve özellikle sizin böyle bir eylemi kabul etmeyeceğinizi düşündüğümden, ben de yaşam içerisinde dürüstlük ve bağlılığımı size ifade etmek için mücadele ettim. Bu gün de biliyorum ki, bu eylemimi kabul etmeyip eleştireceksiniz. Ama ben ne yapayım Başkanım? Bazıları aşık olup el ele verip kaçıyorlar. Benim de aşık olmam bu şekildedir. Yüreğim siz olmadan, ülkemin çocuklarının yüzünde gülücükler olmadan, huzur bulmuyor. Bu kararımı böyle bir süreç ve zamanda sizden ayrı ve uzak geçen 8 yıl geciktirmiş olmamdan dolayı sizden özür diliyorum.

Çok inançlı ve umutlu olduğumu da söylemek istiyorum. Özellikle de PKK'nin Yeniden İnşa Komitesine seçilmek için adımı dile getirdiğinizde ve beni sorduğunuzda, bana dünyanın en büyük onur ve armağanını verdiğinizi hissettim. Bunu büyük bir onur olarak görüyorum. Devamla perspektiflerinizde Güney devrimini kadın devrimi olarak adlandırmanız, bende mücadeleye olan inancı geliştirdi. Şimdi de Güney'in içinde var olan bu ölüm sessizliğine karşı bir Güney kadını olarak yarattığınız çaba ve değerlerinize az da olsa bir cevap olmak istiyorum. Başarılı bir sonuç elde edeceğimden dolayı çok mutluyum.

Son olarak görüşme hasretimi, sevgilerimi ve selamlarımı siz emsalsiz insana sunuyorum. Başkanım bunu hiç unutmayın, sizi çok özlüyoruz, sizi çok özlüyoruz.

Selam, saygı ve hasretimle
21. 01.2006

Yurtsever ve direnişçi Kürt halkına!

Tarih Kürt halkının kahraman ve fedai bir halk olduğunu ispatlamıştır. Tüm inkar siyaseti, Araplaştırma, Türkleştirme ve Farslaştırmaya karşı tüm yetersizlikleriyle birlikte halkımız, kendini korumayı bilmiş ve tarihten silinmemiştir. İşgalci devletler her zaman "eğer siz Türkleşir, Farslaşır ve Araplaşırsanız, yurttaşlık ve bir yaşama hakkınız olur" demişlerdir. Emperyalist devletler Kürtleri siyasi çıkarları için nasıl, ne zaman ve nerede bir maşa gibi kullanacaklarını ve oyunu başarıya götüreceklerini sürekli düşünüyorlar. Kürt egemen sınıfları ya da işbirlikçi Kürtler de kendi dar parti, aile ve bireysel çıkarları için her zaman emekçi Kürt halkını satmak ve bunun üzerinden ticaret yapmak istemişlerdir. Kürt halkı öyle bir duruma gelmiştir ki, dünyanın hiçbir yerinde ve hiçbir tarihte onun gibi bir örnek görülmemiştir. Tecrit edilen ve yalnızlaştırılan bir halk olup, suçlu ve bozguncu bir kesim olarak görülmüştür. Bu durum 5000 yıldır yaşanmaktadır. Bu duruma karşı da Kürt halkı binlerce savaş, kılıçtan geçirilme, ölme, kesilme, göç ettirilmelere karşı ancak kendilerini koruyabilmiş ve 21. yüzyla gelebilmişlerdir.

Başkan Apo, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi 30 yıldır bu duruma müdahale etmiş ve Kürt halkını mücadele edecek bir düzeye ulaştırmış ve yalnızca kendini savunma, öldürme ve kırdırılmayı bir kader olmaktan çıkarmıştır. Şimdi de tüm dünyaya çağrı yaparak bu trajedisine son vermek istemektedir. Kendine çözüm, barış ve demokrasi elinin uzatılmasını istemektedir. Ama ne insan haklarını koruma adına hareket ettiğini söyleyen güçler, ne de Kürdistan'ı işgal eden devletler barış eline cevap vermemekle kalmayıp sonuna kadar büyük bir vahşet, savaş ve baskıyla cevap vermekte, teslimiyet ve köleliği dayatmaktadırlar. Bu da uluslararası komploya dahil olarak, yeni bir konsept şeklinde sürmektedir. Bu yeni konseptin adı da bağımsız Kürt'ün iradesini kırma ve onursuzlaştırmadır. Kürt halkını inkar etmediklerini söylüyorlar, ama Başkan Apo'suz ve PKK'siz bir çözümü esas alıyorlar. Bir taraftan Başkan Apo'ya, gerillaya ve direnen halka saldırmakta, diğer

yandan da kendine bağlı Kürtleri Ortadoğu projesinin merkezine koyarak kendilerine bağlı, devlet ve statülerin garantisi haline getirmek isteyişleri normal bir durum değildir.

Öyle görünüyor ki 2006 yılı çok sıcak geçecek. Düşman topyekûn bir savaş ilan etmiş ve bunu şimdiden uygulamaya koymuştur. Bu temelde biz de Kürt halkı olarak her yönüyle, çok yönlü ve güçlü bir mücadele yürütmeliyiz. 2006 yılı sadece kendini koruma yılı değil, Kürt sorununda çözümü geliştirecek bir yıl olacaktır. Herkesin kendisini ve halkını koruma ve onur savaşında yer alması ve iş başına gitmesi şartıyla başarının teminatı elimizdedir. Bunun için her Kürt insanı, her aydın, her örgüt, bütün toplumsal sınıflar, bütün şehirler, köyler, kendine insanım ve Kürt'üm diyen herkes bu yılda eylem haritasına sahip olmalıdır. Bu haritanın yalnız ve yalnız amacı özgürlük ve başarı olmalıdır. Artık çaresizlik ve yenilgi değil, 21. yüzyılda öz mücadelemizle kaderimizi belirlemeliyiz. Uzak ve yakın zamanda üç temel noktayı eylem haritamızın dayanağı yapmalı ve bütün güç ve yeteneğimizi bu yolda harekete geçirmeliyiz.

Birincisi; Kürt halkı ve Kürt kadınları olarak, Başkan Apo'nun özgürlüğü için "Başkan Apo'suz yaşam olmaz!" şiarı ile adım atmalı ve bu gerçeği bir slogan olmaktan çıkarlmalıyız. Bu nedenle her günümüz 15 Şubat 1999'daki gibi cesaretli ve anlamlı geçmeli, ama bilinçli ve örgütlenmiş olmalıdır. Çünkü gerçekten de 15 Şubat 1999'da Kürt halkının serhildanları çok sıcaktı ve Kürt insanı şunu ispatladı ki, Reber Apo onlar için vazgeçilmez bir gerçek, savaş ve barışın temel gerekçesidir. O yılın iradesinin Başkan Apo'ya yönelik komploya karşı birkez daha yüreğimizde kendini yenileyeceğine, Önder Apo'nun koşullarını düzeltmede ciddi gelişmeler yaratacağına, çok yakın bir zamanda Reber Apo'nun özgürlüğünün zeminini garantileyeceğine inanıyorum. Çünkü 15 Şubat 1999'daki direniş ruhu tüm dünyayı sarsmıştır. Bu nedenle dünyanın dört bir yanındaki Kürtleri bu yılın 15 Şubatı'nı da özgürlük mücadelesinin bir başlangıcı haline getirmeye çağırıyorum.

İkincisi; meşru savunma çizgisinde, halkların birliğine zarar verilmemesi, kan dökülmemesinin hedeflenmesi için demokratik eylemler ve halk direnişiyle bir olarak tüm gençler -ister kadın, ister erkek olsun- birer gerilla gibi yönünü dağlara çevirmeli ve şehirlerdeki misilleme hakkını sadece HPG'den beklememelidirler. Düşmanın, savaş isteyen ve Kürtlerin yok edilmesinde başrolde olan güçlerin, maddi ve manevi kaynakları hedef alınmalıdır. Çünkü bunlar Kürtlerin katledilmesinde ve yok edilmesinde rol sahibidirler. Kürt gençleri ve kadınları nasıl ki, dün rollerini oynadıysalar, bu gün de pasif eylem tarzını aşarak birer gerilla gibi şehirlerde büyük eylemler yapmanın fırsatını yaratıp, gerçekleştirmeleri gerekir. Çünkü bugün mücadele ve kararlılık günüdür. Yetersiz eylemler büyük bedeller ve hak etmediğimiz sonuçları kendisiyle getirecektir. Bunun için imkan var, devlet bir sarsılma içindedir ve o kadar da güçlü değil. Eğer öz savunma temelinde eylem gerçekleştirirsek, devlet çaresiz kalacak ve İmralı'yı çözümün muhatabı yapmak ve Kürtlere barış elini uzatmak zorunda kalacaktır. Eğer bu gerçekleşirse, Kürt kadınının ve gençlerinin barışa dair istemleri anlam bulacaktır. Çünkü barış ve çözüm büyük bedeller ister.

Halkın eylem haritasında üçüncü dayanak da; Kürdistan Konfederalizm sisteminin örgütlendirilip, geliştirilmesidir. Bu yönlü Başkan Apo, sürekli sorumlu kurum ve kuruluşların ağır hareket etmesini eleştirmektedir. Şehitlere cevap vermenin, halkın yıllarca yürüttüğü mücadele emek ve değerlerine aynı zamanda Başkan Apo'ya bağlılığın temel ölçüsü, Konfederalizm sisteminin kurulmasıdır. Çünkü Demokratik Konfederalizm demokratik çözüm yolu olup, Kürt halkının kendi öz yönetiminin sistemidir. Eğer bu sistemi iyi anlayıp alttan üste doğru örgütlenmesini sağlarsak, o zaman hiçbir zaman

devletleşmeye ihtiyaç duymayacağız. Dil, kültür ve kimlik haklarımızı elde etmeyi devletten değil, kendimizden bekleyeceğiz. Bu çerçevede askeri, siyasi ve örgütsel olarak büyük bir katılım gerekmektedir. Çok yakın bir zamanda Kürt halkının özgürlüğünün doğuşunun gerçekleşeceğine inanıyorum. Nasıl ki ulusal diriliş devrimi süreci başarıldıysa, bugünde çaba ve irademizle demokratik çözüm süreciyle başarı elde edilerek, ulusal trajediye son verilecektir. Bende sizin bir çocuğunuz olarak eylemlerinize katılmak ve siz değerli ve fedakar halkıma borcumu ödemek istiyorum. Kürdistan kutsal dağlarında düşmanın halk ve gerilla arasında yarattığı zorlukları aşarak, kışın soğuğunu yenerek, ateşli bir eylemle gerilla dürüstlük ve bağlılığını göstermek istiyorum. Aynı zamanda bu müjdeyi ve mesajı vermek istiyorum ki, tüm eksikliklerimize rağmen içimde zerre kadar PKK ve Kürtlük ruhu, fikri bende olana dek Sema ve Serdar ARI gibi irade ve inançla kendimizi feda etmeye hazırız. Barış ve özgürlük dolu bir yaşam için zaferin çok uzak olmadığını düşünüyorum. Eğer uzak da olsa zaman, hiçbir şekilde mücadele inanç ve irademizi kıramaz. Son olarak da sizin gibi bir halkın çocuğu olmaktan mutluluk duyduğumu belirtiyorum.

Kuzey Kürdistan'daki Kürt halkına!

Kuzey Kürdistan dağlarından, serhildanlarınızın sıcaklığına doğru yürümenin özlemini hep duydum. Bütün umut ve amaçlarım odur ki, herkes gibi sizin de, barışçıl ve özgür bir ortamda diliniz, kültürünüz ve ulusal kimliğinizle yaşamanızdır. Ben bir birey olarak bunu görmeyebilirim. Ancak şimdiden bu gerçekliği hissediyor ve buna inanıyorum. Zaten bunu bizim görmemiz de çok önemli değil. Ama sadece yaşamlarını kabusa dönüştüren, geleceklerini ve güneşlerini karartanlara küçük elleriyle taş atan çocukları görmek yeterli.

Başkan Apo size yakındır. Bu nedenle siz çok şanslısınız. Ama sizin omuzlarınızdaki yükün çok ağır olduğunu iyi biliyorum. Çünkü o sadece bir halkın önderi değildir, o tarihin ve insanlığın emanetidir. Bu nedenle özgürleştirilmesi ve korunması çok zordur. Durmaksızın ve yorulmaksızın yürüttüğünüz mücadele bu yüzden çok kutsaldır. Ben de özeleştirimle sizi kutluyorum. Bundan sonrada Kürt halkının demokratik referandum için topladığı imza kampanyası ve diğer tüm demokratik eylemlerin, demokratik barış sürecini yapılandıracağını umut ediyorum. Sonuç olarak tüm sevgili halkımızı Başkan Apo'nun ve onun örgütleri etrafında toplanmaya çağırıyorum. Hiçbir grup, topluluk ve umutsuz kesimleri önünüzde engel yapmayın, yalnız ve yalnız gözünüz başarıda olsun!

Selam ve saygılarımla

Güney Kürdistan'daki Kürt halkına!

Başta Kürdistan'ın görkemli dağlarından bir kadın gerilla olarak selam, saygılarımı ve bağlılığımı size sunuyorum. Bugün Güney Kürdistan'da ortaya çıkan tarihi kazanım ve başarılar için mutluyum ve bu başarılardan dolayı sizi kutluyorum. Bu başarı binlerce şehidin kanı ve yüzyıllarca süren halkımızın emek mücadelesiyle oluşmuştur. Kürdistan'da bugün yaşanan ve siz yurtseverleri sevindiren gelişmeler Halepçe, Enfal, göç, ölüm ve talan gibi büyük bedel ve kurbanlarla elde edildi. Bu nedenle Kürt halkının iradesini koruma, geliştirme ve Irak'ın demokratikleşme meselesi ve demokratik sistemin geliştirilmesinde onurlu ve şerefli olan her Kürt üzerine düşen görevi yerine getirmelidir. Tersi bir duruş içinde olmak talihsizlik olur. Burada en önemli nokta halkımızın bu kazanımlarını büyük bir duyarlılıkla koruması ve onların geliştirilmesi için çalışmasıdır. Çünkü şu iyi bilinmelidir ki, hala bölge ve

Kürdistan'da Kürt halkı üzerindeki tehlike ve savaş çanları ortadan kalkmış değildir ve buna karşı genel bir tutuma ihtiyaç var.

Tarihte Batılı devletler, özellikle de Amerika'nın kendisi Kürt sorununun oluşumunda bir sebep olmuştur. Buna rağmen utanmadan halkın emeği ve şehitlerimizin kanı üzerinde büyüklük taslamaktadırlar. Kendilerini tarihte Kürdistan'da yaratılan kazanımların sahibi olarak görüp, Güney Kürdistan'ı Ortadoğu'daki siyasetlerinin ve çıkarlarının önüne bir savunma kalesi gibi koymak istiyorlar. Bir yandan kirli planları içerisinde Güney'deki Kürtleri Türkiye, Suriye ve İran'a karşı ne zaman ve nerede kullanacaklarının hesabını yaparken, diğer yandan da Kürtlerin sınırı aşmaması için hep kontrol altında tutacaklardır. Güney Kürdistan'ı diğer parçalardaki Kürtler için bir tuzak haline getirerek Kürtleri birbirine kırdırtmak istiyorlar. Bir taraftan PKK'yi terör listesine koyup, Başkan Apo'yu yakalatmaları diğer yandan da Güney'deki liderlere ve Kürt federasyonuna evet demeleri tesadüfü bir şey değildir. Bunu iyi görmeli ve Güney halkı olarak da onaylamamalısınız. Suriye, İran ve Türkiye Güney Kürdistan'daki kazanımları yok etme çabasına devam ederek, düşmanlık ve karşıt siyasetlerinden geri adım atmamaktadırlar. Kürt egemen sınıfları ve çıkarcıları özellikle hizip, aile ve partilerden oluşan güçler Kürtlük siyaseti adı altında yüzlerini maskelemiş ve halkın kanı üzerinde pazarlık yapıyorlar. Bu kadar nazik ve hassas bir süreçte, Kürdistan'ın dört parçasında ve Kuzey Kürdistan'da özellikle siyasi çözüm diyalogu ve Kürt sorununun çözümü tartışılırken, Mam Celal'in Türkiye ve Amerika'ya söylediği "Apo'yu susturun!" sözü büyük bir utanç olup, onaylanmamalıdır. Artık Kürtler için birbirine karşı plan yapmak, savaşmak utanç vericidir. Çünkü bütün parçalardaki Kürtlerin sorunu tüm Kürdistan'ın sorunu olmaktadır. Kürdistan'ın her dört parçasının kaderi, et ve tırnak gibi birbirine bağlıdır. Özellikle de Kürdistan'ın en büyük parçası olan Kuzey Kürdistan Kürtlerinin sorunu çözülmeden, Kürdistan'ın diğer parçalarının şerefli ve özgür yaşamaları mümkün değildir. Bu temelde Güney Kürdistan'daki tüm Kürtlere Kuzey Kürdistan devrimine yönelik sessizliği ve sorumsuzluğu onaylamamaları çağrısında bulunuyorum. Çünkü sessizlik ölüm anlamına gelmektedir ki, Güney Kürdistan'da yeni kazanımların ve gelişmelerin ölü doğmasına neden olacaktır. Dolayısıyla kadın, çocuk, genç, yaşlı ve aydın hep birlikte demokratik referandum ve Başkan Apo'yu korumaya ve onu Kürtlerin siyasi iradesi olarak kabul etmede oyunuzu kullanın. Bütün imkan ve kazanımlarınızı Kürdistan'ın diğer parçalarındaki eylemlerle dayanışma için kullanmalısınız. Bu konuda halkımızın direniş iradesine inancım vardır. Çünkü Güney halkı fedai bir halk olup, Halepçe, başkaldırı ve özgürlük serhildanın halkıdır.

Bende sizin bir kızınız olarak, on yıldır sizden aldığım direniş kültürü, PKK ve Başkan Apo'dan, özgür kadın hareketinden aldığım irade ve bilinç ile Kürdistan dağlarında Kürt halkı ve Kürt kadınının özgürlüğü için çaba ve mücadele veren bir kadınım. Bütün amaç, umut ve çabam dört parçadaki Kürtlerin özgürlüğüdür. Güney Kürdistan'ın demokratizasyonu ve zihniyet özgürlüğü, intiharların, çaresizliğin, kadın köleliğinin, gençlerin kaçışının ve diğer tüm toplumsal sorunların sona erişi olacaktır. Bu temelde eylemimle bu amaca olan bağlılığımı göstermek için kendimi feda ediyor ve siz değerli insanlara bir mesaj vermek istiyorum. Bu eylemim çaresizlikten ve acıdan kaynağını alarak intihar eden kadınlarınki gibi değildir. Ama bu eylem yaşam aşkının, zihniyet gelişimi ve özgürlüğün eylemidir. Aynı zamanda Leyla KASIM, Zilan ve Semaların direniş çizgilerinin bir devamıdır. Bu mesaj ve eylemimi tüm halkımızın ve bütün Kürt ka-

dınlarının kulaklarının duymasından dolayı çok mutluyum. Güney Kürdistan'daki halkın içinde gelişen mücadeleye ve yeni örgütlülüğe az da olsa güç katacaktır. Sonuç olarak da Güney Kürdistanlı bir kadro olarak özeleştirimi veriyorum. Yeteri kadar güçlü bir öncülüğü yerine getiremedim. Başkan Apo'nun kadın özgürlüğünü Güneyin toplumsal devrimi olarak gördüğü ideolojisini yeteri kadar tanıtamadım.

-YAŞASIN PKK VE PAJK!
-YAŞASIN KJB VE KKK!
-BİJİ HPG VE YJA-STAR!
-YAŞASIN ÖZGÜRLÜĞÜMÜZÜN YOLU OLAN TÜM ŞEHİTLERİMİZ!
-KAHROLSUN İHANET VE ULUSLARARASI KOMPLO!
-KAHROLSUN HER TÜRDEN GERİCİLİK VE EGEMENLİK!

Selam ve saygılarımla
01 Şubat 2006

Sevgili aileme!

Başta selam ve saygılarımı anne, baba, kız kardeşlerim, erkek kardeşlerim, tüm akraba ve dostlara gönderiyorum. Sağlıklı olmalarını diliyor tek tek gözlerinden öpüyorum.

Sevgili ailem,

Yaklaşık on yıldır mücadelenin imkan ve koşullarından dolayı ve biraz da size olan kızgınlığımdan, size mektup göndermedim. Başta Başkan Apo ve PKK öncülüğündeki Kürt özgürlük hareketine ve Kadın özgürlük hareketine katılışım konusunda birbirimizi anlamayışımız sıkıntılara sebep oldu. Ama on yıldan sonra Kürdistan'ın dört parçasından binlerce genç kadın ve erkeğin tercih ettiği bu yolu ve mücadeleyi anlayacağınızı umut ediyorum. İsteseniz de istemeseniz de siz bu devrimin bir ailesisiniz. Kapınızı, yüreğinizi arkadaşlara ve milyonlarca insanın ve kızınızın sevdalısı olduğu bu fikir ve amaçlara kapatmak size yakışmaz! Sizler toplumda saygın ve değerli bir yere sahipsiniz ve siz o Kürtlersiniz ki, tarihinizde Halepçe, Enfal, kurban ve sürgünler yurtseverliklerinize şahitlik etmiştir. Siz *"Aslan aslandır, ha erkek ha dişi!"* doğrusu temelinde bir mücadele felsefesine sahip bir halktansınız. Bu nedenle ulusal sorunun çözümüne katılan bir kadının katılımını ve iradi varlığını bir utanç ve namus konusu olarak ele almamalısınız. Artık toplumun geri ve geleneksel yanlarının peşine düşmemeli ve kadının toplumsal bir varlık olduğunu kendinize itiraf etmelisiniz. Çünkü kadının bir insan olarak kabul edilmesi, toplumun ve halkın iradesinin onaylanmasıdır. Eğer böyle olmazsa yaşam eksik kalır. Artık sizin de karar verme vaktiniz gelmiştir. Halkın ve

insanlığın tarihine, direnişine, kahramanlığına sahip çıkmalı ve siz de şerefli ve namuslu her Kürt gibi biz de varız ve kendi gücümüz oranında hizmet edeceğiz diyebilmelisiniz.

Sizden ayrıldığım zaman 15 yaşındaydım, şimdi 24 yaşındayım. Sizden rica ediyorum, biraz objektif düşünün ve kendinize *"bu kızımız ne yapıyor ve ne için ve nasıl mücadele ediyor? O da Awaz, Xalıt ve bazıları gibi geri dönüp kendisi için yaşayamaz mıydı?"* diye bir sorun!

Bundan böyle arkadaşlar evinize gelip size uğrasınlar. Siz de onlara uğrayın. Mektuplarımı okuyup benim ve arkadaşların yaşamlarını sorun. Sürekli ROJ TV izleyin ve Mezopotamya'nın Sesini dinleyin. Başkan Apo'nun kitaplarını okuyun. O zaman kızınızın neden böyle bir yola başvurduğunu anlayacak ve bu yaşamda kalmama anlam vereceksiniz. Şöyle ya da böyle yapın demiyorum ama siz elinizi vicdanınıza koyun ve kendiniz kararınızı verin.

Bu yönüyle kendime yönelik sadece bir şey söyleyeceğim. Yaklaşık 9 yıldır hiçbir gün ihanet ve pişmanlık fikrini yaşamadım. PKK'de çok şey anladım ve bundan dolayı çok onurluyum. Anladığım en temel doğrulardan biri de anne, baba, kız ve erkek kardeşlerimi ve tüm insanlığı sevmek oldu. Dönem dönem size çok öfkelendim ve *"neden beni yanlış anlıyorlar ve kendilerini PKK dışında görüyorlar!"* diyordum. Zamanla sadece sizin suçlu olmadığınızı anladım, çünkü sizin tavrınız, yüzyıllarca süre gelen siyasi ve zihniyet sorunlarından ve geriliklerden kaynağını alıyordu. Sizinle tartışma konusunda fırsat yaratmadığım için benim de yetersizliklerim oldu. Bu açıdan da sizden özrümü istiyor, sizin de hem bir aile ve hem de her Kürt insanı gibi yüreğimde ve beynimde yer edindiğinizi belirtmek istiyorum. Mutlu bir yaşamın yaratılmasının yolunda, yaşamımı feda etmeye hazırım. Bana sarf ettiğiniz emeğe cevabım şehitlerin kanına ihanet değil, onlara sahip çıkmak ve kendini feda etmektir.

Bu eylemim Kürt halkının inkar siyasetine ve Başkan Apo'nun üzerindeki tecrit siyasetine bir cevaptır. Kürt halkının ve kadınının özgürlük yolunda zulüm ve baskılara karşı 'canımdan başka vereceğim daha değerli bir şeyim olsaydı onu da verirdim.' Ama Kürt halkının her gün ayakta olduğu ve başarıya doğru gittiği böylesi bir dönemde, benim gibi bir kadının kendini feda etmesini çok yetersiz görüyorum. Ben de birçok arkadaş gibi kendimi halka ve acı çeken kadına borçlu görüyorum.

Hepiniz için çok şey yazmak ve hepinize tek tek bir şeyler söylemek isterdim, ama eylemi gerçekleştirmeye birkaç saat kaldı. Zamanın kısıtlılığından dolayı size bundan fazla yazamıyorum. Çünkü sizin kadar ve sizden daha fazla söz vermem gereken kız ve erkek kardeşlerim ve insanlarım var. Son olarak bir şey söylemek istiyorum. Eğer siz birbirinize karşı doğru bir sevgiye sahipseniz, sizden ricam amaç ve yöntemimi doğru anlayın ve yanlış değerlendirmeyin. Çünkü ben bunun için yaşadım ve bunun için kendi elimle şahadet planımı belirledim. Awaz'ın tekrar gerilla saflarına katılmasını, silahımı kaldırıp Kürdistan özgür dağlarının kucağına geri dönmesini vasiyet ediyorum. Çünkü ben onu çok seviyorum. Çünkü o yoldaşları içinde olmayı hak ediyor.

Aynı şekilde diğer erkek ve kızların da kendilerini ve geleceklerini tanımaları ve irade kazanmalarına engel olmayın.

Son olarak selam, sevgi ve saygılarımı size sunarken, mutluluğunuzu ve onurlu olmanızı umut ediyorum.

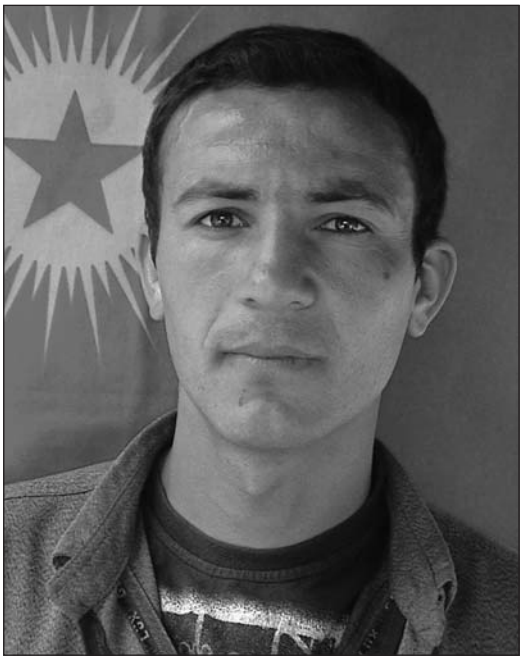
Selam ve saygılarımla

Gerilla kızınız Leyla Wali Hüseyin-Viyan
01 Şubat 2006
Eylemin gerçekleştiği gece

Yüreğini özgürlük özlemiyle büyüten çocuk

"Başarılar,
başta direniş şehitlerinin
yenilmez tavırlarındadır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Ahmet MAMO**
Kod adı: **Diyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep 1983**
Katılım tarihi: **2000 Kobani**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Şubat 2006 Gare**

Derin bir uykudaydı doğa. Bu uykunun hareketsizliği ve soğuğu, ölümü anımsatıyordu. Beyaz bir yorganın altında sessiz bir ölümü. Işığın gücü vurunca bu beyaz yorgana, ölümcül beyazlık gür sulara dönüştü. Yükünden kurtulan toprak, yaşamı salıverdi bağrından. Her renkten her çeşit canlı ışığa kavuşmanın sevinciyle hareketlendi. Tutan, hapseden bağları kıran ışığa güzel renklerini sundu. Özlenenle buluşmaydı bu. Buluşmanın zirveleşen mutluluğuydu. Kendini özgürce yaşayan doğanın uyumu, göz kamaştırıcı bir güzellikti. Dokunulmamış dağların kokusuydu asıl hazine. Toprağın derinliklerinde başlayan ve hızla yeryüzüne yayılan yaşam, huzurlu ve dingindi. İçinde yaşamın öz hareketini barındıran dinamik bir dinginlik. Bu, insana hayranlık veren, yaşamın özüydü. Her an büyüyen, gelişen, durmak bilmeyen ve her canlıyı kucaklayan bu hareketlilik mutluluğun kendisiydi. Mutluluğun sırrını öğreten yaşamın özüydü. Onu arayanların el değmemiş dağlara sığınması bundandı. Yaşamın kaynağı burasıydı. Ve bu yücelerden aşağılara doğru akardı, su gibi... Nasıl bu yücelerden akıp geçtiği her yere can veriyorsa, yaşamın özü de buradan, öz kaynağından akıp geçtiği her yere can verecekti. Özün kurutulduğu her yer, dağlardan akan yaşam özüyle yeniden can bulacaktı. Ölüme karşı direnmek, yaşamda ısrar etmek, yaşamı yeniden yaratmanın iddiasında olmak, ölüye can, kuruya hayat vermek zorlu bir uğraş. Bu zorlu uğraşa talip olacak, kendini bu uğurda feda edecek cesur insanlar çıkacaktı. İşte bu zorlu yükün taşıyıcıları, dağlarda yaşayanlardı.

Bu yaşamın kaynağını kendi için de yaratıp bunu topluma taşırmak iddialı, cesur fedakar bir kişilik, kahramanca bir duruş gerektirir. Bunu başarmak

zor ama imkansız değildi. Bir insan yeter ki kendisini örgütlemesini bilsin, o bir atom bombası gibi etkili olmasını bilecektir.

Yeni yaşamın yaratıcısı PKK'nin tarihi kahramanlarla dolu bir tarihtir. Her döneme damgasını vuran belirgin kişilikler çıkmış ve her zorlu sürecin aşılıp başarıya dönüştürülmesinde bir umut ışığı olarak geleceği aydınlatmışlardır. Böylesine ışık saçan belirgin güçlü kişiliklerin sayesinde Özgürlük mücadelemiz tüm zorlu süreçleri aşarak bu gün büyük değerler yaratan bir düzey yakalamıştır. Bu kişilikler sayesinde bir tarih yazıldı ve halen yazılıyor. Yeni bir tarih yazmaktır bu. Ölümün değil dirilişin, esaretin değil özürlüğün, teslimiyetin değil direnişin tarihi. Bir halkın ölüm uykusundan uyandırılıp ayağa kaldırılmasının tarihi...

İşte bu tarih bu kahraman kişiliklerin kanlarıyla yazılıyor. Dört parçaya bölünen halkınmızın yüreği, dört parçaya bölünen ülkemiz bu kahramanlıklarla birleşiyor, tek yürek oluyor. Ülkemizin kuzeyinden, güneyinden doğusudan binlercesi yeni yaşamın yaratıldığı dağlara akın akın geliyor. Ve buradan can veriyor ülkemizin dör bir yanına...

İşte Diyar arkadaş da gencecik yaşında böyle bir ağır bir sorumluluğu omuzladı. Düşmanın

onu ülkesinden, özünde koparma, Araplaştırma politikalarını küçük bir çocukken bile içinde sindirememişti. Hep içinde gizli olan bir özlemle büyüttü kendini. Bu özlem özgürlük özlemiydi, kendi özüne dönüş özlemiydi. Çocukken adını koyamıyordu bu özlemin. Ama gençlik yaşına basar basmaz daha bir anlamaya başlamıştı yaşamı. Artık o özlemin peşine düşme zamanı gelmişti. Hiç zaman kaybetmemeliydi artık, ve öyle yaptı. Daha 17 yaşındayken atıldı özgürlük mücadelesine. Artık özlemini duyduğu o yaşama kavuşmutu. Özlenene kavuşmanın gönül rahatlığındaydı artık. Ve kendini ilk günden beri tüm benliği ile katmıştı bu yaşama. Son nefesine kadar kaygısızıca en öndeydi. Diyar arkadaş çocukluk özlemlerinin peşinden kanının son damlasına gitmeyi en iyi bilenlerden ve yaşayanlardandı. Ama erken gidişiyle o özlemleri sonuca götürmeyi bizim omuzlarımıza bırktı. Diyar ve onun gibi binlerce yoldaştan aldığımız bu onurlu ve ağır yükü sonuna kadar götürmek boynumuzun borcu.

Bu emanetinizin sorumluluğunun bilinciyle anınız önünde saygıyla eğiliyoruz Diyar yoldaş...

Mücadele arkadaşları

Bizim havari

He kurban öyleydi işte,
Yüzyılların öfkesi
Yüreğinin derinliklerinde
Öfkesi sele dönüşmüştü
Gözleri çakmak çakmaktı
Şehitlerin ardında.
Bir aslan gibi kükrüyordu
Her pençesi bir parça koparan.
Ceylan hassaslığında
Yıldırım patlamasıydı.
Gülüşü hafif bir yel
Hüznün yağmuru sızıyordu yüreklere
Can
Havariye dönüşmüştü
Işte böyleydi bizim havari...

Azadi

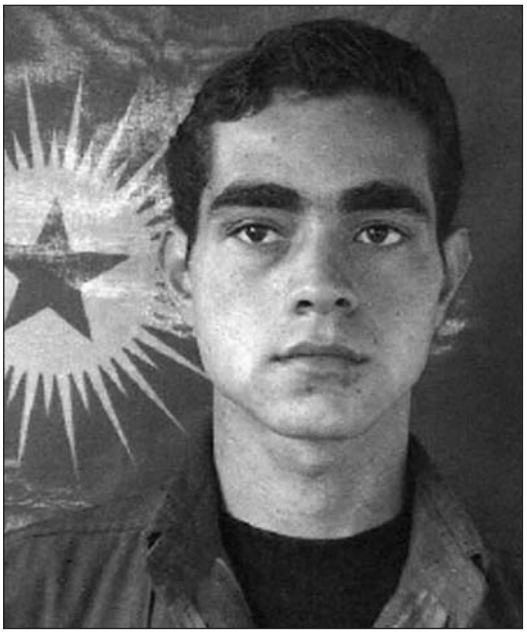

Çocukluk hayallerinde dağlara sevdalanmıştı

"Şehitler bizde yaşayan ve yaşamımıza komuta eden gerçek değerlerdir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Rezan GEDRO**
Kod adı: **Xebat**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Halep**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Şubat 2006, Dersim**

Her gerilla kendi doğup büyüdüğü yöreyi tanıyabilir ama ülkesi ile buluşması, dağlarla buluşması ile başlar. Tıpkı yüzme bilmeyen birinin, denizin içinde adım adım dalgalara doğru ilerlemesi gibi. Ya yaşamını kurtarmak, boğulmamak için ellerini, ayaklarını ve tüm vücudunu her yönüyle kullanıp yüzmeyi öğrenecek ya da kendisini ölümün kucağına bırakacak. Bunu yapmayan da sınırı belirlemiş, verili yaşam sınırlarını kabul edip onların içinde yaşayacak. Kendi doğduğu kentle, ona birilerinin biçtiği yaşam biçimiyle, ve düşünce kalıpları ile ömrünü tamamlayacak.

Dar yaşam alanından daha geniş ufuklara açılmak hem cesaret hem de çaba gerektirir. İşte bir Kürt genci için gerillaya katılmak, içinde yaşadığı dar yaşam alanının dışına çıkmak, coğrafi olarak ülkesinin ufuklarına, düşünsel olarak tüm düyaya, evrene açılmayı ifade eder. Düşmanın kendi halkına biçtiği kefeni yırtmaktır aynı zamanda gerilla olmak. İşte cesaret ister bu işe kalkışmak, herkesin harcı değildir. Yüreklerinde ufukları zaptetmenin tutkusunu taşıyanlar ancak buna cesaret edebilir. Çünkü sadece bir yerden bir yerlere gitmek değildir bu. Önce bir adım, sonra bir adım daha, bir adım daha... Yeni ufuklara, denizlere açılmaktır. Bu, yüreklilik ve dalgalara karşı durabilme, yüzebilme becerisini göstermeyi gerektirir. Çıkacak her zorluğa karşı savaşmayı, ayakta durabilmeyi gerektirir. Gittikçe ustalaşmayı, bir kayanın çatlağında açan bir çiçek gibi en zor şartlarda yaşamasını ve savaşmasını bilmesini gerektirir. İşte halkımızın özgürlük teminatı bu ustalığı gösteren yiğitlerdir.

Evet, insanın doğduğu coğrafyaya göre şekillenen bedensel yapısı ve sağlık durumu başka ko-

şullarda zorlayıcı olabiliyor. Rezan arkadaş için Halep gibi dağlardan uzak ve kendi ülkesinin olmayan bir kentte doğmak bir talihsizlikti belki. Kendi ülkesi dağların ülkesiydi ve çok uzak olmasa da çocuk gözlerinin gördüğü ufuk çizgisinin ötesinde bir yerlerdeydi. Yanı başında küçük tepeleri bulunan Afrin'e gidip gelmek belki de dağa gidişin ilk adımlarıydı. Dağlarda ne yapılır? Nasıl yaşanır? Nasıl yürünür ve dağlardan nasıl güç alınır? Bilmiyordu. Bu nedenle çocukluğunda yaşamına renk veren bu kır gezmelerinde öğrendiklerini *"benim için ilk olan hiçbir şeyi unutmadım. Ve onlar tüm gerilla yaşamımda birer ders ve tecrübe olarak hep hafızamda kaldı"* diyerek ifade ediyordu. Bu tecrübeler onun gerilla yaşamında bir yaşam pratiğine dönüşüyordu. Onun için ülkesinin engin dağlarına fazla zorlanmadan uyum sağladı. Onu gören sanki bir dağ köyünde büyümüş sanırıdı.

Onun içindir ki ülkesinin bir kıyısında yabancı bir ülkenin bir kentinde başlayan yaşamı kendi ülkesinin diğer bir ucundaki en asi dağlarında özgürlük yürüyüşünde son buldu. Neredeyse ülkenin bütün dağlarını dolaşarak gittiği Dersim'de, Afrin'in o küçük tepeciklerinde kurduğu çocukluk hayallerini bu yolculuk kadar büyüterek yaşadı ve mutlu bir gülümsemeyle bizlere veda etti bir ilkbaharın arifesinde.

İlkbaharın canlı, renkli görüntüsü ufak ufak uç vermeye başlasa da kışın ne kadar şiddetli geçtiğini, su kenarında henüz erimemiş boyu iki metreye varan kar yığınlarından anlayabiliyorduk. Güneşin kızgın ışınlarının vuramadığı yerlerde bembeyaz karlar dururken, dağların güneye bakan yamaçlarında ağaçların tomurcukları açılmıştı bile. Baharın kokusunu içimize sindirircesine çekiyorduk.

Yollarımız ince, belli belirsiz patikalar şeklindeydi. Belli başlı yerlere giden yollar vardı. Ne büyük caddeler, ne de toprak yol... Bu dağlarda her şeyi olduğu gibi, yolları da biz yaptık. Hatta henüz hiç kimsenin gidemediği yerlerde, patikaları biz oluşturduk. Tepelere, çeşmelere, vadilere adlarını biz koyduk. Gizli kalmış yaşamı bahar gibi yeryüzüne çıkardık ve onun adını da biz koyduk.

Ülkemizin kışları, kar örtüsüyle mateme boğulan Dersim gibi zorlu coğrafyaları da olsa, her yere kendi kanlarınımızla yazdığımız adları verdik.

Mücadele arkadaşları

UMUDUN YOLCULARINA

Özgürlük ateşini güçlendirmek için,
Umudun yolculuğuna çıkmışlardı.
Geceler anlarken bizi
Gürleştirilen ateşlerde,
Yıldızlar umut ortaklarımızdı,
Türkülerimize eşlik ederlerdi,
Bir kez şahit olmuşlardı
Özgürlüğün tarifsiz güzelliğine.
Bazen hep bir ağızdan
Haykırıyorduk özgürlüğü
Bazen tek bir seste
Gizlenmiş kelimelerin
Özgürlük arayışlarında,
Belki özgürlük demezdik adına,
Ama sesimizle, sevgimizle
Özgürlük heceleriyle
Aydınlatmaya çalışırdık özgürlüğü.
Kimisi söylenmeden anlatırdı bazen
Sevgi derdi,
Umut derdi,
Yaşam derdi
Kimisi türküsüyle ifade ederdi,
Kimisi adıyla anlatırdı
İsyandı, başkaldırının kendisiydi
Asi ve bir o kadar da yaşam dolu
Aslında hep bir ağızdan
Söylerken türkülerini
Onlar kendilerini,
Bitmeyecek mücadelelerini
Umutlarını anlatıyordu...

Mücadele arkadaşları

PARLAK BİR YILDIZ GİBİ GELİP GEÇEN BİR MİLİTAN

"Bütün direniş şehitlerimizin anılarını toplayalım; bu eşittir görkemli bir ahlaktır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Mehmet ŞEN**

Kod adı: **Delil ŞENWAR**

Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1982**

Katılım tarihi: **2004**

Şehadet tarihi ve yeri: **20 Şubat 2006, Xinere**

Dünyanın hangi yerinde olursanız olun; hangi ırktan, dilden, cinsten olursanız olun, yaşanılan zamanların acı ya da sevinçli bir izi kalmıştır belleklerde mutlaka. Kimi olaylar, anlar, kişiler vardır ki unutulmaz. Devran döner, zaman geçer ama zamanın her anında hatırlanırlar. Kimi olaylar, anlar ya da kişiler vardır ki unutulur gider; hiç yaşamamış gibi hiç var olmamış sayılırlar.

Gerilla için ise; her olayın, her anın anlamı bambaşkadır. Her kişinin yaşadığı ve yaşanacak olan zamanların anlamı, yoğunluğu farklıdır. Gerillanın adımladığı patikalarda anı anına savaşı acısı ve barışın sevincinin serüveni vardır. Tamamlanmamış serüvenler.

Bizler savaşı ve onun acısını en derinden yaşayanlar olarak acıya en fazla anlam verebilecek konumdayız. Bu yüzdendir ki barışın mutluluğunu halkımızla, Önderliğimizle yaşamanın anlamı ve güzelliğini en iyi bilen, hissedebilen de bizleriz.

Küresel değişim dünyasının küresel sahteliklerini siyasal, psikolojik ve fiziksel anlamda en çok da savaşın kan pazarında göğüsleme yüreğine, bilincine sahip olan da bizleriz. Bir de isanlığın ortak vicdanının en samimi savunucuları olarak bizler tarihin sayfalarına vicdanı sakat insanlar olarak geçmeyecek kadar bir kadın yüreğinin içtenliğinde, bir çocuğun masum gülüşünde barışı yaratabilecekleriz.

Ya savaş sürgitinde ölüm makinesinin çarkına, Altın Hilal'in coğrafyasında yeniden takılırsak ne olur?

İşte o zaman insanlık Güneşimizin onuruna layık olmayı bilecek kadar da savaşa yatkın olabilmenin ve başarmanın savaşçısı olduğumuzu da gösterebiliriz. Ama biz gerilla olarak özgürlüğün temiz amaçlarını, temiz araçlarla yaratmak istiyoruz.

Yoksa kirli işler imparatorluğunun aymazlığı karşısında başka türlü İmralı'da barışın elçisinin sesine ses olamayacağımızın da farkındayız.

DELİL AMED yoldaş, böylesine bir sese cevap olmak için dağlara çıkan bir gençtir. O 2004 yılında saflara yeni gelirken, mücadelenin keskinleşeceğini bilerek gelen biridir.

İlk eğitimini Xınere alanından aldıktan sonra, önce Xakurke alanında çalışmalara katılır. Uzun boyu ile inisiyatifli duruşuyla dikkat çeken biridir. Hafiften utangaç olsa da, morallerde o güzel ezgilere yatkın sesiyle gönüllere kendisini nakşetmesini erkenden bilen biridir.

1 Haziran Hamlesi, işgalci güçlerin çok da barışı istemedikleri ve sürece yayılacak bir "ne savaş ne barış" taktiği ile çürütme politikasını esas aldıkları anlaşılınca, başlatılmış bir hamleydi

Delil yoldaş hem böylesine bir sürecin farkında olan, hem de dış güçlerin güdümüyle hareket eden düşkün bozguncu tiplerin ihanetini de yakından gören biridir. Yeni olmasına rağmen aldığı karar kesindir. O mücadeleden yana tavır alacaktır. O direnen örgütün yanında yer alarak hızla kendisini savaşacak düzeye getirecektir.

Delil arkadaş bu hızlı gelişmeyi yaşarken Parti onu 2004–2005 yılının kışında, Kongre Gel Başkanlığı'nı savunacak birliğe dahil eder. Bu bir onure etmedir. Bu bir güven duymadır. O bunun bilincinde olan biri olarak, bu bölükte yer alırken duyarlılığı ve çalışkanlığıyla en çok göze batan gençlerden olacaktır. Ve hızla bu bölükte manga komutanı görevine getirilecektir.

Partinin en eski yönetici ve komutanlarının kaldığı Başkanlıkta, o hep iyi bir dinleyici ve takipçi olacaktır. Cemal arkadaşın bir nevi güvenliği olmak, daha fazla duyarlı olmayı gerektirir. Düşmanın o kadar yoğun saldırdığı ve komplolar için hazırlık yaptığı bir süreçte, militanca katılmak anlamlıdır. O bu çalışmaya militanca katılacaktır. Onun ısrarla Kuzey'e gitme istemi, şimdilik kabul edilmeyecektir. Ancak o birlikten onlarca genç, Kuzey güçlerine katılmak için ayrılacaklardır.

O kışın bir bölük olarak Başkanlığın yakın güvenliği olarak yer aldıktan sonra, Başkanlığın yer değiştirmesi ardından o, duruşuyla ve katılımıyla uygun görüldüğü için yeni oluşturulan Başkanlık Taburunda yine manga komutanı olarak yer alacaktır. Ve niçin Kuzey'e şimdilik gönderilmediği böylece anlaşılmış olacaktı. 2006 kışıdır. Başkanlık taburunda yer almak demek, olağanüstü eğitim demektir. Olağanüstü irade demektir. Ve olağanüstü katılım demektir.

Başkanlık taburunun eğitimini bizzat Cemal arkadaş yakinen takip etmektir. Ve eğitimin güçlü verilmesi için, tüm imkanlar seferber edilmektektir.

Çok yoğun kar yağışına rağmen eğitimler aksatılmamaktadır. Yağmurlu havalarda eğitim sürmektedir. Ve buz gibi suyun içerisinde

yürüyüşler sürdürülmektedir. Hani var ya *"eğitimde ter dökmeyen savaşta kan döker"* gerçekliği, işte bunun için fedailerin eğitimi de fedailere yakışırcasına olmalıdır.

Eğitimin böyle yoğun yaşandığı bir günde -20 Şubat 2006'dır- tüm tabur yine suyun içerisindedir. Eğitimi veren yoldaş, suya mermileri sıkarak eğitimi gerçeğe yakın bir şekilde verir.

Bir izli merminin namluya sürülerek tetiğe basılması ile, namludan fırlamasıyla suya temas etmesiyle sekmesi bir olur. Bugüne kadar eğitimi veren komutan yoldaş da bir merminin suya değip sektiğini görmemiştir. Genelde suya sıkılırken mermilerin çekirdekleri suyun içerisinde kalır. Ancak bu kez mermi sekmiş ve suyun karşısında duran Delil yoldaşın selvi boyuna isabet etmiştir. Delil yoldaş boylu boyunca yerlere uzanmış ve beyazımsı kar örtüsü kırmızılara boyanmıştır.

Delil yoldaş ağır yaralanmıştır. Delil yoldaşın hızla kaldırılıp, hastaneye kavuşturulması gerekiyor. Yerel hastane ilk müdahaleyi yapar. Yapılan darbestle Zagrosların o amansız kışının metrelerce yüksek karını yararak arkadaşları onu taşır. Saatlerce süren yürüyüşün ardından, Sinine Boğazını aşarlarken Delil şehadete kavuşur.

Yine talihsiz bir kazada bir yoldaşı böylece kaybetmiş oluyoruz. Ve yeni öğreniyoruz ki izli mermiler suya çarptığında her zaman sekerlermiş. Bu deneyim bize çok pahalıya mal olmuştu.

Hem de gelecekte bu halkın birçok yükünü kaldırabilecek bir genci kaybederek böyle bir tecrübeyi edinmek zor geliyor insana.

Delil yoldaşın cenazesi çok görkemli bir törenle yoldaşları tarafından kaldırır ve onun yer aldığı Başkanlık Taburu kampına da Şehit Delil Kampı adı verilerek adı levhalarla kampın girişine asılır. Onun yoldaşları, daha da önemlisi herkes onu yüreğine silinnezcesine nakşeder.

Evet, güzel yoldaşım. Gerilla için; her olayın, her anın anlamlı zamanların yoğunluğu farklılaşır. Adımladığın patikalarda savaşın ve barışın serüveni vardır. Tamamlanmamış serüvenlerdir bunlar.

Senin de henüz serüvenini tamamlamadan aramızdan ayrılışın parlayan bir yıldızın ansızın kayışı gibidir.

Ama güzel yoldaşım sen şunu bil ki; biz mutlaka senin dava arkadaşların olarak, senin yarım kalan o serüvenini tamamlayacağız. Bedeli ne olursa olsun o cefakar ve çilekeş halk için çıktığın yolu mutlaka ama mutlaka onun özgürleşmesiyle taçlandıracağız.

Ruhun şad olsun, uzun boyuyla ve güzel yüreği ile halkına umut olmak isteyen delikanlı. Ruhun şad olsun!

Mücadele arkadaşları

Kerboran'da yedi karanfil

Kerboran'a giden bu gruptaki arkadaşlar, üslenme ve eylem hazırlığı amaçlı gitmişlerdi. Üslenme sürecinde yerleri deşifre oluyor ve köylülerin ihbarı üzerine arkadaşlara komplo yapılıyor. Düşman operasyona çıktığında kıştır, -Şubat ayının başlarıydı- operasyon sabahın erken saatlerinde başlıyor. Arkadaşlar Dicle suyu yakınlarında, sığınak tarzında konumlanmışlar, düşman operasyonu geri çekmeye hazırlanıyor. Geri çekilme hattı da arkadaşların bulunduğu alandan geçiyor ve düşman fark ediyor, arkadaşlar fark edildiklerini anlayınca bulundukları şikeftin arka kısmına geçiyorlar. Eşyalarını kaldırıyorlar, grupta Serhildan arkadaş önde Ciwan arkadaş da arkasında hazır bekliyor. Askerlerden biri şikeftin içine gönderiliyor ve arkadaşların eşyalarını fark ettiği gibi bağırıyor. Asker şikeftin ağzına yönelirken Serhildan arkadaş silahıyla davranıyor fakat şikeftin ağzında bir asker daha hazır bekliyor. Serhildan arkadaş vuruluyor bu esnada Ciwan arkadaş da yaralanıyor. Serhildan arkadaş boğazından şah damarından mermi aldığı için, orada şehit düşüyor. Düşman içeriye giremiyor akşama kadar etrafı kuşatmış bir şekilde bekliyor. Arkadaşlar kendi içlerinde tartışıyorlar düşmanın içinden nasıl çıkacaklarına dair ve karanlığın çökmesiyle birlikte şikeftten tek tek çatışarak çıkmayı kararlaştırıyorlar. Grupta sorumlu düzeyde Zagros ve Eşref arkadaşlar var, kurtulan arkadaşların birbirlerini nerede bulacaklarını da kararlaştırıyorlar, hatta iki yer belirliyorlar akşama kadar düşman etrafı tam kuşatmaya alıyor. Bulunulan yerde şikeftin iki metre ilerisinde bir uçurum dışında, her taraf tutulmuş her çıkan arkadaş çatışıyor ama kendini vahşileşen düşmanın elinden kurtaramıyor. Düşman arkadaşların şikeftte oluşlarını fırsat biliyor. Ama arkadaşların duruşları çok net, her çıkan arkadaş çıktığı gibi çatışmaya giriyor ve şehit düşene kadar çatışıyor. Bu çatışmadan bir arkadaş kurtuluyor Ruhat arkadaş, gruptaki en yeni ve tecrübesiz arkadaştır. Ama gruptan tek kurtulan arkadaş oluyor. Ruhat arkadaşla birlikte üç arkadaş çıkıyorlar, kendilerini çapraza atarak savaşıyorlar Ruhat arkadaş da savaşmak için yöneldiğinde, uçurumdan düşerek ateş çemberinden çıkıyor. Bir süre baygın kalıyor daha sonra kendine geldiğinde, fark edilmeden çemberin dışına çıkyor. Ciwan arkadaş da yaralı bir şekilde şikeften çıkmaya çalışırken şehit düşüyor. Şikeftte iki arkadaş kalıyor, bu arkadaşları da düşman kimyasalla şehit düşürüyor. O takımdan üç arkadaş o esnada keşif amaçlı dışarıdadır. Fakat operasyon hakkında bilgi alıyorlar. Düşman çekildikten sonra arkadaşların şehit düştüğü yere geliyorlar, düşman her yeri yakmıştır.

Bu şehadetler daha bahar gelmeden, pratiğe çıkmadan yaşandı ve üzerimizde büyük bir etki yarattı, çok ağır bir kayıptı. Bu arkadaşların kaybı, halk arasında da ağır bir etki yarattı.

Arkadaşların şehadetlerinde komplo ve ihanet vardı. O değerli arkadaşları içimizden ihanet aldı. Arkadaşlar sergiledikleri direnişle ihanete en büyük cevabı vermiş oldular. Fakat arkadaşların şehadetleri bizler açısından çok ağırdı, arkadaşlar adına intikam eylemleri yapıldı ama yine de o arkadaşların anısına ne yapılsa azdır. Onları yaşatmak mücadeleye daha sıkı sarımakla mümkündür. Arkadaşların duruşları bizler açısından her zaman esas alınacak ve örnek oluşturacaktır. Hareketimiz içerisinde her şehadet daha büyük bir birlik, bağlılık ve güç açığa çıkarıyor. Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Xebat Baz

Gözlerindeki ışıltıdaydı hakikat

"Şehitlerimiz yürüyeceğiniz yollardaki engelleri kaldırdılar. Onların fedakarlık ve cesareti, kör olanı bile yürütecek kadar kudretlidir"

Reber Apo

Adı, soyadı: **Xalit Şex ALİ**
Kod adı: **Abbas (Baran)**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1984**
Mücadeleye katılım tarihi:**2001, Serêkani**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Şubat 2006, Kerboran**

Abbas arkadaş mücadeleye 2001'de katılmış Kobanili bir arkadaştı. Abbas arkadaş 2005'te Besta alanında kuryeydi. Burada tanıma durumum oldu. Sonrasında kendi önerisiyle Gabar alanına geçti. Agitlerin diyarı Gabar'a gelişinden büyük bir moral almıştı, bir an önce alanı tanımak ve arkadaşlarla bütünleşmek istiyordu. Onun için ilk geldiği günden itibaren yaşama çok özlü bir katlılımı vardı. Hiç yerinde durmuyor kendini her görev ve çalışmaya katıyordu. Okuma durumu az olsa da, o da bir çok Kürt çocuğu gibi çok zekiydi. Yine her Kürt çocuğu gibi Kürt halkına reva görülen yoksulluk ve eğitimsiz bırakılma politikalarından o da nasibini alımıştı. Onun zekasında olan biri en iyi üniversitelerde en başarılı öğrencilerden biri olabilirdi. Toplumsal-sınıfsal çelişkiler her Kürt genci gibi onu da erken olgunlaştırmıştı. Genç yaşında bu yaşamda bir yanlışlık olduğunu sezinlemişti. Kendi halkı en temel haklarından bile mahrum bırakılmıştı. Adeta mevcut sistemde 'yasa dışı' bir halktı. Tabii ki genç yaşına rağmen bunun farkına varmıştı. Farkına vardığı bir diğer şey de ait olduğu halkın bir özgürlük sorunu olduğu ve bir şeyler yapılması gerektiğiydi. Çevrenin yurtsever olması bu arayışında çıkış yolunu erken bulmasına yardımcı oldu. Daha 17'sini bitirmeden, henüz bıyıkları yeni terlemiş bir delikanlı iken düştü bu hakikat arayışının yoluna.

O genç yaşının kıt bilinci ama güçlü sezgileriyle çıktığı bu yolda ilk anından itibaren aradığını bulmuş olmanın gönül rahatlığıyla ve hesapsızca, tüm benliği ile yürümeye başladı. Genç ve zeki beyni kısa sürede güçlü bir kavrayış ve değerlendirme gücüne ulaştı. Önderliğe olan bağlılığını sürekli onu daha iyi kavramaya çalışarak göstermeyi esas aldı.

Eylemlere katılım konusunda da üzerine söz söylenemez derecede oldukça girişkendi. 1 Haziran Hamlesi'nde düşman antipropaganda yapıyordu ve "artık eylem yapamıyorlar, yalnızca sabotaj eylemleriyle sınırlı kalıyorlar" diyordu. Tabii ki düşmanın gerçekliği buydu. Bu savaşı yalan yanlış propaganda üzerinden yürütmeye çalışıyordu her zaman ki gibi. Bunun böyle olmadığını göstermek, bu propagandaları boşa çıkarmak için ve gerillanın Gabar'daki sağlam duruşunu onlara göstermek için bir karakola eylem yapılacaktı. Bu eyleme en çok heyecanlanan Abbas arkadaş olmuştu. Adeta düşmana karşı olan öfkesini bir an önce göstermek istiyordu. Böyle bir süreçte böylesi bir eylemin anlamını da çok iyi kavrıyordu. Hem iç ihanete hem de bu ihanetin umutlandırdığı düşmana karşı bir cevap verilmesi gerktiğinin bilincindedi. Özellikle ihanetçilere büyük bir öfkesi vardı. Ve kendi katılımıyla buna en iyi cevabı vermeye çalışıyordu. Böyle bir sürece cevap olarak gelişen 1 Haziran Hamlesi'nin bir pratikleşmesi olan bu eylemde Abbas arkadaş da yer aldı ve eylem oldukça başarılıydı. Karakol tümden ortadan kaldırıldı. Eylemde en çok rolünü oynayan arkadaşlardan biri de Abbas arkadaştı. İhanete ve düşmana çok keskin bir cevap verilmişti. Eylem dönüşü gözlerinde zafer kazanmış bir savaşçının o tanıdık ışıltısı vardı. Sanki bu başarı bir anda Abbas arkadaşı daha da olgunlaştırmış ve duruşunda daha büyük bir özgüven yaratmıştı. İnsan savaşın yakıcılığını ve olağanüstü değiştirici dönüştürücü gücünü Abbas arkaşata çok net görebiliyordu. Gelir gelmez böyle bir eylemde yer alıp başarılı olmasından dolayı, büyük bir güç ve moral almıştı.

Abbas arkadaş gittikçe pratikte kendini daha da güçlendirdi. Yaşanan her sorunda da kendini doğal sorumlu olarak görüyor ve çözüm için ilk harekete geçen o oluyordu. Ondaki bu hızlı gelişim tüm arkadaşlara büyük bir moral veriyor, ona karşı büyük bir güven ve sevginin gelişmesine yol açıyordu.

Abbas arkadaş da oldukça zorlu ve tehlikeli bir görev alanında diğer arkadaşlarıyla birlikte yine ihanetçi çetelerin ihbarı sonucu şehadete ulaştı. Onların, kanlarının son damlasına ve son mermilerine kadar direnmeleri ihanete ve düşmana en büyük cevabı verdi. Ki düşman onları ancak en en vahşi bir şekilde kimyasal silah kullanarak katledip ele geçirebildi.

Abbas ve diğer yoldaşların başarı ve direniş ruhu bizlerin yol göstericisi olacaktır.

Mücadele arkadaşları

YÜRÜMEK

Marşlarımız yankılanırdı
Acılı yüreklerde
Kalemimiz yasaklıydı
Yazamıyorduk adımızı, tarihimizi
Bir de düşüncelerimizi
Alacaktık özgürlüğümüzü
Ne olursa olsun, duyuracaktık sesimizi
Yürüyecektik hiç durakşamadan
Kararlı adımlarla
Karlı, fırtınalı dağları aşarak
Pusuları geçerek yürüyecektik
Belki yitirecektik yaşamlarımızı
Ama değerdi uğrunda ölmeye
Özgürlüğün
Sabırlıydık sabretmeliydik
Ama bekleyecektik
Kör düğümleri aşarak
Delice nehirleri geçerdik
El ele tutuşarak
Üşürdük sabah yelinde
Gün doğmadan alırdık
Elimize tüfeklerimizi
Adımlarımızla günü doğururduk
Yürürdük gündüze yakalanmadan
Dağlara doğru adım adım
Hiç durmadan
Kavgamız büyüktü
Umut ve hayallerimiz de öyle
Dipdiri tutardık umudumuzu
Yılmadan ve bıkmadan
Güller uzatırdık hüzünlü ellerle
Mutlu ederdik
Kimsesizleri, ezilenleri ve emekçileri
Yüreği yaralı olanları kucaklardık
Gücümüzü onlardan alırdık
Büyük kahramanlardan ve tarihten
Kendimizi davamıza adardık,
Bir halkın
Tek kurtuluş yoluydu kavgamız
Sahte düzeni sarsardık fikirlerimizle,
Büyük fikirlerin militanıydık.
Tutsak'da olsak
Tutsaklı'da olsak
Yinede ilerleyecektik.

Yaşama biçtiğin anlamdaydı senin güzelliğin

"Şehitlerimizin yarı bıraktığı işleri tamamlamak için amansız olalım"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Yoldaş ÖZEL**

Kod adı: **Amed DARA**

Doğum yeri ve tarihi: **Norşin, 1981**

Katılım tarihi: **1999, Kelareş**

Şehadet tarihi ve yeri: **23 Şubat 2006, Kerboran**

Yaşam iddiası büyük olanlar; bir fidanın var olma çabasında, asırlar boyunca sert rüzgarlar karşısında çınar ağacının çektiği acıları hissederek büyümeye hazırlandığını bilir ve öylece girer kavgaya.

Kavganın amansızlığını yiğit yürekler kaldırabilir ancak. Yiğitlik serde oldu mu kim tutabilir ki özgürlük savaşçılarının tarihi hesaplaşmasını! Yüreklerindeki intikam ateşini kim nasıl söndürebilir!

Yemin edilmiştir bir kere; halkımıza çektirilen acıların hesabı sorulacaktır. Yemin edilmiştir; binyılların acısını hüzünle gözlerinde taşıyan Kürt çocuklarının bedenlerini parçalayanlardan hesap sorulacaktır. Ve sen asi yürekli yoldaşım; bu bilinçle kaldırdın senden önce şehit düşen yoldaşlarının silahını.

Asi nehirler gibi aktığın özgürlük denizine seni; sade, tertemiz ve arı yüreğin taşıdı.

Bu benimdir deyip, kimliğini tanımladığın yerde, sahiplendin özgürlük mekanlarını. Yaşama biçtiğin anlamdaydı senin güzelliğin.

Hani, Kürt halkını iliklerine kadar köleleştirmişlerdi? Nasıl olur da özgürlüğe bu kadar sevdalanabilirdi bu halkın çocukları? Nasıl olur da yerin yedi kat derinliğine gömülen bir halk, bu kadar moral ve coşkuyla fırtına gibi esebilirdi? Ve yıllardır zulmün gölgesinde yaşayanlar nasıl bu kadar cesur olabilirdi?

Yüreği pas tutmuş olanlar bilmezler ki senin yüreğinde tutuşan özgürlük ateşinin yakıcılığının kaynağını. Bilinmezlikler korkutur onları ve daha bir saldırganlaşırlar. Anlamak istemezler senin nerden geldiğini nereye gideceğin...

Nereye gitsen silinmeyen adınla damgalıyordun yaşamı ve seviyordun yoldaşlarını. Yoldaş canlısı YOLDAŞ! Ne kadar da uyuyordu adına

sevginin büyüklüğü. Bir sevda seli gibi her yere, her yerde akıyordun İmralı okyanusuna.

İnsanlık bu kadar çirkinleştirilmişken senin yüreğin tertemiz, bir su kadar berrak ve akışkandı. Bu berraklık karşısında hangi çirkinlik dayanabilirdi. Bu akışkanlığın karşısında hangi set yıkılmazdı ki! Tertemiz yüreğinle aka aka geliyorsun ve yıkıyorsun bütün setleri.

Kirli ellerini uzatmak isteyenler olduğunda, bir ana hassaslığında sahiplendin bu kutsal emekle yaratılmış güzellikleri, emek sende aşk tadındaydı. Tüm sadeliğinle döktüğün terler, bu yaşam benimdir diyerek kaygısız ve hesapsızcaydı. Ve emeğinle daha da büyütüyordun güzelliklerini

Çocukluk hayallerimizdeki dünyanın gerçek mimarına, en büyük emekçisine her an zindan edilmeye çalışılırken, mahkum edilenler kendileri oluyordu yüreğine milyonların sevgisini sığdıran O'nun karşısında. O'nun yolunun yolcularına bu düşmekteydi. Söndürmek istedikleri ateşte onlar yakılmalıydı. Buydu senin de yeminin.

Coşkunluğun, asiliğin, gülüşlerin düşman için korku kapanına dönüveriyordu silahına her davrandığında… Hasretiyle yanıp tutuştuğun günü beklerken ansızın karşına çıktı zebaniler.

Karşına çıkmıştı hesap soracakların, ve sen öfkeni dökmenin sabırsızlığındaydın…

Bir kez daha haykırıyordun, özgürlüğe susamışlığınla yürüyordun üzerlerine. Attığın son mermide de direnişin, eylemciliğin, cesaretin timsali oluyordun.

Fedailiği yaşamsallaştırma yolunu adımlarken, daha onun heyecanı okunurken gözlerinden ab-ı hayat çeşmesinin suyundan içenlerin kervanına katıldın.

Duru ve berrak sesin hala kulaklarımızda çınlamakta. Dönüp etrafımıza bakıyoruz yoksun. Bütün yoldaşların dudaklarının kenarında acı bir gülümseme beliriyor. Her yürek bir daha sözleşiyor. Senin de adına yaşamak, senin gibi gülmek senin gözlerinle izlemek için dağları.

Apocu sevgilerle selamlıyoruz seni ve sizleri….

Silah arkadaşları

Veda

Ay tutulası gecelerde vurulduk
Biten bir ot gibi
düştük toprağa
Yeşermekti yeniden andımız
Tohum olabilmekti önce
Sonsuzluğunda güneşin
katıla katıla gülmekti.
Sınamaktı kendinde
tüm aşkları

Ay tutulası gecelerde
yıkanan ruhumdur benim
dağ dağ gezinen
ruhumun uçurumlarında
karanlıklar uzak kaldı
artık güncemden.
Aydınlık
kendini ebedileştirdi
sonsuzluk ülkemde.

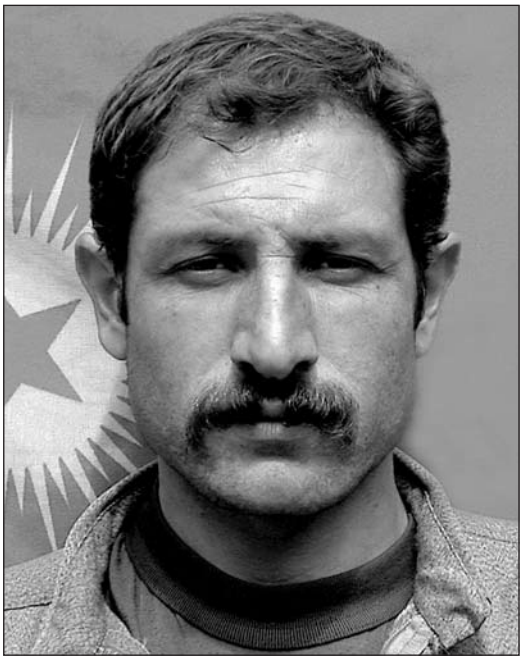
Şehit Mordem Goçkar

Cizre'nin serhıldan yürekli Ciwan'ı

"Şehitlere verilecek karşılık günlük başarı pratiğidir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **İdris İMİR**
Kod adı: **Ciwan CİZRE**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, 1977**
Katılım tarihi: **Mersin, 2000**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Şubat 2006, Kerboran**

Ciwan arkadaş tarihimizde serhildanlar şehri olarak geçen Cizre şehrindendi. Kendisi de bir serhildan çocuğuydu. Her Kürt çocuğu gibi koşulların erken olgunlaştırdığı bir gençti artık serhildan yıllarında. Düşman Kürt halkına her şeyi yasakladığı gibi Kürt çocuklarına da 'çocukluğu' yasaklamıştı. Kendi dilini komuşmak gibi, onlara 'çocuk olamak' da yasaktı. Ama artık halkının gözlerini açan bir önderlikleri ve özgürlük mücadeleleri vardı. Ve çocuğuyla, yaşlısıyla, genciyle, kadınıyla herkes bu mücadelenin içindeydi artık. Dirilişin tamamlandığı yıllardı. Artık kurtuluştu hedef. İşte halkının özgürlük mücadelesinin geldiği bu aşama Kürt gençlerinin omuzlarına ağır görevler yüklüyordu. Çünkü karşıdaki sömürgeci düşman vahşiydi, acımasızdı, kan içiciydi. Ezemediği halk iradesi karşısında daha da vahşileşiyordu. Köyleri yakmaya, insanları sokak ortasında infaz etmeye başlamıştı. Bozulan sömürgeci düzeninin intikamını alırcasına saldırıyordu. Ama kırılmaz bir halk iradesi yaratılmıştı. Önderliği vardı, Özgürlük savaşçıları vardı artık bu halkın. Yedinden yetmişe herkes ayaktaydı, ölüm kefeni yırtılmıştı artık ve dirilmiş bir halk vardı sömürgeci düzenin karşısında. Ciwan arkadaş da bu sıcak mücadele yıllarında geçirdi çocukluğunu.

Yine düşmanın göçertme politikası sonuc ailesi terketmek zorunda kalmıştı ülkesini. Ciwan arkadaş da çocukluğunun geçtiği topraklarda, çocukluk anılarını bırakıp gözü arkada gitmişti uzak diyarlara. Ama bu gidiş onun için geçiciydi. Mutlaka geri dönecekti. Şimdi çocuktu elinden bir şey gelmiyordu. Ama büyüdüğünde, kendi ayakları üzerinde durabilecek ve kendi kararını kendisi verebilecek bir yaşa geldiğinde, çocukluk hayallerini oluşturduğu bu güzel me-

kanlara geri dönecekti mutlaka. Doğup büyüdüğü köyden uzaklaşırken son bir defa arkasına dönüp baktığında buralara geri dönmek olmuştu en büyük hayali.

Ciwan arkadaş bu çocukluk hayaline bağlı kaldı. Yaşam onu sürüklemeye çalışsa da vaz geçmedi bu sözünden. Yaşam ve sosyal çevre onu evliliğe zorladı. Çocukları da oldu, ama kendisi hiç bir zaman bu sözünü unutmadı. Kendisi çocukluğunu yaşayamamıştı. Ama kendi çocuklarını da aynı kadere terk etmemeliydi. Onlar için özgür bir gelecek yaratmak ayrı bir sorumluluk yüklüyordu. Ve Ciwan arkadaş bunun farkındaydı. Günü birlik yaşamı sürdürmek hiç bir şeyi kurtarmıyordu. Sadece geçmişten gelen bir tekrarı sürdürmekten başka bir anlamı yoktu. İşte çocuklara kendi ülkelerinde özgür yarınlar yaratabilmek için ve ülkeye dönüş sözünü yerine getirebilmek için artık daha fazla bekleyemezdi.

Çünkü Kürt halkının dirilişini sağlayan ve özgürlük umudunu yaratan Önderliği uluslararası komployla esaret altına alınmıştı. Halkının özgürlük umudunu kartmak isteyen komplocu güçlere bir cevap vermek gerkiyordu. Artık bulunduğu yerde yaptığı çalışmalarla yetinemezdi. Artık mücadelenin en ileri saflarında olmak gerekiyordu. İşte Ciwan yoldaş böyle bir kararlaşma ve iddiayla gerilla saflarına ulaştı.

Ciwan arkadaşı pratikte O'nunla birlikte kalan bir arkadaş şu şekilde anlatıyor:

"Ciwan arkadaş 2004'te Gabar'a geldi. Aynı çalışmalar da kalmasak da, birbirimizi tanıma fırsatımız oluyordu. Gelişinden kısa bir süre sonra pusuda yaralanmıştı. Ciwan arkadaş yoldaşlığında çok saygılı, oldukça alçak gönüllü ve mütevazı bir arkadaştı. Örgüte olan bağlılığından kaynaklı tanısa da tanımasa da bütün arkadaşlara genel bir saygı ölçüsü vardı. Kendisindeki bu yoldaşlığa bağlılık ve saygı, bütün arkadaşların sevgisini açığa çıkarıyordu. Ciwan arkadaş fedai bir arkadaştı, çalışmalarda tartışmasız, sorunsuz örgütün önüne koyduğu bütün çalışmalara cevap oluyordu. Hangi alana gerekli ise gidiyordu, bir bütünen iradesini örgütün iradesine katmış bir arkadaştı. Örgüt için her zaman çalışma yapmak ve emek vermek istiyordu. Ciwan arkadaş, emekçi bir arkadaştı. Yoğunlaşması, hedef ve amacı her zaman örgüte

açılım sağlatacak çalışma temposunu yüksek tutmaktı. Arkadaşlar arasında büyük bir değeri de vardı. Yaralandığı halde, çalışmalarına engel yapmıyordu. Yaralanmasını da kendi eksikliği olarak ele alıyordu. Şehadeti diğer arkadaşlar gibi bizleri çok etkiledi. Çok şeyler yapabilecek yaşamda ve pratikte hiçbir sorunu olmayan net ve açık bir arkadaştı. Düşman karşısında net bir duruşu olan ve örgüt çizgisinde yürümeyi esas alan bir arkadaştı."

Evet Ciwan yoldaş sen sözünü tuttun, o çocukluk anılarını bıraktığın ülkene geri dönüşün anlamlı ve görkemli bir dönüş oldu. Bize de düşen sana ve tüm şehitlere olan sözümüzü tutmak, ülkemizin serhildan yürekli çocuklarına özgür bir ülke bırakmaktır.

Mücadele arkadaşları

GÜNEŞ ÜLKESİ

Yurdumun kalbi Botan'da
Gezdirmek isterdim seni
Önce Cizre'ye Bercabelek'e
Mem'u Zine'ye
Sonra en yüksek tepesine
Botan'ın
Nısmo'nun zirvesine
Bedirxan Bey'e giderdik
Cudi'ye atılırdık
Bedirxan Bey'in yazlık kalelerinde
Savaşmayı, direnmeyi
Öğrenirdik seninle.
Ve....
İnerdik ülkemin derinliklerine
Qamışlo'ya, Nusaybin'e, Afrin'e
Zeytin dalında birer zeytin
Lokma
Devrime verilen yardım olurduk
Sonra uzak köşelere
Ağrı'ya atılırdık
Dondurucu buzlar içerisinde
Kar tepeciklerinde
Birer kardelen olurduk
Kara buza aldırmadan yükselirdik
Devrim yokuşu bir gerillanın
Umudu olurduk ansızın
Sevgisi aşkı olurduk
Güneş ülkesinde
Atılırdık yeniden Botan'a
Haftanin'de büyüleyici mağaralarda
Uykuya dalardık.
Derin uykulardan uyanınca
Metina'nın fırtınalarıyla
Esen rüzgarın ıslık sesiyle
Çağırırdım seni yavaş yavaş
Atılırdık Amed'e
Şeyh Saitlerle birlikte
İsyan olurduk
Amed zindanlarında yükselen
Mücadeleye, direnişe davet eden
Kahramanların çığlığı olur
Aydınlatırdık Güneş Ülkesini
Demir parmaklıklar ardından
Sonra Geliye Zilan'a atılırdık
Katledilen binlerce halkımın
Ter temiz sevdası olur
Nevala Kasabaya giderdik

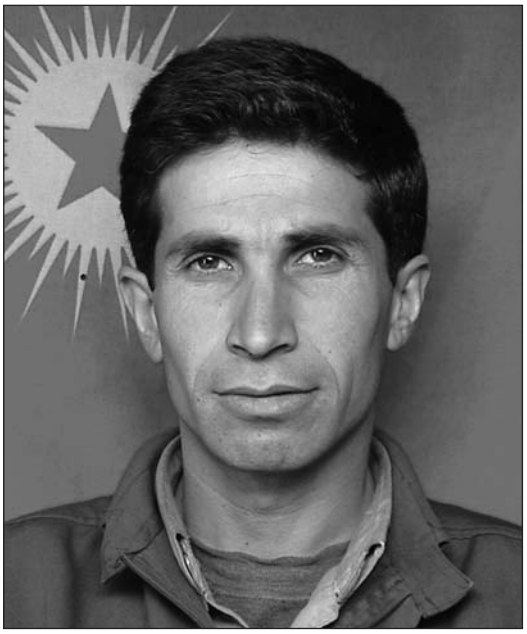
Güzel tohumlar alırdık
Botan suyuna, Munzur'a
Ve
Mezopotamya'nın kızıl sınırı
Dicle nehrine ekerdik
Yep yeni bir yaşam için
Antep'e atılırdık
Enternasyonalist halk savaşçısı
Haki Karer'le beraber
Devrimcilerin yaralı
Halkımın sevdalı yüreğini
Alevlendiren kıvılcım olurduk
Büyük bir coşkuyla
Vururduk beyaz dağlara
Birer nergis olurduk baharda
Newroz çiçeği olurduk
Barış hasreti içinde yürümek
Köklenmek istenen
Uçurum çiçeği olurduk
Güneş ülkesinin gülistanında
Yine atılırdık Agitlerin diyarı Gabar'a
İhanetin göğsüne saplanan
Kurşun olurduk
Direnişin kalesi Mardin'e
Faşizme gericiliğe karşı
Halkımın isyanı, başkaldırısı,
özgürlük sevdası olurduk.
Ve,
Hewler'e uzanır
Rewanduz'da tarihe bakardık
Sonra Süleymaniye'ye
Demirci Kawa'ya koşardık
Duhok'ta vurulan darbe olurduk
Demirci Kawa'nın temsilcisi olurduk
Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın
Muhteşem direnişine
Eğilerek selam verirdik
Sonra Urmiye Gölü'nde
Özgürlüğe doğru yüzerdik
Mahabat'ı hatırlar
O aziz Muhammed'e giderdik
Güneş ülkesi böyle gezilir.
Tarihle beraber kahramanlarla
Anılarak yaşayarak gezerdik

Şehit Numan Rezan

ÖZGÜRLÜĞE SUSAMIŞ TOPRAĞIN ÇOCUĞU EŞREF YOLDAŞA ÖZLEM

"Şehitlerimizin
hem gözü pek savaşımları,
hem de en ufak
bir teslimiyet belirtisi gösterilmeden
büyük bir kahramanlığa
yaraşır bir direnmeleri söz konusu"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Fevzi HASKO**
Kod adı: **Eşref KAHRAMAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1975**
Mücadeleye katılım tarihi: **Kandil, 1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Şubat 2006, Kerboran**

Özgürlüğe susamış toprak, alevler içinde basbas bağıran fidanlar... Kürdistan ananın çocukları, çığlıkla haykıran toprağın acılarını dindirmek için alevler içinde yanan fidanları kendi kanlarıyla söndürmeye çalıştılar. Binlerce yıl ona analık yapan, yüreği yanık toprakta, özgürce yaşamak için ve son nefesini onurluca vermek için, Kürtçe konuşup düşünebilmek için, adını Berivan, Berxwedan, Hejar koyabilmek için, bütün içtenliğiyle özgür topraklarda özgürce bağırıp *"ben Kürt'üm"* diyebilmek için nice yoldaşlarımız, gülen yüzlerle kendi bedenlerini gözünü kırpmadan paramparça ettiler.

Evet Eşref yoldaş gidenlerin ardından hiç birzaman inanmadık gidenlerin dönmemesine, her zaman yüreklerimizde büyük umutlar taşıdık, gözlerimiz hep yollarda oldu her an bir yerden çıkacaklar diye. Ama bu bekleyiş uzadıkça, özlem, hasret birikip kendini dayatıyor ve yürek kaldıramaz hal alıyor. İnsan içinde yaşadığı heyecanı, durmadan karşıdakine anlatmak ister ya, çünkü onu derinden büyük özlemle yaşıyordur. Anlatayım derken hani dilin tutulur ya işte o zaman hiçbir şey anlatamaz oluyor insan. Yazmaya çalışırsın büyük bir heyecanla, kalemi eline alırsın ama elin titrer. Yaşadığım gibi anlatamam dersin, çünkü buna kelime, buna cümle, buna paragraf ve buna tabir bulamıyorsun. Yoldaşa özlem yoldaşa sevgi, tıpkı iki sevgili gibi. Birbirlerini her anında, her nefesinde yaşatırlar. Şehit Bagok yoldaş bir şiirinde şöyle anlatıyor:

"Bir tek ayrılığa alışamadık bu mekanda.
Kimileri için ufak bir sızıdır belki,
Ya da gelip geçicidir.
Ama bizim için derin bir yaradır çoğu zaman,
Silinmeyen bir izdir."

Onun için biz ayrılıklara hiçbir zaman alışamıyoruz.

Afrin'in çocuğu, Eşref yoldaş! Gabar'a sevdalıydın. Doğruya insan nerede emek verirse, insan nerede savaşmayı, ağlamayı gülmeyi, sevinci, korkuyu öğrenirse, nerede sevdiği yoldaşını toprağa verirse oraya bağlanır. Evet, onun için bu bağlılık anlam taşır. Herhangi bir sohbetimizde, söz konusu sen olduğunda başlarlar saymaya, herbiri bir yerden anlatmaya başlar senin güzel yanlarını. İlk söylenen şey "mütevazıydı" diğeri "fedakardı" bir diğeri ise "yoldaşlığa bağlıydı" ve "umut veren her şeydi" diye devam edilirdi senden bahsetmeler. Yazsam sayfalar yetmez yoldaş. Ama biliyor musun yoldaş, senin bir silah meselenden bahsediyorlar, yepyeni ve çok güzel bir silah varmış ve sen ona gönül vermişsin gidip gelip bu silahı istiyorum dersin ve yoldaş al senin olsun derler, sen ise "hayır" diye cevap verirsin, o kadar isteyip de hayır demen nedendir acaba? Eşref yoldaş sen hep pratik birimlerde yer alır ve Gabar'ın en zor alanlarında pratik yapardın. Bu alanlarda Kerboran Mışare ve Siirt'tir. Mışare'de düşmanla burun burunasın her an, ne olacağı belli değil ve sen yoldaş pratik için Mışare'ye geçecekmişsin. Kışın herkes Gabar'da toplanıyor ve sen *"ben Mışare'ye geçeceğim ve belki orada şehit düşerim, onun için bu güzel silaha yazık olur"* de-

mişsin. Gel de şu fedakarlığa ve bu düşüncenin inceliğine bak, sana hayran olmamak elde midir?

Bu defa Kerboran'a yedi kişilik bir grupla yola çıkarlar ve tim komutanları Heval Eşref'tir. Gidecekleri yer Kürdistan ve orada yaşayan insanlar da Kürt'türler ama düşman onlarla o kadar oynamış ki, düşmandan daha beter bir düşmandırlar. O köylerde yurtsever olan insanlar da var ama düşmanı daha fazla. Onun için kimselerin onları görmemesi gerekir. Eskiden Ermenilerin yaşadığı bir şikeft vardır. Ağzı küçük içi derin ve geniştir. Arkadaşlar orada saklanmaya çalışırlar onlar hareket ederken bir köylü onları görür ama hiçbir refleks göstermez ve arkadaşlar da 'o kesin yurtseverdir' diye düşünürler. Ama ihanet iliklerine kadar işlemiş, düşmandan daha düşmanca davranan o köylü ihbar ediyor ve düşman arkadaşları çembere alıyor. Oradan çıkmanın tek yolu savaşarak, birbirini koruyarak tek tek olabilir ancak ve bu tarzı uyguluyorlar. Oradan ilk çıkan Heval Serhıldan'dır. Çıkar çıkmaz ilk mermiyi o arkadaş alıyor, ardı sıra çıkan her arkadaş tek tek düşüyor ve parmakları çalışabildiği kadar düşmanla çatışıyorlar. Evet Heval Eşref'in de, başına parçalar değiyor ve yüzü kanlar içinde kalıyor. O ise hiçbir şey olmamış gibi yüzünden akan kan değil de termiş gibi silip gözlerinin daha iyi görmesi sağlıyor ve düşmana doğru ateş ediyor ve kanının son damlasına kadar savaşıyor. O yedi kişilik gruptan sadece bir arkadaş kurtulabiliyor.

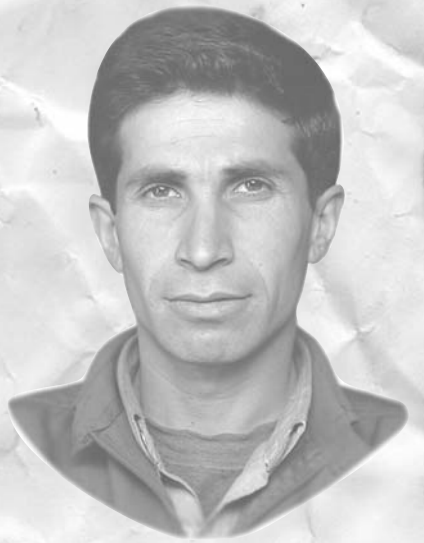
Cezaevinde kendini yakan bir arkadaşın şöyle bir sözü vardır der ki *"büyük insanların bedeni ruhtan önce paramparça olur, ve cüce insanların ise ruhu bedenden önce paramparça olur."* Her toprağa düşen yoldaşın şehadeti bir ölüm değil, onurlu bir yaşamın doğuşudur. Evet bir şarkıda anlatılırdı ölüm yaşam kadar kutsaldır onlar için. Onlar her yoldaşının yüreğinde resimlerini en mutlu yüz çizgileriyle nakşederler. Her biri diğeri için...

Eşref yoldaş şahsında tüm şehit yoldaş-larımızın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

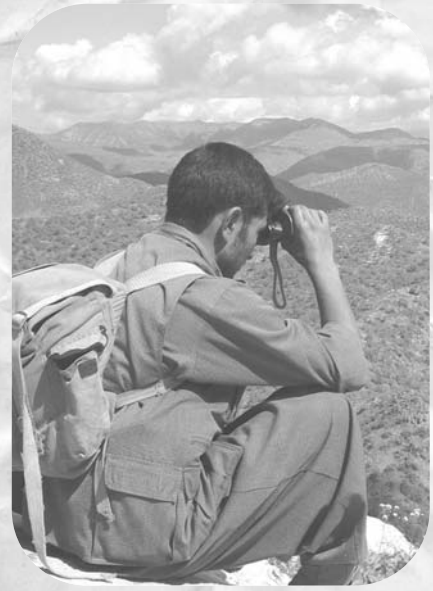
Silah arkadaşları

Dinle

Sana bir türkü söyleyeyim, dinle.
Kurşun seslerinde
Sana sevdaları anlatayım.
Kanlı tel örgülerde değil
Ama savaşta, çarpışmada
Mevziden mevziye koşturanlarda
Ve kara geceleri kızıllaştıran
Namlunun alevinde.

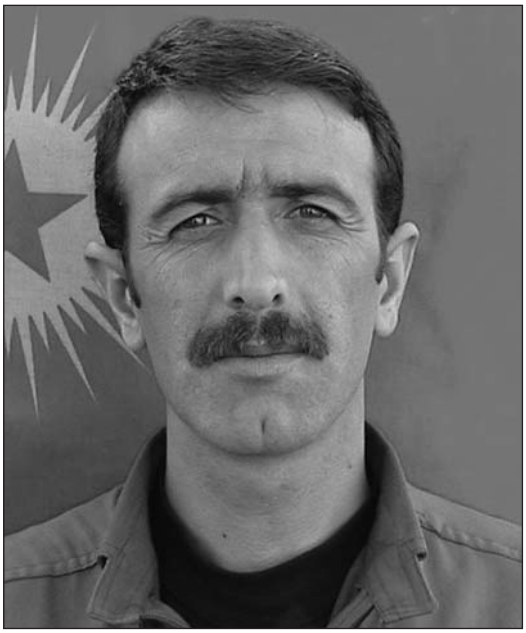

Ama sakın ha sakın
Bana ağıt sorma, bilmem.
Sevdayı bilirim, türküleri de.
Ağıdı bilmem.
Kiminde dinlerim anamdan,
Kiminde de dinlerim
Yaylalardan rüzgarla geleni.
Soğuğu da, fırtınayı da bilirim,
Soğuktan titreyen yüreği de.
Ama ağıdı bilmem.
Sakın ha sakın!
Bana ağıdı sorma!

EMEĞİN SOMUT İFADELERİNDEN MORDEM YOLDAŞ

"Şehitlerimiz yaşayan gerçek değerlerimizdir. Bizler ise sadece onların yüce komutu altında hareket halinde olan savaşçılarıyız"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Hüseyin ÖZKAYA**
Kod adı: **Mordem ŞAHİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Muş-Varto, 1975**
Katılım tarihi: **2000, Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Şubat 2006, Kerboran**

Şehidi anlatmak sadece onu yazıya dökmek kolay değildir deriz. Kalemi elimize aldığımızdaysa bunun gerçekliğini en derinden hissederiz. Düşlerin peşine düşmüş, özgür yaşama sevdalı yiğitlerin, fedailerin en iyi ifadesini Önder Apo kendi şahsında yaşamsallaştırarak her bir şehit yoldaş ardından en sade biçimde cevap vermiştir. Her bir şehit yoldaşımız, kutsal topraklara akıttığı kanın halkımızın umutlarının yeşereceğine olan inançla özgürlük peşinden koştu.

Kahramanlar ki tarihte büyük savaşlar, mücadeleler vererek destanlaştılar. Her doğuş yaşadığı topraklarda başlar adeta. Aşk ile yoğrulmuş tarih gibi… PKK şehitler partisidir der Reber Apo. Büyük inancın, özgürlüğün yolcusudur şehitlerimiz. Onları ifade etmenin zorluğuyla az da olsa kaleme almak, onları yaşamımızda yaşatabilmek sorumluluklarımızın başında gelmektedir.

"Bir yoldaşı anlamak, onun amacını amaç edinmek, onun yaşamını yaşatmak değil midir?" İşte böyle derdi Mordem yoldaş. Çünkü o yaşamını bu büyük değerler üzerinden inşa ediyordu.

Mordem yoldaş, Muş Varto ilçesinde doğmuştur. O da emekçi ve yoksul bir ailede büyümüştü. Ailenin gözde çocuğu olan Mordem arkadaşın arayışları daha çocukken başlamıştır. Ailenin yurtsever oluşu onun genç yaşlarda PKK ile tanışmasına vesile olmuştur. Özgürlük mücadelesinin Kürdistan'da yarattığı yurtsever halk gerçekliğinin en yoğun yaşandığı bir ortamda büyür. Kendi bulunduğu ortamlarda her zaman mücadelenin içerisinde yerini alır. Kendini hiçbir şeyden geri tutmaz. Belli bir bilinç düzeyine ulaşan Mordem arkadaş '99'da uluslararası komplonun gerçekleşmesiyle artık mevcut katılımını yeresiz görür ve hiç zaman kaybetmeden

Özgürlük mücadelesine, gerilla saflarına katılır. Gerilla saflarına katılımın da yetmediği bilinciyle, büyük bir istek ve karalılıkla Apocu yaşam duruşunu temelinde kendini yetiştirmeyi esas alır. Emekçi yönü çok gelişkin olmakla birlikte, kendindeki ideolojik teorik eksikliğini bir an önce gidermek istercesine eğitimlere dört elle sarılır. Bir taraftan kendini ideolojik politik olarak eğitirken bir taraftan da kendi güçlü yanlarını, emekçi özelliğini daha da anlamdırarak bunu kişiliğinde ve yaşamında pratikleştirir. Bilinçli emeğin insanda yaratığı gelişimin verdiği özgüvenle artık mücadelenin en ön saflarına atılmak için sabırsızdır. Kararını vermiştir artık, emek ve yüceliğin somut anlamının, kendini adamakta anlam bulduğunu ve kendini yeniden yaratmanın bundan geçtiğinin bilinciyle özel kuvvetlere geçer.

Mordem arkadaş, tanıyan arkadaşların tümünde bıraktığı iz, emekçiliği, fedakarlığı ve coşkusu olmuştur. Ondaki moral ve coşku, yaşama hep renk katmış ve en zor anlarda da yoldaşlarına moral ve güç olmayı başarmıştı. Yüreğindeki sadelikle ideallerine sarsılmaz bir bağlılıkla, hiçbir engel tanımadan yaklaşması yoldaşların yüreğinde O'na karşı büyük bir sevgi yaratmıştı.

Mordem arkadaş sürekli bir gelişim seyri izlemesine rağmen kendini hiçbir zaman yeterli görmedi. Her yoldaş gibi O da sıcak savaş sahalarının özlemindeydi. Tek isteği kutsal topraklarda savaşmak, kinini ve öfkesini düşmana kusmaktı. Hiç pes etmeden hedefine kavuşuncaya kadar büyük sabırla bekledi ve buna uzun zaman geçmeden ulaştı.

Mordem yoldaş ilk savaş pratiği için Botan dağlarına, Agitlerin meskenine yürüdü. Bu öyle bir yolculuk olacaktı ki, büyük bir aşkla bağlandığı Rêber Apo'ya bağlılığını, yürek ve düşüncesiyle, var olan tüm gücü ve inancıyla kendini adamanın yolculuğu olacaktı.

O hep anlamlı bir yaşamın ve ölümü de anlamlı kılmanın arayışında oldu. Yaşamıyla ve şehadetiyle yarattığı anlamda, tüm yoldaşların yüreğinde sarsılmaz bağlılıklar yarattı.

Şehitlerimizin gösterdiği direniş ve kahramanlık çizgisi, bizlerin de mücadele ve yaşam çizgisi olacaktır. Tüm şehitlerimizin karşısında saygıyla eğiliyor, bıraktıkları vasiyetlere layıkıyla cevap olmanın sözünü yineliyoruz.

Silah arkadaşları

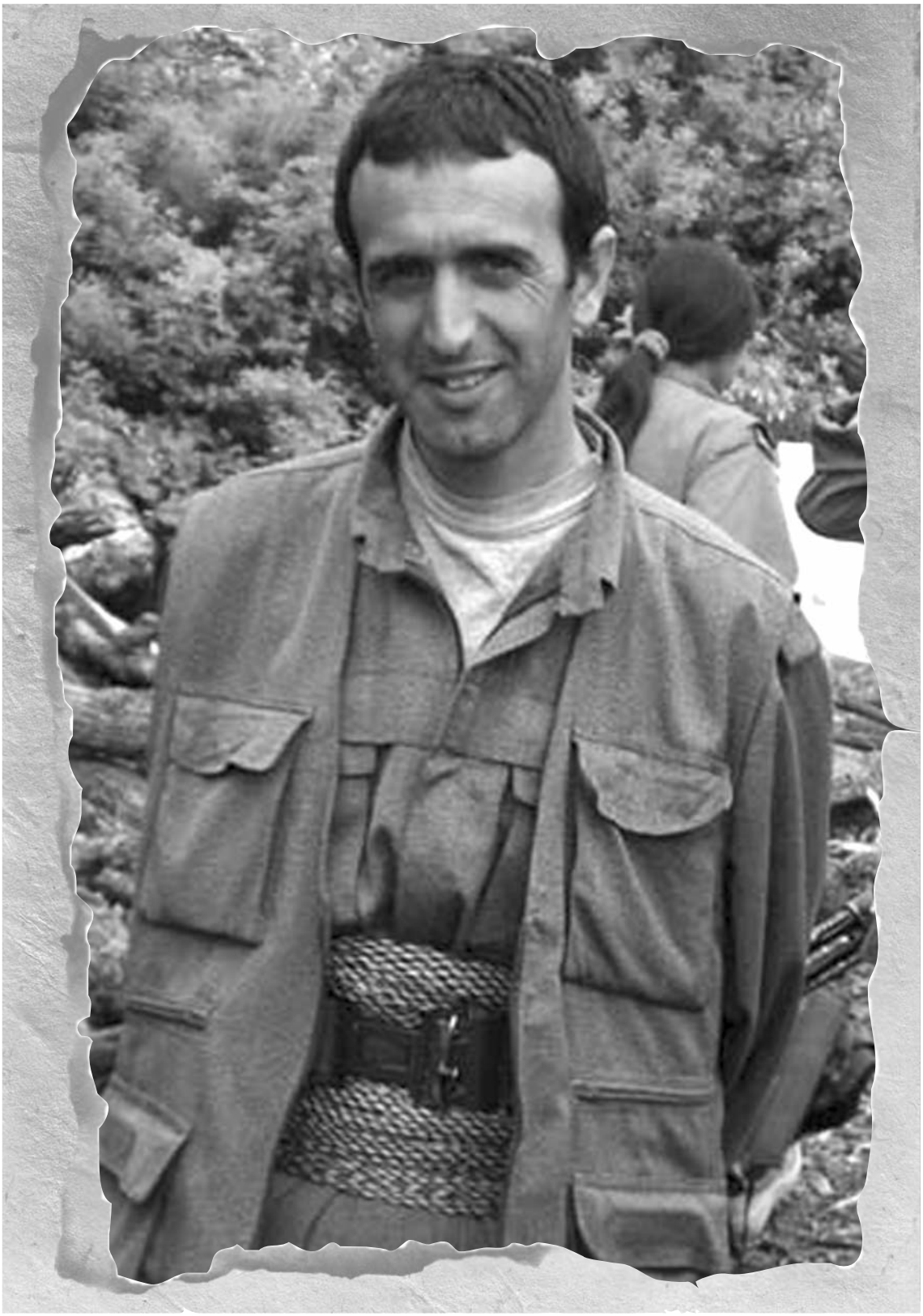

Aydınlığa yolculuk

Yıldız doğurmak
karanlığına gecenin
bir müjdeci kuş uçurmak
gökyüzünün maviliğine
bir özgürlük türküsü çağırmak
tanyelinin kaynağında
tutsak ve yasak...
bir tebessüm oturmak
gözlerinin ışıltısına
masum bir çocuk edasıyla
hatırlanan anıların şerefine
sonra birden
tuzlu gözyaşlarını akıtmak

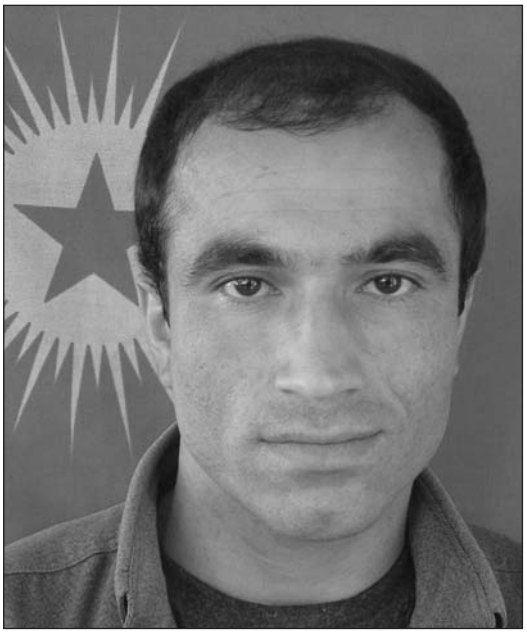
Saylu güneşe
özleminin derinliğine,
ve bir soru sormak
haylazca aldığı kadar
saf ve düşünceli
güneş hep aynı mı doğar?
gülümsemesinde,
cevapsız bakışlarında
güneşin doğuşunu seyretmek
aya, yıldızlara inat
aldırmadan
yüce sevdama,
geleceğin aydınlığa varmak

Özgürlüğe sevdalı bir yürek

"Partimizin kutsal direniş tarihini ve her birisinin anısına abide dikilmesi gereken şehitlerimize bağlılıkla görevlerin üzerine yürüyelim ve zaferin yolunu açalım"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **İdris YAKUT**
Kod adı: **Serhıldan ŞEMSE**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt-Şemse, 1979**
Katılım tarihi: **Botan, 1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Şubat 2006, Kerboran**

Serhildan arkadaş, Siirt'in Mava dağın da yer alan Şemse köyündendi. 1993'de örgüte katılıyor. Serhildan arkadaşı tanımam, 2001'de Kuzey'e gidişimle oldu. Gabar'daydı, alanda uzun bir süre de birlikte kaldık. Çoğunlukla Kuzey'de, uzun süre savaş sahasında kalmıştı. Gabar'da, Mava'da, Cehennem deresinde olmak üzere birçok yerde pratik sürdürmüştü. Yönetimde de yer alan bir arkadaştı. Serhildan arkadaşı ilk tanıdığınız da dikkatinizi çeken, onun yaşamdaki disiplini oluyordu. Her zaman savaş içerisin de kalmış, eylemci bir arkadaş olarak tanınıyordu. Ben tanımadan önce de arkadaşlar bahsetmişti, yanımız da yine eski bir arkadaş olan Aydın arkadaş vardı. O da Serhildan arkadaşı anlatırken, savaştaki eylemliliklerinde farklılıkları olduğunu anlatıyordu. Serhildan arkadaş yaşamında örgütselliği esas alan, disiplini ve yaşamı örgütleme gücüyle dikkat çeken bir arkadaştı. Onu iyitanımayan bir arkadaş yanlış da ele alabilirdi, fakat yakından ilişki kurunca gerçek kişiliğini tanıyabiliyordu. Arkadaşlara karşı mütevazı, anlayışlı, onlarla ilgilenen özellikleri belirgindi. Pratik yönleriyle sorun yaşanmıyordu çünkü, yeni ya da eski bir arkadaş olsun her arkadaşı tanıyarak, nasıl yaklaşacağını biliyordu.

Ailesi deyurtsever bir aileydi. Özellikle annesi bir militan gibiydi. Yurtseverliği ve bağlılığı yüksek olan bir anaydı. Serhildan arkadaş, bu gururla da örgütte yürüyüş sahibiydi. Bulunduğu yerde sorun çıkmasını istemiyordu, eksiksiz başarıyı esas alıyordu. Serhildan arkadaş küçük yaşta örgüte katılmış ve kendi emeği ile yetişmiş bir arkadaştı. Çoğunlukla çalışmaları başarı ile sonuçlanıyordu. Bir çok öncü arkadaş gibi Serhildan arkadaşın yaşamdaki duruşu, katılımı sayesinde Kuzey'e ilk gidiş ve pratiğe katılımda

hiç zorlanmadan bir çok şeyi öğrendik, tecrübe edindik. Yapı ile yönetin arasında fark olmadan çalışmalara katılımından oldukça etkilenmiştik. Bu çok daha büyük bir istek ve moral ile katılımımızı sağlıyordu.

Serhildan arkadaş, mütevazi bir arkadaştı. Birlikte birçok eylemde de yer aldık, bir defasında erzak görevine birlikte gittik. Düşman önümüzdeki tepeyi tutmuştu, iki gün bekledik düşmanın gidişini. Serhildan arkadaş grup sorumlumuzdu. İki gün takip ettikten sonra bizleri bilgilendirdi, görüşlerimizi de alarak üçüncü gün de gitmedikleri takdirde eylem yapacağız diye kararlaştırıldı. Düşman geçiş hatlarımızı, bir bütünen kapatmak istiyordu. Biz de buna karşı eylemimizle cevap verecektik. Üçüncü gün de Serhildan arkadaş ve eylem grubu birlikte harekete geçtiler. Serhildan arkadaş, keşfi ayrıntılı bir şekilde, mevzi mevzi düşmanın konumlanışını arkadaşlara aktardı. Planlamayı da kendisi yaptıktan sonra, akşama doğru harekete geçildi. Dört arkadaş sızma yapacaktı. Belirlenen iki mevzi vardı. Biz takviyede altı arkadaştık ve savaşta olası durumlar için de hazırlıklarımızı yaptık. Sızma grubunda bulunan arkadaşlar mevziyi kaldırıp kayıpsız geri döndüler. Düşman mevzileri bırakıp, geriye kaymıştı. Bu eylemde Serhildan arkadaşın savaştaki ustalığını, keşif ve planma gücünü ve inisiyatifini görmüştük. Bu bizde çok güçlü bir güven geliştirmişti. Bunu yapraken ki rahatlığı, sakin kendine güvenli duruşu ve soğukkanlılığına hayran kalmıştık.

Yaşamı da aynı bilgece duruşuyla ve kutsallıkla ele alan Serhildan arkadaş, yine bu kutsal yaşamın gücüne olan inançla mücadele etti. Serhildan arkadaş yaşamı *"bağlılık bir yaşam kaynağıdır, kendimizi ifade edebileceğimiz tek felsefe Önderliğe bağlılıktır; Önderliği derinliğine anlayabilmek, özümsemek onu yaşamın her alanında doğru bir şekilde pratikleştirmektir"* diyerek ele alıyordu. Ülkeye ve yaşama olan bağlılığını bu sözlerle ifadelendiriyordu. Serhildan arkadaş 1993'te gerilla saflarına katılımından itibaren ve mücadele yaşamının on bir yılını, Gabar'ın o muhteşem coğrafyasında geçiriyor, bir yıl da Esendere çalışmalarında kalıyor.

Serhildan arkadaş yeni paradigmayı anlama ve kendini buna göre donatma konusunda önemli bir çaba sahibiydi. Eğitim devresine yazdığı bir raporunda kendisi için; *"bir insan nasıl ki ekmek ve suya muhtaç ise, kendi açımdan da eğitimi bu şekilde görmekteyim. Eğitimsiz birey*

istikrarsız ve her zemine açık olan bir yapı barındırır. Eğitimden çıkardığım sonuç; her ne kadar pratikte önümde engel teşkil eden bir sorunsallık yaşanmamışsa da, eğitim ortamında birçok yetersiz yanımın olduğunun farkına vardım ve en önemlisi de onları eğitim temelinde bilince çıkartıp çözmeye çalıştım. Eğitimden belli bir güç temelinde bazı konularda aydınlandığımı burada belirtebilirim." diye bir değerlendirme yapmıştı. Bu sade ve öz değerlendirme bile Serhildan arkadaşın yaşama bakış açısındaki sadeliği, özlü yaklaşımı ortaya koymaya yetiyor. Onun için eğitim yaşamla ayrı ele alınacak bir faaliyet değildi. O pratik içinde duruşuyla, yaşamının pratiğinden damıttığı tecrübesiyle sürekli etrafındaki ardaşları eğitiyor. Kendisinin belirttiği gibi ne kadar da pratiği önünde engel olmasa da kendi eksik yönlerini de ortaya çıkarıp onları güçlendirmek için kendini eğitmede en ufak bir rehavet girmiyordu. Onun için yaşam bir bütündü ve nerede bir eksiklik varsa onun tamamlamak gerekirdi. Bu yaşam anlayışıyla eğitimi yaşamda ekmek ve su kadar vazgeçilmez görmekteydi.

Onun için yaşamda birinci ilke sorumlu davranmaktı. Onda, bir gerilla olarak kendini insanlığa karşı, doğaya karşı, yaşama karşı sorumlu görmek temel felsefesiydi. Serhildan arkadaş da, emeğini insanlık için katık yapmış binlerce şehit yoldaşlardan biri olarak, bu yükü kaldırabilmek için kendini yeniden yeniden yaratması gerektiğinin bilinciyle yaşadı, mücadele etti. Yurtsever bir ailenin çocuğu olarak yaratılacak özgür insan düzeyi için yaşamın hakikatını tanımayı, anlamayı, bilince çıkarmayı esas aldı. O Kürt halkının bir özgülük savaşçısı olarak savaşın içinde yetişti. Yine raporunda bir değerlendirmesinde *"Tarihe, halkına bağımsızlığı özgürlüğü bahşedecek kişi olmak istiyorum"* diyordu. Ve buna yaşamını son nefesine bağlı kaldı. Çalışma yürüttüğü alanlarda halk tarafından sevilen Serhildan arkadaş, Kürt halkının özgürlüğünü amaç edinmenin kutsallığı ile, şehitler kervanına katıldı.

Mücadele arkadaşları

Bir gün mutlaka

Bir ay doğuyor
ihanet tanımaz artık gecelerim
akıyor sular
karışıyor çağlayanlarıma
kaçabilir miyim
gözyaşlarıma saklanmış
gülüşlerden?

Güneş'in
tarifsiz yakıcılığını duymakta
tenimin soğukluğu
Biliyorum
gün gelecek
tüm buzulları yeryüzünün
buhar olup uçuşacak
dört duvarlı GÜNEŞ'e.

Acılarımızın sessizliğinde anıyoruz seni

"Şehitlerimiz son nefeslerini verirken, kesinlikle ölüme inanmıyordu. Yaşamı temsil ettikleri için buna değer verdiler. Aslında, mutlaka yaşanması gereken şeyin uğruna can verdiler"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Ergin EKİNCİ**
Kod adı: **Zagros AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **İstanbul, 2001**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Şubat 2006, Kerboran**

Zagros arkadaş Amedliydi. 2001'de gerilla saflarına gelmişti. Mardin üzeri katılmış, Gabar'a gelmişti. Güney'e gidip belli bir eğitim gördükten ve bir süre kaldıktan sonra tekrardan Gabar'a geldi.

Zagros arkadaş, yeni bir arkadaş olmasına rağmen pratik sahada çok çabuk gelişti. Kısa bir süre sonra arkadaşlar tim komutanı olarak görevlendirdiler. Görevini eksiksiz yerine getirmek için olağanüstü çaba harcayan bir arkadaştı. Yine yaşama katılımı oldukça mütevazı, ölçülü ve saygılıydı. Zagros arkadaşın oldukça çalışkan ve emekçi bir duruşu vardı. Eylemlerde en önde yer alan çok cesaretli bir arkadaştı. Düşmanın üzerine fedai bir ruhla, kaygısızca gidiyordu. Düşmana vuruşu çok keskin ve sonuç alıcıydı. Zagros arkadaş hem eylemlere çok güçlü katılıyor, hem de yaşamda yoldaşlık ilişkileri, paylaşımı ve fedakarlığı gelişkin bir arkadaştı. Yaptığı çalışmalardan bahsetmezdi, "ben yaptım" demeyi sevmezdi. O emeği ile, pratiği ile konuşurdu. 24 saat çalışmalara katılsaydı da kendini yeterli görmezdi. Sanki yaşamında eksik kalan bir şeyleri bir an önce tamamlamak ister gibi ya da geç kaldığı bir şeye yetişmek ister gibi bir koşuşturma içindeydi sürekli. Hesapsız bir koşuşturma. Bu yönleriyle, fedakalığıyla arkadaşlar içerisinde çok seviliyordu. O Amed'in yiğit ve eylemci çocuklarından biriydi. Kaygısızca düşmanın üzerine giden, öncü bir yoldaşımızdı. Bu özelliklerini son nefesine kadar güçlendirerek korudu.

Ülkemizin yeni bir bahara merhaba demeye hazırlandığı bir gün Zagros arkadaş 6 arkadaşıyla birlikte hain işbirlikçilerin ihbarı üzerine bir sığınakta kuşatılırlar. Her taraf tutulmuştur, çıkış yolu yoktur. Sadece kayalıklardan düşen bir

arkadaş çemberin dışında kalarak kurtulur. Diğer altı arkadaş kahramanca bir direniş sergileyerek şehadete ulaşırlar. Her arkadaş son anına kadar düşmanla çatışır. Başta birkaç arkadaş kendini feda ederek diğer arkadaşları çemberin dışına çıkarmaya çalışır. Fakta bulundukları arazi oldukça elverişsiz bir arazidir. Düşman buna fırsat tanımaz. Arkadaşların tümü son anlarına kadar direnerek şehadete ulaşırlar.

Apocu direniş ruhuyla hain işbirlikçilerin yüreğine hancer olup saplandılar. Düşmanın beyninde bomba olup patladılar. Kerboran'da direnişin abidesi oldular. Arkalarından anılarını, umutlarını ve ideallerini zafere taşıma vasiyetini bırkatılar bizlere.

Evet can yoldaşlar bir yıl boyunca fiziki olarak yokluğunuzla yaşadık, ama her zaman yüreğimizde yaşıyorsunuz. Acı verse de yokluğunuz, içten içe yüreğimiz isayan etse de zamansız gidişinize, sesizliğe vuruyoruz bu acıyı. Her acı kendisiyle birlikte bir sessizliği de getiriyor. Sessizlikte daha derinlere işliyor acılar. Her gün yüreğimiz yanıyor. Diyoruz ya yüreklerde tutuşan ateş günbegün büyüyor ve gürleşiyor.

Nasıl anlatsam bilmiyorum bu baharı; bu bahar sizsiz bir bahar. Bir taraftan acı bir taraftan yaşamın devamlılığını, güzelliklerini bize hatırlatan yeni bir bahar. Sizlerin bu baharla yeniden yeniden yaşama durduğunuzu düşündükçe, yeni açan her kardelende, patlayan her tomurcukta bizimle birlikte baharın coşkusuna katıldığınıza inandıkça az da olsa hafifliyor yokluğunuzun acısı. Ölüm örtüsünü üzerinden amakta olan doğa sizleri bizlerle yeniden buluşturuyor. Büyük bir özlemle güneşle buluşan her kardelen gibi biz de buluşuyoruz bakışlarınızın bizde kalan sıcaklığıyla...

Biz de sizlere söz veriyoruz tekrar tekrar:

Serhıldan yoldaşın fedai ruhuyla,

Zagros yoldaşın dürüstlük ve gerçek yoldaşlığıyla,

Abbas arkadaşın Gabar'a olan hasretiyle,

Eşref yoldaşın fedakarlığıyla,

Mordem yoldaşın insanlığıyla,

Ciwan yoldaşın ağız dolu gülüşleriyle,

yaşayacağız...

Cevap olacağız sizlere...

Mücadele arkadaşları

Kekik çay

Dumansız bir ateş yakıyoruz
Kuru dallardan
Seyre dalarız isli demliği
Isıtan yanımı
Rüzgâr alır çayın sesini
Nemle bulutlar alır sesimizi
Ve çoban yadigârı
Boş reçel
Kavanozunda
İçerdik kekik çayını…

Şimdi tepedeyim
yıldızlı gecelerde
Ay doğunca güzelliğiyle
Çekiliverirdi bulutlar
Duyulurdu sesimiz
Ninni söylerdi rüzgâr
Sesini katıp sesimize
Anlatsam Zagrosu
Duyulur mu sesimiz

Mücadele arkadaşları

2004 11 21

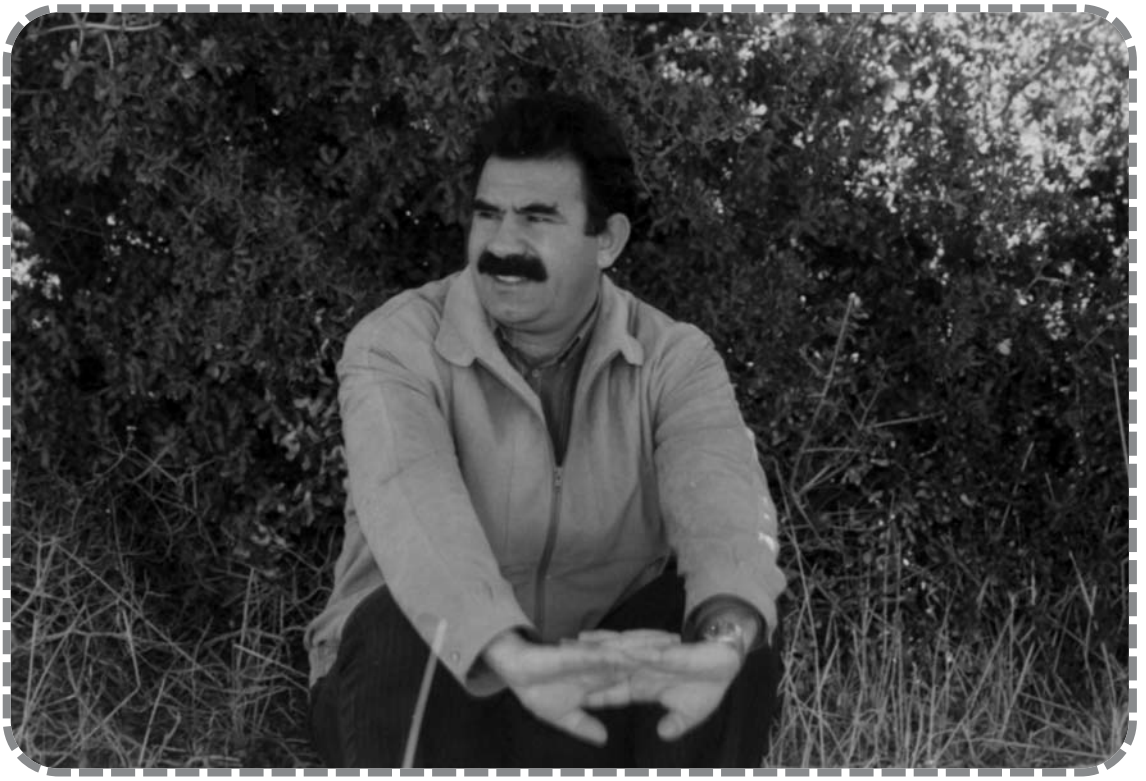
"Direniş şehitlerimizin anıları, tüm özellikleri, davranış ve sözleri, partimizin bütün mensuplarınca bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılmak ve hayata geçirilmek zorudadır. Bu gün partiye dayatılacak tek yaşam, mücadelemizin ve parti binamızın köşe taşlarını oluşturan direniş şehitlerimizin yaşamıdır"

Rêber Apo

Mart şehitleri

yürek ayaklandı…
beyin ayaklandı…
toprak ayaklandı…
ve türküsünü
söyler isyanın
çocuklarımız.
çıplak bedenlerimizden
öreceğiz
geleceğin yıkılmaz eserini
doğuracağız avuçlarımızda
yeni sabahların güneşini.
savaşta döllenir
toprak
özgürlüğe

"Her bir arkadaşımız şehit düştüğünde, yaşamla ölüm iç içe gelip eşitleniyor bizde. PKK'nin yaşamında biz bir şey çıkardık ortaya; ölü kimdir, yaşayan kimdir? Her şeyden önce, kalan arkadaşlar ve tüm Kürdistan halkı, onların amaç ve arzularını yerine getirmezlerse, onların yaşam hakları yoktur. Benim yeminim böyledir. Ve onların yolunda binlerce şehit vereceğiz. Halk ölüm korkusundan kurtulacak, kurtuluyor ve kendisini şehitlere ulaştıracaktır"

Rêber Apo

KUANTUMİK GERİLLA

Adı, soyadı: **Fuat MAHMUT**

Kod adı: **Soro**

Doğum yeri ve tarihi: **Halep 1982**

Katılım tarihi: **1999 Kandil**

Şehadet tarihi ve yeri: **9 Mart 2006**

Gabar, Çiyayê Bızına

Soro'yu düşündükçe Ona tanım bulmakta zorlanıyorum. Tam anlamıyla bir belirsizlikler dünyasıydı ve O, bu çağa göre değildi. O her şeyiyle farklıydı. Onu tanıdığım zamanlarda Kuantum teoremini duymama rağmen çok fazla bilgi edinme imkânını bulamamıştım. Her gün geçtikçe Onun tam bir Kuantumik gerilla olduğunu anlıyorum. Kızıl saçları, kırmızı çilleri ve yeşil pencereli beresinden çıkardığı saçlarıyla ve isyancı karakteriyle barikatın önünde savaşan anarşistlere benziyordu. Soro arkadaşın şahsında öz ve biçim çelişkisi yaşamayan ve kişiliğiyle görünüşü arasında tam anlamıyla bir bütünlük sağlayan bir arkadaşla tanıştım. İlk etapta görünüşü farklı geliyordu herkese bir de hazır cevaplığı. Soro özüyle de farklıydı. Kolay beğenmez, kolay sevmez, kolay inanmaz ve kolay bağlanmazdı. Ama inandı mı ölesiye bağlanır, sevdi mi ölümüne severdi. Onun için sözlerden daha fazla anlamı olan yaşamda dürüst olmaktı. Dürüst oldun mu seni sevmesi için yeterdi. Keyfi ve kendine göre yanları olmasına rağmen hem araziyi tanımada hem de düşmanın tarzını çözmede kısa sürede hızlı bir gelişim sağladı. Genç yaşına rağmen kendisine genç muamelesi yapılmasına öfkelenirdi. Kendi kendine yeten kimseye ihtiyaç duymayan bir kişiliği vardı. Bunda Soro arkadaşın çocukluktan itibaren çalışmasının ve sokaklarda büyümesinin etkisi olmuştu. Çok görmüş geçirmiş insanlar olur ya işte Soro arkadaşta öyle bilge bir duruşa sahipti. Kolay kolay kimseyi takmaz doğru bildiğini okurdu. Sert kafalı denecek kadar inatçı, soylu dağ kartalları kadar gururlu, eski şövalyeler kadar cesur ve çocuklar kadar sade ve duruydu.

Kışın hareketli takımda birlikteydik. Genelde takımımız görevlere gidip geliyor fazla eğitim görmüyordu. Soro arkadaşta eğitimden çok pratiği sevdiğinden kaynaklı bu takıma düzenlemesinin yapılmasına oldukça sevindi. Bembeyaz karlar içerisinde kırmızı saçları, kırmızı küçük burnu ve kırmızı çilleri bizi deşifre edecek diye takılıyorduk ona. O ise kısa ve net cevaplarla konuyu kısa kesiyor ve kapatıyordu. Tek tabanca yaşamayı ve dolaşmayı seviyordu. Fazla arkadaşların içerisine girmezdi. Genç arkadaşlarını kaybettikten sonra iyice içine kapanmış, ama kini ve öfkesi bilenmişti. Bagok, Cilo ve Şoreş'i yitirmiş geriye sadece Kerem kalmıştı. Siz beni anlayamazsınız edası vardı. Gerçektende Onu tam olarak anlayamıyordu kimse. Soro'nun iç dünyasına girebilmek Ağrı dağına tırmanmaktan daha zor görünürdü ama gönlünü kazanmak bir çocuğun ki kadar çıkarsız ilkelerle yaklaştığında olurdu. Soro yaşarken herkes tarafından tam olarak anlaşılamayanlardandı. İnsanlara kendini anlatma ve kabul ettirme gibi bir derdi yoktu. O her şeyi yaşamıyla anlatmaya çalışırdı. Anlayan anlardı anlamayan da kendini sorgulamalıydı mutlaka bir yanlışı vardı. Onun karşısında tüm ikiyüzlülükler, sahtelikler, çirkinlikler günyüzü gibi açığa çıkardı. Çünkü o tertemiz su gibi berrak bir yüreğe sahipti. Bu nedenle sahtelikler, karanlıklar korkardı Soro'ya yaklaşmaya. Bilirlerdi ki Soro onları yaşamıyla deşifre edecek. Soro arkadaş genç yaşına rağmen aktif katılımıyla Gabar-Besta arasında kuryelik yapmaya başladı. Kuryelik tam Ona göreydi ve seviyordu kuryeliği. Başından geçen ilginç bir olayı anlatıyor ve kıs kıs gülmekten kendi alıkoyamıyordu. Anlattığı anısında her zamanki gibi bir grubu Gabar'a getirirken bir noktada ara veriyorlar. Bir kadın arkadaş orada bulunan ağaçların adını soruyor. Çoğu arkadaş yaz kış yaprakları yeşil olan bu ağaçlarla Gabar topraklarında karşılaşır. Soro arkadaş da Soredar diyor. Daha sonra arkadaş noktanın adını soruyor yine Soredar, diğer kuryenin adını soruyor Suar ve o da kırmızı, yine senin adın nedir diye sorunca Soro cevabını alınca şok içerisinde ve ortama uyum sağlayarak kıpkırmızı bir biçimde sessiz kalıyor. Daha sonra 2004 kışını da birlikte geçirdik. Kış boyunca eğitimi en arkada oturarak zaman zaman kuralsızlıklar yapsa da can kulağıyla dinliyordu.

Heval

Sesli bir yürek gibisin
alnında sonsuz bir güneş
ellerinde fırtınalı nehirler
söyler misin
bu ışıklı acılarda nerdesin?
bakışını unuturken bende
kavuşmak demiştin, hasrete inat
ateşe ve suya söz geçmez artık
yel taşımaz sesini
uğultular, cehennem kasvetidir
her sokak kör bir karanlıktır.
yoldaş neyleyim ben böyle günü
şimdi ya öldür beni
ya da özlemin öldürür beni

Yaşamda gösterdiği bu aktif katılımıyla kısa sürede tüm eylemlerin aranan ismi oldu. O yıl gelişen eylemlerin çoğunda yer aldı. Savaştıkça daha bir güzelleşmişti. Kendine güvenen duruşu daha bir anlam kazanmış, yaşam duruşuyla savaş pratiği bir bütünlük arz ettikçe ayakları yere daha sağlam basmaya başlamıştı. Gabar'a geldiğinde duruşuyla küçük bir çocuğu andıran Soro arkadaş, girdiği eylemlilik sürecinden sonra tam bir delikanlı olmuştu. Delikanlılık görüntüsünün ardında gizlemeye çalıştığı o hiç yaşayamadığı çocukluğu gölgelerin ardından güneş gibi gülümsüyordu. Kadın arkadaşlarla ilişkilerinde oldukça çekingen olan Soro arkadaş, annesine tepkili olduğunu yeterince anne sevgisi görmediğini hiç beklemediğim bir tartışmamızda öylesine söyleyip geçiverdi. Konuyla ilgili sorduğum sorulara geçiştirmeci yaklaşarak sanki bu konuyu açtığına pişman oldu. Oysa Onun annesine olan öfkesinden söz ettiğinde dahi bir ana sıcaklığı sevgi beklentisi vardı. Bu nedenle kadınlara da yeterince güvenemediğini belirtti, ancak her

Tasfiyecilerle mücadeleyle ilgili bir tartışmada kalkıp en objektif ve en net değerlendirmeyi oldukça ideolojik derinlikle yapan Soro arkadaş hem hepimizi şaşırtmış hem de mutlu etmişti. Baharla birlikte düzenlemesi Çırav'a olan Soro arkadaş, artık pratikte pişmiş ve takımın öncüsü olmuştu. Komutan olmamasına rağmen takımı çekip çeviren arkadaşlar tarafından oldukça sevilen ve güven duyulan bir pratiği olmuştu. Noktada olmadığı zamanlar yokluğu hemen belli olur ve herkes dört gözle Onun gelmesini beklerdi. Gelince fazla konuşmasa dahi Onun arkadaşların yanında olması arkadaşlara güven ve moral vermeye yeterdi.

geçen gün kadını tanıdıkça yaklaşımlarını değiştirerek sevgi ve saygıyla ama mesafeli yaklaşmaya devam etti. En son şehit düşmeden önce yaşanan 8 Mart'ta kadın arkadaşların timine giderek 8 Martlarını kutlaması tüm arkadaşları sevince boğmuştu. Soro gibi bir arkadaşın bunu yapması bir devrimdir. 9 Mart'ta Gabar'ın Navserinde eski adı Tepe Keşfe olan şimdiki adı ise Soro arkadaş'ın adını alan bir tepe eyleminde ağır yaralanır. Eylemden sonra kar yağmaya başlar. Omuzlarında Soro arkadaşın cenazesiyle bembeyaz karlar üzerinde kırmızı kan izleri bırakarak gelirler. Hep kışları birlikte olduk. Ve ayrı geçirdiğimiz bir kış sonucunda Soro'yu yitirdiğimi kırmızı bir sandalyenin üzerinde radyo dinlerken öğrendim. Yaşamdan çok ölüme dönük bir kişiliği vardı ilk tanıştığımızda. Ama ölümle alay ederek yaşadıkça ve yaşamda değer yarattıkça sevmeye sevilmeye başladıkça yaşamı da sevmeye başladı. Soro yeniden doğuyor, içine gömdüğü yaşam umutlarını yeniden filizlendiriyordu. O ölümü yaşamıyla yenmişti. Ölüm benim

için sadece yer ve biçim değiştirmektir özüm inadına aynı kalacak kimse özümü öldüremez derdi. Yaşama bağlandığı anda yaşamdan koptu. Ama artık sevgisiz olmadığını biliyor. Çünkü ailesinde görmediği sevginin çok çok üzerinde bir sevgiyi yoldaşları içinde buldu. Ve O hepimizin yüreğinde silinmeyecek, güzel, farklı, sade ve kırmızı izler bıraktı. Kuantumu tam olarak anladım demek kuantumdan hiçbir şey anlamamaktır denilir ya Soro'da öyleydi. Onu tam olarak anladım demek hiç anlamadığım anlamına gelir. Çünkü Onu anlamak hiç de kolay değil. Onu anlamak için Onun gibi bir yüreğe ve beyne sahip olmak gerekir. Silahın yerde kalmayacak kuantimik gerilla.

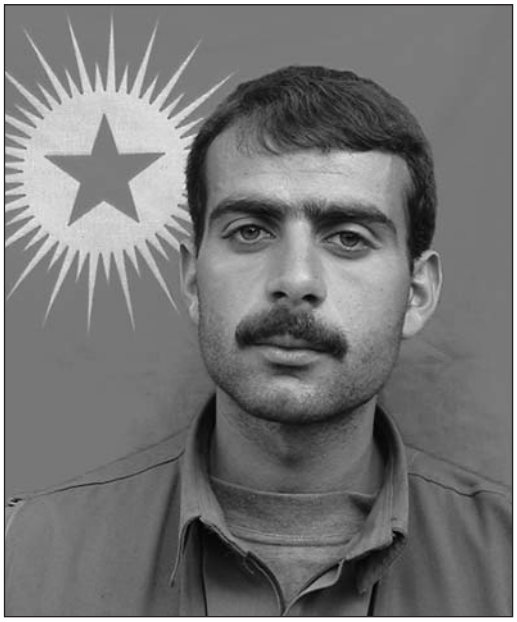

Mücadele arkadaşları

ADI GİBİ GÜNEŞİN SESİ YOLDAŞ

"Biz parti ahlakını yaşayalım derken, şehitlerin ahlakını yaşayalım diyoruz. Bu da açık ki, hepimiz için bağlayıcıdır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Devrim SOLDUK**

Kod adı: **Dengtav**

Doğum yeri ve tarihi: **Siverek, 1977**

Katılım tarihi: **2000, Xınere**

Şehadet tarihi ve yeri: **9 Mart 2006, Van merkez**

Beyinlerimizde, yüreklerimizde tüm sınırları ve belirlenişleri parçalayan bir türkü var, ruhumuzda kanat olan, kendi doğasında söylenen bu türkünün güzelliği dimağlarımızda bizi aşka kavgaya ve yeniden yaratılmaya çağıran külü kora, koru ateşe, ateşi yangına dönüştüren bir kıvılcım. Bu kıvılcım mart güneşinde taşa dönmüş yüreklerde ve yüreklerimizde mücadele baharında parlayan ateşten bir tomurcuk.

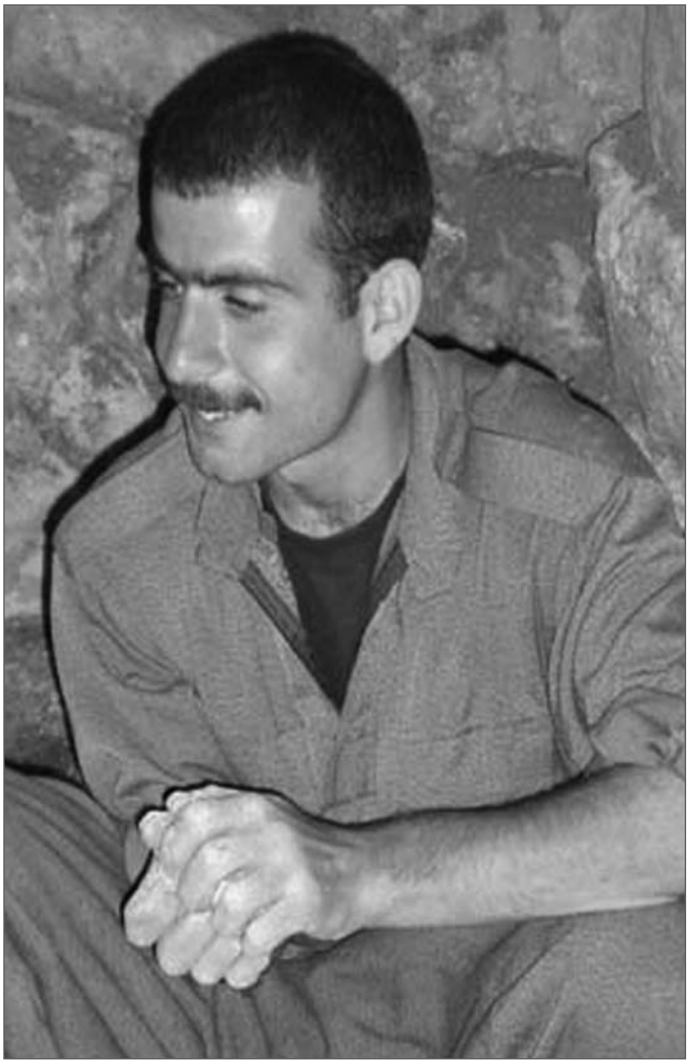
Donmuş ruhlarımızda bir yaşam nabzıydı. Bu bir oyun değildi, fırtına gibi yüreğimizden kopuk gelen anlamın kutsallığında tutkulu bir aşktı. Bugünü yüreğimizde kazırken, her yıl yeşeren bir tohum nasılda çoğaltıyor seni. Umudumuzda, isyanımızda, özlemlerimizde, Dengtav'da yangınlaşıyor yürek ve beyin, her anına dayatılan ölümden yaşamı damıtıyor. Ardıllarınca yaşatıldığını bilen hüzünlü değil coşup coşturan yüreğindekileri yakıyor. Yüreği beyni külleneni!...

Patlamanın ilk hali gökyüzü maviye, yeşile, kırmızaya bürünür, toprakla buluşur, beden kızıllaşarak uzanır. Yüreklerimize beyinlerimize "Dengtavın yaşam aşkıdır" bu. Tüm varlığıyla canlanıp serpilerek Güneşle buluşma umududur.

Evet yoldaş asıl şimdi ulaştın doruğa, ölümü öldürdün ve aranması gerekeni kendinde aradın. Beynin ve yüreğin yol gösterdi bundan öte. Bu yolu sonuna kadar gitmeliydin tıpkı Zilan gibi. Gerçek bir tiyatro sahnesinde yalnız ve tek düşünüyordu. Hiç kimsenin düşünmediği biçimde. Tarihin derinliklerinde kalmış sevdasını, aşkını, ülkesizliğini belleğinde duyuyor, hissediyor ve görüyordu.

Zilan neden kendinde bombayı patlattı? Aynı doruğa ermek için değil miydi? Ya Mansur

kelleyi neden verdi? İsa nasıl çarmıha canlı canlı gerildi? Sorular ardından sorular ve ruhun aydınlanması. Buna ulaştı mı insan nasılda ayrılıyordu diğerlerinden, her şeyin ateşleyeni ve başlangıcı nerede bulabilirdi kendini, her şey ateş mi? Ya da her şey alevler içerisinde ritmi yüksek dans oyunu muydu. Şimdi ad bulmalıydı anlam bulmalıydı.

DEVGTAV olamadan önce sadece bendin
Ateş olmadan önce yine bendin
Bir kıvılcım çaktı, ondan sonra
Nereye gitsen sadece yanan bir alevdin

Hissediyordu ama bilinen bilmelerde yetmiyordu, o anı hatırlıyor derinlerde bir yerlerde, gerçek bir tiyatro sahnesinde tek kişilik bir oyun. Ad koymak lazım bu oyuna. O ana kadar derinlerde bir yerde büyük bir acı… Neydi anlamını bilmediği fakat yaşadığı oyunun adı? Bedeninde duyduğu yanma acısı mıydı? Ateş ve acı uzun süre aradı kendini her iki denklemde. Buldu kendini bilmede. Yanarak küllerinden oluşmak değil miydi? Bilmeye ulaşmak aşk gerçeğinin kendisiydi. Biliyordu bilme anında oluşmuştu. Onun için artık yanmak ya da yanmamak önemli değildi. O anda acı duyup duymamak da. Beyninin hücrelerini tümüyle Bedeninden koparıp, inandığı düşüncenin anlam hissine ulaştığında, tüm bedensel arzularının, istemlerinin hiçbirinin gereksinimini duymuyordu. Böyle bir beden acı duyar mı? Kendi düşüncelerinin derinliğinde binlerce kez kendini sınamış beden, kendi düşüncelerinin doruğunda sırrına ermiş. İşte bu yüceltiyor kişiyi. Fedailiğin gizi de bu değil miydi?

Mektuplarında tüm bunları en güzel ifadelendiren sendin yoldaş, en çarpıcı belirlemelerinle *"Önderleri için kendilerini ateş çemberine dönüştüren bir halkın bağlılığının ne kadar büyük olduğunu öğrendim"*

"İnsan olmanın güzelliğini öğrendim. İnsanlığın bu güne kadar neler kaybettiğini kazandıklarıma baktığımda fark ettim." Bu satırlarda gizliydi, yitikliğimiz ve var oluşumuz. Bir fedainin yüreği ancak bunları duyar hissederdi. O bir fedai sevgi ve yaşam sevdalısı, bir genç bedeninin görkemli eylemliliğiyle birkez daha taçlandırıyordu tarihi… Yitiklik birkez daha bu çığlıkla yerle bir edildi.

Kürt'ün, ölümü çıplak gözlerle gördüğü en direnen gerçekliğin kırılıp, yaşarken öldürülmenin, ne demek olduğunu, görebilecek aydınlığı yürek ve bilinçte edinmenin anlamını senden öğrendik Dengtav yoldaş.

Senin eylemini anlamlandırmak ve ileriye taşırmak için, kendini bu kutsallıkta adayan Heval Harun, Heval Viyan, Heval Serdar'la kelime ve sözlerin ötesinde buluşma sözünü veriyoruz. Keskin bir kararlaşmanın ve büyük bir iddianın zafere kilitlenen gerçeği karşısında saygıyla eğiliyoruz. Bağlılık sözümüzü yineliyoruz.

Umudu şafağa gömdüm

Umudu şafağa gömdüm
çırılçıplaktı kış
kar beyazlığı kadar çıplak
ve beni sana bağlayan
umudumdu
boranlar, fırtınalar ve tipi
avuçta içilen sigaraya
baskın gelebilir mi?
Yüreğimdeki ateşti beni ısıtan
yüreğim sen
sen, benim içimde
bense çılgınca sana bağlı
bizi bizden ne ayırabilir ki
deryalar mı,
adalar mı
yoksa paslı demir kapı mı?
buz gibi soğuk duvarlar
bizi bizden ayıramaz
sen yüreğimde ve beynimde
bir de rüyalarımda
Bir gün bahar gelecek
kış çıplaklığı utanacak,
Adem ile Hawa'nın ilk buluşması gibi
Yemyeşil bahar örtüsüyle örtünecek
ve her şafak, umutla güneşi bekleyecek
gün gelir bahar ve kış sarmaş dolaş
olur,
gün ortasında, her şafakta güneşi
beklemek
umutla seni ve o günü
en derin umudumla şafakta beklerim.

Mücadele arkadaşları

Yüce savaşçı

Sana yazmak bir kural ya da illede yazmalısın dendiği için yazmıyorum. Erdemli yaşamına layık olabilmenin ifadesini boynumun borcu olduğuna inanarak, karanlıktan aydınlığa çıkma gerçeğini bulmak ve yere düşen şaçlarının her telinin yüreğime umut bahçelerini dokuması gibi… Yüce savaşçı, bize bıraktıkların bir cesaret efsanesini anımsatırcasına, beynimizin titrek yansımasını yazıyorum sana…

Birileri susmuştu çünkü; biri birilerine cevap olarak dünyanın merkezine bir fidan ekecek ve onun etrafına her halktan insanlar toplanacak, herkesin ihtiyacına göre özgürlük meyvesi dağıtacak. Çıkarsız, çılgınlıklarla ya da deliliklerle (ki bir devrimci akıllı bir delidir) her iyiliği içinde barındıran yaşamak için ölüm yoluna kendini adamak, kuralsız bir savaşa karşı sabrın sınırını aşan düşmana tüm asiliğiyle dur demek kendine ödün vermeden yeni nesile görkemli hayat felsefesini adamak ancak ve ancak onun gibi amaçlarına bağlı hedefine hayallerine ihanet etmeden oluşan savaşçıya layık görülür.

Tarifsiz bir yanın içindeki fedai yangının karanlıkta yaşamayı, bununla ihaneti korkaklığı her türlü düşürülüşü kabullenen insana, insan olma gerekliliğinin sorusuna cesaretiyle cevap vermiştir. Bir PKK militanının sözünün eri olması ve dediğini yap-

ması mutlak gereksinimdir. Bunu sen öğrettin bize tıpkı Mazlum, Harun, Zilan ve Semalar gibi. Seni anlamak bir o kadar heyecan verirken diğer taraftan bakıldığında ise seni anlatmak için ne doğa ne evren nede kelimeler yeter. Son sözlerin daha dün gibiymiş gibi kulaklarımda yankısını buluyor ve içimden geçip yüreğimin derinliklerine iniyor. Dört kelimeden oluşuyordu son sözler. İçinde amaca bağlılığın tüm ifadesi geçiyordu. Bundan ne anlamak istenirse var: Fedailik bağlılık, erdemlilik, sadakat... Umudun, sevginin, sevincin, cesaretin ve ifadesi zor nice insan güzelliğinin gerçekleşmesiydi. O kendini yüce insan Rêber Apo, halkı, şehitleri ve yoldaşları için feda etti. Temel amacı Önderlikle buluşmanın gerekliliği ne ise onu yapmaktı. Hep derdi bu ben olmalıyım. Yüce insan Önderlik için yaşıyorsam, onun için payıma düşen ne ise yapmalıyım diyordu ve yaptı. Yapmak istediklerine gülerek huzur dolu yüreğiyle insanın kanını donduracak şekilde. Ki o gün hayat durmuştu bir an, bu yaşamın içinde iyinin içindeki kötülükleri ayıklayıp daha dopdolu bir yaşam getirerek, durmuş olan dünya dönmeye başlayacaktı.

Amaçları, umudu, yaşamı fedai kişilikti. Suya hasret toprak gibi özgürlük hasretiyle yaşayan bir halkın acılarına ortak olmak ve özlemlerine ulaşmanın heyecanıyla başarılı olmak, amaca ulaşmanın en kahraman tercihidir. Amaca bağlılık insan iradesinin de en keskin, en güçlü anı. Amaca bağlı ve iradesi de aynı keskinlikte bilenmişti. Karar vermiş, yapması gerekeni yapacaktı. Hedefi belli yapması gerekenin ne olduğunu iyi biliyor, karar ve inanç tamdı, artık onu hiçbir güç durduramazda o amacına ulaşmanın yolcusuydu artık...

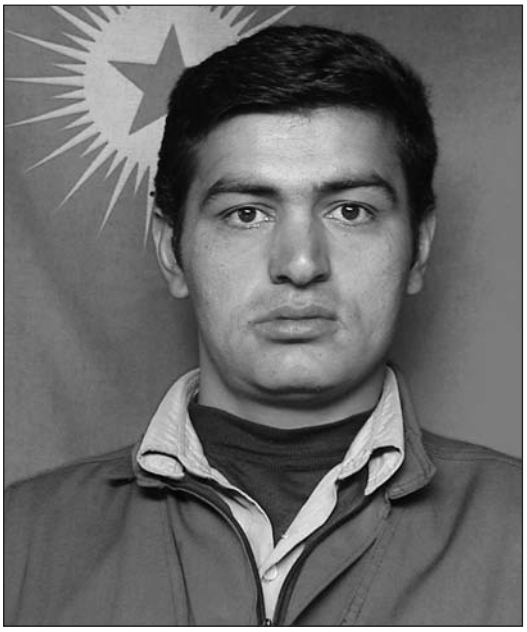
Ulaşmak istediği hedefine emin adımlarla yürüyordu. Bir amaç programı yapılmış bu da kesin başarıyı getirecekti. Umut gizemli ise hedefine ulaşmanın gizemliliği ne ise onu yapmaktı. Ön dişi yok saçı ilginç bir hal almış gibiydi, elbise ve ayakkabıları beden ölçülerinden çok çok büyüktü. Üstün zekanın amaçla bütünleşmesini sağlayan gereksinimler ne gerekiyorsa, sıkılmadan yüksek temposuyla gizemliliğiyle içinde geçenleri tekrarlıyordu. *"Beynimizi esir alamazsınız, beynimiz ruhumuz özgür olacak"* dediği şüphesiz Önderlikti. Bunun için *"canım pahasına verdiğim sözün anısına sadık olacağım. Ve eylemimi insanlığa, özgür beyne adıyorum ve yaşamak içinde ölüm gerekir"* demişti.

Mücadele arkadaşları

Devrim yolunda dimdik yürüdü

"Tüm şehitlerimiz birer anı olmaktan da öteye, günlük olarak yaşanan gerçeklerdir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Kemal TAHAZADE**
Kod adı: **Aso SABLAX**
Doğum yeri ve tarihi: **Mahabat, 1978**
Katılım tarihi: **1999, Mahabat**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006, Şenyayla-Muş**

Aso arkadaş Doğu Kürdistan'ın Mahabat kentinden. Genç yaşta -99 yılında- partiye katıldı. Mücadeleyi ve Önderliği sahiplenmenin, mücadeleye doğru bir tarzda katılmaktan geçtiğinin farkındaydı. Bunun için meşru savunma çizgisinin geliştirilmesiyle sonuç alabileceğini kavrıyordu. *"Ancak pratik çalışmalarımızı, görevlerimizi başarıyla yerine getirirsek sonuç alabiliriz"* diyordu. Şehit Aso yoldaş yaşamında olgun, disiplinli ve düzeyliydi. Bu özellikleri 'direniş çizgisini' ne kadar içselleştirdiğinin bir kanıtıydı. Özgürlüğe tam bir inanç, kendi yaşamında özgürlüğü temsiliyet, mücadeleye ve direniş çizgisine kendini vermek, zorlukların üzerine başı dimdik gitmek, alnı açık bir şekilde devrim yolunda ilerlemek… Bu yolun yolcusu olmak ve insanı, insanlığın onurunu ve gurunu kurtarmak bunun içinde direnmek… Zafer ancak bedel ödenerek kazanılır. Diğer yoldaşlar gibi Aso yoldaş da, bu amaçlar uğruna savaşarak şehit düştü

Aso yoldaşı anlatmak, güzel olduğu kadar da zordur. Yüreği su kadar berrak ve tertemiz çocukları anlatmak gibi zafer işaretleriyle, elleri havada kalmış, özgürlük arayışında olan küçük generalleri anlatmak gibi. İşte yoldaş! Seni anlatmak bu nedenle zordur. Çünkü özgürlüğe susamışlığın tarifi imkansız, tıpkı Önderliğe, halka ve şehitlere bağlılığın gibi. Nasıl şehitler kervanına katıldığın değil, nasıl yaşadığını yoldaşlarla paylaşmak önemlidir benim açımdan. İlk karşılaşmamız hala hatırımdadır. Yapı içerisinde hemen dikkatimi çekmiştin. Bir farklılık vardı sende ama neydi? Gizemli bir şey olması lazım ki ilk etapta dikkatimi çekmiştin. 'Bu arkadaş kimdir, nasıldır' diye sormuştum kendime, çünkü bakışlarındaki ifade

farklıydı. Gözlerinin derinliğindeki acıydı onu gizemli kılan. Kürt halkının bin yıllık acısını o anda gözlerinde okumuştum ve bu bende derin bir iz bırakmıştı. Bu acıyı yenmek ve özgürlük tohumlarını Kürdistan'ın her parçasında serpmekti amacı. Bu anlamda Doğu Kürdistan'dan kuzeye uzanan bir birlik köprüsünü yaratmıştı duruşuyla. Yaşamda fedakar, mütevazı yaklaşımlarıyla çevresindeki arkadaşlarla güçlü bir yoldaşlık bağı kurmuştu. Sessiz olduğu kadarda, içine kapalı bir yapılanması vardı ama ona rağmen sürekli bir arayış içerisindeydi. Gelişmek, militan olmak ve yaşanan acı yerine mutluluğu yaratmaktı hedefi. "Kürt insanı hep güler yüzlü, sevinçli, mutlu, coşku ile yaşamalıdır, çünkü Kürt'e ancak bu yakışır" diyordu. Önderliği tanıdıkça yurtseverlik duygularının geliştiğini ve toprağa bağlılığını hep dillendiriyordu. Bu anlamda düşmana karşı intikam duygularının hat safhada olduğunu, bu mücadelede borçlu olduğunu söylerdi. "Rojhılatlı olduğum kadarda, Amedliyim" sözü O'nu bir an önce Kuzey topraklarında halk için, halk ile birlikte yaşama ve savaşma ihtiyacına yönelti-

yordu. Yaşamdaki duruşuna yansımıştı bu özlemi, onun için kendisini daha fazla katmaya ve ilişkilenmeye başlamıştı. Gül gibi açılmıştı. Yaşamdaki canlılığı serhildanlar da coşan çocukların canlılığıydı. Olgun bir arkadaş olsa da yüreği çocuk saflığındaydı. Bağlılığı da bu sadelikteydi. Savaşarak güzelleşerek Önderliğe olan borcunu ödeyebileceğini öğrenmişti artık. Ki bunu yapabilmek için yiğit olmak lazım. Bu anlamda buna layık olabilmek için Önderliğe olan sevdasını düşmana karşı kine dönüştürmüş ve şehitler kervanına katılmıştı.

Aso yoldaş!

Yokluğunun acısını yaşarken, seni hep beyin ve yüreklerimizde yaşayıp, nakşedeceğiz. Çocuk ruhlu yaşadın, çocuk ruhlu ayrıldın bizlerden ama unutma ki özgürlük çocuklukta başlar ve sen özgürlük yürüyüşünün bir maratoncusu olmayı başardın. Bu dağlarda yaşamanın güzelliğini, birkez daha bizlere gösterdin hem de çocuk duygularıyla yaşamayı..

Mücadele arkadaşları

ACI GÜNLERİN KAHRAMANI

İşgal, katliam ve göçün gölgesi bin yıllardır, Kürdistan üzerinde kara bulutlar gibi dolaşmıştı. Ta ki tüm kara bulutları parçalayacak ışığın doğuş gününe kadar. Bu ışık o kadar yakıcıydı ki tüm geri zihniyetlere bir darbeydi. Işık o kadar yakıcıydı ki toprak ananın bağrında büyük bir coşku ve heyecanla tohumlar fışkırmış çiçeğe durmuş ve tüm insanlığı doyuracak meyveye dönüşmüştü. Kutsal toprakların yiğit evlatları özgürlüğe susamışçasına uyanacak, her türlü zulmün ve adaletsizliğin karşısında, gerçek kanıtları olacaktı. İşte böyle yaşayacaktı Mezopotamya çocukları. Mukaddes kanlarıyla kahramanlığın abideleri olacaktı. Işığın gücü o kadar çekiciydi ki hiçbir engel olmaksızın yürüyeceklerdi özgürlük yolunda. Özgürlük ateşi bir meşale gibi elden ele geçecek ve maratonun sonsuzluğunda koşacaklardı özgürlük savaşçıları. Yaratılan değerleri büyük bir fedakarlıkla yüceltmek için Aso arkadaş da kutsal toprakların binlerce şehitlerinden biri olmak için maraton bayrağının tutuşmuştu.

Aso yoldaş direnişin ve yurtseverlerin kenti Mahabat'ta dünya'ya gelmişti. Mahabat'ın acı zulüm ve güzelliklerini, özgürlük ve beraberliğin sembolü olan Kürt Cumhuriyetini, onurlu insanları ve Qazi Muhammedlerin idamını daha küçük yaşlarda duyacak ve yaşayacaktı. Bunun için ismini Aso koymuştu. Çünkü Mahabat'ın acı günlerinin çocuğu, umudun ve arzunun adı olacak, bakışlarında umudu yaratacaktı. Urfa'yı mücadelesinin bir olgusu yaparken O inanıyordu ki Ararat'tan yükselen sarı kırmızı yeşil bayrağın yalnızca Ömerli köyünde kendi gerçek yerini bulacağına ve Mahabat'ın dayanağı olacağına. Aso yoldaş sahte dostlara karşı her zaman kendinde kini büyütmüştü. Mahsum bir gülüşün ve tebessümün gizeminde yaşarken düşüncesindeki büyüklüğü bir yaşam duruşu haline getirmişti. Sessizdi, ama O büyük yalnızlığın acısını yüreğindeki halkıyla birleştirecekti. Annesinden dinlediği masalların kahramanlığını bu kez Aso yoldaş kendisi destanlaştıracaktı. Annesine olan sevgisini Kürt analarının kalbine yerleştirecekti. Ne olursa olsun yüreğindeki özgürlük marşı olan Ey Raqip'i bir türkü gibi söyleyecekti. Ve tüm çocukların dilinde ve gülüşlerinde direnişin abidesi olacaktı. Mücadeleye olan aşkını Amed meydanlarında haykıracaktı. Bu kez çocukların masallarında

kahraman olarak anlatılacaktı. Direnişinizle korku saldınız düşmanlarınıza, korkuları değil miydi ki kimyasalları kullandılar. Ama şunu unutmuşlardı ki öldükçe çoğalacaklardı. Ellerine aldıkları maraton bayrağını diğer şehit yoldaşları gibi en zor olan yolu koşar adımlarla coşturacaklardı maratonun sınırsızlığına. Birleşerek özgürlüğün kasırgası olup kara bulutları yok etmek için Önder Apo ile buluştular. Işığın yakıcılığında sarıldılar toprak anaya. Şehadetinizle yarattığınız fedailiği, her attığımız adımda her başımızı kaldırdığımızda sürekli yürek ve beyinlerimizde yaşayacak ve yolunuzun takipçisi olacağız. Birkez daha tüm şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyor ve sözümüzü yeniliyoruz.

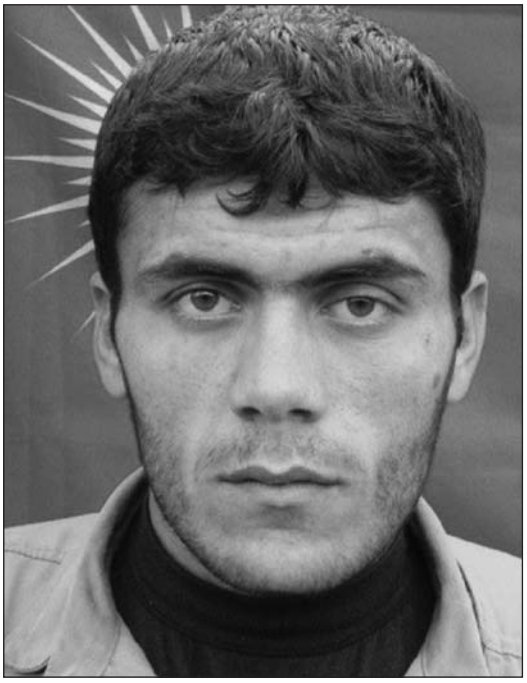

Mücadele arkadaşları

Seni gösterdiğin değişim gücünle anacağız

"Bizim şehitler hamlemizin giderek zincirleme bir biçimde artması, şehitlerimizin kendi kendilerini bir ordu haline getirmesinden başka bir şey değildir. Bizim yaptığımız ise, sadece onların taleplerinin sözcüsü olmaktır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Abdullah RÜKÜN**

Kod adı: **Berxwedan GARZAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Batman**

Katılım tarihi: **1998**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006 Şenyayla-Muş**

Her şey gözlerinde gizli

Bir ses duyuldu evrende
yıkık ülkelerin sevdasında
rüzgar olup esmek
kuş olup uçmak istedim bu sese
Kerbela misali bitmek bilmeyen
günler ve aylar yarışırken tarihle
sıralanır zincir taneleri gibi
dağlar peş peşe
hangisini söylesem sana
Munzur, Akdağ, Çırav, Cudi...
Bir tanrıçanın saç örüğü kadar hepsi
kirpiklerinin gölgesinde
iki damla yaş:
belki Dicle
belki Fırat.
her şey gerçek
her şey ölümünedir bu yolda
kezvan ağaçlarında
yeşillenir sevdalar
bin bir sırrın kilidi yürekte
her şey gözlerinde gizli

Parti Önderliğimiz; *"Yaşaması gerekeni yaşatmak için bunları yaşatmamak kuralına bağlı kalmamız gerekiyor. Bundan çıkarmamız gereken sonuç; yaşatılmaması gereken yanlarımızı, yaşatma yanlarımıza göre değerlendirmek ve yaşanması gereken yanlarımızın önünde engel olmaktan çıkarma gücünü göstermektir. Yaşamayı mümkün kılacak değerleri boşa çıkaran, o değerleri çürüten kişileri, özellikleri, hatta kendi*

bazı yanlarınızı, özelliklerinizi yıkma cesaretini, yıkma gücünü, yıkma iradesini, yıkma çabasını gösteriyor musunuz? Bunda samimi misiniz? Bu temelde bir ıslah olmayı hak ediyor musunuz? Bunu çok açıklıkla yapabiliyorsanız, yaşanması gereken yanlarınızı daha güçlü yaşamaya dönüştürmeliyiz" diyor. Önderliğin bu cümlelerini okurken hep Berxwedan yoldaşı düşünürdüm. Ve O'nun şahsında halkın yiğit evlatlarını...

Berxwedan arkadaş Batman'nın Kozluk-Halbalus köyünde dünyaya gelir. Köylerinde yoğun bir düşman baskısı olduğu için, ailesi ile birlikte İstanbul'a göç eder. Metropol yaşamı karşısında büyük bir kin ve nefret duygusuna kapılır. Bu kinini daha sonra düşmana yöneltmek için gerilla saflarına katılır.

O, Önderliğin tutsak edilişinin ardından dağlara yöneldi. Başka bir deyimle O, fedailik için gerillaya katıldı. Önderliğin insanlık dışı yöntemlerle tutsak alınışı onurlu hangi Kürt gencini etkilemez ki! Başkanın tutsak alınışından etkilenmeyecek biri olsa olsa manda derili ya da taş yürekli olması gerekir.

Berxwedan yoldaş da binlerce Kürdistanlı genç gibi, vicdanının sesini dinleyerek sömürgecilerden intikam almak için dağa çıktı, gerilla oldu. Önce Botan, oradan da Haftanin alanına geçti. Belli bir pratik ardından Kandil'de eğitim gördü. Daha sonra YNK'nin TC ile ortaklaşa başlattığı ihanet savaşına katıldı. Belli bir süre Güney Kürdistan'da kaldıktan ve askiri siyasi eğitimlerini tamamladıktan sonra Kuzey Kürdistan'a geçmek için Kuzey yoğunlaşma grupları içerisinde yer aldı ve gereken hazırlık ve donanımını tamamladıktan sonra ise kızgın savaş ortamına, Kuzey Kürdistan sahasına geçti. O, en büyük yürek ve beyin isteyen sahalara geçmiş, orada gerilla mücadelesini yürütmüş, direniş kavgasının onurlu bayrağını yere düşürmeden dalgalandırmıştır. O, imkanların en az olduğu ortamda, düşmana karşı diş bilemesini bilmiştir. Şehadetine kadar da böyle bir duruş sahibi olmuştur.

Birçok Kürdistanlı genç gibi Berxwedan yoldaş da saflara gelirken, tüm iyi niyet ve görkemli bir savaş istemine rağmen, güçsüz ve zayıf yönleri vardı. Sistem ve sömürgecilik gençlerimizin yeteneklerini öldürmüş; güçsüz, atıl, çok fazla düşüce üretmeyen, sorgulamayan, yeteneklerini açığa çıkarıp kullanamayan, silik, zorluklar karşısında kolay teslim olan bir gençlik yaratmıştı. Ve bunu özel savaş yöntemleriyle de iyi becermişti. Berxwedan arkadaş da ilk gerillaya geldiğinde işte özel savaşın yarattığı bu özellikleri kendi bünyesinde taşıyordu. Liseyi bitirmesine rağmen eğitimlere ilk dönemlerde fazla katılmazdı. Genç olmasına rağmen çok hareketli değildi. Yürüyüşü, duruşu, konuşmaları, hareketleri oldukça ağırdı. Yaşama katkısı çok çok sınırlıydı. Ancak süreç ilerledikçe insan Berxwedan arkadaştaki gelişmeleri çok net görebiliyordu. Diyalektiğin değişim ve dönüşüm yasası ile tarihin tekeri hep ileriye dönük ilerler alayışı sanki Berxwedan arkadaş için söylenmiş ve insanlar rahat anlasınlar diye örnek gösterilmişti.

Ve bizler 12 Eylül cenderesi başta olmak üzere, sömürgecilerin yaratmak istediği tüm geri, hantal, silik, aşağılanmış, düşürülmüş kişilikleri parçalamak ve özgür insan, özgür birey, yeni güzel insan yaratmak için çıktık dağlara. Sorguluyan, konuşan, düşünen, yeteneklerini kullanan, eleştiren, toplumsal sorunlara karşı duyalı birey özel savaş sistemine karşı bir panzehir olarak ortaya çıktı ve yaratıldı. Ve yeniden özgür birey dağlarda yaratıldı.

Berxwedan arkadaş da sistemin yarattığı bu kişiliğe karşı büyük bir savaşım verdi, yılmadı, özellikle komutanlarından ve yoldaşlarından gördüğü destekle kinini ve öfkesini düşmanın yarattığı bu kişiliğe karşı savaşa dönüştürdü ve kendinde değişim ve dönüşümü yaratmayı iyi başardı.

Tüm yoldaşlar şöyle ya da böyle bu duruma gelmesi için elinde geleni yapmıştır. Ve ortaya sömürgeci karakteri şahsında aşan bir yoldaşı görmek, sadece ve sadece onure edici oldu-

ğunda tüm yoldaşların göğsü kabaracaktır. Ve biz onun Kuzey'den gelen haberlerini duyduğumuzda yine gurur duyacaktık. Ve şuna daha fazla inanacaktık; düşman ne yaparsa yapsın, dünyanın en özgün, seçkin özel savaş yöntemlerini de uygulasa, mutlaka onların ellerinden Kürt halk evlatlarını çıkararak Kürt halkı için verimli ve üretken evlatlar haline getirebiliriz. İnancımız daha fazla gelişmiştir. Ve düşman şunu da bilsin ki; dağlara çıkan Kürt halk evlatlarına karşı baş edemeyecektir.

TV'lerde Muş Güneyin de şehit düşen 14 yoldaşın içerisinde, Berxwedan yoldaşı ve Batman'da Berxwedan yoldaş için yapılan serhildanı görünce, söylediklerimizin ne kadar haklı olduğunu da görecektim. On binlerce Batmanlı, Berxwedan yoldaşın cenazesini omuzlarına alarak muhteşem bir gösteri yaptıklarında, gurur duymamak mümkün müydü? Hele hele peşi sıra Amed'de, Muş'un güneyinde şehit düşen yoldaşların anısına yapılan görkemli serhildanı da ekleyince, böyle yürek dolusu gençlerin neye muktedir olduğunu görünce, bu devrimin önünün alınamayacağına bir daha inandık.

Düşman kimyasal kullanarak yoldaşlarımızı katletmeye kalkışsa da, bu halkın gönlüne taht kurmuş evlatları uğruna, gerekirse günlerce tüm yaşamı felç edeceklerini bedenleriyle göstermeleri bir devrim için yeter de artar da.

Evet, güzel yoldaş; seni öncelikle gösterdiğin değişim ve dönüşüm gücünle anacağız. Senin şahsında tüm Kürdistanlı gençlere özenle yaklaşmamız gerektiğinin bilinciyle, düşmana kinimizi daha fazla bileyerek gençlerimizi güçlendirmenin tüm yollarını arayacağız.

Evet güzel yoldaş, senin bir haykırışınla Batman'ın nasıl ayaklanışını gördükçe bu halk için daha fazla bedel vereceğimizin sözünü de yeniliyoruz.

Evet güzel yoldaş, seni unutmayacağız. Seni her baharın çiçek açışında, baharın filizlenmesiyle anacağız.

Ruhun şad olsun güzel, espri ve neşe dolu yoldaş.

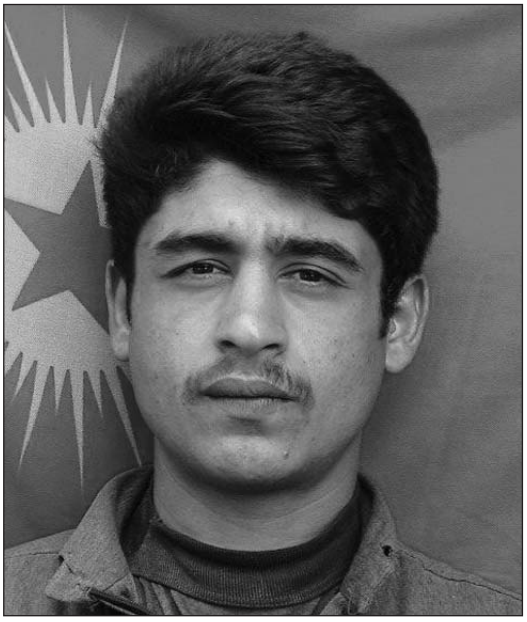
Ruhun şad olsun.

Mücadele arkadaşları

☆☆☆ Bu dağlarda gizli kalmış yaşamları açığa çıkardık

"Dağlarımız şehitlerimizin yaşamlarında şerefli bir yaşam ortaya çıkarmıştır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **İdris SİNET**

Kod adı: **Diyar**

Doğum yeri ve tarihi: **Adana, 1982**

Katılım tarihi: **1999 Adana**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006, Şenyayla-Muş**

Fırtınalarda

Bu uçurum boylarında
Yaşamış bu bedenin
Bir bütün kavgaya
Ve sevdaya bulanmış bedenin
Hafif çiseleyen
Bir sonbahar yağmurunun
serinliğinde
Islık bile çalmayan bir esintide
Vurgun yediğini
Bu kör kurşunları
uslandırdığını
Duymasın anam
Duymasın dostlarım
Hele düşmanlarım sakın duymasın
Soran olursa eğer
Mekapları ayağında
Kefiyesini
Harranca bağlamış deyin
Onlar beni bu halimce bilirler

Mücadele arkadaşları

Aslen Batmanlı olan Diyar arkadaş 1982 Adana doğumlu. Adana Türkiye'nin Akdeniz bölgesinde Kürtlerin yoğun göç aldığı bir kent. Adana'da yaşayan Kürtlerin yurtseverlik duyguları güçlü, Kürdistan'da yaşanan olaylara karşı duyarlı, Önderlik etrafında kenetlenmiş bir yapıya sahip. Devlet burada yaşayan Kürtleri ötekileştirmiş, en tortu işlerde çalışıyor, gece kondularda yaşıyorlar. Devletin onlara verdiği tek şey baskı, işkence ve zulmündür.

Diyar arkadaş 1999 yılında Önderliğin Kenya'dan uluslararası bir komplo sonucu kaçırılıp Türkiye'ye teslim edilmesinden etkilenip Özgürlük hareketine katılır. 1999 Eylül ayında Kelareş üzeri Güney Kürdistan'ın Kandil alanına gelen Diyar arkadaş, beş yıla yakın bu alanlarda kaldı. Örgütsel sorunlarımızın en ağır yaşandığı yıllardı bu yıllar. Önderlik yakalanmış, geri çekilme yaşanmış, iç tasfiyecilik kendisini örgütlemiş, YNK ile savaşmak zorunda kalınmıştı. Diyar arakadaş, YNK savaşının birinci ve ikinci hamlesine katılmış ve tüm süreçlerde başarıyla çıkmış ve kendisini bir özgürlük militanı olarak ispatlamıştı. Kelareş'te kaldığı süreçte yeni şervan eğitimi gören Diyar arkadaş, daha sonra Kandil bölgesinde hem askeri hem de siyasi eğitimlere katılmış ve kendisini örgütsel görevlere hazır, yetkin ve donanımlı hale getirmişti. Fedakar, çalışkan, espiri yapmayı seven, gözükara, parti değerlerine bağlı, Önderliğin özgürlüğü için gözünü budaktan sakınmayan bir yapıya sahipti. Siyasi ve askeri eğitimlerine oldukça önem veriyor; bilmediği konularda sürekli araştırma yapıyor, sorular soruyor öğrenmeye çalışıyordu. Oldukça mütevazı, olgun, birikimlerini çevresiyle paylaşıyordu. Daha çok teknik konular üzerinde yoğunlaşıyor, ağırlıklı olarak teknik konularda eğitim görüyordu. Bildiklerini arkadaşlarına aktarıyor, örgütsel kuralların yerine getirilmesi için ise amansız mücadele yürütüyordu. Önderliğe bağlı, inandığı gibi yaşayan, tasfiyeciler karşısında ise taviz vermeyen bir duruşa sahipti. O, ne tür görev verilirse verilsin itiraz etmiyor ve severek verilen bu görevleri yerine getiriyordu.

"Gördüğüm eğitimler ve YNK savaşında kazandığım savaş tecrübesi ile yeterli olmasa da kendimi her türlü göreve hazır hissediyorum" diyordu. Yaptıkları, yerine getirdiği görevler kendisini tatmin etmiyordu. Daha fazlasını yapmak için ısrarla Kuzey Kürdistan'a gitmek istiyordu. Gerek Kandil gerekse Metina bölgesinde kaldığı dönemlerde yazdığı bireysel raporlarında Kuzey'e gitme istemini ısrarla belirtti. Bu ısrarı üzerine Dersim'e gidecek grupta yer alması kararlaştırıldı. Ancak daha sonra bir dönem daha kalmasının uygun olacağı düşünülerek gitme kararı durduruldu. Ancak Diyar arkadaş bir kez kararını vermişti ve ne olursa olsun Kuzey'e gitmeye kararlıydı. Örgüt yönetimi Diyar arkadaşın bu kararını değerlendirmiş ve bir yıl sonra Kuzeye giden gruplarla birlikte Diyar arkadaşın düzenlemesi de yapılmıştı.

Diyar arkadaş yıllardır özlemini çektiği topraklara nihayet ulaşmıştı. O artık Kuzey gerillasıydı. Güney'de kazandığı birikim ve tecrübeyi Kuzey'de yaşama geçirecekti. Biriktirdikleriyle akacaktı Kuzey'e ve orada sonuç alacaktı. Kürt halkına yapılan zulmün hesabını Kuzey'de soracaktı. Önderliğen özgürlüğü için savaşacak, sürgünde yaşayan halkının intikamını alacaktı.

Güney Kürdistan'da ayrıldığında biz geride kalan arkadaşlar hüzünlenmiştik. O'nun boşluğunu hissediyorduk. Böyle bir arkadaşın boşluğunu doldurmak kolay değildi. Ama Diyar arkadaşın özleminin gerçekleşmiş olmasına da sevinmiştik. O'nun Güney'de gösterdiği başarıyı Kuzey'de de sergilediğini, aynı performansı katlayarak sergilediğini ve hatta daha yüksek bir moralle yaşama katıldığını, arkadaşların yüreğinde büyük bir iz bıraktığını duyduğumuzda "beklenen de buydu" diyorduk. Diyar arkadaştan başka da bir şey beklenemezdi zaten! O, zaferden zafere koşan, başarılarına başarı ekleyen biriydi. O, geçtiği her yerde iz bırakan, parti çizgisini yaşamıyle en iyi temsil eden, iyi bir militan, eşsiz bir yoldaştı.

Diyar arkadaş, 25 Mart günü 14 arkadaşıyla birlikte düşmanla girdiği bir çatışmada kahramanca direnerek şehitler kervanına kadıldı. İzinde yürüyeceğimizin sözünü veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

HPG Anakarargah Komutanlığı'na bireysel öneri raporumdur

Adım İdris Sinet, 1982 Adana doğumluyum. Batman asıllıyım. 1999'da Önderliğin esaretinden etkilenerek örgüte katıldım. Kelareşte bir yeni savaşçı eğitimi gördüm. 1999 eylül ayında Kandil alanına geçtim ve yaklaşık dört buçuk yıl Kandil alanında kaldım. 2002 yılında teknik eğitimi aldım. Ayrıca devamlı askeri eğitimler gördüm ve YNK savaşında hamlelere katıldım. Bir çok sevdiğim arkadaş bu savaşta şehit düştü. 2003'te Behdinan Metina alanına geçtim. yaklaşık iki yıldır Metina'dayım. Ve burada teknik eğitim gördüm. 6 yıldır devamlı askeri birliktlerde ve taburlardayım. Bu süreç içerisinde devamlı Kuzey'e gitmeyi önerdim. Ama hep ertelendi ve ben örgütsel kararları esas alarak kendimi dayatmadım. Ama bu son dönemlerde Önderliğimizin esaret durumu beni çok zorluyor. Örgütün yeniden yapılandırılması bazı örgüt içi sarsıntıların olması, buna rağmen örgütümüzün ilkeli ve güçlü bir şekilde ayakta kalması ve HPG'nin 3. Konferans'ının kararları temelinde hamle yapmasının bizim için çok önemli olduğu biliniyor. Yapılan düzenlemelerde ben 2004 yılında Dersim grubuna seçilmiştim. Ama son anda benim yerime bir takım komutanı gruba girdi, benim gelecek bahardaki grupla gönderileceğim söylendi. Ve ben bu gidişi bekledim. Ama artık Kuzey'e gitmek için sabırsızlanıyorum, ve bunun için bu öneri raporunu yazıyorum.

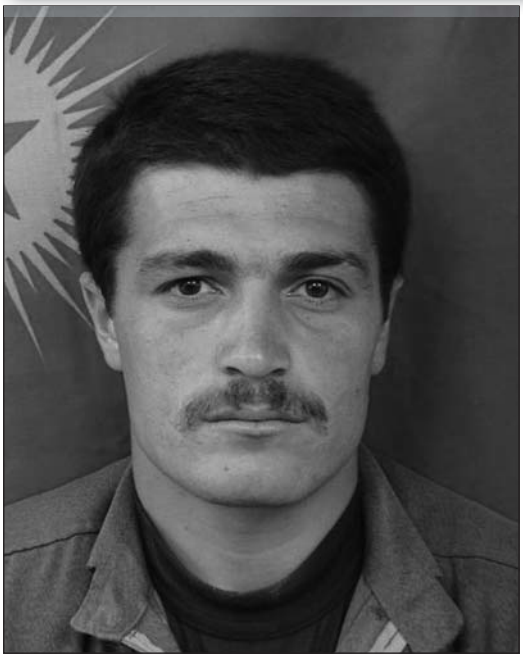
Şimdi Şehit Resul taburu Şehit Sabri bölüğündeyim. Konferans hazılığını yaptık ve ben de burada çalışmalara katıldım. 6 yıllık örgüt tecrübem var. Savaş tecrübesi az da olsa aldım. Kendimi yeterli değil de hazır hissediyorum. Güney sahasında çok kaldım. Artık örgütte yeni de değilim. örgüt içerisinde hiç görev yapmadım. Bu beni etkilemiyor. Sadece Kuzey'e, Dersim veya Amed alnanına gitmeyi öneriyorum. Öneri hakkımı bu temelde kullanıyorum.

Diyar Batman
Şehit Resul Taburu
Şehit Sabri Bölüğü-Metina 09-03-2005
Devrimci selam ve saygılar.

AZADÎ LI ÇIYAYAN BÛ BER BI WAN ÇIYAYAN VE BI RÊ KET

"Ji bo gelekî, dilê xwe nasnameya xwe û yekîtiya siyasî bi dest xistî, tank û top ne ti tişt in. Gerîlayê di vê rê de şer dike ne tenê şervan e, di heman demê de afrînerê jiyana nû ye"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Bülent TANIŞIK**

Kod adı: **Eriş AMED**

Doğum yeri ve tarihi: **Amed 1977**

Katılım tarihi: **1994 Botan**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006 Şenyayla-Muş**

RIYA DÛR

Ji rojeke dûr
Dimeşim ber bi berbanga sibehê
Lê roj hilnayê, gir ditirse.
Ji tariyê, nalîna stêrkan winda dibe
Ji mêj ve,
Bager mîna ejdahayekî rê li min dibire
Ez û çilê zivistanê,
Ber bi biharê ve,
Tev dimeşin.
Ji agirê dûjehê germtir
Çavên evîne li ser min in
Û awirên wê,
Hêviya azadiyê ji min guman dike
Hesret, hesreta salan;
Dilê wê mîna volqan
Ber bi yekbûnê ve dilorîne
Bûye dildara min
Ne şeveke reş,
Ne jî bagerokên dîrokê
Pêlên hêstên min,
Wekî lêmiştên Diclê
Dibe tofana evînê
Û dilê min dike derê,
Kef digire,
Wê dîsa li ser sînga xaka te be,
Kurdistana min.

Şehîd Rêzan LUQMAN

B I K E

“Pîroziya bawerî ji bo min pêxe,
Finda li ser çarmîxa Îsa,
Wek dareke bilind bibim,
Û
Netefim.
Gulan bavêjin li ser rûyê min,
Ez sînga dayîkê bi deremet im,
Feratim,
Xeyalên xwe bireşînin li ser min,
Zewaca min û Ferat nêze,
Ez keçika bedew, Dîcle me.
Gula zivistanê ger agir be,
Evîna havîn ger baran be
Û
Koçberî ya payîzê be,
Ji nû ve vegera hemûyan,
Ma, ne buhar e?
Ger wisa be, min hembêz bikin
Û
Bernedin,
Bigrin ji destê min,
Bi dîlanê bigerînin,
Nehêlin serê min were xwarê.
Ez bejnbillinda Kurdistanê,
Ararat im.
Ez axeke pîroz im,
Min nexeydînin.
Zanebûn û nasname biçînin,
Da ku gulên aştî vekim vê buharê.
Bila hevaltî bimeşe li ser min,
Ez ew welatim,
Welatê evîndarê hevalim...

Keviyên berfê girtiye mejî,
Dil wek agirê ka ye.
Lewra,
Mirina bi nirx,
Jiyana dil bi êş,
Ceribandinên xemgîn,
An go dijberê wan,
Çi dibe,
bila bibe,
Ez jî dixwazim,
Di agirekî azweriyê de bişewitim…”

Te tekoşîna xwe ji mere hîşt

"Jiyan ku hebe divê azad be"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Hamet GULİ**

Kod adı: **Hamza KOBANİ**

Doğum yeri ve tarihi: **Kubani, 1979**

Katılım tarihi: **2001, Kobani**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006**

Şenyayla-Muş

TU ZANÎ

Dîwarên ku te li dora xwe rakiriye,
Pir bilind e.
Ev dem,
Demeke sîxure,
Ketiye nava demên hevaltiyê.
Min xwe kir behreke mezin,
Pêlên min li ku derê da,
Bi hêz û mezin
Sînor nehişt rakir.
Lê dîwarên dilê te,
Jê borîn ne gengaze,
Dilop bi dilop min diçikîne.
Dîwarên te yê dil
Bi behran jî têr nabe.
Têr nabe heval,
Lê min dixwest
Tu wek roja zayîna xwe bimaya,
Ew roja min te nas kir.
Bi dil germiyeke mezin,
Min te hembêz kir.
Wergera hestan bi ziman pir zor e,
Wek wê rojê,
Bimîne heval,
Ku mirov ji her tiştî
Xweşiktir dibiriqî, di çavên te de.
Wek wê rojê heval Ku hevî ji serkeftinê bi rûmetir bû.
Ew roja ku te destê min girt û şidand,
Wek wê rojê bişidîne dilê xwe.
Evîneke giranbûha ku bedêla wê nîne,
Wek destê dayikên me,
Dihat di dilê me de rûdinişt.
Ew dil bû,
Min û gelê min rakir şipiya.
Bi kinasî heval,
Ji dil nekeve!

Ji çavên min nebe rondik
Û
Nekeve erdê,
Neşikê heval!
Ger tu bikevî ji çavên min,
Ez jî, ji dilê xwe bikevime erdê,
Wê gavê ezê bimrim.
Min ji bîr neke heval,
Jiyanê ji min qut neke heval,
Li ber gelek hendefan,
Min ji destê te girt heval,
Lê ji hendefên dil,
Kes nikare ji destê hêviyên te bigre.
Baskên firînê hezkirina te ye heval,
Tu carna weke lehiyê bi hêz bûyî,
Ji bo min pêl bi pêl.
Tu carna weke dengekî bilind,
Ber guhê min weke bi milyonan gel.
Neçe heval!
Hevala min,
Ji ava jiyanê re newala min,
Neçe!
Rê, hê jî dirêje,
Ger bîryara kêrê be,
Çûndina te bila bê deng nebe,
Ku tu jî pê nehesî.
Çûndineke sêwî nehêle ji min re,
Destek beybûn bigre û biçe,
Bêhna çûndinan pir giranin,
Carna te ji yaran tavêje,
Lê kes pê nahese.
Bi ya min be,
Neçe!
Rê xubare,
Tewanga jînên ne nas,
Ji bo me gunehbare,

Qey tu nizanî
Çîroka xwe?
Di nava çar-
medora agirî
de nehêle,
Destê xwe bi xwînê
neke!
Neçe heval!
Ma tu dê biçî ku?
Rê nîne heval,
Rê bi qasî bejna te ye.
Neçe!
Bejna xwe ji siya tava zozanan qut neke,
Wê jî sêwî nehele,
Neçe!
Biçe!
Ger tu nikaribî ji hezkirinê hez bikî,
Biçe!
Ger dema tu keniya yî,
Ji çavên te
Stêrk bimrin û bikevin,
Biçe!
Stêrkên çavên min,
Hewceyê çavên bi ezmana şîn
Û
Dilên ku li wir difirin heye,
Biçe!
Ger dilê min ji çavên te
ezmanan nebîne,
Li kemînan biqelibe,
Bicemide
Û
Bimre,
Biçe!

Güney'de doğdu ama yüreği Kuzey için attı

"Neyle bilince çakılmak istenirse istensin, herkes şehitlerimizin anılarını gerçek anlamıyla ele almak ve kişiliğiyle bütünleştirmek zorundadır. İşte yoldaşlık, geçmişle köprü kurma, geleceğe uzanma ancak anılara böyle yaklaşmakla gerçek ifadesini bulacaktır. Ve kişiyi büyüten de budur"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Kawan İBRAHİM**
Kod adı: **Karker CİWANRO**
Doğum yeri ve tarihi: **Süleymaniye, 1979**
Katılım tarihi: **1997**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006, Şenyayla-Muş**

Kawan İbrahim yani Karker Ciwanro arkadaş Güney Kürdistan'ın Süleymaniye kentinde dünyaya gelmiş, çocukluk ve yetişkinlik dönemini orada yaşamıştı. Düşman, Kürtlük, savaş, katliam, ihanet, direniş, teslimiyet vb kavramlara yabancı değildi. Daha küçük yaşta Sadam rejiminin Halepçe katliamına tanık olmuş, yüreği hep kin, nefret ve intikam duygusuyla büyümüştü. Yaşadığı coğrafyada iki büyük aşiret önderlikli hareket vardı. Ve bu hareketlerin çevresinde binlerce silahlı peşmerge bulunuyordu. Köyünde, çevresinde tanıdığı hemen her ailede bir veya birden fazla kişinin peşmerge olduğunu biliyordu. Gün gelecek peşmergelerin bir gün Halepçe'nin intikamını alacağına inanmıştı. Ancak zaman geçtikçe ve yaşı ilerledikçe yaşadıklarını, yaşananları daha iyi sorgulamaya başladıkça bunu özellikle aşiret önderlikli hareketlerin gerçekleştiremeyeceğine inanmıştı. Gerek KDP olsun gerekse YNK olsun sadece kendi feodal çıkarlarını düşünüyorlardı. Kürtlük, ulusal birlik ve ulusal çıkarlar bunların umrunda değildi. Ve hatta ilk dönemlerde bu hareketlerin kendi içlerinde birbirlerine karşı yürüttükleri savaşa anlam veremiyor ve bu her iki güçten de nefret ediyordu. Brakujî denilen olay buydu. *"Neden bunlar birbirine karşı savaşıyorlar, her ikisi de Kürt ve her iki taraftan da peşmergeler ölüyor"* diyordu. Daha sonra bu her iki hareketin PKK gerillalarına karşı Türk devletiyle ortak operasyon yaptığını duyunca buna da anlam verememiş ve kabullenememişti. PKK gerillaları peşmergelere benzemiyordu; yaz kış, gece gündüz sürekli dağlarda yaşıyorlardı. Yaşamları, konuşmaları, giyimleri peşmergelerden çok farklıydı. Her dört parçadan insan vardı. Yine gerilla kadınlar vardı. Alman, Pakistanlı, Türk, Arap gerillaların PKK saflarında olduğunu duymuştu. PKK gerillarının Türk ordusuna karşı

büyük eylemler yaptığını, karakollar bastığını her gün çevresinden işitiyordu. Fakat *"KDP ve YNK kendi içinde savaşıyorlar, ama söz konusu PKK olunca da birlikte hareket edip Türk devletiyle ortak gerillaya karşı savaşıyorlar. Ama neden!"* diyordu. Buna bir türlü anlam veremiyor ve kabullenemiyordu. Karker arkadaş yaşı ilerledikçe birçok şeyi sorgulamaya başlamıştı. Sorgulama onu PKK ile tanışmaya, tanışma ise onu gerilla saflarına katılmaya götürmüştü.

Karker arkadaş uzun süre Güney Kürdistan'ın değişik alanlarında kaldı. Ancak yaşama katılımı özlü ve sade olduğu için hiç zorlanmadı. Hatta birçok konuda kendisi gibi Güney Kürdistan saflarından gelip gerillaya katılan ancak birçok zorluk yaşayanlara yardımcı oldu. O, arkadaşların eğitimlerine katkı sundu, yaşamda onlara moral verdi, güç kaynağı oldu. Güney'de doğdu, ama yüreği hep Kuzey için attı. Savaşın en kızgın yerinde olmak, kozlarını düşmanın kalbinde paylaşmak istedi. Gün geldi tarih evrildi, devran döndü ve Karker

arkadaş silahını kuşandı, sırt çantasını kaptığı gibi Kuzey'e doğru yol aldı. O, asi dağların şahini, kuş uçmaz, kervan geçmez, yol vermez dağların yolcusu oldu. Yollar ayakları altında eridi, kayboldu. Ve asi dağlar o soylu yürüyüşün önünde secdeye durdu.

Sanki gerillada doğmuş gibiydi

2001 yılında Şehit Remzi alanına gittiğimizde tanışmıştık Karker arkadaşla. Süleymaniyeli 'Soran' bir arkadaştı. Pratikteki yaşamı yüksek bir moral, büyük bir coşku ve özveri ile yürütüyordu. Düşmanı çok iyi tanıyordu. Duyarlı ve dikkatli bir yaşamı hem yürütüyor, hem de bu düzenli ve disiplinli duruşu bize aşılamaya çalışıyordu. Yaşamının her alanında kelimenin tam anlamıyla bir gerillaydı. Sabah bütün arkadaşlardan önce kalkar keşfini yapar dikkatli bir biçimde ateşi yakar ve çayı demlerdi. O ilk uyanan ve duyarlılığın en incesini hiçbirimize kaptırmadan, adeta gerillayla doğmuş biri olarak bunu uygulardı.

Sabahın neyi getireceği belli olmayan savaş ortamında, o yiyecek ihtiyacını giderdikten sonra *"arkadaşlar ihtiyaçlarımızı karşıladık, hemen çantalarımızı toplayalım olası bir durma karşı derli toplu olalım"* diyerek duyarlılığını hep yeniden yeniden yaratıyordu. Gelişebilecek her türlü operasyona ve olumsuzluğa karşı hep hazırdı.

Evet, O, Büyük Güneyli bir yoldaştı. Ancak Kuzey'e hepimizden erkenden adapte olmasını bilen biri olarak, bize örnek olmayı hep başarmıştır. Evet, O ilkel milliyetçiliğin ve peşmerge kültürünün çok yaygın olduğu bir alanda büyümüştü. Ancak O ilkel milliyetçiliğe ve peşmerge kültürüne ret temelinde büyüdüğü için, bu ters ve eksik Kürtlük anlayışlarının neye yol açacağını yakinen bilen biri olarak, bizi bu kültürden uzak tutmak için her şeyi yapıyordu.

O ulusal demokratik mücadelenin iyi bir harcı olmak için, parçalanmışlığın bir gün mutlaka sona ermesi için elinden gelen her şeyi yapmaya çalıştı. Herkesin adeta dağlardan inmeyi dayattığı bir ortamda, O dağın en sert mücadelelerini içeren sahalarına, hiçbir tereddüt göstermeden ilerleyerek halkımıza gerekli olan ulusal ruhun birlikteliği için, temel harç olma görevini eksiksiz olarak gerçekleştirmiştir.

O, hem ulusal renklerin bütünlüğü açısından, hem de peşi sıra gelişen görkemli Amed direnişi için bir mihenk taşı olmuştur.

Güzel yoldaş Güney'de başlattığın yolculuğunu Kuzey'de sürdürdün ve bizlere örnek oldun. Seni unutmayacağız. Seni ulusal birliğin bir kilometre taşı olarak her zaman anacak ve anına bağlı kalacağız.

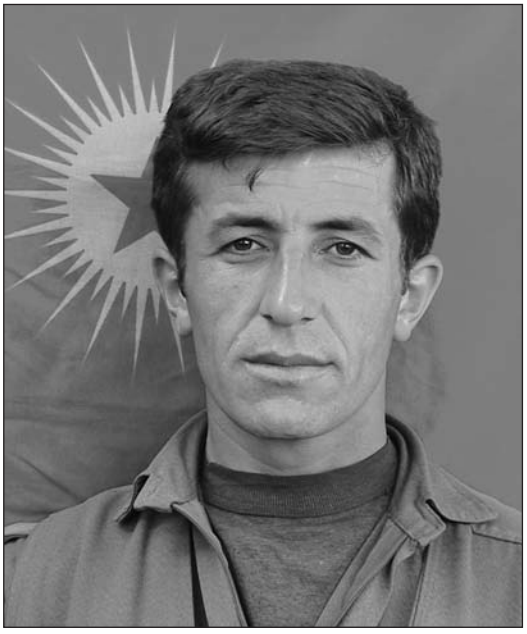
Mücadele arkadaşları

SOYLU BİR İSYANCI

"PKK
özgür bir dünya
yaratma eyleminin adıdır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Hüseyin KIZIL**
Kod adı: **Kawa ADIYAMAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Adıyaman 1978**
Katılım tarihi: **1997 Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006 Şenyayla-Muş**

Kawa arkadaş savaşın en kızgın döneminde mücadele ile tanışır ve 1997 yılında Mardin Eyaletinde mücadeleye katılır. Mardin Eyaleti Özgürlük savaşının en gelişmiş olduğu alanlarından biridir. Eyalette korucular ve işbirlikçi ihanetçi çeteler bulunsa da asıl olarak halkı yurtseverdir. Özgürlük hareketi ilk ortaya çıktığı andan itibaren Mardin halkı Özgürlük hareketine kucak açmış, maddi ve manevi destek sunmuştur. Eyalette gerillaya katılımlar yoğundur. Korucu ve işbirlikçiler dışında Özgürlük hareketiyle ilişkiye girmeyen aile yok gibidir. Hemen hemen her ailede bir iki şehit vardır. Sayısız destansı kahramanlıklara, direnişlere tanıklık etmiştir. İşkence, tutuklanma, sürgün, katliam yaşamlarının bir parçası olmuş, devletin baskı ve zulmü karşısında bir serhildan halkı olmuş, serhildanlara öncülük ve önderlik yapmıştır. 1992 yılı Newroz kutlamalarında Nusaybin serhildanı kana bulanmış, Nusaybin halkı direnişiyle tarihe nam salmıştır. Mardin bölgesi faili mechul cinayetlerden yoğunca nasibini almış, Hizb-i Kontraların boy hedefi olmuş ve yüzlerce şehit vermiştir. Tüm baskılara, katliamlara, işkencelere rağmen yılmamış ve yüzlerini özgürlük savaşçılarına hiçbir zaman dönmemişlerdir. Direngen ve efsane bir halk olma özelliklerini hep korumuşlardır.

Mardin Eyaleti Özgürlük hareketi için de stratejik bir önemdedir. Gerek lojistik destek olsun gerekse de yeni savaşçıların katılımı konusunda olsun büyük bir katkı sunmuştur. Ancak Mardin Eyaleti Kürdistan'ın diğer eyaletlerine oranla gerilla savaşı konusunda oldukça zorlu bir alandır. Elbette her bölgenin, alanın kendine özgü zorlukları vardır, ancak Mardin Eyaleti tüm bunlara rağmen biraz daha özgündür. Çünkü arazisi gerilla savaşı için çok uygun değildir.

İşte Kawa arkadaş tüm bu gerçekleri bilerek, zafer ve inanç yüklü olarak 1997 yılında Mardin Eyaletinde gerillaya katılır. Fedekar, azimli, çalışkan, tutkulu ve inançlıdır. Tüm zorluklara rağmen bir an olsun inancını yitirmez. Aksine zorluklar onun bilincini, kinini ve öfkesin biler. 2007 yılından Önderliğin esaretine kadar Mardin Eyaletinde kalır. Örnek bir gerilla savaşçı ve komutan olur. 1999 yılında Önderliğin geri çekilme kararına kadar da Mardin Eyaletinde kalır. Geri çekilme kararıyla Güney Kürdistan'a geçer. Yaklaşık üç yıl Güney Kürdistan'da kalır. Bu süreçte kendini ideolojik ve politik olarak eğitir. Önderliğin esaretini bir türlü kabullenemez. Yüreğinde düşmana olan kin ve öfke bir türlü dinmez. Tekrar Kuzey Kürdistan'a dömek ve savaşmak ister. Yazdığı her raporda Kuzey Kürdistan'a gitmek istediğini vurgular. "Hazırım" der. Ve en sonunda 2003 yılında Kuzey'e grupların gideceğini duyar ve yeni bir rapor yazar, ardından da sözlü olarak gidip yönetimle konuşur ve gitme istemindeki kararlılığını ortaya koyar.

Kawa arkadaş Güney'de yaşananları iyi gözlemler ve kimi bireylerde yaşanan örgütsel savrulmayı çabuk fark eder ve buna isyan eder. Yaşanan iç tasfiyeciliğe karşı mücadelede kendisini korumayı esas olar. Önderliğe ve partiye bağlılığından asla taviz vermez. Ancak Güney'de kalarak da bu yaşanan geriliklere fazla ortak olmak istemez. Savaş dışında kalmanın nasıl bir çürümeyi beraberinde gitirdiğini iyi gözlemler. Bu yüzden Kawa arkadaş bu süreçte daha çok kendisini eğiterek geçirir, beyinini ve yüreğini özgürlük savaşına adar. Örgüt dışı yaşamın kenarından bile geçmez. Böyle bir yaşamı kendisine layık görmez. Mücadelenin kenarında, kıyısında, ortasında değil en önünde yer almak ister. Umudunu, inancını, moralini hiçbir zaman yitirmez, aksine onları daha fazla burada keskinleştirir. Bunu gören arkadaşlar Kawa arkadaşın düzenlemesini Erzurum Eyaletine yaparlar. Erzurum'a gideceği kendisine söylendiğinde Kawa arkadaş yerinde duramaz. Büyük bir heyecan ve moralle etrafındakilerini kucaklar ve sevincini arkadaşlarıyla paylaşır. Hızla hemen gitme hazırlıklara yapar.

Kawa arkadaş 2003 yılında bir grup arkadaşıyla Erzurum Eyaletine geçer. Erzurum Eyaletinde uzun bir süre kalır ve örnek bir devrimci milatan özellikler sergiler. Kısa zamanda araziyi tanır ve görevlerini eksiksiz yerine getirmeye çalışır. Çalışkanlığı, fedekarlığı, humanist ve sevgi dolu olması arkadaşları arasında çok sevilen ve aranan biri olur. Artık O Mardin'de başladığı gerilla serivenini Erzurum'da büyük bir şefk ve heyecanla sürdürecektir. O artık Erzurum'un Muş'un tüm Kürdistan'ın soylu ve asil isyancısıdır. Dağların şahinidir.

Kawa arkadaş Muş'un güneyinde Newroz kutlamalarından bir kaç gün sonra 25 Mart günü düşmanın hain saldırısı sonucu şehit düşer. Tarihten devir aldığı Demirci Kawa'nın özgürlük mişalesini Kawa arkadaş kızıllaşan bedeniyle Muş'un güney yaylalarında gürleştirir. Ve ölümsüzleşir. Ölümsüzler kervanına katılır.

Ve bizler onun mirasının emanetçileri olarak söz veriyoruz ki o kutsal ema-

neti yerde bırakmayacak, insanlığın onur abidesi olarak her zaman onu yüreğimizde yaşayacak ve yaşatacağız.

Şehit Kawa yoldaşın örgüte yazdığı bireysel raporundan kısa bir kesit:

"Adım soyadım Hüseyin Kızıl, 1978 yılında Adıyaman'ın Kâhta ilçesinde dünya'ya geldim. 1997 yılında Mardin Eyaleti'nde katıldım. Mardin Eyaleti'nin Ömeryan, Savur ve Gabar bölgelerinde pratik yürüttüm. 2000 yılında Kandil'de iki aylık Parti Merkez Okulu eğitimi ile taburlara verilen eğitimleri gördüm. 2003 Kuzey grupları ile Erzurum Eyaleti'ne gittim. Önderliğimize yapılan Uluslararası komplonun yedinci yılına girdiğimiz bu süreçte, komplonun vahşetini amaç ve niyetini daha iyi görmemizi sağlayan gelişmeleri yaşıyoruz. Önderlik daha başından komployu fark edip boşa çıkarmak için yoğun bir mücadele içine girmeseydi, Özgürlük hareketinin temsilini yaptığı Kürt halkının akıbeti ne olurdu artık bilinen bir husustur. Kim olursa olsun bizim esas alacağımız biri varsa o da Önderliğimizdir. Halkımızın zafere yürüdüğü böyle bir süreçte, iç ve dış saldırıları boşa çıkarmak için Önderliğimiz etrafında kenetlenme ve daha çok mücadele etmemiz gerektiğini bütün bu saldırılar bize göstermiştir."

Mücadele arkadaşlar

Umudum sevdam

Tek tasam veda edişin
Ağıt yakarım
Ağıt'ım gidişin
Savaşım yaşam
Kavgam barış içindir
can yoldaşım
Yüreğim kan pıhtısı
Bir can pahasına da olsa
Bu kavga bitmesin isterim
Er meydanında teke tek
Kan ter içinde kalana dek
Kan döktüğün topraklara
Adını yazacağım
Kalbime gömeceğim seni

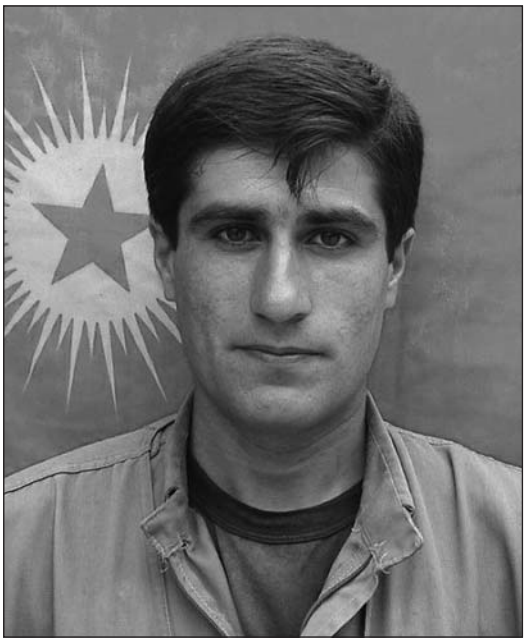
(Roni)

İsyan önderlerinin ruhunu yaşayan bir isyancı

"Şehitlerin kanları boşuna akmadı. Onlara verdiğimiz her söz, '*şehitleri anmak yaşamaktır*' şiarında somutlaşmıştır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Reşit AHMET**

Kod adı: **Mazlum AFRİN**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1980**

Katılım tarihi: **1999, Afrin**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006, Şenyayla-Muş**

Kötü ruhlara savaştı gidişi

Gidişi umuttu kardelene benzer
Baharın muştusuydu
Yaprakların açılışına benzer
Suların gürül gürül taşmasıydı
Nuh'un tufandan sonra toprağa
İlk basmasıydı
Aşka yolculuktu
Başlangıçtı
Kapıyı kapatmaktı
Dönmemecesine gidişti
Kalanlara son bakıştı
Olgunlaşan meyvenin yere düşmesiydi
Ruhun bedenden ayrılmasıydı
Kötü ruhlara savaştı gidişi

Kemal Çınar

Mazlum Afrin, Güney Batı Kürdistan'ın Afrin (Efrîn) şehrinde 1980 yılında dünyaya gelir. Efrîn, Güney Batı Kürdistan'da yani Kürdistan'ın Suriye parçasında küçük bir yerleşim yeri. Suriye'nin en kuzeyinde yer alıyor. Kilis ve Hatay ile sınır komşusu. Harika bir dogal zenginliğe sahip. Efrîn'de doğup büyüyenler yaşadıkları bu çoğrafyayı Dersim'e benzetiyorlar. Ormanlık ve yüksek dağlara sahip. Zeytincilik ve tarım Efrîn halkının neredeyse tek geçim kaynağı. Kürtlük ve ulusal duygular oldukça gelişkin. Yüzlerce şehidi var. Yiğit, fedakar ve özverili bir halk. Ulusal mücadele için büyük bedel vermiş, acı çekmiş göz yaşı dökmüş. Çocuğunun nafakasını Özgürlük hareketinin militanlarıyla paylaşmış, gerillasını, Önderliğini, şehitlerini en zor koşullarda sahiplenmiş bağrına basmış.

İşgalci sömürgeci Türk devletine karşı mücadele eden 1892 Hozat doğumlu Dr. Nuri

Dersimi'nin naaşı da Efrîn'de bulunuyor. Nuri Dersimi Kürt Teali Cemiyeti içerisinde bulunmuş ve Dersim isyanını örgütleyenlerden biri. Daha sonra Suriye'ye kaçmak zorunda kalmış ve 22 Ağustos 1973'te vefat etmiş ve naaşı Efrîn'e getirilerek burada defnedilmiş. Nuri Dersimi Kürt gençlerine yönelik yazdığı hatıratım (vasiyet), şiir tadında ve insanın adrenalini yükseltir nitelikte. Mazlum arkadaş gibi yüzlerce Efrîn'li genç Nuri Dersimi'yi tanır ve hitabesinden birkaç satır da olsa ezbere bilir. Nuri Dersimi Kürt gençliğine hitabesinin girişinde;

"Ey Kürt gençliği..

Ey asırların zulmünü istikrar eden civanmert milletin oğlu, beni dinle. İnsanlık tarihinin şafağı ağırırken,onun ilk süleleri Hint denizinden Kafkaslara, küçük Asya'nın doğu yamaçlarından Orta Asya'ya kadar uzanan yüksek dağlarda ve güneşli yaylalarda seni doğuran büyük büyük ırkın mağrur alnına isabet etmiştir. Senin tarihin, ardı arkası kesilmeyen kahramanlık menkibelerinin tarihidir.

Çünkü sen, kırk asırdan beri namuslu ve azade bir varlık için savaşan ve bu gün dahi o savaştan yılmamış olan o milletin çocuğusun. Kürt'ün fırtına ve kasırgalarla dolu dünkü ve bugünkü hayatının, maruz kaldığı felaketlerin ve çektiği ızdırapların sebep ve menşeini aramak, tarihin cilvelerini intibah gözleriyle tetkik etmek hepimizin borcudur.

Varlığını korumak, benliğini muhafaza etmek için, hiçbir millet bizim kadar uzun ve sürekli savaşlar yapamamıştır. Uzun tarihimiz boyunca, hiç bir kuvvet bize maglubiyet itirafı yaptıramamıştır. Kürt alnı, Kürt yurdunun haşmetli zirveleri gibi, daima yüksek kalmış ve hiçbir fatihin önünde eğilmemiştir. Kürt hayatiyetinin hakikati, bugünde şaşmaz hakikatıdır. Çünkü, Kürt ölüm kalım cidalini terk etmemiş, mağlubiyet itirafında bulunmamış, dünya milletleri saflarında silinmeye karar vermiş, yaşamak isteyen ve yaşamak için ölmesini bilen bir millettir.

Ey Kürt oğlu, ey Kürt kızı, dünya bu kararından haberdar olmalıdır

Yaşamak isteyen her varlık döğüşmelidir

Dünya üzerinde bir yeri olmak isteyen her millet çarpışmalıdır. ..." diye dile getirir.

Mazlum yoldaş Nuri Dersimi'nin Kürt oğlu ve Kürt kızlarına yönelik yaptığı çağ-

rıya kulak vermiş ve Kürdistan'da yaşanan zulüm ve sömürüye, barbarlık ve vahşete karşı duyarlı davranmış, üzerine düşen görev ve sorumluluğunun bilinciyle hareket etmiş ve safını netleştirmiştir.

Binyıllardır Kürdistan'da estirilen vahşet, zulüm ve barbarlık hiç eksilmemiş ve 1998 yılına gelindiğinde bu kez Kürt halk Önderi Abdullah Öcalan üzerinden bu vahşet hayata geçirilmek istenmiştir. Önder Apo uluslararası bir komplo sonucu Suriye'den çıkmak zorunda kalmış, Önderlik üzerinden geliştirilen komployla bir halk tarihten silinmek istenmiştir. Önderliğin Suriye'den çıkarılmasını kabullenmeyen Efrîn halkı sömürgeci ve uluslararası komploculara karşı yediden yetmişe ayaklanmış ve serhildana kalkmıştır.

İsyan dolu bir yürek

İsyan önderlerinin ruhunu yaşıyan, Agitlerin, Zilan ve Beselerin yoldaşı olan Mazlum yoldaş 1999 yılında özgürlük safalarına katılır. Kara yağız, gözleri çakmak çakmak, yüreği sevgi dolu, yoldaşına değer veren, tuttuğunu koparan mütavazı bir genç. Halkına bağlı, toplumsal olaylara karşı duyarlı, sözün ağırlığını bilen, az ve öz konuşan biri. Mücadeleye katıldığı andan itibaren Önderliğin son savunmaları üzerinde yoğunlaşıyor, anlamaya çalışıyor, eğitimlere ve yaşama büyük bir coşkuyla katılıyordu. Yaşamda fedekar ve paylaşımcıydı. Demokratik konfederal yaşamı özümsemeye çalışıyor ve anladıklarını kişiliğine yedirmek ve oradan sonuç almak istiyordu.

Aslında Mazlum arkadaş gerillaya geldiğinde Önderlik yakalanmış ve Türkiye'ye teslim edilmişti. Önderlikten sonra özellikle 2000-2004 yılları arasında hareket içerisinde birçok kişinin kafası çok karışık ve büyük bir dağınıklık yaşanıyordu. Bu durumu fırsat bilen tasfiyeciler "zayıf", "güçsüz" gördükleri kişiliklerin üzerine daha fazla giderek düşürmeye çalıştılar. Tasfiyecilerin kullandığı yöntemlerin en başında ise parçacılık ve yerelciliği kullanarak sonuç almak oldu. "Güneylisiniz, Doğulusunuz Küçük Güneylisiniz herkes kendi parçasına gidip orada mücadele yürütsün ne işiniz var burada" deyip yapının kafasını karıştırmaya çalışıyorlardı. Bunu gören Mazlum yoldaş tasfiyecilerin bu oyununu boşa çıkarmak için kendisini Kuzeye önerdi. Ve 2005 yılında Kuzey'e geçti.

Yürek ister bu yolu yüremek; yol uzun, mücadele çetin. Yürek ister dağları aşmak, yoldaşlarına, sevdiklerine, değerlere bağlı kalmak. O yürek zorluklarda sınanmış, düşmanı dize getirmiş, soylu ve asil. Ve o yürek Muzlum Efrîn'in yüreği; tasfiyecilere kafa tutmuş ve doğru bildiği yolda korkusuzca yürümüş ve asla boyun eğmemiş... Mağrur ve asil...

Bir yoldaşın anı defterinden

Bir yoldaş anı defterinde, Mazlum Efrîn yoldaşa ilişkin şunları not almıştı;

"Efrîn'de dünyaya gelir. Partiye 99 yılında katılır. Kandil'de yeni savaşçı eğitimi görür ve bu alanda birçok siyasi, askeri ve örgütsel faaliyetlerde görev alır. Gericiliğe, işbirlikçiğe gelişen uluslararası komploya ve parti içinde gelişen saldırılara güçlü bir cevap verebilmek için, Garzan Eyaletine gönüllü önerisini yapar. 2005 yılında Muş güneyine gelir. Şehit Mazlum yoldaş çok kısa süre tanıma imkanı bulmama rağmen, kendisinden çok etkilendim. Örnek alınması gereken bir yoldaştı. Kendisi iki gün boyunca bize kuryelik yaptı. Güvenlik konusunda olağanüstü hassas ve duyarlıydı. Yol sürecinde kısa molalarla bile güvenliği elden bırakmayarak, yanına bir arkadaş alıp etrafı gözlemlerdi. Şehit Mazlum yoldaş çok fedakar ve emekçi bir arkadaştı. Hiçbir zaman 'ben yoruldum' demezdi. Yol süreçlerinde yoldaşların ihtiyaçlarına duyarsız davranmazdı. Büyük küçük bütün görevlere karşı büyük bir hassasiyet ve görev bilinci ile yaklaşıyordu. Genç yaşına rağmen, büyük bir kabiliyeti vardı. Enerji ve kabiliyeti iyi hesaplayarak, mücadelede hizmet etmeyi bir borç bilirdi."

Söylenecek çok şey var, ama sözcükler Mazlum Efrîn'i anlatmaya yeter mi? Çok zor. Kelimeler telaş içinde, sözcükler kifayetsiz ve Mazlum arkadaşı anlatmak çok zor.

Belki de en iyi Nuri Dersimi seni anlatır yoldaşım. Sen ki onun vasiyetini yerine getirmiş biri olarak bize fazla söz söylemek düşmez. Ruhun şad olsun. Sen hep mücadelemizde yaşayacaksın.

"...Dünün tarihini kanlarıyla yazan Kürt neslinin, kanlarıyla çizdikleri yoldan yürümek borcumuzdur

Biz, kanlarımızla Kürt istiklalinin kızıl şafaklarını açacağız. Ruhlarımızdaki volkanlarla, Kürt kurtuluşunun alevli güneşini yaratacağız

Dünya tarihi bize bakıyor. Şehitlerimizin gözleri bize mütevehcihtir

Hürriyet ilahına sunduğumuz binlerce kurbanlar, kendileri için bizden bir türbe istiyorlar, hatıraları için bir abide bekliyorlar..

Bu abide, hür ve müstakil Kürdistan

Bu abide, milletler camiasi arasında şeref mevkini ihraz edecek olan müstakbel Kürt devletidir

Şehitlerimizin ruhunu şad edelim

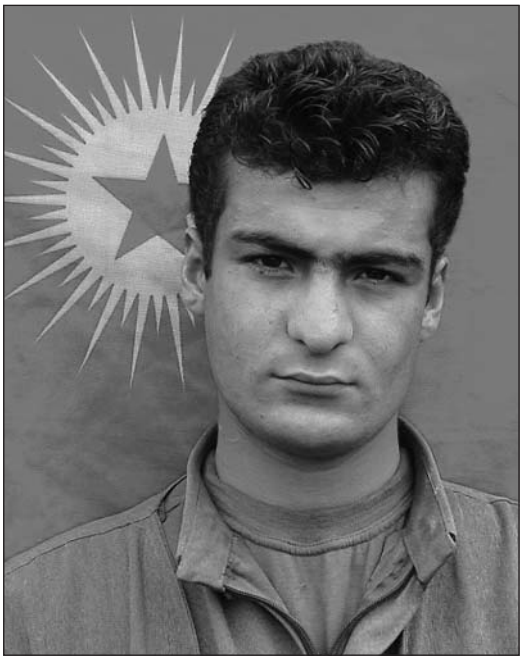
Yaşasın kahramanlar yaratan Kürt milleti, yaşasın hür ve müstakil Kürdistan..."

Mücadele arkadaşları

UMUT DAĞLARDAYDI O DAĞLARIN UMUDUYDU

"İtibar edilecek bağlılık
zafer yürüyüşünü kendilerinde
gerçekleştirenlerin bağlılığıdır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Kenan DEMİR**
Kod adı: **Mervan**
Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1985**
Katılım tarihi: **2002**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006, Şenyayla-Muş**

Mervan yoldaşa

Tomurcuklar henüz patlamışken çıkacağız yola
Altımızda ıslak yeşil çimenler
Üstümüzde beyaz kırmızı
Sarıçiçeklere bezenmiş dallar
Arkamızda dalların hışırtısı
Önümüzde gecenin karanlığı
İçimizde güçlü bir huzur
Raxtlarımız belimizde, silahlarımız omzumuzdayken
Biz ayaklarımıza yükleneceğiz
Adım adım üstüne atacağız
Bir an bile durmamacasına
Bir an bile dönmemecesine
Damağımızda en son içtiğimiz çayın tadı
Burnumuzda toprağımızın kokusu olacak
Şafak sökerken hava kıpkızılken tepelere varacağız
Oralarda bizleri bekliyor olacaksınız
Size ulaşınca
Hep birlikte savaşa selam duracağız
Tomurcuklar daha patlamamışken
Seni düşündüm sana seslenmek istedim
Bir bir dikkatle hazırlamıştım
En içten
En güzel kelimelerimi
Tomurcuklar daha patlamamışken
Aldım haberini şehadetinin
Konuştuğumuz gibi metanetle karşıladım.

Mücadele arkadaşları

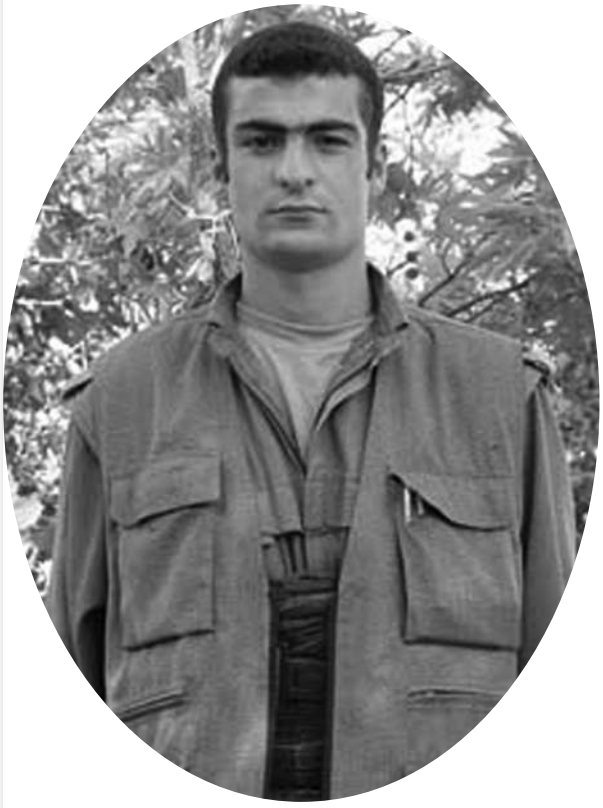

"Hepimizin yüreğini yakan ve başılı başına bir yiğitlik kalesi olan, kanıtlanmış en büyük gerçeğimiz olan şehitlerimize doğru yaklaşmak, onları esas almak istiyorsak, onların yoğunlaştığı, gerçek haline getirdiği biricik nesnenin Parti olduğunu bileceğiz. Onlar partiyi yaratarak kendilerini ölümsüzleştirdiler"

Rêber Apo

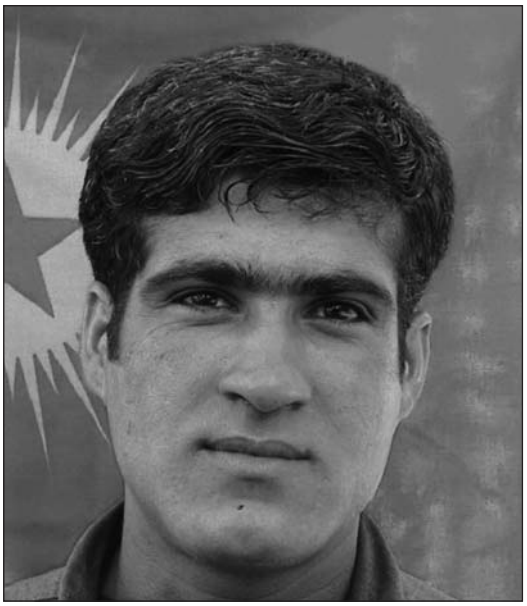
"... yüzü solmuş ışıklar
dönmüştü çehresini kabrime
körpe çeperiyle geceye
sarmaşık gibi örülmüştü
köhne damların bitkin çatıları
adımlarımda kaybolurken
devrilmiş mumların cenazeleri
köşebaşlarında kalmıştı
ışıklar ve mumlar
gecemin, gölgemin ve benim
aramıza ekilmiş
yaban gülleriydi..."

Şiyar Dersim

TEMİZ BİR ŞELALE GİBİ AKIYOR MERXAS YOLDAŞ

"Şehitlerimizin hem gözü pek savaşımları, hem de en ufak bir teslimiyet belirtisi gösterilmeden büyük bir kahramanlığa yaraşır bir direnmeleri söz konusu"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Adnan MAHMUT**

Kod adı: **Merxas HAKİ**

Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1977**

Katılım tarihi: **1999**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006, Şenyayla-Muş**

Gideceksen eğer

Gideceksen eğer, varsa gideceğin bir yer
öyle bir yer olsa bile
o yerlerde insanlar
yıldız yağmurları altında
Hint kasırgalarında
ateşe sarılıyor olmayacaklar
söylemedi, demedi deme
gidiyorsan eğer, bilmelisin
o yerlerde insanlar
yürek gümbürtüleriyle
karşılamayacaklar seni
Gideceksen eğer biliyorum olmadığını ya
öyle bir yer yok
Gideceksen eğer yine de
çizgilerin ötesine
bütün renklerin siyah ve beyaz olduğu
mavisiz ülkeye
günün birinde aldanmayacak bir yere
ılık rüzgarlar salmayacaksan
kirli, sarı yağmurlar yağacak üzerine
elbette ki sofrandan aç kalkacaksın
deryalara kavuşamayacaksın
türküler uzağından geçecek
Eğer gideceksen ellerine sığınmak isterim
kalman için ya
yine de gideceksen eğer
seni yıldızsız, bitimsiz bir gecenin
kuytuluk bir yerinde,
kirli karanlıklara gömerim

Şehit Zinarin

Merxas Haki arkadaş 1999 yılında Önderlik bir komplo sonucu Şam'dan çıktıktan sonra gerilla saflarına katıldı. Askeri eğitimini bitirmiş yoğun olarak siyasi eğitimlerin yapıldığı bir dönemde, yani 2000 yılının güzünde YNK ile başlayan sıcak bir savaşımın içinde kendini buldu. Savaşta yeniydi, fakat yılların tecrübeli savaşçıları gibiydi. İyi bir savaşçı ve komutan olacağı daha o zamanki savaş pratiğinde ve yaşamdaki duruşunda açığa çıkmıştı. Arkadaşlar Merxas arkadaşı için iyi bir savaşçı, yiğit bir komutan olacak diyorlardı.

Merxas yoldaşla birlikte pratikte kalan yoldaşlardan bazıları O'nun için günlüklerine söyle not düşmüşlerdi:

"Güney Batı Kürdistan'dan Kobanili bir arkadaş idi. 1999 yılında partiye katıldı. Kandil'de parti eğitimi aldı. 2000 YNK savaşında askeri tecrübesini kazandı. 2002'de Amed Eyaletine giderek Şehit Remzi bölgesinde gerilla çalışmalarına katıldı."

Başka bir arkadaş ise Merxas arkadaş ilişkin düşüncesini şöyle dile getiriyordu.

"Merxas arkadaş emekle yoğrulmuş bir kişiydi. Tam anlamıyla bir emek savaşçısıydı. Yoldaşlar arasında dürüstlüğü ve temizliği ile bilinen doğal bir yoldaştı. Adeta tertemiz bir su şelalesi gibiydi. Bütün çalışmalarını ve görevlerini kaygısız ve hesapsız büyük bir sorumluluk bilinci ve özveriyle yerine getiriyordu. Çok başarılıydı."

Yine birlikte aynı saflarda düşmana karşı savaşan bir başka arkadaş ise Merxas arkadaşı şöyle dile getiriyordu;

"2003'de Muş'un güneyi alanında açılım yapılmasını önerdi. Bu görevini moralli ve istekli bir biçimde yerine getirerek, askeri olarak alt yapı ve üstlenme gibi faaliyetlere yoğun bir biçimde katıldı. Ve öncülük yaptı. Halk ile diyalogu üst düzeydeydi. Halka güven ve cesaret veren tutumu, halkı mücadeleye katmak için gösterdiği çaba onun dava ve halka bağlı olan bir parti militanı olduğunun en büyük göstergelerinden biriydi. Militanlığının emek ve zorluklardan oluştuğunu, kendi kişiliğinde ispat etmişti."

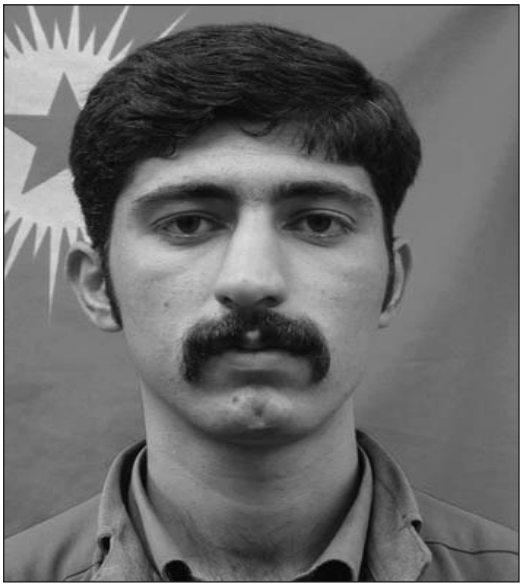
O hep halkın yiğit evladı olarak anımsanacak, destan olup dilden dile dolaşacaktır. Unutulmayacak bir tarih olacaktır."

Mücadele arkadaşları

REBÎN RONAHÎ
ŞERVANEKÎ ASÎ Û ÎSYANKAR

"Şerê Kurdistanê şerê rûmetê yê dinyayê ye, şerê rûmet û demokrasiyê ye"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Arman KATURANİ**
Kod adı: **Rebin RONAHİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Sine, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003, Hacı Ümran**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006, Şenyayla-Muş**

BIHÊLIN

Cihê ez lê ketim,
Bila kes min raneke.
Bihêlin li wir,
Ezê dîsa werim.
Bayê ku li rûyê min dide,
Silavên min tîne,
Rû bi ken her sibe,
Hûn jî bêjin:"Roj baş heval"
Lê min bihêlin,
Ezê tev li ax bibim.
Wênevan bila biresmînin rûyê min,
Di her çiyayê bilind de gerîla dê min bibîne,
Hozan û helbestvan ji min hest bigrin,
Ezê li her derê bim,
Bes min bihêlin,
Da ku ji deriyê şevê derbas bibim.
Mazlûm û Egîdan bibînim,
Zîlan bibînim,
Bihêlin ev dîtîna pîroz min jî,
Bila bike dilopek ji xwe,
Bi kulîlkên xelekê şîn dibe,
Min li wir bihêlin,
Ranekin heval.
Bêhna min tev li giya dibe,
Cîhê ez lê ketim heval,Bihêlin,
Bila hemû tirs ji hendefan bikevin.
Ji bo min axê xera nekin,
Keviran nexeydînin,
Îşev dora min e heval,
Kulmek çirûsk dixwazim,
Ku ji klêşa min der tê,
Îşev daweta min e,
Her tişt dibiriqe,
Weke kenê zarokekê ,
Bila kes min nexeydîne,
Bila kes negîre .

Hevalê Rêbîn Ronahî, di temenê xwe yê ciawn de têkoşînê nas dike. Ciwanekî xwediyê dilekî ciwan. Li hemberî zordestiya li gelê Kurd tê kirin, hesas, hestiyar, serhildêr û ji bo rizgariya ji kulabikên zordestiyê bibiryar.

Hevalê Rêbîn revandina serokatiyê ya di sala 1999and e, bi komployeke navneteweyî û dana Tirkiyê, ti caran nikarî qebûl bike.

Wê demê hê pir ciwan bû. Li hemberî kom-

ploya nanneteweyî ya di sala 1999an de, pêk hatî gelê kurd tev di nava serhildanan de bû. Wê demê hevalê Rêbîn biryara xwe dide ku tevlî têkoşîna azadiyê bibe.

Destpêkê li herêmê dimîne, li gora xwe piştgirî da têkoşînê. Lêbelê piştî hingê bi tiştên dikir dilê wî xweş nedibû. Piştî ku dît tiştên dike têrê nakin li ser karê xwe hizirî, xist lêpirsînê.

Ji bo ku bawer dikir pewîst e tiştên mezintir bike û ji bo azadbûnê pêwîst e bibe gerîla, biryara xwe ya dawî da û tevlî nava refên gerîla bû.

Di sala 2003yan de, hat Hacî Umranê û tevlî perwerdeya şervanên nû bû. Ciwanekî pir zindî, ji xwestina fêrbûnê tijî, bi hereket û biheyecan bû. Di perwerdeyê de her tim pirs dikirin. Li hemberî şaşiyan çekê rexnekirinê baş bi kar dianiya.

Di rexneyan de yê çêkirinê bû, gihatî bû û riyên çareseriyê didîtin. Têgihîştî bû, serwext bû, nefspiçûk bû. Û hinekî jî hestiyar bû. Çawa ku bi salan li serê wan çiyayan mabe, di demeke kurt de li hemberî zehmetiyên xwezayê bi xwezayê re ketibû nava ahengê.

Dema karek derdiket, di cih de xwe pêşniyar dikir. Û erkê digirt ser xwe dixebitî ku bê kêmayî û di dema wî de pêk bîne. Bi ezma fêrbûnê tijî bû. Bi taybetî li ser parêznameyên serokatiyê hûr û kûr dixebitî û serê xwe diêşand.

Beşên bi serê wî nediketin bi caran dixwendin û ji hevalan dipirsiyan da fêr bibe. Hevalekî wisa bû bi qasî ku fêmkirin û zanebûnê, hêza wî ya nirxandin û lêpirsînê jî hebû. Ji bilî dewreyên perwerdeyan jî her tim perwerde beşek ji jiyanê didît û wisa nêzîk dibû.

Weke dildarekî bi çekê xwe ve girêdayî bû. Dixwest li beşên Kurdistanê yên din jî bigere, bibîne, derbasî bakurê kurdistanê bibe û li wir şer bike.

Di nîqaşan tevan de, li ser bakurê Kurdistanê û gerîlatiya li wir diaxiviya. Mijarên wî yên sereke ev bûn. Her tim behsa bedewiya gerîlatiya li bakurê Kurdistanê dikir. Her tim soz dida ku bibe gerîlayekî baş.

Dema dima tenê dikir milmil û di ber xwe de stiranên bişewat digotin. Dema hevalan digot bi deng bistirîne, rûyê wî sor dibû, şerm dikir. Carna li serê latekê rûdinişt, kûr kûr li dûr dinêriya û diket nava xeyalan.

Ka di wan deman de çi firtûnek di nava wî de radibûn ti kesî ji me nizaniya. Lê me dizaniya ku bi doza xwe, bi xwezayê ve, bi hevalên xwe ve û bi malbata xwe ve weke

dildarekî girêdayî ye. Demeke dirêj tenê nedima pişt re vedigeria nava hevalan.

Li Başûrê Kurdistanê pir nema. Piştî ku perwerdeya şervanên nû qediya, bi israr dixwest biçe bakur. Bi komek heval re derbasî bakur, herêma Erziromê bû.

Bakurê Kurdistanê ji binî nas nedikir. Biyaniyê erdê wê bû. Cihê çûyiyê Kurmancî, Dimilkî û bi giranî Tirkî dihat axaftin. Lêbelê hevalê Rêbîn Ronahî ev ji binî nekirin pirsgirêk. Hewl da ku di demeke kurt de erdê herêmê nas bike.

Yên hevalê Rêbîn didîtin digotin qey hevalekî Kevin e û bi salan li herêmê gerîlatî kiriye. Ji serekî heta serê din li eyaleta Erziromê geriya. Amadekariyên çalakiyan kirin, cihên binerd çêkirin, ji hevalên birîndar re av bir, xwarin çêkir.

Ti caran çekê xwe ji xwe dûr nedikir. Çiya bi çiya meşiya. Di binê berfê de ku bi mitreyan stûr dibû dar didan hev. Keşif kir, kemîn danîn. Guhdariya dengê gur û wawîkan kir.

Sermayê dayê, pişta xwe da pişta hevalên xwe û xwest wisa bi xew ve biçe. Ji berfê çay çêkir. Û her tim ev di xeyalên wî de hebûn. Xeyalên rojên xweş di serê xwe de derbas dikirin. Û bihar hat; avê dest bi zêdebûnê û tovê kulîlkan dest bi şînbûnê kir.

Bi hatina biharê re jiyaneke nû dest pê dikir. Heval bi heskirin û hêviyê tijî bûn. Li her deverê pîrozbayiyên Newrozê dihatin kirin. Xweza rengîn û dil şad bûn.

Lêbelê dijmin xayîn û zalim bû. Bi hatina biharê re dijmin derketibû operesyonan, cihên texmîn dikir ku wê gerîla tê re derbas bibin kemîn diavêtin. 25ê Adarê hevalê Rêbîn û komek hevalên xwe rasta yekîneyeke leşkerên dijmin tên. Û di cih de dikevin şer. Dijmin teknîkeke pir giran bi kar tine.

Kobra, balafir, tang dikevin hereketê û şerekî pir dijwar dest pê dike. Şer bi saetan didome. Di encama bikaranîna teknîka giran de Rêbîn Ronahî û komek hevalên xwe tevlî nava karwanên şehîdan dibin.

Em li hemberî berxwedana wan ya qehremanî bi rêz û minet bejna xwe ditewînin û em soz didin ku emê emanatê teslîmî me kirîn heta dawiya jiyana xwe û heta dilopa xwîna xwe ya dawiyê biparêzin. Me ew ji bîr nekirne û em wan ji bîr nakin.

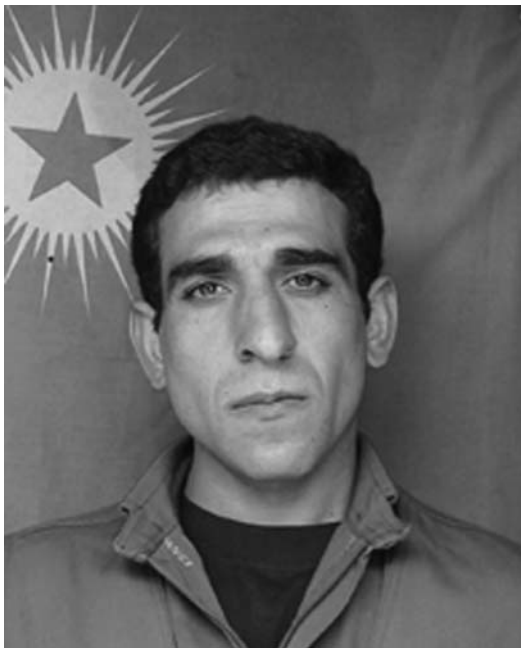
Hevalên wî yên têkoşînê

Gösterdiği kararlılık ve cesaret düşmanın belini kırmıştı

"Şehitlerimize, insanlığın belki en unutulan bir halkını, en onurlu bir biçimde çağa yaklaştırma değerleridir diyoruz"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Mahmut GÜLER**

Kod adı: **Rojhat AMED**

Doğum yeri ve tarihi: **Kulp, 1982**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006, Şenyayla-Muş**

Rojhat arkadaş Amed'in Kulp ilçesinin Kiğırvan köyünde dünyaya gelir. '93 yılında köylerinin düşman tarafından yakılması sonucu, Amed merkeze taşınırlar. Köyleri yakılıp talan edildiği için sadece bazı zorunlu eşyalarını kurtarabilmiş ve Amed merkeze gelerek burada kirada yoksulluk içinde yaşamak zorunda kalmışlardı. Rojhat arkadaş maddi imkansızlıklara rağmen ilk, orta ve lise öğrenimini burada gördü. Bir yandan ailesine maddi katkı sağlamak için çeşitli işlerde çalışırken diğer yandan da gençlik çalışmalarına destek oldu. Ailesinin yurtsever oluşu ve onlardan almış olduğu ülke ve toprak sevgisi, O'nu yaşamının her alanında güçlü ve başarılı kıldı. Yaşıtları oyun oynaken o siyasal mücadelenin orta yerinde kendisini buldu. Bir yandan düşman gerçekliği operasyonlar, ölüm ve korku, diğer taraftan açlık ve yoksulluk. Çocukluğunu yaşayamamanın parçalanmış hüznünü taşıyordu minicik yüreğinde. Yaşanmamış bir çocukluk evresi, yerini erkenden olgunlaşmaya bırakmıştı. Zamanından önce büyümüş; sorumluluklar almış, ailenin göz bebeği olmuştu. Derslerinde başarılı, çevresinde sayılan, değer gören, arkadaşları arasında sözü dinlenilen, tuttuğunu koparan, yürekleri fethetmeyi bilen örgütçü bir militandı Rojhat yoldaş. Düşmanın Amed halkına yaklaşımlarını hiçbir zaman kabullenemedi. Ne Amed halkına ne Kürt halkına ne de yoksul diğer halklara karşı uygulanan baskıları, zulmü kabullenmedi. Emekçiydi, aileyi geçindirmenin ne demek olduğunu erkenden öğrenmişti. O yüzden emekten yanaydı, zulme ve sömürüye karşıydı; hak ve adeletten yanaydı.

Vahşi barbarların zulüm ve zorbalığının tanığıydı. '99 yılında gerçekleştirilen uluslararası komplo sonucu Parti Önderliği yakalanarak Türkiye'ye getirilmişti. TV bültenleri sürekli Önderliğe ilişkin çirkin haberler geçiyordu. Görüntüler ek-

ranlardan aktıkça middesine kramp giriyor ve bunu bir türlü sindiremiyor, kabullenemiyordu. Birçok kişi Önderlik yakalandığında ağlarken o göz yaşlarını yüreğine gömmüş bunun hesabını sormak için gerillaya katılma sözü vermişti. Bu saldırılara en güzel cevap *"iyi bir gerilla olmaktır"* diyordu. Ve bu şiarı kendisine esas aldı ve o bilinçle yürüdü. üst düzeydeydi. Halkı etkileyen bir örgüt militanıydı. Apocu çizginin yaşamsallaşması ve hayat bulması için fedai bir tarz ile mücadele ederdi. Değerlere bağlı, Önderlik çizgisinde yürümeyi hep esas aldı. Yoldaş kelimesine büyük bir anlam biçti. Ant içti, söz verdi ve sözü hep pratiği oldu. Onurlu, başı dik, fedai bir yürüyüşü kesintisiz sürdürmeyi bildi.

Mücadele arkadaşları

Kuzey Kürdistan Kürt sorununun kilit noktasıdır

2003'de *"Güney Kürdistan'da; Kuzey Kürdistan Kürt sorununun kilit noktasıdır"* diyordu. Ve bunu bir gerilla olarak kavramış olmanın yüksek bilinciyle mücadele etti. Şehit Rojhat savaşın ciddi bir iş olduğunu, risk almanın ve bedel ödemenin mücadelenin önünü açacağına inanmıştı. Eylemlerde büyük kararlıklar ve cesaret örnekleri gösterdi. *"Ancak kararlılık ve cesaret düşmanın belini kırabilir"* derdi. Halk sevgisi ve onlarla ilişkilenmesi

ÇETİN GEÇEN DİRENİŞİN SESİ OLDUN

Senin yaşamın, yani varlık, moral ve coşkun yetmez miydi. Demek ki yetmedi. Yetmezdi çünkü senin varlığın sadece fiziki bir varlık ile sınırlandıramayız. Kaldı ki öyle de olamazdı. İsteseydik de seni tutamayacağımız gibi, sen de isteseydin bile duramazdın. Çünkü seninle bu halk ve insanlık için mücadele şerefini paylaşmak isteyen bir halk ve bu halkın her gün doğan çocukları vardı.

Bu sadece tek yönlü değil, aynı zamanda hem iç hem de dışta varlığını sürdürmek isteyen ihanete karşı bir duruş aynı zamanda özgürlüğün, çetin geçen direnişin sesi oldun. Başka deyişle, diriliş veya doğuşun simgesi olarak zirvelerde 'Güneş'in temsilcisi oldun "Roj hat." Güneşin gelişinin müjdesi gibi kulaktan kulağa, ağızdan ağza direnişin sesi, dönemin sloganı olarak serhildanlar kalesine yürüdün. Yani sen Amed'in yolunda, direniş ve kahramanlığın izinde onurlu yürüyüşlerden birinin öncülüğünü yapmaktan çekinmedin.

Peki denmezmi bunu kim bilir ki?

Bu halk, böylesi onurlu bir evladını tanımaz mı, hiç kuşkunuz olmasın öyle bir tanır ki, yediden yetmişine kadar diyeceğim ama belki de bu söylem bu halka bir haksızlık ya da saygısızlık olur. Çünkü artık üç beş yaşındakiler bile, onurlu savaşçıların cesetlerine sahiplenmek için gözlerini kırpmadan göğüslerini namluların ucuna dayamaktadır. Hem de çok savunmasız bir şekilde yüreğini ortaya koyarak. İşte sen artık sadece dağlardaki zirvelerde değil daha dün doğmuş çocukların da yüreklerinde kendini var edensin. Yani ROJ HAT'sın

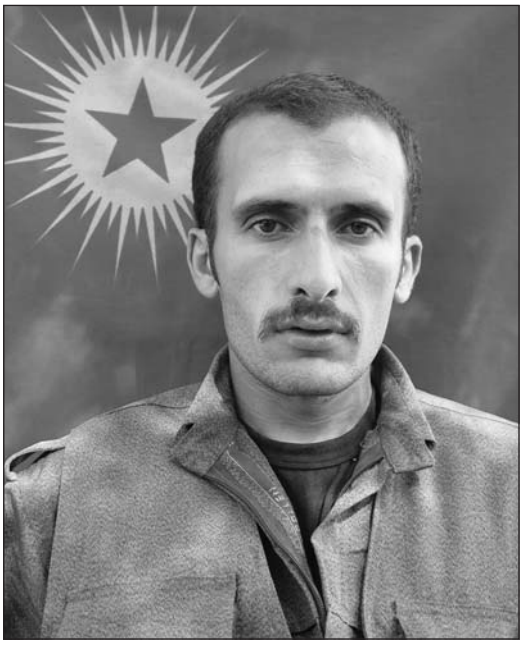
Mücadele arkadaşı Ciger Amed

Bedelsiz değil
yaratmak yarınları…
Kan besler
ölümler yaratır zaferi…
Ve… bizler
onu sırtlayan kervan,
taçlandıran kahramanlarıyız.
Evet yoldaşım;
son kez
"yaşasın ülkemin bağrında
doğan güneş"i hayrırarak
hoş geldin diyorum ölüme…

Zafere kilitlenmiş bir yoldaş!

**"En etkili birey, herkese bir şeyler veren bireydir.
En etkili söz,
herkesin sözü olandır"**

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Muzaffer PEHLİVAN**
Kod adı: **Zafer**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice, 1981**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006, Şenyayla-Muş**

Sevdamız

Eylem çiçekleri kırmızı açar
21 Mart'ta
Tıpkı kor közlerin rüzgâr melodisindeki
Rengi gibi
Öyle arzular
Büyük kurşunlar köprü olur yoldaşlığa
Ve ateşler oluşuverir
Sevdasına vurgun olduğum dağlarda
Sonra
Ezik olan türkülerimiz, direniş marşlarına
dönüşür
Gerillanın namlusunda
Amacına ulaşıp
İradeyle açar eylem çiçeklerimiz rengarenk
Tarihine, özgürlüğüne susamış halklar öncülüğünde
Sizler yoldaşlığın ve insanlığın sanatkarları
Öfkemiz kımıldayan yüreğimizde gizemliydi
Aşkımız kanımızda alev, alev....
Kininizi bizler de biliriz
Tutkular halinde doruklaşan
Öyle ki,
Heybetinden dağlar selama durur
Yol vermeyen geçitler
Boynu bükük

Şehit Helin ÇERKEZ (Metina 1996)

"...Bana bırakma anlatamam
çoktan unuttum sesini
kuşların
Sen söyle yaprakların
rengini
güneş nasıl doğar
kır çiçeklerini sen anlat

Bana bırakma diyemem
dağlara gizlenmiş sevdamı
bir hançer saplı durur
bir bıçak keser boynumu

Sen anlat
siyah üzüm gözlerini
çocukların
bir gencin yaralı gömleğini
gerillayı sen anlat.

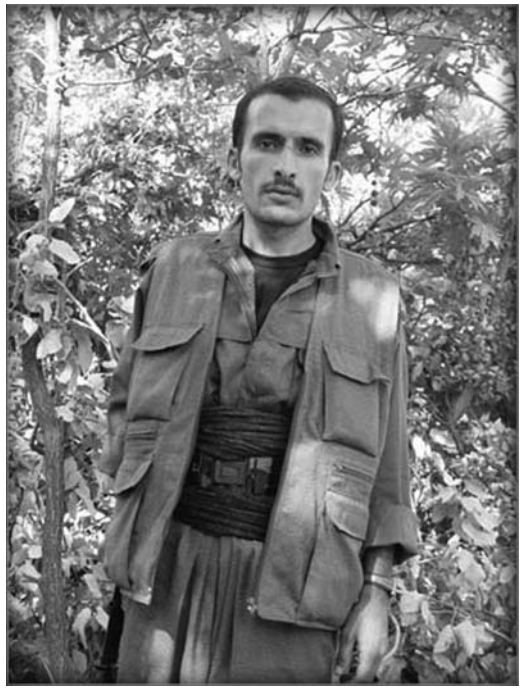
Bana bırakma anlatamam
ey yeryüzü güneşi
ey güneş gözlü
ey özgürlük, ey gerilla
türküsü
sen anlat Denizleri
alacakaranlıklara vurulmuş
bir ceylanı
Sen anlat, bana bırakma..."

“Şehitlerimizin anısına bağlılığın da yine halkımızın beklentilerine bağlılığın da, yine ilerici insanlığın umutlarına bağlılığın da bir gereği olarak, kazanmak için ilerleyelim, kazanmaktan başka hiçbir şeye farsat vermeyelim”

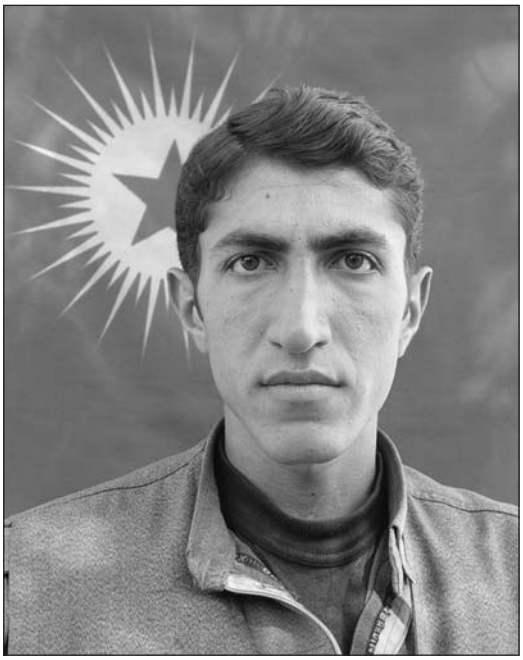
Rêber Apo

Bir efsaneydi

"Şehitlerimiz yaşayan gerçek değerlerimizdir. Bizler ise sadece onların yüce komutu altında hareket halinde olan savaşçılarıyız"

Rêber Apo

Adı, soyadı:**Fatih ÇETİN**
Kod adı: **Xemgin AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Çınar, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003, Van**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mart 2006, Şenyayla-Muş**

YEMİN ETTİLER

Yemin ettiler yarınlarına
Su seslerinde dinleyecekler türkülerini
Gözleri hep yıldızları görecek
Ve toprakta olacak sırtları
Elleri toprak
Gözleri yıldız
Sesleri su
Çocuktular, ölümlere gittiler
En çok yaşam ektiler...
Işıkları cılız evlerin
Duvarlarına yansıdı gölgeleri
Yiğitlik utangaç bir günahsızlık
Diye taşınacaktı
Her şey zamansız bir dans
İle başlayacaktı
Ve gözleri Ay çocuklar
Akan derelerin pırıltısında
Dansa duracaktı.
Yemin ettiler,
Sonrada ağlamayı haram ettiler
Ateş dansı kızların sözlerinde
Ve akan derede
Sözlerini bıraktılar

Ay vakti zamanlara
Dengbej normlarıyla
Hayal kurdular.
Yemin ettiler
Suları onlara çarpar tüm derelerin
Onlarda parlar
Tüm ışıklar ve tüm sözler
Onlardan haber sorar
Onlarsa yemin ettiler
BİR AY VAKTİ
BİR DEREDE
BİR DANS izlemeden
Gitmeyecekler
Yemin ettiler
SUYA
TOPRAĞA
Ve YILDIZLARA

Şehit Nuda Karker

"Öfkeli bakışlarıyla
yurt arayan arkadaşlarım
kartal kanatlı
yanardağ yürekliler
kara gözlü
uzun boylu
ya da
uzun saçlı,
güzel yüzlü narin kızlar
ayrı cinsin ortak
ve karşıt kavgası onlar,
aşkı yüreklerine gömüp
namluya sarılan
arkadaşlarım
silik, uzun gülüşlü bir resim
ya var, ya yok çantalarında
ya da 'yok olur'
Onlar..."

EM HEMÛ AZADBÛNE KA WERE EM HERIN

"Fêmkirna şehîd, heqdayîna şehîd û jiyana li gora wesiyetên şehîd, erkekî wisa bingehî ye ku her şoreşger vî erkê xwe di serî de bigire destê xwe. Çawa ev erk ji erk û berpirsiyariya her şoreşgerî ye, serdestkirina vî erkî, têkoşîna ji bo pêkanîna wî, pêwîstiya herî bingehî ya girêdana bi şehîd ve ye"

Rêber Apo

Nav û Paşnav: **Hatice ERBAĞ**

Navê Kod: **Cihan**

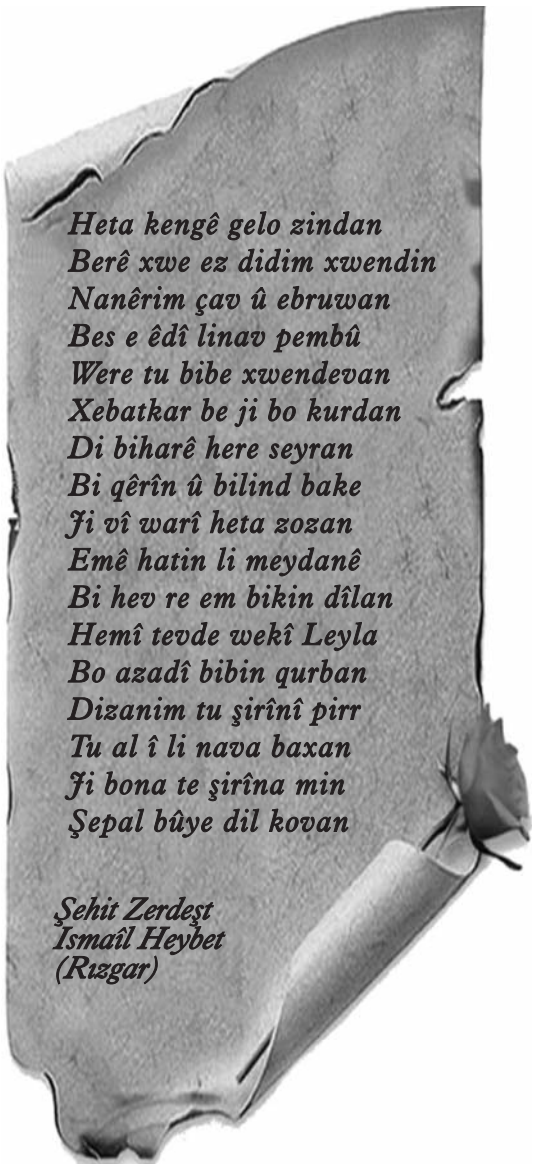
Dem û cihê ji dayikbûnê: **Erciş, 1982**

Dem û cihê tevlîbûnê: **1999**

Dem û cihê şehadetê: **31 Mart 2006, Cudi, Botan**

Keça kurd

Were xwîşkê bi qîr bêje
Ka kurdistan, ka kurdistan
Heta kengî binalî tu
Bese şerm e di bin destan
Wekî te bû valantîne
Ewa çoyî li ser heyvan
Divê êdî bibî azad
bibî şerger ji bo kurdan
Bi dilşadî here cengê
Wekî mêran weke şêran
Heta kengê divê jînê
Di mînî tu li nav malan
Bes e şerm e li cîhanê
Welatê me bûye talan
Gelo ma tu ne insanî
Ji bo kurda bibe rêzan
Tu rahêje tifing û top
Li neyarî bike ferman
Keça kurda keça hêja
Bê fedî derkeve meydan
Birîndar e milletê me
Ji bona wî bibe derman
Bi herdû çava binêr cîhan
Gerek êdî bibî hozan
Doza me bûye azadî

Rêhevala Cîhan, gulek ji gulên di meha nîsanê de ye. Hevaleke ji Wanê û li gundê Geliyê Zîlan, di sala 1979'an de hatiye dinê. Navê wê yê jidayikbûnê, Hatîce Erbak e û di sala 1999'an de tevlî refên gerîla bû.

Di malbatê de, hevalake pir bi hêrs û çavên wê ji lêgerînê re vekirîbû. Jixwe ji xwezaya xwe ne qutbû û di zarokatiya xwe de pir zindî bû. Di malbatê de gelek dihate hezkirin, rixmê ku di malbatê de, her dem serî hildida, lê hevala Cîhan xwedî sekneke rûnîştîbû. Bi taybetî di malbatê de, li hemberî bavê xwe, gelekî serhildêr bû.

Traktora malbata wan hebû. Hevala Cîhan rojekê lê siwar dibe û li mala cîranan diqelibîne. Piştre direve û tê malê, xwe vedişêre. Dema bavê wê ji bûyerê agahdar dibe, gelek pêre dixeyîde, lê li hemberî bavê xwe qet

sekn û zindîbûna xwe ji dest bernade.

Bi hevala Cîhan re, ez di dibistanekê de bûn. Ew di pola pêncan de, ez jî di ya yekê de bûm. Wê demê di nava hevalên xwe de gelek dihate hezkirin û rêzgirtin. Wê gelek ji xwendinê hez dikir û tu carî li dibistanê dema xwe vala derbas nedikir û hevalên xwe jî teşwîqî xwendinê dikir.

Wê her dem bahsa gerîla dikir û bi xeyala ku çek hilbigire û kincên gerîla li xwe bike dijiya. Jiyana gerîla jêre gelek balkêş dihat. Bes wê li xeyalên xwe îxanet nekir û beş-

darî gerîla bû. Bi beşdariya xwe re destpêkê li qada Serhedê ma. Digel ku şert û mercên li wir zehmet in jî, ew bawerî û hezkirina wê ya dozê dike ku, di demeke kin de hînî zirûfê çiyê bibe. Piştî demekê derbasî qada Qendîlê bû. Lê di daxwaz û xeyalên wê de çûyîna Dersîmê hebû û vê yekê jî her tim dianî ziman.

Her çiqas li welat pêre nemam jî, lê min ji stêrkan yek Rûken Yılmaz û hevala Cîhan bû. Ez qet ji xebereke wisa re ne amade bûm. Hîsê min li hemberî wê ew qas xurtbûn ku, rojek berî şehadeta wê min ew di xewna xwe de dît. Cilekî spî li xwe kiribû. Min jê pirsî, tu yê çi bikî û bi destê min girt û got; "Em hemû azad bûne, ka were em biçin" Wê demê, ez ji xew şiyar bûm û min ji hevalan re got; "Min hevala Cîhan di

hevalan pirsa wê dikir. Ew di nava jiyanê de zaf dihate hezkirin û bi sekna xwe gelek radîkal bûye. Di warê rêgez û tiştê rêxistinî de tu carî tavîzan nedida.

Lê mixabin, min ew xeyala wê bi çavên xwe bibînim, bi dest nexist. Xeyal û daxwaza min a ew bû ku, ez wê bi çek û kincên gerîla hemêz bikim û hestên xwe pêre parve bikim. Min xwest biqîrim, da ku hezkirina min a li hemberî wê, li taht û keviran bikeve û olan bide û hemû xweza hîn bibe. Di nava hezaran stêrkan de, çar stêrk xuricîn. Ji wan xewna xwe de dit. Hîsê min ji min re hinek tiştan dibêje."

Belê, dîtina hevala Cîhan ji min re xewn û xeyalek ma. Wekî hevaleke pir nêzî min, pêwîst bû, ez wê zindîbûna wê û evîna wê ye lêgerînê bi hemû hevalan parve bikim. Layiqbûna me bo te ew e ku, hemû mehan wekî meha nîsanê bixemilînin û hêviyên te yê pêşerojê mezin bikin.

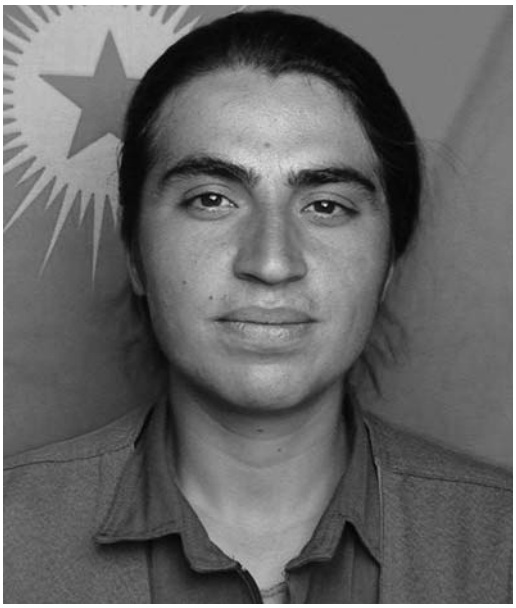
Silav û Rêzên Şoreşgerî

Cihan Demhat

Adı gibi yaşayan YILDIZ

"Kürdistan devrimi kadın özgürlüğü ve kadının toplumsal devrimidir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Nursel ŞİMŞİR**
Kod adı: **Yıldız DEMİRDAĞ**
Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul, 1974**
Katılım tarihi: **1994, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 2006, Cudi-Botan**

İnsanlar isimlerini kendi kendilerine koyduklarında, demek ki arayışlarına, olmak istedikleri ya da ulaşmak istedikleri gerçeğe göre tanımlarlarmış kendilerini. Elbetteki kendi adlarını koyma şansını bulanlar ancak bunu yapabilirmiş.

Yıldız arkadaş da PKK'lileşme kararına giderken kendi adını kendi iradesiyle koyduğunda Yıldız adını vermiş kendine. Siz onun bir yıldız güzelliğini ve ışıltısını aradığını, bunu kendinde yaratma savaşımı içerisinde olduğunu, bir gözlerinden, bir arayışlarından, bir de adından anlardınız. Bir yıldız gibi parıldardı olduğu yerde.

İlk '93'te İstanbul'da bir gençlik etkinliğinde gördüm O'nu. O zaman DHP çalışmalarındaydık. Türkiye devrimi için Türkiye zemininde mücadele yürütüyorduk. Tabii o zaman adını, konumunu vb bilmiyordum, sadece üstünkörü bir tanımaydı. Fakat hal ve davranışları ile ortamın sürükleyicisi olduğu o kadar belliydi ki. Belirgindi duruşu. Sıradan biri olmadığını hemen anlayabilirdiniz.

Kendisi Erzincanlıydı, yarı Kürt yarı Türk bir aileden geliyordu. Yani hem Kürt ve hem de Türk'tü. Kendisi üniversite okuyordu o sıralarda ve gençlik çalışmalarının sorumluluğunu yürütüyordu sonradan öğrendiğime göre. O dönem Türkiye devrim çalışmalarında yer alarak hem Türkiye devrimine ve hem de Kürdistan devrimine hizmet etmeyi esas almıştı. Sonra örgüte yönelik polis operasyonları ve birçoğumuzun çıkışı gündeme geldi. Ve bu doğrultuda Yıldız arkadaş da bir süre sonra Türkiye dışına çıkış yaptı. Bir dönem Avrupa'da çalışma yürüttü, orada da çalışmasında parıldayan bir duruşu vardı. Kendini her şeyiyle görevine veren bir kültür sahibiydi O. Yaptığı işe hakim olmak, en iyisinden yürütmek esas aldığı bir kültürdü. Başarıyordu da. Sonra Önderlik sahasına geldi.

Orada da görüştük, ancak çok kapsamlı tanışma imkanına sahip olamadık. Ayrı ayrı yerlerdeydik, kısmi tanışabildik ancak. Yollarımız bir süre ayrıştı, ancak yıllar sonra dağda görüşme ve daha kapsamlı tanışma imkanına kavuştuk. İstanbul'dan ve Türkiye devriminden yola çıkmış iki kadın, Kürdistan dağlarında tanışmış ve kaynaşmıştık. Yıldız'dı, yine parlıyordu.

Zorlu süreçler yaşadık tabii örgüt olarak ve her birey de bundan nasibini alıyordu. Yıldız arkadaş da çeşitli zorlanmaları yaşadı, fakat zorlanmalara yenilmedi, dik ve direngen, parıldayan duruşundan taviz vermedi asla. Türkiye metropollerinde büyümüş bir kadın olarak, dağların farklı koşullarına uyum sağlamakta güçlük çekmedi. Her şeyde ve her yerde olduğu gibi, iyi bir gerilla olmakta da iddialı ve ısrarlıydı.

Hep HPG çalışmalarında kaldı. Çekirdekten kendini yetiştirip adım adım komutanlaşmanın evrelerini yaşayarak büyümeyi esas aldı. Sağlıklı bir büyüme tarzıydı bu. Bir dönem Mahsum Korkmaz Akademisi eğitimine girdiğinde, devrenin birincisi olarak tamamladı. O dönem bir ilkti bu ve hepimiz öyle gururlanmıştık ki O'nun başarısı ile. Çünkü O'nun başarısı bizim başarımızdı. Gerçekten kadın gerillacılığı için, daha profesyonel, daha yetkin, daha bilinçli bir katılımı gerçekleştirmenin öncülüğünü mütevazice gerçekleştiriyordu. Özellikle de kadın arkadaşlar açısından motive edici ve sürükleyici bir örnek oldu. Etkileyiciliğini mutlaka belirtmek gerekir.

Bir süre sonra Behdinan yolculuğumuz başladı. Yıldız arkadaş Zagros'a düzenlenmişti, biz daha ileriye doğru gidecektik. Birlikte yolculuk yaptık. Özellikle Zagroslar'ın o tılsımlı coğrafyasında yürümek öyle zevkliydi ki, zorlu olduğu kadar zevkliydi. Yıldız arkadaşla yürümek ise daha farklı bir zevk katmıştı. Yol arkadaşlığı da güzeldi. Zaten O da bu coğrafyanın büyüsüne kapılmıştı. Başarılı bir eğitimin ardından, Zagroslar'da göreve başlamak, O'nu çok heyecanlandırıyordu. Bu, her halinden belli oluyordu. Sonra O'nu yerine bırakıp biz yolumuza devam ettik.

Bu pratik de başarıyla sonuçlanırsa kendimi Dersim'e dayatma hakkını bulabilirim

Bu süreçten sonra dönem dönem kısa görüşmelerimiz oldu, bazen de not gönderirdi. 5 Haziran 2004 tarihli bir notundan bazı kesimleri bu yazıya aktarmak istiyorum. *"Her seferinde yanınıza arkadaşlar geldiğinde bir şeyler yazmak için niyetleniyordum, fakat çok fazla imkan olmuyordu. Bu kez artık istekle pratikleştirmenin*

me arasındaki mesafeyi kaldırmaya karar verdim. Zagros'a alıştığımı söyleyebilirim. Sevmek ve emek arasındaki bağı daha da yakıcı hissediyor insan burada. Biraz zorlu bir alan. Hem fiziki anlamda hem de düşünsel anlamda sana keyfiyet fırsatı vermiyor. Dağlar çok yüksek ve çok esrarlı. Hele bazı yerlerinde neolitiğin yaşanmış olduğunu hissetmek, insana ayrı bir heyecan veriyor.

Özgün bölükteyiz, hepsi cıvıl cıvıl arkadaşlar, oldukça da istekliler. Yoğun olarak örgütü tanıma sorunları var, her şey komutaya düşüyor. Bizler de elimizden geleni yapmaya çalışıyoruz. Bu pratik de başarıyla sonuçlanırsa, kendimi Dersim'e dayatma hakkını bulabilirim sanırım. Her anlamda hazır olduğumu söyleyebilirim…

Eyalette kadının rolünü daha fazla görüyor insan. Yani yapması halinde neleri değiştirebileceğini. …"

Yüreğim bir gökteki yıldızda bir de bizim Yıldız'da asılı kaldı

Bir süre daha Zagroslar'da görev yürüttü, daha sonra da Xakurke'ye geçti. Bu süreçlerde çok göremesem de, iyi haberlerini hep aldım. Ve son olarak Kuzey düzenlemeleri gündeme geldiğinde, notta da söylediği gibi kendisini Kuzey alanlarına dayattı. Botan'a düzenlemesi böyle oldu. En son Botan'a giderken onu gördüm, kampımıza gelmişti. Güzel bir gün ve akşam geçirdik, anlamlı tartışmalar yürüttük, gözleri yine pırıl pırıldı, heyecanlıydı. İmrenmiştim o haline. Çok iddialıydı yine.

Notunda bahsettiği o emek ve sevgi arasındaki bağı kendisinde güçlü yarattığını, kişiliğinin güçlü temellere oturduğunu görebiliyordunuz, gözlerinden, sesinden ve duruşundan görüyordunuz. Pratik savaş tecrübesinin fazla olmayışı bende kaygı yaratsa da, ona güveniyordum. Ne yapar ne eder yine kendini her şeyiyle verirdi yaptığı işe. Nitekim de öyle olmuş. Sık sık sordum oradaki arkadaşlara durumunu, güven yaratan bir pratiğin sahibi olmuş gerçekten de. Hem öğrenip hem de pratikleşmiş, çabucak kavrayarak.

Ve 2006 yılının 31 Martı'nda şehit düştüğünde Yıldız, yıldız parladı beynimde, yüreğimde. Düşman kamplarına ani saldırı yaptığında Yıldız arkadaş ağır yaralanıyor ve diğer arkadaşların da kendisi ile uğraşmaması ve onlara da bir şey olmaması için bombasını kendinde patlatarak şehit düşüyor. Ceylan gözlü, yıldız bakışlı Yıldız şehit düşüyor.

Yüreğim bir gökteki yıldızda bir de bizim Yıldız'da asılı kaldı. Sonsuzluktan bize seslenen bir ses, bir yürek şimdi. O, hem Kürdistan devriminin ve hem de Türkiye devriminin yiğit, fedakar, asil kızıydı. Topraklarımızın, halklarımızın iç içeliğinin nadide güzelliklerinden biriydi. Dar bütün sınırları, kimlikleri aşarak, özgürlük ve eşitlik yolunda emek ve sevgi ile adına layık biçimde kendini yaratan bir kadındı o.

İyi ki seni tanıdım, seni sevdim Yıldız arkadaş. Yoksa eksik kalırdı bende, bizde bir şeyler. Seni yitirmek ne kadar acıysa da, seni tanımış olmak ve senin ideallerine, kimliğine, yiğitliğine layık olmanın mücadelesini vermek de bir teselli, bir yaşam gerekçesi. Eksik kalan bir yönümüzü senin ruhsal güzelliğinle tamamaladık. Ve bir yıldız gibi doğdun yüreklerimize yüreklere...

İnsanlar isimlerini kendi kendilerine koyduklarında, demek ki arayışlarına, olmak istedikleri ya da ulaşmak istedikleri gerçeğe göre tanımlarlarmış kendilerini.

Siz onun bir yıldız güzelliğini ve ışıltısını aradığını, bunu kendinde yaratma savaşımı içerisinde olduğunu, bir gözlerinden, bir arayışlarından, bir adından ve bir de yiğitçe şehadetinden anlardınız.

Bir yıldız gibi yaşadı, parladı ve yıldız gibi aydınlattı bizleri.

Mücadele arkadaşı Çiğdem Doğu

YILDIZ Cudi'nin asi komutanı

Şehadetinin yarattığı boşluğu mu yazmalı, onca yapılacak şey varken ölümün haksızca makaslayışını mı, yoksa seni ölümsüzleştiren anı doğru soluduğun yılları mı?

En son görüşmemizde *'Cudi'nin tepesindeyim'* demiştin. Eşkıya filmine taş çıkartırcasına kurulmuşken bir kayanın tepesine, Nuh'un gemisinin yaşamı yeniden yaratmak için demir attığı zirvelerin komutanıydın, 'Yaşamı yeniden yaratmak için.' O yaşam ki ilk tanışmamız Türk olduğunu sanarken olmuştu. Derin bir asimilenin girdabında kimse senin kadar aramamıştır kim olduğunu, ya da girdabın derinliklerinde bulamamıştır kimliğini. O derinliklerden Cudi'nin tepesine bir yaşam ve zirvesi kadar yüce olan. Kendini anlamlandırmış, bir o kadar da anlaşılması gereken zamanın bir kesiti. Tüm bunların toplamı eşittir Yıldız.

Adalet duygusunun yön verdiği arayışlarla önce sol eğilimlerle gruplarla tanıştın. 'Başka bir yaşam olabilir' düşüncesine yetmeyince bu gruplar, kimliğine yöneldin. Kürt olduğunu anladığın anda PKK ile tanıştın. Kısa bir gençlik çalışmasının ardından hızla bir katılım ve Avrupa PKK örgütüne dahil oldun. Önderlik Sahası'na ayak bastığında herkese ne kadar da kocaman gülüyordun. Öğrenmeye meraklı, gelişmede aceleci, elinin bir hareketiyle dünyayı değiştirmek isteyen bir kadın. Yarım yamalak Kürtçe'nle konuşurken 'X'yi gırtlaktan söyler, sen de ise 'X' daha da bir gırtlaktan söylenirdi nedense hep usule uygun çıkardı ağzından. Sanki yıllar sonra bulduğun Kürt kimliğini kimliksizliğe inat 'X' lerle sahiplenirdin. Bunun coşkusuyla yaşama sarılırken Önderliği derin bir hayranlıkla hep ağzı açık dinlerdin. Lanetli komployla Önderlik'ten erken ayrılmak zorunda kalan öğrencilerden oldun ve bunun intikam istemiyle ülkeye yöneldin. İddialı militan olma istemin tüm fırtınalı süreçlerde hiçbir şey yitirmedi hızından. Tarafı net, ayakta bir kadın.

Erzincan'ın kökleri Dersim'dir, bundandı herhalde Dersim sevdan. Ama Botan, ama Cudi bu diyarlar da halkının sadık dayanağıydı. İşte Dersim'le Cudi birleşti seninle, parçalanmış ülkemiz gerillasında tek vücut halinde. Yurtseverlik bu değil miydi zaten. Zaten kadın olmanın, insan olmanın bir ilkesidir yurtseverlik, bu nedenle Yıldız'ın bir kişilik özelliği "Yıldız, Sterk, Star" kadın olmanın yüceliğinde toprak sevgisi ve sevginin yılmaz koruyucusu. Star'a layık bir torun, kadınca yurt sevgisiyle ekildin Cudi'ye.

Özgürlük tanımı basitçe yaşamdan uzaktı senin için. Özgürlük kendini bulabilmekti. Kendin olarak yaşayabilmekti ve bunun için kavgaydı. Erkekle hesaplaşma nasıl da sinmişti yaşamına. Bunun için hiç küçültücü şeylere tenezzül etmedin, iradeli kadın olma arayışın hep önde oldu. Erkek egemenliğinin kendini bilmez dayatmalarına, boşa çıkartıcı tutumlarına öfkelenmek dışında aldırış etmedin. Yaşamının bir kesitinin şahidi olarak hiç geriye adım attığını görmedim. Bilinç ahlaktır, kendini bilmektir, inandığın gibi olabilmektir, bu nedenle sürekli kavgadır. Bu nedenle kadın kurtuluş ideolojisinin bir ilkesidir. Bu nedenle bir Yıldız özelliğidir, devamında Cudi'dir bilinç, Cudi dillenmiştir. Silinmez bir tarih kesitidir artık. Taşa kazılmış silinemez. Devamı örgütlülük ve mücadeledir bu özelliklerin. Bu konuda söyleyecek sözüm yok. Yaşamın şehadetin, çığlık çığlığa anlatıyor tüm buları. Bombanın pimini çektiğin anda dile gelen YJA STAR duruşu ve mü-

cadele anlayışıdır. Sonuna kadar örgütlü bir kadın ve hep kavgacı. Tıpkı Sorxin'in yoldaşlarını kurtarma çabasıyla fedaice tetiğe yüklenmesi gibi, tıpkı Viyan'ın içtiği benzine ışık tuttuğu çakmak gibi, tıpkı Zilan'ın kabloları temas ettirerek hücrelerini ülkenin dört bir yanına savuruşu gibi. Örgütlü ve mücadeleci bir tililidir hala Xakurke kayalarında yankı bulan. Beritan, Zilan, Sorxin, Yıldız, Nucan ve binler. Şehit Viyan 'YJA STAR cesaretin tanrıçasıdır' diyordu. Sizlerle tanrıçalaşan bir örgüt halaya duruşunuzu alkışlıyor şimdi.

En iyi komutan arayışında çıtan çok yüksekti, savaşçılarına ilgin yaşama ve özgürlüğe ilgindi. 'Fazla karışıyorsun arkadaşlara' dediğimiz anda, utangaççça güler ama gizliden gizliye yine de kontrol ederdin arkadaşları. 'Çoraplarını yıkamışlar mı? Ekmek iyi olmuş mu? Tepeciler duyarlı mı?' ve daha binlerce ayrıntı. Keşif faaliyetlerinle Geliye Zap'ın altını üstüne getirdin Özgün bölük komutanı. İdeolojik ve örgütsel gücünle askerliği birleştirme istemin en iyisini kadın yapar iddian, söylemin ve eylemindi. 'Arkadaşlar bana bir komutan olarak güveniyorlar mı?' diye kaygılanırdın, oysa sen Cudi'ye komutan olacak kadar güvenilendin. Hiç yanılmadık, boşa çıkmadık. Bir YJA STAR meclisi olarak onurlu bir komutan kimliğinle somutlaştın son eyleminde. Çekilmiş bir pim, bir patlama, parçalanmış bir bedenle düşmana meydan okuyuş. İşte komutanlık budur; yaşamla ölümün sınırlarının kalktığı, istemin ve inancın baskısıyla yenilginin yenildiği an. Bu sensin artık ve tüm bunlar seninle dile gelenler.

Safça çocuksu girişimlerin ve utangaç gülüşlerinle doluydu yaşam. Yanlış anlamalarını hep ağız dolusu bir cümleyle karşılar 'hadi ya' diyerek katıla katıla gülerdin. Hafızamızda resmin böyle çizildi senin. Geleceğe safça gülüşlerinle resim oldun.

Sesin yalçın kayalıklarda gümbür gümbür patladı. Düşman ürktü; kuşlar, bitkiler tüm doğa kulak kesildi. Akan ırmaklar dondu, dağ sustu, fırtına kabuğuna çekildi. Yüreklerimizde acı bir hüzün bıraktın; gidişin görkemli ve yıldızlar kadar soylu ve asil oldu.

2006 sizinle onurlanırken, size bağlılık sorumluluklarımızı artırdı. Önderlik yoldaşı olabilmenin koşulunu bir kez daha ortaya koydunuz. Düşmanın alçakça yönelişleri bu gerçeği yok edemez, inkar edemez. Özgür Kürt bir gerçekliktir. Tıpkı özgür kadın gibi. Var olan yok edilemeyecek.

YJA STAR olarak meclis üyeliğinizle bir örgüt olmanın gururunu taşıyoruz. Sizinle tanrıçalaşan bir örgütün başarmak dışında bir şansı olabilir mi? Sen, Sorxin ve beraberinizdekiler, bunca genç canlar toprağa düşerken acı çekmemek mümkün olabilir mi? Ama biz acılarımızla büyüyen bir geleneğin savaşçılarıyız. 2006 acının intikam yılı olacak ve kazanıncaya kadar 2006'dan sonra gelen tüm yıllar. Şehit örgütüdür YJA STAR bizler de şehit yoldaşları olabilmenin çabası ve arayışlarıyla mükellef olanlarız. Huzurunuzda gelecekten olacaksa tek dileğimiz onurlu bir yaşam ve zafer ya da zaferin yolunda sizler gibi onurlu bir ölüm. Bununla buluştuğumuzda yüzümüzde gülücük, yüreğimizde huzur, beynimizde siz olacaksınız. Bu duyguların getireceği zafere olan inançla önünüzde saygıyla eğiliyor, gülüşlerinizi yoldaşa bağlılığınızla tüm zamanlara yayma sözünü veriyoruz.

Unutmadan bugün anneler günü. Annesini çok seven bir kız evlattın. Bu nedenle tüm anaların onuru için savaştın. Bizler de yoldaşların olarak vereceğimiz söze sadık kalmakla senin annenin şahsında tüm anneleri senin ve tüm şehitlerin yerine kucaklıyor, kutluyor ve zafer sözü veriyoruz. Tarih sizin gibi kız evlatların şahsında anaları bütün zamana yetecek kadar onurlandırmıştır. Anneler günün kutlu olsun.

Mücadele arkadaşı Şafak Aryen

Gittin işte!

Yüreğimde Fırat çağıltısı acılar kanatarak

Yıldız oldun. Ve düştün halkımın yarına açılmış esmer avuçlarına... Gittin işte! Yüreğimde Fırat çağıltısı acılar kanatarak ve ellerimde söylenmemiş sözlerin sızısını bırakarak aşkına gelin gittin...

Canım Yıldız 'eee.. anlat bakalım, ne tadındadır sizin orada akşamlar' diye sormuştum son konuşmalarımızdan birinde. Gülmüştün. Binlerce kilometre uzak da olsak, görmüştüm gül, gedaha gümüş mayası ve sararmadı bıyıklarımız geçen sonbaharda. Ama yine de acılarımızla yarışır gibi ne de çabuk geçiyor zaman. Ama umut inadına serpiliyor doruklarda, yüreğimizin hüzün yaprakları dökülüyor bir bir gamzelerimizden, bahar damlıyor yani ve yine zafer tadında demleniyor akşamlar.

Yollar götürmek için kimilerimizi yeni iklimin şarabi akşamlarına son hazırlıklarını

lincik, şilan açtığını yanaklarında. *'Nasıl anlatsam ki sana? Ama geçen okuduğun şiirdeki gibi bir şey burada akşamlar'* demiştin sonra.

Sahi, ne tadındadır Azrail'den çalınmış şu ana sığdırılan sevdalar. Hangi aşkın vuslatında böylesine güzeldir akşam. Ve neden sevinçlerimizle yarışır gibi böyle çabuk geçiyor zaman. Halbuki, çoğumuzun saçlarında tutmamış tamamlamakta. Ve eller, sıcacık bir ülke gibi kucaklarken birbirilerini saçılıyor dudaklardan Botani intikam türküleri.

Doğduğun günden, gittiğin güne dek hiç ayrılmamıştık. Vedalaşırken de 'geçici ayrılık bizimkisi' demiştik. Ayrılıktan saymadık zaten. Dağlara gidecektin. O delikanlı bahara...

Gittin! Ve ben, en güzel sözü dudaklarımda unutma telaşıyla bağırdım peşinden 'yolun açık, başın dik olsun. Akşamlarına Ağustos sevinci dolsun!' Ve senden sonra, kalleş mayınlarla pusulanmış yollara uğurlananlardan birileri başka bir iklimde çıkınca karşıma deli olurdum sevinçten. 'Yıldız yaşıyor ve gülüyor hala'nın mutluluğundan Newroz sığmazdı gözkapaklarıma.

Ayrılık zordu bizler için. Zorunlu 'zor'lardan. Beraber büyümüştük. Ben altı yaşında bir çocukken, balkarası gölleriyle, bal tadında bir bebeydin sen. Bütün çocuklar seninle oynamak için dolardı gece konmuş fakirhanemize. Ve şımarık serçeler gibi baharı taşırlardı toprak bahçeye. Çiçekler açar, yeşerirdi dünya. Ama sen hep susardın. Onlar Fırat gibi coştukça, sen Dicle dinginliğinde akardın. Büyüdükçe çoğaldı suskunluğun. Büyüdükçe, derinleşti gözlerindeki balkarası uçurumlar. Büyüdükçe, daha bir esmerleşti yüzüne takıştırdığın hüzün. Hiçbir aşk, mutluluk ve sevinç silemedi yüzünde asılı duran o esmer hüzün resmini.

Amca yeğendik seninle. Baba kız. Ve aynı hüzne terk edilmiş öksüz iki kardeş... Acılarımızı, öfkelerimizi, sevinçlerimizi döktük birbirilerimizin ellerine. Sevdalarımızla cemre düşürürdük öbürümüzün yüreğine... Newroz açardık, sonra aşk sarhoşluğuyla halaya dururduk..

Büyüdük... kirlendi dünya. Ya da, ülkesiz, dilsiz, sürgün yaşamanın kimliksiz acıları düştü ellerimize. Ve anladık ki, gözlerimizdeki anam yüzlü hüzün, aşksızlıktan değil, yurtsuzluktandır. Ve sen canım Yıldız, bunu anladığında ilkin aşkını saldın dağlara...

Şiar'ını.

Sonra...

Sonra iki damla gözyaşı bırakıp ellerime gittin. Güneşin sabahı dudaklarından öptüğü o ülkeye.

"Saksıdaki kardelen gibiyim bu şehirde, her rüzgarda biraz daha kırılıyor ellerim" demiştin giderken. Köklerini toprağımıza salma özlemiydi gidişin. Belki de rüzgar olmak istemiştin.

Şiar'a mı, yoksa dağlara mı? diye tek bir soru sormuştum sadece. Güldün. Aşk döküldü gülüşünden. Oysa ki, aşktan söz edince hep susardın.

Suskun yağardı yağmur. Göl olurdu sonra avuçlarıma birikmiş acıların. Ve hüzün, bir gölge gibi düşüp ardımıza sessizce yürürdü lacivert ormanımızda. Fakat bu kez gülmüştün. Anlamadım sorumun cevabını. Ta ki, günlüğünde aşka dair yazdıklarını okuyana dek. İçinde Şiar'ın da olduğu o kutsal toprağaydı aşkın.

"Sevgiyi düşündüm sonra. Arayışlarımı. Acaba düşünüyor mudur dedim. Bilmiyorum, keşke içinde bulunduğumuz ortam ve kişilik yapılanmamız izin verseydi apaçık akmaya. Ama vermiyor. Bu konuda açık olmak bizler için çok tehlikeli. Çünkü hazır değiliz. Ne kişiliklerimiz, ne içinde bulunduğumuz topluluk ne de savaş ortamı henüz buna hazır değil. Ama buradan çıkıp dağlarımıza ulaşabilirsem aşkın anlamı benim için çok daha büyük olacak buna eminim. Ülkem benim, ne kadar zormuş sana ulaşmak! Ne anlatılmaz bir tutku. Sana kavuştuktan sonra, bağrında kalabilmenin diyetini ödemek. Seninle ben olmak istiyorum, sensiz nefes alamıyorum. Dokunuşlarınla, öpüşlerinle tanışmak, o hazzı ben de yaşamak istiyorum. Bedenimi toprağına sürmek ve ulaşılmazlığınla kendimi yeniden yaratmak istiyorum. Güzellik kralım, kraliçem benim. Ülkem, beni koynuna alacağın günü özlemle bekliyorum. En çok ben seveceğim seni, bu sözü daha önce verenler gibi..."

Ve sözünü tuttun. Atomlara bölerek o gelincik tarlası tenini, döktün Cudi'nin eteklerine.

Ama..

Ama canım Yıldız, ayrılık için daha çok erken! Hani söz vermiştin, ben gelmeden büyümeyecektin. Mavi olacaktık seninle. Beyaz telekli bir martı. Uçacaktık okyanusun en yalnız köşesine. Yıldız olacaktık sonra. Kayıp düşecektik çocukların yarına acılmış avuçlarına...

Ben gelmeden sakın büyüme demiştim sana. Çocukluğumuzu asacaktık umudun alın çatına. Ve uçurtma niyetine koşup akşamın peşinden, düşlerimizi salacaktık geceye...

Büyüdün, Yıldız oldun. Ve düştün halkımın yarına açılmış esmer avuçlarına...

Gittin işte! Yüreğimde Fırat çağıltısı acılar kabartarak ve ellerimde söylenmemiş sözlerin sızısını bırakarak aşkına gelin gittin. Geceler boyu uyumadım halbuki, kaldırıp önünüzdeki barikatı yolu verdim zamana. Su gibi aksın da, mevsim dönsün diye bahara. Ve gözlerin avuçlarıma düşer umuduyla hüzünlü şarkılar söyledim yıldızlara.

Ne çok vuruldum, kaç ömür kanadım sen gidince! Ve gelmesin diye ardından, yatırıp dizlerime, neniler söyledim ölüme.

Yağmur tuttu soluğunu, serçeler sustu özleminle dağlarken yaralarımı inlemedim hiç uyanır da peşine düşer diye o soğuk ve kirli hece.

Ama... sen yine de gittin işte!

'Her ölüm erkendir' denir ya. Biliyorum sen geç kalmanın telaşıyla koştun önce giden yoldaşların peşinden. Ama canım Yıldız, inan bu ayrılık bize çok erken. Çoğumuzun saçla-

rında tutmamış daha gümüş mayası. Ve sararmadı bıyıklarımız geçen sonbaharda.

Arkadaşlarını gördüm canım Yıldız. Beraber anılar biriktirdiğiniz esmer çocuklardı hepsi. Gözlerinde balkarası gözlerini aradım. Ellerinde, Cudi nasırı ellerini. Korktum ve dokunamadım sen kokulu tenlerine. Acılarımdan elleri yansın istemedim. Sustum ve sadece dinledim. Bir ceylan gibi Cudi'de gezmişsin. Ve her koyağına o kutsal mabedin, sevdanı gizlemişsin. Birca Beleq'de, Mem u Zîn'in düğününde dilana girmişsin önce ve ceplerinde bir avuç Dicle, düşmüşsün kendi masalının peşine. Karşılaştığın her yürekte bir iz bırakmışsın diyorlar. Koyu bir esmerlik. Ve bir Newroz sonrası, -hani yüreklerimize cemre düşen o aşk mevsimindegülüşünle mayalayıp o esmer hüznü kayıp Cudi'nin doruklarından, düşüvermişsin Toroslar'ın güneş yanığı tenine. İşte o günden beri, güldüğünde gelincik saçan gamzeleri mayxoş bir hüzne çalmış Cudi'nin. Mayxoş bir hüzün kuşattı yani, Newroz coşkusu sohpetlerimizi. Ve aldatılmış sevgililer gibi küstü dilimiz anıların çakırkeyf tadına. Yine de, inatçılığımızla yarışır gibi nasıl da geçiyor zaman!

Newroz

Ağustos

Ve sen.. Bak! koca bir kavga mevsimi daha geçti o lanetli günün üstünden. Esmer gelinciklerle doldu Cudi'nin elleri. Ama hüzne yaprak dökse de yüreğimiz ağlayamıyoruz! Çünkü turnalar güneşe doğru uçuyor hala ve ceylanlar, ayak izlerine basarak dolaşıyor kınalı şafakları beklediğin o koyaklarda.

Hüzne demleniyor reyhani akşamlar. Yollar sabırsız. Götürmek için kimilerimizi o eşkıya doruklara son hazırlıklarını tamamlamakta. Ve eller sıcacık bir ülke gibi kuçaklarken birbirilerini yine aynı türkü dökülüyor dudaklardan "serkeftin hewalno, uğurlar olsun. Akşamlarınıza Agustos sevinci dolsun!"

Sahi, söyler misiniz, ayrılık sonrası ne tadındadır Cudi'de mevsim?

Mücadele arkadaşları

Adına yakışır bir hayatın sahibi

Yakışır mı eşkiyaya

Kendi eceliyle ölmek

Kendi kaderini

Kendisi belirler eşkıya

Onurunu almaz ayaklar altına

Asidir

Asrının delikanlısıdır

Hep zirvelerden bakmasını bilir

Bazen Cudi olur

Bazen Gabar

Rüzgarla kanatlanır hep

Evcilleştirmez kendini

Kanatlarını yolsan da

Koyvermez kendini

Bazen şahin olur

Bazen kanarya

Bazen de güvercin

Ama sen

Boran oldun

Ve gökyüzü maviliğinde

Umuda umud oldun.

Kısaca; sen

Adına yakışır bir hayatın adı oldun

Işığı sonsuza uzanan bir YILDIZ

Öğrendiğini ve inandığını paylaşan YILDIZ!

İstanbul'u, yıkık damlı evlerin sokaklarında sümüklü çocukların neşesi ile cesaret küpüyle hesapsızca ileri atılan maskeli gençleriyle, işkencelerde katledilen oğulları ardından ağıt yakan anaların, geleceksiz bırakılan babaların feryatlarıyla tanıdık. Biz böyle görmek istememiştik. Bize gözüken yan buydu. Biz bu yanı reddetmedik. Hatta ona aşık olarak daha anlamlı yaşayabileceğimizi öğrendik. Öğrenmek ile de kalmadık, buna inandık. İnancın bizi götürdüğü her yere tamam dedik. Arayış içinde olan insanların hocası soru sormadı. Her değişkenlik, her olağanüstülük, onun tavrı karşısında şaşırdı. Çünkü o her şeye hazırdı. Mücadelenin getirdikleri içinde soru sorup şaşırmak olur mu? Adanmışlık ve keskin duruş, yüreğini güçlü kılıyor ve güzelleştiriyordu.

Yıl 1996… DHP örgütleniyor, büyüyor, eylemsel gücünü artırıyordu. Çalışma tarzındaki gizlilik, teorik kalmadığı için sempatizanları çoğalıyor, kalıcılaşıyordu. Halkların barış ve huzurunu, PKK'nin onurlu mücadelesine can koymakla sağlayacaklarına inanan gençler, ter döktükçe anlıyor, zorlandıkça kavrıyordu. Kısa bir süre sonra sahte Kürt ve Türk yurtseverlerini daha net görür oldular. Bu da azmi ve hıncı artırmıştı.

Metropoldeki, Avrupa'daki ve güzel ülkemizdeki YILDIZLAR kendini sima olarak hep farklı gösterdi. Ama O'nu her gördüğümde belleğimde yer edinen hali, sivil yaşamdaki değil, dağlardaki endamlı ve kararlı duruşuydu. İllegalizmin gerekli kıldığı kısa saçlı ve gözlüklü Yıldız, dağların havasını aldığında güzel ülkemize yakışan bir güzellikle merhaba dedi.

Ayrılmamızın üzerinden uzun yıllar geçmesine ve mekan farklılaşmasına rağmen unutmamıştın. Bu beni sevindirmişti. Vefasız bir insan olmadığını herkes biliyordu. Emek verdiğin bir insanı unutmak sana göre değildi. Beş yıl sonra Zap'ta karşılaştık. Aygün arkadaş ve bana, *"kadın mücadelesine gerekli duyarlılığı göstermek gerekiyor"* ile başlayan cümleler, bir öğretmen edası ve ahengiyle devam ediyordu. Güçlü cümleleri ve hitabeti içinde, ihanet edenler, örgütü zorlayanlar ve sorunlar o kadar bayağı ve cılız bir hal alıyordu ki; bütün olup bitenler mücadelenin bir parçasıdır gerçeğini öğretiyordu bize.

Sivildeki mücadele ortamında anaların

güçlü yüreklerini daha örgütlü kullanmaları için sarf ettiğin emekleri onlar unutmayacağı gibi, biz de emeklerine sahip çıkacağız Yıldız yoldaş. Metropolde ve dağda, sorumlu olduğun, yöneticilik yaptığın her alanda sevecen ve sıcakkanlı davranışların seni farklı ele almayı gerektiriyordu. Birikimlerini ve yeteneklerini paylaştın. Paylaştıkça güzelleştin, paylaştıkça parladın bir yıldız gibi.

Mitinglerde sevdamızı haykıran sloganlar, etkinliklerde yüreklerimizi dağlara getiren şarkılar... Heval Yıldız. Seçimimizde kararlıyız ve takipçin olmaya söz vermişiz. Yüreğimize acılar eksen de sen bildiğinden şaşmadın ve ne pahasına olursa olsun büyük bir adanmışlıkla ilerledin.

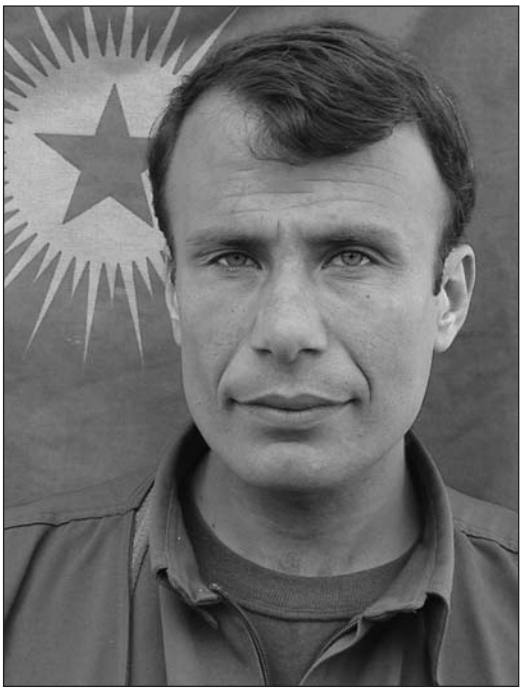
Seni tanıyanları gördüm. Dur durak bilmeksizin nerede bir açılım ve gelişme varsa kendilerini sınırsızca yatırdılar. Bu senin etkin ve özlü yapınla oldu. Şehadete ulaşanların, zindana düşenlerin ve coşkusundan bir şey kaybetmemiş ardıllarının bileşkesi oldun. Senin emeklerinden pay almış, onurunu paylaşan yakın arkadaşların ve kadın gücünün, inançla mücadelene sahip çıkacağını biliyorum.

Yarattığın bu büyük anlar bizi güçlü kılmak için bir öğretmen oluyor. Güçlü olacağız, kendimizi bilmenin heyecanıyla coşacağız. Bu coşku ve heyecan, senin güzel yüreğinle yansıyor yoldaşım. Öncümsün, gururumsun. Bomba yürekli yiğit yoldaş… Savrulan parçaların her biri bize öğretiyor. Kimin vücuduyla birleşmişlerdi ki; bir öğretmen ile yaptığı her şeye candan ve gönülden bağlanmaya alışmış bir komutan ile. Bu mesaj, yiğit kızlarımızın bir yadigarı. Ne diyor bizlere; "güçlü olun, kendinizi savunun." Güzel günlerde birlikte olmaya ramak kaldı. Sevgiyle, özlemle her özge can, onurlu direnişini devam ettirirken seni anacak. Sen öğrendiğini ve inandığını paylaşmasını bilendin. Kendini satanların şehrinden kendini feda edenlerin şehrine geldiğimizde şaşırmamıştık. Çünkü biz senin inancınla çoktan bulunduğumuz yerden kopmuştuk. Uyutulmuş değildik, artık bilerek hareket ediyorduk. Mücadelesiz yaşam, mücadelesiz sanat, mücadelesiz arkadaşlıkların kısa ve anlamsız olduğunu öğrendik. Acı her yerde aynı değildir hocam, bunu anladım. Bilerek, göz göre göre, hesapsızca ve inançla üzerine yürüdüğün davalar esnasındaki acılar daha ağır ve işkencelidir belki, ama bilmeden yıllarca devam eden dozajı ayarlanmış acıların daha beter olduğunu seninle anladım. Bedel vermekten kaçınmayan bir hareketin zayıflamanın tersine yeni bedellerle şahlanacağını iyi biliyorum. Önderim güneşim ise sen de yıldızım oldun yiğit yoldaşım, dağ yüreklim.

Mücadele arkadaşı Ulaş Rodan

Yüreğinin güzelliğiyle ruhunu ölümsüz kıldı YILMAZ arkadaş

Adı, soyadı: **Cihan ÜLÜŞ**
Kod adı: **Yılmaz XORTO**
Doğum yeri ve tarihi: **Elbistan, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Xınere**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 2006, Botan-Cudi**

Yaşam fedaisi güzel yoldaşımı herkes tanısın isterdim. Yaşamı seven, yaşama değer veren, ama herkesin Apocu yeni yaşamda olmasını istediğimiz birçok hayat ilkesini en sade haliyle canlandırırdı Yılmaz yoldaş. Ne kapitalist ne feodal yaşam alışkanlıklarının onun sosyalist yaşam çabasına üstün gelememişti. Egemen tahakkümcü devlet odaklı yaklaşımlara karşı özgürlükçü, eşitlikçi, dayanışmacı bir duruş sergilerdi. Kırılgan, itici bir duruşun tersine sürekli güler yüzlü, esprileriyle bütün arkadaşları bir odakta toplamayı başarabilen bir insandı. Tam bir yoldaş canlısıydı. Yoldaşlarıyla çok samimi, sade ve özverili bir ilişki içerisindeydi. Yoldaşlarını çok seviyor ve yoldaş sorumluluğuyla desteğini sunuyordu. Arkadaşlarıyla tartışıp, diyalog kurarak en iyisine ulaşmanın çabasındaydı. Yoldaşlarını dikkate alan, güvenen ve aynı zamanda destekleyen bir duruşun sahibiydi. Savaş pratiğinde birçok defa arkadaşlar en zor şartlarda olmasına rağmen koşulları düşman aleyhine çevirerek arkadaşlar için çok daha elverişli bir duruma getirmeyi çokça başarmış bir yoldaştır.

Güçlü bir savaşçıydı. Adı gibi zorluklar karşısında yılmayan bir yoldaştı. Şair der ya; *"adı Yılmaz, kendi yılmaz, çıktı dağlara, döner mi dönmez mi bilmem."* Yılmaz yoldaş özgürlük ve demokrasi mücadelesinde adını dağlara nakşetti. Yüreğinin güzelliğiyle ruhunu ölümsüz kıldı. Apocu fedai çizgide su gibi berrak bir şekilde yüreğimize aktı. İnsan oğlunun fizyolojik yapısı, atom ve moleküllerin bir araya gelerek oluşturduğu madde yığınından başka bir şey ifade etmez. Fizyolojik yapıyı canlandıran, ona hareketlilik kazandıran, düşünce ve ruh güzelliğidir. Yılmaz yoldaşın da geride bıraktığı atmosfer ve ruhtur bize kalan. Aslında ölümsüzlüğü, sürekliliği arz eden de ruhtur. Çok esnek ve kıvrak bir zekası vardı. Hızlı düşünüp erken pratikleştiren bir arkadaştı. Fizyolojik kaybı da o kadar erken ve

hızlı oldu. Onun yokluğuna hiç hazır değildik ve ardından oluşan boşluk aramızda hızla hissedilebilir oldu.

Bütün şehitlerimizin bize bıraktığı vasiyetler için olduğu gibi O'nun kaybı ardından da bize düşen, düşüncelerini, hayallerini yaşatma, yaratma çabasında olmamızdır.

Biz, karlı dağlarda kışın vurulduk ve,
kar tipileriyle derin vadilere taşındık.
Şu vadiler dolusu karların altından
çıkmak için, baharı bekliyoruz.
Baharda, Bestler dolusu kardelen
olup çıkacağız biz.
bu kış
zorlu geçti asi dağlarda
asilerle dolu karlı dağlarda
her şey sakindi o güne kadar
alaylarca kadın, alaylarca erkek
boy boy silahlar, kasaturalar
yan yana takılmış çifte bombalar
sıkıca raxtlar, ince şutîkler
ince belleri estetik sarar
bestler düzünde halaylar döner
kızlı oğlanlı türküler döner
başlar üstünde çefyeler döner
her şey sakindi o güne kadar
karanlık gecede kurşunlar döner
palamut közünde bistikler döner
naylon çadırları dumanlar sarar
ve taze kardan çaydanlar dolar
her şey sakindi o güne kadar
Biz, karlı dağlarda kışın vurulduk ve,
kar tipileriyle derin vadilere taşındık.
Şu vadiler dolusu karların altından
çıkmak için, baharı bekliyoruz.

Baharda, Bestler dolusu kardelen
olup çıkacağız biz.
o gün
gök yağdı başımızın üstüne
beyaz dağlar yıkıldı
ince boyunlarımıza
naylon çadırlar karlar altında
koca herekol karlar altında
karlar altında koca bir dünya
çocuklar kartopu oynar uludağ'da
avyan'lı edip
behra hincê'de karlar altında
on dört yaşında
yüzü çilli
sarışın bir gerilla
ela gözlerine
beyaz ölüm çökmüş / karlar altında
parkesiz
gel gör ki
portatif kalaşnikofu kucağında
bir sevgili sanki
karlar altında
mavi tarağı karlar altında!
darciğarası karlar altında!!
işleme mendil karlar altında
Biz, karlı dağlarda kışın vurulduk ve,
kar tipileriyle derin vadilere taşındık

Şu vadiler dolusu karların altından
çıkmak için, baharı bekliyoruz.
Baharda, Bestler dolusu kardelen
olup çıkacağız biz.
bırakın
mermer taşı mezar yapmayın bize
o kaya gibi yüreklerimizle
ancak şu dağ parçalarına sığarız biz
yıkamayın
belki aylardır yıkanmayan cesetlerimizi
günlerce güneşin altında yıkanırız biz
o güneş
o güneş için değil miydi ki
bu vahşi dağlara meydan okuyuşumuz?
ve ayaklarında kırmızı patikleriyle
saçları örüklü newroz çocukları
gelmesin çiçeklerle mezar başımıza
Biz, karlı dağlarda kışın vurulduk ve,
kar tipileriyle derin vadilere taşındık.
Şu vadiler dolusu karların altından
çıkmak için, baharı bekliyoruz.
Baharda, Bestler dolusu kardelen
olup çıkacağız biz.
bırakın
cenaze töreni yapmayın bize
ağlayan rüzgarlar uğurlar bizi
karlar üzerinde uzanan bedenlerimizin
kanlı başucunda keklikler öter
ninniler söyler
ormanlı gecelerin kuytularında
sıcak göğsümüze konan / pepu kuşları
ve matem marşını kurşunlar çalar
dağlamızda
henüz bıyıksız
gencecik gerillanın
yarı donmuş

o nazlı ellerinde
kobralara karşı feriştah kesilen
bikisiler söyler
en güzel şarkıları
yanı başımızda
Biz, karlı dağlarda kışın vurulduk ve,
kar tipileriyle derin vadilere taşındık.
Şu vadiler dolusu karların altından
çıkmak için, baharı bekliyoruz.
Baharda, Bestler dolusu kardelen
olup çıkacağız biz.

Mücadele arkadaşları

Yaşamın rengiydi ve her zaman önderdi

"Gerçekler ortada:
Derindiler, kendilerini erittiler ve
'yaşam budur' dediler.
Savaşla yaşam arasındaki bağı
böyle ortaya koydular.
Peki size düşen ne?
Bu gerçeğe saygılı olup hayata
geçirmek"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Abdülkadir ERKILIÇ**

Kod adı: **Ruha BOTAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Urfa, 1975**

Mücadeleye katılım tarihi: **1999**

Şehadet tarihi ve yeri: **31 Mart 2006, Botan-Cudi**

Mevsimlerin hep coşkun olduğu mekanlardır dağlar. Dağlar özgürlük mekanlarımız olan, her soluk alış verişimizde arındığımız yerlerdir. Kimisine yaban gelebilir; oysa ki kendini bulduğun, kendin olduğun yerdir dağlar. Her bir adımın, bir zamanı gerisinde bırakırken, yeni bir zamanı aralar özgürlük coğrafyasında, yaşamın renkleri çoğalır ufkunda, güzelleştikçe insan olmanın coşkunluğu artar. Ruha Botan arkadaş da bu coğrafyanın çocuğuydu özgürleşme iddiasıyla, örgütsel olgunluk ve kararlılıkla yol alan, bir halkın davasına adanmanın militanlık ölçülerini kendinde keskinleştirmek isteyen bir arkadaş oldu.

Ruha arkadaş 1999 yılında saflara katıldı. Bir yıl Botan alanında kaldı. Geri çekilme döneminde Botan'daydı, daha sonra Güney Kürdistan'a geçti. Siyasi ve askeri eğitimlere katıldı. Pratik çalışma içerisinde yer aldı ve daha sonra kendi istemiyle Kuzey Kürdistan'a geçti. Görev yürüttüğü tüm alanlarda başarılı bir pratiğin sahibi oldu. Sevilen bir arkadaştı ve şehadeti arkadaş yapısı üzerinde büyük bir etki yarattı.

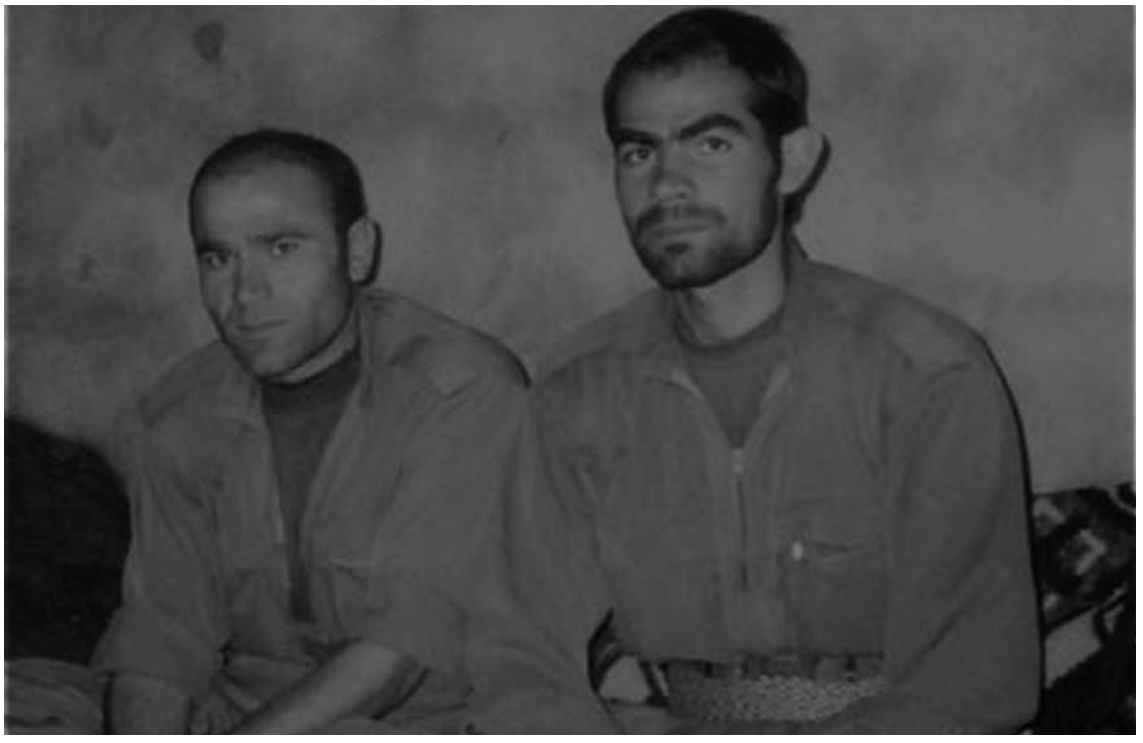
Ruha arkadaş raporunda;

"Ben 1975 yılında Urfa'nın Birecik ilçesinde doğdum. İlk ve ortaokulu yine Birecik'te, liseyi Mersin'de okudum. Üniversiteden mezun olduktan sonra İstanbul'da partiyle tanıştım ve 1999 yılında partiye katıldım. Partiye katıldıktan sonra bir yıl Botan'da kaldım, daha sonra Güney sahasına geçtim. Güney'de bulunduğum süre içerisinde daha çok pratik çalışmalarda yer aldım. HPG'den ayrılmayı hiçbir zaman düşünmedim ve düşünmüyorum. Özellikle bu süreçte arkadaşlar Kuzey'de her gün savaşırken, benim bu göreve katılmamam beni zorlayacaktır. Ben bu görev için uygun görülüp arkadaşlar tarafından seçildikten sonra itiraz etmem, arkadaşların güvenine

göre hareket etmeyi esas alıyorum. Yalnız bu göreve gereken olgunluğu gösteremedim. Burada biraz daha kendine göre hareket etme ortaya çıktı. Biraz kendini esas alma oldu. Örgüt görevine yeteri kadar hassas davranmaa olmadı. Ben yaptığım şeyin doğru olmadığını görebiliyorum. Ve bu konuda örgütü düşünerek hareket etmem gerekirdi" deyip örgüt karşısındaki sorumluluklarını dile getiriyordu. Oysa biliyoruz ki Ruha arkadaş Hayri Durmuş gibi mezar taşıma borçlu yazın şiyarını esas almıştı. O yaptıklarının yeterli olmadığını, daha fazlasını yapmak gerektiğine inanmış ve onun sorumluluğunu taşıyordu. Anısı önünde saygıyla eğiliyor ve anısına bağlı kalacağımızın sözünü veriyoruz.

Mücadele arkadaşları

OLMASI GEREKEN YERDE OLAN MİLİTAN

Bir hayatı nasıl yaşarsak yaşayalım. Hayatımıza son noktayı nasıl koyduğumuz belirleyendir. Hayatımıza nasıl başladığımız değil, nasıl tamamladığımız asıl olandır.

Bu nedenle son ana kadar onurlu bir duruş bütün hayatımızın ifadesi olacaktır. İyi başlayıp, iyi sürdürdüğümüz yaşama son noktayı nasıl koyacağımızı bilmeliyiz. Çünkü bütün bir hayat sondan başa doğru şekil alacaktır.

Çok güçlü, çok emek harcayarak kurduğumuz bir yaşamı son anda yerle bir edebiliriz. Çok büyük çabayla oluşturduğumuz arkadaşlıklara, yaptığımız çalışmalara, söylediğimiz sözlere, yazdıklarımıza son ana kadar ters düşmemek önemlidir.

Hayatımızın tutarlılığı, son nefesimize kadar kendimizle olan tutarlılığımızla oluşacaktır. Bu çalışma belki benim son çalışmam olacaktır. Belki dizlerim beni bu yolun sonuna ulaştırmayacaktır. Ama son ana kadar hayatıma sahip çıkmak için yürüyeceğim. Yaptıklarım ve söylediklerime layık kalacak ve son ana kadar yürüyeceğim.

Bir canım var, onu kaybedebilirim. Ama tutkuyla ve aşkla ördüğüm bu hayatı kaybetmeyeceğim...”

Diyor Halil Dağ yoldaş aslında her PKK’li böyle düşünür.

Ruha arkadaş 2006 da Cudi’de bir grup arkadaşla binlerce asker ve tekniğe karşı kahramanca direnerek şehit düştü. Şehadeti 2006 yılının en büyük direnişlerinden birisi sonucu oldu. Şehadeti büyük bir direnişti ve yaşamı da özgürlük ölçülerine ulaşmak için bir direniş ve kavganın hikayesiydi.

Bu hikayeyi anlatırken

“Sevgi yazılanlarda değil yazılmayanlarda gizlenirmiş…

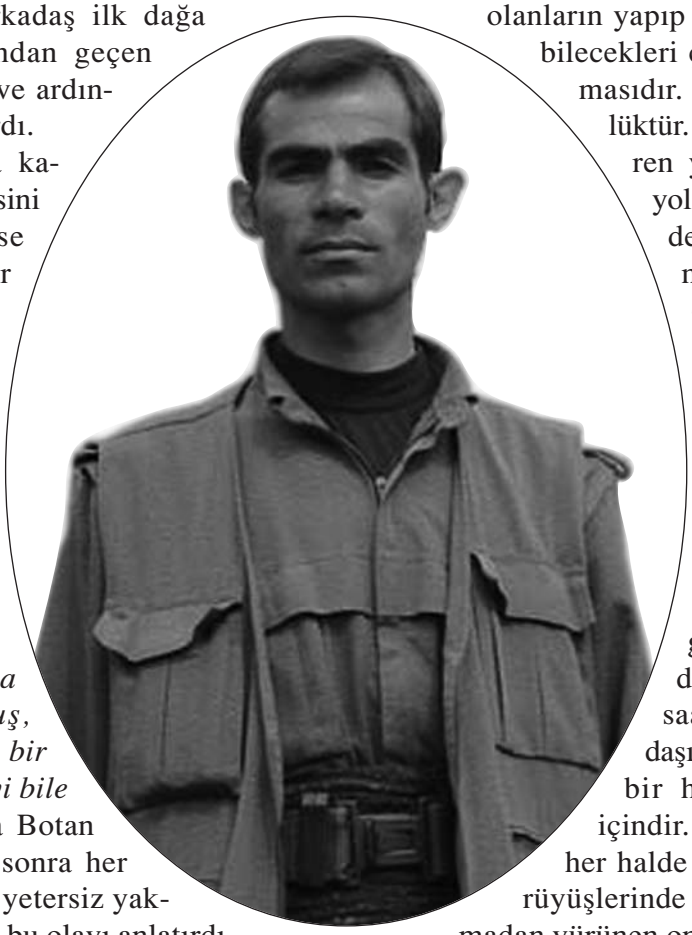
Aşk söylenenlerde değil söylenmeyenlerde var olurmuş” sözü geldi aklıma. Çünkü bu hikayede sevgi de aşk da pekçok kez, pekçok an kimsenin tanık olmadığı, kimsenin dile getiremeyeceği yoğunlukta yaşandı. Aşk ve sevginin kavgacıları kalemimi bağışlasın, bu aşkın ve sevginin damlasını da olsa anlatabilmektir amacım.

Ruha Botan arkadaş, üniversiteyi Konya Selçuk Üniversitesi Makine Mühendisliği bölümünde bitirmiş, İstanbul’da bir mühendislik bürosunda çalışmış kapitalist sistemin, yaşamın boğucu kof yanlarını görmüş yeni bir özgür yaşam için kapitalizmden, şehirlerden kopma gerekliliğini hissetmiş ve bir gün ardına bile bakmadan İstanbul’dan Botan dağlarına yürümeye başlamıştı.

Ruha arkadaş Urfalıydı. Urfa’nın Birecik ilçesinden. Urfa; kutsalın ve lanetin kenti. Mezopotamya’nın en kutsal varlıklarından biri olan Fırat nehri doğduğu ilçenin ortasından geçiyor. Tarihsel olarak büyük bir anlama sahip olduğu kadar aslında bu nehir faşist Türk devletinin politikalarının uygulanmasında bir sınır rolünü oynuyor. Kürtlere dönük imha inkar politikalarının genelde Fırat nehrinin doğu tarafı çok yoğun maruz kalıyor, bu sınırda yaşamak da O’na Kürt sorunu gerçekliğini daha çıplak olarak göstermişti. Bu topraklar ki yılda onlarca tarım işçisinin yollarda öldüğü topraklardı. Bu topraklar ki suyu bereketi en fazla olmasına rağmen üzerinde yaşayanların aç olduğu topraklardı.

Bu beşik ki, bu topraklar ki dünyanın

hiçbir yerinde yaşam o kadar anlamlı olamaz. Hele hele bu beşiği bu durumdan kurtarmak için savaşmaktan başka hiçbir şey daha anlam yüklü olamaz. Çünkü pekçok şeyin başladığı yerdir orası. Şimdiyse herkesin vebadan kaçar gibi kaçtığı bu topraklara özgürleşmek, özgürleştirmek için koşmak gerekiyordu. Böyle bir yoğunlaşma sonucu başladı dağlara yürüyüş.

Ruha Botan arkadaş ilk dağa geldiğinde başından geçen bir olayı anlatır ve ardından kahkaha atardı.

Arkadaşlar ona katırları semerlemesini söylemişler o ise daha önce hiç katır bile görmemiş olduğundan katır semerlemesinde bazı eksiklikleri olmuş, sonraki günlerde arkadaşlar yaşamı değerlendirme tekmilinde eleştirmişler:

"Arkadaş onca yıl okul okumuş, mühendis olmuş, bir katır semerlemeyi bile bilmiyor" Ruha Botan arkadaş bundan sonra her pratik işte eksik, yetersiz yaklaşanları görünce bu olayı anlatırdı. Aslında bu eleştirinin kapitalist sistemin en iyi, en yalın eleştirisi olduğunu söylerdi. Onca okul okumanın basit bir pratik soruna cevap olamaması, bu sistemin eğitiminin sahteliğini gösterdiğini söylerdi.

Tabii semerleme ve benzeri konulardaki bu acemiliği kısa süre de aşıp bir süre sonra manga komutanlığına yükseldi. Ruha arkadaşın kısa süre de terfi almasında hem ideolojik birikimi hem de emekçiliği rol oynadı.

Botan'da bir yıl kadar kaldıktan sonra geri çekilme süreciyle birlikte Kandil'e geçti.

Ruha arkadaş bir yıla yakın Kandil lojistiğinde çalışma yürüttü ve bir yıl kadar da kuryelik yaptı. Hem lojistik hem kuryeliğin ortak özelliği; emekçi, pratikçi yönü güçlü olanların yapıp üstesinden gelebilecekleri çalışma alanı olmasıdır. Kuryelik; öncülüktür. Bazen günler süren yürüyüşlerin tek yol bilenidir. Gerilla deyimiyle yol komutanıdır. Bazen onlarca kişinin tüm sorumluluğunu alarak günlerce yürür. Kah en öndedir, kah ortada kah arkada. Kim yorulduysa çantasını alır. Bazen grup durmasın diye sırtında bile saatlerce bir arkadaşı taşıyabilir. Hepsi bir hedefe ulaşmak içindir. Yoldaşlığı insan her halde en fazla yol yürüyüşlerinde anlar. Hiç durmadan yürünen onlarca saat yolda, tırmanılan uçsuz bucaksız dağlarda bazen elinden tutar bazen ekmeğini kendisi yemeden yanındaki yoldaşına verir. Suyunu ilk olarak yoldaşına ikram eder. Bu bilinen dünyanın dışında dağ doruklarında, ormanların derinliklerinde tarihin ilk yıllarından bu güne süregelen bir gelenektir.

Ruha Botan arkadaş çalışma yürüttüğü bu iki çalışmada da başarılı bir pratik ser-

gilemişti. Bu başarılı pratiğinden dolayı takım komutanlığına atandı. Şehit Cilo taburunda bir kış sürecinde takım komutanı olarak görev yaptı. Taburun kış eğitim programında katılımıyla gerek teorik gerek yaşamsal pratik boyutlarda iyi bir eğitmen iyi bir komutandı. Komutanlığı yaşama katılımındaki öncülüğündeydi. Emeğini daha fazla katmasındaydı. O iktidar, devlet çözümlemesini iyi anlamış komutanlığın krallık olmadığını, mevkiinin topluma hizmet için bir rol, bir araç olduğunun bilincine varmıştı. Öyle mütevaziydi ki O görevsizken de görevliyken de hep aynı Ruha idi.

O yıl tasfiyeciliğin örgütümüze ciddi zarar verdiği bir yıldı. O süreçte bir dönem beraber kaldık. Bu kaldığımız dönemde en büyük istemi tasfiyeciliğe ve düşmana karşı tavır olarak Kuzey'de savaşın en yoğun olduğu sahaya gidebilmekti. 4 Nisan 2005'te Kandil'den Botan'a bir grup arkadaşla birlikte yola çıktı. Son görüşmemiz o gündü. Gözleri sevinçten pırıl pırıl parlıyordu. Tekrar görüşmek üzere sarılarak ayrıldık. Ayrıldığımızdan bir yıl kadar sonra o tanrılara isyan eden insanoğlunun direniş abidelerinden Cudi dağında maskeli ve maskesiz tüm tanrılarla savaşırken ölümsüzleşti. Şimdi her gün yaşadığı umutları, ilkeleri, hedefleriyle birlikte yaşıyoruz. Yolu yolumuz. Umutları milyonların umutlarıdır.

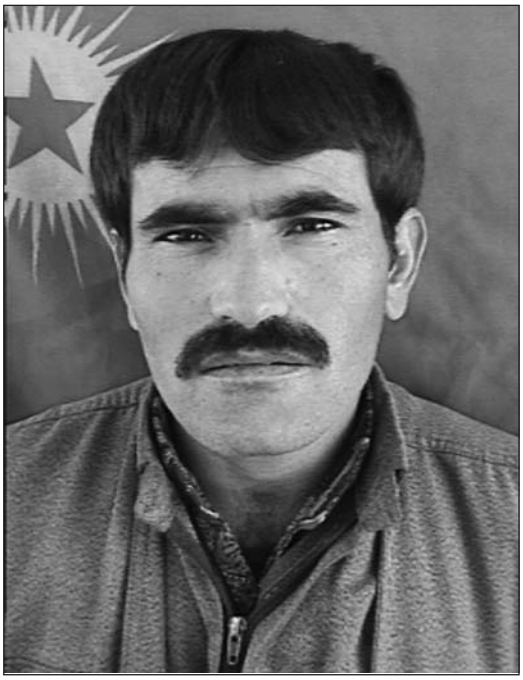
Mücadele arkadaşları

MİLÎTANÊ HERDEM KEDKAR

"Di rastiyê de yên bi şehîdên me re bi awayekî herî xurt, kûr û biwate dijîn û yên bi wan re di nava hev de, ku di bîranîna şehîdan de serkeftin û jiyanê dibînin, ka bîranîna me ya şehîdan çiqas rast e wê jî bi awayekî eşkere derdixe meydanê "

Rêber Apo

Nav û paşnav: **Mameş PEZIRÎ**

Nav ê kod: **Botan URMİYE**

Dîroka tevlîbûnê: **1998**

Dîroka şehadetê: **31 Mart 2006**

EW ROJA

Me bawer nekirî bû
ji bona şehîdbûna te
Çem nediherikîn, teyr û teba bêdengbûn
Jiyan sekinî bû,
heşê min ne li serê min bû

Lê ku min hirs û baweriya te anî bîra xwe
Bêrîvan, Bêrîtan, Zekiya anî bîra xwe
Tû jî bibû hevalên wan
ew doze
Min got...
Tû nemirî ye, dilê me da ye, doza me da ye
Tû li ser kaniye û daristana rûniştî bû
Te digot...
Welatê azad çiqas xweş e
Tû di rêça şervanên azadiyê de meşiya bû
Em jî li pê te meşiyan
Ref bi ref, qor bi qor
Ji bona azadkirina vî welatî

Dema serokatiya partiyê şoreşa Kurdistanê dide naskirin wiha dibêje; "Di navbera du çiyayên mezin de kûrayiyeke mezin û fireh heye. Eger valayiyeke wisa be ku lingê mirovekî nikaribe serê wê bigire, tuyê li aliyekî çiyê di dojehê de bijî. Lê eger li aliyê din yê çiyê bihişt hebe, tuyê çi bikî?

Tuyê pirekê ava bikî. Enceq ew pir te ji dojehê rizgar bike, ber bi wî çiyayê weke bihiştê ve bibe. Bûyera PKKê wisa ye; bîst sal in pira di navbera wan her du çiyayên mezin de ye. Aliyekî çiyê tarî ye, li wir işkence û dojeh heye. We bi xwe ev dît, hûn di wir de jiyan. Li aliyê din bihişteke hatî sozdayîn heye. Ev çiyayên me ne.

Çiyayên azadiyê, çiyayên ku civaka nû li wan digihe hev. Çiyayên herî adil. Çiyayên ku mirov dikare baregahên azadiyê li wan ava bike.

Niha gel wî çiyayî hildibijêre, dibêje ezê ne li vî pesarê çiyayê dojeh, ezê li pesarên çiyayê bihişt bjîm. Biryar daye û li çiyayan dimeşe. Bê vê pirê ti kes nikare bigihe wan çiyayan.

Heta wê ferq nekin ku di dojehê de dijîn. Hin vê pirê inkar dikin, texmîn dikin ku wê bi inkarkirina vê pirê biçin bihiştê. Em hê li Arafê ne em di ser pirê re derbas dibin, em vê jî ji bîr nekin.

Derbasbûna di ser pirê re neqediyaye. Gelek kes hê li wî mile pirê ne. karwanên destpêkê di Arafê re derbas dibin. Hê nebûye cejin, em di rojên beriya cejnê de ne.

Divê ev dîrok bi vê wateyê bê fêmkirin. Hevalê Botan dema berê xwe dayî çiyayan dibe ku ev rêzik nexwendibin. Dibe ku nebihîstibin. Lê dema hatî wan çiyayan wî jî weke gelek ciwanên Rojhilatê Kurdistanê ev rastî bi çavên xwe dîtine, di nava wan şertan de jiya û bi wî awayî hatiye.

Wan êş û janên gelê kurd kişandîn tev hest kirine, çiyayên kurdistanê ji xwe re qiblegeh zanîne û wisa hatine. Ev hatina wan ya bi wî awayî jî bi dîroka tê de jiyayîn ve girêdayî ye.

Li Rojhlatê Kurdistanê pêlên şoreşeke mezin yên pêş ketîn tev tinebûn, gelê kurd êşên mezin kişandin, hesretên xwe tev kişandin nava xwe. Vê rewşê di nava gelê me yê li Rojhilatê Kurdistanê de birînên kûr vekirine.

Kengê ku ji Bakurê Kurdistanê pêlên şoreşê bilind bûn û gerîla gav bi gav dengê xwe bilid kir, li Rojhilatê Kurdistanê her ku çû heskirin û hêvî dîsa şîn bû. Herî zêde bandora rêberiyê li gelê Rojhilat kir.

Çi dema serokatiya partiyê bi komployê radestî hêzên dagîrker hat kirin, yê herî zêde bi berxwdaneke mezin li serokatiyê xwedî derketî û yê herî zêde rabû serhildanan gelê me yê Rojhilatê Kurdistanê bû. Heta wê rojê ku rêveberiya partiya me jî texmîn nedikir ku wê serhildaneke wisa çêbe, wê gelê Rojhilatê Kurdistanê li serokatiyê wisa xwedî derkeve, herkes şaş kiribû.

Bi dîlketina serokatiyê bi sedan heta bi hezaran ciwanên Rojhilat, ji bo rêbertiyê derketin çiyê. Belê, di nava wan ciwanan de hevalê Botan jî hebû.

Destpêkê li Kelereşê ma û piştî hingê derbasî milê Botanê bû. Piştî ku serokatiya me di 2yê 1999an de biryara paşvekişandinê da hevalê Botan derbasî Heftenînê bû.

Dema em dibêjin gundî an dema em behsa gundîtiyê dikin, Guyî an jî Şirnexî tên bîra me. Herî zêde em wan nas dikin û dizanin. Lê li beşên Kurdistanê yên din jî çiqas yên xwediyên heman taybetiyan hene?

Her ku mirov wan dibîne û fêr dibe, mirov şaş dibe. Belê hevalê Botan ji sedî sed Şirnexî bû. Yên nû nas dikirin wisa dizaniyan Şirnexî an jî Guyî ye. Yek ji wan jî ez bûm.

Dema ez dibêjim Şirnexî, an Gûyî ez bi wateya neyînî nabêjim, bila wisa neyê fêmkirin.

Berûvaciyê wê di şoreşa me de hevalên herî zêde ked dayîn hevalên Gûyî û Şirnexî ne. Dema behsa cesaretê tê kirin, dema behsa jêhatîbûnê tê kirin, dema behsa pîvan û rêzê tê kirin, her tim ew heval tên bîra mirov.

Weke din bêhntengbûna wan tê bîra mirov. Bêguman hin taybetî yên weke bêhntengbûnê hene. Carna zû aciz dibin û bi awayekî berfireh nafikirin. Belê, hevalê Botan jî hevalekî wisa bû; fedakar bû, jêhatî bû, birra bû, jîr bû, biinsiyatîf bû. Karê xwe têkûz dikir. Lê hinekî bêhntengbûn pê re hebû. Û ji perwerdeyê jî pir hes nedikir.

Lê di karê xwe de jêhatî bû. Hevalê Botan her tim dikeniya, her tim ji hevalên xwe hes dikir. Her tim çav lê digeriyan. Cihê ku ew lê bûya dihat wê wateyê ku li wir pirsgirêk nînin. Eger pirsgirêk hebûna jî radibûn. Belê hevalê Botan hevalekî wisa bû. Dibe ku aliyekî vê bûyerê yê psîkolojîk jî hebe.

Mirovê Rojhilatê Kurdistanê, ji ber ku ji navenda şoreşê dûr maye, hewl dide ku hê zêde

kar bike. Ji bo ku berî gavekê azad bibe bi fedakar nêzîk dibe û hêza xwe tevî dide kar.

Roja destpêkê hevalê Botan tevlî gerîla bûyî ti kesî bawer nekribû ku nû tevlî bûye. Mînak, dema destpêkê me hev nas kir digel ku ji min re got ez nû tevlî bûme, lê dîsa min bawer nekiribû ku nû tevlî bûye.

Hevalên pê re hatîn hinekî xeşîmiya wan hebû. Ev xeşîmiya wan li ber çavan xuya dikir.

Nêzîkatiyên hevalê Botan, tevlîbûna wî, rabûnrûniştinên wî û danûstandinên wî, dîmeneke wisa didan diyarkirin çawa ku ew deh sal bin gerîla be, li Botanê jiyabe.

Lê ne dîmen tenê wisa xuya dikir, bi rastî jî weke hevalekî deh salî û xwedî tecrûbe tevlî kar dibû. Tişekî xwezayî bû ku meyê hevalê Botan bida kerekî herî saxlem bê kirin û karê herî girîng.

Ew sal salên wisa bûn ku me di wan de pir zehmetî dikişand. Li aliyekî hêzên dagîrker bi ser me de dihatin, li milekî hêzên hevkarên dijmin hem bi ser me de dihatin hem pêşiya erzaq digirtin.

Di demên wisa de wezîfeyên herî zêde girîng bûna û pêwîst bû bi dizî bên kirin, ew kar dabûn hevalê Botan. Belê hevalê Botan her cihê diçûyayê, her tim di karên wisa de cihê xwe digirt.

Her roja derbas dibû xwe pirtir tevlî kar dikir. Xwe gav bi gav pêş dixist. Ji ber ku pir jê dihat heskirin û ji ber şîrîniya wî ku li ser perwerdeya xwe nedisekinî jî hevalan carna çavên xwe jê re digirtin.

Lê digel wî qasî jî her tim jê re dihat gotin pêwîstiya te pir bi perwerdeyê heye. Heman hevalê Botan piştî borîna çend salan, hem tevlî perwerdeya giştî dibû, hem bi awayekî şexsî xwe pêş dixist û giranî dida perwerdeya xwe.

Dema pêşiya çûna Bakur vebû, yek ji koma destpêkê ku biçin hevalê Botan bû. Destpêkê wê biçûya Besta, piştî hingê jî wê derbasî Cûdî bibûya.

Û heat roja şehîd ketî, her tim di riza pêş de, bi awayekî milîtanî tevlî kar bû. Ji bo hevalê Botan danasîna herî rast dibe ku bi vî awayî mirov bîne ziman; "Heval."

Çi ye Heval? Baş e kî ye Heval? An jî me di serhatiya xwe ya azadiyê de Heval çawa bi kar dianiya? Dibe ku ev pirsên kûr bin. Çawa ku tê dîtin watedarkirina vê pir zehmet e. Lê peyva Heval tê wateya ku bê hesab û bê pakî tu bizanî, tu bikarî herkesî himbêz bikî.

Çawa ku ferq û cudayî tinebû, zarok, ciwan, kal jî –çi jin çi mêr- dibûn haval. Lê tişeke wisa hebû ku her mirovî nikariya bibe heval. Yê ku heval be wê weke hevalan bijî. Weke dilekî sînorê wî nehatî diyarkirin.

Li mekanên cuda, di zemanên cuda de, lê her tim bi heman ruhî. Ango yê ku dimeşe, dixebite û dicoşe. Ango yê weke sûlavê bi deng dikene, weke riya ber bi evîndariyê ve diçe.

Gotinek hebû her tim heval dianiya bîra mirov; Yek ji me ji bo me hemûyan, em hemû ji bo yekî ji me. Dema mirov diket nava wan hestan çand şitlên darên din tevlî bostanê dilê min dibûn. Di wê hewayê de şitil mezin dibin.

Heval, helbest e, stiran e, helbest û stiranên li navsera çiyayên Kudistanê, piştî her derketina rojê, piştî her guriya agir û piştî her herikîna avê tên nivîsîn û tên gotin. Ango stirana ku naqede, helbesta ku namire. Çawa ku tê dîtin ji vir dest pê dike, evîn û heskirin. Belê heval stiran e, ew stirana li pişta çiyayên pîroz, piştî her hilbûna rojê û piştî her afirîna agirê newrozê. Û hevalê Botan her demê kariye bibe heval. Kariye xwe di dilê me de bi keda xwe nexş bike. Hevalê bedew, emê te her tim bi wî kenê te yê xweş, bi wê tevlîbûna te ya xurt û wê fedakariya te ya bêsînor nas bikin.

Hevalê milîtan, milîtanê ji Rojhilatê Kurdistanê, bila ruhê te şad be. Bila baweriya te hebe ku emê taybetiyên te di nava xwe de biçînn. Bila ruhê te şad be. Bila ruhê te şad be, milîtanê fedakariyê.

Hevalên wî yên têkoşînê

RONAHÎ NÛRA JÎ RÛ DÎBARE YE

"Ev heqîqata bi xwîna şehîdan hatiye îspatkirin, divê bi tiştekî neyê guhertin, li ser vî esasî em bi têkoşîneke xûrt û serkeftî bersivê bidin wan şehîdan"

Rêber Apo

Nav û paşnav: **Ronahi ALİ**
Navê kod: **Ruken**
Cih û dema ji dayik bûnê: **Haseki, 1983**
Cih û dema tevlîbûnê: **1999**
Cih û dema şehadetê: **31 Mart 2006, Cudi-Botan**

KULMEK AVA SAR BIDINE MIN

Kulmek ava sar bidine min,
Dilê min dişewite.
Ne dar ma,
Ne jî daristan.
Her guleyê diteqe,
Ji dilê min qetek disojîne.
Qurtek ava sar bidine min,
Her goristana bi destê mirov vedibe,
Di dilê min de vekirî dimîne.
Kulmek ax bidine min,
Ji bo şevekê bê tirs ji miriyên we re,
Kulmek ax bidine min.
Çavên vekirî mane,
Avên şor dibarîne,
Birîna dilê min dişewite,
Ji kerema xwe re,
Kulmek ax bidine min.
Tovên dilê min zuha dibin,
Ya hezkirinê man e şipiya,
Lê birîndarin.
Kulmek guhdarî bidine min,
Birînên xwe derman bikim.
Hinek dîtin bidine min,
Birînên xwe bipêçim.
Behnekî rawestin,

Rawestînin şerên qirêj,
Findekê pêxin.
Qendîlek pêxin.
Û
Piçek kenê zarokan bidine min,
Tovên heviyê we jî şil bikim.
Kulmek ava sar bidine min,
Hinava min dişewite,
Di zikê min de nehleyê hezaran salan dizivîre,

Wateya zayînê ye,
Qurtek av bidine min,
Wê ji rehmê min bikeve tarîtî,
Hindik maye,
Piçek sebir bidine min,
Ji bo pêçana nehleyê qedîm.
Piçek bawerî,
Ji bo kefenê nehleya qedîm.

Hevalên wî yên têkoşînê

"Fêmkirna şehîd, heqdayîna şehîd û jiyana li gora wesiyetên şehîd, erkekî wisa bingehî ye ku her şoreşger vî erkê xwe di serî de bigire destê xwe.
Çawa ev erk ji erk û berpirsiyariya her şoreşgerî ye, serdestkirina vî erkî, têkoşîna ji bo pêkanîna wî, pêwîstiya herî bingehî ya girêdana bi şehîd ve ye"

Rêber Apo

ŞEHİT RUKEN

Viyan Jiyan e!

Adı, soyadı: **Elefteriya FORTULAKİ**
Kod adı: **Elefteriya**
Doğum yeri ve tarihi: **1983**
Mücadeleye katılım tarihi:
Şehadet tarihi ve yeri: **24 Mart 2006, Atina**
Kendisini yakarak şehit düştü

Zarokên min ê hêja, kurê min û keça min delal, hevalê min Şivan, dayika min û bavê min, hevalên min... Ez hildibijêrim cihê vê çalakiyê, ji bo çalakiya xwe, ji ber ku hevalê Rohat jî beriya niha bi çend salan, li vir agir berdabû bedena xwe.

Dayika min dibêje; 'Tu ji Yewnanistanê hez nake, ji bo wê tu bi Kurdî dipeyive.' Dayika min! Ez ji Yewnanistanê hez dikim. Yewnnasistan welatê min e. Ez ji Kurdistanê jî hez dikim weke welatê xwe. Ez ji zimanê Yewnanî jî pir hez dikim ku zimanê dayika min e, her wisa ji zimanê Kurdî jî hez dikim.

Dayikê! Dayika min! Biratiya gelan tiştekî pir xweş e. Gelê Kurd jî ji bo biratiya gelan têdikoşe. Gerîllayên Hêzên Parastina Gel HPGê têdikoşin li dijî dewleta Tirk ku êşkencê li Kurdan dike. Polês û eskerên Tirk zarokên piçûk, pîr û kalan dikujin û ceza dikin ji ber ku gelê Kurd mafên xwe, zimanê dayikê û perwerdeya Kurdî dixwaze. Ji ber ku dixwazin wek mirovan bijîn. Dewletên Kurdistan parvekirine li çar parçeyan Kurdan dikujin.

Dayika min! Zimanê Yewnanî û perwerdeya yewnanî heye li unîversîteyê. Dewleta me jî heye, lê kurd dewletek wan tune ye. Mafên ji bo hîndariya zimanê Kurdî li dibistana bilind tune ye. Zarokên me yê bi du zimanan biaxivin. Bi zimanê dayika xwe yewnanî û bi zimanê bavê xwe kurdî. Zarokên min ji sedî pêncî yewnanîne, ji sedî pêncî Kurd in.

Ez dizanim vê çalakiya nebaş e, lê têkoşîn e, fermandara Hêzên Parastina Gel Viyan Soran jî di 1'ê Sibatê de wisa kir, hevalê Rohat jî wisa kir. Hevalê Rohat min nas nekir, lê min nas kir ji rûpelên 'Dengê Kurdistanê' Piştî (Berî) çalakiya Fermandara HPGê Viyan Soran, min dest bi zanîngehê kir, ez zewicîm û min du zarok kir. Ez

gelek ji Şivan hez dikim. Navê zarokên min navê bavê Şivan û dayika Şivan in. Niha ez dîsa hatim dibistanê ji bo fêr bibim hunerê û biçim televîzyona kurdî. Min di hevdîtina xwe de ya li cem hevala Rozerîn û li cem hevalê Aydin vê hêviya xwe got. Zarokê min li cem bavê xwe mezin dibin. Lê hîn ez diçim zanîngehê. Şivan şev û roj dayike û bave ji bo zarokên me. Daxwaza min e, zanîngehê xilas bikim û di ROJ-TVê de bibim xebatkar û bi karibim bibim endama PKKê. Berî vê, daxwaza min bû ez bibim gerîlla, lê niha biryara min a dawî, (piştî dayikbûyîna zarokan) ez dixwazim endama siyasî ya PKKê, ne ji bo şer. Di jiyana xwe de ji zarokên xwe, zilamê xwe, dayika xwe û bavê xwe, Kurdistanê, zimanê Kurdî û çanda Kurdî, hevalên min û dîroka PKKê hez dikim. Dîroka PKKê dîroka ji agir e! Silavên germ ji bo serokê mezin ji bo gelê Kurd birêz Abdullah Ocalan, ji bo hemû girtiyên siyasî, ji bo gerîllayên Hêzên Parastina Gel li ser çiyayên Kurdistanê, ji bo hemû xebatkarên li televîzyona ROJ-TVê û kanala muzîkê Mezopotamyayê, ji bo hemû xebatkarên radyoya DENGÊ MEZOPOTAMYAYÊ, ji bo hemû hunermendan û muzîsyonên KOMA BERXWEDANê silavên germ. Ji bo malbatên şehîdan û ji bo dayikên aştiyê destê wan maç dikim. Silavên germ ji bo hemû şehîdên Kurdistanê û Rojhilata Navîn. Ez NEWROZa îsal pîroz dikim (piçekî dereng) weke Zekiye Alkan, Sema Yuce, Ronahî, Berîvan, Rehşan Demîrel û mezinên din ku bi biryara xwe gelê Kurd û Kurdistan serbilind û dîroka Kurdistanê firehtir kirin.

Silav hevalê Necmî

Silav hevalê Cîhat ku ber vê çend rojan min hûn nas kir û hurmeta min heye ji bo we jî û ji bo hemû kesên ku têkoşîn dikin ji bo welatê xwe Kurdistanê. Hemû bimînin her di başiyê de!

Bi can û bi dil
ELEFTER'YA

Kes nikare roja me reş bike

Azadiya gelê Kurd û serok Apo azadiya ji bo hemû gelan li cîhanê ye.

Bijî biratiya gelan, bijî aştî

Viyan Jiyan e!"

Kör bir kuyuda yitirdim suretimi
belki bir yezidiyim
Bir ceylanın gözlerine akşam çökünce
Sanki yağlı kementler dolanıyor
boynumda
Düşlerimde kanlı çocuk kundakları
Delik deşik ağıtlar bin yıllık çıban
Eski bir yalan oluyor babil söylenceleri
Toprağa ateşe su ve rüzgâra
Kan damlıyor avestanın sayfalarından
Her coğrafyaya bir renk işledim
belki bir çingeneyim
Kırlarda unuttum desem de düşlerimi
Sönmedi o ateş hep yandı bedenimde
Kondular beni kendine benzetemedi
Her toprakta ölülerim var
Atlaslar parçalar yüreğimi bu yüzden
Ateşten bir ordudur bütün sınırlar
Ertelenmiş bir acıyım
belki bir ermeniyim
Ziyaretçisi olmayan bir mezartaşı gibi
Hep tenha oldum nasibimi bilirim
Bütün replikler yanlış şifrelenmiştir
Yüzümün çizgilerinde durur rivayet
Her gün yeniden çarmuha gerilirim
Bir sığınmayım sanki bu dünyada
belki bir süryaniyim

Yunan kızı Kürdistan gelini değerli gönül yoldaşımız Elefteriya

Halkımıza ve Kamuoyuna

Önderliğimiz üzerindeki imhanın her geçen gün derinleştiği, gerilla yoldaşlarımızın kimyasal silahlarla katledildiği, şehit cenazelerine sahip çıktığı için en vahşi yöntemlerle halklarımıza yönelimlerin geliştirildiği ve tüm bunların ifadesi olarak Türkiye devletinin Kürt sorununun çözümünde imhayı çözüm olarak netleştirdiğinin her yönüyle açığa çıktığı bu günlerde Yunanistan'dan gelen kardeşlik ve dostluk haykırışları yüreklerimizde özgürlük tutkusunu harlandırmış, halklarımızın ve özgürlüğümüzün düşmanlarına öfkemizi bilemiş, dostluk duygusunun erdemli güzelliğini bilinçlerimize kazımıştır. Kürdistan dağlarında kahramanca direnişe rağmen kimyasalla şehit düşen on dört yoldaşımıza, Amed'te, Batman'da, Adana'da Siirt'te şehitlerine sahip çıktığı için kurşunlara, gaz bombalarına tutulan halkımıza, İmralı'da büyük direniş eyleminde olan Önderliğimize dostça, yoldaşça bağlılığı şahsında somutlaştıran Elefteriya yoldaşın eylemi büyük kadın dostluğunun anlamlı ifadesi olmuştur.

Yunan kızı, Kürdistan gelini, değerli gönül yoldaşımız Elefteriya'nın eylemini tüm gerilla coşkumuzla selamlıyor, anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Yunan kızı, kardeşlik, dostluk yoldaşı Elefteriya halklarımız, hareketimiz ve YJA-STAR güçleri olarak biz kadın gerillalar için enternasyonalizmin, hakların acılarına karşı kadın duyarlılığının sembolü olmuş, inancımıza inanç katmış, kendisi şahsında Önderliğimize ve halkımıza karşı sorumluluklarımıza başarıyla sahip çıkmada büyük moral güç sunmuştur. Anısına bağlılığımızı Önderliğimizin ve halkımızın özgürlüğünü elde etmekle göstereceğimizden kuşku yoktur.

Önderliğimiz ve halkımız üzerindeki imhaya karşı insanca duyarlılığın ifadesidir Elefteriya. Önderliğimizin felsefesiyle, ideolojisiyle, yaşam ve insan anlayışıyla sadece halkımız ve hareketimiz için değil yüreğinde barış ve kardeşlik adına ışık taşıyan kadın-erkek tüm insanlık için büyük inanç ve umut kaynağı olduğunun göstergesidir Elefteriya. Yunan devletinin hiç düşünmeden çıkarları için sattığı Kürt dostluğuna karşı Yunan kadının samimi dostluğunun adıdır Elefteriya. Şehit Viyan Soran yoldaşımızın Kürdistan dağlarında yaktığı özgürlük ateşini Yunanistan'ın beyninde, yüreğinde alevlendirmenin eylemini yapmıştır. Halk ve hareket olarak Kürdistan şehidi Elefteriya'nın eylemine en doğru anlamı biçeceğimiz açıktır. Kürdistan halkının meşru savunma güçleri HPG ve YJA-STAR olarak Yunan kızı, özgürlük şehidi Elefteriya'nın gerilla olma hayallerine bağlı kalarak gerilla yaşamımızı daha da anlamlandırarak büyüteceğimizi, anısından aldığımız güçle tarihi sorumluluklarımızın gereklerini yerine getireceğimizi belirtiyoruz. Elefteriya yoldaşın tarihi değeri ve anlamı çok büyük eyleminin Önderliğimizin özgürlüğüne ve halklarımızın kardeşliğine vesile olacağına olan inancımızla başta Yunanistan'daki halkımızı ve demokratik çevreler olmak üzere herkesi barış ve kardeşlik mücadelesini büyütmeye çağırıyoruz.

Selam olsun özgürlüğe ve Önderliğe bağlılığın sembolü Elefteriya

Yaşasın halkların kardeşliği!
Kahrolsun uluslararası 15 Şubat komplosu ve komploculari!

HPG, YJA-STAR GÜCÜ

Elefteriya gerçek dostluğun adı ve eylemi olmuştur

Çok değerli yoldaşımız Elefteriya'nın değerli ailesine

Biz Kürdistan dağlarında halkımızın ve ülkemizin özgürlüğü için mücadele eden Kürdistanlı kadın gerillalarız. Yaklaşık yirmi yıllık silahlı direniş mücadelemizle meşru savunma savaşı yürütüyoruz. Yani halkımızın ve ülkemizin en doğal haklarının işgalci, zorba, özel savaş devletlerinden geri alınması için kendi dağlarımızda direniş mücadelesi veriyoruz. Mazlum halkımızın bu kutsal yaşam ve onur mücadelesinde ilk günden beri bizi yalnız bırakmayan yüzlerce enternasyonal insanla çok değerli yoldaşlıklar, dostluklar yapma şansımız oldu. Bunların en değerli son halkası kızınız Elefteriya olmuştur. Yunanlı bir kadın olarak halkımızın haklı ve mazlum davasında bizimle mücadele arkadaşlığı, gönül yoldaşlığı yapmayı tercih etmesi ve bu tercihinde büyük bir bilinçle hiçbir fedakarlıktan kaçınmaması onu her koşulda çok değerli kılmıştır.

Bizler bizi hem halk olarak hem de kadın olarak özgürlükle, iradeyle, onurla tanıştıran, bu yolda insanlık tarihinde görülmemiş zorbalıklarla çatışarak bizi direnişe kaldıran Özgürlük Önderimiz Abdullah Öcalan'a bağlılığı yaşam olarak bellemiş bir davanın insanlarıyız. Tek amacı onuruna ve özgürlüğüne sahip bir halk ve kadınlar yaratmak olan Önderliğimiz, bu haklı ve kutsal mücadelesinin karşılığı olarak uluslararası bir komployla İmralı zindanına hapis edilmiştir. Sekiz yıldır tüm insanlık dışı uygulamalara karşı büyük bir direniş içinde olan Önderliğimiz, son bir yıldır fiziki ve psikolojik imha tehdidiyle karşı karşıyadır.

Kırk milyonluk bir halkın Önderi dünyanın gözü önünde imha edilmektedir. Buna halk olarak, kadın olarak, her şeyden önemlisi insan olarak sessiz kalmak kadar kötü bir şey olamaz. Bu büyük haksızlığa kendisine insanım diyen hiç kimsenin duyarsız kalamayacağı açıktır. Ancak ne yazık ki günümüzün insanı fazlasıyla insan özünden uzaklaşmış, kar, rekabet ilişkilerinin döngüsünde duygudan, vicdandan uzak bencil, soğuk makinelere dönüştürülmüştür. Elefteriya yoldaşın eylemi ve enternasyonal yaşam anlayışı kendine yabancılaşmış insana karşı gerçek insan özünün temsili anlamında çok

tarihi bir değere sahiptir ve bu günün insanlığının vicdanına en büyük kadınca seslenişin ifadesidir.

Biz Kürdistan dağlarında insani özü güçlü, maneviyatı derin, doğa insan sevgisi büyük bir felsefeyle şekillendik. Aynı şekilde haksızlığa, iradesizleştirmeye, zorbalığa karşı; bedeli ne olursa olsun, kimden gelirse gelsin ve kime karşı olursa olsun öfkesi büyük, tahammülü sıfır bir anlayışla var olduk. İşte Elefteriya yoldaş bizim için, uluslararası komploya tetikçilik yapmış Yunan devletinin sahteliğine karşılık gerçek dostluğun, gerçek insanlığın adı ve eylemi olmuştur. Önderliğimiz ve halkımıza dayatılan büyük haksızlığa insan olmak ve kadın olmak adına bedenini ateşe vermek pahasına da olsa geçit vermemenin onurlu tavrını sergilemiştir. Bu güne kadar onlarca hatta yüzlerce yoldaşımız bu büyük haksızlığı protesto etmek, haklı mücadelemizdeki iddiamızı ortaya koymak için bedenlerini ateşe verdiler. Amaçlarına bağlılığı ifade etmek, üzerlerindeki zorbalığı dünyaya göstermek için bedenlerini cayır cayır yakma cesareti gösterenler isteseler düşmanlarına neler yapamazlar ki? Ama bizler şiddetin büyümesinden, yaygınlaşmasından yana değiliz. Bizi biz yapan felsefemiz buna izin vermiyor. Biz barış kardeşlik içinde doğanın, tarihin, bu güne kadar ki haklı mücadelemizin bize hak kıldığı özgürlüğümüzü elde etmek istiyoruz o kadar. Elefteriya yoldaş bu noktada bizi iyi tanımıştır, Önderliğimizi iyi anlamıştır. Acısı çok büyükte olsa bizi onurlandırmış, büyütmüş, güç vermiştir.

Böylesi değerli bir kızınız olduğu için gurur duyduğunuzu biliyor, böylesi bir dosta, yoldaşa sahip olduğumuz için bu gururu sizinle paylaştığımızı belirtmek istiyoruz. Hepimizin birer Elefteriya olduğumuzu bilmenizi, sizi kendi ailemiz olarak gördüğümüzden kuşkunuzun olmamasını istiyoruz. Çok değerli bir dostumuzun, yoldaşımızın ailesi olarak sizleri halkımızın ve Kürdistanlı kadınların gerçek dostluğunu, enternasyonal dayanışmayı temsil eden manevi ailesi olarak gördüğümüzü belirtmek istiyoruz. Acınız bizim de acımızdır ve bunu yürekten paylaşıyoruz. Mektuplarında da belirttiği gibi tek hayali bizimle birlikte Kürdistan dağlarında gerilla olmak olan Elefteriya yoldaşın anısına bu dağlardaki yaşamımızı daha anlamlı yaşayacağımızı bilmenizi istiyoruz. Elefteriya yoldaşın küçük kızı ve oğlunun rahat ve annelerinin büyüklüğüne layık yetişebilmeleri için ne gerekiyorsa maddi-manevi karşılamaktan geri kalmayacağız. Onları Kürdistan ve Yunan halkının gerçek dostluğunun sembolleri olarak her iki dili de, kültürü de aynı düzeyde temsil eden, sevginin ve erdemin kişiliklerini belirlediği insanlar olarak yetiştirmek için ne gerekiyorsa yapmak bize Elefteriya yoldaşımızın vasiyetidir. Kürdistan şehidi, kadın özgürlük yoldaşı Elefteriya'nın vasiyetini yerine getirmek bizim için anısına bağlılığın gereğidir ve böyle yaklaşacağımızdan kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Değerli ailemiz bu kısa mektupla acınızı paylaştığımızı bildirmek, gururunuza ortak olmak istedik. Size söz veriyoruz ki Elefteriya'nın dostluğundan, yoldaşlığından aldığımız güç bizi büyütecek ve onun, uğruna kendini yaktığı amaçları mutlaka gerçekleştirerek hayallerini gerçeğe dönüştüreceğiz. O bizim için gerçek dostluğun, yoldaşlığın adı, eylemi ve sembolüdür. Ondan aldığımız güçle Kürdistanlı gerillalar olarak Yunanlı kadınların gerçek dostluğuna hep güvenecek, moral alacağız. Ona olan sevgimiz, bağlılığımız bizi Yunanlı kadınlara, gerçek dostlara yakınlaştıracaktır.

Bitirirken Tüm Kürdistanlı kadınlar ve kadın gerillalar adına başınız sağ olsun diyoruz. Sevgi, selam ve saygılarımızı gönderiyoruz.

Devrimci selam ve saygılar
HPG YJA-STAR MECLİSİ

Nisan şehitleri

yemin ettiler yarınlarına
su seslerinde dinleyecekler türkülerini
gözleri hep yıldızları görecek
ve toprakta olacak sırtları
elleri toprak
gözleri yıldız
sesleri su
çocuktular, ölümlere gittiler
en çok yaşam ektiler…
ışıkları cılız evlerin
duvarlarına yansıdı gölgeleri
yiğitlik utangaç bir günahsızlık
diye taşınacaktı

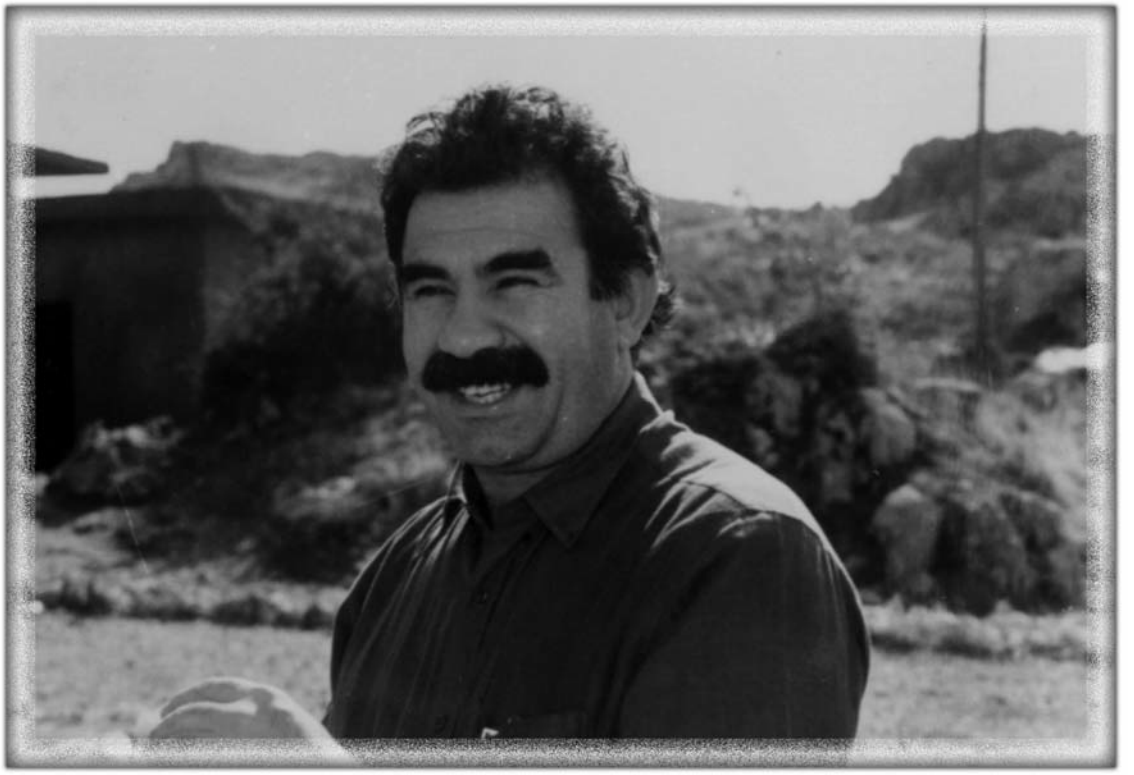
her şey zamansız bir dans
ile başlayacaktı
ve gözleri ay çocuklar
akan derelerin pırıltısında
dansa duracaktı.

yemin ettiler,
sonrada ağlamayı haram ettiler
ateş dansı kızların sözlerinde
ve akan derede
sözlerini bıraktılar
ay vakti zamanlara
dengbej normlarıyla
hayal kurdular.

yemin ettiler
suları onlara çarpar tüm derelerin
onlarda parlar
tüm ışıklar ve tüm sözler
onlardan haber sorar

onlarsa yemin ettiler
bir ay vakti
bir derede
bir dans izlemeden
gitmeyecekler
yemin ettiler
SUYA
TOPRAĞA
VE YILDIZLARA

Şehit Nuda Karker

"PKK şehitleri, Kürtleri başkalarının askeri olmaktan çıkardı, dünya halklarının dostu haline getirdi. Şimdi dünya alem bizi tanıyor. Bu da şehitlerin kanıyla sağlanmıştır, başka bir şeyle değil. Bizi temsil eden, bizi ayağa kaldıran şehitlerdir. Burada şehitlerin hakkını vermek gerekir. Biz kendimizi erken unutuyoruz. Bunun nedeni nedir? Biz onları yeterince hatırlamıyor, anlamıyoruz. Biz bilince ulaşamamışız; fakat PKK gerçekliğini hakkıyla temsil edenler onlardır. PKK'nin siyasetini temsil edenler onlardır. Şimdi bizim halkımız biraz ayaklanıyor, sesini dünyaya duyuruyorsa bunun tek gücü yine şehitlerimizdir.
O halde yaşam şehitlerin kendileridir"

Rêber Apo

Kendisi için zor olanı seçmek onun yaşam ilkesiydi

"Şehitlerimiz güzel yaşamın gerçek sahipleridir ve ölümsüzleridir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Nizamettin KIR**

Kod adı: **Baran AMED**

Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1984**

Katılım tarihi: **2001**

Şehadet tarihi ve yeri: **8 Nisan 2006, Beşiri Ovası-Batman**

Şöyle bir dünyaya baktı nasıl ölmesi gerekiyorsa öyle oldu. Ve dedi ki *"bu gece son gecem bir şarkı çalın isyan söylesin. Yarını özledim şimdiden ve düşü ile gidiyorum. Bırak ellerimi tutma beni, ben de seviyorum seni, gidiyorum. Gözlerini ayırma benden ve unutma geçmiş geçmiştir. Gelecek senin elerinde, anlıyor musun? Vedalaşmıyorum hoşçakal da demiyorum. Anam yeniden doğuracak beni ve yeniden savaşarak geleceğim yanına bekle beni."*

Dünyanın en saf ve temiz arkadaşlığı, çocukluk arkadaşlığı denir. Hiçbir kişisel çıkara dayanmayan, sevgiye, öğrenmeye ve en güzel ütopyaları çocukluk oyunlarında canlandırmaya dayalı bir arkadaşlık. Çocukluk dünyasında başlamıştı arkadaşlığımız Baran yoldaşla. Aynı köydendik. Köyümüz Bismil ovasının kıyı eteğinden Silvan'a bakardı. Atalarımızın tırnaklarıyla biçimlendirdiği topraklar yeşilin tüm güzelliğini ve çekiciliğini bedeninde toplamış, berrak pınarlar ise bedene nakış olmuştu. Yeşili, suyu her gördüğümde çocukluk günlerimin düşleri ve anıları tazelenir belleğimde. Baran arkadaşların evi bizim evimizin sağ üst tarafına düşüyordu. Gün ağarınca soluğu dışarda alır, kırlarda oyuna dalar neşemizi doğa ananın canlılığına katardık. Bildiğimiz tüm oyunları tekrar tekrar oynardık. 1990 yılında arkadaşların köyümüze gelmesiyle oyunlarımızda da bir renklilik ve değişim oldu. Gecenin karanlığında gelen birkaç kişi önce bizi korkutsa da yüzlerindeki samimiyet, çocuklara gösterdikleri sevgi ve değer bizim küçük dünyamızın kahramanları olmalarını sağladı. Artık herkes onları konuşuyor, övüyordu. İlkler unutulmaz denilir ya hala o ilk arkadaşların adları ve simaları hafızamda capcanlı durur. Askerler de köye gelmeye başlamıştı. Ama onlar korku dolu yüzlerle gündüzleri gelir korkularını

bizlere uyguladıkları baskı, şiddet ve işkence ile saklamaya çalışırlardı. Bize yabancılardı, dillerini bilmiyorduk. Ve onlar bizleri sevmiyordu. Bizler de onları sevmemiştik.

Gündüzleri yaşamımızı askerler işgal ediyor, geceleri düşlerimizi gerillalar süslüyordu. Oyunlarımızda da gerilla ve asker oynuyorduk. En iyilerimiz gerilla diğerleri ise asker oluyordu. Kendi aramızda oyunu paylaşırken Baran arkadaş sürekli gerilla oluyordu. Çünkü amcası Suphi, askerler tarafından öldürülmüş, bir amcası da tutuklanmıştı. Ailesi köyün en yurtsever ailelerindendi. Bu yüzden Baran arkadaş hep gerilla olmalıydı. Belki de oyun oynamıyor içten içe çocuksu bir sezgiyle buna hazırlanıyordu. Her ne kadar çocukça oyunlar oynuyorsak da yaşananlar oyun değildi.

Bir gün askerler yine köyümüze geldi. Korucu olmamızı istediler. Aksi takdirde köyü yakacaklardı. Köylülerin çoğu koruculuğu kabul etmediler. Bunun üzerine itiraz eden köylülerin evleri yakıldı. Baharın tüm güzelliğini içine alan köy bir anda ağıtların, feryatların ve çığlıkların sesi ile sonbahar hüznüne teslim olmuştu. Herkes ağlıyordu. Çocukluk ülkemiz yanıyordu. Ne yağmur ne de gözyaşları yangını söndüremedi. Tüm köy son bir kez hep birlikte ağlayarak köyden ayrıldık. Toprağımızdan kopmuş, ardımızda evlerimizin küllerini ve gözyaşımızı bırakıp bohçalarmıza bir tek anılarımızı ve öfkemizi alarak bir kamyon kasasında bilinmezliğe gidiyorduk. Baran arkadaşın ailesi Batman'a biz de Bismil merkeze taşındık. Topraktan bir defa kopmuş oldun mu kervan durmak bilmiyordu. Sürekli yer değiştiriyorsun. Belki köyümüzün tadını bir yerde buluruz diye bir arayıştı bizimkisi. Ama hiçbir yer o tadı vermiyordu. Göç hikayemiz İstanbul'a kadar sürüp gitti. Bir taraftan ekmek peşinden koşarken, diğer taraftan vatan hasreti bizi mücadeleye çekiyordu. 1999 yılında gençlik çalışmalarına katılmıştım. Çalışmalar esnasında tanıdığım iki yurtsever arkadaşla bir ev kiralamış hem çalışıyor hem de faaliyet yürütüyorduk. Bu arkadaşlar şehit Ferhat Siirt ve şehit Hawar Gevaş'tı. Toprağından kopmuş her yurtsever gibi bu arkadaşların yüreği ülke sevdasıyla tutuşmuş, ülke sevdasıyla kanatlanıp özgürlük dağlarına yuvalanmıştı. Bu arkdaşlar sonrada şehitler kervanına katılırlar.

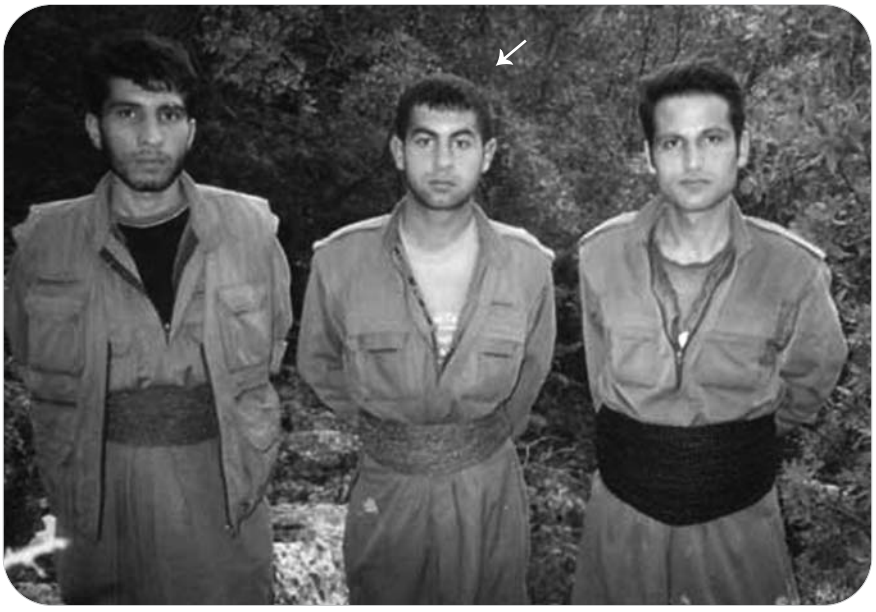
İstanbul'da yaşam sürdürürken bir gün kiralık evimizin elektriği bozulmuştu. Ferhat arkadaş elektriği yapması için yurtsever bir arkadaşla konuştuğunu ve onun ücretsiz olarak tamir edeceğini söylemişti. Diğer gün ben eve erkenden geldim. Erken gelen yemek yapar, son gelende bulaşık yıkardı. Bu yaşamımızın bir kuralı idi. Yani ben o gün

yemek yapacaktım. Ne yapacağımı düşünürken kapıya yaklaştığımda kapıyı açık buldum. O gün elektrikçinin geleceğini unutmuştum. İçeriye girdiğimde Baran arkadaşı elektrik tamiri yaparken buldum. İkimizde çok şaşırmıştık. Ayrılalı 9 yıl olmasına rağmen oracıkta birbirimizi hemen tanımıştık. Aradan yıllar geçmişti ama o hiçbir anımızı unutmamıştı. Köyde yaşananları, metropol gerçekliğini ve özel savaş yaklaşımlarını tahlil ediyor ve mücadele etmemiz gerektiğini söylüyordu. O akşam sabah saatlerine kadar konuştuk. Baran arkadaş da gençlik çalışmalarında yer aldığını söyledi. Daha sonra faaliyetlerde çok aktif rol aldığını gençliğin sempatisini ve güvenini kazanan, çalışkan, fedakar bir arkadaş olduğunu ve ülke ruhunu içinde capcanlı tutarak onunda yuvaya dönüşü hedeflediğini anladım. Nitekim ben bir iş için oradan ayrılıp geri döndüğümde, Baran arkadaşın çoktan bir şahin olup gerilla saflarına uçtuğunu duydum. Kısa bir süre sonra ben de saflara katıldım. Uzun bir yolculuktan sonra, Kato dağlarına, özgürlük savaşçılarının bir durağına yetişmiştik. Kato'ya gelmeden önce o kadar çok anlatılmıştı ki görünce hemen tanıyacağımı düşünüyordum. Nizmo tarafından bakıldığından, Kato ince ve dar bir silsile gibi görünüyordu. Sorduğumda ise Kato budur dedi arkadaşlar, bir koşsam yetişeceğim gibi yakın görünüyordu. İlerledikçe sanki bizden uzaklaşıyordu. Ulaştığımızda ise düz görünen yüzeyinin çukur ve yarıklarla dolu olduğunu gördüm. Sayısız yarıklar adeta labirenti andırıyordu. İskender buraya Kato yani "lanetli" yerler dermiş. Türkler ise testere dağları diyor. Kürtler ve gerilla için Kato bambaşkadır. Arkadaşların bulunduğu noktaya yaklaşınca, ne kadar yorulduğumuzu hissetmeye başlamıştım. Noktada ki arkadaşlar geleceğimizi biliyorlardı. Suyumuzu, yemeğimizi ve yakacak odunlarımızı bile hazırlamışlardı. Gece karanlığında arkadaşlar bize bir törenle karşıladılar. Tek tek tokalaşırken gecenin loş karanlığında tanıdık iki göz gülümseyerek bakıyordu. Baran arkadaştı. O zaman kod ismini bilmiyordum. Ona lakabıyla "Nizo Nizam burada ne yapıyorsun" dedim. O da aynı şeyi bana sordu. Hani bazen insan sevinçten ne yapacağını bilemez. Biz de öyle olmuştuk. Baran arkadaş sabah saatlerinde ayrılacağını söylediği zaman ben de bütün yorgunluğumu unutup geç saatlere kadar sohbet ettik. Benden 2 ay önce alana gelmişti. Ne öğrenmişse bir çırpıda anlatarak yardımcı olmaya tecrübelerini paylaşmaya çalıştı. Gerilla yaşamının gerçekliğini, özgürlüğü, mücadeleyi öğrenmek ve öğrendiklerini yoldaşları ile paylaşmak bir tutku idi Baran arkadaşta. Uzun boyu, ciddi duruşu ve keskin bakışları, yurduna ve özgürlüğüne susamış bir insanın portresini çiziyordu. Fazla konuşmazdı. Çünkü söylenecek her sözün bir değeri ve pratiği olmalıydı. Etrafını dinlemeyi sever, onlara sorular sorup anlatılmak isteneni de iyi anlamaya çalışırdı. Her yoldaşı onun için yazılacak ve okunacak bir kitap idi. Doğruda ısrar yanlışa ise tepki en çabuk göze çarpan özelliğiydi. Tüm toplantılarda konuşur görüşleri ile katkıda bulunup eleştirileri ile yanlışları düzeltmeye çabalardı. Ne istediğini iyi bildiğinden ne söyleyeceğini de iyi bilirdi. Söylenecek bir şey varsa oraya buraya çekmeye gerek duymazdı söylerdi. Baran arkadaşı çok iyi tanımama rağmen Saflara gelişle sanki birbirimiz yeniden tanımaya başlamıştık. Yan yana gelince bazen çocukluğumuz aklımıza gelir. Bir yanımız çocuklaşırdı. Ama militan ciddiyeti de Baran arkadaşa çocuk saflığında yansırdı. Cesareti, morali, kararlılığı ve mücadeleciliği ile yaşamda örnek olurdu. Gerilla sanatında kendini hızla yetkinleştirmişti. Savaşın en sıcak anında soğukkanlılığı ile etrafa güven verirdi.

2004 yılının sonbaharında Gabar'a düzenlemem oldu. Baran arkadaş da 2005 yılında iç eyaletlere geçmek için Gabar'a geldi. Bu defa da ben onu karşıladım. Her gördüğümde biraz daha olgunlaşmış ve gelişmiş görüyordum. Savaş gerçekliği onda güçlü ve keskin bir tahlil gücü oluşturuyordu. Bir sohbetimizde şöyle demişti: *"Kuzey'de herkes yoldaşını iyi*

tanır, ben sadece yoldaşımı değil kendimi de tanıdım. Kendi cesaret düzeyimi korkularımı, fedakarlık ve tahammül gücümü, irade ve bilinç gelişkinliğimi kısacası bütün konularda ne kendime abartılı yaklaştım, ne de kendini küçük gören bir yaklaşım içerisinde oldum." Gerçekten de güçlü bir değişim yaşıyordu. Gabar'a gelen her gerilla gibi o da Gabar'ın doğasından etkilenmişti. Gabar'ı görmeyen bir arkadaşa, gerilla için bir dağ tarif et desen inanın eksik tarif eder. Yani Gabar gerilla için mükemmel bir yerdir. Baran arkadaş Gabar'ı görünce, etkilenmiş ve iç eyaletlere gitme kararını bir yıl ertelemişti. Bir sezon sonra, önce Amed'e, ordan da Dersim'e gideceğim diyordu. Baran arkadaşla aynı alanlarda kalmamıza rağmen, aynı takım ve timde kalmadık. Ancak ondan sürekli iyi haberler alıyordum. Alandaki varlığı ve pratiği bana moral veriyordu. Savaşçı ve maceracı bir ruha sahipti. Amacına ulaşmak için bitmek bilmeyen bir enerji vardı onda. Ondaki harekeli yapı O'nu sürekli daha fazlasını yapma arayışına itiyordu.

Türk devletinin Önderliğimize karşı geliştirdiği tecrit politikası, ondaki kini perçinlemiş tecridin önünde bir set olmak için fedai eylem önerisinde de bulunmuştu. Zoru severdi. Sürekli zor alana talip olmak onun yaşam ilkesiydi. Gabar'da da zorlukları daha fazla olan Mişare ve Mava alanlarını seçmişti. O'nun için özgürlük, ilmik ilmik örülecek bir yoldu. Baran arkadaş için bu yolun her durağı ise emek, mücadele ve eylem ile yaratılan gelişmelerdi. Mava'daki pratiği bu duraklardan bir tanesidir. Daha çok duraklar vardı. Ölüm ne ilk ne de son duraktı. Yaşanacak o kadar kavga varken öyle ya, Baran arkadaşın gözlerinden yaşam ve kavga süzülürdü. Her kavga özgür yaşamın bir basamağıdır. Bütün talancılar sürülünceye kadar sürecekti bu kavga. Baran arkadaş Şervan Adıyaman ve Murat Amed yoldaşları ile birlikte Mava'dan Beşiri Ovası'na iniyordu. Talancı gaspçıların ordusu doluşmuştu oraya. Baran arkadaş da yoldaşlarıyla az sonra Beşiri Ovasın'a varacaklardı. Eylem amacıyla gittikleri Beşeri Ovası'nın Batman tarafına düşen kıyısında pusuya düşerler, Baran arkadaş yaralanır ve diğer arkadaşlardan kopar. Olay yerine yakın bir köydeki boş bir eve girer. Yarası ağır olan Baran arkadaş, üzerine gelen düşman askeri ile çatışarak kimseyi eve yaklaştırmaz. Baran arkadaşın bu direnişi karşısında çaresiz kalan düşman, son çare olarak tankla bulunduğu evi bombalayarak Baran arkadaşı şehit düşürür. Düşmanın hain pususu üç can üç yüreği bizden koparak intikam yeminimizi perçinledi.

Baran yoldaş, Şervan ve Murat yoldaşlarla özgürlük galaksisinde birer yıldız olmuş özgürlük yolumuzu aydınlatıyor artık.

Welat Amed

Sen emeğinle yarattın özgürlüğünü

"Biz, elimizdeki imkanlarla fırsatları değerlendirerek onları takviye ediyoruz, kaldı ki bu imkanlar hem şehitlerimizin yarattığı, hem de günlük faaliyetlerimizin ortaya çıkardığı imkanlardır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Selman BALYECİ**
Kod adı: **Murat HAZRO**
Doğum yeri ve tarihi: **Hazro-Amed, 1980**
Katılım tarihi: **2000, Yunanistan**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Nisan 2006 Beşiri-Batman**

Her hikaye bir varmış bir yokmuş diye başlar. Bizimkisi ise çok farklı, diğerlerine benzemez. Bizim öykümüz şimdiye kadar bedellerle bu düzeye geldi, bayrağımız kanımızdan oluştu. Tarihte ak sayfalara yazıldı. Seni tanımayanlara seni tanıtmak içindi yoldaş. Sen de bu sayfalarda bir savaşçı, bir militan olarak yerini aldın. Bu hikayeyi sana ailen anlattı.

Sen daha çocukken, sen yurtseverlik duyguları ile büyütüldün ve günümüze yol aldın. Böyle bir aileden olmak ve daha çocukken düşmana karşı olan kini bilemek, ülke özlemini benimsemek ve bunun için mücadele vermek... Sen bu duygu yoğunluklarını yaşayarak buraya geldin ve sen de içimizde bir öncü kadro oldun. Bu hırsını daha sen katılmadan önce şehit düşen ağabeylerinden aldın. Onlar senin için çok farklıydı ve onların silahını kaldırmak için kendine vermiş olduğun sözle yürüdün, özlemini duyduğun özgür Kürdistan dağlarına. Güzelleşmenin, özgürleşmenin emekle, mücadeleyle doğacağını gördün ve emeğinle güzelleştin, emeğinle yarattın kendini, böyle doğuyordu özgürlük. Ve sen ise dört elle sarılıyordun bu özgürlüğe.

Her eylem öncesi özgürlük halayı çektik beraber, yoldaş sıcaklığı ile yoğurduk sohbetlerimizi ve ateşle dans etti sözlerimiz. Ve özgürlük halayının bu seferki öncüsü sendin, özgür yarınlar için, özgür sevdalar için korkmadan yürüdün düşmanının üzerine ve her seferinde daha zorlu görevleri göğüsledin, kendini mermilere siper ettin. Hazro'nun asi oğluydun, boyun eğmezdin sen de, direniş kültürü ile büyüdün, bunu hem en derinlerde hisseden ve hissettirendin, hem de bunu en anlamlı biçimiyle yaşayan ve yaşattırandın. Nefes nefese yaşadın, hayatında tüm anları. Yürüdün arkana bakmadan, pişmanlık nedir bilmeden.

Önderliğin etrafında ateşten bir çember oluşturmak için büyük umutla atıldın bu kavgaya.

Her seferinde yeni arayışlarla yürüdün önüne konulan görevlerin üzerine. Her bir görev diğerini başarmak için sana büyük bir umut oldu. Başarma hırsı da eklenince artık kim seni tutabilirdi ki. Aşılması gecelerce süren uzun ovayı aşıp görevlere yöneldin, her zamankinden daha fazla bir istemle daha büyük bir aşkla. Bu istemler gözlerine yansıyordu. Gülünce gökyüzünde uçan kuşlar gibi özgür olduğunu söylerdin hep. Özgür bir kuş olup İmralı'ya uçmak ve bir militan gibi iş yapmaktan bahsederdin. Örgüt adamı olmak, fedakarca iş yapmak senin en büyük hedeflerinden biriydi. Seni anlatmak isterim ama korktuğum şey seni hakkıyla anlatamamaktır.

Bunun karşısında ellerim titrer ve tam yazamam seni, keskince yazıp tarihe mal etmek isterken seni tam anlatamamanın vicdan azabıyla hakkını vermeye çalışırım.

Aaax… ax… ax… Beşiri, daha ne kadar taze canı alacaksın bizden, o kadar arkadaşımızı aldın ki... Mahirler, Nucanlar ve daha sayılamayacak kadar çok nice yoldaşları yiterdik senin yüreğinde.

Şimdi Murat yoldaş da bunlardan bir tanesi oldu. Murat yoldaş uzun bir süre burada kaldığı için hem arkadaşlar, hem de halk içerisinde sevilen bir arkadaştı. Araziyi kimse onun kadar derinlikli tanımıyor ve yaptığı her işi özenle yapmayı esas alıyordu. Belki de bu yanıydı onu bu kadar sevdirten, pratikleşmesinde başarılı kılan

Murat arkadaş uzun süre Beşiri alanında olmasından dolayı, başka alanlardaki görevlere yönelmek için yoğun bir istem ve dayatma içersindeydi. Fakat imkanlardan dolayı bu gerçekleşemediği için bunu hiçbir zaman sorun yapmamış, bulunduğu alanda son ana kadar kendini koşulsuz her türlü çalışma ve eyleme katarak sonuç almayı esas almıştı. Yalnız son eylem hazırlığının onu yoldaşlarından ayıracağını hiç bilmezdi. Ve yapmış olduğu keşfi eyleme çevirmek için, onunla beraber üç arkadaş eylem yerine doğru yola koyuldular.

Büyük bir moralle yürürken, gecelerin nasıl geçtiğinin farkında bile değillerdi. Yürüyorlardı. Ve zaman su gibi akıp geçiyordu. Saatin farkına varmadan Eylem yerine vardıklarında, bir grup askerin pususuna düşerler. Orada bir arkadaş onlardan kopar. Düşman sadece Beşiri suyuna bakan tarafı boş bırakır ve onlar da bu atılan pusudan çıkmak için Beşiri suyuna doğru manevra yaparlar. Ay nisan ayı ve sular çılgınlar gibi akmaktadır. Bu ayda suya vurmak çok zordur. Murat arkadaş düşmanın bu engellemesini boşa çıkarmak ve planlamalarını yerine getirmek için çılgına dönen suya vurmak ister yanındaki arkadaşla. Yalnız su Murat ve Şervan arkadaşı kendi akıntısına çeker ve onların karşı kıyıya geçmelerini engeller. Murat arkadaş Bu şekilde şehit düşer.

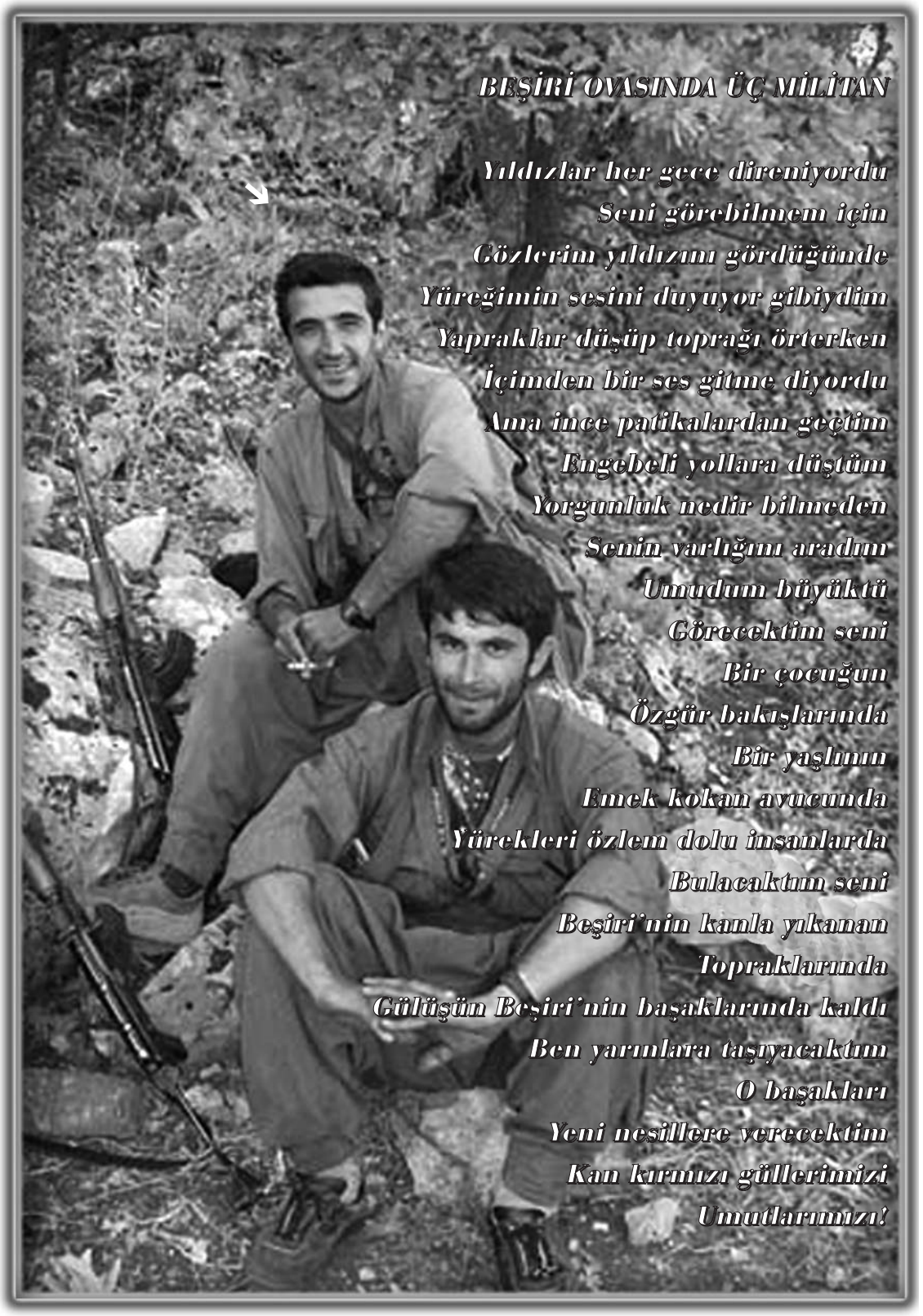
Her şehadet sonrası acımız daha da büyür. Ama özgürlüğe bir adım daha yaklaştığımız inancıyla umutlarımız da büyür ve yüreği özgürlüğe atan insanlara misafir olur. Çıkar tarihe mal olur. Geleceğe destan olarak kalır. Ve yeni nesiller bununla büyür, bu gerçek hikaye onlara anlatılır. Onlar bu gerçek öyküler ile büyür.

Yoldaşım nasıl ki sen ve ben öyle büyüdük bugün Kürdistan'ın narin çocukları da, bu öykülerle kinlerini bileyerek büyüceklerdir. Ancak bu kez senin öykünü dinleyerek, senin türkünü söyleyerek.

Ruhun şad olsun güzel ve gözü pek militan. Ruhun şad olsun.

Mücadele arkadaşları

BEŞİRİ OVASINDA ÜÇ MİLİTAN

Yıldızlar her gece direniyordu
Seni görebilmem için
Gözlerim yıldızını gördüğünde
Yüreğimin sesini duyuyor gibiydim
Yapraklar düşüp toprağı örterken
İçimden bir ses gitme diyordu
Ama ince patikalardan geçtim
Engebeli yollara düştüm
Yorgunluk nedir bilmeden
Senin varlığını aradım
Umudum büyüktü
Görecektim seni
Bir çocuğun
Özgür bakışlarında
Bir yaşlının
Emek kokan avucunda
Yürekleri özlem dolu insanlarda
Bulacaktım seni
Beşiri'nin kanla yıkanan
Topraklarında
Gülüşün Beşiri'nin başaklarında kaldı
Ben yarınlara taşıyacaktım
O başakları
Yeni nesillere verecektim
Kan kırmızı güllerimizi
Umutlarımızı!

Ruhun şad olsun adı gibi savaşçı yoldaşım

"PKK'de somutlaşan bir özellik de kahraman direnişçilerimizin, şehitlerimizin kanında bayraklaşan anlamlı ruhtur"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Kazım BİÇEROĞLU**
Kod adı: **Şervan KARKER**
Doğum yeri ve tarihi: **Adıyaman, 1981**
Katılım tarihi: **2001, Fransa**
Şehadet tarihi ve yeri: **8 Nisan 2006 Beşiri-Batman**

Beşiri ovası uygarlıklara beşiklik etmiş Mezopotamya'nın verimli ovalarından bir tanesidir. Çeme Xalan o dönemden kalan uygarlıkların izlerini günümüzde taşımaktadır. Beşiri ovası Dicle suyunun Botan suyu ile birleştiği bir havzadadır. Yezidilerin yoğun yaşadığı köyleri boşaltılmış, ama Şex Hadi o mistik havasını günümüze kadar yansıtmaktadır. Ayrıca Müslümanların da yoğun yaşadığı bu alanda, Yezidilerle ortak bir yaşam paylaşarak aynı kültür üzerinde dostça yaşayarak birbirlerine kız alıp vermişler, ortakça yaşamışlardır. Beşiri ovası insanların kendi varlıklarını idare etmeleri için ovanın verimli toprak damarlarından akan yeraltı, yer üstü zenginlik kaynakları adeta insanlar için birer yaşam hazinesi haline gelmiştir.

Beşiri Kürtçe "Qubin" adı ile anılır. Sadece Beşiri'yi bununla ifade etmek yetmiyor, nice başkaldırıların, nice isyanların, tanığı olmuştur. Yine yıllarca sıra dağların doruklarında bir soluk yaşam için özgürlük mücadelesi veren adeta geceyi yırtarcasına faşist orduyla kıran kırana mücadele eden Mahirlerin, Nucanların direniş çığlıklarına tanık olmuştur. Beşiri ovası bir de Şervan Adıyaman yoldaşın direnişine tanıklık etmiştir. Şervan arkadaşın Beşiri gibi isyancı kişiliğinde adeta fırtınalar kopuyordu. 2004'te hem hareketin içinde bulunduğu duruma, özellikle harekete dayatılan tasfiyeci eğilime "gerilla ile savaş yürütülemez, herkes kendisini yaşamalı" diyenlere nispet yaparcasına Şervan yoldaş 1 Haziran öncesi Botan'ın Gabar alanına geçti.

1 Haziran Hamlesi'ne büyük bir coşku ve moral ile katıldı. Çünkü adı Şervan'dı yani "savaşçı", o da adı kadar savaşçıydı. Her halükarda kaygısızdı, yaptığı her işi sonuna kadar başarı ile tamamlardı. Büyük coşku, moral ve sevinç

ile çalışırdı. Bulunduğu ortamda saygı ve sevgi ile karşılanırdı, çünkü o yoldaşlarına sonuna kadar bağlı idi, onlara saygı ve sevgide kusur etmezdi. Cesur fedakar, emekçi bir kişilik olarak tanınırdı, çünkü O'nun, memleketi gibi "adı yamandı." İsmi kadar cesur bir savaşçıydı, aynı zamanda bir düşünce savaşçısıydı da, yaşadığı her anı anlam vererek yaşardı. Herkesle düzeyine göre alıp verir, gençlerle genç, ihtiyarlarla ihtiyar, çocuklarla çocuk olurdu. Yaşamının her alanında ideolojik-politik-örgütsel açıdan; oturaklı, gelişkin militan bir karakteri yansıtıyordu. Arkadaşları arasında bir çekim gücüne sahipti. Sürekli her konuda görüş belirtir, gerek yeni paradigmaya ilişkin gerekse de meşru savunma stratejisinin gerekliliği ve yeni dönem taktiklerine ilişkin hep görüşlerini sunardı. Denilebilir ki; Şervan arkadaşta güçlü askeri bir mantık vardı. Hep gerillanın heybetini gerillalaşarak kendinde yaratmaya çalışırdı. Çünkü o gerillanın heybetine hayrandı, hep ona sorulurdu *"niye bu kadar savaştan silahtan bahsediyorsun?"* O da şöyle diyordu; *"bir ülkenin bağımsızlığı için savaş gerekli ve kaçınılmazdır. Biz Gabar'da var oluşumuzu düşmana yansıtmak için silahların seslerini duyurmalıyız, böyle olmazsak kimse varlığımızı hesaba katmaz. Düşman karakoldan çıktığı anda karşılamalıyız, Gabar'a çıktığı zamanda öyle vurmalıyız ki, her taş her ağaç düşmanın gözlerinde gerillanın hayaleti olsun ve Gabar onlar için ateşten cehennem olsun"* diyordu. Çünkü o kendine çok güveniyordu ve bu güveni söylem değil pratiğiyle arkadaşlarına vermişti. Şervan arkadaş Gabar'da gerilla mücadelesini, gerilla savaşını yürüteceği iddiasındaydı. Hep büyük sözler söylerdi, bundan dolayı da ortamın moral kaynağıydı, yoldaşları hep isterlerdi ki yanlarına Şervan arkadaş oturup sohbet etsin. Yaptığı her espri içinde bir eleştiriyi barındırırdı, her sözü bir güzelliği ifade ederdi.

Şervan arkadaş savaşta hırslı olduğu kadar, yaşamda da aynı hırsa sahipti. Kesinlikle sıradanlığı kabul etmeyen zere kadar ilkelerinde taviz vermezdi. Yaşamı en ince ayrıntılarıyla, anı anına yaşayan, takip eden, yaşama hakkını vermeye çalışan, bunun amansız mücadelesini veren bir yaşam felsefesine sahipti.

O Gabar'la sınırlı kalmadı. Bazen Cudi, bazen Besta, bazen de Kerboran'daydı, o bazen de kuryelik yapıyordu. Gü-

ney'den gelen, yıllarca Kuzey'in özlemini çeken grupları en zor koşullar altında, engel tanımayan cesur yüreğiyle düşmanın tuttuğu sınırları ya da grupların avı için attığı pusuları aşarak hedeflerine ulaştırıyordu. Çünkü yılların özlemi ve hasretini ya da geldikleri yerden taşıdıkları özlem dolu selamları ve sevinçleri, umutları Şervan arkadaş yüreğinde hissediyordu.

Şervan arkadaş savaşa gitmeden önce, savaşı kazanmak isterdi. Bu Şervan arkadaşın iddiasını ifade ederdi. Mücadele tarihimizde daha çok komutan Agit ile tanınan Gabar'ın güzelliklerini, Agit'in ruhuyla, Gabar'la yaşamak isterdi. Çünkü Şervan arkadaş Agit arkadaşın yürüdüğü yollarda yürürdü, su içtiği sarnıçlardan su içerdi. Agit arkadaşı tüm benliği ile hisstmeye çalışır adeta onun Gabar dağına işlemiş olan ruhunu takip ederdi.

Sonra da bir eylem için gittikleri Beşiri Ovası'nda, pusuda bir arkadaş yaralanıp arkadaşlardan kopacak ardından bir eve sığınan yoldaşımızın üstüne düşman tankla gelip şehit edecektir. Şervan ve Murat yoldaşlar pusudan çıkarak Beşiri suyunu geçmek isteyeceklerdir. Aylarda nisandır. Suların en azgın olduğu günler, aylardır. Yoldaşlar düşmanın eline geçmemek ve yoldaşlarına kavuşmak için suya vuracaklardır. Su çok hırçındır, yoldaşlarımızı kendi akıntısına sürükleyecek ve düşman askerlerinin yapamadığını yapacaktır.

Bir aydan fazla bir süreyle bu arkadaşlardan haber alınamayacaktır. Kimse Şervan arkadaşın kolay şehit düşeceğine inanmaz. Herkes Şervan arkadaşın gelmesini bekler. Çünkü o herkesin gözünü doldurmuş bir militandır. Lakin bir ay sonra Beşiri'deki milisler, yoldaşlarımızın naaşlarını görecekler ve biz yoldaşlarımızın bizlerden ebediyen koptuklarını o zaman öğrenmiş olacağız.

Ruhun şad olsun memleketim gibi yaman adı gibi savaşçı yoldaşım. Senin adın gelecek yoldaşların mücadelelerinde yeniden yeniden filizlenerek hep yaşayacaktır.

Ruhun şad olsun adı yaman kendi yaman yoldaş. Ruhun şad olsun.

Mücadele arkadaşları

Özgürce

Sen bir özgürlük kuşu
Kanadını bağlamışlarsa
Güneşe doğru uçarken,
Ufukta kayboldu birden
Bir rüya gibiydin
Kimler kaçırdı seni?
Tutunacak eller
Sabahsız seher yelinde
Kınalı keklikler gibi

Rengarenk melekler gibi
Sendin
Karanlık kokulum
Barış özleminde
Saklandın bir an
Yükseldi devrim çığlıkları
Ezilenler ayaklandı

Saldılar emekçim seni
Yüzlerinde
Köle değiliz hizmette
Özgürüz emekte
Sancak açıldı
Kör dağların ardından
Yaşamaya davet var
Akan su hiç kirlenir mi?
Bulandırmayın yeter artık
Bayraklar dalgalanır
ülkemde özgürce
Her gün bir başka yerde gerilla
Ayrı ayrı meydanlarda
Dağların yüceliğinde
Çatışmak var
özgürce

Gabar'ı yüreğine sığdırmayı başaran bal gözlü melek kız

Adı, soyadı: **Heyfa MUHAMMED**

Kod adı: **Adar ROJ (SİPAN)**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1981**

Katılım tarihi: **1998, Afrin**

Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 2006, Besta-Botan**

Heyfa te bu Heyfa Muhammed heyfa te, hina pir zu bu heval, hina pır zu bu...

Yağmurdan ya da doludan can havliyle kaçarlar ya insanlar, kaç zamandır kaçıyorum seni yazmaktan. Oysa bir zamanlar yağmur altında ıslanmayı ne kadar da severdim. Yazarsan belge olur resmileşir ya yaşananlar. Senin şehadetini resmileştirmekten, artık olmadığını ve bir daha hiç olmayacağını kendime itiraf etmekten duyduğum korku buna neden oluyor. Her gelen grupta seni arıyor gözlerim. Geçen yıldan beri eğitime giren her arkadaşı gördüğümde seni görmeye çalışıyorum. Biliyorum sen olsaydın gelişimin çok farklı olacaktı. Diploma törenlerinde senin adını duymak istiyorum. Ama büyük bir kırgınlık ve hüzün bırakmıyor peşimi. Çünkü beklediklerim gelmediler ve bir daha da hiç gelemeyecekler. En çok seni bekledim. Adar hoşçakal bile demeden ayrıldık. Yaşarken bizler için ne anlam ifade ettiğini yeterince sana ifade edemedik demeyeceğim, bu kez yaşarken de sevdiğimizi belli etmeyi başarmıştık. Ama sen katılımınla, yaşamdaki fedakarlığınla, dürüstlüğünle bunu kendin yarattın.

Adar arkadaş 1998 yılında mücadele saflarına katılır. Halep'te çalışmalarda yer alır. Daha sonra 2001 yılında ülke sahasına gelir. Maddi olarak oldukça fakir, ancak yüreği tüm güzellikleri içerisine alabilecek kadar zengin yurtsever bir aile içerisinde büyür. Adar arkadaşın kişiliğinin şekillenmesinde, örgüt kültürünü bu kadar çabuk kavramasında ve örgüt ahlakını yaşamda her tavır ve davranışında yansıtmasında, aileden özellikle de annesinden aldığı ilk eğitimlerin etkisi belirleyicidir. Ülkeye geldikten kısa bir süre sonra, Güney sahalarından ayrılarak 2003 baharıyla birlikte Kuzey'e yeniden yönelen kadın arkadaşlar içerisinde yerini alır. Fiziki olarak

zorlanan Adar arkadaşın gerillacılıkta kısa süre içerisinde büyük bir gelişim sağlaması, Gabar görevlerinin aranan arkadaşı olması, arazide öncülük yapması gerillacılıkta inat ve ısrarının sonucunda gelişmiştir. Adar arkadaş bir insanın gerçekten isterse ve inanırsa ne kadar başarılı olacağını yaşamında kanıtlamıştır. Gabar'da zaman zaman basitliklere daraldığımızda bizlere umut veren, duruşuyla gerçeği anlatan Adar arkadaş, yaşam masalımızın en sevilen kahramanlarındandı. Kişiliğini yeni yeni bulmaya çalışırken meraklı soruları ve yoğunlaşmalarındaki derinlikle kendini Gabar'da yeniden yarattı. O yaşamıyla tam anlamıyla Gabar'a layık olduğunu kanıtladı.

Bal gözlü melek kız, biz görevlerden yorgun argın geldiğimizde doğru uyumaya koşarken O eline dürbünü alır araziyi ayrıntılarda tanımak için araziye çıkar dolaşırdı. Kısa sürede gösterdiği bu çaba sonucunda herkesin kaybolduğu bu coğrafyada öncüleşmeyi başardı. Eylemlere katılan Adar arkadaş gün geçtikçe güzelleşiyor, derinleşiyor ve olgunlaşıyordu. Militan duruşuyla geleceğe dair umut vaat ediyordu. Adar Gabar'ın her şeyi olmuştu. Gitmediği görev, keşif, eylem yok denecek kadar azdı. Bu güveni ve sevgiyi kendi emeğiyle yarattı. İnsan emek harcadığı yeri sever ve bağlanır. Adar, Gabar'a deliler gibi bağlanmıştı. Bir gün bile bu topraklardan koparak yaşayabileceğine inanmıyordu.

Yiğitlerin mekanı Gabar kişilerin kendilerini tanımaları ve yaratmaları açısından bir gerilla akademisi niteliğindedir. Ne herkes bu akademinin öğrencisi olabilir, ne de hekes buradaki yaşam sınavından güçlü bir biçimde çıkabilir. Adar ise hem Gabar'ı yüreğine sığdırmayı başardı hem de Gabar'ın yüreğinde yer edinerek Agitlerin diyarında silinmez izler bıraktı. Şimdi Gabar'ın her patikasında, her noktada Adar'a dair bir iz, bir anı var. Gidilen her kanîde, içine girilen her sarnıçta, koparılan her meyvede Adar'ı anmamak imkansız. Yarattıklarıyla Gabar'da izler bırakan Adar, Gabar'dan hiç kopamadı şimdi de Gabar bu yiğit kızı tanımanın, onu yaratmanın onurunu yaşıyor.

Gabar da doğal komutan olan bal gözlü küçük melek, belli bir hakimiyeti geliştikten sonra komutan oldu. Herkes Adar arkadaşın timinde kalmak istiyordu. Yoldaşlık onun için her şeyden daha değerliydi. İnsana insan olduğu için değer verilmeliydi. Arkadaşları saatlerce dinler, arkadaşların sorunlarını çözmek ve yoğunlaşmalarını derinleştirmek için adeta kafa patlatırdı. Tertemiz duru su gibi bir yüreğe sahip olan Adar size bakınca içinize akardı, konuşunca yüreğinizi çoşturur, gülünce dünyanın en güzel, en içten ve en sade gülen insanını görürdünüz. Bir de sessiz gecelerde çarber başında o yumuşak sesiyle *"Can te çı jı mın re kır"* parçasını söyledi mi Adar'la türkü tadında yaşamanın ne olduğunu anlardınız.

Afrinli olan Adar arkadaş tüm Alevi deyişlerini bilirdi.

Onunla yaşamak güzel, güzel olduğu kadar sürprizlerle doluydu. Her gün Adar'ın yeni bir özelliğini keşfedebilirdiniz. Adar yaşamı, insanları, hayvanları tüm varlıkları duyumsuyor kendini onların yerine koyuyor, kendini doğanın bir parçası olarak ele alıyordu. 2004 kışında kampımızda Önderliğimizin Bir Halkı Savunmak adlı savunmasını okuyor ve tartışıyorduk. Fareler ve yılanların ekolojik dengenin bozulmaması için birbirlerini yemeleri gerektiğini ona bir türlü kabul ettiremiyorduk. Adar farelerle yılanlar arasında sevgi geliştirilebileceğini, bunların birbirini yemesinin zorunluluk olmadığını dayatıyordu. Kimse Adarı ikna etmeyi başaramadı. Kişiliğindeki tüm varlıklara değer verme anlayışı her davranışına, yaklaşımına ve bakış açısına etkide bulunuyordu.

Her şeyin en zorunu kendisi için isteyen en güzelini yoldaşı için düşünen Adar arkadaş, bu dünyaya göre fazla iyiydi. Toprak onu bizlerden daha çok sevdi. O doğanın kızıydı. Erzak görevlerinde yükün en ağırını kendisi için alır, yükünün altında görülmezdi. Doğanın en emekçi canlısı karınca gibi koskocaman beyaz çuvalın altında sadece küçük iki ayak görülürdü. Kendinden büyük yükler taşırdı. Her zaman kendinden büyük işler yapıyor ama bu işlerinde üstesinden de geliyordu. Onun için işin büyüğü güzeli, insanın güzeli çirkini yoktu herkes önemliydi. İçimizde bulunan herkesin sevilmeye değer yanları olduğuna inanıyordu. Ayrıntılara çok önem veren Adar, en ince ayrıntılarına kadar düşünüyor, her zaman en iyisini yapmaya çalışıyordu. Oldukça düzenli ve disiplinliydi. Yaşadığı alana estetik kazandırmak onun için bir görevdi. Nasıl olursa olsun yaşarım mantığına ve günübirlik yaşam anlayışına karşıydı. Bir yerde bir saat dahi kalınacaksa kişi en güzel biçimde yaşamalı, yaşadığı kutsal toprakların kutsallığına leke düşürmemeliydi.

Adar'ın özü kirlenmemişti, özünün güzelliği yüzüne ve gözlerine yansıyordu. Ona bakarken bu arkadaş mutlaka yaşamalı, korunmalı diye düşünmeden kendinizi alıkoyamazdınız. Örgüt içerisinde militanlaşabilecek, Önderliğe ölümüne bağlı, inandıklarına ve bildiklerine göre yaşamaya çalışanlardandı. Pekçok kez kıl payı ölümden kurtulan Adar arkadaş'ı Gabar toprakları bir ana gibi koruyordu. Gelirken gözümüz arkada değildi çünkü Adar'ı Gabar topraklarına teslim etmiştik. Adarla Gabar arasında kopmaz ve farklı bir bağ vardı.

Bir grup arkadaş göreve gitmişti, bu görevde Adar arkadaş da vardı. Düşman komplo hazırlamış arkadaşları bekliyordu. Ve Adar arkadaş bu komplodan zor kurtulmuştu. Burada şehit düşen Sipan arkadaşın şehadetinin altında her zaman bir eziklik yaşadı. Sipan arkadaş genç ve oldukça aktif katılan bir arkadaş olduğundan herkes tarafından çok se-

viliyordu. Adar'la Gabar'a ulaştığımız ilk günden itibaren beraber kalmışlardı. Adar, neden kendisine değil de Sipan'a kurşun değdiğine öfkeleniyordu. Sipan'ı geride bırakıp geldikleri için kendine öfke duyuyordu. Adar arkadaş daha sonra Sipan için de yaşayacağını ve O'nun gibi katılacağını belirterek soy isim olarak Sipan arkadaşın ismini aldı. Ve o günden sonra kendisini çok çok daha fazla zorlamaya başladı.

En son Besta'ya geçen Adar arkadaş, baharla birlikte Gabar'a yeniden dönmek için kendisini hazırlarken, yeniden kendini yarattığı topraklara dönmenin sevincini yaşarken, o sevinci yaşayamadan hiç de hak etmediği bir biçimde Besta'da girilen bir çatışmada şehadete ulaştı. Gabar Mem olmuştu Adar ise Zin. O aşk düzeyinde tutkuyla bağlıydı Gabar'a ancak karaçalılar bırakmadı, sevdalısına ulaşmasına izin vermedi. Ama O Gabar'a göre yaşamayı, Gabar'ın kızı olmayı başardı.

Adar'ı anlatmaya gücümün yetmediğinin, kelimelerin O'nun gerçekliği karşısında kifayetsiz kaldığının bilincindeyim. Hani Adar'ın şehadet haberini duyunca kalp krizi geçiren Adar'ın annesi var ya, işte onun gibi inanıyorum ki birçok arkadaş Adar'ın şehadetini duyunca aynı acıyı hissetti. Adar'ı kaybetmek bizlere çok zor geldi hep de öyle olacak.

Sen gidince Gabar ağladı. Sen gidince Gabar kanadı. Şimdi gidilen her görevde içine girilen her eylemde Adar olsaydı her şey daha farklı olurdu, demekten alıkoyamıyor kimse kendini. Adar olsaydı her şey daha farklı olacaktı artık Adarımız yok. Gül yüzüyle yüzümüzde güller açtıracak, yaşamıyla, emeğiyle, katılımıyla bizlere örnek olan, yaşadığımız basitlikleri bize kendi yaşamıyla söz söylemeden gösteren, gücünü zorlamayan, hesapçı katılanları bile utandıran güzel insan yok artık. Ama O hepimizde bir iz bıraktı ve her zaman yaşayacak. O'nu unutmak kendimizi unutmak olacaktır. Sana layık olmak Gabar'a O'nun yoldaşlığına layık olmaktır.

Senin topraklarının kirletilmesine asla izin vermeyeceğiz. Seni çok seviyor ve çok özlüyoruz güzel kız.

Şerda MAZLUM

bir parça özgürlük

Yaralıyım
Besta'nın görkemli ormanında
yalnız ağaçların gölgesinde
sarıyor beri Besta
saklıyor
kucaklıyor
okşuyor
koynunda besliyor
kalabalık ağaçların içinde
sessizlik ve ben

sular suskun
kuşlar ürkek
düş mü görüyorum gülüm
ayak sesleri yükseliyor
belli, belirsiz
deri potinler altından
çıtırtılar yükseliyor
sonra suratlarına
maskeler asan Enkiler'in
gözlerinden nefretler dökülüyor
bana doğrulan namlulardan
zehirli oklar saçılıyor.

bir başıma
korkular uyanır içimde
gece karanlık
yıldız perdesi altında
yaram ağır
yaramı kurt deşer
yalın ayak
yırtık elbiselerle
günlerdir aç, susuzum
bir parçacık
özgürlük yarası yüreğimde
ben iflah olmam

umut biriktiriyorum yüreğimde
sevgiyle bezenmiş
yoldaşlara biriken özlemle
geceyi gündüzü süzerek
Herekol'ün kutsallığında
özgürlüğedir adımlarım.

Axîn'a Min

"Şehitlerimizi düşünün, sadece onlara bile baksanız muazzam değerlere ulaşırsınız"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Emine OSMAN**

Kod adı: **Axin WELAT**

Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1982**

Katılım tarihi: **2000, Halep**

Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 2006, Besta-Botan**

Günlüklerime, yaşamın ayrıntısına, yoldaş sohbetlerine, seni, hep yaşamın karelerine çizmeye çalıştım. Bunu, büyük bir sevgiden, bağlılıktan aldığım güçle yaptım. Senden ayrıldıktan sonra, defterime not düştüğüm birkaç cümleyi yazmak istiyorum. *"Gelirken görüşemedim ve bu içimde bir yara olarak kalacak, gelip görmeyi çok istedim ama operasyonlar, koşullar buna izin vermedi. Bu açıklama ve özeleştirinin senin için yeterli olmadığını biliyorum ama bütün yetersizliğime rağmen, yoldaşlık sevgisi uğruna bağışlamanı istiyorum. Şehadetin ardından yazmayacağım, yazarsam şehit düştüğüne ikna olmak zorunda kalacağım"* diyordum. Oysa şimdi üç aydır tek kelime bile yazamayan kalemim, duygularımın arkasından sürüklenip gidiyor. Yazmak gidişine ikna oluşumun bir ifadesi mi? Hayır asla, ayrılmak yok bu yolda, ayıramaz ölüm bile. Ayrılık unutanlara mahsustur.

Yazdığımız her yazının altına *"Unutmak ihanettir"* diye yazardık. Zaman zaman aramıza fiziki ayrılıklar, dağlar, yamaçlar girse de birbirimizi hep yüreğimizin derinliklerinde, yazdıklarımızla hissederdik. Çünkü gerillada sevgi, sınavını ayrılıkta bulur, hepimiz ayrılıktan nefret ediyoruz ama özlemek ayrılıktan da zor Axin'a dilê min.

Axin '82 Ehrez doğumlu, asil bir Kürt kızıydı. Yüreği, dili, bakışları, duruşu, yaşam aşkı Kürtlük kokuyordu. Geçmişini, aile gerçekliğini o kadar sade ve sansürsüz anlatırdı ki, insan saatlerce dinlemek isterdi onu. Geçmişinden utanmayan Axin yoldaş, geçmişini inkar edenleri de sevmez, onlara 'mirovê bêasîl' derdi. Yurtseverlik duyguları oldukça güçlüydü.

Axin ailenin en büyük çocuğuydu. Küçük yaşlarda emekle tanışmış, babasıyla birlikte tarla işlerinde çalışmıştı. Bu nedenle de yaşama karşı

sorumluluk duygusu çok erken yaşlarda gelişmişti. Yaşama katılımında hesapsız ve fedakardı. Yaptığı her işi, zorunlu olduğu için değil, sevdiği ve ikna olduğu için yapardı. Yaşamda sürekli hareketli ve heyecan doluydu. Boş durmayı sevmez, mutlaka kendine uğraşacak bir şeyler bulurdu. Becerikli ve atik duruşuyla, bütün arkadaşlarına müthiş güven veriyordu. Yaşamın her alanında sorumluluk duygusu çok güçlüydü. Özellikle de yoldaşlarına ilgisi dikkat çekiciydi. Yoldaşlarının acı ve sevinçlerini paylaşmaktan zevk duyardı. Üzülenle üzülür, sevinenle coşardı.

Axin o kadar duygu yüklüydü ki, sanki herkesten bir parça taşırdı içinde. İçinden geldiği gibi davranır, doğal olmayı severdi. Duygularını derin bir biçimde, en çok gözleriyle ifade ederdi. Onun gözlerindeki ifade her şeyin toplamı olurdu. Kocaman ela gözleri, aşırı duygu yoğunluğundan kaynaklı sürekli ağlamaklı bakardı. O nemli gözlerin altında ışıl ışıl yanan bir umut ışığı vardı. Yürek yüreğe verdiğimiz, sevinç ve acıları paylaştığımız günlere, tıpkı bir çocuğun gözyaşları tadında oturup ağladığımız günlere uzanıyor hayallerim. Sonra, ağlamak bir militana yakışmaz deyip, çocukça gülüşüp gözyaşlarımızı sildiğimiz günlere...

O da yaşadığı duygu yoğunluğunun farkındaydı ve bunu bir şekilde ifade etmeliydi. Duygularını insanlarla paylaşma istemi çok güçlüydü. Anadiliyle yazardı duygularını. Gelişmeye çok açık olan Axin yoldaş, Türkçe ve Kürtçe'yi çok erken kavradı. Çok yönlü olmayı seviyordu ve yaşama öylece, bütün doğallığıyla katılırdı. Gerilla morallerini, bildiği gelêri parçalarıyla renklendirirdi. O yanık sesine, bir de kadınca tililiği eklenince, insanın saatlerce dinleyesi geliyordu. Gerillada özel dümbeleklerimiz olmadığından, elindeki B-7 silahına dümbelek biçimi kazandırıp, morallerde büyük bir coşkuyla çalardı. Yetenekli ve yaratıcı bir yoldaştı. Kürt kültüründen edindiği manevi değerlerden taviz vermeden atılırdı yaşama ve kavgaya. Genç olmasına rağmen, bir militan, bir kadın olmanın duyarlılığıyla yaşamak isterdi. İnsan sevgisiyle doluydu, yoldaş kokuyordu Axin. Vicda-

nından bağımsız, kararlara varmaz, haksızlıklara asla boyun eğmezdi. Yoldaşlık ilişkilerinde çok ilkeliydi ve örgütün yaratmış olduğu değerlerden, sevgiye dayalı bağlılıklardan kesinlikte taviz vermezdi. O insanları çok büyük bir yürekle severdi. Kadın inceliğiyle insanları sevme gücünü Özgürlük Güneşimizden alırdı.

Besta'da herkes tarafından sevilirdi Axin yoldaş. Şehit düşmeden önce onun için yazdıklarıma dönüp baktığımda ifadesiz kalıyor, birlikte yaşadığımız günleri yazmakla ne kadar iyi etmişim diyorum. İlk tanıştığımız günleri anımsıyorum şimdi; Şehit Bermal Kardelen arkadaş aracılığıyla tanışmıştık. Onun şehadetiyle paylaşımlarımız daha da derinlik kazanmış, şehadetin etkisiyle, yaşamı, kavgayı, yoldaşlığı, sevgiyi iliklerimizde hissetmiştik. Bu yoldaşlığımızı yüceltmenin coşkusuyla Botan'a yol aldık. Katolarda, Besta'da, Herekol'da paylaşımlarımız derinleşti. Herekol doruklarında birlikte nefes alabilmenin, aç kaldığımız zamanlar bir parça ekmeği bölüşmenin tadı başkaydı. Yaşamı, kavgayı türkü tadında sevmeyi Besta'da, Herekol'da öğrendik.

Onu tanıdığım ilk günden başlayıp anlatmak, yazmak isterdim ama buna ne yüreğimin ne de kalemimin gücü yeter. Sorun yazmak ya da yazamamak değil, sorun onları yeteri kadar yansıtamamanın verdiği burukluktur. Daha geniş yazmak, anlatmak için güçlü bir yüreğe sahip olmak gerek biliyorum ve şimdi yüreğim Beryan'da, Hêzil çılgınlığınca akan kanın kızıllığında çırpınıyor. Gittiğine inanmak mı? Asla!

"Unutmak ihanettir"

Jiyan KARDELEN

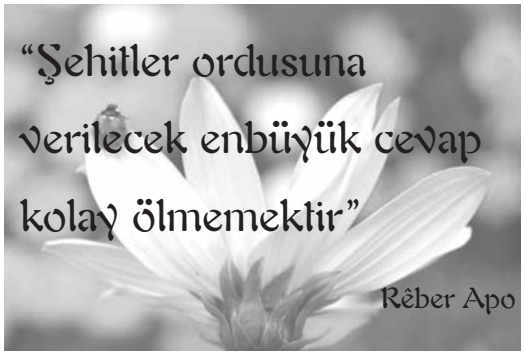
İsyan

Tara saçlarını gülen kız
aklarını saymadan
nedenini sormadan
Ölümlerle doludur bugün
Sevdam yarınlaradır
Doldurmuşum sevinçlerimi
acılar bana işlemez
Bak gözlerime
bahar yeşilinden daha yeşil
sonsuzlukla beslenir
Nice isyanlar yaşamış bedenim
karşı koymasını bilir
bu yürek bedende durdukça
Bir soluk olmaksa yaşamak
geceyi deler de
umudun ateşiyle
aydınlatır şafağı...

Şehit Rojbin SERHAT

Kendi zirvesini yaratan insan

Adı, soyadı: **Mehmet TAŞDAN**

Kod adı: **Hayri SERHAT**

Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul, 1977**

Katılım tarihi: **2002, İstanbul**

Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 2006, Besta-Botan**

Dağda her şey keskin yaşanır. Her şeyin doğasına sertlik ve keskinlik sinmiştir. Acısı keskindir ustura gibi, sevinci ve güzelliği de.

Doğası kadar insanında da bunu görürsünüz. Sert keskin inatçı yırtıcı ve direngendir dağ insanı. Dudaklarına bakın, bıçak taşıyan bir kın gibidir.

Kaşları çatılmış mavzer.

Gözleri derin bir göl.

Bakışı ateşe benzer.

Kürtler bir dağ halkıdır, Kürtler dağları mekan tutmuştur hep. Kürtler dağları mekan tutmuştur fakat insanlık Kürt'ü unutmuştur.

Aynı bir taş gibi, sönmüş bir ateş gibi, doğar doğmaz ölen bir kardeş gibi unutmuştur. Dağlar da unutmuştur Kürt'ü. Saklısında uyuyan su gibi.

Oysaki dağlar yücelmeyi anlatır. Tüm büyük çıkışlar dağlarda yaşanmıştır. İnsanoğlu yücelmeyi ilkin dağlara fısıldamıştır. Ama Kürtler binlerce yıldır dağlarda olmalarına karşın, yaşadıkları yücelme olmamıştır.

Zira dağları da tüm heybetine karşın dağ yapan, insanın dağla kurduğu ilişkidir. Kürtler binlerce yıldır birçok kereler dağlara çıkmışlardır, ama dağın saklısından çıkamamışlardır.

PKK bir dağ hareketidir, PKK Kürtlerin son dağa çıkış hareketidir. Dağın saklısından kurtulup dağı keşfediş hareketidir. Kürtlerin dağı tanımlayış ve dağı yaratış hareketidir.

Kendini keşfeden Kürt dağını da keşfetmiştir. Kendini tanımlayan Kürt dağını da tanımlamıştır. Kendini yaratan Kürt dağını da yaratmıştır. Aynı Musa'nın Sina'yı Muhammed'in Hira'yı yaratması gibi...

Dağa ilk geldiğinizde yalnız ve üryansınızdır. Köksüz bir ağaç gibi dururusunuz yağmurun

güneşin ve ay ışığının altında. Celalli gözlerin parladığı ateş karşısında gözlerinizi merak edersiniz.

Hiçbir filmde görmediğiniz bir heybetle yükselir, ay altında gerilla siluetleri. Kendi gölgenizi ararsınız gölgenizdeki heybeti.

Bulamazsınız

Bu zamanla oluşur. Dağa anlam vermeye başladıkça. Bu çıkışın Kürt'ün ve insanlığın yaşamında yol açtığı gelişmeleri kavradıkça köklerinizin dağa uzandığını hissedersiniz. Yalnızlığınızdan çıkmaya başlar, yeni baştan giyinirsiniz ve seksenlik ihtiyarların göz bebeklerinde şavkıyan ışığın çağırdığı, gerçekleşen bir düşe koyulursunuz. Bir yanınız tarihe yol alır bir yanınız geleceğe. Suyun sesini toprağın terini yaprakları kuşları rüzgarları hissetmeye başlarsınız. Kar yağar biraz kar olursunuz, yağmur yağar biraz yağmur...

Patikalarda saklı sırları okursunuz. Çalı bülbülleri, su kuşları, keklikler gece zambakları girer dünyanıza. Gittikçe bir çocuk gibi sokulursunuz dağın koynuna. İçinizde bir dağ böyle doğar, içinizde bir dağ böyle büyür. Toprağa suya havaya tarihe ve geleceğe uzanan köklerinizle bir dağ yaratırsınız gittikçe büyüyen.

Tarihine eylemine ve kendine anlam verdikçe, duru ve güzel günlere inancını koruyup bunun için yürüdükçe, nerede olursa olsun her insanda bir dağ büyür.

Zaptedilmez dağ gerçeğimiz böyledir. Çünkü bizim dağlarımız Cudi, Gabar, Herekol, Zağros silsilesinden öte bir yüksekliktedir. Çünkü bizim dağlarımız hepimizin içinde büyüyen dağların toplamıdır.

Metropollerde, köylerde, diaspora, zindan ve işkencede kendine ve eylemine saygı duyan, özgürlük düşüne inanan her insanın içinde yükselen dağların oluşturduğu bir dağdır ve adı özgürlüktür.

Dağlarımızdayız özgür ve temiz
Yeni dağlar
büyütüyor yüreklerimiz.

Mücadele arkadaşları

Denizler Ortası

hep sizinle kurdum
yürürken otururken
uyurken kalkarken
hep yaşadım yaşattım
bilinmeyen özlemimde
hep İmralı'yı yaşadım
denizlerin ortasında
Güneş ülkesi
arzulanan çekim merkezi

kızıl güllerin deryası
ölümsüzlüğün yaşamsallaştığı
hayalimin gerçekleştiği
insanlığın canlandığı
yaşamın dirildiği anın ta kendisi
dünyanın merkezi
özlemin deryası
tutkuların gerçek hülyasıdır
İmralı

Şehit Serxwebun Azat

Tanışmamız da vedamız da şarkılarla oldu

"Halkımız şimdi biraz ayaklanıyorsa, sesini dünyaya duyuruyorsa bunun tek gücü şehitlerimizdir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Songül SALMAN**
Kod adı: **Rozerin ANDOK**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin Kızıltepe 1978**
Katılım tarihi: **1995, İzmir**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 2006, Besta-Botan**

Şehidi anlatmak, anlamlı yaşama dair gerçekleri bir düşüncede yoğunlaştırıp ruhunda damıtarak sesle buluşturmaktır. Şehidi anlatmaya her yelteniş kişiyi öz-söz ilişkisine yoğunlaştırır. Öz ve söz ilişkisi, insanın insan olgusuna ve insanlık değerlerine yabancılaştığı süreçlerden beri tartışılagelen bir konudur. Özün ne olduğu ve nasıl oluştuğu tarih boyunca merak konusu olmuştur. Kimileri uzun araştırmalar yapıp kitaplar yazarken, kimileri de tüm dışsal gerçekliklerden sıyrılarak kendi içinde bunu anlamaya yönelmiştir. Felsefecilerin düşünsel antrenmanlarının insanlığa düşünsel katkıları önemli olurken, çilekeşlerin yaşamı başlı başına bir öğretici rolündedir. Çilekeşlerin "bir lokma bir hırka" ilkesini esas alarak maddi yaşamın insanı etki altında tutan ve ruhsal dünyasında bir kalabalık oluşturan öğelerinden, bu dünya nimetlerinden, bu dünya dertlerinden ve bunların kişide yarattığı dünyevi kaygılardan kurtulma yöntem ve çabalarının ortaklaşıp aktığı deryadır öz arayışı. İnsanın en sadeleştiği ve ona ait olmadığı halde, onunla bütünleştirilen olgulardan sıyrılarak yalınlaştığı durum bizler için özlü oluşun bir ifadesidir. Özlü olmak, maddenin kişiyi esareti altına alan yanlarından kurtulmak, ruhsal anlamda sistemin tahakkümcü etkisinden sıyrılmak ve bunu Önderliğimizin zindan direnişinde kendisi için esas aldığı "bir lokma bir hırka" ilkesiyle uygulayabilecek mütevazılığı gösterebilmektir.

Özgürlük mücadelemizde bu ilkeyi uygulamaya karar vermek, sistemin birey için cazip kılmaya çalıştığı yaşam tarzından kopma anlamında verilen katılım kararında ortaya çıkar. Mücadele tarihimizin zorlu yılları bu ilkeyle yaşamanın binlerce örneğiyle örülerek bugüne gelmiştir. Önderlik öğretisi kişiliği çözümleme, verili olan yanlarını aşma ve ruhsal anlamda saflığa ulaşarak yeni olanı bu özle yaratma

anlamında yol belirleyici ve yol göstericidir. Bu öğretiye göre yaşamak, bunun mücadelesini vermek kadar bu ilkenin zirvede yaşamsallaştırılması amacıyla yaşamına nokta koymak, ilkenin özümsenme düzeyiyle bağlantılıdır.

Şehit, ilkeye can vermektir

Öze ulaşma ilkesi olan "bir lokma bir hırka" ilkesini kendi şahsında bir bedene kavuşturmaktır. Yaşam direnişinin zirveleştiği bir anda, o yetinilen lokmadan ve hırkadan da vazgeçmektir. Ruhsal, düşünsel, bedensel varlığıyla kendinden vazgeçiştir. Ben'e dair tüm varlıklardan kendini yoksun kılmak, ben'i aşmak demektir. Kaybedecek şeyimiz her ne kadar az da olsa bu yoksunluk bizim gerçeğimizde özde bir zenginlik yaratır. Biz bu tarz yaratılan bir zenginliğin mirasıyla onu taşımanın ağırlığıyla yaşamaktayız.

Rozerin arkadaşı yazarken yeniden yoğunlaşıyorum şehidin anlamına. Şehadetinin üzerinden iki bahar ve bir karakış geçti. Ve ben tüm özlemlerime, öfkelerime, acılarıma rağmen onu yazmaya, ifadelendirmeye çalışıyorum. Onun şehadetine kendimi inandırmaya çalışarak, paylaşılmış zamanları hatırlıyorum. Her hatırlayış, yaşanmış olanları tekrar yaşamaktır. Bu yüzden acılı bir anıyı sürekli hatırlamak, onu canlı kılmak ve yaşatmak anlamına geleceğinden kişiye derin acılar yaşatır ve yaşamı bir bütün sarıp sarmalar. Unutmak ise ihanettir. Unutmak onursuzluğunu kabul etmeyeceksek eğer bu acıları anlamak, mücadele gerekçesine ve birlikte yaşamış olmanın ruhsal zenginliğine dönüştürerek yaşamak en doğru olanıdır.

Rozerin arkadaşın onu tanıyanları şaşırtan bir yanı vardı. Özgürlük hareketinin zorlu yıllarında ve zorlukların yoğunlaştığı mekânlarda mücadele ederek yürümüştü. Ama bu zorluklar hiçbir zaman onu yıldırtacak ona pes ettirecek bir sonuca yol açamadılar. Çünkü Rozerin arkadaş dayanıklıydı. Sağlam bir yüreğe sahipti. Küçük yaşta babasını kaybetmiş, sürgün edilmenin, göçerliğin sorunlarıyla daha çocukken tanışmış, maddi imkansızlıklar da eklenince ilkokuldan sonra okulu bırakıp çalışmaya başlamıştı. Onun bağlılıklarının ve dayanıklılığının en güçlü kaynağı annesidir. Ülke ve evlat acısı ile dolu yurtsever bir Kürt kadını olan annesi de sistemin baskı ve zorbalıklarına direnen, yıkılmama mücadelesi veren bir kadındır. Onun anlatımlarından anladığım kadarıyla, Rozerin arkadaş onun yurtseverliğini, toprak sevgisini, mütevazılığını, konuşkanlığını ve gösterişsiz direnişçiliğini almıştı. Annesine duyduğu sevgi yanında, bağlılığını oluşturan saygısı, Rozerin arkadaşın bunun bilincinde olduğunu gösteriyordu. İlkokula kadar okumuş ve ka-

tılmadan önce pek fazla kendini teorik anlamda geliştirme, bilinçlenme imkânına kavuşamamıştı. Fakat Rozerin arkadaş bu eksikliğini özellikle 2000 sonrası giderme, kendini bütünlüklü bir militan duruşa ulaştırma anlamında büyük bir çaba içerisine girmiştir. İlk katıldığı yıllarda yaşı küçüktü. Ve abisinin gerillada olması onda arkadaşları aile gibi görmesini, militan bakıştan ziyade aile gibi yaklaşmasını getirmişti.

Arkadaşlar da ilk günden onun güzel sesini keşfederler. Ve dinleme fırsatlarını hiçbir zaman kaçırmazlar. Katıldığı Amed eyaletinden sonra Zagros ve Kandil alanlarında kalır. Onun ardından Dersim'den gerillaya katılan kardeşi Serkeftin (Necla Salman) arkadaş geri çekilme sürecinde şehit düşer. Ve heval Rozerin, şehit düşen kız kardeşi heval Serkeftin'den dolayı Dersim'e gitmeye karar verir. Ve bu kararı adeta kardeşine karşı büyüyen özlemini gidermenin tek yoluydu onun için. Bu özlemini hep içinde yaşattı. Erkek kardeşi Brusk arkadaşın da şehit düştüğünü öğrenmişti. Serkeftin arkadaşın şehadeti ona ağır gelse de bu ağırlığı mücadele kararlılığına dönüştürür.

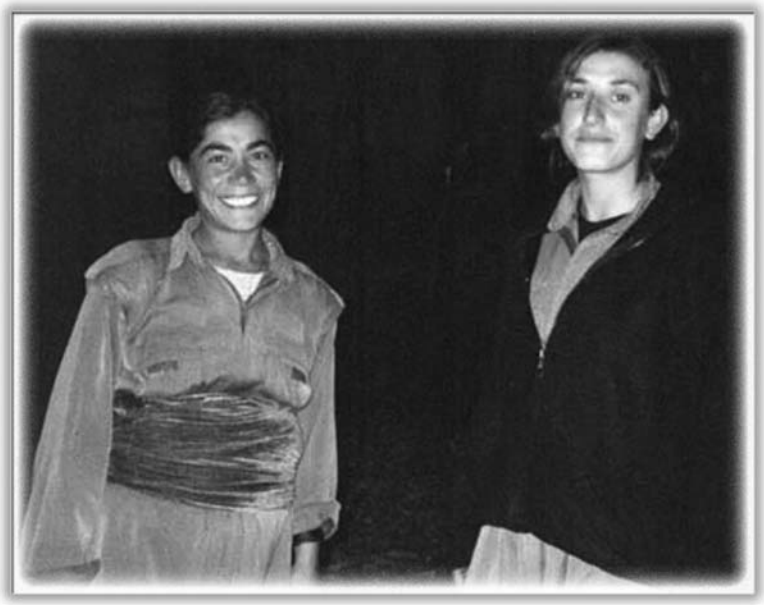
Bu dönem Kandil süreci 2000 ve sonrasıdır. Rozerin arkadaş, o süreçte yaşananların zorlaması ve kendi fiziksel rahatsızlıklarına rağmen 2003 yılında Kuzey alanlarına gitme önerisi yapar ve önerisinde ısrar eder. Bunun üzerine geri çekilme süreci ardından Kuzey eyaletlerine giden ilk grupta yer alır ve 2003 baharında Botan'a gider.

Botan'a giden grupta Rozerin arkadaşla birlikteydim. Botan'a gitme yönünde o dönemdeki kararlılığımız ruhumuzda yeni sevinçler, yeni heyecanlar ve yeni kıpırtılar yaratmıştı. Dağlara yeniden çıkıyorduk. Rozerin arkadaş bu kıpırtıları en derinden ve anlamlandırarak yaşayanlardandı. Onun zor koşulların kendini dayattığı zamanlarda, yürüyüşlerin en zorlu anlarında kendisine ve bizlere sürekli söylediği "Bir adım daha…" sözünü unutamam. Dağlara çıkmanın özgürlük olduğu gerçeğini anlamış olmanın bilgeliği gözlerine yansıyordu. Her adımda düşmanı yenmenin, bir zafer daha kazanmanın rahatlığıyla gülümsüyordu.

Birlikte kaldığımız süreçlerde ondan çok şey öğrendim. Adım adım gerillalaşmanın anlamına ulaşırken onunla dumansız ateş yakmanın gururunu yaşadım. Gerillada duman çıkarmak anında bir uyarıyı da kendisiyle getiriyordu. Ve uyarı alan her kimse yanakları kızarıyordu. Bu sebepten dumansız ateş yakmak bir gerilla için gönül rahatlığı yaratan bir yaşam alışkanlığıdır. Heval Rozerin o sakin, kendi halinde gibi görünen hatta ağır denilebilecek temposuna rağmen birlikteliklerin en

canlı yoldaşıydı. Şimdi dönüp baktığımda bana ait kıldığım birçok değer, kendimle bütünleştirdiğim gerillacılık güzellikleri ve beğenilerin anlamını ilk kez o birlikteliklerde kavradığımı görüyorum. Ruhunda gerillacılığı duyumsayan her arkadaş birlikteliklerin, özellikle zor zamanların birlikteliğinin anlamını bilir ve o dönemlere olan saygısını olgun bir sevgiyle yüreğinin en derin yerinde korur.

Gerilla ateşi sever. Ateşin dilini bilir. Onunla konuşur. Ateşin etrafında toplanan arkadaşlar ateş aracılığıyla sessizce anlaşır birbiriyle. Rozerin arkadaşı ise ateş ya da alevlerden daha

çok közler anımsatır. Ateşin o hızlı temposundan, değişken alevlerinden çok közlerin sakin, sessiz ve kızıl alınganlığı anlatır heval Rozerin'i. Çarber için hazırlanan közlerin başına oturduğunda akreple yelkovanın sonsuz yürüyüşüne sohbetiyle eşlik etmeyi ve zamanın onun uzayıp giden anlatımlarıyla bütünleşmesini, bu yolla ruhunu zamana işlemeyi severdi. Onun için yaşam demek, yaşadığın an kadar anılarını ve hayallerini anın imbiğinden geçirmek ve öyle solumaktı. Alınacaksa bir nefes böyle alınmalıydı. Doğacaksa bir gün böyle doğmalıydı. Heval Rozerin Önderliği anlamaya, kendi geri geleneksel yanlarından kurtularak özgür kadın kişiliğine ulaşmaya yönelen bir yaşam anlayışına sahipti. Anlam arayışları kimi zaman onu zorlayacak düzeye dahi geliyordu. Ama arayışlarının sakin bir takipçisiydi. Sakin adımlarla arayışlarının peşinden giden ruhunun öyle göründüğü gibi çok dingin olmadığı anlatımlarından ve sohbetlerinin içeriğinden anlaşılırdı. Sakin görünümü altında dinamik, canlı, çılgın ve deli dolu bir Kürt kızı vardı. Ülkesinin bağrında bir özgürlük ve aşk arayışçısıydı o.

Heval Rozerin militanlaşma ve yurtseverleşmede O'ndan bekleneni aşan bir bilinç düzeyine ulaşmıştı. Doğduğu topraklar olan Mardin-Kızıltepe kadar gerillacılığının ilk adımlarını attığı Diyarbakır'ı da seviyordu. Yine bir o kadar da ideolojik ve askeri mücadele yürüttüğü Soran alanını da seviyor, Soranca öğrenmeye çalışıyordu. Sevgisi, yaşadıklarına yüklediği anlamların derinliğinden kaynağını alıyordu. İlk şekillenmesini annesinden alan, birlikte yeni yaşamı yarattığı gerilla arkadaşlar tarafından beslenip büyütülen ve Önderlik ile çiçeklenen bir sevgiydi bu. Annesinin yaşadıklarından kadın olmanın sistem içerisinde bireye yaşattığı zorlukları ve Özgürlük hareketi içerisinde bunun mücadelesinin sürekli olarak verilmesi gerektiğini anlamıştı. Onun kadın duyarlılığı, kökenini annesinin ayakta kalma mücadelesinde verdiği emeklerden, çektiği acılardan ve her şeye rağmen erkeğe dayanmadan yaşam mücadelesinde başarıya ulaşmasından alıyordu. Bunu anlamıştı. Ve erkeğe dayanmamakla birlikte Önderlik öğretisi ve şehitler gerçeği dışında hiçbir şeye dayanmama kararı vardı. Bu nedenle bireylere bağlanma, buna bağlı olarak irade oluşturamama ya da herhangi bir olay karşısında

kaldıramayacak düzeye gelme gibi zayıflıkları yaşamamıştı. Çünkü onda yoldaşlık sevgisi; derinliği olan, duygularını düşünceyle yoğuran ruhsal bir hisse dönüşen ve bilinciyle bütünleşen bir gerçeklikti. Soyut değil somuttu. Ama maddiliği aşıyordu. Bu yüzden onda iknayı esas alan kestirmecilikten ve düz yaklaşımlardan özellikle kaçınan bir hitabet vardı. Bu güzel üslubu ve dili sayesinde halk ilişkilerinde de önemli sonuçlar alıyordu. Çoğu zaman onda biriken ve yaşamın günlük seyrinde ifadeye kavuşamayan his ve duygularını şarkılar söyleyerek dile getiriyordu. Şarkı söylemek onda ruhsal bir birikmenin taşması, acıların ve sevinçlerin akıp gitmesiydi. Onu birçok defa gördüğüm halde ilk kez "Ey Beritana min" şarkısını söylerken hissetmiştim. O zaman onu ilk kez görme ya da onunla yeni tanışma duygusuna kapılmam onun içinden taşan nehirlerin şarkının ezgileriyle yükselip dalgalanması, taşlara çarpan ırmak suları gibi coşkun akıp gitmesindendi sanırım.

2005 baharının yoğun operasyon süreçlerinde birbirimizden ayrılırken de özlem şarkılarının bir iki kırık dizesiydi dilimize dolaşan. Fazla söze gerek yoktu. Bu yüzden susmuştuk. Çünkü kalplerimizden taşanlar gözlerimizde konaklıyordu. Vedalarımız da şarkılarla oldu.

Sevgili Rozerin,

2006 yılının 8 Mart'ını kendi mütevazı timinizde söylediğiniz şarkılarla kutlarken bir yoldaşımız resimlemiş o anınızı. En son resmin işte o. Şarkı söylerken yine ellerini dizlerine vurup ritim tutuyorsun. Gözlerinde hayatın ritmine uymanın heyecanıyla, dudaklarında ağız dolusu bir haykırış ve dalgaların kıyıya vurması gibi kalbimin kıyısına vuruyorsun.

Bu haykırışa kendimce öznel bir anlam yüklemek istiyorum. Sanırım en gerekli ve en güzel olan senin yarım bıraktıklarını tamamlamaktır. Senin yapamadıklarını yapmak, hatalarından dersler çıkararak yeni ve yüce anlamlara ulaşmak. Böylece duyacağım son nefesini ve o nefese yerleşen özgürlük özlemlerini ve özgürlük ezgilerini en yakınımda.

Dilzar Dîlok

PKK militanlığının özü Sorxwin

Adı, soyadı: **Özgür KAYA**

Kod adı: **Sorxwin Ciwan MUNZUR**

Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, 1977**

Katılım tarihi: **1993, Almanya**

Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 2006, Besta-Botan**

1999 Önderliğin esaretinden sonra örgütümüz üzerinde birçok çevrenin hesap yaptığı biliniyor. Zaten uluslararası komplo da Önderliğimizi, hareketimizi tasfiye etmek için esaret altına almıştı. Bu esaretle birlikte bütün toplum, dostlarımız ve kadrolarımız üzerinde yoğun bir psikolojik savaş yürütüldü. Bu savaş çok boyutlu sürdü. İdeolojik örgütsel, siyasi, sosyal, kültürel her alanda kadrolarımız, halkımız bir saldırıyla karşı karşıya geldi. Amaç özgürlük hareketini tamamen tasfiye etmekti. Böyle bir dönemde kapsamlı bir savaş karşısında kadro ve örgüt olarak ayakta kalmak, büyük bir mücadelenin sonucunda gerçekleşti.

Sorxwin yoldaş da uluslararası komplo sonrası dıştan ve içten gelen her türlü baskı ve tasfiyeci eğilime karşı kadro duruşunu, özgürlük ve militan duruşunu ısrarla koruyan ve bu konuda hiç tereddüte düşmeyen bir yoldaşımızdı. Bu tür yoldaşlar, hareketimizin ayakta kalmasının temel yapı taşları oldular. Örgütü ve mücadele azmini korumada bırakalım çabalarını, sadece duruşları ile bile önemli rol oynadılar. Sorxwin yoldaş da böyle bir yoldaşımızdı. Hareketimizi tasfiyeciliğe karşı mücadele duruşuyla ayakta tutmada rol oynarken, bu mücadele içinde şehit düştü. Bu açıdan Sorxwin yoldaşımız büyük bir direniş şehididir.

Tarihte şehitlerimiz dönemlere göre farklı roller oynamışlardır. Bazı şehadetler gerçekten tarihsel önemdedir. İdeolojik, örgütsel ve direniş anlamı çok kapsamlıdır. Şehit Sorxwin yoldaşın şehadeti de bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Ben bu yoldaşı ülkeye gelir gelmez tanıdım. Önceden Avrupa'da da benimle karşılaşmış, ama tanıyamamıştım. Ülkeye geldikten sonra bir dönem aynı alanda kaldık. İlk geldiğinde de Sorxwin yoldaşın coşkusu, heyecanı, duruşu ne idiy-

se her gördüğümde bu heyecanını, coşkusunu daha da artmış olarak gördüm. Coşkusundan, heyecanından bir şey kaybetmediği gibi bunu ideolojik, örgütsel olarak daha da derinleşerek geliştirmişti.

Ayrıca Sorxwin yoldaşta her zaman çocuksu bir yan da gördüm. Çocuklar nasıl ki çocuk kaldığı müddetçe çok fazla değişmezlerse, Sorxwin yoldaş da benim gözümde hiçbir zaman değişmedi. Her gördüğümde aynı Sorxwin'i gördüm. Öyle bekledim. Öyle de buldum. Bir yanı buydu. Diğer yanı da tam bir Dersim kızıydı. O yönüyle Dersim'in doğal özelliklerini, üslubunu, reflekslerini korumuştu. Avrupa'da kalmış olmasına rağmen Dersim kültürünün özelliklerini kendisinde her zaman yansıtan bir arkadaşımızdı. Hatta şivesi bile değişmemişti. Şivesinden bile Dersimli olduğunu rahatlıkla anlayabilirdiniz. Dersim şivesinin inceliklerini, vurgularını, hangi kelimenin, hangi harfin nasıl kullanıldığını bilenler rahatlıkla Sorxwin yoldaşın Dersimli olduğunu anlayabilirdi. Ben bu yönüyle o arkadaşın bu doğal özelliklerini korumasını çok anlamlı buldum, çok sevdim.

Herhalde kişilik özelliklerinde ilk göze çarpan nedir denilirse bu doğal özellikleridir denilebilir. Bu yönüyle hem Kürt gençliğini hem de Dersim'in özgürlük ve demokrasi özlemi duyan tüm genç kızlarını temsil eden bir duruşu vardı. Bu açıdan da gerçekten her zaman hatırlanmaya, irdelenmeye ve örnek alınmaya değer bir arkadaştı. Bu özellikleriyle kendisini sevdirmişti. Çünkü Sorxwin yoldaş nereye giderse kendini sevdirecek özelliklere sahipti. Çünkü özlüydü. Doğal duruşu davranışlarına yansırdı. Özlü ve doğal duruşunu hareketimizin kültürüyle birleştirerek yaşayan bir arkadaştı. Elinden geldiği kadar Önderliği ve hareketimizi anlamaya, izlemeye, takip etmeye, öğrenmeye çalışmıştı. Anladığı kadarıyla kişiliğinde bunu somutlaştırmaya yönelmişti. Önderliği, hareketi doğru anlayan bayan arkadaşlardan birisiydi.

Dağ sevgisi özgürlük sevgisidir

Önderliğimiz yakın zamandaki görüşme notlarından birinde herkes dağları bıraksa da kadınların bırakmaması gerektiğini, dağlara sevdalı olunması gerektiğini vurgulamıştı. Aslında Sorxwin yoldaş Önderliğin bu mesajlarını, perspektiflerini daha önce anlayan, kavrayan ve pratikleştiren bir militandı. Bu nedenle sürekli savaş alanlarında kaldı. Kimliğini, kişiliğini savaş alanlarında ancak bulabiliyordu. Bir nevi Dersim dağlarının özlemini Kürdistan'ın dağlarında savaşarak, bir gerilla olarak gideriyordu. Bu yönüyle dağla, gerilla yaşamıyla bütünleşen özellikleriyle de bütün genç kızların, bütün Kürt kadınlarının örnek alması gereken bir yoldaşımızdır.

Dağ sevgisi özgürlük sevgisidir. Kürdistan dağlarını sevmek Kürt halkını sevmektir. Kürt tarihini, vatanı sevmektir. Demokratik bir top-

lum yaratma sevdasını derinliğine yaşamak, yaşatmaktır. Sorxwin yoldaş da tüm bunların bilincinde olarak dağdaki yaşama anlam vermiştir. Dağ yaşamının taş, kaya ve ormanlıklardan öte, ideolojik, kültürel, düşünsel, ruhsal, psikolojik bir anlamı olduğunu gören, bunu yaşayan bir yoldaşımızdı.

Önderliğimiz yine son görüşme notlarında "Kürtlerde dağ bir kültürdür Kürtleri, bu dağlardan sökmek mümkün değildir, dağlar Kürtlerin birliği özgürlüğüdür, yenilmezliğidir" biçiminde bir değerlendirmede bulunmuştu. Herhalde bu değerlendirmenin kadınla ilgili yanını en iyi temsil eden yoldaşlarımızdan biriydi. Bu açıdan da Sorxwin yoldaşı Kürt halkı, Kürt kadını her zaman sevecektir. Kültürünün, duygularının önemli bir parçasını bu duruştan alacaktır.

Kürt kadını bugün Kürdistan'da, Kürt halkının bütün yaşadığı yerlerde özgürlük tutkusunu sürekli geliştiriyorsa, özgürlük ve demokrasi mücadeleleri veriyorsa bunda Sorxwin yoldaşın yaşadığı duygularla yaşayan, mücadele eden, şehit düşen kadın yoldaşlarımızın, arkadaşlarımızın duruşunun payı belirleyicidir. Bu özgürlüğe sevdalı duruşlar, bu boyun eğmeyen militan kişilikler olmasa Kürt kadınının özgürlük ve demokrasi mücadelesini bu düzeyde sürdürmesi söz konusu olamaz.

Bu yönüyle Kürt halkının özgürlük mücadelesi nasıl Kürdistan halkının özgürlük dağlarında üretildiyse, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi de kadın yoldaşlarımızın duruşu ve mücadelesiyle üretilmiştir. Bunların sembol kişiliklerinden biri de Sorxwin yoldaşımızdır. Sorxwin yoldaşımız sadece bireysel bir savaşçı değildi. Her duruşunun, her adımının, bu dağlarda yaşamasının, Kürt kadınının bilinci olduğunu, Kürt kadınının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişmesi anlamına geldiğini bilerek hareket etmiştir. Hem PKK ruhunu, örgütünü, Önderlik gerçeğini koruyarak bunu yapmıştır hem de mücadelenin en zor alanlarında öncü rolü oynayarak Kürt halkının ve Kürt kadınının yürüyüşünün süreklileşmesini ve kahramanca olmasını sağlamışlardır.

Dolayısıyla Sorxwin yoldaşımızın duruşu çok bilinçliydi. Tarihsel anlamını, değerini bilerek mücadele ediyordu. Nasıl ki cezaevinde 14 Temmuz direnişçileri ölüm orucu içinde yaptıkları eylemin anlamını iyi biliyorsa, bunun getireceği sonuçların daha o zaman şehadete gitmeden önce farkındaysalar, aynı biçimde Sorxwin yoldaş da Botan dağlarında silahı omzunda bir gerilla olarak meşru savunma mücadelesi içinde olurken, böyle bir gerçekliğin parçası olduğunu bilen ve ona göre hareket eden bir yoldaşımızdır. Bu nedenle duruşu, yürüyüşü her zaman tarihsel anlamda, bu ciddiyette, bu sorumlulukta olmuştur.

PKK militanlığının özü Sorxwin duruşudur

Kadın özgürlük çizgisini, özgür kadın duruşunu tüm Kürt halkının mücadelesine somutlayarak, örgütü bir bütünüyle güçlü tutarak yürütmesini bilmiştir. Bu nedenledir ki bir taraftan kadın özgürlük mücadelesinin temsilcisi olurken diğer taraftan Kürt halkının ve insanlığın özgürlük mücadelesinin ideolojik öncüsü ve örgütü olan PKK Meclisi'nde yer almıştır. Sorxwin yoldaşın PKK Meclisi'nde yer almasını sağlayan en temel etken, O'nun duruşudur, ciddiyetidir, militanlıktaki sürekliliğidir. O'nun militan duruşunda, duygusunda, kararlılığında, mücadelesinde, temposunda, devrimci heyecanında hiçbir zaman kesinti olmamıştır. Zaten PKK'li olmanın en temel özelliklerinden biri de bu duyguyu kesintili değil, kesintisiz ve sürekli yaşayarak, yaşatarak ve çevresinde bu duyguları yayarak yaşanmasıdır. PKK militanlığı özünde budur.

Dolayısıyla PKK militanlığının özü Sorxwin duruşudur, Sorxwin militanlığıdır. Bunu başta kadın yoldaşlarımız olmak üzere hareketimiz ve halkımız bilmek durumundadır. Sorxwin yoldaş Kürdistan dağlarında halkın, Kürt kadınının özgürlük mücadelesini verirken sadece kendi adına savaşan, yürüyen bir arkadaş olmamıştır. Bütün yoldaşları adına savaştığını, bütün yoldaşları adına özgürlük mücadelesini temsil ettiğini ve bu duyguyu taşıdığını çok iyi biliyoruz.

Mücadele içinde her zaman özlemini de, hasretini de, duygularını da bütün adımına, bütün eylemine taşımıştır. Bir yıl, iki yıl görmediği arkadaşlarını görme özlemiyle yanıp tutuşmuştur. Yoldaşlık duygusu da bu kadar güzel olan, yoldaşlık duygusunu sadece yanındaki yoldaşlarla değil, göremediği yoldaşlarla da paylaşan, yoldaşlığın bir bütün olarak bütün yoldaşları sevme, sayma, onları yüreğinde taşıma olduğunu bilen bir arkadaş olarak da şehit düşerken, görmediği yoldaşların hayal ve hasretiyle şehadete ulaşmıştır.

Sorxwin yoldaşın 14 Temmuz şehitleri gibi şehadete giderken moral düzeyinin, mutluluğunun zirvesine ulaştığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Şehadet anını hissetmesi onun görevini yapmanın, sorumluluğunu yerine getirmenin; yoldaş, örgüt ve Önderlik sevgisinin zirveleştiği an olduğunu, tanıyan tüm arkadaşlar rahatlıkla söyleyebilir. Herhalde şehadet öncesi Önderliğimizin hayalini görmüş, şehadete giderken de ona bağlılık yeminini tekrarlamıştır.

Yaşadığımız süreci kurtaranlar şehitlerimiz olmuştur

Sorxwin yoldaş ile ilişkilerimizde çok fazla resmiyet olmazdı. O sıcak duygularını, o içten duygularını tümüyle yansıtırdı. Ben de Sorxwin yoldaş ile karşılaştığımda sanki bütün ömrümüz beraber geçmiş gibi, yan yana

olmuşuz gibi, bir ailede on yıllarca yan yana yaşayan kardeşler gibi, birbirini tanıyan öyle doğal duygularını yansıtan bir ilişki düzeyimiz vardı. Duruşuyla, tutumuyla saygısını ve sevgisini belli ederdi. Karşılaştığımızda heyecanla duygusunu, saygısını, sevgisini nasıl dışa vuracak pek bilemezdi. Böyle heyecanlı olan, heyecana kapılan özellikleri bulunan bir yoldaşımızdı. Tabii böyle tanımanın, zaman zaman bu tür yakınlıkları hissetmenin duygusuyla hala şehadetine inanamıyorum. Sanki bir gün bir yerde hala karşılaşacağımı düşünüyorum. Sorxwin yoldaşın şehadetinden sonra hep bu duyguları yaşadım. Şimdi bu değerlendirmeyi, bu duygularımı anlatırken bile böyle bir olasılığı hisseder gibiyim.

İlk başta da belirttiğim gibi şehit Sorxwin yoldaşımız tasfiyeciliğe karşı kahramanca direnen yoldaşlarımızdan birisidir. Örgütü en zor dönemde şehadetleriyle ayakta tutanlardandır. Eğer örgütümüz ayakta kalıyorsa, mücadele sürüyorsa, Kürt sorununun demokratik çözümü için bugün örgütümüz, halk kendini tüm dünyaya kabul ettiren bir hareket ise bunda bu dönem şehitlerimizin direnişi belirleyicidir. Tasfiyeciliği tasfiye eden, her türlü tasfiyeci eğilimleri boşa çıkaran sadece ve sadece bu şehitlerimizdir. Bu şehitlerimizin çabasıdır. Bu şehitlerimiz Önderliğimizin esaret koşullarında Önderliğimizin umutlarını, özlemlerini, on yıllarca yürüttüğü çabalarının başarısızlığa uğramaması için yemin eden, Önderlikle bu yönlü özgürlüğü mutlaka kazanmanın sözleşmesini yapan yoldaşlarımızdandır. Bu yoldaşlarımız Önderliği anlayan, gerçek anlamda bağlılık taşıyan yoldaşlar olduğunu açıkça söylemek gerekiyor.

Şehadetlere değer vermek, Onların Önderliğe bağlılığını anlamak ve Önderlik çizgisiyle yürümek demektir. Önderliğe bağlı ve Önderlik çizgisini derin olarak yüreğinde hissedemeyenler şehadetleri de anlayamazlar. Bu şehitlerin gerçek yoldaşları olamazlar. Dolayısıyla özellikle mücadelemizin çok zorlu bir dönemden geçtiğini biliyoruz. Bu zorlu süreci kurtaranlar da şehitlerimiz olmuştur.

Mücadele arkadaşları adına
Mustafa KARASU

Bizim Polyannamız

Gecenin ortasındayım. Hani bir keskin bıçak değse bedenime bir damla kanım akmaz .Öylesine donuk bir his. Ne zaman bir kurşun sıkılsa yoldaşlarımın bedenine, kuşlar kanat çırpıyor ürkekçe. Sonra vuruluyorlar birdenbire. Bedenim ve ruhum unutuyor konuştuğu bütün lisanları. Bildiği tek dil ağlamak ve susmak oluyor. Yaşanılası onca hayatın yükü bedenimi ağırlaştırırken, daha dün yitirdiklerimizin acısını sağaltamamışken, bir yenisi yığılıyor üstüne bu kadar yükü kimin kaldıracağını umursamayan bir acımasızlıkla. Ve ben hep vuruluyorum mevzisine ulaşamamış bir savaşçı gibi, acının kurduğu bu pusularda. Her söz yenik düşüyor acının tarifsizliği karşısında. Acılar üst üste yığıldıkça, kelimeler birer enkaza dönüşüyor altında. Bak, işte mağrur bir eda ile kutluyor zaferini acı.

Dışarıda ılık bir bahar var, rüzgarı sürüklüyor peşinden ve ben üşüyorum. Ruhum, yitirdiğimiz her canın solgun yapraklar gibi havada uçuştuğu hüzünlü bir coğrafya çünkü. Ömrümüze gelen bu güz hiç bitmeyecek gibi yalnız ve yorgunuz.

Kim demişse alışılır her yokluğa; o daha gerçek acıyı tatmamıştır Sorxwin. Koskoca bir yalan bu. Gerçek acı, ruhunun dehlizlerinde her dokunulduğunda kanayan bir yaraysa eğer, unutulmaz. Her anımsadığımda, bir resme baktığında, bir şarkıyı dinlediğinde, bir koku duyduğunda seni yitirdiklerine götüren ince bir sızıysa eğer, UNUTULMAZ. Bizim yaşadığımız yokluklar alışılacak türden değil ki Sorxwin. İnsan hayatında koskoca bir boşluk bırakıyorsa; karşılaştığın her hüzün, yokluk denizine akan ırmaklar gibiyse eğer, alışılmıyor yokluklara... İşte bu yüzden baharı duyamıyorum. Bedenine değen kurşunlar ruhumu kalbura çevirmiş.

Hani sen de yoksun ki birlikte ağlayalım gidenlerimize. Elimiz kalem tutmasa bile, birkaç yaralı sözle anlatalım gidenlerimizi. Acıları yine acılarla sağaltalım ve yine umut edelim, yine de gülmeyi bilelim. Senin gibi tepeden bakalım hayatın, düşmanın bu acımasızlığına.

Müjde

Bir selamın ola
gele kuşun kanadından bahar
kanlı kavgalı
yiğit dövüşenlerin soluğunda
akan kızıl kanda çimlenip yeşere gül
adını özlem koya
sıvışıp kara gecenin altından
toprağa erişe güneş
umudu sağa
memesinden vere köküne

Şehit Zinarîn

Sanki bir oyun oynarmış gibi heyecanlı, sanki bir çocukmuşçasına insanın insana yaptığı bütün kötülüklerden habersizmiş gibi iyimser olabilelim. Bunları sen varken yapardık. Gülüşlerimize karışan gözyaşlarını usulca siler, yine de dayanırdık yitirmelere. Sen de yoksun ki bizim Polyannamız.

İşte bu yüzden bir uçtan bir uca yürüdüğümüz Faraşin'deki yemyeşil çayır denizini görsem bile ferahlamaz sanki içim.

Hani asi dağları bir gecede geçtiğimiz abartma oyununu oynasak, yine de ağırlaşmış bu bedene güç getiremem sanki. " Bu da ne ki, ben 400 BKC mermisini bir aldım sırtıma, bir gecelik yolu o zaman iki saatte almışım" dediğinde, gülüşmelerimizi ve sonra o moralle kendimizi nasıl sabahın koynuna attığımızı anlayamadığım uzun yol yürüyüşlerindeki anlarımızı hatırladığımda, bunları sen olmadan yapamayacağımı bildiğimden, yine de kâr etmiyor bu şen anılar.

Hani yeryüzünü kızıla boyayan, kıyamet gibi karın yağdığı o şimdi çok uzak gibi gelen zamanda, kimsenin mangadan kafasını bile dışarı çıkaramadığı o soğukta, "hadi gidelim" demiştin ya, anlamıştım ki bir eğlence var yine. Karlı tepelerden aşağıya doğru bırakırken kendimizi, nereye çarpacağımızı umursamadan çocuklar gibi yüzmüştük karın içinde. Kimse yok diye etrafta, kimse duymaz diye içimizde biriken tüm çığlıkları, kırgınlıkları da bırakıyorduk karlı tepelerden aşağıya.

Hani İskender'in ordularının bile geçemediği, bulutların birer düşman olduğu Zagrosların Çadıra boğazında üç gün mahsur kaldığımız o gün çıkıp ateş yakmıştın ya rüzgara ve soğuğa inat; işte o zaman anlamıştık dışarıda hala bir hayatın olduğunu. O günden sonra aralanmıştı da bulutlar, tekrar yola devam edebilmiştik.

Sen, gökyüzündeki bulutlara meydan okuyan çılgın komutanımız; işte böyle bir şey gerekiyor şimdi bize. Bu acılara meydan okuyacak kadar çılgın, umutlu, isyankar bir ruh gerekiyor bize komutanım.

Her şey bir oyun gibiydi ve sen hep kazanırdın Sorxwin. Nereden alırdı kaynağını bu dağlardan çılgınca akan kar suları gibi coşkun akan yaşam sevincini. Bize de söylemelisin bu kar yangını günlerimizde tekrar tutunabilmek için bir şeylere. Bu sırrı bizim kulaklarımıza da fısıldamalısın, burada olmalısın. Acılara, ayrılıklara karşı el yordamı ile bulduğun bu direngen ruhu, bize de vermelisin. Hepimizi peşinden sürüklediğin o çocuksu oyunları bir kez daha oynayabilmeliyiz seninle. Tekrar ağlamalıyız bazen dolunca, mutfağa sızmalıyız yine gece yarısı. Yine karlar içinde yuvarlanıp çocuklar gibi ıslanmalı, sonra da sobanın alevinde şiirler okumalıyız birbirimize. Görevlere gitmeliyiz, sırtımızdaki yükün ağırlığını hissetmemek için keşfettiğimiz o zırt atma oyununu oynayarak. Ve sen olmalısın bütün bunları yaparken yanımızda.

Sen gerçek bir isyancıydın Sorxwin. Mevzide düşmanın üstüne giderken de öyleydin. Savaşın insanlardan çekip aldığı bütün duyar-

lılıkları hep diri tutarken de... Sana da en çok yakışan bu isyandı Sorxwin.
İsyan ne de çok yakışıyordu masum yüzüne. Savaşta çelikleşmiş yüreğinin en mahrem yerinde bir çocuk uyurdu. Ne zaman uyandırsan; güler, coşar, çılgınlıklar yapardı. Amansız savaşlarda da usulca dönerdi ruhunun derinliklerine. O çocuğu saklardın bir komutanda olması gereken bütün özellikleri çelik bir zırh yaparak. Bizim kulaklarımıza da fısıldamalısın hem bu kadar masum hem bu kadar bilge olabilmenin sırrını. Bu yüzden mi kimin nereye savrulduğunu umursamadan sen Botan'daydın. Hem niye soruyorum ki bunu sana; sen hep böyleydin Sorxwin. Nerede olman gerektiğini hep bildin.
Sen gerçek bir komutandın. Her sözü açlıkla, yorgunlukla, pusularla, kuşatmalarla sınanmış gerçek bir komutan. Bu yüzden herkesi incitmeden yürütürdün. Savaşçılarının üzerindeki ağırlığını hep korurdun; kendini ulaşılmaz kılarak değil, kendini bizim birer parçamız yaparak. Verdiğin görevleri senin başını hep dik tutabilmek için istekle yapardık. Seni incitsek kendimizi incitirdik ve sen incitsen bizi kendin acırdın. Bilirdik bütün bunları.
Anılar bahar gibi ısıtıyor içimi, yokluğun aklıma gelince keskin bir sonbahar rüzgarı ile üşüyorum. Bilmem seni kaybetme korkusu ruhuma çöreklendiği için mi gerçek oldu bu korkum. Sana anlamadığım, kaldıramadığım daha nice gerçeği anlatmak isterdim. Hep bir gün karşılaşmak umudumu anlatmak isterdim sana. Ama şimdi kanadı kırık kuşlar gibi umudum. Bedenindeki kurşunlar kadar delik deşik olmuş ruhum bu yitirmelerle. Zemherilerde sana hep içinde olduğunu hatırlatan o şarapnel parçası gibi ince bir sızı yayılıyor bedenime. Faraşin yaylaları, Kaşura'nın geçit vermez huysuz, yalnız, hüzünlü dağlarını hatırladıkça üşüyorum. Elini sızlatan o şarapnel parçası gibi sızlıyor bir şeyler içimde.
Sen asi geçitlere, bulutlara, kara kışa meydan okuyan güzel yoldaşım! Bak şimdi bahar gelmiş. Şimdi daha kolay umut etmek belki. Ve benim tek umudum senin yanında olabilmek bir gün. Hep özlemini çektiğimiz Dersim'e küçük Ahmet Rapo'nun, Heval Erdal'ın, Pılıng'ın, Xalıt arkadaşın selamını götürebilmek bir gün.

Mücadele arkadaşları adına Zilan Diyar

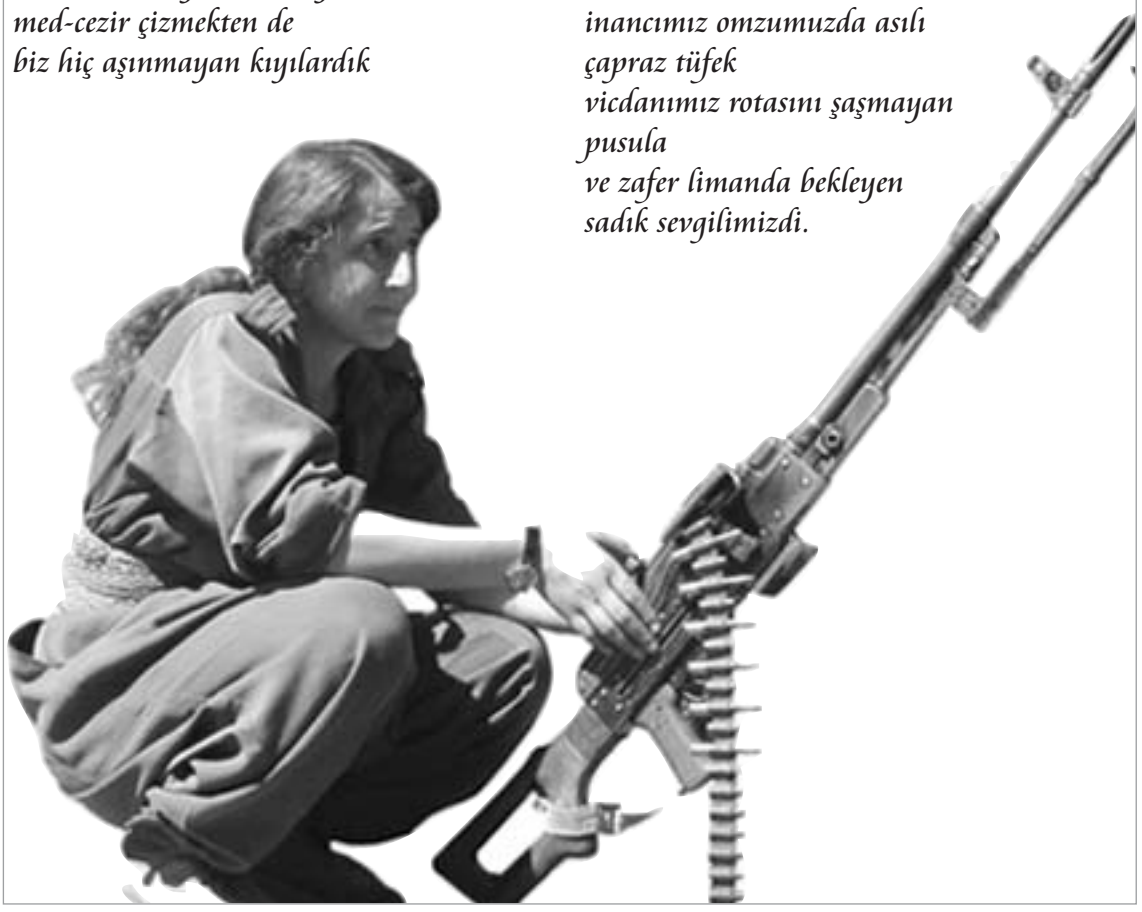
Yıldızlara bakınca gözlerimiz
hiç kamaşmazdı
avuçlarımızdan yıldız akardı durmadan
çünkü her akşam bir dağ doruğundan yıldız
avuçlardık
açtık ışığa, durmadan ışık toplardık
nehirleri bir solukta geçerdik
dağların en kuytu yeri
soluğumuz gibi kokardı

Biz bir nergis kokusuna
serin sabahlara
ateş alazına
tutulacak kadar aşıktık
kelebek kanadınca narin
granitçe soğuk ve katı olmayı
bilecek kadar insandık
Dört mevsim yorulurdu yüzümüze
med-cezir çizmekten de
biz hiç aşınmayan kıyılardık

biz kendinin anası aşklara bir ömür verecek
kanadı kırık bir söz uğruna
hep bir yanını buza çevirecek
yeşile küstürecek
dost selamının buğusuyla
fırtınalardan, kendimizden geçecek kadar
toyduk o kadar olgun...

Gözlerimizde ay ışığı gibi
muhtaç bir pırıltı vardı
gözlerimiz coşkun nehir yataklarıydı
her zaman
güneş ne zaman istese bencilce kurulurdu
suretlerimize
her suretimizin zemini acıyla boyanmıştı
siyahtı, kırmızıydı, beyazdı,
hepsi de mavinin çocuğuydu...

inancımız omzumuzda asılı
çapraz tüfek
vicdanımız rotasını şaşmayan
pusula
ve zafer limanda bekleyen
sadık sevgilimizdi.

ÇAĞLAYAN TUTKULULARIN SEVDASI

Sorxwin, özgürlük tutkulusu, mücadeleci yaşam sahibi, yaşam aşkını yüreğinde ve beyninde yaratan erdemli ve asi bir Kürt kızıydı.

Özgür bir insandı. Çünkü; yüreği üzerinde egemenliği tümden aşmıştı. Yüreği özgür olan insan bilinçli, anlamlı yaşayan insandır. Bu o insanın özgürlük düzeyini ortaya koyar. İşte bu yüzden özgürdür diyorum. Zaten gerçek ismi de Özgür'dür. Toplumsal acıları hissedişi büyüktü. Acısı olamayan insan özgür kahkahalarda atamaz.

Sorxwin arkadaş, Ortadoğu'nun maneviyat dolu yapısını kendi kişiliğinde oturtmuştu. Özellikle de Kürt kadınının yıllardır yüreğinde yaşadığı yiğitlilik, cesaret, mütevazılık, hoşgörülülük, yardımlaşmacılık, mücadelecilik, iş bitiricilik, örgütleyicilik, kapsayıcılık vs bir çok olumluluğu kendi içinde taşırdı. Bütün bu özelliklerin sentezinden kendi yaşam felsefesini yaratmıştı. Kendini yeniden yaratan toplumsal bireyin temel özellikleridir saydıklarım. Bunların hepsini yaşamında yansıtan az insanımız vardır. Sorxwin'in böylesine komple bir kişiliğe sahip olması tüm arkadaşlarda O'na karşı büyük sevgi ve saygıya neden oluyordu. Yurtseverlik duygusu ağır çok güçlüydü. Bunu yaşamının her anında, dağlara ve halka olan sevgisinde görmek mümkündü. Yüreği yaşam ve insan sevgisiyle doluydu. Yoldaşlarına karşı sınırsız bir sevgisi vardı. İnsanları ele alırken, onların yaşadığı yetersizlikleri çözümlerken, sadece birey olarak yargılamaz, toplumsal normları da dikkate alarak çözümleyici yaklaşır ve karşısındakine büyük bir güç verirdi. Çözümlerinin merkezine de her zaman 'insan'ı koyardı. Çok hümanistti. İnsanlar onun yanına sorunları çözmek için giderdi. Herkesle çok sıcak bir iletişim kurabilir, en aydın görünen ile en köylü insan ile ortaklaşma frekanslarını yakalayabiliyordu. Yaşam tarzı örgütlülük, mücadele ile şekillenirken, sorunları da oldukça yapıcı ve çözümleyici giderirdi. O'nun yanında belki istisna kişler kendisini ifade edememiştir. Karşısındakini müthiş bir anlama yeteneği vardı. Çok içten yaklaşımlarından olsa gerek kendini çok ciddi ifade etme sorunu olan kişiler bile O'nun yoldaş sıcaklığı karşısında çok rahat bir şekilde kendilerini ifade edebilirlerdi. Olayları hep bütünlüklü ele alıp değerlendirirdi. Çocukla çocuk, siyasetçiyle siyasetçi, gülenle gülen, ağlayanla ağlayandı. Değim yerindeyse, empati duygusu çok gelişkindi.

İnsan emeğine oldukça saygılıydı. Emeğe sayıgısını en başta kendi emekçiliğiyle ortaya koyar, emeksizliğe karşı tavır koyardı. Bu açıdan onun emeklerine ufak bir saygısızlık karşısında oldukça direngenleşirdi. Ve asla emeklerini savurmazdı. Her çalışmaya ve göreve emeği ile katılımı esas alır ve çevresindekileri peşinden sürüklerdi. Moralli canlı katılımı, toplumsal sorumluluktan ve görev bilincinden geliyordu. Halk öncüsü ve kadın savaşçısı olduğunun bilinciyle yaşardı. Bu ölçüleri kendi yaşamında pratikleştirdiği gibi bulunduğu her ortamda dayatmasını da bilirdi. Kendini eğittiği kadar etrafındakileri de eğitip geliştirirdi.

Sorxwin kimliği toplumsal bir kimlikti diyorum, çünkü; asla bireyci yaşamazdı. Yaşam

sevinci yüksekti. Bu açıdan da oldukça etraflıca düşünürdü. Bir eyleme gidişinden tutalım da veleybol oynama tarzına kadar, her şeyi gelişimin hizmetine sunardı. Yaşama biçtiği anlam da derindi. Büyük düşündüğü için büyük yaşardı. Kendisi örgütün çeşitli kademelerinde ve görev alanlarında da yer aldı. Ancak bu görevlere asla yetkici ve bireysel yaklaşmadı. Her şey toplum ve bireyin özgürlüğü içindir felsefesini içselleştirmiş olduğu için hiç bir zaman yetkici, iktidarcı yaklaşmıyordu.

Yaratıcılığını ve tamamlayıcılığını doğaya yaklaşımında da görebiliyoruz. Doğanın bize sunduğu her mevsimi severdi ama bahar onun için daha bir anlamlıydı. Baharları yeniden doğuş, yenilenme, yaratıcılık ve sevginin yurdu olarak tanımlardı. Anlamlı yaşamasını bilirdi. Yani sadece bilmek ile de yetinmeyip bildiğini ruhunun derinliklerinde hissederek yaşayanlardandı. Anlamlı yaşamın adı da buydu zaten; "bildiğin anlamlılıklar kadar yaşama onuru." Sorxwin'i birebir tanımayanlar için abartılı gelebilir ama tanıyan herkes şunu iyi bilir: O kendisini aşmış ve kendinde toplumsal bireyi yaratmış, özgür bir insandı.

Sorxwin arkadaşın en büyük özlemi, Önderliğin özgürlüğüydü. Bir ülkede Önderlikle kadının özgür bir ortamda yaşamasıydı. Bir de en güncel olan özlemi Botan eyaletine gitmekti. Bunu da gerçekleştirdi. Ve oralarda o gencecik bedenini toprakla bütünleştirdi. Çocukların özgürce koşup oynamalarını da çok istiyordu. *"Ben bu özlemler için dahi olsa kendimi bu halkın geleceğine adayacağım"* diyordu. Yani bu denli katılım gösteren bir birey kendisini halen adanmış saymıyordu. Bu akıl işi değil, bu yürekte, ruhta yaratım işidir. Önderliğimiz ile ruhta bütünleşme ve özverinin gücüdür onu bu denli özgürlük aşığı kılan. Daha onu nasıl anlatayım bilmem ki! O denli güzel ve büyük değerli bir insandı ki, mücadelemiz açısından çok büyük bir kayıptı. Bu denli güzellikleri olan insanın böyle erken gidişi iyileşmez yaralar bırakıyor yüreğimizde.

Zelal Umut

Şehit (Meral Tekinalp) Dicle Sorxwin

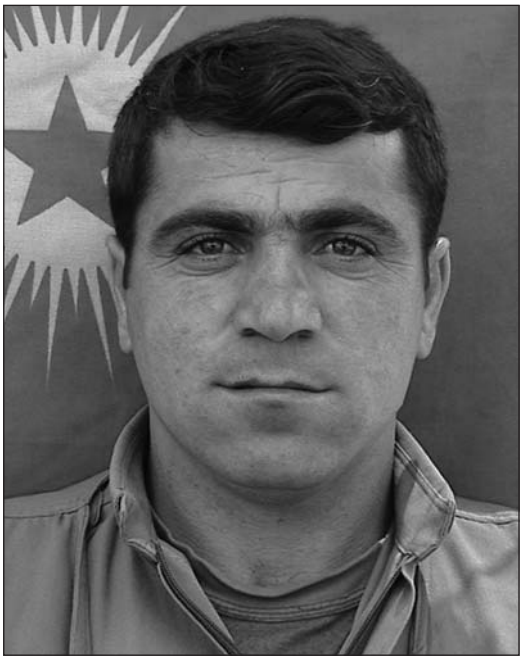
Umudu yarım kalmışlara

Karda keklik izleri
Bir tank gezinir aklımda
Geceye top vurulmuş
Sabaha kurşun değer
Yanı başımda
Nergis açar Zap dağları
Bir geyik tatlı uykusunda
Küçük, güzel taya acırım
Bir ülkenin özlemi vurur başıma
Uçup gider
Elimde kalır dikenlerin yarası,
Üşürüm
Yüzümde kış rüzgarları
Yalan bilmez şair
Ben vurulmuşum baharlara
Gözümde bir damla yaş
O da düşer dizelerimin arasına
Düşlerine, umutlarına canım
Ağlama, çiçek ekeceğiz
Bugün kurşun yarası ise
Yarın tepelere gül basacağız
Zap suyuna, Doçka tepesine
Bir de Metina'nın şu yamacına
Kurulup da yanı başına
Dağların sevdasına
Avuç dolusu çiçek ekeceğiz.
Umutları yarım kalmışlara
Yarınlara çiçek ekeceğiz, unutma
Ve bir sabah, şafak vaktinde
Tepeden tırnağa hasret bir ülkeye
Yürek dolusu özgürlük salacağız.

Faraşin yüceliğinde bir yaşam

"Herkes yiğitlik yapamaz, ama savaş, hele bizdeki savaş en kapsamlı savaş olduğu kadar, en yiğitçe bir tarzda yürütülebilir"

Rêber Apo

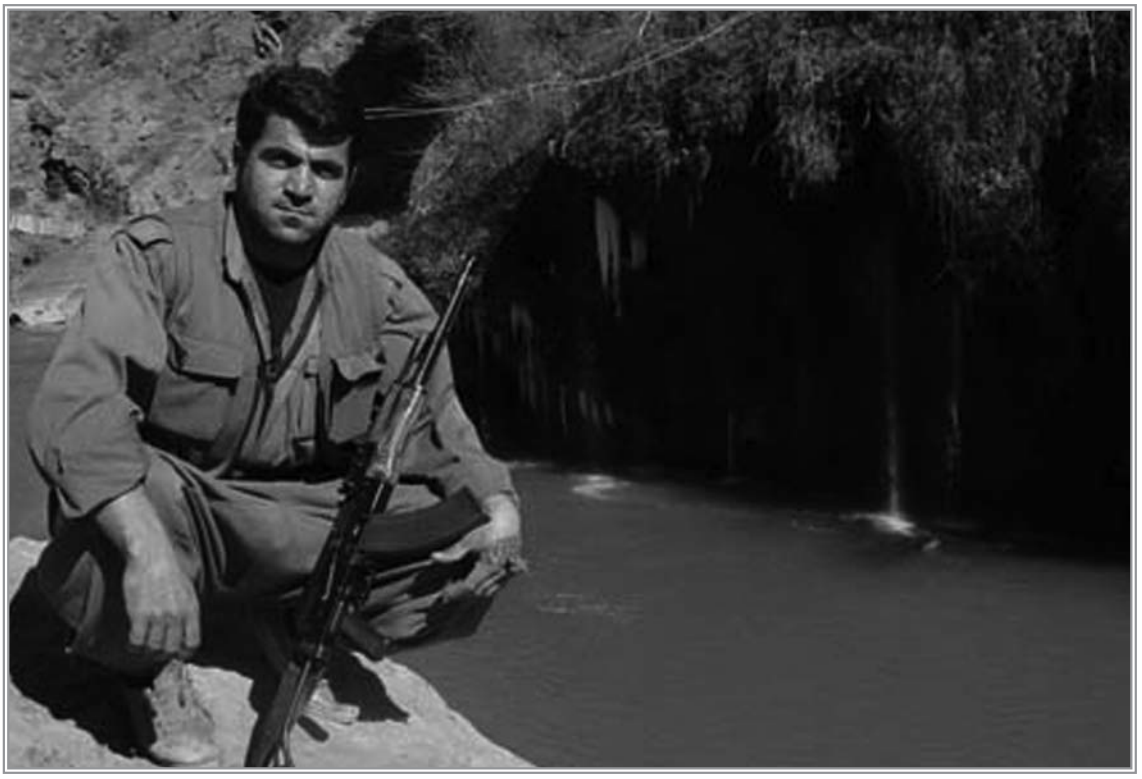
Adı, soyadı: **Azam ABİ**
Kod adı: **Darav FARAŞİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1977**
Katılım tarihi: **1999, Van**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 2006, Besta-Botan**

Vatan hasreti

Yılların vatan özlemi yüreğimde
Derinliklere özenle işlenmiş
Bir nakış gibi.
Kıpkızıla boyalı nakışlı yürek
Akar bir yandan
Yurdumu sarmalayan Fırat'a
Akar öte yandan coşagelmiş Dicle'ye
Atalarımızın kanı bir volkan gibi
Gönül uçmak ister doya doya mavide
Yurdumun semalarında
Seyretmek ister maviyi
Düşmana boyun eğdiren zalimlere
Geçit vermez
Yüce dağlarımızın gururuyla
Bütünleştirmek ister insan gururunu
Çünkü insanlık onur gurur ve yaşamdır
Tüm gerçeğiyle temsilini bulur orada
Araya giren uzun ayrılık yılları bitsin
Uzun ayrılıklar ayırdı bizi bizden
Altın kafese konar bülbülüm.

Süresiz isem de
Boyun eğmeyeceğimi sen de bilirsin
Düşüncede, ruhta
Fiziki varlığımla da seninleyim artık.
Seninle olmak
Ve senin için dövüşmek...
Velhasıl bu kışın dumanlı havası
Ayaklandırıyor tüm duyguları
Tepeden tırnağa.
Bir an önce sarmak ister kollarım
Herekol'dan Gabar'a
Hezil'den Habur'a...
Baharıyla şaha kalkacak tüm ruhlar
Dopdolu duygu ve coşkularıyla 88'in
Şimdiden yaşamak o anı
Doyumsuz bir sevgi yumağı duyar
Tarihleri içine sığdıran
Tertemiz yüreklerde
Ve şimdiden
Haykırmak geliyor içimden
88'in baharına doğru yol alırken
Sende doğdum ey vatan
Ve sana yar olmaya geldim
Şiir'im Kürdistan

Şehit Hüseyin Özbey (Komutan Harun)

Apollo Akademiler Komutanlığına
Bireysel raporumdur

Genel olarak görülen eğitim sürecini olumlu olarak ele alıyorum. Savunmaların işlendiği genel eğitim sürecinin yoğun tartışmalarla geçtiği, Savunmayı anlamak için her arkadaşın bir arayışa girdiği ve bunun yanında tam olarak anlaşılmasa da yeniden her arkadaşın bakış açısını değiştirdiği görülüyordu. Yönetim başta eğitime sıcak yaklaştı ama daha sonra bu durumu tam devam ettiremedi. Bunun nedenini bilmiyorum. Ama eğitime katlımda bir çaba ve katkıları olduğunu da belirtebilirim.

Yönetimin konferanstan önce yapıya tam hakim olamadığı, kendi içlerinde parçalı bir duruşları olduğu görülüyordu. Ama konferanstan sonra bu eksikliklerini giderdiklerini söyleyebilirim. Yapının durumuna ilişkin olarak her ne kadar eğitim sürecinde kopukluk olduysa da yapının durumu genel katılım düzeyi olsun, yaşamdaki duruşları olsun olumluydu. Yapının moral ve katılım düzeyi var olan boşluğu dolduruyordu. Komisyonların hazırlık düzeylerinde belli bir hazırlık ve yoğunlaşmaları olduğu görülüyordu. Katkıları da bu temelde oldu.

Akademiler sisteminin var olan tarzıyla genel akademilere tam olarak cevap olunamıyor. Sistemsel olarak yüzeysel kalıyor. Bundan dolayı eğitim bireyler üstünde bir ağırlık teşkil etmiyor. Bunun yapıya yansıması da içselleşmenin gelişmediği teorik, ezbere dayanan bir şekilde gelişmesi ile ortaya çıkıyor. Bu, bana göre her akademinin kendi özgünlüğü temelinde varolan yapıyı yoğunlaştırması ile gelişebilir. Genel HPG ve YJA-STAR örgütlenme tarzına yönelik olarak; olumlu değerlendiriyorum. Var olan örgütlenme benim için gelecekte umut kaynağını teşkil ediyor. Bundan dolayı pratikleşmesi için mevcut zemin ve koşulları uygun buluyorum.

Eğitim süreci boyunca duruşuma ilişkin olarak daha önce böyle bir eğitimden geçmediğim için ne iyi ne de kötü buluyorum. Geçmiş sürece oranla bazı değişiklikler görüyorum.

Bunun da bende en azından bazı gelişmeler yarattığına inanıyorum. Savunma'nın ortaya koyduğu perspektif temelinde yaklaşımımın eski tarzda olmayacağını anlayarak, varolan mücadele gerçekliği karşısında doğru bir pozisyonu sergilemem gerektiğinin farkına vararak kendi gücüm oranında bu mücadeleye aktif ve kendi rengimle katılacağım. Savunmayı öğretici buluyorum. Yeni paradigmaya bakış açımı şöyle değerlendiriyorum: Beş bin yıllık sürecin temelinde yatan hiyerarşinin günümüze artık cevap olamayacağını anlayarak, Önderliğin geliştirdiği demokratik-ekolojik toplum paradigmasının günümüzde yaşama, toplumsal kaoslara cevap olacağına inanıyorum. Bundan dolayı yeni paradigmayı anlamaya ve onun üzerinde yürümeyi karşılayacak olan çaba ve kararlılık düzeyimi geliştiriyorum. Meşru savunma savaşının, Önderliğin belirttiği stratejiyi yaşamsallaştırma tarzıyla, savunma savaşının kapsamı içerisindeki taktik ve uzun vadeli mücadele tarzıyla, düşmanın Kürdistan coğrafyası ve halkı üzerinde kurduğu tahakküme karşı caydırıcı rol oynayacağına inanıyorum. Taktiksel olarak tümden kırsal alana dayanmayan, aynı zamanda metropolleri de kapsayan bir taktik geliştirmemiz lazım. Turizm ve ekonomik hedefleri de etkili vurursak sonuç alınabilir.

Cinse ve sınıf mücadelesine olan yaklaşımımda, başta Önderliğin geliştirdiği 'kendini bil' ilkesiyle, kendini tanıma, cinsini tanıma ve ötekini tanıma olarak ele alıyorum. Sınıf mücadelesi içinde klasik tarzda sınıf mücadelesinin iflas ettiği ve bundan dolayı da başta insanı insan olarak görmek ve ona göre yaklaşmak gerektiğine inanıyorum.

Bu temelde genel yoğunlaşma düzeyimi tam yeterli olmasa da eskiye oranla iyi buluyorum ve bunu önümüzdeki süreçte daha da geliştireceğimi belirtiyorum. Ayrıca başka bir şey belirtmiyorum. Öneri olarak Botan sahasını öneriyorum. Fakat örgütün benim hakkımda alacağı her karara da hazırım.

Devrimci selam ve saygılar
24-04-2005
Darav Faraşin

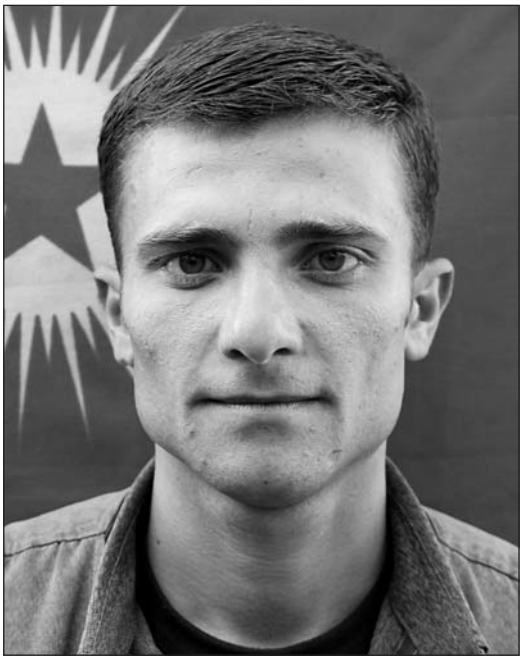
"Ne çabuk büyüdük ve olgunlaştık
yasınızı tutmanın
umutlarınızı yüklenmek olduğunu nasıl da öğrendik"

Şehîdê welat im ez

*"Şehidin gücünü,
şehidin tutkusunu, direnişini,
şehidin anısını
kendi şahsımızda mutlaka
yaşatmalıyız"*

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Maksut MUHAMMED**
Kod adı: **Zerdeşt**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1981**
Katılım tarihi: **2000, Halep**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 2006, Besta-Botan**

ŞEHÎD

Gora min winda ye winda!
Bila winda be ne xem e,
Li ser çiyayê çalew..
Li kenarê robaran...
Li bin daran....
Di şikeftan de
Di nav qeliştekên keviran de
Di berqefan de
Gora min li ku ye?
Bi axa welatê min re bûye yek,
Winda nabe,
Gora min
Xwîn winda nabe,
Ruhê min
Ramanên min.
Na heval, winda nabe...
Bûye berxezebê hat
Neyar anîn, çilmisandin gulên min
Neyar hatin, bila werin..
Wê têkevin xefika hevalên min,
Ewê rakin tola min
Bila were dilvîna min
Dîwêr, çêke li dor gora min;

Tu bibe naserê dîwarê min,
Bila dest negihêjin,
Li ser rûyê gula min.
Ne poşman im,
Bindest e welatê min
Gora min tev xaka welat e
Ger gor xak e, nabe beşa min
Goştê min bixwin teyr û tilûr
Ezê bêjim,
Ne poşman im ez
Bindeste welatê min
Bila mirina can be
Ne mirina bêjiyan be.
Bimirim,
Lê belê ji bo jiyanê dimirim
Doza min namire
Bibime cotkar li demê
Biçînim jînê
Li deşta Heranê
Çiyayê Botan
Li Zagrosan
Kûr dikolim axê
Tavê jînê kûr diçînim
Bi çemê Dîcle av didim
Şehîdê welat im ez

Sonda me mirin e, di riya te da welat
Kefen e kirasê me, ferman ji xeml û xelat
Xêr ji mirinê, dinê da bo me tune ye xebat
Emê xwîna xwe bifroşin, pê bikirin Kurdistan

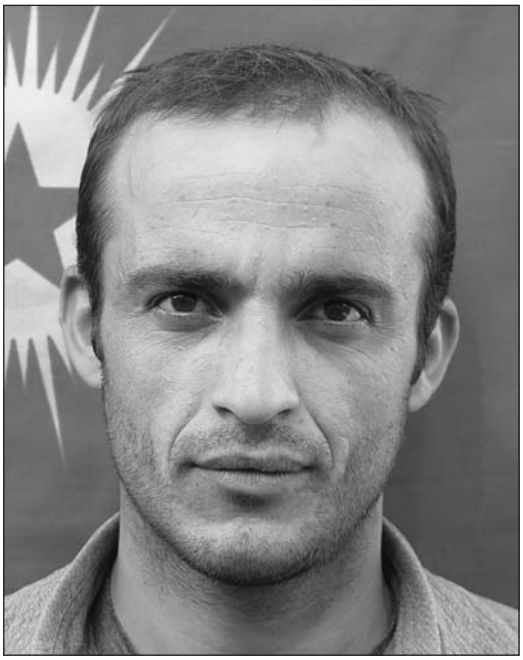

Yoldaşlığın sevgi emekçisi

"Kendinizi güçlendirmek istiyorsanız şehitlerimizi temsil edin"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **İbrahim AKKOYUN**
Kod adı: **Dijwar MAZLUM**
Doğum yeri ve tarihi: **Bismil-Amed, 1979**
Katılım tarihi: **1998, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: 11 Nisan 2006, Besta-Botan

Ay yüzlü yoldaşlara gönül borcumuzdur onları anlatmak. Hele yaşamlarıyla tarihe not düşen kişilikleri anlatmak, yazmak olsa olsa borcunu ödemeye niyetlenmektir sadece. Çünkü onlar ancak yaşamsallaştırılarak layık olunabilecek, derin bir yoldaşlık duygusu ile bezenmiş militanlardır.

Dijwar yoldaş da bu yoldaşlardan biriydi. Çok önceden mücadeleye katılmış, uzun bir zaman dilimini Kuzey alanında geçirmiştir. Geri çekilme sürecinde anlam veremediği durumlardan kaynaklı ciddi zorlanmalar yaşamış, bu sorunlardan çıkış yolları aramıştı. Komplo sürecinin ağır atmosferi Önderliğin "yetersiz yoldaşlık" belirlemesiyle birleştiğinde O'nu kişiliğinde ciddi bir iç sorgulamaya yöneltti. Bu yoğunlaşmanın ortaya çıkardığı muazzam emek kendini yapı içinde ve yaşamda dışa vuruyordu. Önderliğe duygusal bağlılığı kadar bilimsel yönde de anlamaya çalışıyor, anladıklarını yapıya anlatmak için çabalıyordu. Yapıya karşı duyarlılığı, fedakar ve mütevazı oluşu kendisine karşı doğal bir yoldaşlık bağlılığını geliştiriyordu. En dikkat çekici belirlemesi *"bizi dağlarda tutan gerçeklik derin yoldaşlık bağlılığımızdır"* şeklindeydi. O yoldaşları arasına fark koymadan herkesle ilgileniyor, alıp veriyordu. Eğitim düzeyinin yüksek olması her adımını bilinçli bir tarzda atmasını sağlıyordu. O nerede ne yapacağını nasıl hareket edeceğini iyi biliyordu.

Dijwar arkadaş kendini her yönüyle örgüte adayan kişiliğini yoğun pratik ve savaş ortamında şekillendirmişti. Pratiğini hep ders çıkarılacak bir gerçeklik olarak görüp tecrübeye dönüştürüyor ve tüm hassasiyetiyle eski hatalara girmemenin arayışındaydı. Gelişen eksik ve zayıflıklara karşı tarafsızlık, tepkisizlik düşmana kaçış kadar büyük bir ihanetti Dijwar yoldaşa göre. O komple militan

kişiliği ile sadece savaşta değil, yaşamda da örnek alınmaya değer özelliklere sahipti.

Yoğun pratiklerin yaşandığı ortamlarda bazı ufak sorunlar birikir birikir çözümü zorlaşır. Kaldığımız ortamlarda bu durum çokça yaşanmaktaydı. Dijwar yoldaş böyle durumlarda kendine öcülük misyon yüklüyor ve çözümlerinde toparlayıcı, güç veren tarzı öne çıkıyordu. Moral değerlerlerini sürekli yüksek tutmayı esas alan ve arkadaşlara moral aşılayan duruşu vardı. Ufak tefek soruların yaşamı ve savaşı etkilemesine izin vermiyordu. Bir komutan olarak görev ve sorumlulukları yerine getirirken dahi bunu yetki ile değil, doğal sorumluluğu ve pratik öncülükle yerine getiriyordu.

Yine yoldaşlarına karşı sorumluluk duygusu oldukça güçlü bir arkadaştı. Arkadaşlar arasına fark koymadan onlarla ortaklaşma ve var olan sorunları birlikte çözme tarzını esas alıyordu. Paylaşımı ve örgütselliği militanlığın temel taşları olarak görmesi; bireyselliğe, örgüte zarar veren yaklaşımlara karşı keskin tavır almasını sağlıyordu. Artık bir defa emekle yoğrulmuştu kişiliği. Çözümleme gücünün yapıcılığı da var olan değerleri ruhundan bir parça olark görmesinden gelmekteydi.

İlk kez 2005'te Botan'da Dijwar yoldaş ile karşılaşmıştık. Bıraktığı ilk izlenim; oldukça güler yüzlü, sempatik ve karşısındakine pozitif enerji veren bir kişi olduğu temelindeydi.

Güz aylarında Amed'e geçmek için alanımıza gelmişlerdi. Gelen merkezi karar ile Amed grubu Botan- Besta'da kalacaktı. Kendisi guruptan ayrı olduğu için bu karardan haberdar değildi. Grup Şehit Sorxwin arkadaşın yanında kalıyordu. Haberi Sorxwin arkadaş kendisine iletecekti. Nasıl bir tepkiyle karşılaşacağını tahmin etse de kararı iletmeyi istiyordu. Giderken beni de yanında götürmüştü. Bizi oldukça sıcak karşılayan arkadaş, Sorxwin arkadaşın zorlanarak dile getirdiği haberi duyduktan sonra, hemen morali bozuldu. Gerekçelere anlam vermesiyle birlikte Dijwar arkadaş bunu kabul etmek istemiyordu. Daha sonra bizim alana düzenlendi. Bu karar kısa vadeli bir karardı. O'nun Amed hayali bitmemişti. Bahar gelince hayallerinin peşine takılıp

düşecekti Amed yollarına. Hep bu hayalinin coşkusu ile katılıyordu yaşama.

Yaşamdaki pratiklerinde iç coşkusu ve hedeflerinin büyüklüğü yansıyordu bizlere. Güney'den gelirken yaşadığı heyecan ve moral düzeyi bize de olduğu gibi yansımıştı. İşini zevkle yapması benim en çok dikkatimi çeken özelliğiydi. Bu özelliklerinin tümünün kaynağı O'ndaki sınırsız yoldaşlık sevgisiydi.

Botan gibi bir yerde savaşıyla, yaşamıyla örnek olan, her şeyini paylaşan bir kişiliğin yoldaşlık sevgisi gerçekten sınırsızdı. İşte geçek sevginin böyle emekle yoğrulup, paylaşarak, özgürlük kavgasına hesapsızca atılarak yaratılabileceğini kendi duruşuyla gösteriyordu.

Değer verdikçe değer kazanabileceğimizi bize O göstermişti. O da sevgisi ile yüceltildiği arkadaşları tarafından oldukça yüceltilmişti. Sevgisi ve heyecanı tüm grubuna yansımıştı. Bizler de bu heyecandan payımıza düşeni almıştık.

2006'da baharın, gözleri şölene davet eden ahenkli renk cümbüşü Botan'ı yeniden ev sahibi olarak görmüştü. Ama Dijwar yoldaşın grubu bahardan önce bahar coşkusuna kapılmış, Amed'e gidiş talimatı beklerken, her üç cemrenin sıcaklığını henüz toprağa, havaya ve suya düşmeden kedi yüreklerinde hissetmişlerdi.

Bahar sadece doğayı canlandırmakla kalmamış, hem gerillayı hem de düşmanı harekete geçirmişti. Hareketliğin yarattığı ortam tümüyle bir çatışma ortamıydı. Düşman her gün olmazsa da birkaç günde bir araziye çıkıyordu. Nisan ayında takımıyla karargahta kalan Dijwar arkadaş, düşmanın nokta baskını ile çatışmaya girmişti.

Akşama kadar süren çatışma sonrası çemberi daraltan düşman, Dijwar arkadaşın da içerisinde yer aldığı 9 arkadaşı şehit düşürüyor. Şehit düşen yoldaşların bir kısmı Amed grubundandı. Bu arkadaşların arasında Sorxwin arkadaş da bulunuyordu. Dıjwar arkadaş, her zaman arkadaşlara *"Sorxwin gibi bir komutan ile ölüme güle güle gidilir"* derdi. Öyle de yaptılar. Son

ana kadar yoldaşlarıyla omuz omuza kaliamcı TC ordusuna karşı direndiler. Kendi bedenlerini birbirine siper ederek dünyanın en saf, temiz ve hesapsız sevgilerini ortaya koydular. Ve Sorxwin arkadaşın komutasında yüzlerindeki tebessümle ölümü karşıladılar.

Her şehadetin yüreklerimize vurduğu gürzün yanan yüreklerimizi çelikleştirdiği gerçekliğiyle hareket etmekteyiz. Ve bunun bize yüklediği sorumlulukla mücadele ateşini gürleştirme sözünü yenileme ihtiyacını duymaktayız. Biz en büyük bağlılık yeminini "en diri gerçeklerimiz olan şehitlere" ve Önderliğe layık olma arayışıyla verebiliriz.

Bize ant olsun ki yoldaşlarımıza kıyan elleri mutlaka bir gün kıracağız.

Mücadele arkadaşları

Unutulur mu Amed

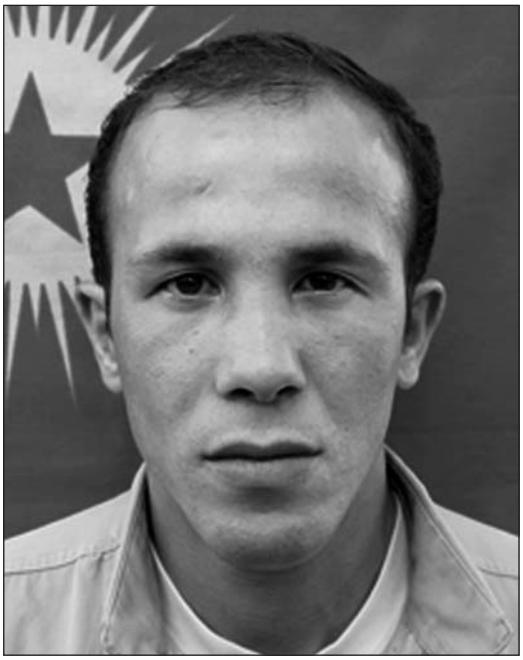
Unutur muyum seni
o zifiri gecelerinde
görmeden hissettiğim
hissettikçe sevdiğim dağlarını
unutur muyum
Gorsi anayı çevreleyen hain ovayı
unutulur mu Amed?
sen söyle
Akdağ'ın yeşil cennetini
ve yeşiller içinde yükselen
İskender'in heybetini
unutulur mu Amed
unutulur mu Şehit Remzi
bize kucak açıp
bağrında saklayan vadileri
daha kanı kurumamış
toprağında yatan çınar gibi devlerin
kahraman yiğitlerin
unutulur mu Amed?
hiç unutur muyum seni

Şehit Sedat ÇEKO

Aşkın öyküsü

"Direniş şehitlerimiz her türlü gelişmenin "gerçek sahipleridir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Cemal ARTIŞ**
Kod adı: **Fırat İNTİKAM**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed, 1979**
Katılım tarihi: **2001, Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Nisan 2006, Besta-Botan**

uzak dağların asi çığlığında
kurt uluyuşunun
keskin sesi dolanır
sis duman yelpazesine
ve misafir melodisi davetiyesi
çınlanır
kulakların gerçeğe kapalı zembereğine
dolanan
ritim sarhoşluk yüklüdür
sevinç yüklü çocuk gibi
beyin sofrasını kurar
çağrışımlar
düello havasında
ve
sonra
tillililerin yankılandığı halaya tutuşurlar
özgürlüğün duygu yüklü
saflığında
halaya ölüm ve yaşam arasında ki
çizginin estetiği gibi sarılmak
gereklidir orada
ritimlerle birleştirmek figürleri
düşünce ile duyguları
dürüstlüğüne korkusuz
erdemce
damarda çağlayan asi kan...
Soylu onurların gölgesinde
infilak çağına dayanmış
yüreklerin
sıkılmış yumrukların

ılgıt ılgıt
gümbür gümbür
sarsıntılarla getirdiği
dostluğun korktuğu ülkemin baharları
lakin,
dur diyeceğim
melodisine uymuyor ayakların
halayına cesaretin yetmiyor
senin
açık yüreklilik
şafak olmalı
düşüncelerin misali
kalleşin kitabında okutabilirler
belki sana
sen sen olmayı bileceksin tabi
kusursuz dünyanda
cirit atmamalı maskeliler
ellerinde kılıç tutan o birileri
güvenebilir silahına
sen ise
cesaretin beynin ve berraklığında
o hükmünü satmış teknolojiye
sen inançlarında alacaksın
yiğitliğin
yenilgilerin de olacak
kimi zaman
ancak
acı ve hıçkırık yükleyeceksin
kişiliğine
cesur olacaksın
yeter demeyeceksin
aşkı ve sevgiyi doğru
anlayacaksın
hikayesini anlatacaksın
güneşin buğday tenli
çimen gözlü
başak duruşlu
çocuklarına
nasihat dileyeceksin
öyküsünü anlatacaksın aşkın
çünkü sen,
sevdalısı diye işlendi tarih
denilen sonsuzluğa
çünkü sen aşkı sevmişsin
çünkü sen aşksın
toprak ananın
soylu duruşuna.

Ak güvercin

seni andığımda içim dolar
akmaz gözlerimden yaşlar
gönülden ağlarım
daha yeni bastın özgür toprağa
sinmemişti barut kokusu
tamamen parmaklarına
ak güvercin idin
keskin şahindin
Mezopotamya'yı bağrında taşıyan
yeşile boğan
Fırat yoldaşım

"Tarihe baktığımızda, bütün soylu direnişlerin, inançların yine insana özgü önemli tüm çıkışların öncüleri kahramanca adlara layık olduğu gibi ilk kendini feda edenleri de büyük şehitleridir. Ve zaten böylesi önemli tüm çıkışlar kaharamanca bir yürüyüş ve bunun da en önde yürüyenlerinin kanı pahasına olmadan zafere erişemiyor"

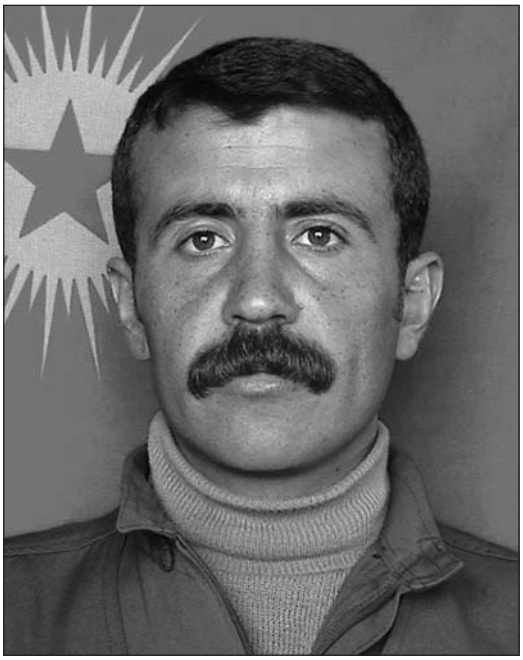
Rêber Apo

GÜZELLİĞİNDEKİ ÖLÜMSÜZLÜĞÜNE KOŞARIM

"Yüzeysel yaklaşmayın. Şehitlerin bir damla kanıyla oynanmasına izin vermeyin"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Mehmet ALKAN**
Kod adı: **Harun PİR-FIRAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Gevaş-Van, 1981**
Katılım tarihi: **2001**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Nisan 2006, Mersin Cezaevi**

Önderliğimizle en büyük bağlılıklarda gönül birlikteliğinde ve kutsal adanmışlıklarla buluşmak; özgürlük ateşini tüm yakıcılığıyla hissetmek ve kavgada kendini yaratmaktır. Fedailik ince bir bağdır yürekler arasında. Önderliğe uzanan sıcak bir esinti, gönül birlikteliğidir fedaice yaşam. Bu birliktelikte hislerimizi büyütür, duygularda yüceltiriz kendimizi. Ve fedai bir insanla yaşamanın onuruna kavuştururuz birbirimizi. Amaç Önderlik çizgisinde ilkelerde buluşmak ve yeni yaşamı yaratmak olunca her paylaşım daha da anlam kazanıyor. Harun yoldaş da anlam zincirinin en güçlü halkalarından biriydi. Oldukça yoğun duyguları yaşadığımız bir dönemde tanımıştım Heval Harun'u. Radyoda Önderliğimize dönük haberler sunuluyordu. Önderlik "başında birçok şişkinliklerin olduğunu, dudaklarının yara olduğunu geceleri bir saat bile uyumadığını, nefes almakta güçlük çektiğini dakikada bir uyandığını" söylemişti. Hepimiz biraz öfkeli, biraz kızgındık. Fakat onun bakışlarında başka bir anlam vardı. Gözlerinde öfke o kadar birikmişti ki duygular o kadar yoğunlaşmıştı ki, görmemek mümkün değildi. Bu gidişata dur demek ve müdahale etmek gerekiyordu. Harun yoldaşın işte yaşamış olduğu kararlaşmanın davranışlarına yansıdığını sonradan anlamıştım. Bu süreçte Zilanca bir katılım ve eylem gerekiyor diyen Harun arkadaş bir halkın kendini yaratma mücadelesine Zilanca katılmayı hedefliyordu. Dayatılan imha ve inkara karşı, bedenini paramparça ederek yaşamı ve direnişi yaratmayı hedefliyordu. Yüce bir yoldaş olan anaya hiç ihanet etmedi. Harun yoldaş, fedailiği işlediğimiz derse kararlılık düzeyini tüm yoldaşlarla paylaştı. Umutluca çarpan bir yüreği ve cesaretini yansıtan sesiyle, her yoldaşa sevgiyle bakarak fedai

katılım sözünü geliştirdi. O artık ölümsüzlüğün yolcusuydu. Önderlik düşüncesine susamışçasına, özgürlük ruhu kanatlanıp kavuşacağı hedefi buluyor ve yoldaşlık sevgisiyle besleniyordu.

"Eylemimle size olan bağlılık köprülerini oluşturmak, yaşamınızı ve eseriniz olan tüm güzellikleri ölümsüz kılmak istiyorum" demişti. Bu sözle Önderlikle olan ilişkilerini en sade biçimde ifadelendirmişti.

Arındıkça sevgi olup yaşamımıza kutsal bir nehir olup akmıştı. Bu nehir fedailiği ruhumuzda, yüreğimizde, beynimizde her zaman yeşertecektir.

Artık ölümsüzlük yolculuğuna az zaman kalmıştı. Zilan'la buluşma efsanesi yaşam buluyordu. Çok mutlu heyecanlı, coşkuluydu. Ama bunun yanında gözlerinde hüzün vardı.

Dağlarından bu güzel yoldaşlarından kopuyordu hepsini yüreğine sığdırıp götürse de.

Son kez bizimle akşam yemeğini yemişti. 27 Kasım'dan beri et yemeyi bırakmıştı. Bunu nefs savaşımı olarak ele almıştı. Onun için son akşam da et yenmeyen sofrada yemeğini yemişti. İçtimaya da son kez katılmıştı. "BI CAN BI XWİN EM BI TERENE EY SEROK" andını gerçekleştirmeye adanmışlığıyla gidiyordu.

Bizimle geçirdiğ son anlarında bir an olsun yerinde duramıyordu. Bütün arkadaşların resimlerini çekiyordu. Kalıcılaştırmak istediği resimler aslında onda taşıdığı sevgisi ve bağlılığıydı. Büyük yolculuğuna çıktığını kimse bilmiyordu. Son kez yoldaşlarıyla çay içmiş, arkadaşların önündeki bardakları toplamış, bu hizmeti bile ihmal etmemişti. Gitmeden önceki son dakikalarıydı. Bakışlarında müthiş bir parıltı yoldaşlarının gözlerinde yansımasını buluyordu. Son kez kucakladığı yoldaşları şahsında bir halkın uçsuz bucaksız umutlarını kucaklamış, yolculuğuna başlamıştı.

Akasında bıraktığı kamp gözden yitmeden önce arkasına bakıp son bir kez hüzünle kamptaki yoldaşlarına bakmıştı. Burada yine yaşam kendi doğallığında ilerliyordu. Ama onun yüreği sevdası o kadar büyümüştü ki onu Zilan'a adeta koşturuyordu. Kim bilir ki o an yüreğinde kendisiyle konuştuklarını. İşte burada Harun yoldaş ateşe dalan kelebeğin sırrına erişmiş oluyor. Bunun bilgisine, erdemliliğine biz ancak o alevlerde Harun gibi yandığımızda erişeceğiz. Ama şimdi sadece onun ateşe olan aşkını, ateşe koşuşunu, ateşte bir şeyler aradığını anlatıyoruz. Ama erdiği hakikatin sırrına biz eremedik henüz. Çünkü bunu bilen yaşayandır. Her fedai kendi sırrını kendisi yaratır ve yaşar. Tıpkı dördüncü kelebeğin alevlerde yanması gibi, bu sırra erişmek onlar gibi yaşamak savaşmakla mümkündür. Ama her şeye rağmen Zilan'ın bedenini patlattığı anı hiçbirimiz ifade edemeyiz. Viyan'ın ateşle

bütünleştiği anı hiçbirimiz tarif edemeyiz. Harun'un ipi boynuna gerdiği anı yine biz anlatamayız. O kutsal tarihsel an onların yaşadığı kendilerini oluşturdukları andır. O anı anlamak için bizim de o anla buluşmamız gerekir. Bizler halen ateşin etrafında çember çizenleriz. Ama onlar ateşin için dalan, bilincine varanlar ve yaşayanlardır.

Her kelebek yaşayacağı anın öncesini anlatır. Ve her fedai neden ateşe atılacağını bize anlatır. Ama ateşin içinde yanmayı, patlamayı, uçurumlardan süzülmeyi sadece onlar yaşar ve bilir. Çünkü onlar o anı yaşadılar. Bu konuda onlar karşısında bilgisizliğimizi kabul etmekle, onları yaratan aşkın fedailik sırrına erişmek olduğunun sırrına varırız.

Hangi kelebek kül olduktan sonra yanmanın ne olduğunu anlatmıştır ki! Yanmak, onlar ve zaman, onlar ve an arasındaki en büyük buluşmadır. Buluşmanın en büyük sırrını ancak yaşayanlar bilir. Demek ki fedailik kendi aşkına, sırrına erişmenin eylemidir. Harun arkadaştaki öyle bir aşktı ki düşmanın soğuk kapılarını kelepçelerini kırıp kutsal Kürdistan topraklarına aktı. Harun şimdi, Kürdistan'da gürül gürül akıyor. Fedailik aşkı bir nehir gibi önündeki engelleri aşıp O'na, Kürdistan topraklarına kavuşuyor. Asıl özlemi ise Zilan'ca aydınlanarak ateşin sırrına varmaktı. Bu gerçekleşememişti. Bunun için samurayların onur tarzında kendi bedeniyle yine düşmanı vurdu.

"Ne yaparsanız yapın, ben özgürlüğün sırrına eriştim beni aşkımdan uzaklaştıramazsınız" deyip şimdi ana yüreği kadar sıcak toprağında bir çocuk saflığında tarihi uyandırmak üzere hepimizin onu göreceği günü bekliyor. O artık büyük bir aşkın tarifidir. Fedaileşmenin aşkı, Zilanca, Harunca, Dengtavca yaşayan büyüyen onurlu bir halkın, Önder Apo'nun yarattığı Kürdistan halkının efsanesidir.

Berivan Suruç

BAHAR YÜZLÜ YOLDAŞIMA

"Önemli olan anlam zamanıdır, ne kadar anladıysan o kadar yaşadın"

Rêber Apo

Anlamlı yaşam felsefesi giderek bütün insanlığı, bütün doğayı ve evrenin en ücra köşelerine seslenmekte. Uçsuz bucaksız evren içinde insan bir kum tanesi kadar küçük ve bir o kadar da evrenlerin onda dile geldiği bir varlık. İnsandaki bu yaratımı, insanlığın ilk varoluş gerçeğinden günümüz dünyasına kadar kendisini taşırmıştır. İnsan ilk doğuş yıllarıyla günümüz yılları arasında özünde çok şey yitirmiş, aynı zamanda da özündeki güzelliği ve sadeliğiyle de hep bir direniş halinde olmuştur. Bu direniş her insan topluluğunun tarihine damgasını vurmuştur. Tarihin ilk toplumsal yaratım gerçeğine sahip olan Kürt toplum gerçeği de, direniş tarihini yaratarak kendisini günümüze kadar taşımıştır. Böylesine tarihi bir geçmişi olan toplumun evlatları da her dönemde direnişin zulme karşı abidesi olmuşlardır. Onlar kendi anlamlarını yaratarak zamana karışanlar veya hükmedenlerdir. Zaman anlamını sıradanlıktan çıkararak oluşturuyor. Sıradanlığı ortadan kaldıran tarihsel kişiliklerdir. Harun yoldaş da bu kişiliklerden biridir. O yaşamını anlamlı kılmanın arayışlarıyla hep yaşadı. Düşündüğü şeyler yaşama hemen yansırdı. Yaşam onun arayışlarının ifadesini bulduğu kutsal bir alandır. Emeğe değer vermesi de bundan olsa gerek. Hizmette sınırsız ve hesapsızdı. Anladığı kadar yaşıyordu. Yaşadığını da anlamlı kılmanın arayışı da onda bir karakter haline gelmişti. Tabii bu karakteri oluşturan bir mücadele, bir gelişim seyri vardır. Harun arkadaşın yüreğindeki kanat çırpınışları yorulmak bilmezdi. Yüreği hep anlamlı zamanlara koşmak isteyen bir insandı. Öfke duyduğu şey insanların mücadeledeki zayıflıklarıydı. Kendine de hep bu yüzden kızardı. Ama kızdığı kişilik duruşlarını giderme çapası hep vardı onda. Bir şeyin olmaması gerektiğini, örgüte zarar vereceğini bildi mi, hisseti mi hemen tavrını koyardı. Kaygılara girmezdi. İnsanın gelişimi için sorumlu duyarlı bir duruşu vardı. Yanındaki arkadaşın zorlanmalarını çabuk sezerdi ve neden böyle diye sorardı. Çözmek yoldaşına deva olmak isterdi. Bu yaklaşımında gerek bayan gerekse erkek olsun ayrım yoktu onda. Kendini anlamak; karşıdakini anlamak ve sevmekti Harun'ca. Kadın gerçeğini anlamaya dönük arayışları da yoğundu. Mücadeleye katılımın da en etkili olan gerçek Zilan arkadaşın eylemiydi. Bunu eğitimde değerlendirmelerinde hep ortaya koyardı. Zilan arkadaşın duruşu, kişiliği onun için ölçüydü. Kadın arayışı onda ideolojikti. Zilan gibi bir gerçeğe yol açan kadın duruşu neydi? Hep anlama çabasındaydı hatta bayan arkadaşlardan bir adım daha önde anlama duruşu vardı. Hatırımdadır, yeni katıldığında yeni savaşçı eğitiminde bile kadın konuları tartışıldığında büyük bir heyecanla kadının verdiği mücadeleyi tartışmak isterdi. O arayışlarını temellendirmek istiyordu. Dağlardan ayrılış anına kadar da Zilan'ca katılımın öneminden bahsederdi. Bu açıdan da bayan arkadaşlarla kurduğu ilişki çok sadeydi. İçinde hiçbir zayıflığa yer yoktu. Sevgi onun için emekti, dürüstlük sadelikti. Bu yüzden insanların gözlerine kaygısızca bakardı. Konuştuğunda gözlerine bakardı insanın. Harun yoldaşı anlatmaya tanımlamaya kelimeler yetmez. Herkes kendi düzeyi kadar onu anlatır.

Ama onu bir bütünen anlatamaz. Harun yoldaş, O'nun duyarlılığında mücadele verildikçe anlaşılabilecek bir gerçekliktir. O'nu fedai eylemlilikte karar kıldıran gerçek Reber Apo gerçeğidir. O yaptığı her şeyi Önderlik bakış açısından geçirerek yapmaya, kendisindeki egemen erkek zihniyetini de böyle aşmaya çalışıyordu.

O'nun için militanlaşma ölçüsü Zilanlaşmaydı. Zilan'ı da Zilan yapan Önderlik gerçeğidir. Bu yüzden kendisini de bu gerçekle oluşturmaya çalışıyordu. Bir erkeğin böylesi bir mücadeleye girişmesi büyük cesaret dürüstlük ve arayış gerektirir. Mektubunda *"ben kendimi ruh ve bedenen temiz tutmaya çalıştım"* demesi bile içte nasıl bir nefs savaşımı verdiğini ortaya koymaktadır. Nefs savaşımının anlamı çok büyüktür. Kendisi olmasının ve fedai eylemine ulaşmasının yolu nefsini terbiye etmekten geçiyordu. Önderlikle olan bağlarını bu savaşım olmadan olamayacağını derinden hissediyordu. İnsan gerçeğini savunmalarla daha derin yorumlamaya çalışıyordu. İnsan kendi özünden uzaklaşmıştı. Kendi özüne dönebilmesi için gerçek anlamlar gerekiyordu onun için. Bundan dolayı içindeki arayışları büyüktü. Bu arayış her ne kadar amaçladığı eylemle sonuçlanmasa da o bir kere inanmıştı amacına. Düşmana rağmen bir yolunu bulup her koşulda önüne çıkacak engelleri tanımayacaktı. Güneşe ulaşma tutkusunu zindanlar engelleyebilir miydi. Duruşunu ortaya koyacaktı, yaptığı eylemle bu duruşu ortaya koyarak *"özgürlük ruhu tutsak edilemez"* sözlerini haykıracaktı. PKK'nin direniş ruhu tutsak edilemez, bir ırmak gibi kendi kaynağıdan beslenerek akıyordu insanlık deryasına. Harun yoldaş duruşu kişiliği mücadele anlayışıyla Reber Apo'ya olan bağlılık köprülerini oluşturdu. Yoldaşlarına, halkına her zaman canını feda etmeye hazır olduğunu ortaya koymuştu. Her şehidimizin *"yoldaşlar daha iyisini yapacaklar"* vasiyeti bize mücadele yaşamımızda güç verecek ve onların bıraktıkları yerden en iyisini yapma anlayışıyla, mutlaka özgürlük mücadelemizi başarıya ulaştıracağız. Her şehidimiz bizleri yaşamımızla, Önderlik gerçeğimizle daha güçlü sözleşmeye götürüyor. Harun yoldaşı da böylece anacak mücadelemizde anılarını yaşatacağız.

Roza Helin

SESLENİŞ

Umudumuzda, isyanımızda, sevdamızda, özlemlerimizde olacaksın. Eridiğin ülke özlemini duyumsuyoruz. Soluduğun havayı yaşıyoruz. Özlemlerini özlemlerimiz bilerek yaşayacağız. Senden aldığımız güçle direnecek vurduğun yerden vuracağız.

Açgözlü, yarasalara kendini bilmez insan soyuna geçit vermeyeceğiz. Soylu yaşamasını bileni, yüreğimizde bilip yaşatacağız.

"Sözün anlam yitirdiği yerde söz veriyoruz" diyoruz. Anladığımız kadarıyla uygulayacağız.

Gülüşü havada kalmış çocukların kahkahalarını en güzel şarkı diye dinlediğini bilerek o gün şarkını söyleyeceğiz "siyah kâküllerin dökmüş kızıl güllere." Son sözümüz olan ya özgür yaşam yada asla, Biji Rêber Apo'yu andımız bileceğiz.

Özlem ve sevgiyle avuç dolusu gülücüklerinle seni anıyor ve özlüyoruz. Sen gittikten sonra neden en iyiler en önde düşerler diye sorarız kendimize!

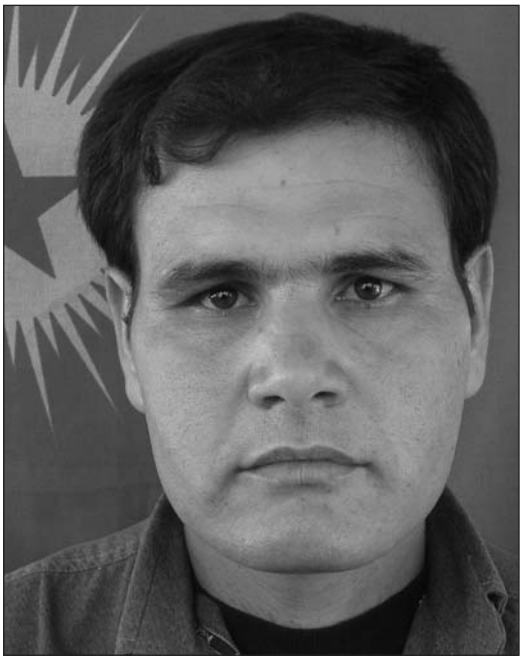
Neden yaşamı anlamlandıracaklar, erken terk ederler bu yaşamı? Neden en çekilmez olanı, en güzel sevgiler temizler. Neden acı sevinç iç içedir. 'Neden'lerle dolu birçok soru ve gerçeği sorarsan bu soruların cevaplarını yüreğimiz kaldırmaz. Bilir halkın esaretliliğini, kimler çağırdı seni, kulağında kimlerin sesi, Zilan'ın, Dengtav'ın, Viyan'ın ateşten bedeni... "Kızıl güllere güllere..."

Sarya

Serpêhatiyên evîndaran

"Onlar bizde yaşayan ve yaşamımıza komuta eden gerçek değerlerdir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **İsmail Şex HIDIR**
Kod adı: **Haki KOBANİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Kobanî, 1972**
Katılım tarihi: **1999, Şam**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Nisan 2006, Berdesori-Hacı Ümran**

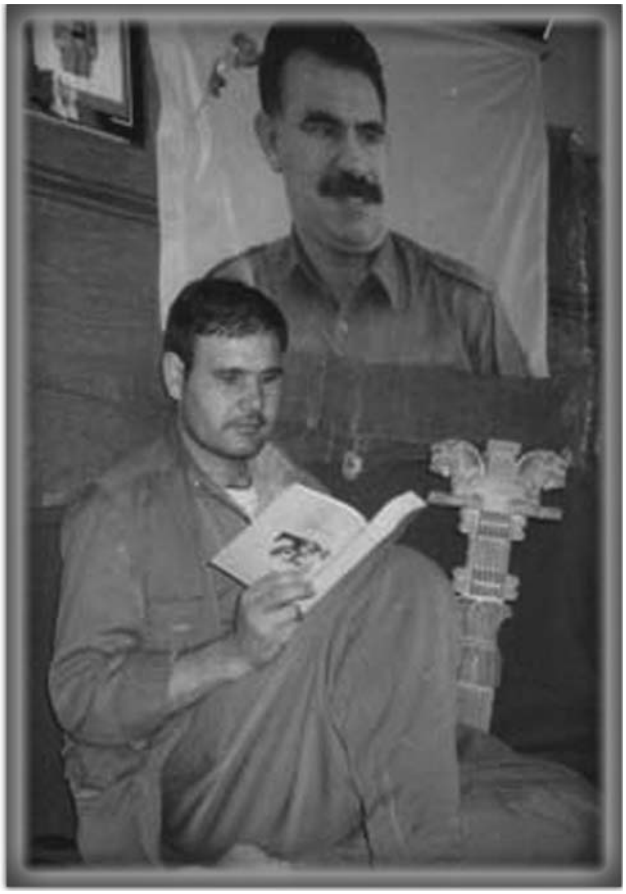
STRANA DILŞADIYÊ

Cihê dîrokê li ser rûpelan nîn e
Ew sipîka wan bi xetan bûye reşbelek
Birûska pêşerojê gihişte nav û nîşan
Ma eger guhdar li wir nîn in,
Helbet tu kes nîn e
Ji her tişti bûye xalî, weki dilên wan
Dikujin...
Tune dikin...
Derewan dikin
Çend hezar xwedanê me hebûn,
Ji wan tenê yek hiştin;
Û li ber ava çemê Ferdewsê sermest kirin
Dibêjin, ji xwedaperestan in em;
Cihû ne...
Xiristiyan û misilman in.
Virker û xapînok in
Eger xweda yek e
Ma em bê xweda ne?
Dîrok ne ji van e....
Ne ya van e
Duh Galîlo "cîhan digere " got
Li ber dergehê dêrê,
Bi darê kêndirê ew fetisandin
Mûmyar dibêje;
"Ez im Firewnê Misir,
Dirist im,

Ji xwedê dirist kirime.
Zanist jî matmayî ma,
Nayê bawerkirin, lê belê rast e
Arkeolog...
Lêgerîner...
Bixwînin!
Li ser hestiyê min nivîsiye dîroka min.
Sikoloji û piskolojiya azadiyê Koçber kirin
Di nav peyvên pirensip
Û zagonên azadiyê de.
Bi awazên strana dilşadiyê,
Bilbil nayê kedîkirin,
Ne jî strana xwe ji bîr dike,
Lê dihêle. Hem jî di hundirê...
Her dengbêj e.
Serpêhatiyên evîndaran,
Tirajedîk in...
Dramatîk in...
Ji bo jiyanê xweş bikin
Mafê serxweş û guhdarkirina li mûzîkê
tune ye
Şaşiyek heye li deverekê...
Şev... Roj...Tenduristi
Azadî... Bindestî... Xwedaperest
Ne mecbûr im
Pêdivî û berjewendî giştî ne,
Çi ne ev hemû?
Bawer bike ne ji bo xwe bûme helbestvan,
Şîrovegerên jiyanê,
Mirinê ,
Di bin erdê de ne
Çima...?

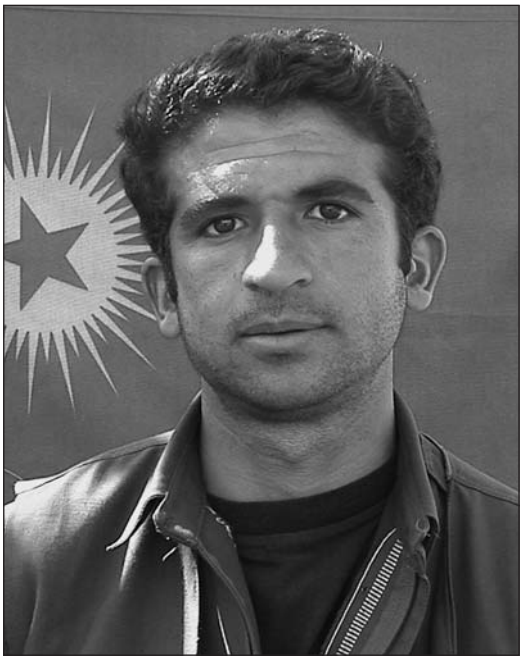
Lêkolînvan!
Serokê Tolhildan...
Xwezî dilê min jê re bûba zindan.
Şaşiyek li deverekê...
Şeş milyar însan li hember derketin
Tu kes naxwaze...
Bê hêviyê...
Nêrîn kurt in!
Destpêka werzên salê guherîn,
Paş ve dan...
Ji bîst û yekan kirin yekê mehê,
Da ku, hevalê Mezlûm ji bîr nekin.
Tu dixwazî wan binasî?
Gerden bi xelek in ew tev de,
xeleka bombeya hevala Zîlan,
bûye nîşana wan.

Şehid Doktor Azad

Ölümü yendi Sincer yoldaş

"Şehitlerimiz, partimiz PKK'nin en amansız kahraman temsilcileridirler"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **M. Sami HÜLAGÜ**
Kod adı: **Sincer KATO**
Doğum yeri ve tarihi: **Muş-Malazgirt 1983**
Katılım tarihi: **2003, İzmir**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Nisan 2006, Xinere**

Şehitlerimiz, partimiz PKK'nin en amansız kahraman temsilcileridirler. Yaşama ve ölüme verdikleri anlam, biçtikleri değerle, tarihi sorumluluk ve misyonu en iyi yerine getirenlerdir. "Nasıl yaşamalı, nasıl savaşmalı, nasıl militan olunur" sorularına en iyi cevabı vererek bir halkın yeniden yaratılmasının ve bu dünyada onurumla kimliğimle ben de varım diyebilmesinin bedelini yaşamlarıyla ödemişlerdir. Dünyada çok az halka nasip olan, özgürlük şafağında kahramanlık destanıyla yeniden yaratılış öyküsüne Kürt halkı ve Ortadoğu halkları şahit olmaktadır.

Özgürlük bedel ister, emek ister, kan ister. Nasıl ki özgürlük yalanla, zulümle, baskıyla, işkenceyle, kanla çalındıysa, bu adaletsilik karşısında verilecek bedellerle emsalsiz emek ve direnişle özgürlük ateşi halklara armağan edilecektir.

Yıl 2006 adım adım özgürlüğe yakınlaşırken fedaileşmenin ve militanlaşmanın zirvesini yaşayan Önderliğimize, hareketimize ve halkımıza karşı düşman çıldırmışçasına saldırıyordu. "Çaldıklarımı benden nasıl geri alırsın" dercesine Önderliğimizi tecrit içinde tecrit edip hücre cezasına çarptırıp teslim almaya çalışırken halkımıza karşı "siz düne kadar ölüydünüz, başınızı neden kaldırıyorsunuz" deyip insani hiçbir değerle bağdaşmayan, barbarca katletme, işkence ve zulümle intikamını almak istiyordu. Öte yandan halkımızın gözbebeği şehitlerimizin takipçileri gerillamıza her türlü teknik ve on binlerce askerle operasyonlar düzenliyordu. Düşman kudurmuştu. İlkel, geri, cahil, bilmez deyip toprağın altına koyduğu halkın dimdik karşısında durmasına tahammülü yoktu. Yeniden yaratılışın kendisi için ölüm olduğunu gören düşman, son çırpınışlarını en vahşi yöntemlerle sürdürüyordu. Topyekûn savaşla katletme kararına karşı Ön-

derliğimizi, hareketimizi ve halkımızı korumanın fedai yaşam ve eylem tarzıyla, sürece cevap olacağını bilen Sincer yoldaş, Ölümsüzler Taburuna gelmişti.

Düşmanın Önderliğin durumunu sıradanlaştırma, içinde bulunduğu koşullarının kanıksatılma çabalarına karşı, sürekli araştırıp kendini güçlendirerek tarihi sorumluluğunu yerine getirmek istiyordu. Bunun için Önderliğin ideolojisini anlayarak, öğrenerek özgürlük savaşçısı olmanın gayreti içindeydi. Hareketimizi tanımak ve içinde mücadele etmenin güveni, onuru ve mutluluğunu bakışlarında sürekli görmek mümkündü. Kadın sorunu konusunda da yoğunlaşıyor, bu sorunun her iki cinsi de ilgilendirdiği ve başarısının halkımızın başarısı olduğunun bilinciyle yaklaştığını tartışmalarda dile getiriyordu. Yoldaşlarına sevgi ve saygıyı eksik etmiyor, zor işlere en önde o koşuyordu. Arkadaşların sorunlarını ciddiyetle dinliyor, empatiyle samimi ve gerçekçi çözümlerle ortaya koyuyordu. Bundan dolayı, arkadaşların büyük saygı ve sevgisini kazanmıştı.

Heval Sincer adını büyük komutan Şehit Engin Sincer (Erdal) arkadaştan almıştı. Militanlaşmanın ve gerilla olmanın yolunun, büyük şehitlerimizin izinden gitmekten geçtiğini iyi biliyordu. Güçlü olan yapısı, fedakarlığı onun ön saflarda koşmasına yol açıyordu.

21 Nisan sabahı, İran devleti obüs ve Katuşalarla Xınere alanını bombardımana tutmuştu. Operasyon ihtimaline karşı zirvelerdeki mevzilere doğru yol alırken havan mermisi hemen yanına düşmüş ölümsüzler kervanına böylece katılmıştı.

Ölümsüzler Taburunun ilk şehitleri olan Dengtav, Harun ve Sincer yoldaşların yoldaşı olmanın sorumluluğu ve bilinciyle, yarım kalan hayaller, amaçlar gerçekleşene dek bayrağı elimizden bırakmayacağız. Düşmanı darbelemeden, intikamınızı almadan yaşamı kabul etmeyeceğiz. Onurumuzu çiğnetmeyeceğimize, çizginizde yürüyeceğimize, sizi ve tüm devrim şehitlerimizi unutmayacağımıza dair sizin şahsınızda tüm şehitlerimize bir kez daha söz veriyoruz.

Silah arkadaşları

Ölüm

Ölüm ne ki o anda
bıçak sırtında sürerken yaşam
cehennem sıcağında vurulan gençlerin
kanlı gömlekleri durur ellerimizde.

Ölüm ne ki o anda
bir sıcak gülümseyiştir
resimlerde kalan yalnızca.

Yarısı yanmış, yarısı kalmış bir cesedin
gözlere donukluk veren
resmi değil mi
ölüm acaba.
Ölüm ne ki, o anda...

İdris GÜZEL

Düşmanına şapka çıkarttıran kahraman

"Bütün şehitlerimizin yaşamdaki anlamına ısrarla bağlıyız"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Hirisan AHMET**

Kod adı: **Dılxwaz**

Doğum yeri ve tarihi: **Haseki, 1981**

Katılım tarihi: **2001, Haseki**

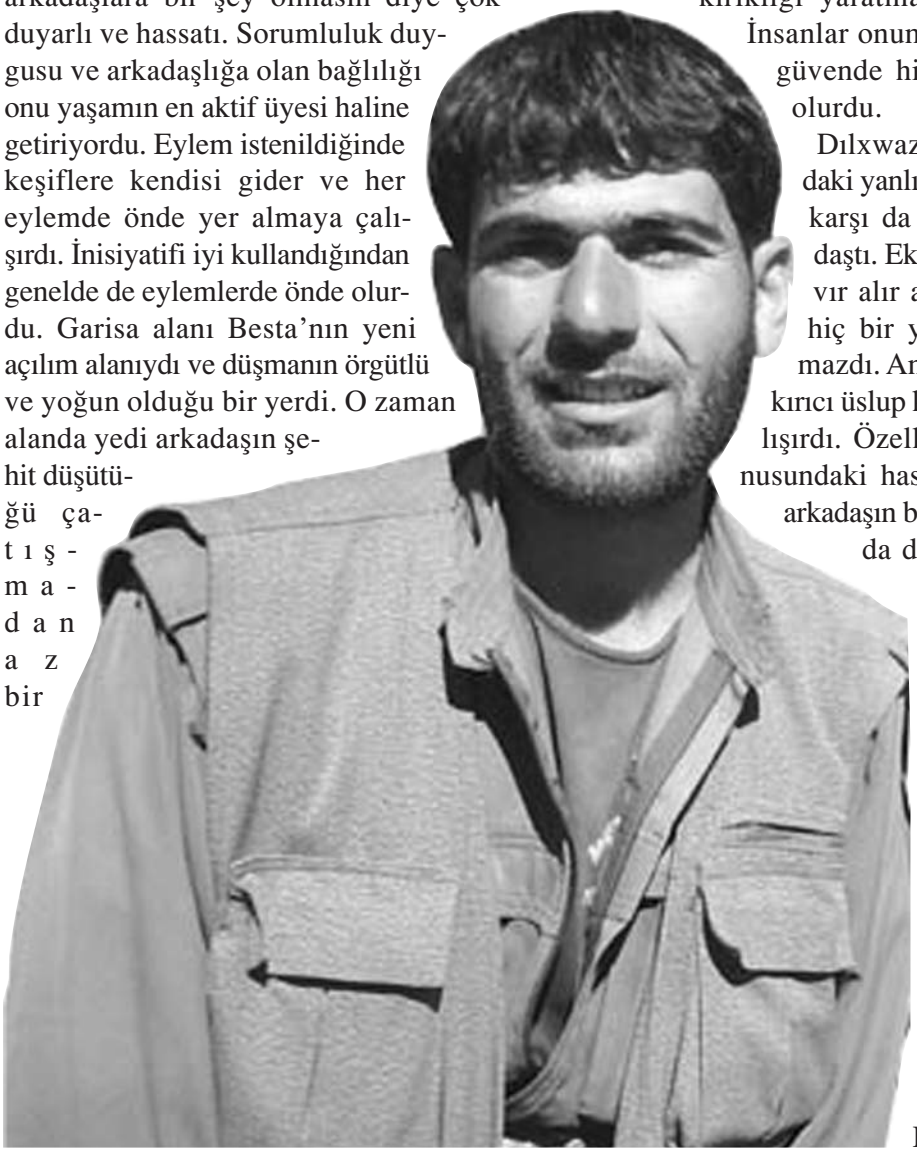
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Nisan 2006, Besta- Botan**

Efsaneler derki; ölüm varsa, sen yoksun, sen varsan ölüm yoktur. Şehitler gerçeğimiz bunu da boşa çıkarıp, kendi efsanelerini yarattı. Kaldığı, uğradığı, geçtiği yerleri de somut gözle görülen olmasa da beyinlerde, yüreklerde burada bir hayat hikayesi, bir anı, bir yaşam vardı dedirtiyor. Efsane dediğim şey bir Apocu militanı, bir ölümsüz şehidi dile getirme çabasıdır. Beynin gücü ile yüreğim yettiğince yazacağım.

Dılxwaz; yani gönlü isteyen, ismi gibi gönlünce kendinden verdi. Ben onu Hezil suyu kenarında, Kato Jirka'da, Herekol'da, Besta'nın derya yeşili ormanlarında hep alnında emek emek ter damlacıklarıyla tanıdım. Yaklaşık dört yıl beraber kaldık, hep yaşamın, savaşın, arkadaşlığın, direnişin, cesaretin zirveye çıkmış duygularını paylaştık. Yürekte öylesine derin izler bırakan hisleri dile getirmek her şehit için bu ülke tarihinde yeni bir yaşam, yeni bir efsane katmaktır. Bizim de katacağımız efsanenin adı Dılxwaz arkadaştır.

Dılxwaz arkadaş Haseki'de 1981 yılında doğmuş, küçüklüğünden beri haylaz bir çocuk olarak büyümüştür. Başına buyruk ve maceracı yanı onun aniden, partiyi tanımadan örgüte katılmasına sebep olmuştur. Gözü pek aynı zamanda zeki olan Dılxwaz arkadaş 2001'de özgür dağlara geldi, o andan itibaren de örgütte göze giren ve sevilen biri oldu. 2002'de Botan'ın Besta alanına geçti. Emekçi ve hesapsızca kendini katması, araziye olan hakimiyeti ve güvenirliği onu gerillanın erzak ve mühimmatının depolanıp saklanması için gömme yapma, arazide uygun yerler tespit etme gibi önemli işlerde yer almasına sebep olmuştur. O dönemde en temel çalışma üstlenmeydi. O da bu çalışmada en öndeydi. İşini büyük bir titizlikle yapar bütün ince ayrıntılarını hesaplardı.

Dılxwaz arkadaş genç bir arkadaştı, etrafına moral verirdi onun bu moralli hali onu daha da sevimli hale getirirdi, gülüşü öyle içtendi ki bütün yüzüne renk verirdi. Uzun boylu olması olgun bir hava veriyordu. Aynı zamanda zeki ve girişkendi, hep önde olması onun kısa sürede tecrübe kazanmasına sebep oldu. Daha yeni açılan, zorlu ve tehlikeli olan Garisa alanına geçerken çok mutluydu. Çünkü hep önde olmayı, yeniyi keşfetmeyi ve tehlikeyi çok seviyordu. Aynı zamanda çok duyarlı ve tedbirli idi. Özellikle yanındaki arkadaşlara bir şey olmasın diye çok duyarlı ve hassatı. Sorumluluk duygusu ve arkadaşlığa olan bağlılığı onu yaşamın en aktif üyesi haline getiriyordu. Eylem istenildiğinde keşiflere kendisi gider ve her eylemde önde yer almaya çalışırdı. İnisiyatifi iyi kullandığından genelde de eylemlerde önde olurdu. Garisa alanı Besta'nın yeni açılım alanıydı ve düşmanın örgütlü ve yoğun olduğu bir yerdi. O zaman alanda yedi arkadaşın şehit düştüğü çatışmadan az bir zaman geçmişti. Bu olay Dılxwaz arkadaşın cesaretini ve düşmana olan öfkesi arttırmış ve onu bu alana daha çok bağlamıştı.

Ayrıca onun yeni savaşçılara yaklaşımı da örnek nitelikteydi. Alandan ayrılan her savaşçı eğer Dılxwaz arkadaşı görmüşse ondan çok şey öğrenmiş, etkilenmiş ve ona bağlamış olarak ayrılırdı. Hani insan yeni katıldığında gerillayı ve ortamını merak eder, kendi kafasında idealleştirir, büyük bir imrenme duyar ya işte Dılxwaz arkadaş da o hayal edilen melek gibi temizi kesinlikle hayal kırıklığı yaratmayan gerillaydı. İnsanlar onun yanında kendini güvende hisseder ve morlli olurdu.

Dılxwaz arkadaş; yaşamdaki yanlış ve yetmezliklere karşı da radikal bir arkadaştı. Eksikliklere karşı tavır alır alternatifler üretir hiç bir yanlışa göz yummazdı. Ama bunu yaparken kırıcı üslup kullanmamaya çalışırdı. Özellikle değerler konusundaki hassasiyeti Dılxwaz arkadaşın bulunduğu ortamda da değerler konsunda doğal bir hassasiyet yaratıyordu.

Evet, Dılxwaz arkadaşın teorisi fazla gelişkin değildi, eğitim görme imkanı olmamıştı ama parti içinde ve yaşamında kendini eğitmeyi esas alıyor ve yaşamda bu konuda öncü olmayı beceriyordu. Pratik duruşu, tar-

zı, temposuyla teoride dile getiremediklerini pratikte uyguluyordu.

Biz hep yeni olan, en güzel olan eşyaları kendimiz için seçerken, rahata kaçarken Dılxwaz arkadaş eski olanı kendine alır ve yeniyi etrafına dağıtırdı. Görevlerden zevk alırdı. Özellikle yağmurlu havalarda görevlere, arkadaşlar zorlanmasın diye kendisi giderdi. Sorxwin arkadaşla birlikte bir gurup arkadaş şehit düşmüştü, yoldaşlarının intikamını almak için beynini yüreğini parçalıyordu. Bir şahin gibi yerinde durmuyordu. En son bir eylem için üç arkadaş gittiler çok moralliydi. Çünkü arkadaşlarının intikamını almaya gidiyordu. Şehriban'a gitmek için hazırlandılar ve yola çıktılar. Daha yolun yarısındayken düşman operasyona çıkmıştı. Onların geçiş güzergahında zorunlu olarak üslendikleri yer çatışmaya uygun değildi. Düşman kendilerin görmesin diye biraz aşağıya iniyorlar. Orası ise düşmanın geri çekilme yolu üzerindeki üçgendi. Artık hareket edemezlerdi. Ya çatışacaklar ya da hiç yoktan imha olacaklardı. Dılxwaz arkadaş, arkadaşları mevzilendiriyor. İkişer ikişer mevzileniyorlar. Her dört taraftan askerler ve korucular iniyor. Onlara doğru geliyorlar. Ama onlar çok yaklaşan düşmanı fark edemiyorlar. İlk kol, Dılxwaz arkadaşın bulunduğu mevziye iki metre kadar yaklaşıyor. Dılxwaz arkadaş tüm hırsı ile haykırarak tarıyor. Üç asker ölüyor kol geri çekiliyor. Sonra üstteki diğer kol onlara doğru yaklaşırken Dılxwaz arkadaş bombası ile saldırıyor 6 asker ölüyor. Bu kol da geri çekiliyor. Diğer taraftan Ciwan ve Demhat yoldaşlar asker kolları ile çatışıyor en az 2 asker ölüyor ve çok sayıda asker yaralanıyor. Dılxwaz arkadaş, arkadaşlara, *"karşıya geçelim düşman burayı teknikle vuracak"* diyor. Önlerinde bir su yatağı ve düzlük var. Dılxwaz arkadaş *"ben önden gideceğim yarıya kadar bir şey olmazsa peşimden sizde savunmalı gelin"* diyor. Dılxwaz arkadaş çıkıp koşuyor. Diğer tarafa yetişmesine az kala vuruluyor. Ciwan arkadaş ondan sonra vuruluyor. Elinden bombasını bırakmak istiyor ama yetişmeden şehit düşüyor. Bu çatışmadan sadece bir arkadaş kurtuluyor. Çatışmadan sonra bir binbaşı ve korucular Şehit Dılxwaz'ın cenazesinin üzerine çekinerek gidiyor. Öyle cansız bedeni bile düşmanı korkutuyor. Binbaşı Dılxwaz arkadaşın sakallı suratına bakıp *"bunlar eski Apocular gibi"* diyor ve şapkasını çıkartıp oraya bırakıyor. Bir subay ona *"neden şapkanı teröristin yanına koydun"* diyor; binbaşı *"böyle savaşçılara karşı saygılı olmak lazım"* diyor. Cenazelerle oynamalarına da izin vermiyor.

İşte bir militanın emeği, alın teri ve kanıyla yarattığı yaşam ve efsanedir bu.

Şimdi ve her zaman senin ve sizlerin amacınızda, iddianızda bir yoldaş gibi sizleri takip edeceğimiz sözünü veriyoruz.

Serhat Berxwedan

YİNE SARIYORDU KALIN BİR TÜTÜN

Evet son gördüğümde
Dürbünü boynundaydı
Gülüyordu her zamanki gibi
Bana öğrettiği gibi
Evet son gördüğümde
Silahının uzun kayışından
Tutup omzuna atığında
Yine sarıyordu kalın bir tütün
Uzamış sakalları
Parmaklarının arasındaki
Sigaranın dumanı
ve derin bir of çekerek içine

Ben de gidiyorum
Sağında
Geliyor Zilan'ın asi çocuğu
Demhat
Solunda Afrin'in sarışın çocuğu
Ciwan
Ağır adımlar yavaş yavaş
Bluzer'e doğru
Evet son gördüğümde
Sakallarında sararmış
Kırmızı kan
Bu sefer bir elinde silah
Bir parmağı bombanın piminde
Bağırıyordu
Dudakların arasından çıkan
son ses ve son nefes.

Van'ın asi oğlu Demhat

"Şehitlerin önderliğini yürütmek çok büyük bir kişilik ister. Kürdistan gibi bir ülkede insanlar çıkarsız bir damla kan bile dökmezler. Bu kadar fedekârlık için büyük bir kişilik gerekir"

Rêber Apo

Adı, soyadı:**Şakir ATAŞ**

Kod adı: **Demhat ZİLAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1980**

Katılım tarihi: **2002, Van**

Şehadet tarihi ve yeri:**23 Nisan 2006, Besta-Bota**

Doğa tüm ihtişamıyla kendini yenilemeye hazırlanıyordu. Beyaz örtülerinden kurtulmuş toprak kendi rengini almaya başlamıştı. Tomurcuklanmaya başlayan ağaçlar yeni bir yaşamın müjdesini veriyor gibiydi. Rüzgar tüm hırçınlığıyla sıcak coğrafyaların ılık iklimiyle yüzümüzü okşuyordu. Kendimizi kaptırmış rüzgarın sesini dinliyoruz. Yüreğimizde fırtına sessizliği. Dağ, toprak, ağaç ve rüzgar... Ve bu ahengi dinliyoruz, doğanın sesini ve bu ses uyandırıyor benliğimizi. Bedenimiz dansa duryor. Gerilla yüreği kulak vermez mi bu seslere!… Ondan bir parçadır, özdeştir onunla. Doğanın coşkunluğunu, taşkınlığını, üretkenliğini tüm benliğiyle içinde hisseder. Nasıl hissetmez ki gerilla yüreği: Vatanı tekrardan kızıla boyanmak istenirken, çocuk gülüşlü kahkahaların yerine mermi sesleri yükselirken ve dört bir yandan umutları kuşatılırken, evlerin dağların, semalarında kuş sesleri yerine uçak sesleri gelirken, yaşam değil ölüm tohumları ekilmek istenirken bu kutsal topraklara, nasıl yerinde durabilir ki gerilla?

Elbette doğanın sesine kulak vermeli ve onunla dansa durmalı. İlk dansa tutuşanlar onlar değildi elbet, tanıyor ve tanıdıkça ritim tutmayı daha iyi öğreniyor ve kendimizi katık ediyorduk bu dansa.

Demhat arkadaş da, bedenini en önce katık edenlerdendi. Böyle öğrenmişti. Öğrendiklerini uygulamak ve kendini ona adamak onda bir tutku niteliğindeydi. Asiliği, baş eğmezliği, isyancılığı yeni değildi. Çocukluk oyunlarıyla başlayan isyancılığı, haksızlık karşısındaki kavgacı duruşu, onu böyle büyük kavgalara hazırlamıştı. Yurtsever bir ailenin çocuğu olduğundan

partiyle, mücadeleyle erken tanışmış ve tereddüt etmeden bu yükün sorumluluğuyla yaşamasını bilmişti. Bütün çalışmalarda, örgütlenmelerde ve eylemlerde en öndeydi. Dik kafalılığı ve inatçılığıyla düşmanın yönelimleri karşısında hiçbir zaman boyun eğmemiş, bir süre örgütlenme çalışmalarında kaldıktan sonra da gerilla saflarına katılmıştı. Yeni katılmış olmasına rağmen büyük istemi, katılımındaki yüksek coşku ve eğitimlerdeki başarısından dolayı Kuzey sahasına -Botan- ilk geçenlerdendi.

Artık kalbi Botan'ın Besta alanında atıyordu. Botan, düşmanın en fazla yenildiği bölgeydi, Demhat arkadaş da, birçok eylemde yer almış, bir keresinde arkadaşlardan iki gün kopmuş daha sonra, arkadaşlara ulaşmayı başarmıştı. Bu süreçte birkaç arkadaş da yanında şehit düşmüş, düşman onu elle yakalamak istemiş fakat o kendisini korumayı başarmıştı.

Arkadaşların yanına ulaştığında arkadaşlar onun nerede olduğunu sorunca, *"Onlarla küçük bir oyun oynamak istedim"* demişti.

Onunla birlikte olan arkadaşlardan öğreniyorum ne yaşadıklarını. Botan'ın asi çocuğu sayılırdı. Araziye çok yabancı değildi. Savaşın kurallarını çabuk kavramıştı. Savaşta kurallı yaşamın olmazsa olmaz olduğunu biliyordu. Gerillanın da elbette kendine göre kuralları vardı; yerine getirilmediğinde yol açtığı kötü sonuçların tanığı olmuştu. Yoldaşları vurulmuştu yanıbaşında. Düşmanın sayısız operasyonlarına takılmış, pusuları yarıp çıkmıştı. Arkadaşlar *"çok yürekli ve gözü karaydı. Çatışmada düşmanın üzerine üzerine giderdi"* diyorlardı. Demhat arkadaşı anlattıklarında çocukluk yılları gözümün önünden bir film şeriti gibi geçiyordu. Aslında çok değişmemişti; çocukluğunda da aynı şekilde gözü karaydı. Korkusuzdu.

Arkadaşı için kendisini her türlü tehlikeye atardı.

Ben de onun savaşçısıydım ve o katıldıktan sonra ben de katılma kararı aldım, onun gibi silah alıp, raxt kuşanacaktım. Bütün patikalardan birlikte yürüyüp, ter döküp, birlikte savaşacaktık. Bu, belki de bir düş olarak içimde kalacaktı, ama ben hep o düşle kalacak, o düşle büyüyecektim. Söz vermiştim ve o sözün ağırlığıyla yürümeliydim. Hep yeniden onunla karşılaşacağım günü düşlüyor, o hayal hep beni sürüklüyordu peşinden. Bir defasında onunla telefonla konuştuğumda, Besta'daydı. Çok heyecanlanmıştım. Botan da görüşeceğimizi söylüyordu. Daha önce ayrılırken de özgür dağlarda buluşacağımızı söylemişti. Ama buluşamadık!

Gidişi erkendi. Belki bundandır yaşadığım tarifsiz, tanımsız acı. Bir keresinde doğum günü olan 20 Nisan'da onu rüyamda gördüm, siyah bir elbise giymişti. Belki de bir hissedişti bu. Tuhaftı ama sanki onu bir daha görmeyecekmişim gibi gelmişti. Kardeşler birbirini hissedermiş. O günden sonra, hep bir haber alacakmışım gibi bir sızı vardı yüreğimin derinliklerinde. Daha sonra şehit düştüğünü radyodan öğrendim. İnanmak zor olsa da acı bir gerçekti. Tanımı imkansız bir acı hissettim, benden bir parça, hem benimleydi ruhumu dolduruyordu hem de yoktu artık. Ona bir daha dokunamayacak, sesini duyamayacaktım. Kolay değil elbette bunları yaşamak. Ama yoldaş gözün arkada kalmasın, mücadelen yarım kalmayacak. Sana bağlı kalacağıma söz veriyorum.

Mücadele arkadaşları

Bir hançer gibi saplanan,
Çığlıklarım hafifletmiyor yaralarımı.
Çaresizliğin okyanusunda,
Gizemle boğuşuyorum.
Savaş sesleri yankılanıyor beynimde.
Karanlık gecenin gölgesinde,
Yüreğim param parça.
Suretleri takılıyor hüzünlü gri'me.
Onları ararcasına,
Olmadıklarını bilerek,
Yanılarak,
Taşıyor gözyaşlarım.
Gözyaşlarım
Yanaklarımı ıslatmıyor.
Meğer hıçkırıklara boğulan
Yüreğim yanardağ gibi
Saçtığı her kıvılcım
Hasretine umut,
sevgine sonsuzluk dokunmuş
Ay ışığı örterdi
Karanlıklarımızın üzerine
Işığın etrafında
Semaha durmuş yedi renk
Kelebekler gibi uçuşmak
Zifiri karanlıklarında
Yandı özgürlük ateşlerimizin etrafında
Coşarak kanat çırparak yandılar
Zamanını doldurmuş öntrü bitmiş

Sıradan bir ölümü kendine yedirmeyen
Kelebekler gibi
Coşuyordu Herekol'un kutsanmış zirvelerinde
Kutsanmış topraklardan tebessüm izi kalmıştı
Yüzü güneşe dönük
Güneşle buluşma günüydü
Rüyada rüya gibiydi
bir an özgürlük meşalesi olmuştu
Mırıldanan özgürlük türkülerimiz
Dillerden düşmez oldu
Volkanlaşan yüreği ışık tutuyordu
Asrın davasına
Yüreğine özgürlük damlatılmıştı
Tutkuyla sarılmıştı umuda
Çığlığıyla yürekleri ürperdi
Uçurum kayalıkları
Tarihinden zalimin
duygusallığı misali
Gözleri dolmuş ağlamaklı baki
Öfkesini gözyaşı damlasıyla
Boşalmak istemesi.
Tanık olmuştu
Bütün kahramanlıklara
Tarih sayfalarından çıkmaz olmuştu
Kahramanların kanıyla
yoğrulan toprağa
Gelecek ışık olmuştu

Demhat arkadaşın kendi şiiridir

HEYVA BİRONAK

"Bu kadar hayatını adamışlara, bu kadar tarihi şehadetlere verebileceğimiz en iyi cevap en özgürlükçü ifadeye ve uygulama tarzına kavuşmaktır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Sizor HASAN**
Kod adı: **Ciwan HALEP**
Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1980**
Katılım tarihi: **Halep, 1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Nisan 2006, Besta-Botan**

Çima bi lezî gidyanê?
Bîstikekî bisekine,
rêka te dûre,
berê te li başûre.

Başûrê şêrîne,
jêre dibêjin,
Başûrê piçûke,
1.i wir bisekine,
di ava mizin de,
li xwe meyze ke,
ciwaniya xwe bibîne.

Bûka wê ramûse,
navê wê,
"Dêrika rengîne".

1.i Tirbespiyê...
bihna xwe veke,
silava li dost û hogiranke,
tev li ser textan razaîne,
wan hişyar neke,

ji xewa şêrîne,
Li Qamişlo bihnê
Ji evînê bislîne.
Bi bavê felek re,
Govendên nû bigerîne.

Haj ji xwe hebe
Firîşteyên Amûdê ji xew raneke,
bila agir ji nûve gûr ne be.
Li Dirbêsiyê zana be,
Li serê Kanîyê dil ne helîne.
Bi hozanan re dil gerim be.
Li hesekê qîrke
Zindana şewilî bibîne
Şêrê bin erd azadke

Ger çavê te,
bi Kûbana dil şewat ket,
dil-darbe.
ji dil û can wê himêz ke.
Di nava darê zeytûnan de,
Li Efrînê cilika xwe rarxe,
şevbêrka xwe derbaske.
Li ber şelaleyan,
Û di nav heskirinê de xwe bipêçe,
Heyva bi Ronak...!

"Tarihte binlerce adsız şehidin ve niçin son nefesini verdiklerini söyleyemeyecek durumda olanların son sözlerini söylemek istedim. Dilsiz bırakılan, nerden, nasıl vurulduğu, çaresizliğe mahkum kılındığı bile belli olmayan bir halkın, tarihin en eski, ama ihanete en çok uğramış halkının gerçeğini, çığlıklarını yansıtmak istedim"

Rêber Apo

Tuzluçayır'ın eğilmez fidanıydı Sinan

Gözlerinde görüyorum baharın gelişini
Gözyaşlarında nisan yağmurunu
Gülüşünde güneşin doğuşunu
Amansız ölümlerde yaşama sevincini

Doğan (Sinan Altun)

Adı, soyadı: **Sinan ALTUN**

Kod adı: **Doğan**

Doğum yeri ve tarihi: **Ankara, 1975**

Katılım tarihi: **2001**

Şehadet tarihi ve yeri: **21 Nisan 2006, Lolan-Xinere**

Bir takvimi bilirsiniz, dört mevsim, 12 ay ve ayları oluşturan gün sayısını. Oysa bu ayların yüreğimize öylesine derin izler ve bitimsiz manalar yüklediğini nereden bilebilirsiniz ki. Bu ayların her gününde Kürt'ün delikanlı ve kahraman çocuklarının yürek işçiliği yatar. O yüzden hiç kimse için olmadığı kadar bu takvimlerin bizim için bir anlamı vardır. Bittikçe sayfaları çevirmenin, yine bittikten sonra yırtıp atmanın bizim için kolay olmadığını herkesin bilmesi gerekir. O yapraklar, bizde hiçbir zaman sararmaz ve solmaz. Yaşamımızın birer gerekçesi gibi yüreğimizin en sıcak köşesinde saklarız. Tarih ve takvimler, sadece bir zaman göstergesi olamaz bizim için. Her günü bir yoldaşın adını ve izini taşır. Bundandır ki, her günün doğuşunu ve batışını onların yüzünde biten son gülüşlerle karşılarız. Bundandır özlemlerini yanımıza alarak özlememiz, hüzünlerini hüzünlerimize katarak dalıp gitmemiz…

21 Nisan… unutulmaz hain gece. Ansızın yüreğimize yeni bir sayfa daha eklendi takvim yapraklarından. Bir hançer yarası gibi yüreğimizi kanattıkça bizi kendimize getirdi. Daha ayrılışın ilk gününde Tuzluçayır'ın esmer yürekli çocuğuna ait şu sözler büyük bir yankı uyandırdı beynimizde; *"Hala Diyarbakır sokaklarında cesurca direnen halkım için, yine vurulan o çocuklar için ölmek, en onurlu ve namuslu ölümdür."*

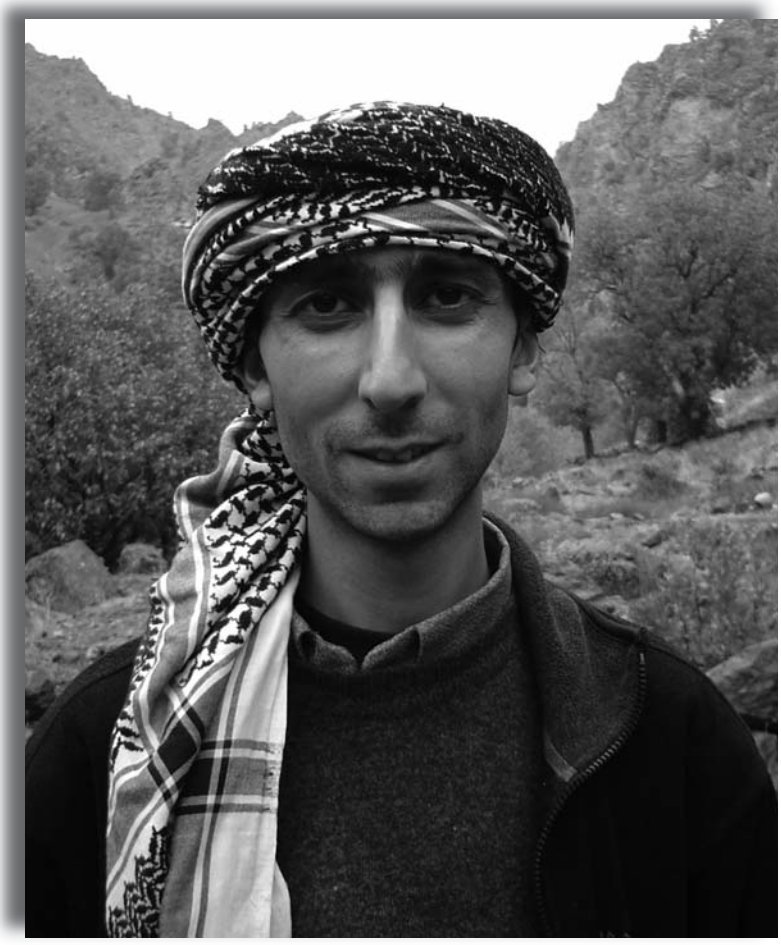
Ve Şair, *"elbet bir bildiği var bu çocukların, kolay değil öyle genç yaşta ölmek"* der. Bir bildikleri vardı elbette, tarihe başkaldırıda, serzenişte bulunuyorlardı. Yaşamı yeniden yaratmak uğruna, yüzlerle ifade edebilecek sayıda toprağa düşmeyi göze almaları kolay değildi. Bildikleri öyle bir şey ki, onun uğruna her zorluğu göğüsleyebiliyor, ölüme gidebiliyorlar. Bu yüzden onların kavgasını, kavgadaki dirençlerini kimse sorgulayamaz. Her

biri düştüğü yere bir bayrak diker ardılları için. Ve onlardan sonra bu yollardan geçmeye karar verenler için yol haritası çizilmiştir artık.

Bir de tabii bu çocukları anlatmak var. Ne çok zorlanır insan onları anlatmakta bir bilseniz. Nereden, nasıl başlayacağını bilemezsin, yine hangi cümleler karşılar yoldaşları, hangi satırlara sığdırabilir ki, insan…

İnsan bir kez doğar ve ölür denilir. Fakat özgürlük sevdasına tutulanlar ve bu sevdanın peşine takılanlar için ikinci bir doğuş hep olmuştur. Doğa ana ve doğanın bir parçası olan dağlar… gerillanın ikinci doğuş yeri. Birçok şeye yeniden tanıklık ederiz dağlarda. Yürümeyi yeni öğrenmiş bir çocuk gibidir insan adeta. Yeniden kurulur her şey. Bir ana gibi ellerinden tutup sana yürümeyi öğreten yol arkadaşların, yoldaşların olur… Acılarının, sevinçlerinin, özlemlerinin tek ortağı onlardır. Her biri ayrı bir renk, ayrı bir güzellik taşır. Gölgesine sığındığın bir çınar gibidirler adeta. Sende bıraktıkları iz kadar hatırlarsın onları. Bazılarıyla öyle iç içe geçmişsindir ki öbür yarın gibidir. İşte Doğan yoldaş da o bazılardan biriydi.

Gölgesine sığındığımız bir çınarımız daha devrildi. Nisan yağmurlarıyla toprağa emanet ettik onu. İlk olmayan, ama asla son olmayacak en büyük yarım kalmışlıklarımızdan birini, belki de en acı verenini iliklerimize değin yaşamaya mecbur kaldık. Gidişi yüreğimizi sarstı, giden yoldaşlarının onun yüreğini sarstığı gibi. Halasının oğlu Cumali'nin şehadetinden sonra her sohbetimizde "Hep iyi çocuklar ölür" derdi. Nerden bilebilirdi ki, onun gidişiyle bir iyi çocuğu daha kaybedeceğimizi. Yoldaşlarının gidişi ardından döktüğü gözyaşlarıyla arındırmıştı yüreğini. Ölümün soğuk sessizliğine ne o kendisini alıştırabildi ne de biz.

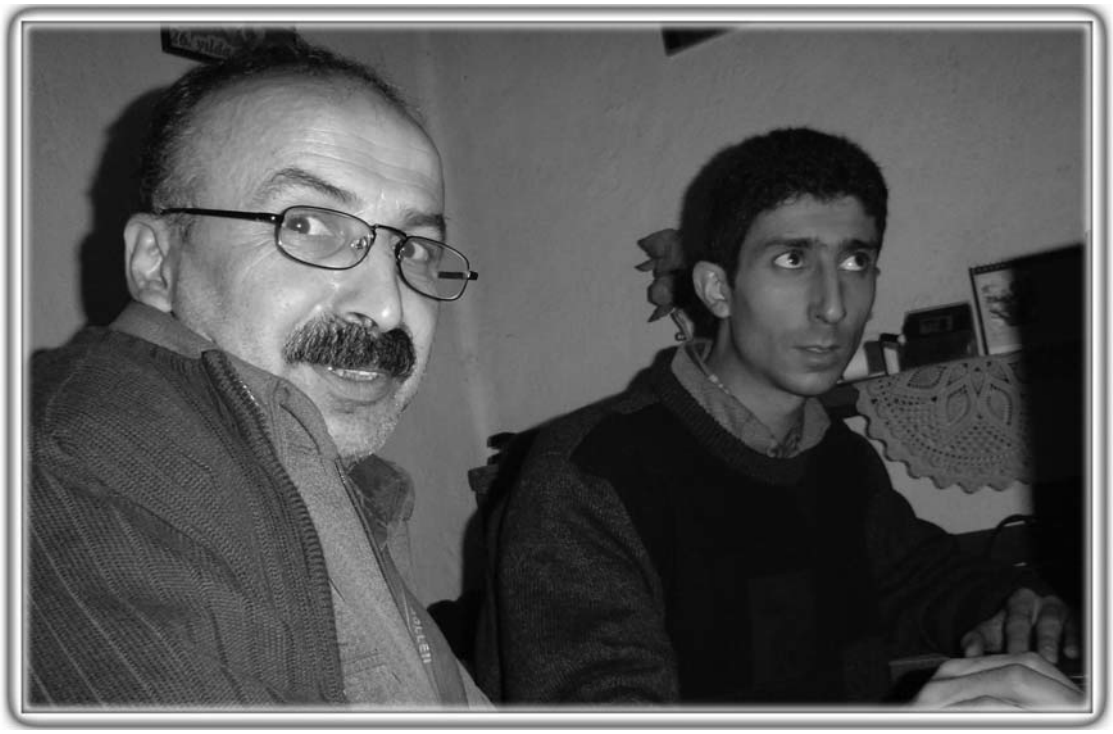
Tuzluçayır'ın eğilmez fidanı, esmer yürekli Doğan yoldaşla 2002'de Kandil'de tanıştım. Ancak o zaman kısa bir birlikteliğimiz olmuştu. Esas olarak birbirimizi tanımamız, yine Dolakoke'de yarım bıraktığımız yerden başladı. Tanışma faslımız bitmeyen uzun nöbet saatlerinde başlamıştı. Genelde nöbetçi ben, O ise yalnız bırakmamak için sohbet etmeye gelendi. Sohbetlerimiz, yoldaşlığa, dostluğa ve özgürlüğe dair varolan tutkularımızı kapsardı. Yoldaşlığa, dostluğa büyük anlamlar yükleyerek başlattık arkadaşlığımızı. Ve arkadaş-

lığımız şehadetine kadar yürek yoldaşlığında bir bağlılıkla devam etti.

Doğan yoldaş, büyük bir örgütçüydü. İnandığı gibi yaşardı, yaşam ve örgüt karşısındaki ciddiyetiyle bilinir ve tanınırdı. Yanlış tutum ve yaklaşımlar karşısında her zaman ve her koşulda ilk tavır sahibi olandı. Yoldaşlarına tutkuyla bağlanmak, yanlışları karşısında durmak, doğrularına sınırsız destek sunmak bir yaşam biçimi olmuştu onun için. Yaklaşımlarındaki sadelik ve tavırlarındaki netlikle herkesi etkilemeyi başarırdı. Çünkü her şeyden önce hissediyordu yoldaşlarının yaşadıklarını, adeta onlarla soluk alıp veriyordu. Bu dağlarda yaşamanın anlamını bilmeden, örgütün ve yoldaşlarının amaçlarıyla kendini yoğurmadan, bunu iliklerine kadar yaşayarak hissetmeden, bu yaklaşımları sergilemek çok zordur. O bunları en iyi yaşayan ve hissedenlerimizdendi. Her zorlanan yoldaşının yanında olmasını bilen, acılarına ortak olan, kendini herkesle paylaşmasını bilen biriydi. Kendi zorlanmalarından çok daha önemli sorunların olduğunu ve sürekli onlara yönelmesi gerektiğini biliyordu. Eğer yoldaşlık, dostluk karşılıklı bir armağansa o bizlere bahşedilmiş en büyük armağandı.

Tanıyan arkadaşların gözlerinde, yürüdüğümüz patikalarda seni görüyor ve hatırlıyoruz. Bazen uyurken uykularımdan öperek, elimi sıkarak uyandırıp yoldaşça sohbetlere dalmak istiyorsun. Belli ki sende özlemişsin, benim seni özlediğim kadar. Ama her doğrulup fenerimi yaktığımda yoksun. Gerçek yoldaşlıkta bir çıkar yoktur. Yoldaşlık neşe ve çabanın, sadakat ve özenin, dinleme ve sessizliğin, uyumluluğun ve paylaşımın temleri üzerinden derinleşir. Soylu ve hiçbir masrafı olmayan kutsal bir duygudur. Çünkü hesapsız, çıkarsız sevgiyle doğrudan ilişkilenilir. Ben bunları en derinlemesine ve hiçbir kaygıya kapılmadan, yoldaşlığın çıtasını sürekli yükselterek sende yaşadım. Beynim düşünce gücünü yitirene kadar, damarlarımdaki kanın son damlasına kadar, bu yürek çarptığı, bu gözler gördüğü sürece unutmayacak ve yoldaşlığına bağlı kalacağız.

Mücadele arkadaşları

Doğan:
Arkadaşlığın ve yoldaşlığın keşfine yolculuk

Zaman ve mekana kafa tutan yiğitlerin adları silinmez, tarihin sayfalarına kazınır. Öyle ki insanı hayretler içerisinde bırakan bu doğallığın kaynağını merak eder durursun. Tanımı yakalamaya, özünü keşfetmeye çalışırsın. Türkiye'nin başkenti Ankara'da büyüyen bir kişinin bu kadar berrak ve sade kişiliği nasıl yakaladığını ancak onunla yaşadıkça anlamaya başlarsın. Onu tanıdıkça arkadaşlığının vazgeçilmezliğinde kaybolmak istersin. Pamuktan örülmüş bir kalbi ve şeffaflığın suyunda pekiştirdiği kişiliği ile hep saygınlığı yaratan Doğan'ı yaşamak istersin. Doğan'ı yaşamak

içinse onun yetiştiği koşulları ve içinden geçtiği zamanın etkilerini, öfke ve sevinçlerinin kaynağını kısa da olsa tanımlamak onun edindiği bu özlü devrimci kişiliği anlamlandırmaya ancak yetebilir.

2001 yılında gerilla saflarına katılan Doğan (Sinan Altun) yoldaş hareketimiz PKK'nin kuruluşu öncesi Ankara'da yürütülen ilk faaliyetlerin merkezinde yer alan bir aile ortamında doğup ilk çocukluk yıllarını yaşadı. Tuzluçayır'da kuruluş öncesi gerçekleşen toplantılar ve yoğun faaliyetlere henüz hiçbir anlam yükleyemeyecek yaşta olan Sinan, çocuk ilgisiyle çevresinde olup bitenleri gözlemleyerek yüreğindeki ilk kıpırdanışları o anlarda yaşar. İlerleyen yıllarda Önder Apo'nun kaldığı o odayı, yüreğindeki bu kıpırdanışı derinden bir hissedişle gizli bir müze haline getirecektir. Çünkü o küçük odacığa her girişinde bir halkın önderinin duygularını, hislerini ve sorumluluklarını başka bir dünyaya giriyormuşçasına derin bir etki ile, çocukça saflığında yakalamış olmalıydı ki geleceğini ve devrimci yaşamının temellerini bu anlar içerisinde örüvermişti. Yıllar geçmiş olsa da onun yüreği özgürlüğün merdivenlerine doğru yol almaya başlamıştır. Bulunduğu ortam ve mekan onda düşman ve yitirilmişliğe büyük bir öfke olurken öze dönüşü sağlamanın ruhuna bir an önce ulaşmak için yeni bir Doğan'ı kendinde yaratır.

Doğan;

Arkadaşlığın ve yoldaşlığın keşfine yolculuk demekti.

Sıcak ve masum selamın ateşten kavrayışı demekti.

Yüreklerdeki umudun doğuş ifadesiydi.

Mücadele Arkadaşları

Merhaba güzel yürekli yoldaş

Son yazdığın notu da aldım. Senin gibi moral veren, özlü, samimi, içten, gerçek yoldaşlığı anlamlandıran, karşısındaki insanın halini bilip ona göre yaklaşan dostlarım oldukça, benim sırtım yere gelmez.

Neyse…Çevreden de duyduğum kadarıyla eğitimlere katılımın, etki düzeyin oldukça iyiymiş. Bu da birçok şeye nazaran yeterlidir. Hani hep bana moral veren yazılar ve sözler söylüyordun ya. Bana moral veren önemli şeylerden biri, inan senin yaşama yaklaşımın. Bundan sonrası benim için güven veren, bana destek veren, benim yakınlarımı, sevdiğim insanları benden daha çok seven biri olarak bilmen yeterli oluyor. Yazdığın son yazıdan oldukça ders çıkardım. Yakın bildiğim insanlardan zarar gören ve yakın bildiğim insanlardan özlü güven veren (gören). Ben artık bu ayrımı keskinleştirmeye de kararlıyım. Bunu bir süredir yaptığımı biliyorsun. Hele ahlak, vicdan, saygı, sevgi, bağlılık konuları benim için ilkesel ve netleştirdiğim konular. Onun için bu konuda sen ve yakın bildiğim diğer arkadaşlar konusunda sen ve diğerleri bundan sonra kendi yerine benim yüreğimin (iyi-kötü) derinliklerinde yerini bulacak / buldular. Bundan sonrası için yanında olan Mazlum da sorgulamam içerisinde. Ona eskiden bildiğimiz eleştirileri, düzeltmesini istediğim yönlere, eleştirel yaklaştım. O da ideal, ölçülü, hassasiyetlere dikkat etse vazgeçilmez, ideal ölçülere layık biridir. Ona da selamlarımı söyle. Notu beraber okuyun.

Azad demiş…..o Azad denen saf temiz, güler yüzlü yoldaşı da çok özledim. Bir selamı geliyor, o da bana yeter. Şengule'nin de yeri bende değişmez. Kendini yaşama katsın. Onu sen ve Mazlum yalnız bırakmayın ve kızdırmayın, ona da çok selam. Beni soracak olursanız eskiye göre daha iyiyim. Keskinleştim dedim ya. Ondan dolayı netleşmelerim de somut oluyor. Yanlışlara ters, yoldaşlıklara, olumsuzluklara, netleşmelerim arttı. Onun için daha fazla güçlüyüm ki güç aldığım şeyler bana ve çevreme yetecek düzeyde. Yeter ki çevrem, yakın diye yaklaşım hançerini bana karşı çıkarmasın. Onun dışında eğitimler bitti. Günlük pratik işler, gelen misafirler dışında fazla bir şey yok. Bazen yalnızlaşıp sıkılsam da yalnızlığımı beni yalnız bırakmayanlarla gideriyorum. İyiyim, iyi olmanız, iyi olmamın gerekçesidir. Yakında devreniz bitiyormuş. Kendini her şeye hazırla. Şengule de kendini planlasın. Mazlum, Mazlum ise her şeye hazır zaten. Ha, duyduğuma göre sanatçı olacakmış. Başka iş bulamamış mı kendine! Kültür mültür. Arkadaş örgütlemesini bile yapıyormuş. Akıllı olsun. Neyse işi bitirmiş, hayırlı olsun ne diyeyim.

Üçünüz tehlikeli olmuşsunuz dikkatli olun, yoksa sıkarım topuklarınıza. Keskinim ya!

Drej Mazlum yanımda. Durumu kötü değil, ama iyi de değil. Umarım anlaşılırdır. Yoldaşımızı yalnız bırakmamaya çalışıyorum. Ama yine de istediğim kadar destek alamıyorum. Ne yapalım kamburum çıktı ama daha da güçlüyüm. Sizleri ayrı ayrı ve topluca selamlıyor, başarılar diliyorum. Battal'ın yanındayız. Sizden bahsediyoruz. Onun da size çok selamları var.

14 Mart 2006
Doğan

Can yoldaşıma;

Gönderdiğin notu aldım. Öyle bir anda bana notun ulaştı ki beni belli bir süre moralli ve bilinçli hareket etmem gerektiği düzeyine tekrar uykudan uyanır gibi uyandırdı.

Önce kendimden başlayayım. Gerçekten hissettiğin gibi ben bu sıralar eskiye oranla daha iyiyim. Yine kafama taktığım şeyler oluyor. Hem karşıdan kaynaklı hem benim tecrübe, his ve yetki alacağım olay ve olgulara daha objektif bakmama ve sağduyulu olmama, sorgulamalarımı tek düze kanalize etmekten, doğru ve olması gerekenden yana sorgulamaya götürdü. Onun için eskiye göre daha iyiyim. Benim bir ortağım vardı. O bazen haber gönderiyor, not yazıyor. (derin derin beni ikna eder düzeyde) ben bazen not yazıyorum. Yakında izin almadan gelecek. Belki eleştirilir ama herhalde benden kaynaklı izinsiz gelecek. Sağlığı iyi değilmiş, (başka yerden öğrendim) onun için bir notumda, sağlık sorunlarını halledip öyle gelmesini söyledim...

...Onun dışında eğitimler vardı ancak toplantı, pratik işler vs derken uzun süre durdurmuşuz. Benim vermem gereken bir ders vardı. Ancak durduğundan dolayı şimdi fazla bir şey yapmıyorum. Bir süredir yoğunlaşmam dağınıktı. Ama yeni yeni toparlıyorum. (Senin notundan sonra olmazsa bana yazıklar olsun) tabii, sıkıntılarımı, düşüncelerimi biliyorsun. Ama kabuğuma çekilmek de bana yakışmaz. Belki burada yalnızlaştım ama hala güçlüyüm. Duygularım, düşüncelerim hala derin. Cumali'nin şahadetinin yarattığı derinliği olumluya çeviriyorum ama zorlandığım ve gerçekten etkisinden kurtulamadığım ama güç aldığım şeylerden biridir. Yakında Türkiye'den bana onunla ilgili yapılan slayt gösterisi ve belgesel (sesi ve görüntülü röportaj) CD'leri gelecek. Bir arkadaş bana belgeselinin yapıldığını söyledi. Herhalde ayın başlarında bana ulaşır. Onun dışında bazen daralmalarım ve kızmalarım (ki bunları tahmin edersin olumsuzlukları hazmedemiyorum. Kabul-ret ölçülerim keskindir) dolayısıyla arkadaşları kırdığım oluyor. Onun için genelde yalnızlığı tercih ediyorum, yalan söylemeyeyim, genelde.

Bazen Mazlum ile görüşüyorum. Ama inan her zaman senin eksikliğini hissediyorum. Ona ilişkin; durumu iyidir. Ama...ama...ona güveniyorum da...güvenmiyorum hikayesi var ya. Herhalde o konuda uyarı almış. Ben de uyarıyorum. Fakat nasıl olur bilemem.

Zayıflamam konusunda doğru söylemişler. Sigarayı oldukça azalttım, (yedi gündür hiç içmedim) ama buna rağmen zayıfım. Tek sebebi düşünce.... Ama sağlığım iyidir. Önemli olan da bu değil mi? Sana söz verdiğim gibi kendime iyi bakıyorum da. Duygu ve düşüncelerim beni zayıflatıyor, eritiyor. Ama güçlüyüm. Bir şeylere, bir yerlere layık olmak için öyle de olmam gerektiği bilinci ve inancındayım...

...Geldim sana, kendinden bahsettiğin kadarıyla iyisin. Umarım öylesindir. Sen

gerçekten makul ve bilge bir insansın, (gülme!) gerçekten o yönlerin var. Senin bana yaptığın gibi moral vermek için söylemiyorum. Ama farklılaşmaların, genel, özel değişimler olsa da sen doğru olanı uygulayacak düzey ve bilinçtesin. Yaşama bakış açın ve insana dürüstçe yaklaşımın var. Bunu hiç bozma emi... Bağlılığın, ağır oluşun, güven verişin bana en çok cazip, olması gereken yoldaşlık ve dostluk kriterlerini aşılıyor. Benim de uzun süre önce çıkardığım sonuç; insanın kendini bilmesi, kendini tanımasıydı. Sen de notunda belirtmişsin; insan kendini çözdüğü ve kendine objektif olduğu oranda, yaşamın gizemini ve ayrıntılarını çözer. Yaşar ve yaşatır. Eğitimdeki yoğunlaşmaların sonucu güçlü bir çıkış yapacağını biliyorum. Bu düzeyin ile benim gibi tali şeyleri düşünme!.. Sana güveniyorum. Sana inanıyor, seni destekliyorum. Beni merak eden, beni düşünen, beni soran birilerinin olması ne güzel bir duygu bilemezsin. Unutma ki duygular hep karşılıklıdır. Seni, senin yerine geçerek düşünüyorum. Psikolojisini, pratiğini, düşüncelerini hissederek seni anlamaya çalışıyorum. Çünkü kendimden bir şeyleri birilerinden görsem bunu yaparım. O zaman ben, o – o ben oluyorum. Yoldaşlık, bağlılık, dürüstlük de, açıklık da kaynağını buradan alıyor. Geçmişte birilerine böyle safça yaklaştım, tersine vuruldum. Hislerim senden bana vurulmayı tekrar yaşatmayacağı yönünde. Erdal'ın interneti olmadı. 10-15 gün içerisinde adamlar gelecekler. (yollar açılırsa) durumu iyidir. Seninle konuşacak çok şey var. Kısa sürede karşılaşırsak tartışırız. Beni merak etme, zaman zaman daralsam da, sıkılsam da güç kaynaklarım bana yetiyor. Eskiye göre iyiyim. Yakında daha da iyi olacağımdan emin olabilirsin. Kendimi yeniliyorum. Ama hep güzel, doğru ve olumlu olandan yana. Sen kendinden az bahsetmişsin. Ayrıntılı anlatırsan daha iyi olur.

Göz bebeklerinde yaşamın renkleri var. Onu çevrene hep yaşat.
Seni özlemle selamlıyorum
Kendine iyi bak
Notlarını, haberlerini, nasihatlarını bekliyorum.

Yoldaşlığındır beni yaşatan,
beni hayata bağlayan
Faydalar fa.....sız
İmkanlar....
Uzayan gece...
Saatler zamansız....
Her şey gönlünce olsun

26 Şubat 2006
Devrimci selam ve saygılar
Doğan

Susuyor tabiat anam

Baharın gelişinde,

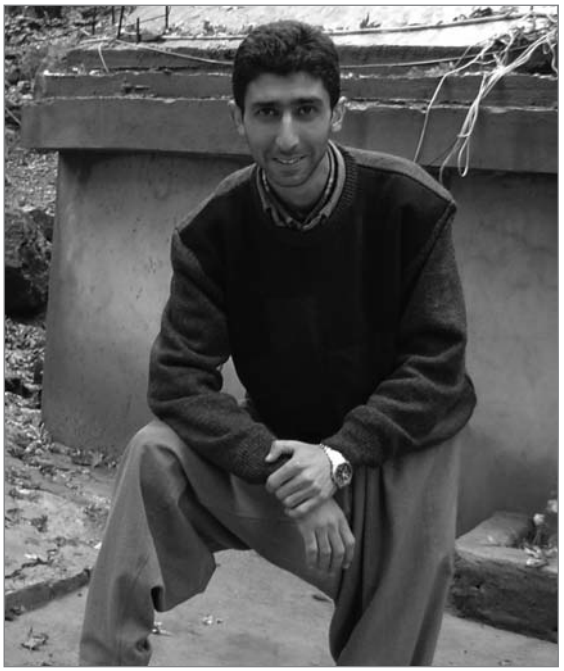
Nisan yağmurlarını

Bekleyen tomurcuklar da durmuş

Ölüm sessizliğinde bugün etraf

İnanmadı hiçbiri

Sensizliğin adını koyamadı.

Deste deste papatyalarla Kürdistanıma geleceğim

"İnsan büyük bir amaç uğruna tüm yaşamını sonuna kadar adarsa ve bu yolda şehadete ulaşırsa, buna ölüm denilemez. bu yaşamdır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Ersin SEFİL**
Kod adı: **Memyan SERHAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Karayazı Erzurum, 1982**
Katılım tarihi: **2003, İzmir**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Nisan 2006, Xinere**

Bekleyin beni

Soylu zamanlara dayanmış
Cıvıltısıyla geleceğim
Çatlamış tomurcuk
Renkleşen tabiatımla geleceğim
Nehirlerinle akıp Dicle'yle bütünleşen
Bir bedende Fırat'la geleceğim
Patikalarında uzanarak
Yollarına düşüp de
Dağlarını aşıp da
Cudi'den Nuh ile geleceğim
Sevdalanıp Sipan'dan Siyabend ile Xecê
Bırca Belek'ten Mem û Zin ile geleceğim

Bir kuş gibi süzülüp Suruç'tan
Derweş ile Adule ile
Meydanlarda kılıçlanmışçasına geleceğim
Nemrut'un yedi renkli güneşinden
365 hanesiyle Mardin'den
Zaferan kilisesinden
Dergahından İbrahim Halil'in
balıklarıyla gölünden geleceğim
Harran'dan bilgelenmişliğimle
Amed'ten surlara dikilmiş sancağımla
Dalgalanırcasına geleceğim
Sığınacağım kudretine
Savunmasız bir ceylan gibi
Deşilmiş karnından alınan bir bebe gibi
Dersim'de uçup
Zilan'dan doğup
Gözlerinin yatağından Munzur'dan
Geleceğim

Yoldurmadan çiçeklerini
Erozyonla birleşen kopuk fırtınasıyla

Göz yaşlarım, duygularımla geleceğim
Ele avuca sığmaz dilin hükmüne sığmaz
Anlatımların yenikliğinde
İknasında yenilmişliğimde
Bakışlarında geleceğim
Neşter değişinde parçalanan cesedinde
Şırnak'tan Mahabat'tan geleceğim
Umutlarını yıkmadan ellerimle
geleceğim

Çakılmış üç kibrit kıvılcımında
Yükselen isyanın davetiyesiyle
Sarhoşluğunda beklentilerin
Mazlumla geleceğim
Zafer komutuyla gökleri delen
Parmakçıklarımla
Gürleyen yıldırımlarla geleceğim
Pasından kurtularak
Yasağından sıyrılarak
Sessizliğinden koparak
Küba'dan Che Guevara'yla
Vietnam'da Giap'la
Mozambik'ten, Angola'dan, Şili'den

Kızıl yıldızımla
Gabar'dan boy veren
Agitlerimle geleceğim
Destanlara yüklenmiş haykırışlarıyla
Dağılmış suskunluğa
Çığlıklarıyla biten görünmezliğinden
Sokaklardan
Kentlerden
Köylerden
Yola düşerek meydanlara
Çökmüş
Sığınakların damlasıyla geleceğim
Bitirmeden türkülerini şarkılarımla
Halaylaşan binlerimle sizlerle
İntifada geleceğim

Çocukluğumla geleceğim
Oyunlarımla geleceğim
Oyunlarımı yasağa bürünmüş
savaştan
Oyunlarımı bileyerek geleceğim
El değmemiş dünyacıkların
Boranlardan

Gülüşlerimle geleceğim
Şekerlemelerimle kurşunlanmış
Suçlu olduğum kardeşliğimle
Alışa gelmişliğimle
Cizre'den
Amed'ten
Deste deste papatyalarla geleceğim

Sinemamda ateşe tutuşan filmlerimle
Tutuşan ellerimle
Tutuşan saçlarımla
Ölmeden geleceğim
Kapamadan kapılarını yaşama
Gerillamla geleceğim
Mahsum'la filizlenen kavganın masalında
Dağların bağrından yükselip
Nurhak'tan
Agıri'den
Engizeklerden
Herekollerden
Sason'dan geleceğim

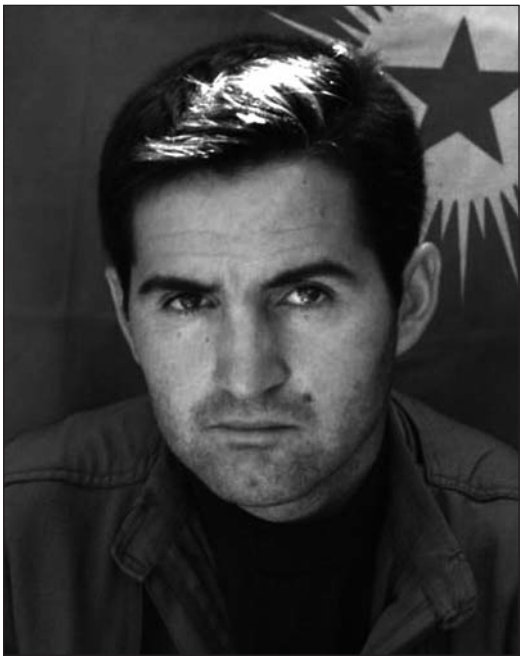
Sevdanın ateşinde tutuşan bedenleriyle
Kızlarımla atomlaşan
Hayatın akışına örülmüş setleri
Parçalarcasına geleceğim
Söylemeden son sözünü
Kalaşnikofun senfonisinden bestelenen
Halkımın aşkından geleceğim
Zamanın intikama susamış kuraklığına
Tetiğimizin bereketiyle geleceğim

Karınlıkları yırtan
Toprağından bağrından
Çizilen ülkeye
Uyku bilmez...
Ölüm bilmez ...
Yiğitlerimizle...
Güneşimle....
Ovalarla...
Şehirlerle...
Dağlarımla...
Önderimle...
Apomla varlıklaşan
Kürdistanımla geleceğim

Şehit Xebat (Yılmaz Altun)

Sessizliğin sesi

Adı, soyadı: **Cemil YILDIRIM**

Kod adı: **Özgür DENİZ**

Doğum yeri ve tarihi: **Kırşehir, 1977**

Katılım tarihi: **1997, Balkanlar**

Şehadet tarihi ve yeri: **17 Nisan 2006, Kelareş**

Sessizliğin içine çok şey sığdırabilirsiniz. Hayallerinizi, öfkelerinizi, umutlarınızı, sevinçlerinizi, özlemlerinizi... Neyi isterseniz hepsini alır. Okyanus gibidir sessizlik, sonu gelmez yollar gibi, buğday tarlalarındaki buğday taneleri kadar çok şey alır içine. Cömert olduğu kadar bencildir. Bunca şeyi içine alır ama istemezse kimselerle paylaşmaz. Zavallığı çağrıştırır kimilerinde. Kimisinde asaleti. Sessizliğin de bir sesi vardır. Kulaklarınızla değil gözlerinizle duyarsınız. Bana en çok asaleti çağrıştırır. İnsanların soyağacına yazılı olan asaletten değil, yüreğine yazılı asalleten bahsediyorum. Niye mi? Özgür, benim bildiğim adıyla Cemil'de gördüğüm için bu türden bir sessizliği.

Şimdi aradan onca yıl geçtikten sonra yitirmelerden takatsiz kalmış yüreğim ve zihnimden Cemil'e dair hatırladıklarımı çekip çıkarmak gerekiyor. Gecenin sessizliğine sığınıyorum. Sessizliğin içine gizlenmiş bir şeyler vardır mutlaka. Cemil gibi az konuşup çok şey anlatmak istiyorum. Yeni öğreniyorum bunu. Konuşmanın her şeyi anlatmak olduğunu sanan bir gafilmişim meğer...

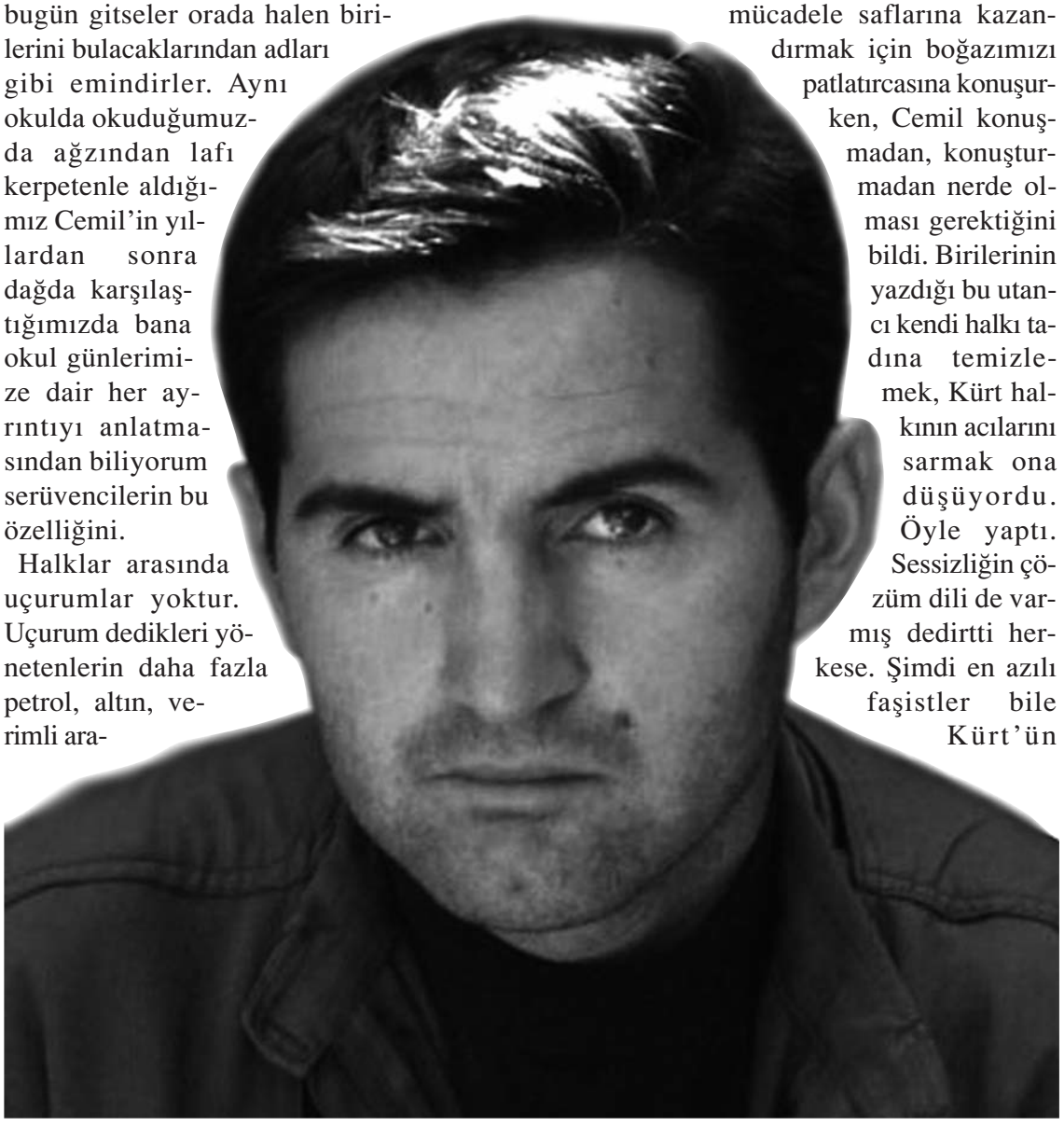
Kırşehir'de başlayan bir hayat İran coğrafyasında neden sona ererin cevabını vererek mi başlasam yazmaya. Yoksa bir Türk'ün Kürdistan uğruna genç yaşta, okuduğu üniversiteyi, tek çocuğu olduğu ailesini, sevdiklerini ardında bırakıp neden yollara düştüğünü anlatarak mı? Bizde çok vardır böyle hikayeler. Herbiri yüreğimizin sınırlarını genişleten ağulu bir acıdır.

Her devrimci bir serüvencidir aynı zamanda. Önüne konulmuş sınırları ihlal etmeyi severler. Hep başka sabahlara uyanmak isterler. Gök

aynı gök olsa da mevsimler değiştirir çehresini hayatın. Yollar, nehirler ve insanların anlattıkları başkadır. Onları dinlemek isterler. Büyüdükleri mahalleyi, çocukluklarını, anılarını oradan hiç çıkmamış olanlardan çok daha ayrıntılı hatırlarlar. Hatırlamazlar daha hep orada nefes alırlar. Evlerinin yokuşundaki erik ağacı ne zaman çiçek açar, rengini bilirler. Kahve önünde bekleyen yaşlı ihtiyarın tesbihi kaçlıktı, onu da bilirler. Çocuklar evden kaçtığında hangi kuytuda buluşurlar, bunu da bilirler. Üstelik bugün gitseler orada halen birilerini bulacaklarından adları gibi emindirler. Aynı okulda okuduğumuzda ağzından lafı kerpetenle aldığımız Cemil'in yıllardan sonra dağda karşılaştığımızda bana okul günlerimize dair her ayrıntıyı anlatmasından biliyorum serüvencilerin bu özelliğini.

Halklar arasında uçurumlar yoktur. Uçurum dedikleri yönetenlerin daha fazla petrol, altın, verimli arazi, para kazanmak için uydurduğu bir safsatadır. Halklara, birlikte yaşamak için her sabah yüzümüzü çevirdiğimiz mavi gök yeter. Yağmurlar herkesi ıslatır, güneş herkesi ısıtır. Zulüm herkesi acıtır. İşte bunu bilirdi Cemil. Uçurum yoktu hiç. Tüm cesaretini toplayıp, aşağılara bakmadan karşıdaki kayalığa atlamaktı devrimci olmak. Uçurumları aşmak keskin bir cesaret isterdi. Bir ceylan çevikliğinde yaptı bunu.

İçinde kopan fırtınaları duymamız mümkün değildi. Sessizdi çünkü. Biz başkalarını mücadele saflarına kazandırmak için boğazımızı patlatırcasına konuşurken, Cemil konuşmadan, konuşturmadan nerde olması gerektiğini bildi. Birilerinin yazdığı bu utancı kendi halkı tadına temizlemek, Kürt halkının acılarını sarmak ona düşüyordu. Öyle yaptı. Sessizliğin çözüm dili de varmış dedirtti herkese. Şimdi en azılı faşistler bile Kürt'ün

kart-kurttan geldiğini söylemiyor. O zaman böyle şeylerle insanları kandırmak kolaydı. Cemil kanmadı bunlara... Sizin haklı davanıza saygı duyuyoruz diyenlerden olmakla yetinebilirdi. Serüvenciler yetinmezdi ya. Haklı davamızın bir neferi olmayı istedi.

Sessizlik deyip de geçmeyin o ne müthiş bir gözlemcidir. İçinde biriken kelimelerin en doğrusunu seçip sahibine ulaştırmak ustalık gerektirir. Konuşmayı çok sevmezdi ama konu eleştiri olunca kelimelerini paylaşmaktan çekinmezdi. En doğru lafı dolandırmadan, incitmeden, kırıp dökmeden söylemek onun işiydi. Gerçekleri yalın ifade etmekte üstüne yoktu. Okuldaki komitemizde yer alan herkese Cemil'in eleştiri oklarından bir tanesi batmıştır mutlaka.

Cemil kararını 1996 yılında verdi. Uçurumlar var diyenlere karşı çekmişti kılıçlarını. Denizlerin, Mahirlerin, Kemal ve Hakilerin, sözünün eri olanların ardılı olmak istiyordu. Onlar nereyi gösteriyorsa içindeki deli tayları o yöne sürecekti.

Balkanlar sahasında temel eğitimini aldıktan sonra 1997 yılında Önderlik sahasına gitti. Cemil'in çıkışı okulumuzdaki sol hareket üyelerini şaşkına çevirdi. Bu nasıl hızlı bir dönüşümdü, bu nasıl bir kararlaşma idi anlayamadılar. Onlar sessizliğin bir sesi olduğundan bihaberdiler. O ise Kürt'ün dünyasının bu denli acılı bu kadar renkli oluşuna şaşıyordu akademide. Dinlediği her hikaye onu derinden sarsıyordu. Acı, bir camda oluşan buğuydu. Elinle biraz araladığında dışarda yemyeşil bir manzara görüyordun Kürt'ün dünyasını. Bu çöl iklimi coğrafyada herşeyini öğrenmeye açtı. O yine sessizliğiyle anlamaya çalışıyordu. Anladıkça içindeki vahalar galebe çalıyordu çölleşen yanlarına. Yabancılık hissetmedi çünkü tek bir dili vardı insanların. Aynı göğün altında yaşamak bile yeterli bir ortaklık sebebiydi. Halklar arası uçurumların sahteliğini iyice anladı.

Aradığını bulmanın huzuruyla Cemil bu ortamda gittikçe canlandı. Sessiz duruşunun ardında kopan fırtınalar gözlerine bakan herkes tarafından fark edilir hale geldi. Az kişiyle ama çok derin tartışmalara giriyor, yoğunlaşmalarını, gözlemlerini bu tartışmalarda dile getiriyordu. Cemil akademi ortamını en ciddiye alan, en çok kafa yoran ve yoğunlaşanlardan biriydi demek abartı olmaz. Yeni katılmış olmasına rağmen onun duruşu, gözlem, değerlendirme ve anlama gücü en eski ve tecrübeli yoldaşlarında bile ona karşı bir saygı uyandırıyordu. Tam da bu yüzden düzenlemeler olduğunda her grup komutanının ısrarla ekibine dahil etmek istediği biri oldu. O'nu tanıyan herkes pratik alanlara onunla gitmek istiyordu. Herkes bu sessizliğin kavgada bir fırtına koparacağını hissediyordu. En çok Dersim'e gitmek istese de gerillacılığa ilk adımı Zagros sahasında attı.

Akademide hazırlanan Zağros grubuna dahil olarak yönünü Kürdistan dağlarına çevirdi. İlk ateşinde duman çıkardı mı, ilk göreve gittiğinde ayakları yerden kesildi mi, ilk nöbetinde uyuyakaldı mı, ilk mutfakçı çıktığında yemeği pişirebildi mi yoksa pirinçler çiğ mi kaldı, ilk eyleminde silahından ilk çıkan kurşunda öfkesinin insan yanını yok etmesinden korktu mu. Bunların hiçbirine tanıklık edemedim. Ayrı yerlerde başladı gerilla hayatımız . Ama o hep bizim okulumuzun gururu oldu. Tam 7 yıl sonra Kandil'de gördüğümde çakı gibi bir gerilla olmuştu. Yine sessizdi ama ben gözlerini dinledim. Doğru yerdeyim dediler bana. İnsan zirvelere tırmandıkça uçurumlar küçülüyor dediler. Kürdistan benim de ülkem, sessizliğimin nedeni bu zulmün, acıların kelimelere sığmaması dediler. Cemil'in sesi değil sessizliği anlattı bana bunları.

Doğru duyduğumu bir nisan günü Kelareş'te şehit düştüğünü öğrendiğim zaman anladım..

Zilan Diyar

Güneşin sofrasında

Cemil Yıldırım (Özgür Deniz) arkadaşın, ülkeye giderken Rêber Apo ile sözleşmesidir:

Özgür: Adım Özgür. 1977 Kırşehir doğumluyum. Aile yapısı küçük burjuva ve kemalizmden etkilenmiştir. Partiyle tanışma üniversite sürecinde oldu. İki yıl YCK faaliyetlerine kaldıktan sonra, '96'nın Aralık ayında Balkanlar sahasından partiye katıldım. Burada sekiz aylık eğitim sürecinden sonra bu sahaya geldim. Aşağı yukarı yedi buçuk aylık bir süreçtir de bu sahadayım. Bu sahaya gelmeden, özellikle daha önce partiyi tanıma geleneksel solun bakış açısından pek farklı değildi. Bu sahada partiyi ve Önderliği tanıma ve anlamaya çalışma oldu. Yine Türk kişiliğinin partiyle tam bütünleşmemesinin nedenleri üzerinde belli bir yoğunlaşma oldu. Bunları pratikte gösterememe olsa da, bilince çıkarttığımı söyleyebilirim. Kendimde bulunan geri, yetmez özelliklerin, pratik sahada nelere yol açacağını burada görebilme fırsatını bulabildim. Ve belirli bir kararlaşma sürecini de yaşadığımı söyleyebilirim. Bu temelde, ülkeye gitmeye hazır olduğumu belirtebilirim.

Önderlik: Özgür, Kırşehir'in neresinden?
Özgür: Merkez.
Önderlik: Yaşın kaç?
Özgür: 21.
Önderlik: Okuma düzeyin?
Özgür: Üniversite terk.
Önderlik: Kaç?
Özgür: Üçüncü sınıf.
Önderlik: Hangi bölüm?
Özgür: Eğitim Fakültesi.
Önderlik: Nerede?
Özgür: İstanbul.

Önderlik: Sempetizanlık ne zaman başladı ve hangi etki altında gerçekleşti?

Özgür: Sempetizanlık, üniversite sürecinde başladı. Daha önce lise döneminde geleneksel Türk soluna belirli bir sempatizanlık vardı. Fakat orada özellikle geleneksel solun söz, eylem, davranış arasındaki kopukluğu vardı. Umduğumu bulamadım. Bunu parti'de bulabildim.

Önderlik: Yani, devrimci hevesin güçlü müydü, demek istediğim, sola ve PKK'ye yönelişte?

Özgür: Evet, Başkanım.

Önderlik: Devrimle yaşamak istiyordun.

Özgür: Dogrudur, Başkanım.

Önderlik: Seni devrim heyecanı, devrim bağlılığı buraya getirdi.

Özgür: Doğrudur, Başkanım.

Önderlik: Yani, PKK'yi tercih ederken sözüyle davranışı..

Özgür: Bir bütündür.

Önderlik: Bir bütündür. Bu konuda, şovenizm etkilemedi mi seni?

Özgür: Hayır, Başkanım. O kadar etkisi altında değildim. Yine ailede kemalist özellikler vardı fakat belirli bir şey yoktu. Yani Türk ulusçuluğu üzerinde, böyle bir ırkçılığı yoktu.

Önderlik: Demokrat mı?

Özgür: Evet, Başkanım, demokrat bir yapısı vardır.

Önderlik: Peki Özgür. Kaç aydır buradasın?

Özgür: Yedi buçuk aydır.

Önderlik: Yeterli sanırım.

Özgür: Yeterlidir.

Önderlik: Eğitimden bir öğrenci olarak, az sayılmaz. Yaş da uygun. Demin Alman arkadaşımız için de söyledim, aslında dünya devrim odağında olmak, büyük heyecan veriyor. Orada, gerçekten yanlız Kürt yaratılmıyor, Özgür. Orada, yeni bir insan yaratılıyor. Yaratıldığı gün, ikinci gün, onun temsili Ankara ve çevresinde, işte Kırşehir'de. Bunu, böyle bilmen lazım. Alman arkadaşımız bile, hem Alman devrimcisi olduğunu da rahatlıkla dile getirdi. Kürdistan'da çözümlenecek TC, zaten bitecek olan TC'dir, değil mi? Bu da eşittir, özgür Türkiye'dir. Adını Özgür koymuşsun. Kürdistan'da, gerçekten gerçekleşecek özgür kişilik, özgür Türkiye demektir. Özgür toplumdur.

Özgür: Başkanım, katılımımdan önce, halktan belli bir yabancılaşma vardı. Daha çok enternasyonal temeldeydi. Fakat partiye katıldıktan sonra, özellikle kendi halkımızın da özgürlüğe daha muhtaç olduğunu daha iyi anladım.

Önderlik: Yüzde yüz böyle. Yani Kürdistan'da kazanan devrim, yüzde yüz Türkiye devrimidir. Yani yüzde doksan dokuz da değil.

Özgür: Doğrudur, Başkanım.

Önderlik: O açıdan yani, yüzde yüz bir Türkiye devrimcisi olarak savaşa gidiyorsun, savaşıyorsun. Başarın da öyle olacak. Bunun dışında, sanırım, temel Önderlik hususlarında bir aydınlanma var.

Özgür: Doğrudur, Başkanım.

Önderlik: Çizgiye uygulamasında, militanlığa anlam verme var.

Özgür: Doğrudur, Başkanım.

Önderlik: Temizsiniz, örgüt tarihinde bir tıkanma durumunuz yok. Bu zorlayan, kaybettiren nedenlere düşmemeye, dikkat edeceksiniz.

Özgür: Burada, savaş sorunları, özellikle savaşta neden kaybettiğimiz üzerine belirli bir yoğunlaşma gerçekleşti.

Önderlik: Kaybetme nedenlerine hiç yer vermeyeceksin. Kazanma nedenleri de çok çarpıcıydı. Onları, büyük bir duyarlılık ve sorumlulukla uygula; bu sanıldığından daha fazla bizim saflarımızda olumlu etkiye yol açar. Yani, bir Haki Karer devrimciliği olarak, bir Türkiye devrimciliği olarak; kesin, gerçek, saf, dürüst ve amaca bağlı PKK militanı kimdir, onun temsilini mutlaka yapmalısın.

Özgür: Takipçisi olacağım, Başkanım.

Önderlik: Tabii, etkilensinler etrafındakiler. "Bu değerli bir yoldaştır, PKK'nin ruhuna da, çizgisine de tam bağlıdır" desinler. Bu, eylemlerden daha fazla olumlu, yaratıcı bir etki bırakır. Bunun dışında, diğer hususlar, pratik hususlardır, askeri hususlardır. Eğitimi de alırsın. Doğayla bütünleşme, silahla bütünleşme, taktik tarzla bütünleşmede herhalde yaratıcı yönlerini de harekete geçirerek, sonuç alacaksın sanıyorum.

Özgür: Kesin, Başkanım.

Önderlik: Oldu. Başka böyle, söz çerçevesinde oturtulacak şeyler çok da, genelde devre zaten büyük bir karar gücüydü.

Özgür: Devrede, kaliteli bir kararlaşma yaşandı.

Önderlik: Çok güzel bir düzey de var. Tüm zorluklara rağmen, yürüyebilecek, hatta gelişebilecek kadardır. Heyecanlısın tabii.

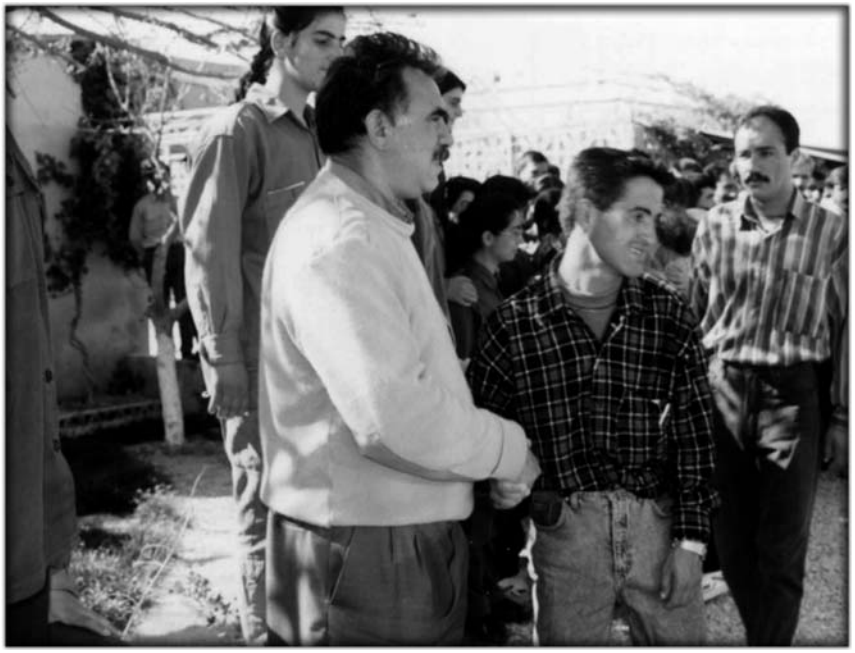
Özgür: Doğrudur, Başkanım.

Önderlik: Şimdi, senin özgünlügün şu, tekrar vurgulayayım, başarın Türkiye devrimciliğinin başarısıdır. Yani bir de, bu DHP dediğimiz olayın başarısıdır. Kendini, dogal olarak onun militanı olarak da görüyorsun. Tabii yüzlerce yoldaş var şu anda. Bir partidir o da, Türkiye partisidir ve birlikte zafer yaratılmaya çalışılıyor. Grup gitti, gördün. Bu kadar yoldaşça, bu kadar birlikte bir yürüyüştür. Fakat mutlaka başarıların olmalı Özgür, oldu mu?

Özgür: Kesin olacak, Başkanım.

Önderlik: Oldu, kısaca, seninle kuvvet kazanacağız. Aydın birisi olman itibarıyla yaratıcı bir çizgi uygulamasıyla birlikte, günlük olarak yaşamın yoldaşlık örneklerini sergilemenle katkıların daha etkileyici olacaktır. Bu anlamlıdır. Bunun başarısını sürekli diliyorum, selamlıyorum.

Parti Merkez Okulu
Nisan 1998

SEVDA UÇURUMLARI

Gel desem geliz mi şimdi
Gönlümün uçurumlarında beklediklerim?
Artık dağıtmıyor sigara dumanı
Katmerleşen efkarımı
Böyle kaç bahar tutsaklığında
Yaralı yüreğim kanar
Damla damla acılardan süzülen
Biz yudum özgürlüktü,
Umutla serptiğimiz tohumlar
Hani nerede kaldı göçmen kuşlar
Biz de mevsim ilkbahar
Güneşten önce ışık vurmaz yollara
Kim biliz ki her akşamüstü
Gözlerim dolar
Sakın ha sebebini sorma
Cevabı dünden verildi
Eli taş tutan çocuklara
Çocuk deyip geçmeyin
Yaşamı en çok onlar anlar
Ben ise yüreğimi vurmuşum dağlara

Zaman elimde ateş
Karanlıklara ışık olur
Işık taşırım yarınlara
Kuruyup çatlasa da dudaklarım
Tenezzül etmem bulanık sulara
Gücüm yetmezse de geçmeyi
Yelken açacağım
Sonsuz okyanuslara
Biz ben tanıktım... biz de!...
Al şafaklar tazeliğinde
Biz kaç tomurcuk
Daha açılmadan kanlara boyandığını
Kaç fidan
Bu sevdanın uçurumlarında
Kırılıp düştü
Her bizikanayan bizer ülke iken
Öbek öbek
Dalga dalga
Gökte yıldızlara kardeş oldular
Güneşten bizer ateş parçası yıldızlar.

Dur gitme götürme yüreğimin yarısını

"Şehitlerimizin hazırladığı bu zemin üzerinde halkıma bir şeyler sunabilirsem, kendimi çok bahtiyar hissederim"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Mustafa ÇELİK**
Kod adı: **Rezan**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin, 1982**
Katılım tarihi: **1998, Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 2006, Kelareş**

yeni bir sayfadan mı başlasam,
yoksa eskisinden mi?
yıldızların dumanında göremiyorum seni
yakıyorum sayfaları
küllerini kanla içiyorum.
acıların senden daha ağır gelir heval
senin aradığın tanrı
henüz doğmamıştı anasından
senin insan oluşuna
inanamam
bir yanlışlık olmalı
bir yağmur damlasının kanadında geldin
kıpkızıl bir selle gidiyorsun
senin kemiklerin üzerinde
yıkılırken mezarlar
sedyen
kemiklerimizdendi
ey yüreğimizin umudu
senin gülüşün bugün güldürür beni
fakat gidişinle
titrer yürekler
benden önce açtın gözlerini
evrenin acılarını
benden önce tanıdın
kimin yoluna
kim gitti
kim geldi
bilirsin.
sınırsızdı günahların

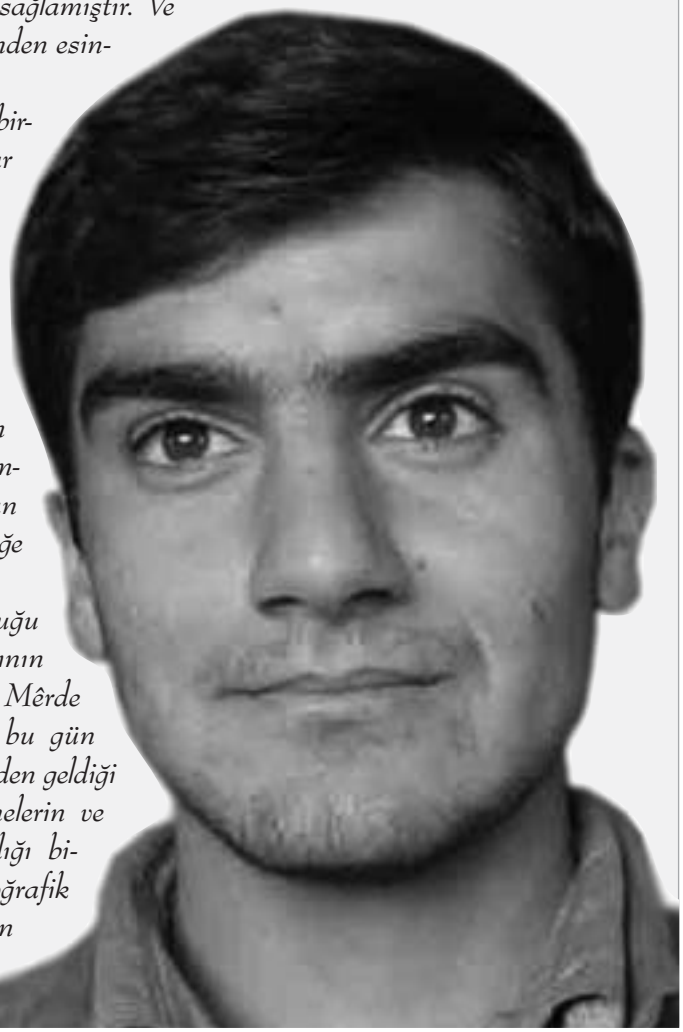
acılara bulanmıştı emdiğin süt
saf değildi.
daha ne zaman kadar
donmuş melodilerle
beni uykudan kaldıracaksın
evet, sen görmemiş miydin?
dağların ağzından çıkan dağları
çığ düşen vadi ağızlarını
gözyaşlarıyla yıkanan gülleri
öksüz bir çocuğun özlemini
nasıl… bir tufanla
sessiz sedasız bir kışı boğdular
adını sormayın bana
başucumda yanımda yatmayın
ve bir tufanla doldu duygular
öldüler…
ölüm yağmur gibi yağarken
saliseler bir saliseden ayrılırken
ve zaman koparken zamandan
boğuluyordu çığlıklar
çığlıklar!
tufanın rüzgarıyla uçuştular
dört ağızdan haykırdılar
çabuk ol heval
dağların soluğu kinlidir
gülüşünü bugün sakla
kıskanır belki beyaz tufan
gülüşünde kusar belki
karanlıkta el sallama bize
düşme yollara
dur zaman
oradan inleme
geldiler- geldiler
gökyüzünü yardılar
karı yaktılar
gözyaşlarıyla erittiler
dur gitme
götürme yüreğimin yarısını

Partiye biryesel özeleştiri raporumdur

Kod adım Rezan.

Doğup büyüdüğüm yer Mardin'e bağlı Nusaybin ilçesidir. İlçe mardin'in en geniş ovasında yer almaktadır. Suriye sınırının ya da Küçük Güney'de bulunan Kamışlo şehrinin hemen yakınındadır. İlçenin batısından Kızıltepe, doğusunda Cizre, güneyinde ise Bagok dağları bulunmaktadır. Nusaybin çevresinde üç yakın köy bulunmaktadır. Bu köyler, doğuda Duruca ve Girmeli kuzeyinde de Bahçebaşı'dır. İlçeye en yakın köylerden birisi benim köyümdür. Köyün 10 km doğusunda tarihi İpek yolunun tam bitişiğinde bir belde büyüklüğünde yer alan Duruca nahiyesidir. Bölgenin genel iklimi, ovadaki sıcaklardan kaynaklı yılın büyük bir kısmı hep yağmurlu geçmeketedir. Alanın coğrafik-doğal koşulları kültürel özelliklerini de kazandırmıştır. Geniş ovanın sahip olduğu verimli toprakların işletilmesi beraberinde tarım kültürünü de yaygınlaştırmıştır. Yine bu ovadan geçen İpek Yolu ile Nusaybin'de bulunan Suriye sınır kapısı ticaretin yaygın biçimde gelişmesini sağlamıştır. Ve beraberinde farklı kültürlerin de biriminden esinlenmesini sağlamıştır.

Mardin'deki halklar topluluğunun birleşimi bir mozaiği andırıyor. Bu halklar genelde Kurmanc, Süryani, Ezidi ve Araplardan oluşmaktadır. Halklar arası ilişkilerde kültürlere ve değerlere karşı hoşgörülü yaklaşımlar görülmektedir.

Mardin'in tarihi bir geçmişini ve günümüzdeki gelişim evresini tam olarak bilmemekle beraber son dönemlerde yararlandığım bazı kaynaklardan ulaştığım bilgileri kısa da olsa belirtmeğe çalışacağım.

Mardin adının Asur İmparatorluğu zamanında imparatorun kendi kızının adını verdiği, kızının isminin de Mêrde olduğu söylenmekte ve bu nedenle bu gün bile söylenen 'Merdin'in Mêrde isminden geldiği anlaşılmaktadır. Uygarlıksal gelişmelerin ve imparatorlukların ovalarda sağlandığı bilinmektedir. Bu yüzden Nusaybin coğrafik konumundan dolayı bir çok kültürden etkilenmiş ve etkilemiştir.

Yine Nusaybin'in tarihi geçmişini irdelersek M Ö 600-500 yılları arasındaki Heredot tarihinde 'Nicibin' olarak geçtiğini görebiliriz. Ve daha sonraki dönemlerde İskender'in Kürdistan'a girişiyle Pers İmparatorluğunu yıkmak için düzenlediği seferde bir kaç günlüğüne Nicibin'de konumlandığı anlatılmaktadır. Özellikle MS gelişen islam ideolojisini yayılmacı ve baskıcı politikasının ovalık kesimlerde etkili olması islam kültürünün daha erken yayılmasına ve hakim kılınmasına neden olmuştur. Günümüzde de bu kültürün etkinliğini görebiliriz. Böylesi yerlerde uygarlıksal gelişmeler hakim ideolojilerin etkisi altında gelişmekte ve inkarcı olmaktadır. Bu nedenle Nusaybin'de işbilikçilik ve feodalizmin etkileri koruculuk sistemi adı altında halen varlığını sürdürmektedir. Halk olarak ovada direnmenin imkanlarının az olmasından dolayı kendisine olan güvenin az olmasıyla karşıtlarının lehine tavır takındığı gerçeği var. Bular halkın olumsuz yanları olurken, yine uygarlıksal gelişmelerle at başı olduğundan uygarlığa daha erken bir katılım sağlar ve aydınlanır.

Yine içinde bulunduğumuz bu son dönemlerde bölgede yapılan arkeolojik çalışmalar sonucunda elde edilen bulgular neolotik çağın burada da çok köklü yaşandğını açıkça ortaya koymaktadır. Bu gün bile neolotik çağın etkilerini görebiliriz. Genel toplumsal yapı, her ne kadar farklı ideolojilerin etkisi altında kalmış olsa da gerçek benliğini bir bütün olarak yitirmiş değildir. Yaşam biçimine bakıldığında neolotik çağdaki tarım kültürüne dayalı olduğunu ve dayanışmacı, eşitlikçi, özgürlükçü kıvılcımlarını halen yansıtmaktadır. Bir kıvılcım gibi yansıyan eşitlikçi eğilim PKK'nin başlattığı ulusal özgürlük mücadelesiyle alevlenmiştir. Tabii bu halkın özgürlük eğilimi de neolotik çağdaki özgür yaşam arayışından gelmektedir.

Şüphesiz böyle bir tarihi geçmişe sahip olan bölgedeki toplumun bir bireyi olarak kişiliğimde yol açtığı özellikler olmuştur. Özellikle ilk başta oluşan özellik, zihniyet yapısından kaynaklı sorunların çözüm arayışını engelleyen dini dogmatizimdir. Olumlu özelliklerden birisi de her inanca ve kültürel değerlere karşı hoşgörlü olmamdır.

Familya olarak tanımlayabileceğim geniş aile kökenimiz yaklaşık 100 yıla varan bir dönemdir Dargeçit'tedir ve bir kısmı da Dicle nehrinin kıyılarına yakın olan Tori topluluğundan gelmektedir. Bu topluluk feodal ilkel bir yapıya sahip olmakla beraber emekçi, tarım ve bahçeciliğe dayalı bir yaşam sürdüren insanlardan oluşmaktadır. Bu topluluktan gelen familyamızın temel özelliği çok kısa süreçte ovada etkinliğini ve otoriterliğini sağlamasıdır. Ailenin daha çok içindeki dayanışması ve sıkı birlikteliği toplumun saygınlığını kazanmıştır. Aile Nusaybin yöresinde Kürtçe 'Mâla Zoro' yani Zoro Ailesi olarak tanınmaktadır. Ailemizin şehre yerleşmesiyle küçük burjuvalığa çok erken özenti duyması erken bir değişimi geliştirmiş ve son zamanlarda devlet ile resmi ilişkilenmeye de yol açmıştır. Aile büyükleri bildiğim dedem ile dayılarım mal, toprak varlıklarıyla yetinmeyerek devletin resmi makamlarında yer almayı istemişler ve zamanla istedikleri gerçekleşmiştir. Aslında o zaman burada yine feodal zihniyet yapısından kaynaklı ün sahibi olma tutkusunun çarpıklığını daha önce de bilince çıkarmıştım.

Genel aile yapısı yarı feodal, yarı küçük burjuva anlayışlarını içinde barındıran bir gerçekliğe sahiptir. Ailenin diğer bir özelliği de birey iradesini kendine bağlama olmuşur. Aile ortamının kişiliğimde oluşturduğu temel özellikler, her insana karşı saygılı olma ve bu

ortamda fazla konuşmamanın bende yarttığı tepkinin sonucu olarak sürekli kendi benliğimi esas almam olmuştur.

Kişiliğimin çocukluk dönemini belirleyen temel etken ailenin ilk çocuğu olmamdır. Ailenin ilk çocuğu olmamdan dolayı özenle yetiştirilmem çevredeki çocuklardan bir farklılığı oluşturmuş ve bu benim sadece aileye bağlanmamın neden olduğu dar ilişkilenmenin yol açtığı içine kapanıklığı geliştirmiştir. ...

...Benim çocukluğumda ilgi duyduğum köy yaşamı, emekten yoksun kalışım ile içimdeki volkan gibi patlamaya ihtiyaç duyan serbest ya da özgür olma eğilimim bende kırlarda yanlız başıma gezme tutkusunun her zaman canlı olmasına yol açmıştır.

Aile fertleriyle ilişkilenme düzeyim çok olgun, ciddi ve saygı ölçülerinde bir ilişkilenmeydi. Ailede ilk başlarda daha çok annem ve benden küçük olan erkek kardeşimle yakın ilişki içindeydim. Daha sonraları ise belirttiğim gibi babama karşı gelişen muhalif tarzım sonuç alıcı olmuş ve babamın artık bana karşı arkadaşlık ölçüleriyle yaklaşmasına yol açmıştır.

Ailede bağımsız gelişim, değişim süreci olan ilkokul dönemini Nusaybin Atatürk ilkolunda 5 yılda bitirdim. İlk başlarda okula karşı gelişen tutumum sevinç, heyecan ve kaygı beraber olmuştur. Daha sonra ilk kez topluluk içindeki yanlızlığımı hissederek savunma reflekslerim gelişti ve bununla beraber artık kendi kendimi yönetmek zorunluluğunda kaldığımı bilince çıkardım. Okulda çok sakin, düzenli bir öğrenciydim. Öğretmenlere karşı olan saygım ilgi çekmiş ve okulda bütün öğretmenler tarafından en çok sevilen öğrenci olmuştum. Öğretmenlerimin özeliğini tam olarak hatırlayamadığım için sadece iki öğretmenimin özelliğini açımlayabilirim.

İlk iki öğretmenim Türk ve Kürt'tü bunların çok farklı özellikleri vardı. Türk olan öğretmen çok ilgimi çekmişti. Nedeni ise benimle bazen Kürtçe konuşması idi. Fakat diğer Kürt ise yakın komşu olduğumuzdan dolayı çok yüzeysel yaklaşımı ve Türk'ten daha fazla Türk görünmesi bende kendisine karşı tepkimi geliştirmiştir. Genel okul ortamı zengin aile çocuklarından ve devlet memurluğunu yapan Türk ailelerin çocuklarından oluşmaktaydı...

...Ailenin maddi durumunun iyi olmasından dolayı fazla iş hayatım da olmadı. Yanlız 13 yaşında iken ailem, boş zamanımı değerlendirmem için beni eczaneye çalışmaya vermişlerdi. Fakat çalıştığım eczanedeki yaşam tarzını ve beraber çalıştığım insaların sınıfsal kültürel anlayışlarıyla uzlaşamadığımdan dolayı çok erken ayrılmak zorunda kaldığımı da belirtebilirim. Bu nedenle bu ortamın kişiliğimde oluşturduğu etkileri fazla göremiyorum. Bu kısa çalışma dönemlerimde ilk başta para almayı kendime yakıştırmadım. Ve daha sonra annemin bana emeğine sahip çık demesi beni duygulandırmış ve emeğime sahip çıkmakla aldığım parayı ennem ve kardeşimle paylaşmanın sevincini yaşamıştım.

Kişilik yapılanmamda oluşan utangaçlık özelliğim, karşı cinsle ilişkilenmemin dar bir düzeyde olmasına neden olmuştur. Büyüdüğüm ortamın karşı cinsle ilişkiler bakımından taşıdığı anlayışlar mevcut feodal zihniyetin bir bütün aşılmamasından kaynaklı sosyal ve kültürel alanda kadının rolü ikinci plana itilmiş ve kadına yaşamda tanınan çalışma alanı evle sınırlı kalmıştır.

Ailemin taşıdığı temel anlayışlar ve ölçüler bir bakımdan feodal ilişkileri kısmen aşmış ve feodal zihniyetten de kısmen sıyrılmış diyebilirim. Ailedeki çalışmaların biraz kolektif geçtiğini sölyebilirim. Fakat kadının sosyal ve kültürel çalışmalarda yer almasının elverişli

koşullarının olmayışı karşı cinsini sürekli ev işleriyle uğraşmasına neden olmuştur. Ailemizdeki kadına karşı yaklaşımın temel ölçüsü güçsüzlüğü ile ezikliğinden dolayı duygusalca bir saygı gösterme idi. Ailenin genel yaşamdaki çalışmalarına ilişkin babamın anneme bir çok kez danışıp görüşlerini aldığına şahit oldum….

…Ortaokul ve liseyi Nusaybin'de okudum. Farklı derslerdeki başarı durumum sürekli ortalamaydı. Her okulu olduğu gibi geçtim. Yanlız liseyi sadece iki yıl okuyup partiye katılmak için terk ettim. Öğretmenlerimin özelliklerini fazla bilmediğimden dolayı sadece ortaokuldaki hocasının bir asker subayı olduğunu belirtebilirim. Ve hocalara karşı ilk tavır takınmam ona yönelik olmuştur. Nedeni ise okula tarih kitabı yerine sadece not defterimi getirmem ona bir gerekçe olmuş ve beni okuldan atacağına dair uyarı yapması benim tepkimi geliştirmiştir. Tarih konularına olan ilgim ile gelişen tepkimden dolayı sürekli sık sık soru sormam ve en son sorduğum Newroz olgusu bana karşı olağan tepkisini geliştirmişti. Kişiliğimde yarattığı temel etki benim kendime güvenimi arttırmıştır. Yine okulda öğrencilerle Newroz bayramı için düzenlenen etkinliklere katıldığımı belirtebilirim. Bu etkinliklerin etkisi her geçen gün ruhumu tazeliyordu…

…Yaşamımı bir bütün etkileyen yeni biliçlenme sürecim 92'li yıllardan sonra halkın PKK mücadelesine sahiplenmesiyle geliştirdiği serhildanlar ve bu serhildanların TC tarfından şiddet yöntemiyle bastırılması ile daha sonra gelişen faili mechul cinayetlerle şiddetin had safhada yürütülmesi bende ilk başta duygusallığın getirdiği şiddete karşı şiddet tepkisini geliştirmiştir. Bu tepki beraberinde yurtseverlik aşkını yaratmış ve böylece beni yeni bir bilinçlenme sürecine sevk etmiştir.

İlk ideolojik etkilenmem aile ortamında aile ile ilişkilenen partili arkadaşlar vasıtasıyla olmuş. Bu nedenle sadece PKK örgütünden ve ilk başta belirttiğim Denizlerin liderliğindeki Dev-Sol örgütünün ideolojisinden etkilendim. PKK dışındaki düşünsel akımlarla ve örgütlerle ilişkim olmadı. 94 yılıdan sonra arkadaşların ailemizle ilişkilenmesiyle partiyle tanıştım ve PKK'ye dair ilk bilgilenmemi sağlayan da arkadaşlar ile evdeki parti yayınları olmuştur. Gerçekte benim PKK'ye ilgi duymama yol açan nedenlerden birisi de babamın partiyle tanıştıktan sonraki yaşamdaki duruşu olmuştur. Partiyle ilişkim daha çok profesyonel olmadan önce amatör, sempatizan düzeyinde iken bulunduğun Nusaybin'de kuryelik çalışmaları yaparken olmuştur.

96 yılında ortaokul son sınıfı okuduğum yıl patiye katılma kararı verdim. Beni profesyonel katılıma götüren temel neden ilk başta tanıdığım Evin kod isimli bir bayan arkadaşın amcamın evinde şehit edilmesiyle ona bizim evde verdiğim katılma sözüme olan bağlılığın bir gereğiydi. Alsında beni dağa erken getiren de biraz da devrimci gururum olmuştu. Çünkü yeni ilişkilendiğim kişilerle dağa çıkma sözünü beraber verdikten sonra onlarda gelişen geri çekilme oportünizmi beni sözüme daha çok bağlamıştı. Böylece gerillaya katılmamı sağlayan nedenler bundan ibarettir. Gerillaya katılmak, dağa çıkmak ve silahla kuşanmanın bende yarattığı his artık kendimi yaratmam ve bilinen anlamsız düzen yaşamını utandıracak, şereflice ölmek için acımasız eski yaşamla boğuşma sürecine girdiğimi hissettim. Gerillaya katıldığımda ilk temel eğitimi de katıldığım Mardin, Ömeryan alanında gerçirdiğim 4 aylık pratik süreçte gördüm. Eğitim ortamının yoğun pratik bir süreç olmasında dolayı kişiliğim üzerinde oluşturduğu etki

de sürekli pratiği esas alma olmuştur. Pratikte en yoğun kaldığım alan Botan alanı olmuştur.

Bu alanda savaşçı olduğum için sadece alan ihtiyaçlarını gidrmek için bazı pratiki çalışmalarda bulundum. Pratik süreçler dışında iki kez eğitim gördüm. Bu eğitimleri 1999 yılında Haftanin'de ve 2000 yılında Doğu'da-Kelareş'te gördüm...

...Parti eğitimine olan yaklaşımım daha önceleri mevcut koşullarda gelişen şiddeti savaşın yakıcılığının beni etkilemesiyle yüzeysel olmuş parti içindeki eğitimimi daha çok birkaç ayda bir parti yayınlarını okuyarak kendimi yeterli bulma yanılgısı olmuş ve bazen de yaşanılan olumlu, olumsuz tecrübelerden sonuç çıkarmayı esas almaya çalıştım. Fakat sonuçta kendi eğitimime yeterince özen gösteremeyişim beni partinin akıntılı gidişatına sürükleyerek götürmüştür. Partini ideolojik, politik çizgisini öğrenip, özümsemek için sürekli yapı ile tartışmayı esas alarak çalışma yaptım.....

...Önderliğe doğru bağlılık, eskiden kul gibi tanrıya tapma gibi değil, ya da müritçe bağlılık değil, tam tersine Önderliğin yaşam felsefesini yaşamsallaştırdığımız oranda Önderliğe doğru bağlılığı sergilemiş oluruz. Bu yaşam felsefesi sürekli dogmaları yenmeyi esas alır. Ve diyalektik tarzda insanlığın gelişimine katkıda bulunmayı hedefler. Yaklaşım noktasında ise Önderliğin belirlediği özgür bireye ulaşmak için artık Önderlikten fazla bir beklendi içinde olmamamız gerek, çünkü Önderliğe doğru yaklaşım, dolayısıyla kendine doğru yaklaşımdır. Bu da belirttiğim gibi Önderliğin yaşam felsefesini yaşamsallaştırmak için kendini her yönüyle geliştirmektir. Aynı zamanda Öndrlik çizgisini hayata geçirmek militan geçmişinin özeleştirisini kendisine temel neden sayarak, var olduğu süreçte bu çizgiyi bütün insanlığa taşırmakla yükümlü olduğunu bilecek ve bunun zorunluluğunu hissederek uygulamaktır. Bu temelde yeni dönem militanının özelliği de dogmalardan kendini kurtararak zihniyet devrimini sağlayarak, vicdan muhasebesine de sahip olmaktır.

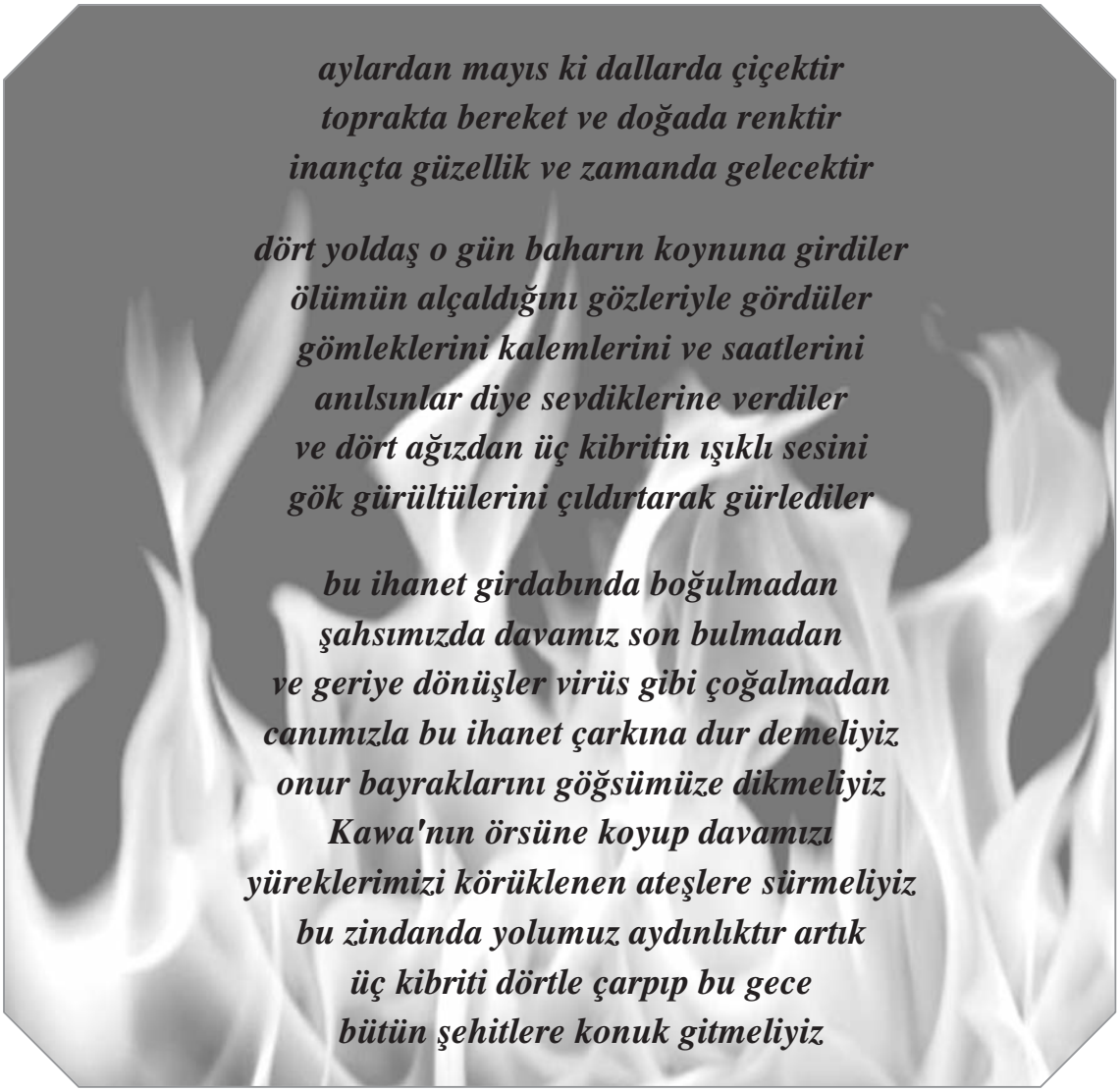
Eskiden görüldüğü gibi Önderliğe bağlılığımız duygusalca olmuş ve bu nedenle Önderliği anlamaktan uzaktık. Kaldı ki Önderliğin kendisi de kendi sorununun anlaşılmama sorunu olduğunu belirtmekte. Bunun için Önderliğe doğru bağlılık Önderliği anlamaktan geçer. Apocu militan olmak için, Önderlik savunmaları ışığında yakaladığım doğrultuyla bir çok dogmadan kurtularak, özgüvenimle eskiden olan kör duygusallığımı da yenerek, özümsediğim Önderlik savunmalarının oluşturduğu yeni zihniyetle, öz irademle Başkan Apo'nun özgür militanı olmanın gereği olarak Önderlik savunmalarını her alanda yaşamsallaştırma inancımı sonsuza dek belirtebilirim.

Başarılı iki görev yapma tercihinde de bulunabilirim. Önerim özel birliklerde yer almadır ve halk cephesinde de faaliyet yürütebileceğime emin olduğumu da belirtebilirim.

Sözüm pratiğim olacaktır

Devrimci selam ve saygılar
Rezan (Mustafa Çelik)
14-02-2002

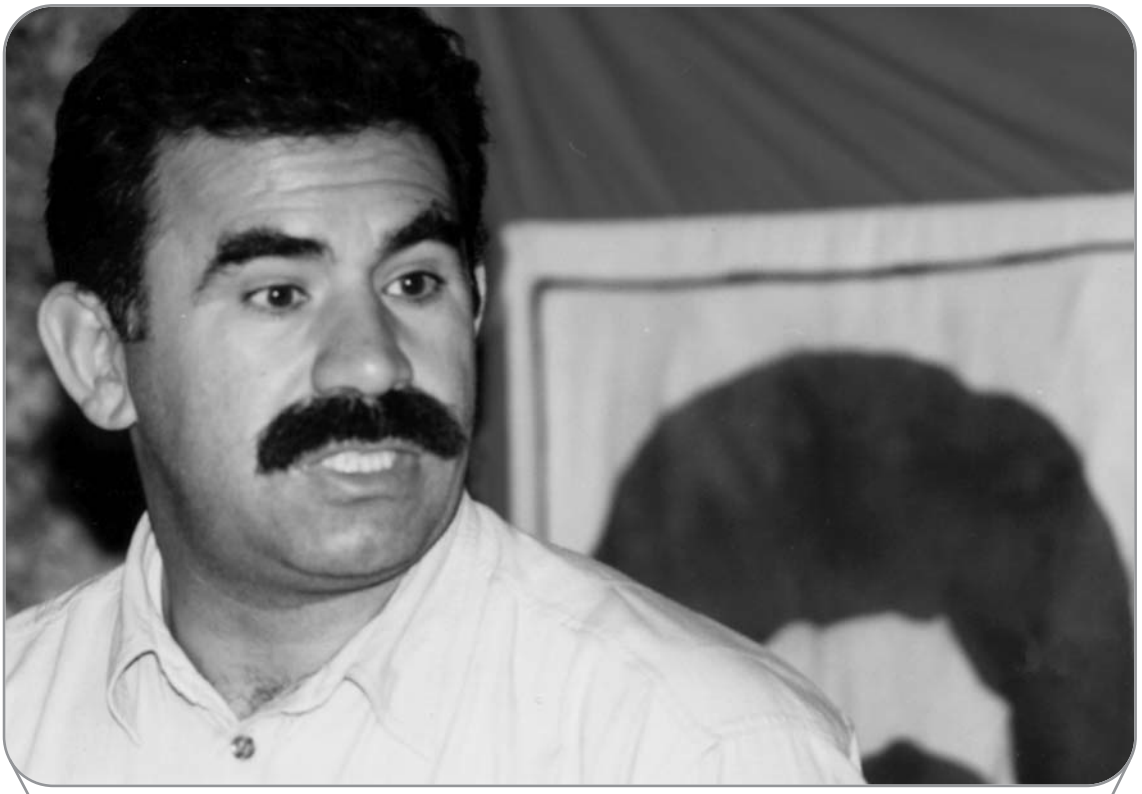
Mayıs şehitleri

aylardan mayıs ki dallarda çiçektir
toprakta bereket ve doğada renktir
inançta güzellik ve zamanda gelecektir

dört yoldaş o gün baharın koynuna girdiler
ölümün alçaldığını gözleriyle gördüler
gömleklerini kalemlerini ve saatlerini
anılsınlar diye sevdiklerine verdiler
ve dört ağızdan üç kibritin ışıklı sesini
gök gürültülerini çıldırtarak gürlediler

bu ihanet girdabında boğulmadan
şahsımızda davamız son bulmadan
ve geriye dönüşler virüs gibi çoğalmadan
canımızla bu ihanet çarkına dur demeliyiz
onur bayraklarını göğsümüze dikmeliyiz
Kawa'nın örsüne koyup davamızı
yüreklerimizi körüklenen ateşlere sürmeliyiz
bu zindanda yolumuz aydınlıktır artık
üç kibriti dörtle çarpıp bu gece
bütün şehitlere konuk gitmeliyiz

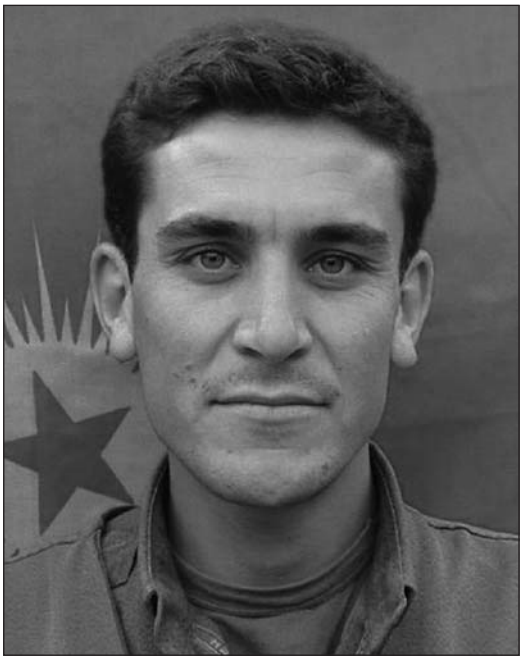
"Halkımız, bu kahraman evlatlarının kendisi için yaptığı büyük hizmetlerin bilincindedir. Onların kendisine layık değerler olduğunu, yaşamlarının kendi yaşamı, taşıdıkları ahlakın kendi ahlakı olduğunu görmekte ve bilmektedir. Artık hiçbir güç bu değerleri halkımızın elinden söküp alamaz. Bu direniş şehitleriyle halkımız, şimdi her geçen gün yenilenen ve gelişen bir halk olma gerçeğini yaşamaktadır. Bu nedenle halkımız, öncüleri kendilerine geldiklerinde, onları yeni ahlakın ve yaşamın temsilcileri olarak bağrına basmakta tereddüt etmemektedir ve etmeyecektir de"

Rêber Apo

Ülkesini sürgün yüreğinde oluşturan yoldaş

"Şehitlerimizle aramızdaki mesafe kısadır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Erkan YALÇIN**
Kod adı: **Şoreş KONYA**
Doğum yeri ve tarihi: **Cihanbeyli Konya, 1975**
Katılım tarihi: **1997, Balkanlar**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Mayıs 2006, Gabar**

Yiğidi yazmak, güzeli yazmak, kahramanı yazmak, erdemi yazmak her zaman için zordur. Çünkü onlar nadir olandır. Anlamın yitiminde anlamlı bakandır.

Bütün masallar bir varmış, bir yokmuş diye başlar. Bir tek kahramanların masalı başka başlar ve başka biter.

Bizde kahramanı anlatmak, şehidi yazmak, gerçekten zor. Masalın yaratıcısı, en güzel anlatıcısıdır aslında. Şehidi ifadeye kavuşturmaya çalışırken dünyaya dair duyulan kuşkular çoğalır. Bazen dünyanın kötülüğe ayrılan bir mekan olduğunu düşünmemek elde değil. Zira iyiliğe kanat gerseydi, kıymazdı iyiliğin tohumuna, yaşamın mayasına zehir çalmazdı. Ki bazı insanlardır yaşamın güzellik tohumu. Ve zehir çalınmışsa yaşamın mayasına, ölüm ile ilk tokalaşan onlardır. Çünkü onlar ağudan damıtır yaşamın öz suyunu.

İşte o masalın kahramanlarından biri de Şoreş'tir. Konyalı Şoreş… Sürgünler birçok bitimlerin başlangıcıdır. İnsanlar var oluş renklerinin, kültürlerinin verdiği kokuyu ya yüreklerinin derinliklerine gömer, ya da bu aidiyeti günbegün farkında olmadan, elinde olmadan yitirir. Böylesi yerlerde özünü yitirmemiş bir varlığı, kokusunu yitirmemiş bir çiçeği görmek istisnadır.

İşte ben de şehadet haberini duyduğum güne kadar da sürgün bataklığında özünü koruyan böylesi güzel bir insanı tanımanın coşkusu ve sıcaklığı içerisindeydim. Nadir rastlanılan özellikleri olan bu yoldaşımla ilk defa nöbette kitap okurken karşılaşmıştım. Bir espriyle başlayan tanışmamız sonrasında anlamlı bir yoldaşlığa dönüşmüştü.

Sürgünlerde büyüse de vazgeçmedi hiçbir zaman köklerinden. Yaşamının büyük bir kesiti yerli olmayan memleketlerde geçse de bu sürgün diyarlar taht kuramamıştı yüreğinde. Kürdistani ezgiler

doldurmuştu yüreğini, bu ezgilerdi o sıcak tebessümü yüzüne nakşeden. Kürdistani gülüyor, Kürdistani bakıyordu yüzüme. Kim bilir belki çocukluğunda, gençliğinde barındırmıştı Kürdistan'ı. Ülkesizlik, ülkeyi insanın içinde oluşturuyormuş meğer.

Bir kere sordum, *"heval Şoreş Kürdistan'da büyümediğin halde nasıl oldu da bunca Kürtlük özelliği, sıcaklığı, kültürü, yardım severliği sende gelişti."* Anlamlı gülümsemeyle *"heval, ben olmam gereken şey oldum"* dedi. Bu cümle bize gerçek Ortadoğu insanının okumuşluğunu, bilgeliğini; ayrı zamanlarda da olsa aidiyetini taşıdığı toprakları tıpkı dedeleri gibi aynı yürek sıcaklığı ile nasıl sevmesi gerektiğini çok iyi anlatıyordu. Kendisine ait olmanın emin duruşu, onu erdemli kılıyordu. Herkesin yapamadığını yapabilmesi bundan kaynaklıydı. Ortamda moralsizlik olması onun da moralsizleşmesine gerekçe değildi. Onun sıcak, candan moral ve coşkusu özgünlüğünü dışa vururdu. Yaşamın moral kaynağı olma gerçeği buradan gelirdi. Bazen de herkes gülüp, sohbet ettiğinde o okurdu. Kendi bireysel eğitimine, militanlık düzeyine çok önem verirdi.

Yanımıza gelmeden önceki dönemde katılmış olduğu Mahsum Korkmaz Akademisi'nde eğitim devrenin en disiplinli üyesi takdirini almıştı. Ona baktığınızda gördüğünüz vasıflar, yaşamın öz bilinci olan moral ve disiplin değildi sadece. Önderliğe bağlılığı derin ve bilince dayalıydı. Önderlik ile arasındaki bağlar kopmaz duygu ve düşünce örgüsü ile bağlanmıştı. Önderliğe karşı duyarlılığını her zaman korurdu. Görüşmelerin gerçekleştiği haftalarda görüşme notunu ilk okuyan istinasız Şoreş arkadaş olurdu.

Okuduğum bazı kitapların içeriğini sorduğumda ve görüş alışverişinde bulunmak istediğimde ilk atak yapan yine o olurdu. Bazen hararetli bir tartışmaya girerse, arkadaşlar kendi aralarında *"bizim Şoreş yine rotadan çıkan birilerini yakaladı"* diye ona takılırlardı. Aynı zamanda yoldaşları için yapamaycağı fedakarlık yoktu. Onun iyiliksever yanını, tanıyan herkes bilirdi. Bu onun yarattığı bir algı biçimiydi. Şoreş arkadaş bizde Doktor Şoreş olarak tanınırdı. Üniversitede tıp okuyordu ama bitirmemişti. Lakin 'sevgi ve özgürlük okulu'nun mezunuydu. O dalda onca hünerli, onca bilgili olmuştu ki, yoldaşlarına, halkına ve insanlığa karşı sınırsız bir sevgi ve sorumluluk duyordu. Yüreği büyük sevenler, hiçbir zaman ulaştıkları düzey ile yetinmez. O öyleydi işte. Özgürlüğü tattığı Kürdistan dağlarında sınırlı bir alanlar kalmak yetmiyordu ona. O artık Güney'de değil de pratik ve savaşın yoğun olduğu, çetin mücadelenin yaşandığı Kuzey Kürdistan'a giderek oralarda devrimci yaşamına yeni bir ivme kazandırmak istiyordu. Ter dökmenin tadına varmak istiyordu. Bu nedenle hep Kuzey'e gitme önerileri geliştiriyordu. En çok gitmek istediği yer de Gabar'dı. Şimdi Gabar patikalarında akıttığımız ter, damıtıyor hasreti. Gabar'ın sarnıçlarından içtiğimiz su, ancak bir anlık

serinletebiliyor yanan yüreklerimizi. Gözyaşlarımızı ise donduruyoruz gözbebeklerimizde. Gabar, anaç yamaçlarına sığınsak da, her karışına dökülen kanlar bize yiten yiğitleri hatırlatıyor. Yeter anlatma artık, savaşın öykülerini ve insan yitimlerini! Son olmalı bu, yeter anlatma! Bu bir alışma biçimidir. Alıştırma! Gabar yine mil çekiyorsun gerçeğin gözüne. Ve en güzelini alıp götürüyorsun yine.

Gabar! O misafirindi sadece. Bir yolcuydu ve hanına sığınmıştı bahara kadar. Bahar gelince O Erzurum'a gidecekti. Ama bahar geldi, Şoreş ebedi misafirin kaldı...

Şoreş arkadaş Gabar'da kaldığı süreçte hem kişiliği, hem de Erdal arkadaştan öğrendiği militanlık gereği elinden geleni fazlasıyla yapmaktan geri kalmadı. Eylemlere katılma, tehlikelere, risklere atılma dayatmaları bitmiyordu. Bizzat katıldığı görevlerde, eylemlerde hastalanan, yaralanan arkadaşlara bakıyordu. İşte böylesi gerçek devrimci bir coşku ile henüz yerine bile varmadan katıldığı pratikte, bir gün araziye çıkan bir düşman birliğine karşı arkadaşların yaptığı eyleme katılır.

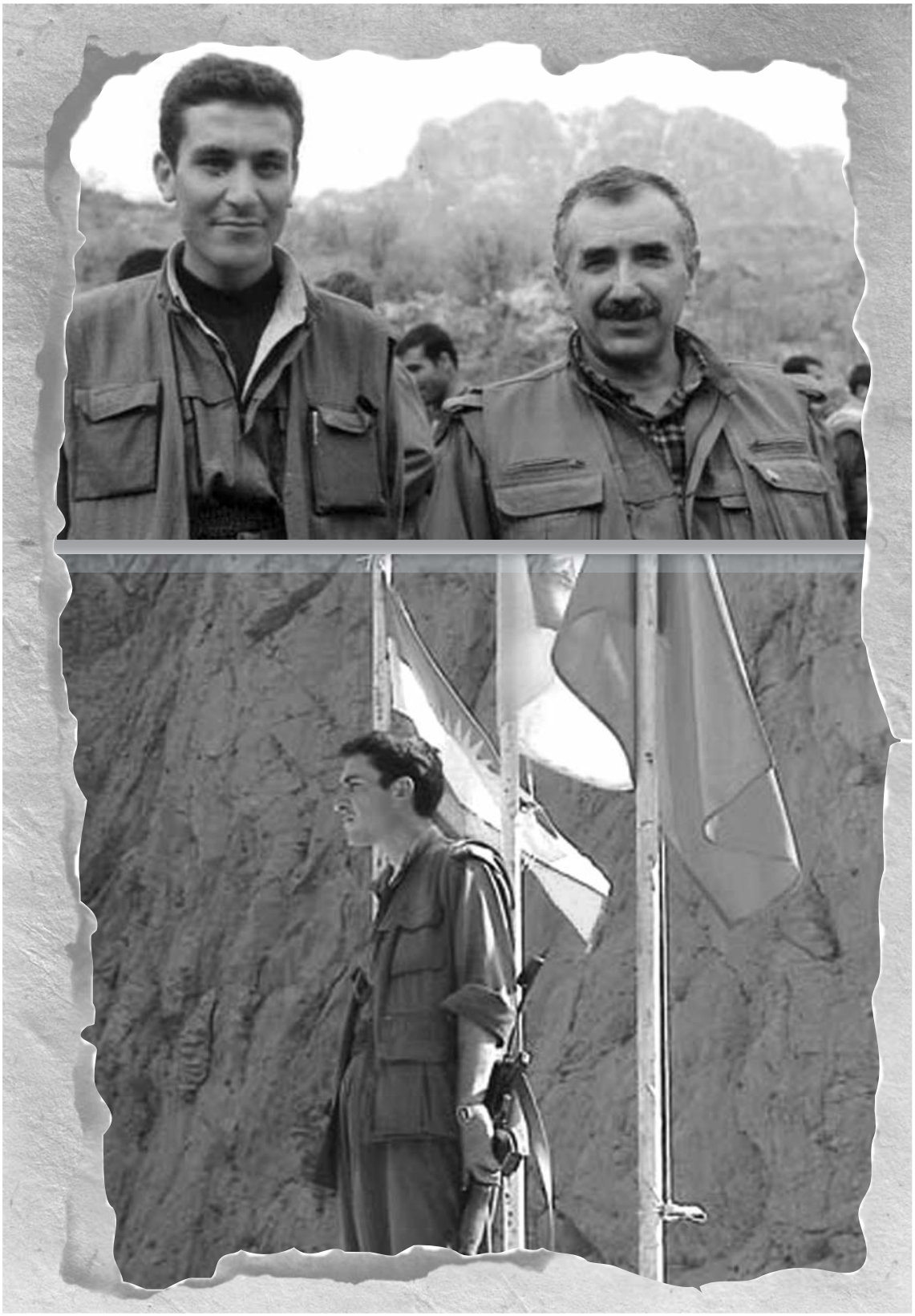
Şoreş arkadaş eylem esnasında ağır yaralanır. Son sözlerini söylemekten kaçınmaz. ***"Arkadaşlara selam söyleyin. Biji Serok Apo!"*** son nefeste dışa yansıyan gerçek öz, en yalın, en sevgi dolu söz…

Çocukluğunda kurduğu hayallere, büyüdüğünde de sırt çevirmeden her zaman Önderliğinin yanında, yaşam coşkusunda, en yaman eylemlerin öfkesinde… Kısacası her zaman Önderi ile yaşamasını bilen yoldaş! Bize de bunu hissettiren o moral kaynağımıza, işte o son eylemde tarih, iyilerin meşalesini taşıyan Şoreş arkadaşa kara yüzünü gösterdi.

Sizce bir kalemden damlayan mürekkep anlatabilir mi bir yiğidin öyküsünü? Anlatamasam da seni, bir anlam ışığı süzülür içime. Yiğitleri yitiremez ölüm. Bitiremez seni savaş yarası. Sen ve sen gibi yoldaşlar bize öğretiyor, ruhumuzu adadığımız özgürlüğün alnından öpmeyi. Şehitler mabedimizdir. Her gün secdeye durmak, sizinle yoldaş olmak, gözleri zirvelere dikerek yaşamak, sizle arkadaş olmak demektir.

Mücadele arkadaşları

Emeğin narinliğin ve PKK'li olmanın timsali

Yanmak nasıl bir duyguydu veya yakmak nasıl bir yüreğin karıydı? İnsan olmak suç muydu? İnsan olarak insanca yaşamak, insan olduğunu hissetmek Kürt halkına fazla mıydı acaba? Bu bedeller hep böyle ağır ödenmek zorunda mıydı? Ben de biz de yanan halkım ve yoldaşlarım da diğer insanlar gibi nihayetinde insandık ve bunu hissetmek istiyorduk. Oysa insan olmak yakıştırılmıyordu bizlere... İnsan olmak, yakılmak, öldürülmek anlamına geliyordu. Ya insan olma mücadelesi uğruna öleceksin ya da insanlığından vazgeçip amaçsız, öylesine bir hiç olarak yaşamayı yaşamak diye benimseyeceksin.

Ya bunları kabul edeceksin ya da bunlara isyan edip kendi içindeki asıl kimliği açığa çıkaracaksın.

Hiç şüphe yok ki onurlu olanlar bunu kabul edemezler. Etmemeliler. Ve etmeyeceklerdir.

Ben size Şoreş yoldaşı anlatacak düzeyde değilim. Şoreş yoldaşı her yoldaşın da yazabileceğine inanmıyorum. Sorun sizin iyi bir kaleme sahip olmanız değildir. Ya da sorun sizin duygu yüklü olup olmamanız da değildir. Ve elbette sorun sanatçı inceliğine sahip olmanız da değildir.

Asıl olan Şoreş yoldaş gibi bir yoldaşı gerçekten kaleme alabilecek bir arkadaşın olup olmamasıdır. Çünkü onu yazmak salt bir yazı ve yürek işi değildir. Onu yazabilmek için öncelikle onun gibi olabilmek, onun gibi yaşamış olmak gerekir. Ve bunu kaç kişi yapmıştır ya da yapabilmiştir işte onu söylemek zordur.

Ben Şoreş yoldaşla epey uzun bir süre kalan biriyim. Ancak onu yazmak zorunda kalmasam yazmam. Çünkü hakkını veremem ki!

Ben bir yoldaşa ilişkin yazdığım yazımda şöyle yazmıştım; *"Ben bazı insanların doğuştan PKK'li olduğuna giderek inanan bir insanım." Belki eskilerde buna fazla anlam vermezdim. Ancak giderek bende bu kanı gelişiyor. Örneğin bir şehit Viyan Soran yoldaşın doğuştan bir militan, şehit Şilanların (Şilan Kobani ve Urfalı Şilan) PKK'lı, Konyalı şehit Şoreş'in yine Nucan Nurhak arkadaşın militan doğduğuna inanıyorum.*

Hani, İslamiyet'te derler ya her çocuk dört yaşanı kadar biraz da Müslüman'dır. Ben her insanın doğuş itibariyle biraz PKK'li olduğuna inanan biriyim. Ve birçok insanın -PKK ile buluşmuş olmasalar da- PKK'li olarak yaşadıklarına inanıyorum. PKK'li olmak adalete gönül vermek, baskıya karşı başkaldırış, boyun eğmeye tahammülsüzlük, maddiyata ret, ilişkilerde daha özgürlükçü, halk ve toplum uğruna canını çekinmeden koymak, mütevazılık, sade yaşama ve zirvelerde seyir etmek ise o zaman bazı insanların ruhlarında bunları görmek mümkündür."

İşte PKK'lilik biraz yukarıda dile getirilenler ise Şoreş Konya yoldaş doğuştan beri bir PKK'lidir. Diyeceksiniz ki nasıl oluyor da birisi doğuştan PKK'lidir? Ama ben de diyorum ki insan içindeki o tertemiz duygular varsa o PKK'lidir.

Yani eğer bir birey hiyerarşiyi şahsında çözmüşse, tahakküme hep uzak durmuşsa, kendi içindeki sesi takip ederek tüm insanlığı bağrına basmışsa, tüm bunları yaparken de adalet ölçülerinden bir dakika uzaklaşmamış ve tabii ki değişim ve dönüşüm gücü olmak için her gün her gün çabalayıp duruyorsa o olsa olsa bir PKK'lidir.

Ve eklersek; toplum biraz biz PKK'lilerin deli olduğumuzu düşünüyor. Biraz da iyi yapıyor. Biz öyle her insanın olduğu gibi ola-

mayız ki? Öyle gidecek bir yerlere kendini hapsedecek, birilerine muhtaç olup bağlanacak, ve özünde birine ait mal mülk olarak yaşayacak? Buna biz yokuz. Olamayız da. Biz biz olmak isteriz.

En büyük sorumluluğun bu olduğunu bilmeden derler ki hiçbir sorumluluk duymayacak mısınız? İşte o zaman bu soruda haksızlık var deriz. En büyük sorumluluk bir toplumu esaretinden arındırmak için kendini İsavari feda etmedir. Bir toplumun ve insanlığın günahlarını sırtına alarak Golgatha'ya çıkma cesaretini göstermedir. İşte Golgatha bir nevi toplumun tüm günahlarını bir çarmıh haline getirilmiş yükün bedelini ödemedir. Tüm günahları omuzlayarak kendinle götürmedir. Gelecek insanlığı bu yükten kurtararak yeni ufuklar açmadır. Bunu yaparken de sana laf da atsalar, deli de deseler, kandırılmış da deseler ve hatta taş da atsalar *"tanrım onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar affet onları"* deme cesaretini ve yüreğini göstermek güzeldir. Bu delicedir. Hem de çok fazla delicedir. Görkemli bir delilik! İsavari bir delilik! Ve de insani!

Şoreş yoldaş işte böyle bir yoldaştı. O sivildeyken de böyledir. Çok erkenden mücadeleyle tanışacaktır.

O Konya'da sürgün olmanın ezikliğini ve ülke denen topraklardan uzakta yaşamanın acılarını tüm benliğinde günbegün yaşamaktadır.

O büyütülüş tarzı ve yaşam biçimiyle de yörenin en sevilenidir. O büyüdüğü ortamda herkesin kalbine sevgisini nakşetmiştir. Bu söylediklerimiz abartı değildir.

Denilecek ki PKK zaten her zaman en güzel insanları saflara almaktadır. Evet, bu da doğru. Ancak Şoreş yoldaş evde hazır bir PKK'li olarak alınmıştır. Ve doğaldır ki herkesi etkileyen bir pozisyondadır.

Sevecendir, olgundur, narindir, zekidir, akıllıdır, üslubu şeker gibidir, kişiliği akıcıdır, kötülük adına onda bir zerre bile yoktur. Fiziksel olarak ise güzel ve güler yüzlü, yakışıklı filinta gibi bir gençtir. Toplumda o bilinen gençliği çirkinleştiren ne varsa, o onlardan uzaktır. Bir de o herkesi yüreğine yerleştirip, herkesi kucaklayıp kendi tarzı ile etkileyendir.

O üniversite yıllarında yurtsever gençlikle erkenden ilişkilenecek ve Tıp fakültesini okurken 1997 yılında önce Yunanistan'a oradan da Önderlik Sahası'na gidecektir. Yıl 1998'de de dağlara çıkacaktır. Önce Gare sonra da yıllarca kalacağı Haftanin alanında kalacaktır.

Yukarıda sıraladığımız özellikler daha belirginlik kazanacaktır. O hangi birlikte yer almışsa o oranın gülüdür. O orada herkesin adaletine güvenildiği için herkesin aradığıdır. Fedakarlığı üzerine söylenecek yoktur. O evet öğrenci kökenlidir, ancak onun halk gerçekliğini tanıma ve yaşama düzeyine kimsenin söyleyeceği bir şey yoktur. Bulunduğu birliğin yazarı da odur. Zaten inci gibi bir yazıya sahip olan bir yoldaştır. Raporları yazan odur. Soruşturma komisyonlarında yer alan odur. Bir de o sadece Şoreş yoldaş değildir. O aynı zamanda Doktor Şoreş yoldaştır.

Eylemlerde ise o her zaman en önde yer alandır, seçme birimin de üyesidir. Onun doğal sakin duruşu herkesin dinginliğidir, arayışıdır.

Onu nasıl anlatacağım, bilemiyorum. Doktorluğunu bir nevi başına bela etmiştik. O savaşçılık konusunda uzmanlaşmak isterken onu hastaneye doktor yapmıştık. Onun bir gün itiraz ettiğini ya da rahatsızlık gösterdiğini zaten kimse görmemiştir. Ancak doktorluk için söylendiğinde mümkünse başka yoldaşın olmasını rica etmişti. Ama bizde biliyorduk ki o en uygun olanıydı.

Yıllar sonra tekrar gördüğümde o sadece hastane doktoru değildi. O hem cepheci, hem cephaneci, hem karargah komutanı, hem manga komutanı, hem yazar, hem çizer, hem ilgilenen, hem reçelci, hem toplayıcı, hem eğitimci, hem basıncı. Özcesi bir alanda ne varsa hepsinin içerisinde başarılıyla yer alan biriydi. Ve tüm çalışmaların üstesinden gelen biriydi.

Size tuhaf gelecek ama o gerçekten tek başına bir bölük hatta yer yer bir tabur gibiydi. Onu sevmemek onu saymamak olur mu?

Aynı bugün gibi hatırlıyorum. Bir gün gece bayan yoldaşların mangasından gelirken karanlıkta elimi taşlara verip yürürken küçük parmağımı bir akrep sokmuştu. Şoreş yoldaşın mangasına gelmiştim. O yardımcı manga komutanıydı. Onu arkadaşlar kaldırdığında *"Şoreş yoldaş ne yapabilirsin"* diye sormuştum. Tabii

küçük parmağımı zehirin yayılmaması için tutmuştum. O ise *"Heval parmağını tutmanın bir faydası yok. Bu akreptir. Zehiri daha incedir. Yani yılan sokmalarında tutmanın faydaları var"* demişti. Ben diğer elimle sıktığım küçük parmağı bırakınca muazzam bir ağrı duymuştum. Ona "*peki şimdi ne yapacağız"* demiştim. O ise *"yapacak bir şey yok. Bakacağız. Etkisini gözlemleyeceğiz"* diye cevap vermişti. Epey gülmüştüm. Ve ona *"karşımda otur eğer diğer dünyaya gidersem sana son vasiyetimi yaparım"* diye takılmıştım. Tabii ağrıdan sabaha kadar yatamadım. Ağrılar dinmemişti. Keşke küçük parmağımı sıkmayı bırakmasaydım, diye hayıflanmadım değil.

Evet, böyle anılarımız da oldu. Onunla sadece ve sadece pozitif anıları yaşamak onunla bağlantılı bir durumdu. O gerçekten olgunluğun ve militanlığın bir sembolüydü.

Onu ileriki yıllarda da hep karşılaşacaktık. 2002 Subay Okulu mezunu olduktan sonra Cemal arkadaşın yanında güvenlik komutanlığı yaparken de görmüştüm. 2003 yılında yine birlikteydik. Ve o sonraları önce Behdinan'a gelmiş ve ardından da Botan eyaletine geçmişti. En sonda gittiği yer Gabar olmuştu.

Şunu peşinen söyleyeyim o nereye gitmişse herkesin gönlünde kendisine yer açmasını bilmişti. Kendisine gönüllerde yer açtığı gibi herkesi kendi gönlüne de almasını bilmiştir.

İlk günden son gününe kadar o hep militanca yaşamıştır. Ve gerçekten de o doğuşundan yaşamının sonuna kadar öyle yaşadığından hiçbir zaman tereddüt duymadım. Ve onun doğuştan bir PKK'li olduğunu bu sebeple söyledim.

Evet nasıl ki yaşamda o hep önde örnek bir kişilik olarak yaşamış ise şahadete giderken de hep en önde yürümüştür.

Gabar alanında bir eyleme giderken şahadeti herkesi mateme boğarken onu kimin ve nasıl yazacağı da benim için soru olmuştur. O yazılmalıdır. Ancak onu gerçek anlamında yazabilecek çıkabilecek mi diye de çok düşündüm.

Bunun ben olamayacağını biliyordum. Ama yukarıda dile getirdiğim gibi yazma zorunluluğundan dolayı çok yetersiz de kalsa yazıyorum. Eksik kalacağını bildiğim için tüm yoldaşlardan Şoreş yoldaşın bir yoldaşı olarak özür diliyorum.

Kasım Engin

Başaran kişilik halkındır partinindir

Erkan Yalçın (Şoreş Konya) arkadaşın ülkeye giderken Önderlikle sözleşmesidir:

Şoreş: Adım Şoreş, Başkanım. 1975, Konya-Cihanbeyli'de doğdum. Feodal-küçük burjuva etkilerini taşıyan bir aile ortamında yetiştim. Mücadeleye, lise sona doğru, bölgede gençlik içinde gelişen yurtsever hareket aracılığıyla bir sempati gelişti. Üniversitede yurtsever ortam içinde yer aldım. 94 yılında, YCK'ye katıldım. Kısa bir süre sonra, deşifre olup bir gözaltı süreci yaşandı. Daha sonra, tutuksuz yargılandığım süreçte ceza almam dolayısıyla, R. üzeri partiye katılım sağladım. Y.'da yaklaşık sekiz aylık eğitimden sonra, yaklaşık altı ay da Parti Merkez Okulu'nda eğitim görme durumum sözkonusu. Mücadeleden -katıldığım alan itibarıyla- kopukluk, halk gerçekliğinden uzaklık, mücadeleye daha çok idealist bir yaklaşımı getirdi. Bu yönlü, özellikle eğitim sahası, Parti Merkez Okulu'nda savaş gerçekliğini, halk gerçekliğini anlama konusunda belli bir düzey yakalandı, diyebilirim. Oldukça yoğun bir egitim süreciydi yaşanılan bu süreç. Anlam vermeye çalıştım. Belli bir netleşme sağlandı. Ülkeden kopukluğun da vermiş olduğu ülke özlemini giderme yönlü, partinin tanıdığı şans dolayısıyla, bu coşkuyla ülkeye gitmenin verdiği ağırlığı da hissediyorum. Bu yönlü, zorlukların bilincindeyim. Belli bir iradenin ve kararlılığın olduğunu, bu yönlü bir istemim olduğunu belirtebilirim. Bu temelde, ülkeye gitmeye hazırım.

Öndelik: Evet Şoreş, aslen nerenin göçmeni olabilirsiniz?

Şoreş: Başkanım, bazı araştırmalara göre; özellikle benim bulunduğum, Cihanbeyli kesiminin, Adıyaman-Kahta tarafından gelmiş olma ihtimali yüksektir.

Öndelik: Kaç yüzyıl önce olabilir?

Şoreş: Yaklaşık 150 yıl önce Başkanım, 1830'lu yıllarda.

Öndelik: O dönemin isyanlarından dolayı olabilir.

Şoreş: Osmanlı dönemindeki baskılardan dolayı.

Önderlik: 19. yüzyıl baskılarının bir sonucudur. Olabilir. Peki Şoreş, yaşın kaç?

Şoreş: 23, Başkanım.

Önderlik: Okuma düzeyin?

Şoreş: Üniversite terk.

Önderlik: Kaçta?

Şoreş: Üçüncü sınıf.

Önderlik: Hangi bölüm?

Şoreş: Tip Fakültesi.

Önderlik: Nerede?

Şoreş: Konya, Selçuk Üniversitesi.

Önderlik: Oldu. İyi bir şey yani. İradenle ayrıldın.

Şoreş: Evet.

Önderlik: Peki Şoreş. Şimdi, ne kadar süredir burdasın?

Şoreş: Yaklaşık altı ay oldu, Başkanım.

Önderlik: Yeterli midir?

Şoreş: Yeterlidir.

Önderlik: Şimdi tabii, alanda tarumar edilen kişilik, değer yargıları nedeniyle biraz zayıflatılmışsın. Kişiliğini yeniden toparlıyorsun. Ülke heyecanı, ülkedeki savaşın amaç bağlılığı, zaten seni günbegün hızlandırıyor, toparlıyor, biçimlendiriyor.

Şoreş: Dogrudur Başkanım.

Önderlik: Biz Partiye, 25'de başladık, yürüyüşü buraya kadar getirdik. Siz daha 23'ündesiniz. Yürüyüş, çok müthiş olabilir. Çok

değer içine sığdırılabilir. Bunun için gerekli olan, çizgi, tekrar diyorum, amaç yani. İki, her adımı akıl dolu ve ölçülü, bir de yürekli atmak, hiçbir şeyi basite almamak kadar herşeyin ağırlığını ölçüp biçerek takdir etmek. Amaç kutsallığı kadar pratiğin de, başlı başına zevkli bir iş olduğunu bilerek sarılmak, yapmak. Boş olan dünyanı sürekli başarı değerleriyle doldurmak. Nedir? Partiyi, örgütü geliştirmek, militanı, savaşçıyı sürekli geliştirmek ve buna yol açmak, değil mi? Kendini yaptıysan, çevrene bunu taşırmak, taşırabilirsen daha fazla etrafa taşırmak. Militanın dili budur. Gelişmenin dilidir. Tıkanma yok, daralma yok, ezilme-büzülme yok, geri kalma, hatta tutuculuk yoktur. Bunlara devrimci defterinizde yer vermeceksiniz, Şoreş, anlaşıldı mı?

Şoreş: Anlaşıldı, Başkanım. Önderliğin verdiği güç bizi yürütecektir.

Önderlik: Evet evet, yürüyebilirsiniz tabii. Ben kendi kendimi tek başıma yürüttüm. Ama dev gibi bir Parti sizin arkanızda. Ülkeye ulaşma gerçeği, başlı başına bir kaynaktır. Bir de, bu kişiliği koşturacaksın. Hantal, uykuda, gafil kişiliği öldürün önce, düşmandan önce hatta, tamam mı? Sloganımız şu: 'Başarmayan kişilik, düşmanımızdır' oldu mu? "Başaramayan kişilik, düşmanındır; başaran kişilik, halkındır, partinindir." Şoreş, bu slogan altında yürüyebilir misin?

Şoreş: Bunu esas alacağım, Başkanım.

Önderlik: Kesin. Çaban da yeterli olacak mı?

Şoreş: Olacak.

Önderlik: Tarzın da ustalıklı, güvenlikli, yaratıcı olacak mı?

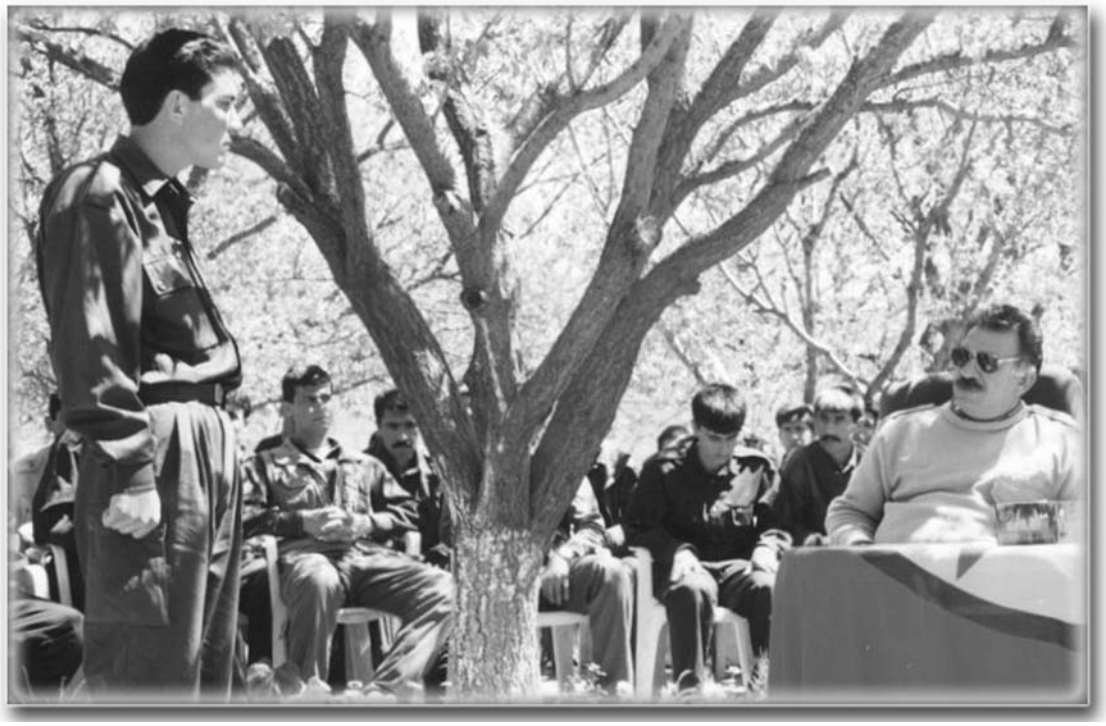
Şoreş: Olacaktır, Başkanım.

Önderlik: Bu çerçeve bile, bana göre, sözün başarısı için yeterlidir, anlamlıdır. Sadece senden de, hatırlanmanı isteyeceğiz, bir sürgün Kürt'ü olarak. Kolay ölmüyor, yaşıyor, yaşamasını da başarılara bağlıyor hatırlatması olmalı Şoreş, oldu mu? Mutlaka bunu bize hissettirecek misin?

Şoreş: Hissettireceğim, Başkanım.

Önderlik: Peki. Bu değerlidir; bekliyoruz, selamlıyoruz.

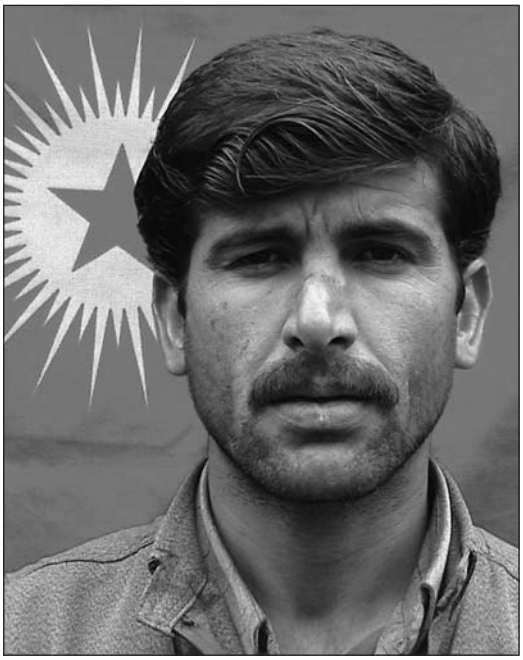
Parti Merkez Okulu, Nisan 1998

Güneşe sevdalı yürekler

"PKK ve direniş hareketi eğer bu duruma gelmişse, bu şehitlerin gücü ve komutası altında gerçekleşmiştir"

Rêbe Apo

Adı, soyadı: **Nadir GÜZİNGÜL**
Kod adı: **Nadir GABAR**
Doğum yeri ve tarihi: **Bercah Şırnak, 1976**
Katılım tarihi: **1989, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **15 Mayıs 2006, Erzincan**

hey isyan dağları
benim ben
kim miyim?
sevdası yaşam
öpücüğü soğuk fırtınalar
beşiği silah
bin yılların külleri altında çıkan
isyanlarla coşan halk
hey isyan dağları
benim ben
yazgısı kan ve barut
aşkları toprak olan
yüreği sevda kokan
canıyla ateşi büyüten
ve gözlerinde ırmaklar akan anayım
sevginin adağıyım
hey isyan dağları
benim ben
özlemi insan olan
gözleri sevgi saçan
canından can yaratan
mağrur insanım
hey isyan dağları
biziz biz
Dicle gibi derin
Fırat gibi taşkın
ikisi gibi asi tanımaz
hey isyan dağları
biziz biz
sevdayla isyan yaratan
senden bir parça olan
özgür güneşe sevdalı yürekleriz

Ozan Serhat (Süleyman Apldoğan)

Büyük bir savaşı kendine layık göreceksin

Nadir Güzingül (Nadir Gabar) arkadaşın ülkeye giderken Önderlikle sözleşmesidir:

Nadir: Adım Nadir. Şırnaklıyım. '89'da partiye katıldım. 21 yaşındayım. Bulunduğum alanlar; Zağros, Botan, Serhat, Büyük Güney alanlarıdır. Daha çok beş altı yıl Zağros'ta kaldım. Zağros kişiliği Konferans'ta değerlendirildi. Önderliğin Zağros ve Zap alanları ile ilgili yaptığı çözümlemelerde de ortaya çıkan olaylara sonuna kadar kaba yaklaşan bir kişilik. Parti savaşımını sadece silahta tanıyan bir kişilik. Devrimi sadece silahta görüyor. Önderliğe ve şehitlere duygusal bir bağlılığı vardır. Bu hususlar dahilinde partiyle şu ana kadar yürüdüm. Bundan başka güçlü bir anlama durumum şu ana kadar olmadı. Eğer bir savaş verilmişse bu, parti ve Önderliğe duygusal bir bağlılıktan ötürüdür. Akademiye gelişimle, daha çok hayal ettiğim Önderliği gördüm. Bu süreçte özellikte '98'de çıkan tasfiyecilik, Zeki şahsında çıkan tasfiyecilik, üzerinde çok duruldu. İnanıyorum ki, bu konuda çok dersler çıkardım. Bu konularda iddialıyım. partiyle yürüyebileceğime inanıyorum.

Öndelik: Kaç yaşında partiye katıldın. 11 yaşında mı katıldın? Eski bir savaşçı. Bravo sana ki 21 yaşına kadar gelmişsin! Asıl mühim olan budur. İkincisi; bir çok eyaleti gördün. Bunlar da kötü şeyler değil. Daha çok Zağros'ta kalmışsın. Zağros'ta dediğin gibi, avare ve kaba silahla partiyi tanıma vardır.

Nadir: Doğrudur Başkanım.

Öndelik: Silah ideolojik temellere oturtulmazsa başa bela olur. Nitekim bela da olmuştur. Kazandırmayıp, kaybettirmiştir.

Nadir: Bunları bilince çıkardım Başkanım.

Öndelik: Maalesef binlerce şehadet oldu. Kalanlar da başıma bela olmuştur. *"Sınırdan çıkmıyorum. Xakurke'den çıkmıyorum. Para bana gelsin"* diyor silah veriyorum, yemek veriyorum; düşman gelip elinden alıyor. Bir eylem yapıyor, onlarca şehit veriyor. Böyle olur mu?

Nadir: Başkanım. Bu sahada bunlar bilince çıkarıldı.

Öndelik: Mühim olan senin için de şerefli, intikamlı bir mesele ki, bir çok şehidimiz bu tarzda oldu. Sen bunu değiştireceksin?

Nadir: Başkanım, dediğim gibi şehitlere ve Önderliğe bağlılığım var. İnanıyorum ki sonuna kadar şehitlere ve Önderliğe bağlı kalacağım.

Öndelik: Bu, bilinçle; bu, tarzla olur. Büyük emek vermişsin. 11 yaşında savaşmak büyük bir kahramanlıktır. Fakat bizi en çok yakındıran şey, suç senin değil 11 yaşındaki bir bireyin siyaset ve politikayı anlaması mümkün değildir. Fakat bağlılığın büyüktür. Fakat bundan sonra böyle yürünülmez.

Nadir: Başkanım, bundan sonra iki çizgi vardır: Ya parti ve Önderlik çizgisi...

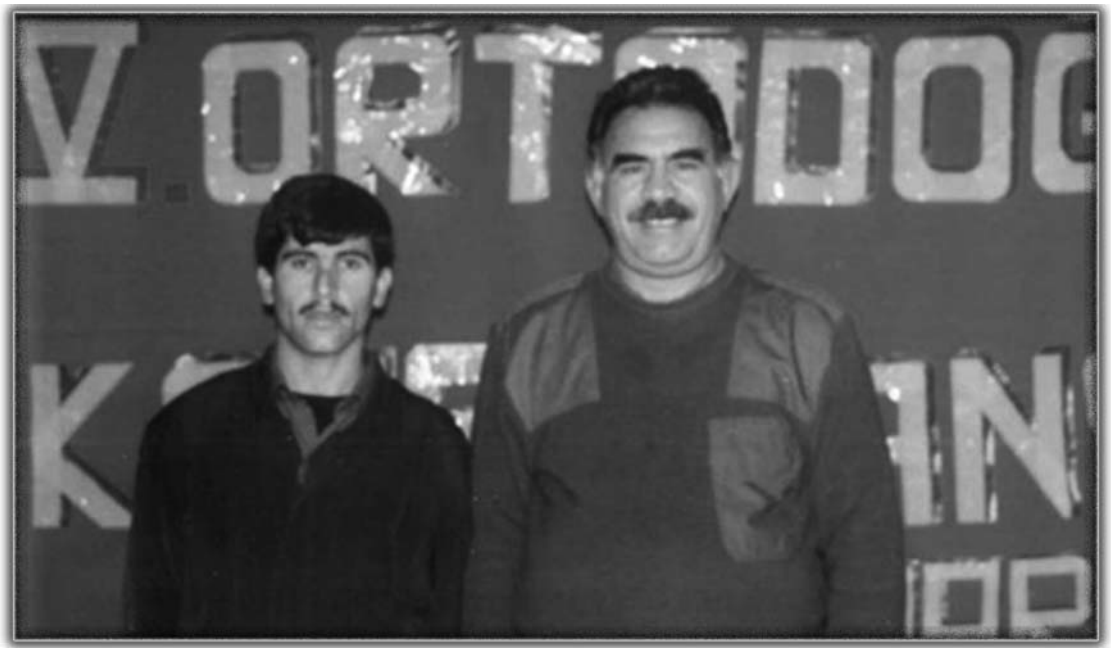
Öndelik: Ya da sahtekarlık çizgisi.

Nadir: Ya da Zeki çizgisi.

Öndelik: Görüyorsun ne kadar namussuzca bir çizgidir. Aslında önceden de görülmüştür. On dört yıldır bu konuda dersler veriyorum. Dürüst olan birisi sonuç çıkarır. Neden tasfiyeciyi öldürmedik? Anlamanız için. Fidel de yanınızdan çıktı.

Nadir: Doğrudur. Birlikte partiye katıldık.

Öndelik: Birlikte katıldınız. Büyük bir namussuz olan Hawar da burdan çıkmadı mı? Bu şekilde bir çok kişi çıktı. Maalesef düşman da artık bu kişiliklerden nefret ediyor. Bunların ne yerde, ne de gökte yeri vardır. Düşman bile kabul etmiyor. Pis ve işe yaramazdır. Mühim

olan bunlar komutanlarımız olmuş. Bu bir şeyi ispatlıyor. Nedir? Savaş silahtır. Halbu ki, o silah partinin silahıydı, o savaşçılar partinindi; bunları size yetiştiren bizzat kendimdim. Maalesef bunları göremediniz. Mühim olan, dürüst bir gençsin. Sorumluluk sahibisin. İnanıyorum ki, bu tür şeylerin intikamını alacaksın.

Nadir: Başkanım, sözümde ikiyüzlülük yapamam. Verdiğim sözün gereklerini yerine getireceğim.

Öndelik: Fakat büyük bir bilinç istiyor.

Nadir: Bunu bilince çıkardım.

Öndelik: Siyasi bir tarz istiyor.

Nadir: Doğrudur Başkanım.

Öndelik: Siyasetsiz kendini perişan edeceksin.

Nadir: Eğer siyaset olmazsa sonu ihanettir.

Öndelik: Mao da öyle diyor. Üç-dört şartı var. Diyor ki; her işte ideolojik çalışma esastır. Askeri çalışmadan önce, siyasi çalışma esastır, temeldir. Silah eğer siyasete bağlanmışsa kabul edilebilinir. Bu üç şeyden önce ve esas olan insandır. Silaha, şuna-buna değer vermeyeceksin. İnsana değer vereceksin.

Nadir: Başkanım, Önderliğin esas aldıklarını dikkate alacağız.

Öndelik: Bu dört kelimeyi sana söylüyorum; insan, ideoloji, siyaset, askerlik birbirini takip ederse her şeyi başarırsın. Mao'nun ideolojisi de böyledir. Bizim için de esastır. Büyük savaşlar tarihte böyle zafere ulaşmıştır. Yazıktır, bunu anlayın ki savaşınızın bir değeri olsun. Maşallah tüm dağları tanıyorsun. Cesaret ve fedekarlığın vardır.

Nadir: Doğrudur Başkanım.

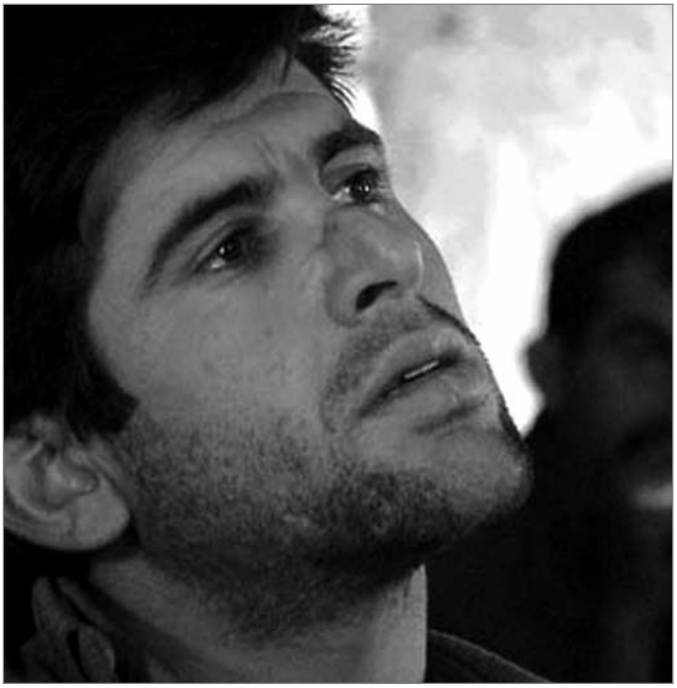
Öndelik: Savaş gerçekliğini siyasete bağlamışsan, neden başarılı olamıyorsun?

Nadir: Başkanım, eğer şu ana kadar geriliklerim olmuşsa, şu ana kadar parti ideolojisiyle birleşemedim. Önem vermedim. Bundan dolayı geri kaldım. Önderlik sahasında bunları bilince çıkardım.

Öndelik: Fakat gençsin. Yorulmamışsın. Tahmin ediyorum Botan'dan katılmışsın. Bu savaşın acı ve kirlerini çekmişsin. Çok acı da çektin, değil mi?

Nadir: Başkanım '89'dan beri savaş alanındayım. Savaştan çıkmadım. Zorluklar gördüm.

Öndelik: Acı ve zorluklar, hastalık ve yanılgılarımızdır. Mühim olan bunlardan sıyrılıp bu doğrulardan sonra bundan sonraki süreçte rolünü oynayabilirsin. Bunu da anladın mı?

Nadir: Başkanım, Akademi'ye gelmemdeki amaç bundan sonra Partiyle bütünleşmek içindir.

Öndelik: Yoksul biri değil misin? Ailen...

Nadir: Başkanım ailem yoksuldur.

Öndelik: Emek sahibisin. Burjuvalar, ağalar gibi yaşayabiliyor musun?

Nadir: Hayır Başkanım.

Öndelik: Hayır, sonuna kadar emek sahibisin. İş-meslek, zaten mümkün değildir. Fakat parti, çizgi gerekliydi. Onu da aldın. İnsan 21 yaşında tek başına örgüt kurabilir. Tecrüben de çok büyük. Bundan sonra inanıyorum, yürüyüşün zafer yürüyüşü olacaktır.

Nadir: Başkanım Önderlik'ten aldıklarım, şehitler ve Kürt halkına olan inancımla yürüyebileceğime inanıyorum.

Öndelik: Ucuz bir ölüme fırsat verecek misin?

Nadir: Hayır Başkanım.

Öndelik: Hayır.

Nadir: Sözüm ikiyüzlülük değil, sözüm Önderlik sözüdür.

Öndelik: Dağı da, savaşı da tanıyorsun. Büyük zafer için söz veremez misin?

Nadir: Verebilirim Başkanım.

Öndelik: Şu ana kadar ne tür bir görev aldın?

Nadir: Bölük sorumluluğunu direk almadım fakat üzerinde çok durdum.

Öndelik: Yani tecrüben var. Mühim olan bundan sonra ağır sorumlulukları alabilmek.

Nadir: Başkanım, Önderliğin verdiği güce layık olacağım.

Öndelik: Önemli olan senin gibileri ihmal etmemek. Kaç aydır buradasın? Yeterli mi?

Nadir: Başkanım beş ay oldu.

Öndelik: Yeterli mi?

Nadir: Yeterlidir Başkanım.

Öndelik: Akıllı olan için fazladır bile. Mühim olan, senin durumunda olanlar sonuç çıkarsın. Mühim olan, şahsınızda ihmal edilmiş savaşçıları parti ideolojisinden, gerilla tarzından yoksun bırakılmışları eğitmek. Bunu da verdik. Sen de yerine getireceksin. Bunu da anladın mı?

Nadir: Başkanım, bunun üzerinde duracağım.

Öndelik: Sadece senin için değil, senin durumunda olan bütün arkadaşlar için bunlara cevap olacaksın. Bunu anladın mı?

Nadir: Doğrudur Başkanım.

Öndelik: Bu esaslar çerçevesinde söz verebilir misin?

Nadir: Başkanım bu devrede iki defadır söz veriyorum.

Öndelik: Neden iki defa söz verdin?

Nadir: Devre başında ve devre sonunda. Bu sonuncusu da Önderlik sözüdür.

Öndelik: Önderlik sözü akılla olur. Dikkat et. Sonra deme; "aldatıldım, falan komutan benimle oynadı, Botan tarzıyla şöyle yanıldım" Hayır, bu tür şeyler söylemeyeceksin. Önderlik sözünü aldın mı sonuna kadar sana yeterlidir.

Nadir: Anlaşılıyor Başkanım.

Öndelik: Anlaşılıyor, çerçeve de tamamdır.

Nadir: Anlaşılıyor Başkanım.

Öndelik: Mühim olan; senin gibilerle, savaşla

nasıl oynayıp düşmana teslim oldular, bunu anlamaktır. Bize layık değildi. Teslimiyet için mi bu kadar savaşıyoruz?

Nadir: Hayır Başkanım. Öyle bir şey varsa, o da sırtımızda yükseldi.

Öndelik: İhanet çıktı. Zağros'ta da, Fidel çıktı, fakat Botan'ın binlerce de şehidi vardır. Acı dolu bir emek var. Ne kadar halk katledildi, bunu biliyorsunuz. Ailede de vardır.

Nadir: Şırnak'ta yapılan katliam şu ana kadar hiç bir yerde görülmemiş.

Öndelik: Yani siz bunların intikam gerekçelerisiniz. Parti eğitimi gerekli, bunu aldınız. Ne kadar eksiklik, yanlışlık varsa, onu da gördünüz. Bundan sonra kendi savaşımınıza kendiniz sahiplik edeceksiniz. Fakat parti ideolojisi ve siyaseti altında. Tamam mı Nadir?

Nadir: Sonuna kadar Başkanım.

Öndelik: Sonuna kadar ve herşeyin başarı olacak. Terbiye, ahlak, özgür yaşam savaşa nasıl bağlanılır. Bunları iyi gördün mü?

Nadir: Başkanım önceden de bunları tanıma var. Önderlik sahasında bu konularda daha da derinleşme oldu.

Öndelik: Derinleşme oldu, artık kimse bununla oynayamaz, değil mi?

Nadir: Başkanım bundan sonra kendimi kandırmak yoktur. Önceleri kendimizi çok aldattık. Bundan sonra olmaz.

Öndelik: Hatta ne kadar büyük bir savaş da olsa, tahmin ediyorum ki buna da hazırsın.

Nadir: Sonuna kadar hazırım.

Öndelik: Bir plan yapılır, yüzlerce düşman öldürülür.

Nadir: Başkanım, elimden geldiği kadar bu işi...

Öndelik: Yap! Belki boyun kısa, fakat tecrüben ve amaçların büyüktür.

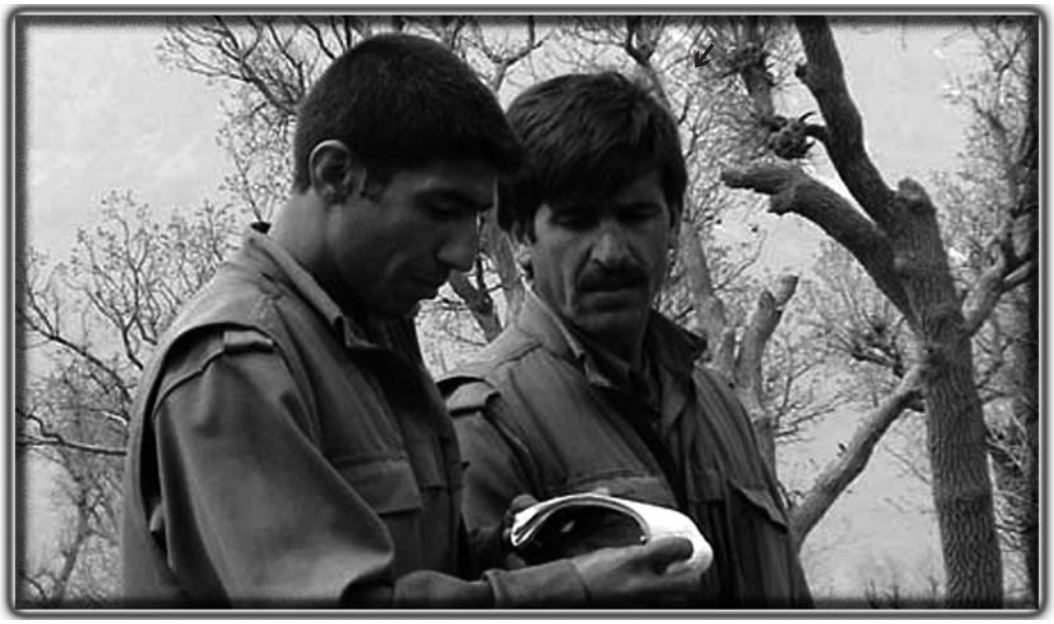
Nadir: Başkanım tecrübe sorunum yoktur.

Öndelik: Büyük bir savaşı kendine layık göreceksin. Tamam mı?

Nadir: Doğrudur Başkanım.

Öndelik: Bu esaslar dahilinde senin gibi genç savaşçılar şehit oldu. Parti görevini yürütemeyenler yüzünden. Bu noktalar üzerine biraz durmaya çalıştım. Fakat inanıyorum ki, büyük bir yenilenme bundan sonra yaşanır. Bu son teslim olan ihaneti ortaya çıkardık. Ama doğru olanı, layık olanı da ortaya çıkardık. 1998 baharı Botan'da PKK'nin savaşımının nasıl yürütüldüğünün ispatıdır. Botan bizimdir. Sana ve arkadaşlarına büyük başarılar yaraşır.

Parti Merkez Okulu
2 Nisan 1998

İdeolojik Karargah Merkez Yönetimi'ne

Botan halkındanım. 1976 yılında Bercah köyünde dünyaya geldim.

Bağlı bulunduğum aşiretin ismi Boti aşiretidir. Aşiret Şırnak, Cizre, Duhok ve Küçük Güney'e kadar yayılmıştır. Aşiret feodal özelliklerini korumuşur. Kadercilik anlayışı hakimdir. Kürt kültürü olduğu gibi korunmuştur. Aşiret üyeleri birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Fakat aşiret arası komplo ve entrikalar da yaşanır...

Aşiret geçmişteki isyanların bir çoğunda yer almıştır. Silahlı mücadelenin başlaması ile parti ile ilişkilenmiştir. 1988 yılında aşiret lideri H. Sait'in sebepsiz yere öldürülmesi aşiretin tepkisine yol açmıştır. Aşiretin yarısı koruculaşmıştır. Aşiret kendi içine kapanıktır. Diğer aşiretlerle fazla ilişkilenmemiştir. TC'ye karşı tarihsel bir kini vardır. Doğal olarak yurtseverlik duyguları gelişkindir. Şu an aşiret lideri H. Osmandır. H. Sait'in kardeşidir. Ailemizin yakın akrabasıdır. Önderliğin esaretinden sonra birçoğu silah bıramıştır. H. Osman 2001 yılında 169. maddeden yargılanmış, gözaltında ağır işkence görmüştür.

Aşiretin temel geçim kaynağı hayvancılıktır. Az da olsa tarımcılık yapılır. Aşiret tutucu muhafazakardır. İslami gericilik hakimdir. Kadın horgörülür, ikinci konuma itilmiştir. Toplumda söz hakkı yoktur. Ağır işlerde çalıştırılır. Mücadelemizin gelişmesi ile koşullar değişmiştir. Olumlu sayılabilecek gelişmeler yaşanmıştır...

...Aile aşiretin taşıdığı temel karakteristik özellikleri göstermektedir. İçe kapanık sosyal ilişkileri dardır. Kadına bakış açısı, feodal özelliktedir. Dini yaşam geleneksel ölçüler çerçevesindedir. Tutucu muhafazakar özellikler taşır. Aile içinde baba otoriterdir. Annenin de aile içinde etkisi vardır. Büyük aile biçiminde yaşamaktadır. Ailemin taşıdığı özellikler bana da geçmiştir...

Çoculuğum ailenin taşıdığı özellikler temelinde şekillenmiştir. Çocukluğum çok zor şartlar altında geçti... Çocukken hep gezmeyi hayal ederdim, fakat ailenin tutuculuğu buna izin vermiyordu. Babam iki evlilik yapmıştı. Yedi kardeştik. Kardeşlerin en büyüğü benim. Ailenin beni okula gönderme isteğini reddettim. okula gitmedim.

Maddi imkanlarımız genişti. Geniş arazilerimiz ve yaylalarımız vardı. Evimizin önünde traktör, araba bulunurdu. Ekonomik anlamda hiç bir sorunumuz yoktu.

Kardeşlerim okumaktaydı. Daha sonra onların Ankara'da ve İstanbul'da üniverste okuduklarını öğrendim. Köyümüz yetmiş haneydi. Köyümüzün fertleri birbirine akrabaydı. Yaz aylarında yaylaya çıkıyorduk. Yayla yaşamı çok hoşuma gidiyordu. Doğa ile içi içe olmak hoşuma gidiyordu. Çocukluk dönemi hakkında hatırladıklarım bunlardır.

Düzenin okullarına gitmedim. Tüm öğrendiklerimi partide öğrendim. 1997 yılında Öndelik Sahası'na gittim. Önderlik bana okuma yazma öğrenmeden buradan gidemezsin demişti. Okuma yazmayı orada öğrendim...

1989 yılında gerillaya katıldığım zaman ilk kez ailemden ayrıldım. Küçük yaşta olduğum için ailemi çok özlüyordum. Özellikle annemden ayrılmak bana ağır geliyordu. Evden ayrıldığım zaman bu tür duygular yaşıyordum.

1989 yılında yaylalardaydık. Köye dönüş hazırlıklarını yapıyorduk. Birgün arkadaşlar geldiler. Grubun başındaki arkadaş askeri kanun gereği bizi götürdü. 11 kişiydik. Amcamın çocukları, halam, teyzemin çocukları da bulunuyordu. Kız çocuklarını daha sonra geri gönderdiler. Beraber katıldıklarımızdan iki arkadaş şehit düşmüştür...

İlk katıldığım ortam ağırdı. Yoğun pratik vardı. Ordunun büyütülmesi için yoğun çaba vardı. Partimizin en zorlandığı yıldı. Aynı zamanda en çok geliştiği, büyüdüğü bir yıldır. Yoğun katılımlar vardı. Ordu nicel büyümeyi yaşarken siyasal olarak da sınırlanıyordu. Olumluluk ve olumsuzlukların yaşandığı bir yıldı. İlk kez silahlı insanları bir arada görüyordum. Herşey merakımı çekiyordu. Benimle çok ilgileniliyordu. Bu yaşam biçimi maceracı ruhuma sesleniyordu.

Sevdiğim bir yaşam tarzıydı. Ne iş çıkarsa yapıyordum. Arkadaşlarla gezmeyi çok seviyordum. Bütün pratikler çok hoşuma gidiyordu...

...Arkadaşlarla bilikte Çukurca'ya geçtik orada ilk temel eğitimimi aldım, eğitim bir ay sürdü. Küçük yaşlarda olduğum için eğitimden bir şey anlamıyordum. Eğitimi veren Ali arkadaştı. Eğitimin ne anlama geldiğini bilmediğimden fazla önemsemiyordum. Daha sonra '91-92 ylında tekrar eğitim gördük. Partiyi yeni yeni tanıyordum. Niçin savaştığımın farkına varmıştım. Parti Önderliği hakkında yeni yeni bilgi ediniyordum. Eğitimimiz daha çok askeri ağırlıklıydı. Dönemin koşulları bunu gerektiriyordu. Komutan Harun (Şehmuz Yiğit) şehit düşmeden önce onunla beraber kalmıştım. En çok ondan etkilenmiştim. Beni çok seviyordu. Gittiği her yere yanında götürüyordu. Gösterdiği sevgi, şefkat beni partiye en çok bağlayan durumdu. Onun şehadetinden sonra çok üzülmüştüm. Onun şehadeti o yıllarda beni partiye bağlayan en büyük etmenlerden biridir.

Çoçocuk yaşta en çok ilgimi çeken şey silahtı. Silah sevgisi aileden gelmektedir. O yaşlarda dahi silah kullanıyordum. Doğa sevgisi de vardı. Bundan dolayı dağ yaşamı hoşuma gidiyordu. İlk anda anlamakta zorluk çeksem bile bu yaşam gittikçe bende tutku haline geliyordu.

Botan ve Zagros'un bütün alanları Behdinan'ın tüm alanları, Küçük Güney, Doğu Kürdistan(tedavi amaçlı) ve son olarak Maxmur ve Musul'da faaliyet yürttüm. Xakurke'de de bulundum.

Pratiğim genelde savaşta geçti. 2000 yılında Gare'de Kuzey'den gelen arkadaşları Maxmur kampına götürmekle görevliydim....

Önderlik ve partinin verdiği bütün görevleri itirazsız ve severek kabul etmişimdir...

...Hayatımın en önemli, en kapsamlı eğitimini 1997 yılında gittiğim Öndelik Sahası'nda aldım. En net biçimde niçin savaştığımızı, amacımızın ne olduğunu, neye hizmet ettiğimizi, mücadelenin ne anlama geldiğini orada bilince çıkardım. Önderliğin ders başlarken söylediği ilk sözü beni çok etkiledi: "Eğer PKK gerçeği için geldiyseniz hoşgeldiniz. Yok PKK gerçeği için değil başka amaçla geldiyseniz hoşgelmediniz" demesi bana eğitime daha dikkatli yaklaşma zorunluluğunu hissettirdi. Bizzat Önderliğin eğitimi yürütmesi, derslerin kapsamı benim çok yönlü partiyi tanımama imkan verdi. Partiye karşı iç ve dış saldırıların yoğun olduğunu öğrendim. Sahada gördüklerimi ve öğrendiklerimi pratikte tam uygulayamadım. Bunun Önderliğin emeğine karşı bir saygısızlık olduğunu anladım. Hala bunun vicdan azabını çekiyorum.

İdeolojiyi öğrenmede ve özümsemede en çok çaba harcadığım yer Öndelik Sahası olmuştur. Orada bilgilenmenin zaruriyetini kavramış, okuma yazmayı geliştirmiştim.

Daha sonra ülkedeyken Önderliğin göndermiş olduğu talimatları ve çözümlemeleri hiç bir surette ihmal etmedim. Bunun haricinde fırsat buldukça ve gücüm oranında Önderliğin çözümlemelerini ve kitaplarını okudum...

Kendimi Önderliğin ideolojisi, felsefesi ve politik çizgisine katılımda ve onları özümseme ve pratikleştirme noktasında değerlendirdiğimde çok yetersiz görüyorum. Ama benim Öndelik çizgisine ulaşmak için yoğun çabam vardır. Çizginin neresinde olduğumu söyleyebilmek için sabit kanıt lazımdır. Bu kanıt da ancak pratikte olur. Bu konuda derinleşmek gerekir. Çaba harcamak gerekir. Sürekli okumak yoğunlaşmak gerekir....

1993 yılında Başkale'de manga, ve takım komutanlığı yaptım. '98 yılında bölük komutanlığı yaptım. Aynı zamanda bölge yönetiminde yer alıyordum. Başkale'de Nurettin arkadaş görev vermişti. Gare'de bölük komutanlığı görevini Ekrem arkadaş verdi.

Uzun yıllar parti içerisinde olmam, savaş pratiğinde edindiğim tecrübe, yaşamdaki girişkenliğim görevleri almamda rol oynamıştır. Tabii partinin kadro yönetim ölçülerinin esas alınmadığı zaman savaş koşullarının yaratmış olduğu ölçüler esas alınmıştır.

Bana görev verildiğinde hiç böyle bir şey beklemediğimi belirtmeliyim. Görev aldıktan sonra ilk düşüncem görevime nasıl layık olacağım, görevi başarıyla yürütmek için ne yapmam gerektiği temelindeydi. Ve ön önelisi kendimi nasıl yapıya kabul ettireceğimi düşündüm. O süreçte geçerli olan

tek şey kimin daha iyi pratik yaptığı, daha iyi savaştığıydı. Benim de köken olarak köylü kişiliğinden gelişim savaşa olan yatkınlığım, savaşçı kişiliğim, cephede hep en önde savaşma isteğim görev aldıktan sonra daha da arttı. Savaşta en ön cephede yer alarak daha etkili bir savaş yürüterek kendimi yapıya kabul ettirmek istemiştim. Bir komutanın ilk görevi kendini örgüt çizgisinin amaç ve doğrultusunda eğitmektir. Pratikte doğru bir tarzın yürütülmesi ve parti istemlerine cevap olabilmek için kendini eğitmek şarttır. Bu bilinçle kendini çizgi doğrultusunda örgütlendirebilirsin. Partinin amaçları doğrultusunda kendisini örgütlendiren yapıyı da bu doğrultuda çizginin hizmetine sokarbilir.

Bu gerçeklik doğrultusunda görev aldığım yıllarda kendimi eğitme konusuna önem vermediğimi belirtmeliyim. O yıllarda eğitim anlayışım savaşta ve pratikte kendini yetkinleştirme olmuştur. Partinin örgütsel, siyasal çizgisini anlama ve öğrenme ihtiyacını pek hissetmedim. Bundan dolayı partinin isteği doğrultusunda kendimi eğitip örgütlendirmede çok yetersiz kaldım...

Kadın tarihini bilmek kadın sorununa doğru yaklaşım için oldukça anlamlıdır. Sınıflı toplumun ortaya çıkmasıyla kadının düşürülmesi aynı zamana denk düşer. Anaerkil dönemden Ataerkil döneme geçilerek erkek egemen sistem adeta intikam alırcasına kadını köleleştirmiş, bu durum binlerce yıl sürerek zihniyet sorununa dönüşmüştür. Önderlik çizgisi özü itibarıyla kadın özgürlük çizgisidir. Önderliğin en büyük çalışması kadın özgürlük hareketi çalışmasıdır. Erkeğin temsil ettiği şey kadın üzerinde kurulmuş egemenliktir. Kadının kurtuluşunun yine kadının çabalarıyla mümkün olacağını bunun için kadın ordulaşmasının zorunluluk olduğunu görmüştür...

Partiye katıldığım ilk yıllarda kadın sayısı benim bulunduğum alanda yok denecek kadar azdı. 'Erkek savaşıyor dağdadır, kadının ne işi var' diye şaşırıyordum. Kadının gerilla içinde olmasına hiç anlam veremiyordum. Erkek arkadaşların kadın arkadaşlara yaklaşımı çok saygılıydı. Kadın arkadaşlar da nitelik olarak çok yetkindiler. Birbirlerine gösterdikleri sevgi ve saygı bende müthiş hayranlık uyandırmıştı. Azime, Beriwan ve Saadet arkadaşları tanımıştım. Onların hal ve hareketleri bende saygı yaratmıştı. Kadın arkadaşların sayısı az olduğu için aynı mangalarda kalıyorduk. Ayrı bir düzenlememiz yoktu. Kadın hareketi daha genelden ayrılmamıştı. Kadın arkadaşlarla köylere beraber gidiyorduk. Köylüler ilkin bize "kadınların aranızda ne işi var, bu kültürümüze terstir" diyorlardı. Halk böyle söylemesine rağmen içten içe de büyük bir saygı duyuyorlardı. Kadının savaşta yer alması feodal gururlarını incitiyordu. Onların iradesi karşısında eğiliyorlardı. 'Onlar kadın olduğu halde savaşıyor, biz ise burada kadın gibi yaşıyoruz' diye kendilerini küçük görüyorlardı. Bir çok aile 'kadın savaşıyor, biz neden savaşmıyoruz' diyerek çocuklarını gönüllü olarak gerillaya gönderiyorlardı...

Serhildanlarla birlite kadının yoğun katılımı olmuştu. Önderlik de bu yıllarda kadın hareketi üzerinde çok duruyordu. Beritan arkadaşın kahramanca direnişi, kadının komuta gücünü ve ordulaşmasını ortaya koyabilecek düzeye geldiğinin ifadesi olmuştur. 1993'e kadar nicel anlamda büyüyen ve giderek nitelik kazanan kadın potansiyeli parti içerisinda giderek daha fazla ağırlık kazınmıştır. Bu amaçla o yıl YAJK kuruldu.

Parti içinde kaldığım süre evde bulunduğum süreden daha fazladır. Ben evdeyken kadınla fazla yaşamım olmamıştır. Parti içinde bir bütün süre içinde kadınla beraber yaşadık beraber savaştık, çok acılar çektik. Bir arkadaşımız şehit düştüğünde beraber üzüldük, beraber ağladık. Bir parça ekmeyi paylaştık. Açlık ve susuzluğu birlikte çektik. Bu konuda tarihten gelme erkek egemen anlayışların üzerimde fazla etkisi olmamıştır. Ama toplumdan aldığım bazı özelliklerin kalıntılarını yaşıyorum. Bunun farkındayım ve bunu aşmak için çaba içerisindeyim. Bu anlayışla, kadınla eşit, özgür koşullarda yaşama ve çalışma olamayacağını, bu duruşla yürünemeyeceğini biliyorum. Bunun için Öndeliğin geliştirdiği özgür kadın hareketi çizgisini takip ederek kendimi aşma çabası içerisindeyim...

Önderlik savunmalarında ortaya konan Önderlik felsefesini anlamakta zorluk çeksem de anlayabildiğim konuları özümsüyorum. Önderliğin yaşama bakış açısıyla benim yaşama bakış açım birbirinden çok farklıdır. Onun yaşamdaki temposu ve duruşu karşısında kendimi oldukça zayıf görüyorum. Öndeliğin yaşamı tahlil etmesi, engin öngörüsü, sorunlar karşısındaki tutumu ve gösterdiği sabır insanda

hayranlık uyandırıyor. Kendimi düşündüğüm zaman çok dar, yüzeysel, çözümleme gücünden yoksun, çabuk daralan, sabırsız bir kişilik olarak görüyorum. Bu olumsuz özelliklerimi bu devrede daha fazla gördüm ve bu konuda kendimi değiştiremeği gerekli gördüm. Değişim için gereken gücü bu eğitim devresinden aldım. Bu konu üzerinde yoğunlaşmam hala devam etmektedir. Buradaki yoğunlaşmayı pratikte de sürdürmeyi düşünüyorum.

Önderlik felsefesi insanı başarıya götüren felsefedir. Bunu için Önderliğin felsefesini özümsemeden, Önderliğin pratik temesilciliğini başarıyla uygulamak mümkün değildir. Başarı için Önderlik gerçeğini bilmek gerekir. Önderlik gerçeğini bilmek demek, Önderliğin çıkış koşullarını, yaşama bakış açısını, sorunları çözümleme gücünü bilmek demektir. Önderlik felsefesine ulaşmak için Önderliğin özelliklerini öğrenmek ve özümsemek gerekir. Önderliğin sözlerini tekrarlayarak "kendimi Önderlik felsefesine ulaştırdım" demek ikiyüzlülük olur. Önderliğin felsefesine ulaşmak, Önderliğin pratik takipçisi olmakla olur...

Meşru savunma duruşu, her saldırıyı boşa çıkarma biçiminde karşı koymayı temel strateji olarak benimser. Meşru savunma bir halkın temel hak ve özgürlüklerine karşı fiili saldırı karşısında kendisini savunma hakkıdır. Halk hangi alanda olursa olsun meşru mudafaa hakkına sahiptir. Bu alanlar devlet olur, halk olur, askri güç olur, siyasal partiler olur, hiç farketmez her alanda güçlenip caydırıcılığı esas alır. Kendini koruma meşru savunma ölçüleri içinde olmalıdır. Amaçsız saldırı, imha, silahlı şiddet meşru savunma ölçülerine ters düşer. Meşru savunma sadece silahlı savunmayı içermez. Çok yönlüdür. Buna bağlı olarak halk için baskı ve şiddet karşısında temel mücadele biçimleri, serhildan, halk örgütlenmesi, sivil itiatsizlik, demokratik eylemler meşru savunma esasları içerisinde yeralır...

Meşru savunmada gerillanın rolü yeni dönemde temel mücadele biçimi olarak benimsenen siyasal mücadelenin teminatıdır. Gerilla kendini her alanda yenileyerek, daha da güçlenerek caydırıcı rol oynar. Demokratik mücadele haklarının sınırlandırılması veya hepten kaldırılması durumuda gerilla silahlı mücadele biçiminde devreye girer. Bu durum meşru savunmanın içeriğine ters değildir. Partimiz silahlı şiddete başvurabileceği durumları belirlemiştir. Önderliğe karşı fiili bir saldırı, halkın demokratik hak ve özgürlüklerinin kısıtlanması ve hareketimize yönelik fiili saldırılar karşısında silahlı direnme biçimini esas alır.

Meşru savunmanın temel bir esası da etkili koruma biçimidir. Önderlik meşru savunma için şunu söylemektedir: "dünyayı yenecek gücümüz olsa saldırmayacağız; tüm dünya üzerimize gelse de kendimiz savunacağız."

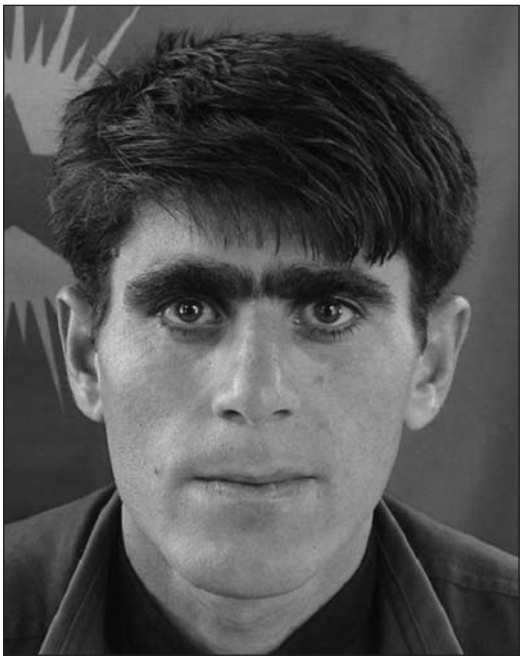
Öndeliğe gerçek bağlılık, dürüstlük, Önderlik çizgisinin tarzının uygulayıcısı olmaktır. Önderiliği mücadelenin tüm alanlarınıda yaşamsallaştırmaktır. Bu ancak fedai militan ve duruşla mümkün olabilir. Dönemin militanlığı fedakarlıktır. Önderliğin felsefik ideolojik, politik çizgisi özümsenmeden, yaşamsallaştırılamadan militan ölçülere ulaşılamaz. Yeni süreçte savunmaları özümsemeden hayata geçirmeden Öndeliğin pratik temsilcisi olunamaz. Dolayısıyla Önderlik çizgisine de ulaşılamaz. Bu çerçeve doğrultusunda kadro olunabilir. Bu ölçülere ulaşmak benim için hayati bir önem taşır.

İki devre boyunca eğitim görüyorum. Bu devrede diyebilirim ki eğitimden bir sonuç çıkardığımı ve bunu pratiğe geçirmenin benim için hayati önem taşıdığını biliyorum. Parti çizgisini dört dörtlük kavradığımı söylemek yanılgı olur. Fakat parti çizgisinin ne olduğunu anlama konusunda büyük gelişmeler kaydettiğimi söyleyebilirim. Bu düşüncelerim doğrultusunda partimizin benim hakkımda aldığı karar ve talimatları sonuna kadar kabul edeceğimi söyleyebilirim.

Devrimci selam ve saygılar
09-02-2003
Nadir Gabar

Yoldaş canlısı özgürlük emekçisi Çavreş

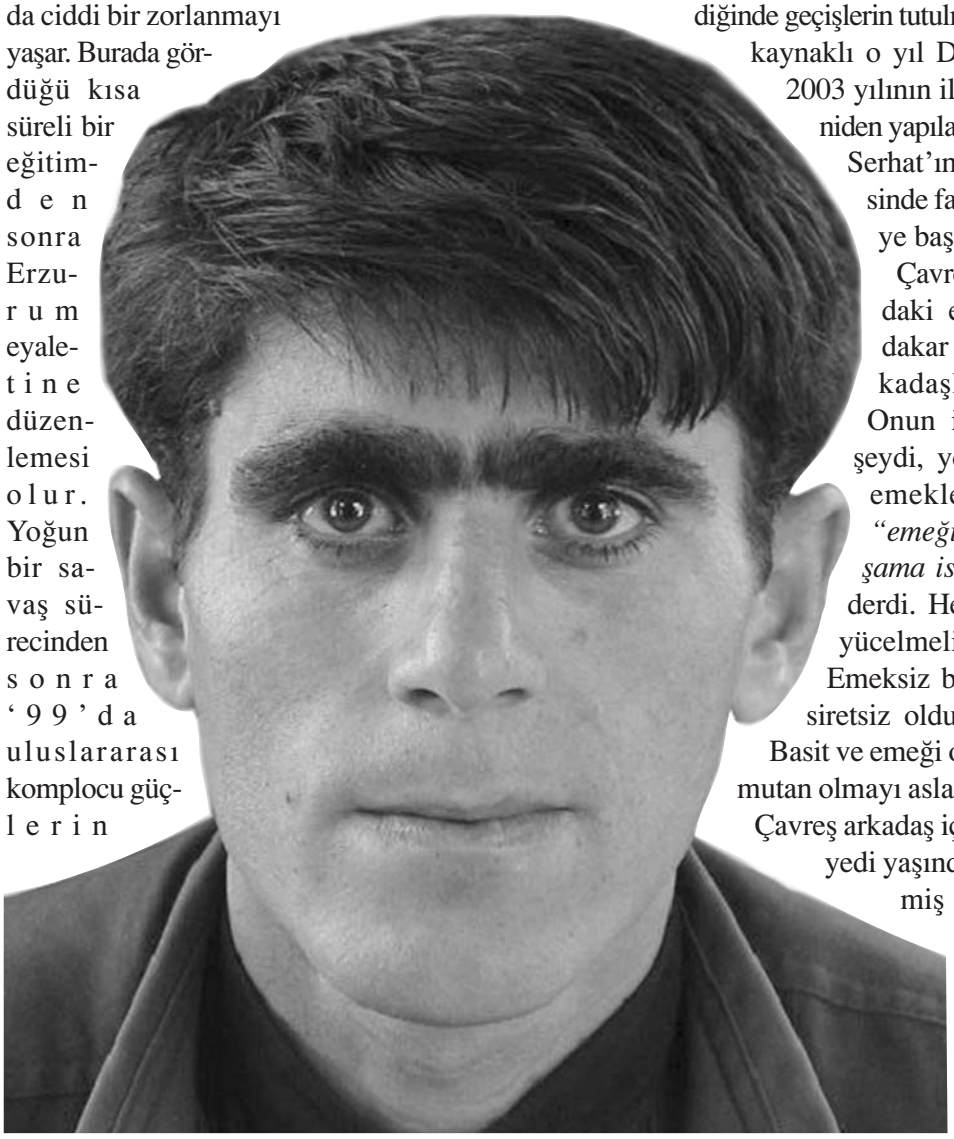
Ey oğul!
kaçıncı baharındaydın
ömrünün,
azrail hangi utanmazlıkta?

Adı, soyadı: **Aziz ASKOL**
Kod adı: **Çavreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Kızıltepe, 1979**
Katılım tarihi: **1996, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Mayıs 2006, Çemçe-Serhat**

Mezapotamya; güzelliği ile cezbeden dağların kraliçesi Ninhursak'ın yüksek memleketi. Bazen Aden bahçesi, bazen güneş ülkesi, bazen de ölümsüzlüğün arandığı Tilmunya. Onu gören ve duyan herkesin sahip olmak istediği ve bu yüzden savaşlarını eksik etmediği yaşlı bir anadır şimdi. Bu ana hep boy verdiği ve hiç tükenmeyen umudun adıdır. Manilerin ışık bahçeleridir Mardin. Halen süren savaşta, özgür yaşam ve barış için mücadelede oğul ve kızlarıyla bedel vermekten geri durmayan halk gerçekliğiyle Kürdistan özgürlük mücadelesine aktif katılımı hep olmuştur. İşte bu mekanda yurtsever bir ailenin çocuğudur Çavreş arkadaş. Ailesi imkanlar doğrultusunda sürekli mücadeleye katıkıda bulunmuştur. Bu durumu fark eden düşman evlerine baskın düzenleyerek Çavreş arkadaşın babasının yaralanmasına yol açar. Çavreş arkadaş daha çocuk yaşta olmasına rağmen bu olayı hiç unutmayacağı bir şekilde beynine ve yüreğine kazır. Baskılara dayanamayan ailesi İzmir'e göç etmek zorunda kalır. Barbarlaşan düşmanın yaktığı köylerden sürgün ettiği binlerce Kürt ailesi gibi. Ve Çavreş arkadaş memleketinin havasından, suyundan, doğal güzelliklerinden kopartılmış binlerce sürgün çocuktan biriydi artık. İzmir farklıydı. Kültürlerine, sevgi anlayışlarına, aşklarına yabancıydı Çavreş'in. Yaşam koşullarının zorluğu ailenin büyük çocuğu olmasıyla birleşince daha erken yaşlarda emekle tanışmasını sağlar. Moral, coşkusu, çalışma azmi ve yardımseverliği O'nu ailesi ve çevresinde sevilen sayılan biri haline getirir. O '90'lı yılların sıcak mücadele gerçekliğiyle büyüyordu. Bu yıllarda Kürt, Kürdistan ve Ortadoğu halklarının özgülük mücadelesini veren Apocuların kitleseleştiği, zafere yaklaştığı dönemlerdir. Bunu gören düşman özellikle '94–95'te Kürdistanı yeniden işgal ederek, tüm

alanlarda özgürlük seslerini bastırmak için topyekün bir savaşı başlatmıştır. İzmir'de olmasına rağmen ailesinin yurtseverliği ve daha çocuk yaşta beynine, yüreğine kazıdığı için intikam duygularıyla bu gelişmelerin uzağında kalmaz. Apocuların yarattığı ruhla intikam duyguları şahlanan Çavreş yoldaş '96'da Kürdistan'ın kalbi Amed'te özgürlük mücadelesine katılır. Bu dönem kazanımları yanında, içte Önderlikle bütünleşememenin yarattığı muğlak duruşlar, dıştan ise düşmanın topyekün saldırılarının yarattığı zor bir dönemdir. Bu dönemlerde yeni katılmasından kaynaklı da ciddi bir zorlanmayı yaşar. Burada gördüğü kısa süreli bir eğitimden sonra Erzurum eyaletine düzenlemesi olur. Yoğun bir savaş sürecinden sonra '99'da uluslararası komplocu güçlerin Önderliğimizi esaret altına alması, buna karşı komplonun amacına ulaşmasını engellemek, boşa çıkartmak için Önderliğimizin Kuzey sahalarını boşaltma kararı ile Çavreş arkadaş da Güney sahasına geçer. Fakat bu sahada sürekli pratik alanlara geçmek için sabırsızdır. Özellikle savdalandığı Erzurum eyaletine gitme arzusu içinde bir özlem olarak sürekli vardır. Ve yakaladığı ilk fırsatı kaçırmaz, örgütün Kuzey'e gruplar gönderilme kararıyla birlikte kendini ısrarla önerir. 2002'nin ilkbaharı ile yeniden Erzurum'a düzenlemesi olur. Kuzey ve Doğu Kürdistan'ı birleştiren Dambat bölgesine geldiğinde geçişlerin tutulmuş olmasından kaynaklı o yıl Dambat'ta kalır. 2003 yılının ilkbaharında yeniden yapılan düzenlemeyle Serhat'ın Çemçe bölgesinde faaliyet yürütmeye başlar.

Çavreş arkadaş alandaki en emekçi, fedakar ve katılımcı arkadaşlardan biridir. Onun için emek her şeydi, yoldaş sevgisini emekle büyütürdü. *"emeği olmayanın yaşama istikrarı yoktur"* derdi. Herkes emeğiyle yücelmeliydi ona göre. Emeksiz bir yaşamın basiretsiz olduğunu söylerdi. Basit ve emeği olmayan bir komutan olmayı asla kabul etmezdi. Çavreş arkadaş için arkadaşlıkta yedi yaşındaki biri ile yetmiş yaşındaki biri arasında fark yoktur. Onun için arkadaşlık emek, dürüstlük ve doğruluktu.

Yaşamda her zaman iddialı ve istikrarlıydı. Hiçbir işini asla yarıda bırakmazdı. Önündeki görev ne kadar zor olursa olsun üstüne gitmeyi ve o işi başarıyla bitirmeyi bilirdi. Yaşamda her şeyden kendini sorumlu gören bir duruşun sahibiydi. Belki de O'nu en iyi ifade eden özelliği bu olsa gerek. Bu özelliğinden kaynaklı her arkadaş ona karşı sevgi ve saygı duyardı. Takdir edilen örnek alınan bir arkadaştı. Kuryelik yaptığı ilk yılında çok istekli ve iddialıydı. Hiç tanımadığı bir araziyi bir kere görmesi oraya hakim olması için yeterliydi. Bu da onun işinde ne kadar ciddi ve duyarlı olduğunu gösteriyordu.

Çavreş arkadaş Çemçe bölgesindeki zozanlar olsun civar köyler olsun tanındığı her yerde herkes tarafından sevilirdi. Görevlere gittiğimizde onu görmeyince, yedi yaşındaki bir çocuktan yetmiş yaşındaki bir dedeye kadar herkes onu sorar ve ona selam yollardı. Bu da bazen onu kıskanmamıza neden olurdu. İnsanlara her zaman saygılıydı ve onlara değer verirdi. Çocukları çok sever, onları izlerken gözlerindeki sevgiyi okumak mümkündü. Zaten duygularını saklayan bir arkadaş değildi. *"Neden bizim ülkenin çocukları hep ürkek bakar"* derdi. Ve bunun devam etmemesi için mücadeleyi daha anlamlı büyütmek ve çoğaltmak gerektiğini derinden söylerdi.

Çemçe'de 2005 kışı yaklaşıyor, üslenme için hazırlıklarımızı yapıyorduk. Tam bu sırada bir ihanet sonucu yerimiz deşifre olmuş ve bölgeden ayrılmamız gerekmişti. Bunun için üç guruba ayrıldık. Çavreş arkadaşın grubu Tendürek'teki arkadaşların üslenme çalışmalarına katılmışlardı ve içeride kalacaklardı. Geriye kalan biz iki grup da Doğu Kürdistan'a geçtik. Daha sonra arkadaşlardan duyduğumuz kadarıyla Tendürek'te 2005-2006 kış eğitimine kendisini en çok sorgulayarak katılan arkadaşlardan biriydi. 2006 gibi önemli bir sürece doğru, verimli bir pratiğe katılımını sağlayabilmek için eğitimlerde geçmiş pratiklerini sorgulayan, pratik için öneri ve projeler sunan kararlı ve net bir duruşun sahibiydi.

2006 ilkbaharıyla birlikte Çemçe'ye, yüreğini bıraktığı yere geri dönüyordu. Karlar erimemişti hala. Doğa koşulları onları yolda epey zorlamıştı. Ama tüm zorluklara rağmen Çemçe aşkı her zaman ona destek ve güç olmuştu. Nisan'ın 21'inde nihayet Çemçe'ye ulaştılar. Yağan yağmurlar doğanın rahmine ulaşıp yeniden doğuşu gerçekleştiriyordu. Yağmur suları sel oluyor, dereler sanki özgürlüğünü kazanmış bir mahkum edasıyla coşuyordu. Doğa ana sevgiydi, merhametti, koruyandı gerillalar için. O bir anaydı ve korumak zorundan olduğu oğulları kızları vardı. Ama bazı anlar olur ki ana evlatlarına acımasız davranarak şaşırtabiliyor. Hava koşullarının zorluğuna rağmen pratiğe başlamışlardır ve yoğun bir hareketlilik içerisindedirler.

Yer Çemçe'nin Geliye Hace mıntıkasıdır. Başka bir alana geçerken geceyi burada geçirmeye karar verirler. Aşırı yağmur hareket alanlarını kısıtlar. Gece de devam eden yağmurlar topraktan büyük bir kayanın kopmasına neden olur. Parçalanan kayalar, arkadaşlar uykudayken üzerlerine düşerler. Diğer iki arkadaş hafif yaralarla kurtulurken Çavreş arkadaşa isabet eden büyük bir kaya parçası şehadetine yol açar.

Şehadetini duyduğumuzda kimse inanmak istemiyordu, ama yüreğimizde açtığı yara kadar gerçekti. Seni özlüyoruz yoldaş.

Her nerede olursa olsun, nasıl ve nedeni ne olursa olsun şehadetler mücadeleyi kutsayan ve güçlendiren değerlerdir. PKK'yi PKK yapan şehitler gerçeğidir. Şehitlere bağlılığın tek yolu onların aydınlığında hiç yılmadan, büyük bir kararlılık ve iradeyle bu mücadelede yürümektir.

Yoldaşları Egit ve Ercan

Bir çocuğun düşünde
buluyorum kendimi,
Tanık olmuyorum
Bir ülkeye yığdırılan bombalara.
Duymuyorum,
Çocukluğuma sıkılan
mitralyöz seslerini
Ve hep
Barışın egemen olduğu
topraklarda
Bir annenin çocuğu kalıyorum,
Büyümüyorum.
Ne güzel
Ne güzel bir düş denizi
Hep yüzülmek istenen....
Siyahı başında bir ana,
'ey oğul' der...
Kaçıncı baharındaydın ömrünün,
Azrail hangi utanmazlıkta....

Yaz sıcağında toprağa düşen bedenler
Yenilmemeye inat
Yiğitlerin sevda türkülerini haykırırlar
İsyankar dağlarımdan,
Güneş yeniden doğacak
Sevda türküsüyle
Selvi boylu çocuklar
Özlem dolu düşleriyle
Toprağa düşerler gelecek uğruna.
Acı, kan, gözyaşı
Analarımızın kara yası değil,
Şahin bakışlım efkarlanmış,
Dağlarda yerini bekler.
Sevdam Derweş Adule sevdasını aşar
Ve ateşten bir halay çekilir
Sevda melodisi eşliğinde.
Tarih okunur ak saçlı dedenin yüzünde
Çavreş suskun
Halepçe sessiz
Viran olmuş
Memleketimin sitemkar sessizliği gibi.
Sevda türküsü dilden dile
Yürekten yüreğe yayılır,
Umut ve inanç yüklüdür,
Rojhat'ın cesareti
Cigerxwin'in direnişi
Ve Bermal'in gözlerinde parlayan
Özgürlüğün sesi olur
Sevda türküsü

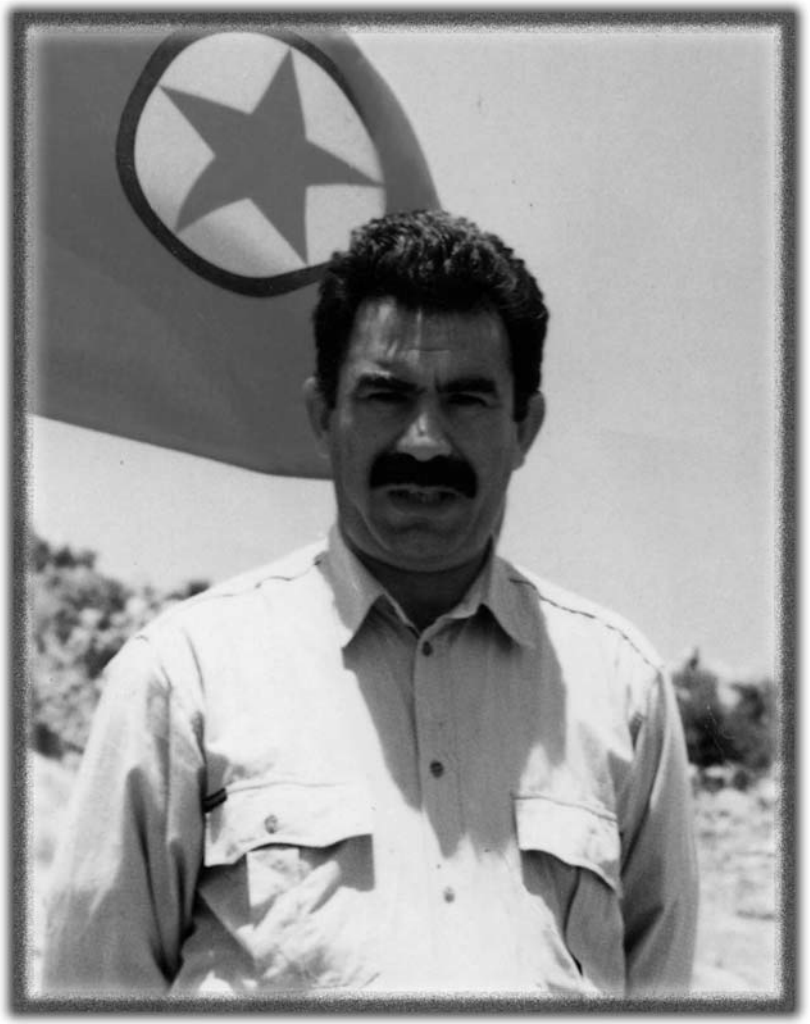
Egit

Haziran şehitleri

gizemli yolların yolcusuyduk
anlamlar ekerek yol kenarına
ve dudaklarda isyan türkülerini mırıldanarak
isyan ederek sahte ve karanlık tarihin maskesiz
yolcusuyuz bu yolun
bütün güzelliklerin yaratıcısı
ve parçası olduğumuz amargiye,
amargiyse özgürlük
ana tanrıçanın
zalim ve kurnaz tanrılara karşı
aşk tutkusuyla mücadelesini
Spartaküs'ün Roma zulmüne başkaldırısını
Bruno ve Hallacı'nın hakikat uğruna
derilerinin yüzüldüğünü gördük
Zerdeşt felsefesinin ahlakında yıkandı
Mani'nin, Babek'in, Sühreverdi'nin
evrensel aşk çeşmesinden içtik şerbeti
Demirci Kawa'nın Dehak'a karşı çekici
kahraman Med savaşçısı olduk
Dersim'de Seyid Rıza
Amed'de Şex Sait
Çarçırada Qazi Muhammed
dört bir yanda gerilla ateşi olduk

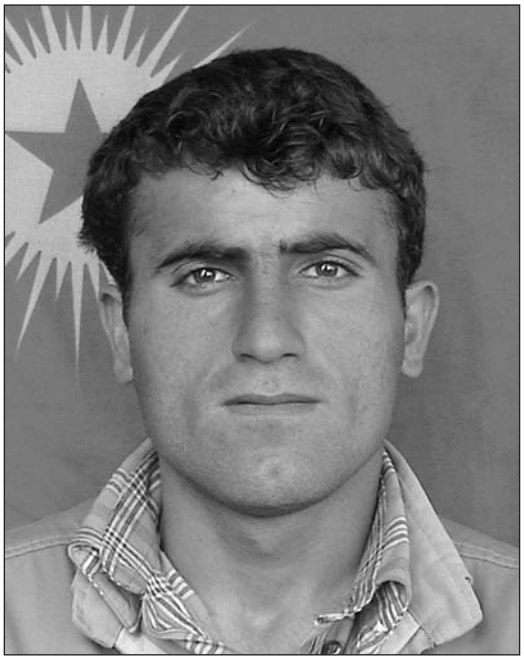
"Benim en büyük gücüm nedir? Ben şehitlerin yoldaşıyım, budur benim gücüm. Yoksa ben herkesten güçsüz olurdum. Ama benim bir özelliğim vardır; ben şehitlerin yolundan çıkmıyorum. Bir tek kişinin onların yoluyla oynamasına kesinlikle müsaade etmiyorum. Budur benim gücüm ve bu yoldaşlar da bizim adımıza şehit düştükleri zaman, buna olan inanç ve bağlılıklarıyla son sloganlarını atarak şehit düştüler. Siz belki başka bir şey de isteyebilirsiniz. Yok; ben her şeyden önce onların yoldaşıyım, daha sonra ailelerinin, anne babalarının yoldaşıyım. Gerçi tüm Kürdistan halkı için yoldaşım, ama onları daha iyi anlıyorum. Hepinizden daha çok ben onlardan sorumluyum. Bunun için de ağlamak yoktur benim yanımda"

Rêber Apo

Gelen ölümün soğukluğunu önceden hissetmişti

Adı, soyadı: **Hurşit DÖNMEZ**
Kod adı: **Ezdin (Eriş)**
Doğum yeri ve tarihi: **Çatak, 1983**
Katılım tarihi: **2001, Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Haziran 2006, Akdağ-Amed**

Adı, soyadı: **Aso ARİF**
Kod adı: **Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Süleymaniye, 1981**
Katılım tarihi: **1997, Süleymaniye**
Şehadet tarihi ve yeri: **3 Haziran 2006, Akdağ-Amed**

"Bizim ortamımız
insanın doğduğu yerdir,
insanın doğrularla yeniden doğuş yaptığı yerdir"

Rêber Apo

Düşmanın kış boyunca aralıksız devam eden operasyonları sonucu Muş güneyinde üstlenen arkadaşlar daha karlar erimeden düşmanla temasa geçmek zorunda kalmıştı. Hem doğal koşulların zorluğu hem de faşist düşmanın her tür tekniği kullanarak gerçekleştirdiği imha saldırısı sonucu 24 Mart'ta 14 arkadaş şehit düşmüştü. Bu şehadeler hem halkımız hem örgüt hem de eyalette bulunan bizler için telafi edilemez çok ağır kayıplardı. Bunu acısını kaldırmak çok zordu bizler için. Bir de bölgede ağır geçen kış koşullarından dolayı yerde hala kar vardı ve hareket imkanımız yoktu. Bu durumda elleri kolları bağlı kalmak, şehit düşen arkadaşların intikamını almak için bir an önce harekete geçememek bizi daha da kahrediyordu.

Halkımızın, kendi çocuklarına ölümleri pahasına bedeller vererek sahiplenmesi, ülkenin her yerinde yediden yetmişe her kesin katıldığı ve yükselen serhildan dalgası bir nebze de olsa acımızı hafifletiyordu.

Şehit düşen bu arkadaşların mesajlarını doğru anlamak ve bir an önce pratikte yerine getirmek için Akdağ'da birlikte bulunduğumuz arkadaşlarla karlar erimeden harekete geçme girişimimiz oldu. Fakat doğa bize henüz imkan vermemekte diretiyordu. Bu durum bizi daha da sabırsızlandırıyor öfkemizi büyütüyordu.

Nihayetinde baharın gelmesiyle beraber gerillanın bilinen alt yapı hazırlıkları ve benzeri eylem, toplantı, erzak ihtiyacı ve diğerle hazırlık çalışmalarını gerçekleştirdiğimiz yoğun bir ara süreci yaşıyorduk. Yapılan toplantı ve düzenlemelerden sonra dört arkadaş eylem grubu olarak belirlendi. Eyalet toplantısı için de bölge komutanı ile beraber 3 arkadaş Şehit Remzi bölgesine gidiyordu.

Ezdin arkadaş eylem grubunda olmasına rağmen ani bir değişiklikle eylem grubundan çıkartılmıştı. Noktada kalan 6 arkadaş kalmıştı. Biz üç kişi köye gidecektik. Orhan arkadaş, Ezdin ve ben erzak için ineceğimiz köye doğru olan güzergahı keşfeteye başladık. Ezdin arkadaş hislerinde çok güçlü olan bir arkadaştı. Daha öncede bu belirgin özelliği çoğu zaman ön plana çıkmıştı. Ve henüz biz hareketeçmek üzereyken çok sa-

Êzdîn (Hurşit Dönmez)

kin ve huzurlu bir sesle akşam şehit düşeceğini söyledi. Böyle bir şey bize bir tokat gibi çarpmış buz gibi bir hava yaratmıştı. Ama uğursuz bir düşünceyi bir an önce kafamızdan uzaklaştırma refleksiyle olsa gerek işi şakaya vurarak yolumuza devam ettik. Kendisi sürekli Karnas taşımasına rağmen gideceğimiz görevden dolayı o gece silahını kleşle değiştirdi.

Unutamayacağım bir durumdu. Ezdin arkadaş; *"Bu gece içim hiç rahat değil namluların ardındaki alev gecenin karanlığını yaracaktır"* diyordu. Ben de *"hani o günler"* dedim gülerek. Orhan arkadaş araya girdi. *"Ezdin yoldaş, şansın yoktur. Olsaydı Xemgin ve Hamza arkadaşlar teknik malzemenin yerini bulurdu ve şimdi sen de eylem gurubunda olurdun"* demişti.

Harekete geçme zamanı gelmişti. Ezdin arkadaş *"gitmeliyiz"* sözüyle harekete geçtik. Hareket esnasında Orhan arkadaş dürbünü bana uzatarak *"heval Xemgin dürbün ve cihazın birlikte bende beraber olması doğru olmaz"* dedi. Ve bunun üzerine dürbünü aldım ve boynuma attım.

Üçümüz köye doğru ilerliyorduk. Fakat bu köyler büyük oranda düşmanın denetimindeydi. Düşmanın buralara yoğun bir ajanlaştırma politikası uygulaması yanında, bu köy tarihte Şex Sait isyanı döneminde de düşmana arka çıkmıştı.

Köye her gidişimizde tedbirli hareket etmemize rağmen düşmana bilgi sızdırılıyordu. Köyün durumunu bildiğimiz için duyarlı davranıyorduk. Köye girmeden uzun bir süre keşif yaptık. Anormal bir durum hiç çarpmadı gözümüze ve olabildiğince gizliliğe dikkat ederek köye girdik.

Köyde yaklaşık yarım saat kaldık. Bu süre içerisinde yüklerimizi hazırladık. Üçümüzün yükü de undu ve oldukça ağırdı. Düşman hem baharla birlikte hareket tarzımızı tahmin etmiş hem de daha önceki bilgilere dayanarak köyü ablukaya almıştı. Köyden ancak yüz metre kadar uzaklaşmıştık ki düşmanın pusuna düştüğümüzü anladık. Orhan arkadaş öndeydi. Ben onun arkasındaydım, Ezdin arkadaş yol hazırlığı esnasında

Orhan (Aso Arif)

Êzdîn (Hurşit Dönmez)

sında geride kalmış, aramız biraz açılmıştı. Düşmanın açmış olduğu ilk ateşte Orhan arkadaş göğsüne aldığı bir mermi ile şehit düşmüştü. Yoğun ateş altında ben çatışma pozisyonuna geçerek Ezdin arkadaşa döndüm sesimin çıktığı kadar *"heval yere yat"* diye bağırdım. Ama Ezdin arkadaş da düşmanın ateş alanına girmişti artık. Dönüp o tarafa baktığımda Ezdin arkadaşın cansız bedeni yerdeydi. Demek hislerinde yanılmamıştı. o uğrusuz düşünceyi uzaklaştırmaya çalışmamıza rağmen önüne geçememiştik. Demek insan kendi ölümünü önceden gerçekten hissedebiliyormuş.

Bu olay bende büyük bir etki yaratmıştı. hiçbir zaman üzerimden atamadım etkisini. Düşmana ama özellikle ihanete karşı öfkem daha da büyümüştü.

İhanet yüzünden gerçekleşen her şehadette gerillanın ruhunda ihanete karşı savaşım fırtınaya dönüşüyor. Bizim için burası bir kördüğüm niteliğindedir. Tarihin derinliklerinden günümüze kadar akıp gelen Kürt ihaneti, işbirlikçilikle vücut bulmuştur. Buradaki ihanetin gücünü kırmanın ve etkisiz bir konuma getirmenin ne kadar önemli olduğu bir daha açığa çıkıyordu.

Ve eğer bir ağacın kurdu gibi bir halkı içten kemiren kurdun tedbiri alınmazsa bu halkın içten içe kemirilerek zayıf düşürülmesi kaçınılmazdır. İhanete karşı intikam, geleceğin filizlenecek olan umut ışıklarının da temelidir.

Orhan ve Ezdin arkadaşların anılarını yaşatama, ülke toprağında umutlarının yeniden filizlenmesi için mücadeleyi zafere kadar sürdürme sözünümüzü yineliyoruz.

Silah arkadaşları adına Xemgin Özalp

Êzdîn (Hurşit Dönmez)

Doğuş

Üzgün zamanların son vakti
Yüreğim Dicle gibi, sığmıyor kafesine
Beni periler uçuruyor sanki
Yürürken ve koşarken o ırak yolu
Yorgunluk adına
Terin kokusunu bile alamadım
Bileniyordu karşımda önce iki namlu
Gerilla ve mutlu şafak
Adı bilinmeyen duygulara daldım
Birkaç adım kaldığında
Bir gerillayla karşılaştım
Bir güneşle
Gün, beni yeni tarihle buluşturuyordu
Gözlerim başka görüyor
Dudaklarım farklı konuşuyor
Ben bugün doğdum

HPG Anakarargahı'na biryesel raporumdur.

HPG'nin geçen iki yıllık eylemsellik pratiği düşmanda bir panik yaratmış, daha önce yendiğini sandığı bir gücü daha güçlü ve donanımlı, tempolu olarak karşısında bulmuştur. İlk başlarda kendi aralarında bir tavır netsizliği yaşamış, 2005 son MGK toplantısıyla ordunun ağırlığını koyması sonucu, imha kararlılığı devlet politikası haline gelmiştir.

Düşmanın yeni savaş tarzı, bazı askeri taktiklerle beraber daha çok halka yönelerek bir umut kırılmasını ortaya çıkarmak istemektedir. Bir yandan gerillaya diğer yandan halkın en aktif kesimlerine yönelerek, mücadeleyi kendine göre bir konuma getirerek, rahat mücadele edebileciği bir seviyede tutmak istemektedir. Askeri taktikte; her seviyede hareketlilik ilkesini uygulamaktadır. Daha çok psikolojik baskı ve özel savaş yöntemleri ile umudu kıracağını sanmaktadır.

Bu saldırılara karşı HPG ve halkı daha çok aktifleştirerek karşı direnişle bu umudu kırmak temel taktiklerimizi zenginleştirerek geliştirilebilir. Kırsal ve metropol saldırıları ile, karşı umutsuzluk yaratılabilir. Düşman başta Başkan Apo'ya uygulanan tecriti daha da ağırlaştırarak bir nabız yoklaması yapıyor. Buna karşı yönelimler sarsıcı olmalıdır. 15 Şubat'ta Önderliği sahiplenme eyelmlerini derinliğine değerlendiren düşmanın nasıl bir yöntem kullandığı ortaya çıkmıştır. Zorlandıkça Önderliğe yönelmekte ve bizi bununla tehdit etmektedir.

Yeni dönemde geliştireceğimiz eylem tarzları ile düşmanı daha çok zorlayarak olgunlaşmış çözüm yollarını dayatabiliriz. Savaşı metropollere taşımazsak ve ekonomiye aktif bir tehdit oluşturmazsak Türkiye'de bir duyarlılık gelişmeyecektir. Burada yaşanan zayıflık, devlet inisiyatifini elinde bulundurmak isteyen ordunun ekmeğine yağ sürecektir. Düşmanın yönelimlerine karşı özellikle Önderliğe uygulanan tecrit yapımızda da duygusal bir duyarlılık ortaya çıkarmıştır. Bu yaşamsallaşarak olgunluk kazanabilir. Bunun tersi uzun vade için sağlıklı olmayabilir. Düşmanın bu yönelimlerini kendi yetersizliğimiz olarak değerlendiriyoruz. Kapsamlı bazı planlarla ekonomik kaynakları tahrip edersek özel savaş yöntemlerini işlevsiz kılabiliriz. Savaşımızın metropol ayağı zayıf kalırsa devlet mekanizması tıkanmayacak, bizi dağla sınırlı bırakmak onun işine yarayarcaktır. Bizim yeni eylem tarzımızda; bireysel eylemlerle sonuç alarak daha çok zenginleşebiliriz. Birey inisiyatifindeki eylemler daha çok zarar verebilir. Az kayıpla sonuç almak mümkün olacaktır. Bizim düşmanın istihbarat ağlarını tam çözemememizden dolayı metropol çalışmaları bazı darbeler yemiştir. Düşmanın teknik kullanma tarzını fazla ciddiye almıyoruz. Onun için beklenmedik yerlerde darbe yeme durumları ortaya çıkıyor.

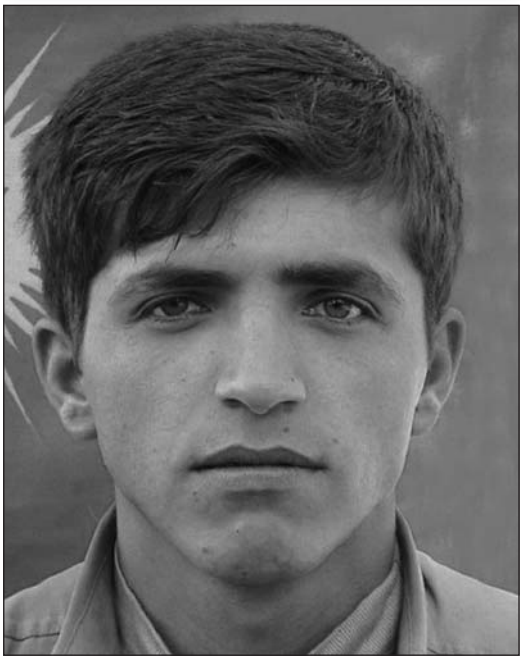
Genel olarak düşmanın bu konseptine karşı alınan savaş kararına saha olarak cevap verecek bir potansiyel ve nitelik mevcuttur. Gerilla daha çok eylem çıkarabilir. Ve farklı taktiklerle kapsamı zenginleştirebilir. Bu potansiyel doğru değerlendirilirse saha olarak cevap olabiliriz. Özellikle eyalet olarak Amed'in kitle yoğunluğunu geçen süreçte fazla değerlendiremedik. Kitle ayağı zayıf kaldı. Özellikle öz savunma çalışmaları geliştirilmiş olsaydı eyalet yapısı kadar nitelikli eylem ortaya çıkacaktı. Bu çalışmanın en çok Amed'te geliştirilmesi gerekirken bu yapılmadı. Bu genlede örgütlenme zayıflığından kaynaklandı. Bu da hala mevcuttur. Bu yetersizlikler hem gerilla-halk, hem de öz savunma çalışmalarına yansımaktadır. Örgütlenme analayışı klasik kalmaktadır. Düşmanın dönemsel taktik ve yönelimleri tam çözülememektedir. Yaratıcılık zayıf kalmaktadır. Saha ve eyalet olarak yaşanan kayıplar tamamen bu yetersizlikten kaynaklandı. Yüzeysel yaklaşılmaktadır. *"Eyalet olarak fazla kayıp vermedik, bazı eylemler de yaptık. Bizden daha fazla ne isteniyor"* mantığı mevcuttur. Bunun için yapılan planlamalara fazla sorumlulukla yaklaşılmamaktadır. Eyalette Sadun ve Kendal arkadaşın şehadeti, Militan arkadaşın yaralı olarak yakalanması, yine Erzurum'da Şoreş ve diğer arkadaşların şehadeti bu örgütlenme yetersizliğinden kaynaklanmıştır. Kendini yeterli görme, yaratıcılığı tıkatmaktadır. Yönetim ne kadar toparlayıcı olsa da bunu potansiyele yansıtmamıştır. Yani kendi içine çekilme sözkonusudur. Son olarak gönderilecek grupların doğru bir örgütlenme ve anlayışla gönderilmesi gerekir, baştan savmacı yaklaşımlar gösterilmemeli ve zamanında gönderilmeli. Özellikle bunun anakaragah tarafından direk koordine edilmesi gerekir. Olumlu ve sonuç alıcı tarzın doğru örgütlenme ile ortaya çıkacağına inanıyorum.

Êzdin Feraşîn
Amed Eyaleti/ Akdağ Bölgesi
Devrimci selam ve saygılar.

Asla unutulmaz ölenler

"Anıya gerektiği biçimde karşılık vermeme gibi büyük bir yüz karalığını kesinlikle kabul etmemeliyiz"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Erdal SEZGİN**
Kod adı: **Baran AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1981**
Katılım tarihi: **1998, Başkale**
Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 2006, Silvan-Amed**

Gökyüzü kendi ritminde ağlar şafakları
güne kavuşmadan mı?
Acıdan mı bilinmez
sus... sus şafağın mavisine damıtılırken
hükmün kızıl buğusu
acının ağlaması duyulur
yorumsuz yüreklerde
bir ananın ağıtı şafağın rahmini deler
hep biz mi olacağız
kirpiklerinin ucunda güne nemli bakan
al yanaklarda göz ucuyla
buruk kanını tadan
biz mi olacağız ciğerleri yırtan
zemheri sabahlara
ağunun acısında mülteci kalan
adımız mı yazılmalı diaspora nüshalarına
ne demeli
kime gitmeli
akıl bermudada yol ayrımını arar
yürek öfkeli naçar
hangi mahkemede
hangi yargıca açmalı yarayı
yargıçlar efendilerden yana kararda
hükmün dilinde
hükümse bir gariban
tecavüze uğramış zamane yargıçların elinde
bu devran böyle sürmez
böyle gelmiş böyle gitmez
isyan isyan avazlasa da her çeperi

gömüt yağmurları
yıkayamaz han deryasını
ölen ölse de
unutulmaz ölenler de olanlar da
yitim ertesinde sarhoşlarken
zulmün kıblesi
törensiz ve töresiz
gömülürken dağ solukları
gök kubbe gölgesine
zaman tanıklığı gözlerine kazıdı
kirlenmeyen ruhlar
tav sinesinde kutsandı
o da yanıldı zulmün kıblesi
ölse de onlar
asi çığlıkları yaşar ertesi zamanda
yaşayanlar katledilse de
yaşananlar ASLA.....!

Şehit Mazlum Tekman

"Şehitler mücadelemizin gerçek komutanlarıdır"

Rêber Apo

Yoldaşlarının cesaret kaynağıydı

"Yiğitliğin ilk ilkesi, sözüne göre bir davranışın sahibi olmaktır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Özcan ÖZTEMEL**

Kod adı: **Renas DERİK**

Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1973**

Katılım tarihi: **1995**

Şehadet tarihi ve yeri: **9 Haziran 2006. Silvan-Amed**

Gerillayı yazmak ya da anlatmak kolay gibi gelebilir, ne de olsa gerillasın yani. Yaşadıklarını o anki duygularını neyi nasıl hissettiğini, moralini, üzüntünü, cesaretse cesaretini ya da korkularını, kendin de ilk defa karşılaştıklarını, şaşkınlığını yazmak anlatmak kolay mı dersiniz?

Gerilla olma istemi sende doğduğu andan itibaren sen artık yeni bir *'sen'* sin.

Önceki kendinden ve yaşadıklarından gittikçe bir kopuş yolculuğunun ardından yeniden doğuşla başlayan kendi kendinle buluşmanın heyecanı nasıl anlatılabilir ki?

Mecut hayattan kopuşu sağlayamadan yaşam parkurunda koşup kendine varmaya çalışmak ama bir türlü varamamak... Bir de koştukça daha da uzaklaşmak kendinden; ardından da kendine yabancılaşmak.

Adına yaşamak denilmişti o hayatın. Hiçbir şeyi kendi iradenle yaşamadığını halde buna itirazın da olsa nafile... Her şey önceden belirlenmiş; önceden çizilmiş geçeceğin tüm yollar, tüm geçitler... O parkurda hiçbir itirazın hükmü yok. Çünkü iraden yadsınmış, mahkumsun işte...

Yaşadıklarına kaderindir denilmiş, zoraki evlilik gibi bir şey. Zorla evlendirilmişsin istemediğin yaşamla, mahkum edilmişsin ona. Boşanmak! Aman ha günah gibi bir şey. Ona rağmen günaha mı gireceksin; buna gücün yetmez. Çünkü gücün bile kendi gücün değil. Güç dışarıdan sana verilmiş bir emanettir, "güç" sahipleri tarafından. İstedikleri zaman alırlar senden. Bir de onlara karşı kullanılacağını bilseler... Ya alışırsın bunları yaşamaya ya da sana bunu zorla yaşatana baş kaldırırsın, buların hepsini reddeder dışına çıkarsın bu çarkın. Sana ait olacak bir yaşama koşarsın veya yaratmaya çalışırsın yeni baştan. Ama o çarkın içinde yoktur bir şansın.

Gerilla işte böyle bir başkaldırıdır. Sana ait olmayan yaşamda seni tutan zincirleri kırmaktır. Ve ufukta görünen güneşe hızla koşup ona ulaşmaya çalışmaktır. Karanlıklara karşı savaşmak savaştıkça aydınlanmak, aydınlandıkça da ışık olmak. Gerilla budur işte; aydınlanmak ve aydınlatmak, ışığı Güneş'ten alıp yansıtmak başkalarına.

Karanlığa karşı ışığı tanımlamanın kolay tarafı da budur işte. Bir yürüyüştür. Öncüsünün ardından özgürlüğe yönelen bir yolcunun yürüyüşü. Arzu edilen yaşanılmamış olanın yaşanması bu yürüyüşün içinde. Armağanı sonunda değil bu yürüyüşün, armağanı yürüyüşün kendisidir, her adımında, her anındadır. Amaç yürüdükçe büyütmek bu armağanı ve tüm insanlıkla paylaşmaktır.

Gerilla geçmişe yeniden bir bakıştır. Hüzünlü dalışlarla geçmişinde kendini arayıp bulmak, umutlu bakışların ışıltısıyla geleceği yeniden yaratmaktır. Kendine ait yaşamak ve kendi yaşamına kendi emeğinle değer katarak anlamlandırmak eşsiz bir duygu.

Yaşadığın her anda kendini biraz daha tanıyorsun gerillada. Her anın seni sana gösteren bir aynadır. Gizlenmiş tüm çirkinlik ve zayıflıkları da güzellikleri de açığa çıkaran bir ayna.

Kendine karşı savaşan ilk sen oluyorsun artık. Ama bu savaşın kutsallığının farkına vardığın için. Seni güçlendirdiği, güzelleştirdiği için. Ret-kabul ölçülerin savaşıyor kıyasıya. Geldiğin eski yaşamın kabulleri bir bir redde dönüşüyor, sana kabul ettirilmek istenip de reddedemediklerine burada kendin meydan okuyorsun ve kendi kabullerini kendin oluşturuyorsun yeniden. Bu savaş seni güçlendiriyor ve yeni kabullere göre inşa ediyorsun yeni yaşam ölçülerini. Ama kıyasıya savaşı sürdürerek.

Kimi zaman kendinde yeni olanı keşfetmek ve bunun getirdiği heyecanı tatmak. Kimi zaman da öfkeyle karışık tepki duyduğun yanlarını görmek ardından kusarcasına atmak rahatlamak.

Gerilla bir arınmadır. Duyguda düşüncede zihnini saran karanlıklardan yıkanırcasına.

Ağırlıklardan karşıtlıklardan güzele, doğruya, gerçek olan öze doğru yönelerek arınmak.

Ayrılmaktır eskiyenden, yeni olanla buluşmak için ait olduklarınla, doğayla özlemlerini sona erdirircisine kucaklaşmak. Yücelmek, yükseklere çıkmaktır. Unuttuklarını anımsama, kanayan yaralarını ülkenin ve ağlayan analarını, gülümsemeyi unutan halkının çocuklarını, katliamları, yasakları işkenceleri, mahpusu yüreğinde hissetmek ve bilince çıkarmaktır. Kavrama sonrası hüznün, yerini öfkeye terk ettiği andır.

Dağlarda ayrılığın tohumları yeni ülkenin ve yeni insanın ateşten soluklarıyla filize durur, kavuşmalarda boy atar.

Umut da filizlenir, harekete geçersin, ayağa kalkarsın bu sefer ki yolculuk intikam yolculuğuna dönüşür. Bu yolculuklar da eyleme ulaştırır. Eylem anıdır yaratımın zirvesi, ya yaratırsın yeniyi ya yitirirsin. Eylem sırat köprüsüdür başarıya giden yolda, geçmek de var düşmek de... Gerilla ikisini de yaşamış olandır.

Yenilmek bir parça kendinden yitirmektir. Güzellikleri yitirmenin kahredici acısını, öfkeye ve tekrar eyleme dönüştürebilendir gerilla.

Halkının umut çiçeği, yitirdiğin yoldaşlarını anımsarsın daha demin beraber yaşamı paylaştığın yoldaşlarını. Ne güzel de gülmüştü Renas, gülüşünün sıcaklığını hissetmektesindir hala. Dilanın-govendin başında keklik gibi sekerek salladığı o mendilin esintisi hala yüzünüzü yalamaktadır. Henüz anı bile olmayacak kadar yakın bir zamandır yaşananlar. Ve gittikçe gerilere sarmaya başlar anıların zamanı.

Eylem yolculuğunda verilen her molada ölüme meydan okurcasına bizimle şakalaşan o idi. Cesaret kaynağı olmuştu yoldaşlarına. Düşmana en önde yaklaşan yine o olmuştu. Fısıldaşan askerlerin sesini duyacak kadar. Bırak fısıldansınlar diyordu, soğukkanlıca. Alaycı bir gülümsemeyle ilk bombayı o attı. Ve ilk sloganı da.

Daha sonra ayrıldık öyle gerekiyordu çünkü. Son ayrılık olacağını nereden bilebilirdik ki? Beraber dönmeye yeminliydik, ama ölüm kirletmişti yeminimizi.

O ölümüne bağlı kaldı yeminine. Ölüm korkusunu yırtmıştı, korku ve ölüm yüreğine çarparak parçalanmıştı. Yenilen ölüm olmuştu yaşama arzusu karşısında. Birlikteydik yine, bir yanımız onda kalmış, onun bir yanı bizimleydi artık sonsuza kadar.

O yüreğinin götürmek istediği yere yolcu olmuştu. Gözü arkada kalmadan mücadelenin içinde eritmişti kendini. O yaşıyordu artık söylenen sözde, çekilen halayda, gidilen her eylemde, halkının umdunda... Bunu söylemişti daha önce: *"yeniden görmek istersen beni halkımın coşkusunda sevincinde görebilirsin."*

Evet, o emanetine halkımızın çoşkusunda ve umutlarında sahip çıkacağız. Halkımızın hasreti olan özgürlüğüne kavuşana kadar sizlere bağlılık sözünü onurluca taşıyacağız. Ve sözün kirletilmeyeceğini kirletilmemesi gerektiğini biz Viyanlardan öğrendik.

Unutmanın ihanet olduğunu iliklerimize kadar hissederek her zaman seni ve tüm şehitlerimizi sonuna kadar takip edeceğiz.

Mücadele arkadaşları

Uçsuz bucaksız bir kuyuda
Kalırsan tek başına
Yalnızlığı yaşarsan
bu dağlarda
Ağlamak yok

Yüzündeki her çizgide
Tarihin derin izleri
Bir intikam peşindeysen eğer
Tarihin ve toplumun
O iğrenç köleliğine
Kaldır başını / dik tut alnını
Yüzyılların kiriyle
Dolan yüzün
Aklansın
Savaşın kanıyla
Yeniden başlasın
Senin için yaşam!...

...İşte dayanamaz bu yürek
Yüzyıllardır, nicedir
Kabaran bu öfke / kin
Dolan gözyaşı
Bir gerillanın güzelliğinde
dile gelen
Bu sevda
Bu kavga içindir.

Dağlar hep umuttur burada

"Şehidin yaşam anlayışını kesin temsil edebilmeliyiz"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Ercan KALAN**
Kod adı: **Mahir**
Doğum yeri ve tarihi: **Erzincan, 1977**
Katılım tarihi: **1994, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Haziran 2006, Mazgirt-Dersim**

"Tarihi buzul ağlarından kurtarmaktır tek gayem" dedi güneş. *"Sarkıtlardan ve dikitlerden örülmüş bir tutsaktır."*

Ay cevap verdi; *"Buz bende tutsak artık. Toprak ana güne durabilir! Yalnız ona en güzel gıdanı vermelisin ki, sana bereketini sunsun"*

"Ona bin yıllardır en güzelini, kutsal ışığımı gönderiyorum ya! Hem de en kuytuluk, en karanlıklarına... zira en çok ihtiyacı olanlar oralarda yaşarlar"

Tarihin buzullarını eritmek için, verimli ayçanın karındaşlığında karar kılan gerillanın da söyleyecek birkaç sözü vardı elbet.

Kendilerine bereketli hilali mesken tutunca, zamanla ancak ve ancak toprağın derinliklerinde atan bir sezgi dili ile tanıştılar. His, sezgi ve algıları güçlenip, bilgi ile yoğruldukça ışığı ilkin bir yağ çırasına ektiler...

Ve ellerinde tükenmez kalemlerle yazmaya başladılar. Kendilerini fazlasıyla aydınlatacağına olan inançları sonsuzdu...

Sonra bir gaz lambası sahibi oldular. Fanusla gözler daha da aydınlanmış, kalemler daha hızlı çalar olmuştu...

Ardından elektrik kablolarıyla döşenmiş yeni-eski dünyayla yaşadılar. Ve dışarıda karlar erimiş, ilk kulilkler güne durmuştu artık. Kendileriyle birlikte gün yüzüne çıkardıkları, henüz resmedilmemiş, yazılmamış tarihin ilk ürünleriydi onlar...

Evet, tarihin en ilk ellerine dokunmadan günümüzü aydınlatamayacağımızın, geleceğin ufku ile bakış açısı olamayacağımızın bilinciyle çıktığımız bu yolda, bir kez daha şunu gördük; Ancak tarihi belleği güçlü olanlar yaratılmak istenen kutsal yaşamın tavrını koyabilirler!..

Hatırlamayan, anmayan insanlar günü birlik, gelip geçici heveslerle, hislerle yaşar ki; bu hisler

ve onların dili kısacık bir ana sığmayacak kadar etkisiz ve güçsüz olmaya mahkumdur.

İnsanlık tarihi tüm soy değerlerinin ürünüdür. O, sadece bir kazananlar manzumesi değildir. Çok canlı olmasa da, hep adsız kahramanların ve halkların sözlü ve yazımlı izlerini günümüze kadar taşıyan söylenceler, masallar, mitler, şiirler ve manzumelerinden süzülmüştür.

Süzülenleri damıtarak gerçek tarihin yazılmasına katkı sunacak olan en köklü alanlardan bir tanesi de edebiyattır.

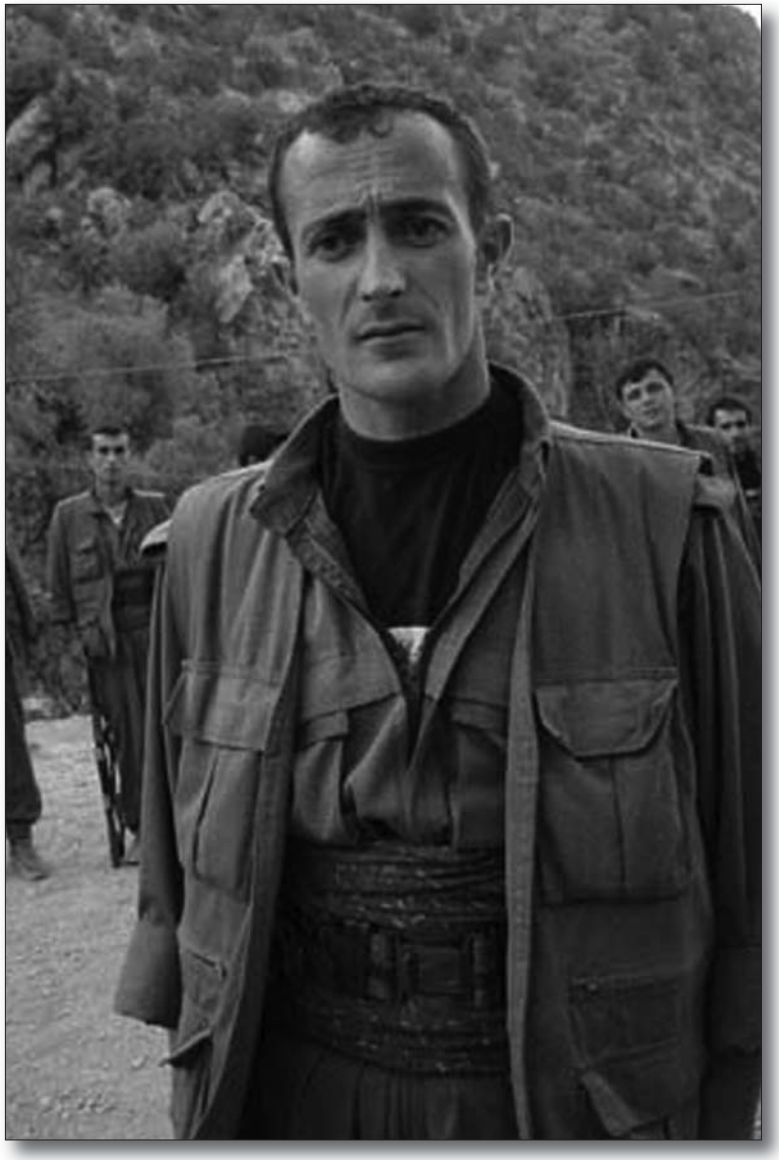
PKK, otuz yıldır adsız halk ve kahramanların topraklarında bıraktıkları izlerini hem okuyor hem de çiziyor. Okuduğu ve çizdiği izlerle tarih yaratıyor. Yarattığı tarih bizzat umut ve yaşam oluyor. Ve bu yaşam şöyle diyor;

"Yüreksiz olanlar ve kara yürekli olanlar, bu savaşı aydınlatıp, yüreklendirip savaştıramazlar...Savaş yüzde yüz kalp içindir, aydınlık içindir ama hepsi karanlıktadır. Avrupa'da bir kızın kendini yakması, ülke için yüzde yüz ispattır. Bu olay için herhangi bir Kürt yazarı bir şey yazdı mı? İnanıyorum ki bir Fransız, bir Alman yazar olsa, üstüne birkaç kitap yazardı!.."

PKK tarihi tüm kavgaların bir manzumesi olarak Fırat boylarını takip ediyor; kuraklaşmış yüreklerimizi kum saatinden süzerek, susuzluğuna damlayan bir mağaradan geliyor. Yedi suda yıkanarak vaftiz edilen çocuk karanlıktan aydınlığa, Önder Apo'ya doğru yol almakta...

Kürt insanının tarih boyunca erdiği direniş mücadelesinin dili, destansı türküleri arasında bir baş yapıt olarak gösterilebilecek Derwêş ê Evdê; yine Dehaq zulmüne karşı başkaldıran Kawa'nın efsanesi, şiir dilinin en güçlü temsilcileri Melê Cizîrê ve Feqî Teyran, Mem û Zîn efsanesinin manzum ifadesi Ehmedê Xanê...

Hepsi en kutsal mabetlerinden çıkarılıp, tıpkı Kawa efsanesinin Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'da dirilişi gibi, yaratılmış yeni soy değerlerle buluşmanın arifesinde şimdi...

Bu gerçeğin bir parçası da, Kürt aydınlanmasının kilometre taşlarından biri olan Musa Anter'dir. Ustalıklı bir hiciv diliyle Kürt aydınları arasındaki yerini almıştır. Ehmedê Xanê ve Musa Anter kadar yüreği olmayanlar ise bin yıllarca başkalarının dili olarak bir halkı kör ve lal zamanlara bıraktılar.

Kör ve lal zamanlardan başarıların bahşedildiği zamanlara yürüyoruz.

Otuz yıldır umudu yaratmak için topraklar boş yere kanamadı. Hakikatin gizli olduğu bu topraklarda, adsız olan her mezar bir kutsal mabede dönüşürken; bize bu hakikatin içinde kendimizi aramak kalıyor.

Kutsal mabetlere yüzümüz dönükken; kimi zaman güneşin ilk ışıklarıyla, kimi zaman zifiri karanlıkta yakılmış bir gerilla ateşinin etrafında, bir gerillanın dilinden dökülüyordu anılar.

Mücadele arkadaşları

Gelemezsem eğer

burada
geceler hain ve karanlık
mermiler kör
tanrılar duyarsızdılar
gelmezsem eğer
anlayın beni
dağlar hep dost
hep sevda
hep umuttur burada
dağlar bazen yaşanılmayan
yaşanılacak mevsimler esirger
yaşanılacak sevdalar bağışlar bazen de
ve bazen de

alıp götürüyor
biliyor musun
gelemezsem eğer
yaşanılmayanlar yaşanılsın
yarım kalan umutlar
tamamlansın derim
ve şimdi
tanrı insanın kendisi
bazen tanrıyım şimdi
ama ayrıcalıklı mıyım
yalnız can alan değil
can verenim de
canımdan can,
sevdamdan sevda veririm
gelemezsem eğer
sizin için gökyüzüne yıldızlar dizerim

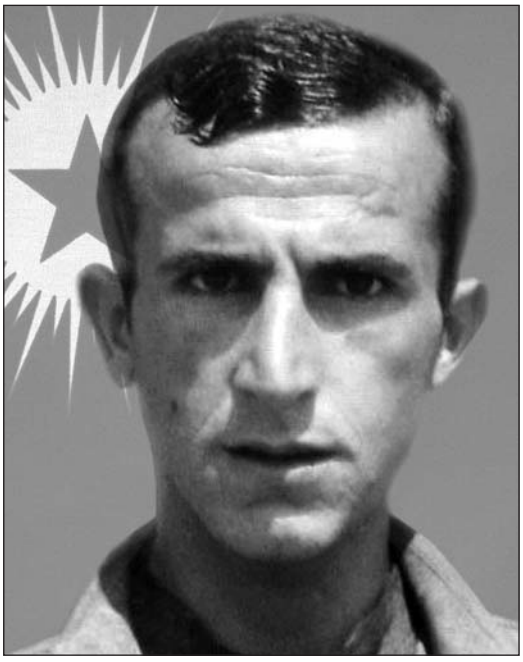

ay koyarım
özgür bir güneş koyarım
biraz da hasret ve acı
açık kalırsa gözlerim
bilin ki
sizi beklerim,
aşkımı, sevdamı beklerim
vurulup düşersem eğer
kanlı bir çatışmada
bir ilkbahar akşamı
nisan yağmurunda olsun
yiğitçe bir dövüş olsun isterim
gelemezsem eğer

KÜRDİSTANLI ROBİN HOOD WELAT YOLDAŞ

"En etkili birey, herkese bir şeyler veren bireydir. En etkili söz, herkesin sözü olandır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Abdi YILMAZ**

Kod adı: **Welat KORKMAZ**

Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1976**

Katılım tarihi: **1999, Kelareş**

Şehadet tarihi ve yeri: **15 Haziran 2006, Omerya-Mardin**

Ne insanlar tanıdım insan tanımıyla buluşan, kimi insanlar tanıdım insan olmaktan utandıran. Sevdim, gurur duydum, kızdım insanlığıma. En çok da canla başla çalışan ne söylediklerinden çok yaşamlarıyla farklı olanları sevdim. Yamalı bohçaya dönen elbiseler içerisinde mutlu olmayı beceren genç insanları sevdim, bir teki siyah bir teki sarı mekap ayakkabı giyen ve bu sadelikten gurur duyanları sevdim en çok. Bir de ölümle bile alay etmeyi beceren gül yüzlerinden gülücükler eksilmeyen insanlar.

İşte bunlardan biri Welat arkadaş. Welat arkadaş, doğduğu coğrafya Mardin gibi sırlarla dolu. Bir ayakkabısı siyah bir ayakkabısı sarı olan gördüğüm ilk gerilla. Cudi'den Gabar'a beni geçiren kuryem ve yol göstericim. Öyle emekçi, öyle içten, öyle sade ve öyle kahraman ki. Tam bir gerilla olmak için yaratılmış. Araziye son derece hakim, her çalışmada en önde olacak kadar fedakar. Hiç tanımadığı araziler ve erzak depolarını dahi arkadaşların tarifi üzerine mutlaka eliyle koymuş gibi bulacak kadar cingöz. Bir de sade, saf, duru, çocuksu bir duruşu var. Onun için yaşamak sınırsızca çalışmak anlamına geliyor. Uzun yolları aşarak kendimizi zorla noktaya attığımız görevlerde dahi arkadaşları mutlu etmek için herkesten daha ağır olan yükünün üzerine noktadaki arkadaşları düşünerek, Beremıre köyünün suyunu şaşallara doldurup kendine yük yapacak kadar yoldaş canlısı. En sıkıldığı zamanlar ise noktada kaldığ anlar. Zaten Welat arkadaşı noktada bulmak imkansız, mutlaka kendine bir iş bulurdu. Mutfakçı olduğu gün öğleden sonra mutlaka mutfakçıyı değiştirirdik çünkü heval Welat noktada kalmamak için kesin kendine bir iş çıkarırdı. Güney'den arkadaşlar ilk geldikleri zamanlarda ortamın

koşullarını tam olarak bilmediklerinden kaynaklı çaylarına bolca şeker attıklarında arkadaşlara çaktırmadan *"ay ay pıştamı, Gabar'da çaya fazla şeker atarsan belini ağrıtır heval"* diyerek espirili bir üslupla uyarıyordu. Bir de bu narin ince duygu yüklü dünyası kadar düşmana olan kini ve öfkesi onu ayakta tutuyordu. Welat arkadaş saldırılara gidince herkes o eylemin mutlak anlamda sonuç alıcı olacağına inanıyordu. Heval Welat'a karşı duyulan bu güven kendiliğinden oluşmamıştı. Bu güveni kendi emeği ve cesaretiyle yaratmıştı. Yetkiyle komutanlık yapmayı sevmiyordu çünkü, o Gabar'ın doğal komutanıydı. Onun olduğu yerde komutan olanlar doğal olarak boşa çıkıyordu. Çünkü araziye hakim olan, savaşta güçlü olan, eylemlerde en önde olan, yoldaşı için canını vermekten çekinmeyeceğine inanılan oydu. Kuzey sahalarında bir gerilla için yetkinin olup olmaması önemli değildir, önemli olan o gerillanın yaşama katılımdaki aktivitesidir. Yaşama sade, dürüst ve çıkarsızca katılıyorsa sözü geçen de odur komutan olan da o. İşte Welat arkadaş yaşama katılımıyla hepimize komutanlık yaptı. Sarnıçların, kanilerin, erzak depolarının yollarını hep o öğretti. Gabar'ın en güzel üzümlerinin, bademlerinin nerelerde olduğunu o öğretti bizlere. Bir arkadaş yaralanınca ya da zor durumda kaldığımızda nerelerde saklanmamız gerektiğini de ondan öğrendik. Silah kaldırmak istiyorsak düşmanın üzerine nasıl gitmemiz gerektiğini de... Çok şey öğrendim Welat arkadaştan, çıkarsızca emek harcamayı, her şeyin en zorunu tercih etmeyi, fedakarlığı, yoldaşlığı, korkusuzca düşmanın üzerine gitmeyi. Çoğu arkadaş birlikte bu kadar zaman harcamamıza şaşıyordu. Saatlerce bıkıp usanmadan dinlerdim onu çünkü yüreğinden geldiği gibi, inandığı gibi konuşuyordu. Konuşmayı, bildiklerini paylaşmayı, çevresindeki arkadaşlara bir şeyler öğretmeyi çok severdi.

En çok çocukluğunu ve Gabar'ı anlatmayı seviyordu. Sanırım ikisini kirlenmemiş bulduğundandı. Bir çocukluğunda özgür yaşadığını bir de Gabar'da kendini özgür hissettiğini söylüyordu. Bir de hırsızlık hikayeleri vardı. Öyle güzel öyle övünerek anlatıyordu ki hırsızlık maceralarını... Fakat Welat arkadaşın hırsızlığı devrimci içeriğe sahip bir hırsızlıktı. Nasıl mı oluyor bu? Robin Hood'u kesin duymuşsunuzdur hani şu zenginlerden çalan fakirlere dağıtan kahraman. Welat arkadaş da böyleymiş işte. Bulunduğu köyün zenginlerinden, arkadaşlarıyla birlikte çaldıkları eşyaları satıp parasını köyün maddi durumu iyi olmayan ailelerine dağıtırlarmış. Kürdistanlı Robin Hood, zenginlerden alıp fakirlere dağıtan yaşam kahramanımız!

Bazı insanlar vardır yaşam içerisindeki çıkarsız, canlı yorgunluk bilmeyen sade katılımlarıyla etraflarındaki insanları etkiler örgüte ve yaşama bağlarlar. Çoğu zaman bu insanların kendileri de bu etki güçlerinin farkında değillerdir. Welat arkadaş da böyleydi. Birçok arkadaşa Gabar'a bağlılığın nasıl olması gerektiğini yine Gabar'da kişinin nasıl yaşaması ve nasıl katılması gerektiğini duruşuyla göstererek öğretti. Birçok arkadaşın yüreğinde derin ve kolay kolay silinemeyecek izler bıraktı. En son Gabar'dan ayrılıp Mardin alanına geçti. Mardin'de doğduğu, çocukluğunun geçtiği topraklarda gerillacılık yapmak onun özlemiydi. Tam üç yıldır bu alana geçmek için önerilerde bulunuyor, ama Gabar'dan ayrılması büyük bir boşluk yaratacağından kimse düzenlemesinin yapılmasını istemiyordu. Welat arkadaş önerisinde ısrarlı olmasına rağmen önerisi kabul edilmediği için hiçbir zaman kendini çalışmalardan geriye çekmedi. Haki Gabar arkadaş yapılan bir toplantıda duruşunu örnek gösterince artık keyfine diyecek yoktu. Adeta kuşlar gibi kanatlanıp uçuyor yapılan bu değerlendirmenin kendisine şehit düşene kadar yürümesi için yeteceğini belirtiyordu. Düzenlemesinin yapılması kararı alınıp iş ciddiye binince Gabar'dan ve oradaki arkadaşlardan ayrılmakta çok zorlandı. Gideceği zaman Gabar'daki kadın arkadaşlar adına ona dair beklentilerimize ilişkin ve çalışmalarında başarı dilemek, kendini korumasını belirtmek amacıyla bir kart yaptık. Kartı alınca oldukça duygulanan Welat arkadaş yoldaşlığa bağlı kalacağının ve ucuz ölmeyeceğinin sözünü verdi.

Mardin'e geçtikten kısa bir süre sonra gittiği bir eylemde bacağından yaralandı. Tek başına eyleme giden Welat arkadaştan bir süre haber alınamayınca artık şehit düşmüş olabileceğini düşünmeye başlamışlardı arkadaşlar. Fakat bir süre sonra yaralı olmasına rağmen romanlara sığmayacak maceralar yaşayarak arkadaşlara ulaşmıştı. Arkadaşlar tedavi ve eğitim amaçlı Güney'e geçmesini uygun gördüler. Welat arkadaş ilk başta kıyametleri kopardı. Ancak bacağındaki yaranın kendisini zorlaması görevlerde geride kalmasına sebep olması onu oldukça etkilediğinden Gabar'a geri dönmek şartıyla tedavi amaçlı düzenlemesi yapıldı. Mardin'den Gabar'a gelirken bana çok sevdiği genç Şehit Sipan arkadaş üzerine yazı yazmam için bir kalem getirmişti. Araya kendi şehadetinden sonrada yazı ona ilişkin yazmamı ekleyerek kalemi verdi. Yol yürüyüşünde zorlanacağından endişeliydik. Bacağındaki mermiye rağmen iradesini zorlayarak yolda arkadaşları zorlamamış hatta gruptaki arkadaşlara ve kurye arkadaşa yardımcı olmuştu. Daha aradan onu özleyecek kadar bile zaman geçmeden yarası da tam olarak kapanmadan göz açıp kapayıncaya kadar derler ya işte öyle kısa bir zaman içerisinde Gabar'a geri döndü. Sonra tekrardan Mardin'e düzenlemesi yapıldı.

Şehadetini radyodan duydum. Bir çatışmada bir kahpe kurşun onu aramızdan almıştı. Welat arkadaşın bir gün şehit düşeceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Onun yaşayacağına dair umudum yaşamdaki duruşundan, pratik zekasındaki üstünlükten ve tam gerilla olmaya göre yaratılmış olduğunu düşünmemden kaynaklıydı. Onun kolay ölmediğine inanıyorum. Mutlaka düşmana büyük darbeler vurmuştur. Kürdistanlı Robin Hood kendine yaraşır bir biçimde çatışmaların ortasında şehadete ulaştı. Onun gibi kahramanlara da dalgalarla boğuşmak yakışır. Kavganın ortasında şehadete ulaşanlar ölümsüzleşirler. Robin Hood'umuz Welat arkadaşta ölmedi bizlerle yaşayacak. Ben Welat arkadaşın ölmediğine ruhunun çok sevdiği ve delice bağlı olduğu dağlarda dolaştığına inanıyorum. Senin gibi güzel bir insanı tanıdığımız ve senin yoldaşın olduğumuz için başımız dik. Sana layık olma sözümüzü yineliyoruz.

Şerda Mazlum

Sen tarihin asi sesiydin

"Yaşam ancak özgür canla mümkün olur"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Erdal KARADAĞ**
Kod adı: **Agit**
Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul, 1979**
Katılım tarihi: **2000, Paris**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Haziran 2006, Kemah-Erzincan**

Zifiri karanlık bir gece. Ay gökyüzünde bir görünüp bir kayboluyordu. Bulutlu gecelerde, dünya daha mı hızlı dönüyordu? Ya da, ayın mı bir oyunuydu bu?

Ay bulutlarla bir yarıştaydı.

Zifiri karanlık bir geceydi.

Ayın bulutlardan kurtulup bizlere gülümsediği o kısa anlar dışında, zifiri karanlık bir gece...

Yüzü ayın anlık parlamasında görünen bir insan. Işığın az olduğu zamanlarda insan yüzü ne kadarda değişik görünüyordu.

Zifiri karanlık bir geceydi.

Bir anlık aydınlık dışında.

Başı kefiye ile iyice örtülmüş, bir tek gözlerinin akı görünen bir insan yüzü karşımda duruyordu.

Bir andı, ayın bir anlık parlamasıydı, başını kefiye ile örten bir Kürt erkeğinin yüzünü gördüğüm an. Bir suyun, kuru topraklarda menderesler çizmesi gibi, o yüzde derin hatlar çizmişti hayat. Gizliydi ve sadece ayın bir anlık parlamasında görünecek kadar gizli yüz çizgileri... Yüzündeki izler nereye bakıyordu, gizi neydi? Gizliliğini acılarından alan bir yüz.

Ay tekrar bir an parlıyor ve zifiri kara gözler parlıyor. Karanın en koyu tonunda gözler. Tıpkı aydınlığa gebe şafak vaktinden önceki karanlık gibi, kapkara gözler. Gözlerdeki gizlilik, doğacak olan aydınlığa gebe olan gece...

Bir el uzanıyor elime. Sert, kuru bir el. Elimi elinde hisseden, elimin elinde olduğunu hissettiren sıcak bir el, bir dokunuş.

Demek ki yüzü aydınlatan ışık değildi.

Demek ki ışık yalnızca yansıma yapardı. Mühim olan yansımanın ardında saklanandı. Çoğu kez, aydınlığın çok olduğu zamanlarda bile insanların yakalayamadığı izler, zifiri karanlık zamanlarda, dokunarak ya da en küçük bir ışıkta yakalanabilirdi.

Demek ki, insan yüzünde, gözlerinde bir güç vardı. Bu güç her zaman tüm yoğunluğuyla dışa yansımaz ve görülmezdi. Çünkü insan gücünü ruhundan alırdı.

İşte zifiri bir karanlığın hükmettiği gecenin ortasında, bir grup gerillayı gören bir köy milisinin yüzüne yansıyan yoğunluk. Ve gerillayı görme heyecanı... Heyecan tüm gizlilikleri deşifre eder.

Umuttu, tüm acıları çekinmeden yüz çizgilerine yükleyen. Umuttu, acılarından utanmamasını sağlayan, acılarını daha sıcak daha güçlü bir iradeye çevirerek, elindeki gerilla eline sımsıkı sarılan. Ellerinde sertliğin, kuruluğun gerisindeki yumuşaklığı hissettiren...

"Merhaba" dedi köy milisi ve hızlı adımlarla önümüzde yürümeye başladı. Karanlığı yırtan beyaz renkli ayakkabıların izinde, yürümeye devam ediyorduk. Kuytuluk bir dağ geçidine vardığımızda, yüzümüzü sıcak bir hava okşamaya başlamıştı. Kuytuluktan yukarıya, yüksekçe olmayan, bir tepeye doğru tırmanıyorduk. Her adımda her soluk alış verişte, hava aydınlanıyor, zifiri karanlığın yerine geçiyor, beyaz ayakkabıları takip eden gözlerim, uzaklarla ilişkileniyordu.

Şafak söküyordu. Nisan ayının tenha bir sabahını karşılıyorduk. Yürüdükçe kırları bir örtü gibi kaplayan çiğ damlaları, şalvarlarımızı ıslatıyordu. Her çiğ damlası, başka bir çiğ damlasıyla buluşuyor yollarımıza karışıyordu.

Toprak hüzünlü.

Toprak yalnız, seher vaktinde içine kapanık bir gül gibi.

Ha açtı, ha açacak bir tomurcuk gibi, güneşi beklemekteydi.

Biz yürüdükçe, güneş doğuyor, güneş doğdukça toprak yeniden uyanıyor ve insan sesleri duyuyorduk uzak, yakın.

Sözleri notalaştıran yaşamı, müziğin müthiş çekiciliği ve ahenginde yaşayan bir yetenek ve sanat arayışçısıydın. İnsanlarla ilişkilenirken, onların gizlerini bulabilmenin heyecanıyla ilişkilenir, sevecenliğinle taht kurardın, akıl ve yüreklerin en saf köşesinde. Bir anda verdiğin selam bin yılların tanışmışlığı ve sıcaklığını yansıtırdı. Ve herkes seninle, sen herkesle olurken, bir de kendi özgürlüğünle var olurdun herdem...

Bin yıllardır insanlığı çevreleyen sınırları kan-ter içinde aşmanın nefes kesici coşkunluğuyla sarılırdın zaman ve mekanın izafiliğine. Gözlerinden okunurdu çalınan yaşamı geri almanın tutkusu. Tutkuyla yaşama sarılır, umutla yüklenirdin kendine, söz dinlemeden akıp giden zamanın hızına yetişmek için "kabına sığmaz"

denilir ya, sen de kabına sığmazdın. İnsan fiziğini ve düşüncesini esir alan sınırları öfkeyle aşar, sınırsızlığa doğru heyecanla koşardın. Ölgünlüğe ve sıradanlığa öfkelenirdin. Böylesi duruşu olanların ellerinden tutarak koşturmaya, heyecanlandırmaya çalışırdın. Yaşam senin için sonu olmayan bir maratondu. Dün, bugün ve geleceğin birbirinden koparılan halkalarını ustalıkla birbirine bağlamak için durmadan uğraşır, "ustaların" iyi bir öğrencisi olmaya çalışırdın.

Bazen bir çocuk misali durmadan sorar, karşısındakileri bilginin sınırsızlığı karşısında sınırlılığı yaşadığı gerçeğini bilgece gösterirdin. Bilginin mütevazı bir öğreneniydin. En küçük bir olguya dahi anlam vermenin müthiş bir arayışçısıydın. Mizahi görünümünün özünde, müthiş bir ciddiyet ve ilgi vardı. Yaşamdaki trajedileri ince mizahi üslubunla öylesine çarpıcı kılardın ki, anlamsızlığın zihinlerdeki duvarları birer birer yıkılırdı.

Muhafazakar olmadığın kadar, yeniyi de niçin ve neden olması gerektiğini de ayrıntılarıyla sorar, inceler, özümseyerek almaya çalışırdın. Aldığın ve anladığını yaşamına uyarlamada iyi bir pratikçiydin. İnatçılığın ve asiliğini eski ve geri olanda ısrar şeklinde değil, yeniyi en iyi şekilde edinmenin yoğun istemindendi.

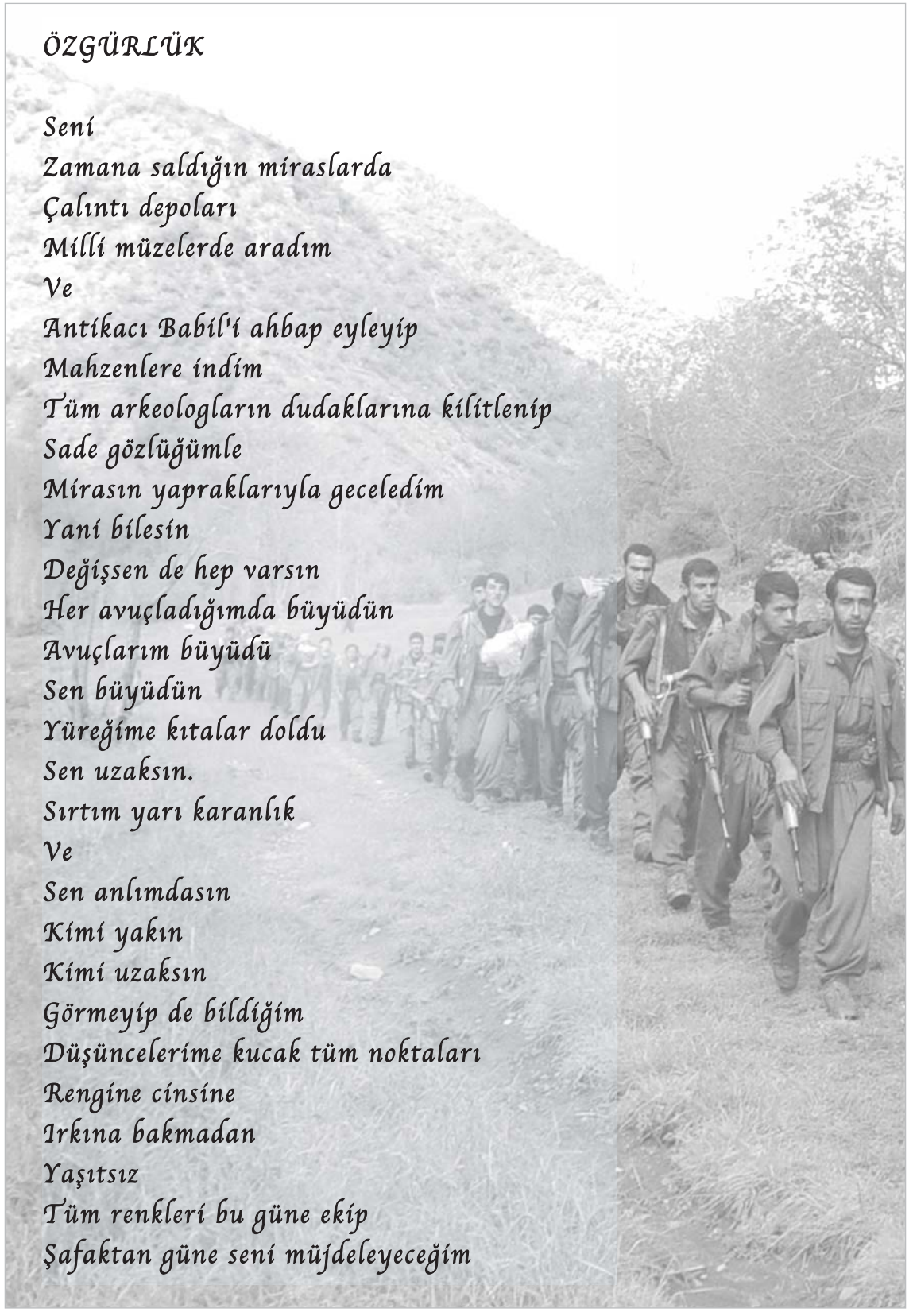
Tarihe karşı müthiş bir ilgin vardı. Çeşitli yönleriyle geçmişi anlamak ve bugünle bağlantısını kurmak için öylesine yoğunlaşırdın ki, dünyanın bir başka ucundan yaşanan bir durumu yanıbaşındaki olanlarla bağını kurardın. Nitekim bu arayış kendi bireysel tarihini anlama konusuna da yansırdı. İçinden çıkıp geldiğin Dersim'in acılı ve trajedi tarihini anlamak için hep sorgular, araştırır ve incelerdin. Sen, bu tarihin asi bir sesiydin. Kör bir düğüme dönüşen bu trajedinin sırrını çözme uğraşısındaydın. Seyit Rızaların sırrına ererek, üstü örtülü tarihin kararttığı bilinci aydınlatmanın yöntemini bulmuştun. Başladığın yerden güçlendirmek istiyordun, içinde yanan bu ışığı. Kaynağa, Zilanların gürleyen özgürlük çığlığına dönüş arzusuyla doluydu yüreğin. Dersim bu defa çok farklı karşılayacaktı seni. Güçlenmiş, aydınlanmış bir bilinci ve yüreği sevgiyle kucaklayacaktı.

Asi dağlara yüzünü dönerek onurluca diyecektin ki *"ben geldim, yeniden doğuşumun sancılarını seninle yaşamak için"* ve devamla haykıracaktın: *"Acının sancıları değil bunlar, özgürleşmenin zorlu, zorlu olduğu kadar da güzel olan sancılardır"* diye.

Mücadele arkadaşları

ÖZGÜRLÜK

Seni
Zamana saldığın miraslarda
Çalıntı depoları
Milli müzelerde aradım
Ve
Antikacı Babil'i ahbap eyleyip
Mahzenlere indim
Tüm arkeologların dudaklarına kilitlenip
Sade gözlüğümle
Mirasın yapraklarıyla geceledim
Yani bilesin
Değişsen de hep varsın
Her avuçladığımda büyüdün
Avuçlarım büyüdü
Sen büyüdün
Yüreğime kıtalar doldu
Sen uzaksın.
Sırtım yarı karanlık
Ve
Sen anlımdasın
Kimi yakın
Kimi uzaksın
Görmeyip de bildiğim
Düşüncelerime kucak tüm noktaları
Rengine cinsine
Irkına bakmadan
Yaşıtsız
Tüm renkleri bu güne ekip
Şafaktan güne seni müjdeleyeceğim

O halkının yüreğinde tahtını yükseklere kurmuştu

"Bu savaş halk savaşıdır. Halkımızın kendisini mutlak yenileme ve özgürleştirme savaşıdır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Abdulmevla MUSA**

Kod adı: **Baz AFRİN**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1980**

Katılım tarihi: **1999, Afrin**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Haziran 2006, Kemah-Erzincan**

Baz arkadaş Afrinli genç dinamik, sıcak ve sempatik bir yoldaştı. 2003'ün sonu 2004'ün başların da Dersim alanına geçmişti 2006'da Koçgiri alanına geçerken hiç beklemediğimiz bir zamanda aramızdan ayrıldı.

Baz arkadaş ömrünün baharında, genç bir arkadaştı. O Afrin'de doğmuştu fakat henüz çok küçükken ailesi Suriye kentlerine göç etmiş, orada büyümüştü. Arapların yoğunlukta olduğu bir semte yerleşmişlerdi. Onun için Kürtçe pek bilmiyordu.

Fakat gerillaya katılır katılmaz çok kısa bir zamanda Kürtçe ve Türkçe'yi öğrenmişti. Hatta Dersim'e gidince çok kısa bir sürede halkın içerisinde Zazaca'yı da öğrendi. Dersim'de daha çok Munzurlarda faaliyetlerde kaldı.

Baz, arkadaşlar arasında çok sevilen biriydi. Çok zeki, çok canlı, moralli ve çok yetenekli bir arkadaştı. Baz arkadaş için "on parmağında on marifet vardı" dense yeridir. Her çalışmaya büyük bir sevgi ve moralle gidiyordu. Gittiği görevlerde önüne ne kadar engel çıkarsa çıksın büyük bir azim ve moralle üstüne gidiyor ve mutlaka aşıyordu. Belki onun moralini bozacak bir şeyden söz edilecekse o da yetersiz yoldaşlık ve yerine getirilmeyen görevler olabilirdi. Birlikte çalıştığı her arkadaş ondan büyük bir güç ve moral alıyordu.

Baz arkadaş Dersim'de tim komutanıydı. Savaş sahasında Baz arkadaşın inisiyatifinden çok bahsediliyordu. Çünkü o olmazı tanımayan biriydi. Yapı ve komuta, onun bu özelliğini dilinden düşürmüyordu. El attığı çalışmanın başarılı sonuç alması düşünülemezdi. Onun denetiminde bir çalışmanın zamanında yapılmaması, ertelenmesi, gevşek yapılması söz konusu değildi. İşte bunun

için Baz arkadaşın işinin erbabı ve çok inisiyatifli olduğunu herkes dillendiriyordu.

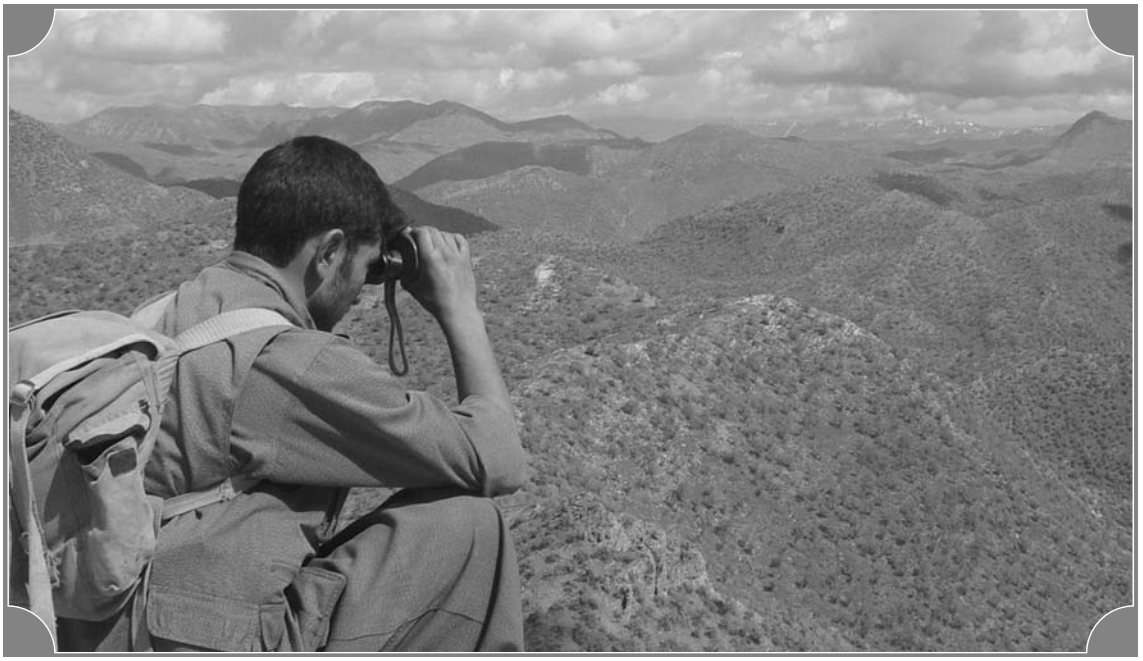
İnsan Baz arkadaşın gözlerinde inancın, başarının zaferini, zaferin kıvılcımlarını görüyordu. Moralliydi, çoşkuluydu. İçinde bulunduğu yaşam ve mücadelenin güzelliği ve yüceliğinin bilincindeydi. Tarihsel bir devrimci çalışmanın içinde olduğunun yeterince ayırdındaydı ve buna göre davranıyordu. Moralinin kaynağı da bu bilinçten geliyordu. Bunun için çalışma yürüttüğü tüm alanlarda ve Dersim'de çalışmalarını büyük bir aşkla yürüttü.

Bundandır ki Baz arkadaş Dersim'de dönemin komutanı olarak adlandırıldı. Çünkü yeni dönemde halkın örgütlenme eylemlilikleriyle bağlantılı bir eylem yapmıştı. Bunun için şehit Ferhat Dersim arkadaş Baz arkadaş için *"dönemin komutanı"* demişti.

Dersim'de belli bir süre kaldıktan sonra büyük bir aşkla, Koçgiri'ye gitmek üzere hazırlanan grupta yer aldı. Koçgiri zorlu bir alandı, düşmanın denetimi çok yoğundu. Alan geçmek için harekete geçtiler. Fakat daha yerlerine ulaşamadan Ovacık alanın da yasak mıntıka olan Xaxaçur'dan geçerlerken düşmanın aldığı bilgi üzerine attığı pusuya düşerek üç yoldaş şehit düştüler.

Evet Baz arkadaş, Cafer Sivas arkadaş, Agit Varto arkadaştan oluşan tim büyük bir kararlılıkla çıktıkları yolculuğun başında, yüreğimize büyük bir acı bırakarak şehadete ulaştılar.

Baz arkadaşın Dersim'deyken kullandığı ad Ali Hıdır'dı. Oradaki halk için adını öyle bırakmıştı. Dersim halkı ve Munzur halkı da onu sanki bu topraklarda doğup büyümüş gibi kısa sürede benimsemiş ve çok sevmişlerdi. İnsan bu ilişkilerde Kürdistan'da nasıl ortak bir ulusal bilinç ve ruh yaratıldığını görüyordu. Binlerce kilometre uzaklıkta ve başka bir sömürgeciliğin egemenliği altında büyüyen bir Kürt genci nasıl da kısa bir sürede anlaşabilmek için lehçesini bile yeni öğrendiği halkla bu kadar sıcak ilişki kurabilimişti? Bir ana onun şehadeti üzerine şöyle sitem etmişti arkadaşlara *"o genç nasıl şehit düştü, neden koruyamadınız, elleri, yürekleriniz nasıl el verdi o Kürt gencinin şehadetine."* Ve onun şehadetine inanmak istemezcesine *"Baz nasıl şehit düşer"* diyerek hıçkırıklarla ağlamaya başlamıştı.

Halk Baz arkadaşın bir istediğini iki etmiyordu. Diğer arkadaşlara da saygı ve sevgide kusur emezlerdi, ama Baz'ın yeri onların gönlünde bambaşkaydı. O halkın gönlünde tahtını en yükseklerde kurmuştu.

Baz arkadaşın şehadeti hem halkın içerisinde hem de arkadaşlar arasında çok büyük bir acı ve hüzün yarattı.

Böyle etrafına yaşam enerjisi yayan ve sevilen bir arkadaş bu kadar kısa bir zamanda şehit düşmemeliydi. Ondaki enerji, güç, moral ve potansiyel işletilmeliydi, bu kadar erken sönmemeliydi. Onun şehadetini hiçbir arkadaş kabul edemedi. Çünkü ölümü kimse ona yakıştıramıyordu, ölümle O'nu bir arada düşünemiyordu. O'nun mücadeleye ve yoldaşlarına katacağı daha o kadar çok şey vardı ki! Onda amaçlarına ulaşmak için sınırsız bir başarma azmi vardı.

Baz arkadaş Afrin'in Baz'ıydı O, Afrin'den yola çıkarak Kürdista'nı baştan başa katetmiş ve Munzurlara kadar kanat çırpmış bir şahindi. O kadarıyla da yetinmemiş Koçgiri'ye yönelmişti. Özgürlük tutkusuyla hep yükseklerde uçan bir şahindi. Kürdista'nın en yüksek dağlarının asi kayalıklarında olduğu gibi halkının yüreğinin de en yücelerinde kurmuştu yuvasını. Ama bizden çok erken ayrıldı. Hiç beklemediğimiz, hazır olmadığımız kadar erken.

Yoldaşları ve silah arkadaşları olarak bizlere düşen onun büyük hayallerini anısını mücadelemizde yaşatmak. Sana söz veriyoruz güzel yürekli delikanlı söz veriyoruz, anılarınız mücadelemizi yüksek gerekçemiz olacak. Seni sevgi ve saygıyla anıyoruz.

Mücadele arkadaşları

Savaşan Yürekler

ağlamak yok!
saç-baş yolanlar düşkündür aramızda
zira kurşunla yakmak için ağıtlarımızı
biz kurşun döktük yüreklerimize

kestik
kestik genç ellerimizle
daha on sekizinde
bütün eflatun renkli aşk damarlarımızı
buzlu zirvelerde alaza vurduk
dokunulmamış ebrular gibi hayallerimizi

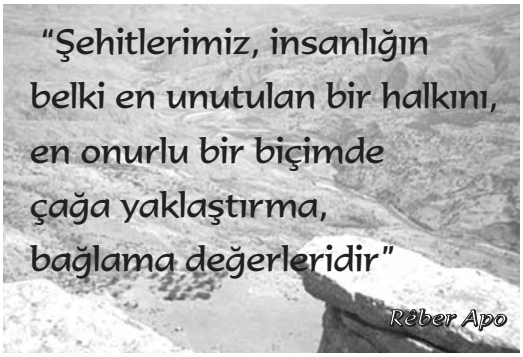
kurşunlandık
aç, susuz, malul kaldık
yanık çizgilerle yıprandık artık

kalmadı
ne sevgili ne ana
ne tanış ne acı
ne çocuk kalbinin o titrek çırpıntısı
taşlaşan yüreklerimizde kalmadı hiçbiri

zamanımız yoktu
eğilip / iki damla gözyaşı bile dökemedik
her saat başı yanı başımızda düşen
o genç insanların geniş alınlarına
vurduk, dörtnala giden atlılar gibi
vurduk geçtik yanlarından
o çıplak göğüslerini
rüzgara bırakarak...

bana
kırmızı bir mendil ver
ver ki:
kan ağladığımı kimse bilmesin

O Bir Botan sevdalısıydı

Adı, soyadı: **Mirza SAPAT**

Kod adı: **Hasan**

Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, 1980**

Katılım tarihi: **1999, Amanos**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Haziran 2006, Kelareş**

Gidenlerin ardından söz söyleme cesaretini kendimde bulamıyorum. Çünkü kabullenemediğim veya alışamadığım her şehadet bende biraz daha acı ve hüzün aynı zamanda kararlılık ve mücadele azmimi de pekiştiriyor. İşte Hasan arkadaş da bunlardan biri. Hala da ondan bahsederken bile şehadetine kendimi inandıramıyorum bana çok ağır geliyor. Hasan arkadaşla 2001'de Türkiye çalışmalarında beraber kaldık. Belli bir eğitim devresinden sonra Türkiye'ye bir grup arkadaşla beraber illegal çalışmalar için gönderildi. Uzun bir süreden sonra alana partinin illegal çalışmalarını yürütmek için giden ilk gruptu. O dönemde pratikçiliği ve duruşuyla büyük bir güven kazandıran Hasan arkadaş alanda önemli bir başlangıç yapan, kitlede güven oluşturan, tekrardan partiyle buluşma heyecanını yaşatan arkadaşlardan biri olmuştu. Demokratik halk inisiyatifi çalışmalarını başlatan arkadaşlardan biriydi. En zor bir süreçte Önderliğe sahiplenme eylemlerini örgütleyen, korsan eylemleri başlatan, gençlik potansiyelinde önemli bir başlangıç yaptıran bir arkadaştı. Kitleyle bütünleşmede hiçbir sorunu olmayan, alabildiğine halkçı, sevilen bir arkadaştı. Deşifre olma durumundan dolayı alandan ayrılmak zorunda kaldı. Ama hala da o bölgeden gelen birçok yurtseverimiz Hasan arkadaşın etkisinden, pratiğinden ve kişiliğinden bahseder.

Onunla en uzun beraber kaldığım süreç Kelareş alanı oldu. 2003 yılında yaklaşık 1 yıl o alanda beraber kaldık. Evet, onu anlatmaya çalışırken bile çok zorlanıyorum. Ben Hasan'la hep paylaşırken, onunla birlikte sohbet ederken adeta huzur buluyordum. Çünkü o yaşam ve

sevgi dolu bir dost, bir arkadaş, bir erkek, bir militandı. Onun belirgin özelliği, güven veren kararlı duruşu ve katılım düzeyiydi. Güzel bir yoldaşlığı ve paylaşımı vardı. İnsan onunla paylaşımları arasında bir sınır koymak zorunda kalmazdı. Çünkü yoldaşlığı, paylaşımı, kişiliği, sadakati güven verirdi. Yaşamdaki coşkusu ve pratikçiliği onun herkes tarafından sevilmesini ve dikkate alınmasını beraberinde getirirdi. Örgütsel duruşundaki militanlığı ve mücadeleci kişiliği her arkadaşın onunla çalışma istemini doğuruyordu. Ben sürekli takılırdım; "sen ahbap çavuşluk yapıyorsun, grupçuluk yapıyorsun" dediğimde, *"bizim ahbaplığımızda, grupçuluğumuz da asla örgüte zarar vermez ve biz buna izin vermeyiz"* diyordu. Yani Hasan arkadaşın bazen yaptığı keyfiyetçilikler olsa da, yeri geldiğinde en ciddi çalışan ve en çok katılan arkadaşlardan biriydi. Yaşça küçük olsa da duruşu ve katılımıyla sürekli güven veren, gittiği çalışmada sonuç alan, aslında ne yaptığını bilen, anlayan, girişken bir arkadaştı. Yaşamda hep ona takılırdık, muzip yönleri çoktu herkesin potlarını yakalar karikatürize eder ve arkadaşlara takılırdı. Arkadaşlar ona yakalanmamak için ellerinden gelen çabayı gösterse de o mutlaka bir açık yakalar ve esprisini yapardı. Herkese, istisna kişilik özelliklerine göre bir isim takardı. Yani her birimize bir lakap takardı. Biz de ona çok takılırdık, ona "çağdaş guyi, Napolyon" derdik, bazen de kısa ve tıknaz aynı zamanda saçları seyrek olduğu için hep takılırdık. Yaptığımız her moral etkinliğinde mutlaka yer alır ve skeçlerde çok rolünü çok güzel oynardı. İyi bir gözlemci olduğu için yaşamdaki en ince ayrıntılara kadar her şeyi yakalardı. Bizim için Hasan'ın her yorumu dikkate alınırdı onun söylediklerine herkes güvenirdi. Onda arkadaşlarını seçerken ilkesel olarak esas aldığı en temel ölçü, kişinin örgütsel duruşu, yaşamı ele alış tarzı, yaklaşımı ve gösterdiği duyarlılıktı.

En çok sevdiği şeylerden biri ata binmek ve dörtnala koşturmaktı. Kelareş'te onunla her göreve gittiğimizde atını dörtnala koşuşturur, adeta özgürlüğü keşfetmiş küçük çocuklar gibi mutlu olurdu. Bana ata binmeyi öğreten Hasan arkadaştı. Bir keresinde ben ona hava atmak istedim ve onunla at yarışına girdim, at dörtnala koşmaya başlayınca ben kendimi bir anda yerde buldum. Kampa geldikten sonra uzun bir süre benim nasıl düştüğümü anlatarak gülmekten kırılırdı.

Onunla diğer bir anımız ise; İran'da zozanlardaydık, aralarında tek bayan arkadaş

bendim. Nokta deşifre olduğu için hemen bir arka sırta geçtik, çadırımızı kurduk. Geç olduğu için ben kendime yer yapamadım. O gün de içeriden gelen kurye ve yeni savaşçılar çok olduğu için yer yoktu. Ben de 4 erkek arkadaşı alarak oradaki zozanlara çıkan köylülerin çadırlarına gittik orada kaldık. Sabah saat yedi sıralarıydı ve ben dışarıda arkadaşların da çıkmasını bekliyordum, noktaya gidecektik. Dışarıda kadınlarla sohbet ederken yaklaşık 300 metre ötede hemen üstümüzde biraz yüksek bir tepe vardı. Bizim bulunduğumuz yer de oldukça düzlüktü. Araba sesini duydum ama çerçilerdir diye düşündüm. 1 dakika geçmedi tepeye doğru 5-10 kişi belirdi, ben de bunlar kim diye bakarken birden İran askerleri olduğunu anladım. Ama ben onları fark eder etmez onlar da dürbünle beni görmüşlerdi. Ben daha bir adım atamadan ateş açtılar. O an yaklaşık 100 kişi olmuşlardı. Benim arkadaşlara haber vermeme fırsat kalmadan onlar silah sesiyle birlikte daha yüksek bir tepeyi almak için harekete geçmişlerdi. Onların bulunduğu yöne çok yoğun silah atışları yapılıyordu. Böyle yoğun bir ateşte birçok arkadaşın şehit olduğunu düşünüyordum. Hala düzlükten çıkamadığım için askerler bana doğru ateş ediyor, ayağımdan yaralayarak yakalamak istiyorlardı. Bir ara ayağım bir taşa takılıp düşünce vurulduğumu sanarak ateşi durdurdular ve bu arada Hasan arkadaş onlara ateş ediyordu. Ben bu fırsattan yararlanarak tekrardan hızlı bir biçimde koşup bir sırtın arkasına verdim kendimi. Tam o esnada Hasan arkadaş bağırarak bana doğru geldi. Bu defa da bütün silahlar o ve başka bir arkadaşın üzerine çalışıyordu. Oldukça atik ve aynı zamanda soğukkanlıydı. Benim ateş alanından çıktığımı görünce onlar da bir sırtın arkasına geçip kendilerini sağlama almışlardı. Ama benim yaralandığımı düşünerek bana ulaşmaya çalışıyorlardı. Çatışma aralıklarla akşam saatlerine kadar sürdü. Akşam geri çekilip nokta da buluşunca Hasan arkadaş çatışma anındaki potlarımızı ve mimiklerimizi tek tek anlatmaya başlayarak bizi güldürüyordu.

Sanki o pusuya o değil de başkaları düşmüş, espri ile herbirimizin açığını anlatıyordu. Benim oradaki pozisyonumu tek gören Hasan arkadaş ve köylülerdi. Özellikle de köylerde köylülerin her olayı olduğu gibi bunu da çok abartarak anlatıkları Hasan arkadaşın diline düşünce ben artık onun dilinden kurtulamadım. Güney'e kadar bile beni tanıyan her kese *"xuşka Ruken deh tekla avitiye, dıjmın şaşma ye"* yani her yerde beni köylülerin abarttığı gibi abartarak, gittiği köylerde de beni anlatarak feodal gururlarına dokunurdu. Bunu her benimle paylaştığında yine tekrar tekrar tanıdıkların yanında anlatarak gülmekten kırılırdı. Yani onun yaptığı hiçbir espri kırıcı değildi. Arkadaşlarının hassasiyetlerini bu konuda hep gözetirdi. Ayrıca halay çekmeyi ve türkü söylemeyi çok severdi. İstisnasız her akşam bir grup arkadaşı da toplayarak ateşin başında türküler söylerdi. Bizim eski marşlarımızı çok severdi. Hep halayın başını çeker, o söyler biz oynardık. PRD marşımız "Bre Hasan" türküsüydü. Bu türküyü çok severdi, o türkü onunla bütünleşmişti. Her ateşin başında önce bunu söylerdi sonra diğerine başlardı. O da onun parçasıydı. Bu çalışmada emeği en çok geçen, bu çalışmaya duygu ve düşüncesiyle en çok katkısı olan yine Hasan arkadaştı. Onsuz bu çalışmayı hiçbir arkadaş düşünemiyordu. Birçok kez arkadaşların koşullardan dolayı zorlanmaları olsa da, onun yoldaşlığı ve paylaşımlarıyle birbirimize sonsuz bir güvenle kenetlenerek, tutunarak, zorlukları beraber aşıyor ve çalışma yürütüyorduk. O nedenle bu çalışmada olan arkadaşlarla Hasan arkadaş arasındaki bağlılık ve sevgi, anlatılamayacak kadar derin ve sonsuzdur.

En son PKK eğitim devresine katıldı. Devredeyken arada bir ziyaretine giderdim, sohbetlerimiz paylaşımlarımız olurdu. Komün sorumlusuydu. Yorgunlaşmaları güçlü, daha çözümleyici ve derindi. Ders içerisinde çok sık konuşmaz konuşursa da iyi tahlil eder, eleştirilerini açık ve kaygısız koyardı. Belli bir örgüt kültürü ve olgunluğu olduğu için yaptığı her belirleme de kendisine hastı. Çok anlaşılır ve yalındı.

Herkes Hasan arkadaş konuşunca ilgiyle dinler ve söyleyeceğini merak ederdi. Onun için pratik duruş ve kişinin katılım düzeyi, ahlak ve örgüte yaklaşımı esas ölçüydü. Onda hiçbir zaman bu örgüte karşı herhangi bir tereddüt ve güvensizlik görmedim. Ondaki değerlere ve şehitlere bağlılığı o kadar derin ve inançlı ki insan Hasan arkadaşa bakınca

"böyle yoldaşlarımız olduğu müddetçe bu devrim mutlaka kazanacaktır, gözümüz arkada kalmaz" derdik. Kendini bilen, anlam arayışları güçlü olan, sorgulayıcı bir arkadaştı. Çok tartışmasa da, kendine güveni ve kendinden emin duruşu onun yaşamdaki katılım biçimiydi.

Anlatmakla bitmeyecek kadar derin ve anlaşılmayı bekleyen yüzlerce şehit yoldaşlarımız var. Şehadetlerinden sonra söyleyeceğimiz her sözün anlamı olacak mı bilmiyorum, ama sadece bizim hep yarım bıraktığımız ama tamamlayamadığımız gerçektir şehitlerimiz. Onlar gibi yürümesini bilecek kadar donanımlı mıyız, onların yaşamını adadığı değerlere değer katacak kadar vicdanlı ve gerçekçi olabilecek miyiz? Ölümle dans eder gibi kahramanca şehit düşen yoldaşlarımızı unutmamak için neler yapılabilir. İşte bütün lanetlilikler de, kutsallıklar da bu gerçeğe, bu değerlere yaklaşımda açığa çıkar. Şehitleri unutmak, en başta insanın kendine ihanetidir, kendi inkarıdır. Onlar her biri bizim özgürlük bedelimiz ve aynı zamanda kanayan yaramız. Hasan arkadaştan bana kalan derin bir acı ve benden kopan bir parça can. Ondan bana kalan çocuksu gülüşlerinin yüreğimde yarım kalan sevdası. O bir Botan sevdalısıydı. Onun Kelareş'te şehit düşmesi ve bu kadar erken sevenlerini, bizi terk etmesi çok ağır geldi. Hala da onu anımsarken gözlerim doluyor, boğazım düğümleniyor. Birilerinin bunun bir oyun olduğunu söylemesini ne kadar da beklerdim. Son gitmeden de onunla içimden geldiği gibi sohbet ettik, paylaştık ve bazı hayallerimizi ortaklaştırdık. O şehadet beni çok etkiledi. Bir kez daha şehadetler karşısındaki duruşumu, katılımımı ve onun yapmak isteyip de yapamadıklarını yüreğimde hissettim. Artık ben sadece ben değil onlarında duygularının, hayallerinin sesi olmaya çalışacağım.

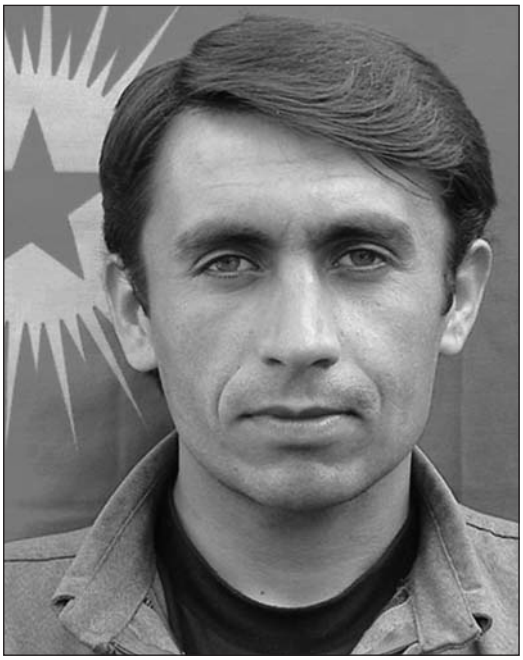
Ruken Bingöl

Güneş saçlı delikanlı

"Kendi şehitlerinin anısına, yerinde ve zamanında mücadeleyi yükselten, anlarına anında sahip çıkan büyük bir davanın sahibi yürütücüsü olur"

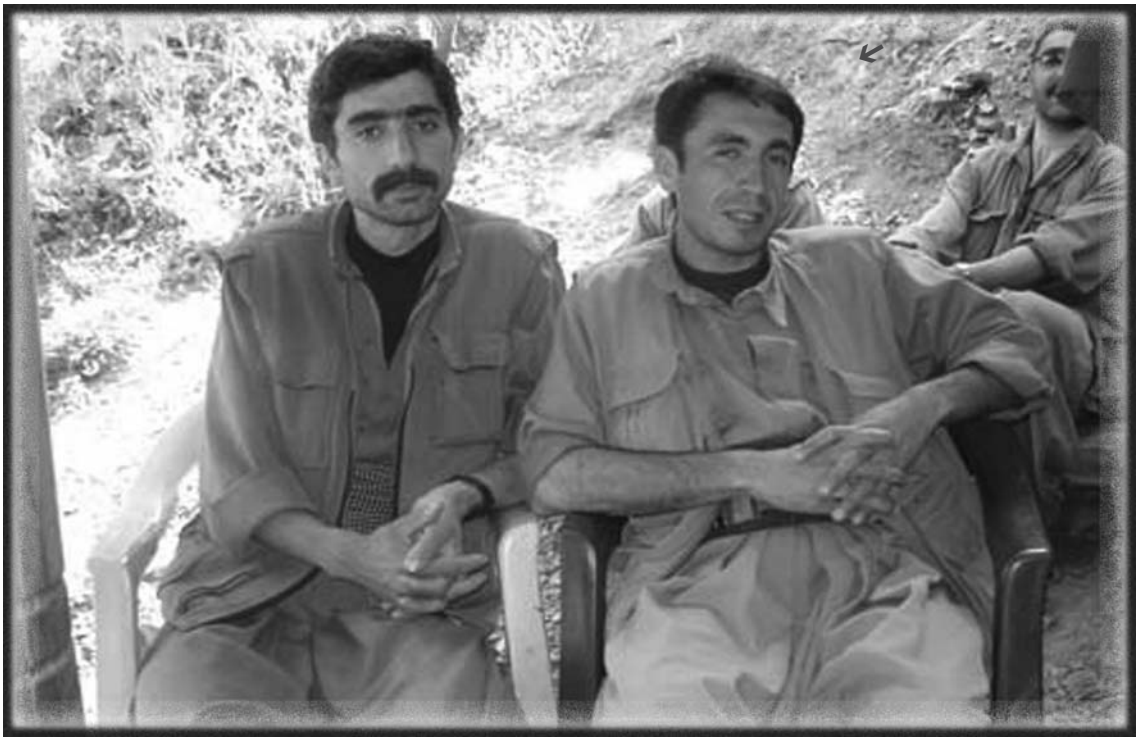
Rêber Apo

Adı, soyadı: **Şexmus İBRAHİM**
Kod adı: **Şervan ÇİYA**
Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1978**
Katılım tarihi: **1998, Halep**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Haziran 2006, Kelareş**

Güneş sarı saçlı bir delikanlı iken
ışık hızını keşfe çıkmamış iken
saltanatlar hüküm kurmuştu
gözlerimin akında zulmün ilk sınırlarını.
Çekilirken zulmün ilk kılıçları
yüreğime
bir çocuk ninnisiydi zaman.
Hep kavgasını anlatmıştı maziye
tarihin solgun siluetinde
göçlerle çift çökmüştü
toprağa hasret
ardı arkası alınmayacak lanet
ve gazaptı vakit
sancının ilk çığlığında
daha doğmamış bir çocuktu isyan
bilginlerin belleğinde
zincirlenmişti belki de
zafer
ama olmazın olmazı değildi
belki de hep bir parçamızdı
gizli, saklı görünmez
ya da içimizdeki bizdik kim bilir
umut taşımıştı mevsim
rüzgar asi ve soylu
türküsünü söylerdi geceye
bol sesli surelerden
gelen sessizlikte

lal dil, kilitli dudakta
halkını yeşertmişti
yenilginin tebessümü adına
ölüm
yükselen alevlerin
küllere dönüştüğü an
kıvılcımı yeniden karanlığa
misafirliğiydi kavga

çatırdayan
zincirleri de ihanetin
boy veren
oğullar
ve kızlarımızın
sarılmasıdır aşka
ve sevdaya
ve silaha

Hiçbir şeyim yok sevdamdan başka, bir de kleşim.
Can yoldaşım olmuş dağlar
satılmasın insanlık diye sarılmışım kavgaya.
Belki güneş doğmadan
düşer bedenim kızıllaşan toprağa...

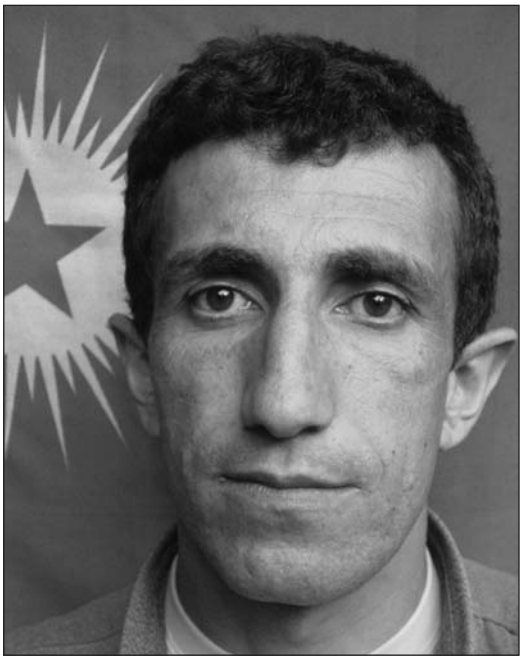
Şehit Merxas

UMUDUN SAVAŞÇISI CAFER'E

"Şehitler yaşamımızın temel gerekçeleri ve militanlık kaynaklarıdırlar ve dolayısıyla biz, onların şahsımızda sürüp gitmelerinin bir ifadesi olmaktan öteye bir şey değiliz"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Turabi ERDOĞAN**
Kod adı: **Cafer Dilan KOÇGİRİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Sivas, 1973**
Katılım tarihi: **1993, Dersim**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Haziran 2006, Kemah-Erzincan**

İnsanlarda geçmişe özlem duymak, daha önce yaptıklarını, anılarını, hayattan çıkardığı dersleri arkadaşlarıyla paylaşma, onlara anlatma istemi çok yaşanır. Hey gidi geçmiş günler ya da eskiden biz böyle yapardık gibi sözleri sıkça duyarız. Toplumlar, halklar da biraz böyledir. Kahramanlık hikayeleri, bağımsızlık savaşları dilden düşmez. İki kişi bir araya geldiğinde başlarlar atalarının kahramanlıklarını, yiğitliklerini anlatmaya. Hatta sistem okullarında genelde egemen ulusun kahramanlık tarihi anlatılır.

Biz Kürtler de anlatırız. Halk olarak on bin yılı aşkın bir tarihimiz olduğunu yakın zamanlarda öğrendik. Uygarlığın oluşmasında başat bir rolümüz olduğunu da öğrendik. İsyanlarımız var, büyük kahramanlıkların yaşandığı direnişler var. Seyit Rızalar, Nuri Dersimiler, Şeyh Saitler ve daha uzayan bir isimler listesi. Ama bunların hangisini anlatıyorsak anlatalım bir yerden sonra bir iç çekiş, dudak bükülme, bir sessizlik. Doğru, büyük yiğitlikler vardı, fedailikler, savaşçılık vardı. Ama nedense hep bir oyun, bir ihanet ve bir başarısızlık da vardı. Yenilgiler ardından sömürülme, asimilasyon ve kaybediş. Ayaklarımıza bir pranga gibi bağlanan, yakamızı bırakmayan bir ezilme, kendisi olmaktan çıkma, hatta bir yerden sonrada düşmanına imrenme. Bunu çok uzun yıllar yaşadık. Bir çeyrek asır öncesine kadar.

Sonra bizim de hayatımız değişmeye başladı. Yavaş yavaş tabii. Yeni bir güne daha farklı duygularla uyanmaya başladık. Bizden farklı yaşayan, düşünen, yapmaya çalışan insanlar içimizden çıkıp tekrar aramıza döndüler. Konuşmalarımız, davranışlarımız, hayata bakışımız, isimlerimiz bile değişti. Ve yeni bir tarihimiz oluşmaya başladı daha öncekine hiç benzemeyen.

Çok mücadele edildi, büyük bedeller, hatta hak edilmedik ağır bedeller verildi. Ama her ne olursa olsun yeni bir kahramanlık tarihimiz oluştu, birikti. Önceleri birilerine nasıl kaybettiğimizi anlatırken şimdi bu son çeyrek asırda neleri kazandığımızı, başarılarımızı anlatıyoruz. Hani derler ya alnımız ak, başımız dik çıkabiliyoruz insan içine.

Çok bedeller ödendi tabii. Binlerce genç fidan düştü toprağa. Şehit verilmedik günümüz kalmadı neredeyse. O kadar kahraman direnişçilerimiz, savaşçılarımız oldu ki artık her birinin adını alan binlerce ardılı var. Kemallerimiz, Hayrilerimiz, Zilanlarımız, Beritanlarımız var yüzlerce, binlerce. Şimdi böyle yaşıyoruz. Önderliğimiz şehitler partisiyiz dedi. Ve hatta öyle olduk ki Kemal, Zilan, Hayrilerden bahsedince sanki biraz sonra onları görecekmişiz gibi konuşuruz. Yaşamımızın her anında onlar var. Nereye baksak onlarla karşılaşıyoruz. Onlarla yürüyoruz, onlardan konuşuyoruz. Şehit, hayatımızın en canlı parçası oldu. Şehit yaşam tarzımız oldu, öçlümüz, ilkemiz oldu.

Şimdi bu kahramanlarla yaşıyoruz. Onlarla büyüyoruz, onlarla gelişiyoruz. Bunlardan biri de Cafer yoldaş. Koçgiri'li Cafer olarak tanınan Turabi Erdoğan arkadaşın yaşam hikayesi de değişti PKK'yle! Kahramanlık tarihimizin bir halkası olarak o da eklendi özgürlük hikayemize…

Hasretler, Nesimiler intikamlarının alınacağını biliyordu faşistler tarafından Madımakta cayır cayır yakılırken.Tabii ozanın dediği gibi Sivas'ın da dağları vardı. Hesabı sorulacaktı dökülen her damla kanın. Kızıl şafaklara hazırlanırken halkımız, Kürdistan yiğitleri Koçgiri dağlarında silah çatacaktı. Alişer'in, Ayhan'ın, Ruhat'ın ardılları boy verecekti.

Onunla olgunlaşma evresinde, yaşamı, dünyayı tanımaya çalışırken arayışlarının son durağında takıldığı, onu kendi büyüsüne çekip ruhunu ve yüreğini fethetmeye çalışan yedi tepeli şehrin sır dolu sokaklarında emekçi bir genç olarak tanıştım. Hani kanı kaynıyordu derler ya öyle bir genç. Fişek gibi, kınından çıkmış hançer kadar keskin devrimci. Tek başına dünyayı değiştirme hayalleri kuran biri. Koçgirili Turabi on sekiz yaşına kadar komünist olan on sekizinden sonra kaçkınlaşan biri olmadı hiç. On sekizine kadarda, sonrasında da devrimci olmayı bildi. Adı Turabi iken de, bir özgürlük gerillası olup Cafer adını alıp gençliğinin hayalleri ardına düşerken de, bin yılların ki-

nini, öfkesini düşmanına kurşunlarıyla yağmur gibi yağdırırken de yiğitti.

Cafer güneşin aydınlığında Dersim dağlarında yeniden doğuşunu gerçekleştirmişti Mücadelenin en sıcak yerleri olan Dersim, Koçgiri'de Tansu Çiller'in siyasi ve askeri olarak bütün kamuoyunun da desteğini aldığı sözde demokrat çevrelerini, Kürt işbirlikçilerini ve en önemlisi de bütün NATO'yu dahil ettiği topyekun imha konseptine karşı bu alanlarda gerilla savaşına başladı. Turabi, Dersim'e, Seyit Rızaların, Beselerin, Berçemlerin doğup yaşadıkları ve hiçbir zaman zora, baskıya, zulme boyun eğmedikleri bu diyarlarda onların ruhunu yeniden canlandırmaya gelmişti.

Onu özgürlük alanlarımızda ilk gördüğümde tanımamıştım. Çok değişmişti, her bakımdan farklıydı. Çok genç, küçük, asi, cıvıl cıvıl Turabi, Cafer olmuştu. Marmara bölgesi sorumluluğu yaparken şehit düşen Cafer arkadaşın adını almıştı. Cafer arkadaşın şahadeti herkesi derinden etkilemişti. Bunlardan en çok etkilenenlerden olan Turabi onun adını almıştı, bu ad onunla yaşayacaktı. Cafer adı bana yabancı değildi. Fakat bizim genç Cafer'i tanımakta zorlandım. Eski Turabi gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Çok ciddi bir devrimci genç duruyordu karşımda. Yılların savaşçısı gibiydi. Öyle bir duruşu vardı ki hemen herkesin dikkatini çekiyordu. Hele bir gülümsemesi var ki, O gülümseyince insanda keder, sıkıntı mı kalır? Farkında olmadan bir bakıyordun, sende gülüyorsun, o gülüşü bulaşıyordu herkese. Herhalde onu hep o gülümsemeyle hatırlayacağım. Çünkü her koşul altında üstün morali, gülümseyişi eksik olmazdı. Bazen bir anlık sinirlenir hemen ardından doğal güler yüzlü haline dönerdi. Sanki o anda sinirlenen o değilmiş gibi çevresine neşe saçar, kızdığı arkadaşlarının gönlünü anında alırdı.

Gerillada bu ilk görüşmemizin ardından daha kısa bir süre geçmişti ki Koçgiri sevdası başladı O'nda. Tabi Pir Sultanların kanı dolaşıyor damarlarında. Durur mu? Bir çırpıda ortadan kayboluverdi. Sonradan duyduğumda Koçgiri'de Nuri Dersimi'nin yaşadığı, Alişerlerin, Ruhat'ın, Müslüm'ün, Cudi'nin, Zeyneb'in, Gulan'ın sömürgeci sisteme karşı isyan bayrağını kaldırdıkları Koçgiri diyarında

bıraktıkları yerden bayrağı kaldırmış, en ön saflarda yerini almıştı. Bu azim ve mücadeleciliği onu zirveye doğru adım adım taşıyor, bulunduğu ortamın belirgin kişisi haline getiriyordu. Bu belirginliği dikkat çekmişti ki arkadaşlar '97 yılında Önderlik Sahası'na gitmesini uygun gördüler.

Aldığı tecrübe ve birikimlerini Önderlikten alacağı eğitimle daha da perçinlemesi daha yetkin, etkin bir kişiliğe, yönetim gücü ve kabiliyetine kavuşturması için göndermişlerdi. 9 Ekim komplosuna kadar Önderliğin yanında kaldı. Komplo sürecinde Güney Kürdistan'a geçerek Önderlikten aldığı eğitimi bu sahada alacağı örgütsel çalışmalarda pratikleştirecekti. İradesi çelikleşecek, bağlılığı, azmi, yoldaşlığı ve fedai duruşu daha da güçlenecekti. Yetkinliği ve mücadele azmi O'nu Kürdistan'ın güneyinde kalma noktasında zorluyordu. Daha hareketli, sıcak alanlara gitmek istiyordu.

2001'de Güney'e geldiğimizde karşılaştık. Doğup büyüdüğü toprakların sevdası yine başından aşkındı. Caferi tanıyordum O'nu böyle görünce tekrar sıcak savaşa gitmek, savaşmak istediğini anladım. Cafer'dir bu. Durdurulmaya gelmez, engellenmeye gelmez, Munzur gibi çağlamalı yatağında. Aslında onu tanıyanlar iyi bilirler Cafer tekrar Dersim'e, Koçgiri'ye gitmek istiyor derseniz nasıl bir halde olduğunu hemen anlarlar. "Dersim'i özledim, şimdi orda silah çatmak, türkü söylemek vardı ya" diye dilinde bir melodi söylenip duruyordu. Dersim aşığı. Büyük aşk, toprak aşkı, savaşma aşkı, halk aşkı. Öcalan aşkına deyip çıkacak Rom soyunun karşısına. O aşkı ancak yaşayanlar bilir derler ya yazılmaz yaşanılır diye işte öyle bir şey.

Cafer arkadaşın sevdası da yazılmaz, ancak yaşanılır. O yazmadı, yaşamaya gitti. Munzur ondan bir yıl önce gitmişti. Cafer ona yetişmeliydi. O her zaman olduğu gibi yoldaşlarının yanında, ön saflarda olmalıydı. 2004 sonbaharı bütün hazırlıklarını tamamlamış gerilmiş yaydaki ok gibi bıraksan bütün hızı ile bir solukta Dersim'e gidecekmiş gibi tetikte bekliyordu. Nucan arkadaşla beraber aynı diyarı paylaşmaya gidiyordu. Nucan arkadaş ilk defa bu heyecanı yaşıyordu. Her ikisi de çok mutluydu. Mutlulukları yüzlerinden okunuyor, etraflarına neşe saçıyorlardı. Beraberindeki arkadaşları, onların moralli hallerinden olsa gerek hiç moralsiz olduklarını görmedim. En son Dersim coğrafyası üzerine bir yazı yazmıştım, giden arkadaşlar biraz araziyi tanısınlar diye okuyorlardı. Cafer arkadaş her zamanki gibi bana, yine o taşkın şakalarını yapıyordu. *"Yazıya gerek yok biz gittiğimizde size fotoğraflarını göndeririz, burada bakar hasret giderirsiniz"* diyordu.

Nucan arkadaş da hiçbir şey söylemeden içindeki neşeyi yüzündeki tatlı bir tebessümle etrafına saçıyordu. Grubun komutanlarıydılar fakat hiç belli ettirmiyorlardı. Doğal ilişkileri insanı imrendiriyordu. Nucan arkadaş bir şey demeden Cafer arkadaş onu anlıyor ve çok beklemeden yapılması gereken görevini yerine getiriyordu. Bütün arkadaşlar da onları örnek alıp kendi ilişkilerini öyle biçimlendiriyorlardı. Zaten PKK'deki yoldaşlık ilişkileri de, komuta, savaşçı ilişkileri de biraz böyle olmalıydı. Bu arkadaşlar bunu anlamışlar ve yaşamlarında oturtmuşlardı. Arkadaşını büyütmeyi, güzelleştirmeyi böyle öğrenmişlerdi PKK'den. Kazanmayı, kazandıklarını paylaşmayı yaşamlarının ayrılmaz bir parçası haline getirmeye çalışıyorlardı.

Cafer arkadaş, hiçbir şeyden kaçmamak, her şeyde önde olmak, her şeyin ilkini yapmak, en önemlisi de düşmana geçmiş yılların ve günümüzün hesabını sormak, yoldaşlara verilen sözlerin arkasında olmak, bir PKK militanı ve her Kürt genci için bir kanun gibi olmalıdır derdi. Cafer arkadaşın her dönem hareketin başına musallat olan tasfiyeci işbirlikçi, provakötör kesimlere karşı da tutumu hep netti. Özgürlük değerlerine her ne biçimde zarar vermeye çalışanlar olduysa onlara karşı Apocu militan tavrından geri kalmadı. Cafer yoldaşı o moral ve motivasyona, Apocu militan kişiliğe, mücadele azmine kavuşturan onun ideolojik, politik bilinci doğru benimsemesiydi. Yaşamın dilini ve eylemini doğru kavramasıydı. Önderliğe sadakati ve bağlılığı, Kürdistan sevgisi, özellikle dağların özgürlük havasını soluduğunda Dersim ve yine Dersim diyebilmeyi sevmesi, en önemlisi de bunlar için gözünü kırpmadan kendini feda edebilmesiydi.

Kendisi için değil, yoldaşını, halkını yaşatmak için yaşayanlardan oldu Cafer. Yüzünü güneşin aydınlığına, sırtını Munzur dağlarının asi yamaçlarına verdiğinde yaşamak oydu O'nun için. Bu yüzden O da şimdi ölçümüz, ilkemiz ve intikam sözümüz olarak içimizde en canlı bir değer olarak yaşıyor.

Mücadele arkadaşı Pılıng Adıyaman

Nuri Dersimi'nin bir selamını da sen götürmek istiyorsun

Turabi Erdoğan (Cafer Koçgiri) arkadaşın Önderlikle sözleşmesidir:

Cafer: Başkanım 1973 Koçgiri doğumluyum.

Önderlik: Adın nedir?

Cafer: Cafer.

Önderlik: Cafer, diğer adın?

Cafer: Turabi Erdoğan.

Önderlik: Turabi Erdoğan Koçgiri'nin neresindensin?

Cafer: İmranlı'yım.

Önderlik: İmranlı doğumlusun. Okuma durumun nedir?

Cafer: Orta terk.

Önderlik: Orta terk. Peki doğma büyüme yerin?

Cafer: Koçgiri.

Önderlik: Koçgiri öyle mi? Metropol değil yani.

Cafer: Son dönemde oradan çıktım.

Önderlik: Grupla mı buraya geldin?

Cafer: Doğrudur Başkanım.

Önderlik: Oradan katıldın, geldin.

Cafer: Dersim'den katıldım.

Önderlik: Dersim'den katıldın. Toplam kaç yıl oluyor

Cafer: Altı yıla giriyor.

Önderlik: Altı yıl. Sorumluluk almış mıydın?

Cafer: Eskiden almıştım, son dönemde görevsizdim.

Önderlik: Tamam buraya da geldin, dokuz aydır buradasın. Esasta sana ne kadar güç verdi burası ve buna dayanarak ne söyleyebilirsin? Peki Cafer, evet.

Cafer: Daha çok burada çarpılma... Çünkü bilinçli temelde olmayan, uzlaşmacılığı, edilgenliği beraberinde taşıyan bir katılımdı.

Önderlik: Yalnız, şimdi de olduğu gibi yansıtıyorsun.

Cafer: O uzlaşmacılık da bende, kişiliğim üzerinde...

Önderlik: Biraz güvensiz.

Cafer: Doğrudur Başkanım. Bunun üzerinde durma gereği duydum. Özellikle bu işbirlikçi eğilimin üzerinde kendini yaşatma zemini olduğumun farkına vardım.

Önderlik: Köylü, tarih boyunca her tür despotizmin zeminidir. Yani gelenek, "gelene ağam, gidene paşam" felsefesidir. O da, köleliğininin özüdür köylülüğün. Sen de, "bunu biraz kendimde gördüm" diyorsun değil mi?

Cafer: Doğrudur Başkanım.

Önderlik: Bunu artık mezara gömeceksin Cafer, anlaşıldı mı?

Cafer: Anlaşıldı Başkanım.

Önderlik: Korkma, ben de bir köylüyüm. Aslında olumlu özelliklerin var, ama patlatamamışsın.

Cafer: Sınırlıdır Başkanım.

Önderlik: Çok. Her köylünün düştüğü durum bu değil mi? Çoğunun durumu böyle. Kimdi o? Evet, Mahmut Baksi benim için bir şey söylüyordu, -akıllı biridir o, bilir- diyordu, "Yoksul köylülükten ilk defa nasıl böyle bir başkan çıktı?" diyor, "bunun sırrı nedir? bana anlatın." Anlatacağım. Öğrenelim bunu değil mi?

Cafer: Gerekiyor Başkanım.

Önderlik: Tabii. Güven kendine biraz. Boynu bükük gibi duruyorsun. Öyle gözüküyor, fakat patlama yanların da az değil, birikiyor.

Cafer: Birikiyor Başkanım.

Önderlik: Bu yürüyüşle bunlar kendini her-

halde hissettirecek.

Cafer: Hissettirecek Başkanım.

Önderlik: Oldu başka? Bu devre sana ne kazandırdı?

Cafer: Başkanım, devreye katılmadan önce pek fazla eğitim görmemiştim. Bu da beraberinde partiyi tanımadan bireylere bağlanmayı ve partiyi bireyler şahsında görmeyi getirdi.

Önderlik: Her köylü bireylere bağlanır.

Cafer: Doğrudur Başkanım.

Önderlik: Ya şeyhtir, ya ağadır, ya babadır, ya reistir. Aştın mı bunları?

Cafer: Bu konuda büyük bir anlama, öğrenme gelişti Başkanım.

Önderlik: Tamam, yani siyasi, ideolojik Önderlik'e bağlandın.

Cafer: Doğrudur Başkanım.

Önderlik: Pratik tarzını da, kaba köylü pratiği olmaktan çıkardın mı?

Cafer: Başkanım eski pratik yaşamım buydu; kaba, hamalvari bir tarzdı.

Önderlik: Fazla örgütlü değildi.

Cafer: Evet örgütsüzdü.

Önderlik: Sonuçlarını da derlemez, kendisine mal etmez. Bunun farkına vardın yani.

Cafer: Doğrudur Başkanım.

Önderlik: Oldu iyi, başka?

Cafer: Önderlik gerçeği konusunda biraz yoğunlaştım. Özellikle de....

Önderlik: Sizin bu Koçgililer bizim Önderliğimizi ilginç buluyorlar galiba. Neden? Koçgililer biraz aydın insanlardır, değil mi? Kafaları biraz çalışıyor mu? Böyle bir şeye neden katılabilirler? Eski tarihsel özlem de var değil mi?

Cafer: Ondandır Başkanım.

Önderlik: Ondandır. Unutmamışlardır ve o da kırılmaz, halen anısı canlıdır, değil mi?

Cafer: Canlıdır.

Önderlik: Oldu tamam.

Cafer: Onunla birlikte, son dönemlerde Türk Solu'nun yarattığı belli etkiler de var. O yüzden de bir soğuma yok.

Önderlik: Genelde bir sol var.

Cafer: Genelde bir sol var, biraz devrimi tanıyor yani.

Önderlik: İki etken PKK'de somutlaşınca anlamlı bir gelişmeye, daha doğrusu çözüme

yol açıyor. Peki oldu, başka?

Cafer: Bundan sonra, önümüzdeki süreçte, çıkardığım sonuçlar temelinde yürümeye hazır olduğumu belirtebilirim.

Önderlik: Cafer, insan düşünüyor; acaba yarı yolda kuzu gibi avlanır mısın?

Cafer: O konuda kendime...

Önderlik: Dağ pratiğin var mı, yürüyüş gücün var mı? Yaşatabilirsin kendini değil mi? Epey dağda kaldın mı?

Cafer: Doğrudur Başkanım. Eskiden de kalmıştım.

Önderlik: Eskiden de yaşam biraz dağdı.

Cafer: Doğrudur Başkanım.

Önderlik: Yani "bu konuda fazla sıkıntı olmaz" diyorsun.

Cafer: Yok.

Önderlik: Peki oldu. "Kurbanlık koyun gibi olmaya fazla fırsat vermeyiz" diyorsun.

Cafer: Yok.

Önderlik: Yırtıcısın değil mi?

Cafer: Gelişti o Başkanım.

Önderlik: "Gelişti" diyorsun. Tamam. Ama düşman seni xımıl xımıl uyurken vurmasın.

Cafer: Yok.

Önderlik: Peki başka? Hazır mısın?

Cafer: Hazırım Başkanım.

Önderlik: Dolu dolusunuz. Nuri Dersimi'nin bir selamını da sen götürmek istiyorsun.

Cafer: Doğrudur Başkanım.

Önderlik: Fakat kendine güven, en güzeli de budur. Sahip çıkacağız buna ve tabii insanlarımıza. Ben anlamlı buluyorum oradaki faaliyetlerimizi ve sönmeyecek. Tıpkı Güneybatı'da, Toroslar'da olduğu gibi, onu da söndürmeyeceğiz ve buradan da Türkiye'yi tutuşturacağız.

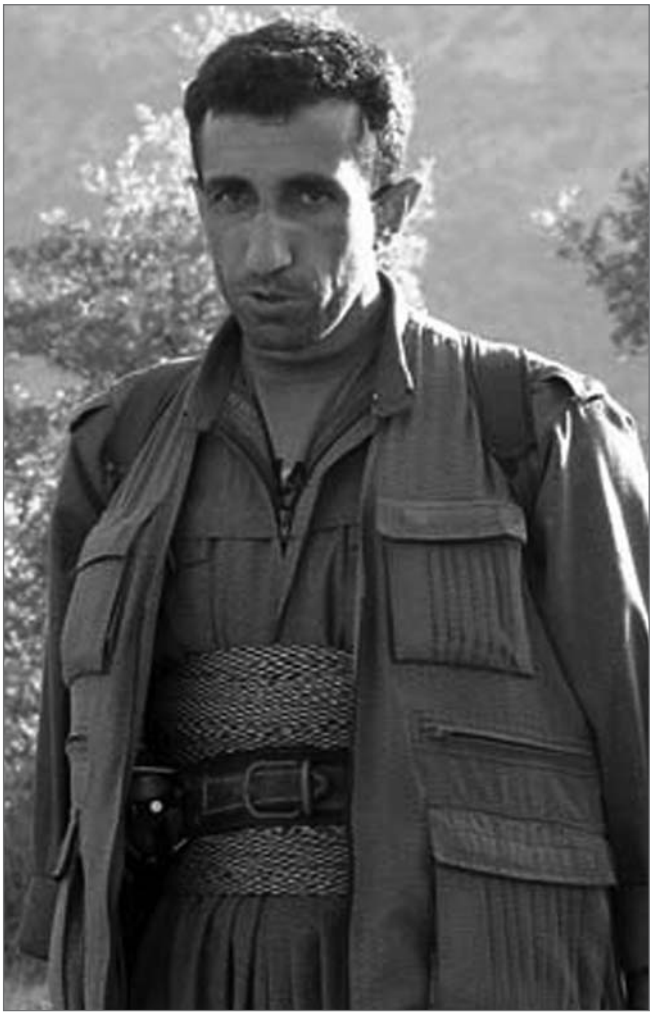
Cafer: Doğrudur Başkanım

Önderlik: Tamam, o noktaya da geliyoruz. Tarih bize bunu vermiş, o bayrağı da sallandıracağız. Halkların özgürlük umutlarının meşalesini yakmaya devam edeceğiz. Ve herhalde başarıncaya kadar da bırakmayacağız.

Cafer: Başaracağız Başkanım.

Önderlik: Oldu Cafer, seninle de bu temelde, anlamlı bir anlaşmayı, anlamlı bir onaylamayı yapıyorum. Bu bizim Koçgiri anlaşmamız oluyor sanıyorum. Kolay yenilgiye götürme-yeceğiz. Sonuçlarını ortaya çıkarmak için her şeyimizi ortaya koyacağız ve mutlaka başaracağız. Bunu diliyor ve bu temelde selamlıyorum.

Ağustos 1998
Parti Merkez Okulu

Götürme yüreğimin yarısını

"Onlar inançla atıldıkları bu mücadeleyi kanlarıyla sulayarak dönülmez bir noktaya getirmiştir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Adil AKDOĞAN**
Kod adı: **Şahin HAKKARİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap 1977**
Katılım tarihi: **1997, Esendere**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Haziran 2006, Şehit Brüsk Alanı-Amed**

Yurtsuz sevdaya
yeni bir sayfadan mı başlasam
yoksa eskisinden mi?
yıldızların dumanında göremiyorum seni
yakıyorum sayfaları
küllerini kanla içiyorum
acıların senden daha ağır gelir heval
senin aradığın tanrı
henüz doğmamıştı anasından
senin insan oluşuna
inanamam
bir yanlışlık olmalı
bir yağmur damlasının kanadında geldin
kıpkızıl bir selle gidiyorsun
senin kemiklerin üzerinde
yıkılırken mezarlar
sedyen
kemiklerimizdendi
ey yüreğimizin umudu
senin gülüşün bugün güldürür beni

fakat gidişinle
titrer yürekler
benden önce açtın gözlerini
evrenin acılarını
benden önce tanıdın
kimin yoluna
kim gitti

kim geldi
bilirsin.
sınırsızdı günahların
acılara bulanmıştı emdiğin süt
saf değildi.
daha ne zaman kadar
donmuş melodilerle
beni uykudan kaldıracaksın
evet, sen görmemiş miydin?
dağların ağzından çıkan dağları
çığ düşen vadi ağızlarını
gözyaşlarıyla yıkanan gülleri
öksüz bir çocuğun özlemini
nasıl... bir tufanla
sessiz sedasız bir kışı boğdular
adını sormayın bana
başucunda
yanımda yatmayın
ve bir tufanla doldu duygular
öldüler...

ölüm yağmur gibi yağarken
saliseler bir saliseden ayrılırken
ve zaman koparken zamandan
boğuluyordu çığlıklar
çığlıklar!
tufanın rüzgarıyla uçuştular
dört ağızdan haykırdılar
çabuk ol heval
dağların soluğu kinlidir
gülüşünü bugün sakla
kıskanır belki beyaz tufan
gülüşünde kusar belki
karanlıkta el sallama bize
düşme yollara
dur zaman
oradan inleme
geldiler- geldiler
gökyüzünü yardılar
karı yaktılar
gözyaşlarıyla erittiler
dur gitme
götürme yüreğimin yarısını
zaman

“PKK biçimindeki bir örgütte insan olağanüstü çalışır, savaşır. Karşılığında da maddi olarak alabileceği bir şey yoktur. Ama manevi olarak alacağı çok şey vardır. Bizdeki kişi, dünyalar kendisinin olsa da fazla tenezzül etmeyen kahraman kişidir”

Rêber Apo

Büyük azim ve kararlılıkla kendini yenide yaratıyordu

"Halk savaşı,
özgürlük savaşı,
kahramanların savaşıdır,
yiğit insanların savaşıdır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Şahin TABAR**

Kod adı: **Gernas**

Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul, 1980**

Katılım tarihi: **1996, İstanbul**

Şehadet tarihi ve yeri: **21 Haziran 2006, Ömerya-Mardin**

Bir hikaye mi, bir öykü mü, yoksa bir yaşam mı, anlatmaya ve dile getirmeye çalıştığımız. Belki de yazılmamış romanlardan biri ya da koskoca okyanusa düşen bir yağmur damlası mı? Hangisi gerçek, hangisi tanımların doğruluğunu ifade edebilir. Adına yaşam, adına kutsallık ve adına değer dediğimiz olguların bütünü.

Eskiden hikayeler, bir varmış bir yokmuş diye başlardı. Ve öylece anlatılırdı yaşamın ıssız adacıkları, bazen bir kahraman anlatılır, bazen de bir gerçekliğin arayışçısı. Bazen de iyi ve kötüyü temsil eden simgelerle ifade edilirdi hikayenin kahramanları. Aslında tüm bu anlatıların temeli yaşamın gerçek sahiplerini ve arayışçılarını ortaya çıkarabilmek ve geleceğe taşıyabilmek içindi. Ve insanlığa, topluma, kendi öz değerlerini ve varlıklarını hatırlatmak içindi tüm bunlar. Hep gemişte yaşanan olayları anlatırdı, şimdi daha farklı ve daha ayrıcalıklı anlatılıyor hikayeler.

Eskiden hep geçmişi anlatırlardı. Şimdi geçmiş, gelecek ve günümüz üçgeninde oluşan sentezler anlatılır. Bu anlatımların dili de değişiktir. Hiçbir hikayeye, öyküye ve geçmiş mitolojik anlatımlara benzemez. Dili, edebiyatı ve şekli değişiktir. Yaşanılanların canlı tanığı anlatır hikayelerimizi bu gün. Geçmişte başkaları anlatırdı eskiden yaşananları. Sadece anlatıcıların dilinden çıkardı hikayerler. Hikayeleri yaratanlar ile anlatanlar aynı zaman ve mekana ait değildi. Şimdi ise tarihin gerçek arayışçıları ve tarihi yapanların kendisi anlatmakta hikayelerini. Hikaye yapılırken anlatılıyor, gerçekleştiği yerde yazılıyor artık. Hikayenin kahramanı da anlatıcısı da aynı artık.

Ama bitmemiş hikayeler bunlar, hikaye halen devam ediyor, anlatıcısı da yaşamaya devam ediyor hikayeyi. İç içe geçmiş onlarca hikayeyi, savaşın hikayesi, barışın hikayesi, direnişin-ihanetin hikayesi,

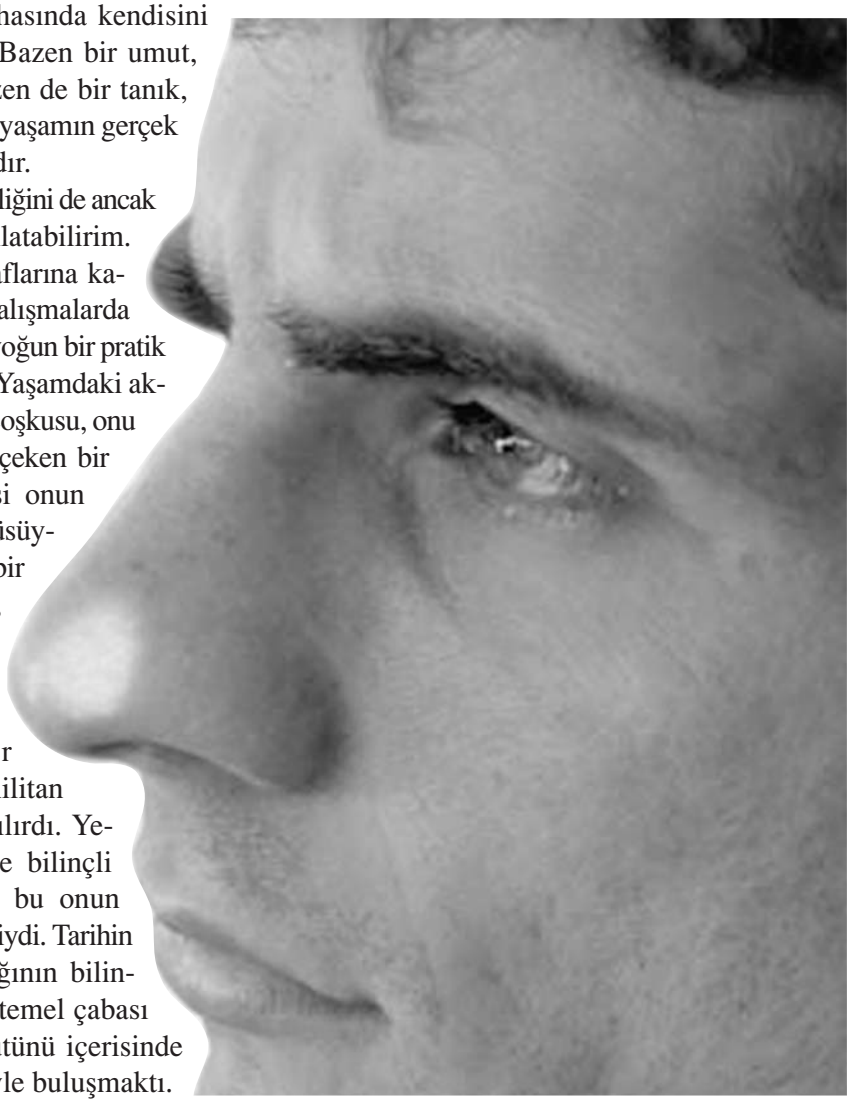
yenilginin-zaferin hikayesi, umudun-umutsuzluğun hikayesi... Yaşanıyor hepsi aynı anda ve hikaye yazıyor kendini.

Ve bunlar yaşamın gerçekliği, ihanet ve direniş çizgisinin keskin mücadelesinde, direnişin yarattığı tarih, tıpkı Marduk-Tiamat çatışması, Ahuramazda-Ehriman çatışması gibi, hatta onların devamı. Geçmişte tarih bu direnişlerin, amansız mücadelenin keskinliğine tanıktı, şimdi ise tarih tanıklıktan öte, gerçek yaratıcılarını, ardıllarını tanıyor, biliyor ve kendisiyle özdeşleştiriyor. Herbiri birer destanlık abideleri, yaşam damlaları ve değerler bütünü olan PKK gerçekliğinin yarattığı unutulmayanlar. Yaşamın her sahasında kendisini var eden kahramanlar. Bazen bir umut, bazen bir yaşam ve bazen de bir tanık, bir anlatıcı. Çünkü onlar yaşamın gerçek sahipleri ve yaratıcılarıdır.

Gernas arkadaşın gerçekliğini de ancak böylesi bir ifadeyle anlatabilirim. Genç yaşta mücadele saflarına katılmış ve aktif olarak çalışmalarda yer almıştı. Onu böylesi yoğun bir pratik saha içerisinde tanıdım. Yaşamdaki aktifliği ve çalışmalardaki coşkusu, onu ilk görenlerin dikkatini çeken bir özelliğiydi. Emek ilkesi onun yaşama değer biçme ölçüsüydü. Emeksiz en ufak bir şeyi kendine hak görmez, ve yaşamda emeksizliği kabul edenlere karşı büyük bir öfke duyardı.

Onun için her değer özellikle de devrimci militan özellikler emekle yaratılırdı. Yeninin inşası bu temelde bilinçli emekle mümkündü ve bu onun yaşamında en temel ilkesiydi. Tarihin de bu şekilde yaratıldığının bilincindeydi. Bunu için en temel çabası kendini, bu değerler bütünü içerisinde yaratmak ve kendi özüyle buluşmaktı.

Yoğun arayışları vardı ve bu arayışlarının derinliğinde tarih yaratanlarla buluşmak istiyordu. Belki de bundandı o tez canlılığı, sabırsızlığı, olağanüstü çabası. Sabırsız olduğu kadar aklın sağduyusunu asla yitirmezdi. Yaşam coşkusuyla olduğu kadar aklıyla da okurdu. Bu yönüyle kendini hem düşünsel, hem de pratik anlamda geliştirmeye çalışan bir arkadaştı. Tek yönlü bir gelişimin ve emeğin tarih yaratmak için yetmeyeceğinin bilincindeydi. Onun içni fiziksel emek kadar düşünsel emeğe de ağırlık veriyor ve teori ile pratiğini yaşmının potasında birleştiriyordu. Tüm çabası kendinde yaşamın tüm yönlerinin bütünlüğünü yakala-

yabilmekti. Yaşamın her alanında kendini, kendinde bu kutsal değerleri geliştirebilmek ve yaşatabilmekti çabası.

Kendi ülkesinden uzakta, sürgünde doğup büyümüştü fakat hiç bir zaman kendini o diyarlara ait hissetmemişti. Her ne kadar Türkiye metropollerinde büümüş olsa da, kendi yaşam gerçekliğine, kültürüne ve geleneğine çok yabancı değildi. Böyle bir yabancılığı kendisinde var etmemişti. Onun yabancılaşmaya ve sistemin tuzaklarına karşı her zaman bir duruşu vardı. İçinde hep kendi ülkesine ait bir yan vardı. İçinde tarifsiz bir özlem vardı ailesinin koparıldığı o topraklara. Bu tarifsiz özlem sürekli çekiyordu onu oralara. İlk önce sezgisel olsa da bu duygu, büyüdükçe, kendi halkının tarihini öğrendikçe bu bir bilince büründü ve bu tarifsiz özlem ülkesine kavuşma çabasına ve eylemine dönüştü. O özlenen sevgiliye bir an önce kavuşma istemi günden güne büyüyordu. İçinde hissettiği tüm o karanlıkları aydınlatacak bir umut ışığı belirmişti uzaklarda. Artık aradığını bulmuştu ve koşa koşa yol alacaktı. Kimse tutamazdı onu, bir türlü sevemediği bu diyarlarda. O kadar aceleciydi ki henüz 16 yaşında halkının özgürlük mücadelesinde en ön saflarda yerini aldı.

Sürgünde geçen yıllarının intikamını almak istercesine saflara geldiği ilk günden itibaren hesapsızca kattı kendini. Öz topraklarında kendini yeniden yaratmanın amansız çabasına girdi. Genç yaşına rağmen ondan beklenenin çok üstünde bir düşünsel ve pratiki gelişim sağladı. Kelimenin tam anlamıyla büyük bir azim ve kararlılıkla kendini yenide yaratıyordu.

Hani bazı şeyler vardır ya, anlatılmaz sadece tanık olunarak ve hissedilerek anlaşılır; işte Gernas arkadaşı da anlamak böyle. Kendine dair anlattıkları ve söyledikleri çok sınırlıdır. Ama yaşmıyla, pratiğiyle, yoldaşlarına karşı saygı ve sevgisiyle insana ait tüm güzellikleri ve erdemleri sergiliyordu. Onun dili eylemiydi.

Gernas ancak kendini yeniden yaratarak Önderliğe, şehit yoldaşlarına ulaşabileceğini biliyordu. O bunu kısa ömrüne sığdırmasını, kendi ülkesinde, kendi öz emeği ile yeni yaşam ölçülerini ve umudunu büyütmeyi bildi. Bizler de Gernas arkadaş şahsında tüm şehitlerimizin anısına bağlı kalma ve yaratıkları bu değerleri zaferle taçlandırma sözümüzü yineliyor, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Hasret

Ahmet Arif'in yorgun ve yaşlı sesi
Dinlendiriz beni buğulu zamanlarda.
Zaman ki çekimser bir edayla
Akıyor bilinmeze doğru.
Olamıyorum içinde
Akamıyorum içinde.
Bedenim hep aynı dinginlikte
Yüreğimse zamandan da hızlı.
Bu ayrılık hangi çelişkinin
Kaynağından büyütür kendini.
Orası bir muamma
Yüreğim aşka muhalefet
Nedeni, kendi gizeminde saklı
Saklılığından sıyrılarak gösterir kendini
Yüreğimin efendisi hasret.

Yıldızlara komşu gözlerin

"Direniş şehilerimiz
PKK önderliğinin gelişiminde,
özelde de yaşayanların güçlü
bir önderliğe ulaşmalarında en
temel hizmeti yaptılar"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Ferdi ÖZERLİ**

Kod adı: **Xebat VAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Özalp, 1985**

Katılım tarihi: **2003, VAN**

Şehadet tarihi ve yeri: **22 Haziran 2006, Özalp-Van**

Diyorum ki
seni alıp götürdü melekler
yeni oyunlara katacak bir dünyaya
nereden bulayım gülüşünü
uçurtmamın kanatlarını
rüzgar,
gülüşünü
görmediğim birileri aldı
yıldızlara komşu gözlerinle
bir ağaç soluğu kadardın
kanadın baharda
hiç büyümeyecek bir zamandın
kapısı olmayan
bir zaman
küçük yüreğinde saklı kaldım
ben de büyümeyeceğim seninle
hep o çocuk kalarak...

Ve devam ederdi şiirine.

Ben ise düş aleminde, gökkuşağı renginde bir dünyayı düşlüyordum. Öyle ya, şehitlerimizin şiirlerinden öğrenmiştim renkli düşler kurmayı. Ve bu düşlere sahip çıkmayı da... Bazen de düşleri değil yaşanmışlıkları anımsardık. Peki, neydi anımsadıklarımız?

O gün yine gerilla şiirlerini derlemeye çalışırken başımızı almış gidiyorduk bir anılar yolculuğuna. Geniş bir ufuğa dönüktü yüzümüz. Yörüngemiz ufukta beliren güneşti ya, yüreğimiz dolup taşıyordu şiirlerde dile gelen sevinç ve umutla.

Evet, şiirlerde bizi çeken, bağlayıcı kılan orada dile gelen yaşanmışlıkların, sevinçlerin, acıların ve umutların ortaklıklarımız olmasıydı. Şiirlerde dile gelen kavganın bizim kavgamız olmasıydı. Sözcüğün tam anlamıyla bize ait olandı. Bunu bilince çıkartıyor ve kendimizce tanımlıyorduk bu yolculuğu.

Zorlu bir yolculuktu; kah yüreğimizi çoşturan sevinçler, kah yüreğimizi burkan dayanılmaz hüzünler. Okuduğumuz her şiirde sayısız duyguyu bir anda yaşıyorduk. Bunu dayanılır kılmak için bu çalışmayı hep değişik mekanlarda yapıyorduk. Hep kalabalıktan uzak yerlerde. Bazen kayalıkların arasında, bazen su başında, bazen de bir söğüt ağacının gölgesinde şiirlerle baş başa kalıyorduk. Şiir durağında geçirdiğimiz anlardı bu anlar. Birimiz okuyor, diğerimiz yazıyordu. Adeta düşmüştük bir gül bahçesine arılar gibi. Bir çiçekten diğer çiçeğe konuyorduk özünü toplamak için, *"acıyı bal eylemek"* böyle mi olurdu diye düşünüyorduk. Şiirdi çiçeğe dönüşen, imge idi kokuya bürünen... Elbette dikenleri de vardı bu güllerin, bazen batıp kanatıyordu yüreğimizi. Ama her şeyiyle bir gül bahçesiydi işte...

Bu bahçeye su veren gerillaydı. Her bir çiçek bu suyla boy atıyor ve daha da güzelleşiyordu. Her bir çiçek gerilla kokuyordu, gerilla rengindeydi. Gerillanın kavgasını, yaşamının tüm temaları yansıtıyordu. Daha çok da, gerilla yaşamının ilk bakışta göze çarpmayan, yüreklerden kopup gelen duygularına düşüncelerine bu şiirlerde rastlayacaktık. Gerillanın yürek ile hisdedilen yaşam sevincini, onun coşkusunu, heyecanını, sevgisini yansıtan buruk gülümseyişini hissedecektik. Bazen de hiç yanaşamayacağımız kuytuluklar kalacaktı o dünyada. Kutsallığın gizemini hissedecektik o kuytularda. Ancak ateşin sırrını ateşe dalarak keşfeden kelebek gibi, o kuytuluklara hesapsız dalma cesaretini gösterenler varacaktı o kutsallığın anlamına. Ve sizler o sırrın hakikatine ulaşan kahramanlar olarak kalacaksınız yüreklerimizde. Biz de sizlerin hakikatine ulaşmak için ardınız sıra geleceğiz tereddütsüz.

Anınız önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

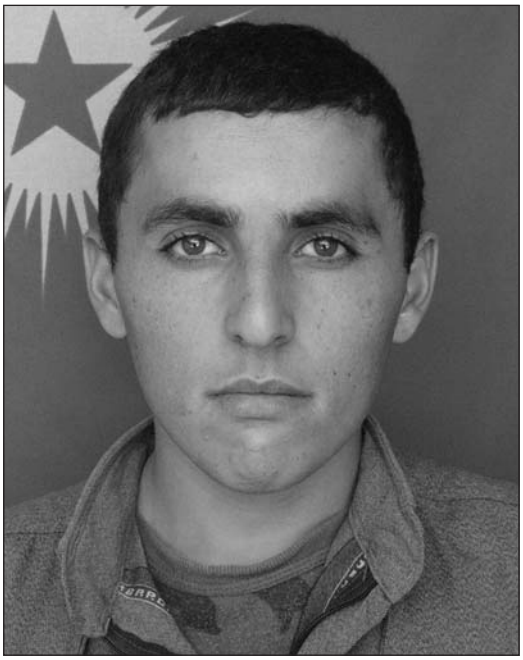
SINIR İHLALCİSİYİM

Her şey sınırda vurulur
Yaşam da ölüm de...
Sınır,
Yaşama atladığımız okyanus kıyısı
Sınır
hep bir müessif devindirir hayatlarımızda
Ve bir sınır taşı,
Yaşamın iksiri diye asılmıştı boyunlarımıza
Taş taşırdık koynumuzda
Ve belki de yüreğimizde
Hayat ile sınır arasındaki yerde,
Düşlerimizin peşinden koşarak
Düştük mor bir zamanın ortasına
Aştıkça sınırları,
İçimizde bir gül büyüttük...
kadifeden gül yapraklarını
Sınır taşlarına ekerek
Erken gidenlerimiz oldu,
Gidenler sınırlarını aştılar...
Erken yolculukları, yitik bir yanımız...
Lakin kendi sınırımızı aşmanın pusulası...
Her şey sınırda vurulur...
Sınıra varılmadan
hayat hep bir muammadır
Sınır,
Tüm muammaların vurulduğu düzlem
Sınırda vuruldukça hayat muamması,
Işık düşer yüreğe
Her şey sınırda vurulur...
Sınırın vurulduğu yerde,
Ölümsüz,
Bir sevda gülü boy veriyor
Şimdi...
Her şey sınırda vurulur...

Yüreğinde fırtınalar kopan sessiz çocuk

"Özgürlük yaşamının yolu açılmazsa, başka türlü de yaşam olmaz"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Ali ŞİMŞEK**
Kod adı: **Latif TOPRAK**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt, 1988**
Katılım tarihi: **2005, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Haziran 2006, Geliye Zap-Zagros**

Latif arkadaş genç bir arkadaştı. Ülkesinde her gün yapılan işkence ve haksızlıklara karşı kayıtsız kalmayarak canlı kalkanlarla birlikte gelen yoldaşlarımızdan biriydi. Gençliğin dünyayı yerinden oynatacak ruhuna o da sahipti. O gençlik ruhunu, enerjisini halkının imhasına karşı kalkan yapması gerektiğinin de bilincindeydi. Bunu yapmakta tereddüt etmeyerek gerilla saflarına katılmıştı.

Yaşamı ayaklar altında ezilmek istenen bir toplum da o nasıl kayıtsız kalabilirdi ki? O da içindeki özgürlük özlemlerine kulak vererek yüreğini dağlara taşıdı. Onu tanıma fırsatımız olmasa da onu arkadaşlarının günlüğü ve ailesine yazdığı bir mektupta kendi ifadeleriyle tanımaya çalıştık:

"Ben Latif ve Xebat arakadaş İstanbul'dan Batman'a doğru yola çıktık. O anki duygu ve heyecanı ne dil ne de kalem ifade edebilir. Batman'dan Nusaybin'e geçtik, Nusaybin'de bizleri iki arkadaş karşıladı. Bagok'ta bulunan arkadaşların yanına ulaştık sonunda. Ve onları gördüğümüzde gözlerini dünyaya açan çocuklar kadar sevinçliydik. Kendimizi yaratmanın mutluluğuyla başlamıştık yolculuğa ve yeni yaşamı ilk öyle avuçladık…

Biz de artık özgürlük dağlarına ulaşmıştık, biz de kendimizi bir halkın umudu olarak görüyorduk. Yeni bir baharın başlangıcıydı dağlarda özgürlüğü hissetmemek mümkün değildi. Çünkü sistemin kirli ve kölece yaşamından kurtulmuştuk en azından ilk adımı atmıştık. Artık dağlarda özgürlüğü hissedecektik. Köleliğin zincirlerini kıracaktık ve kendimizi aklaştıracaktık, paklaştıracaktık. Çünkü sistemin kirli ve kölece yaşamından kurtulmuştuk en azından ilk adımı atmıştık ve artık dağlardaydık.

Ateş kadar sıcak, kuş kadar özgürdük içimizdeki kini nefreti düşmana kusmaya, sömürü düzeninin çarkını kırmaya gelmiştik. Yanlarına uşatığımızda Mahir yoldaşın ilk bize sorduğu soru *"halkın durumu nasıl"* olmuştu. Bu beni çok etkilemişti. Demeki halk gerillayı hep düşünürken, gerillanın da en çok düşündüğü ve en çok merak ettiği halkın durumuydu.

Bizler de halkın durumunu onlara aktarmıştık. Bizler daha sonra diğer gruptaki arkadaşların yanına gittik. Noktada bulunan arkadaşlar bizi çok iyi karşılamışlardı. İlk günün akşamıydı, biz sığınağa girmiştik. Ayağı yaralı olmasına rağmen, Haşim yoldaş bizi sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Gözlerinde müthiş bir coşku vardı, arkadaşların geceyi aydınlatan yıldızlar misali yaklaşımları bizi çok mutlu etmişti. Arkadaşın, ağır yaralı olmasına rağmen, bizi coşkuyla karşılaması bizi müthiş coşturmuştu. Bize karşı yaklaşımları bizi çok derinden etkiliyordu, her bakış bir anı unutulmaz kılıyordu. heval Dilşer *"bize aç mısınız"* diye sormuştu, bizler de utancımızdan cevap veremedik. Ekmek olmadığı için bulgur, zeytin yedik. Heval Dılşer'in *"kusura bakmayın, imkanlarımız ancak buna elveriyor"* deyişi bile başlı başına büyük mütevazılık ve çok sıcak bir samimiyeti gösteriyordu.

Biz karnımız doyurmadan onlar yemedi ve bu da bizi çok etkilemişti. PKK'nin yoldaşlık anlayışı bize ve daha nicelerine çok şey öğretiyordu. Onlara baktığımızda onlar da geçmişte bizim gibiydiler, ama her biri farklılaşmıştı. Bir kez daha iyi görülüyor ki PKK insanı deştirip dönüştürüyor, iradeli, saygılı bir özgürlük savaşçısı haline getiriyordu.

Daha sonra heval Roj ile heval Amara da bize ulaştılar ve yeni arkadaşların gelişiyle sevincimiz katbekat artırmıştı. Biz PKK militanlarına ilişkin söylenenlerin sadece laf olmadığını kısa bir süre içerisinde hepsini görerek yaşayacaktık."

10. 04 2005

"..... Nihayet arkadaşlara ulaştık, hem yorgun hem de mutluyduk. İlk gördüğümüz gerilla Rızgar yoldaş, hayalimizdeki gerillaydı sanki. Uzakta bir taşın üstünde oturmuş, yandan vuran güneş onu silahı elinde bronz bir gerilla heykeli gibi gösteriyordu. İdeallerimizdeki bir gerilla görüntüsüydü tam olarak. Rızgar yoldaşı tanıyıca yaşamda da

örnek bir gerilla olduğunu öğrenmiş, kafamızdaki ideal adeta gerçeğe dönmüştü bir anda.

İlk çayın tadını hala unutamıyorum bir de yediğimiz Riski Rovi otuyla yapılan yemeği. İlk defa tanıştığım bu yemeği müthiş lezzetli bulmuştum. Bir de içtiğim tütün sigarasının eşliğinde yüreği düşler deryası yoldaşlar Xebat, Latif Kendal, Amara arkadaş ve ben yılların verdiği sıcaklıkla sohpet ediyorduk.

Sohbetten sonra farklı bir yere yol aldık. Sığınağa ilk girdiğimde çok şaşırmıştım. Heval Haşim içten bir gülümseyişle *"beğendin mi"* diye sormuştu ve ben sessizce bakakalmıştım. Bir süre sonra kendime gelince utanmıştım. Çünkü herkes kahkahalarla benim ağzı açık bir şekilde ertafı seyretmeme gülmüştü.

Ve zaman çağlayan gibi durmadan yol alıyordu. Sohbetler, yarışmalar, hikayeler her anın dolu geçmesini sağlayacak her şey yaratılıyordu. Her şey iki sözcükle başlıyor ve tarihin gerçekliği kadar da içimizi yakıyordu.

Hiç yüzü gülemeyen halkımızın çocuklarını bu dağlarda böyle bir özgürlük ruhunu yaratmış olması çok ilginçti. Latif arkadaş da bizimle birlikte bu ruhun çekim gücüne kapılıp gelmiş ve kendini bulumuştu bu dağlarda.

Latif arkadaş hep mütevazi sade, sessizdi. Bazen Onu zorla konuşturur, ama çok nadir de olsa bazen konuşmaya başlar, susturamazdık. O ruhunun çocukluğunda yaşıyordu gerçeği. Her zaman sevdalıydı dağlara. Onda bitmez bir hoşgörülük vardı, ama onunla yeterince paylaşma fırsatımız olmadı. İçe kapanık bir arkadaştı. Hep erteledik paylaşımları, sonradan el değmemiş topraklar gibi yarım kalmışlıkların verdiği acı yüreğimiz dağlıyor.

İşte paylaşılan anların anılarını gaz lambasının aydınlattığı sığınak ve rüzgarın titrettiği ışık gölgesinde yazıyorduk. Geçmişten geleceğe düşlerimizi, olur ya bir gün okunur diye. Ya da anlaşılmayan anlaşılsın diye. İnsanı yeniden yaratan Önder Apo'nun felsefesiyle kendimizi yaratmanın heyecanı ile yaşamı yeniden tanımlamaya çalışıyorduk.

Şehit Latif hep dikkatimi çekerdi, biraz da çocuk yaşta olması beni hep ona iterdi. Çoğu zaman içinde ne gibi fırtınalar koptuğunu, ya da hangi düşlerle yaşadığını bilmek isterdim ama soramazdım. Her geldiğimiz yerde ona ya kahraman ya da geleceğin komutanı diye hitap edilirdi. Ama o tebessümle karşılık verir ve insanı merak içinde bırakan sessizliğine dönerdi.

Ama o yaşama çok anlam yüklerdi bir yemek yapışına bile farklı bir misyon biçerdi. Gabar'a doğru ilerliyorduk bir dinlenme molasında çimlere uzanmanın ardından hantallaşmıştık ama Latif arkadaş yine de ayaktaydı ve etrafına karanlığın gizemine bakıyordu ve "ne kadar güzeldir" diye söyleniyordu. Biz hep üstünkörü gözlerle bakarken, o umudun keskin gözüyle bakıyor, tüm güzellikleri görüyor ve hissediyordu.

Günlüğünde annesine hitaben yazdıkları onunla olan diyalogları çok güzeldi. Hepsini okuyamamıştım ama içinde müthiş bir yaşama sevinci, çirkinliklere ve düşmana karşı intikam hırsı, vardı. Günler geçiyor anılar çoğalıyordu, küçük yüreklerimiz büyük acıların mekanı oluyordu ve defterlerimiz doluyor kalemlerimiz tükeniyordu. Besta'ya ulaşmıştık. Yağmurun ıslaklığı çamurun kayganlığı öncü arkadaşların karıştırdığı yol, Serki Memedi Uso'nun verdiği nefessizlik... Her birimiz çamura bulanmıştık ama o an bile içimizde hep hatırlayacağımız bir güzel anı kalacağını çok zaman sonra anlayacaktık.

PKK'de bir ruh vardı ki bize müthiş güç veriyordu. Belki çözemediğimiz bir şeydi ama bizi çok güvenli kılıyordu.

Besta'da uzun bir süre kaldık. Hezil çayının görkemli akışına kapılırken düşler dünyasına yaptığımız bu yolculuğun hiç değişmeyeceğini ve her zaman yüreğimizin büyüyeceğini biliyorduk ve seziyorduk.

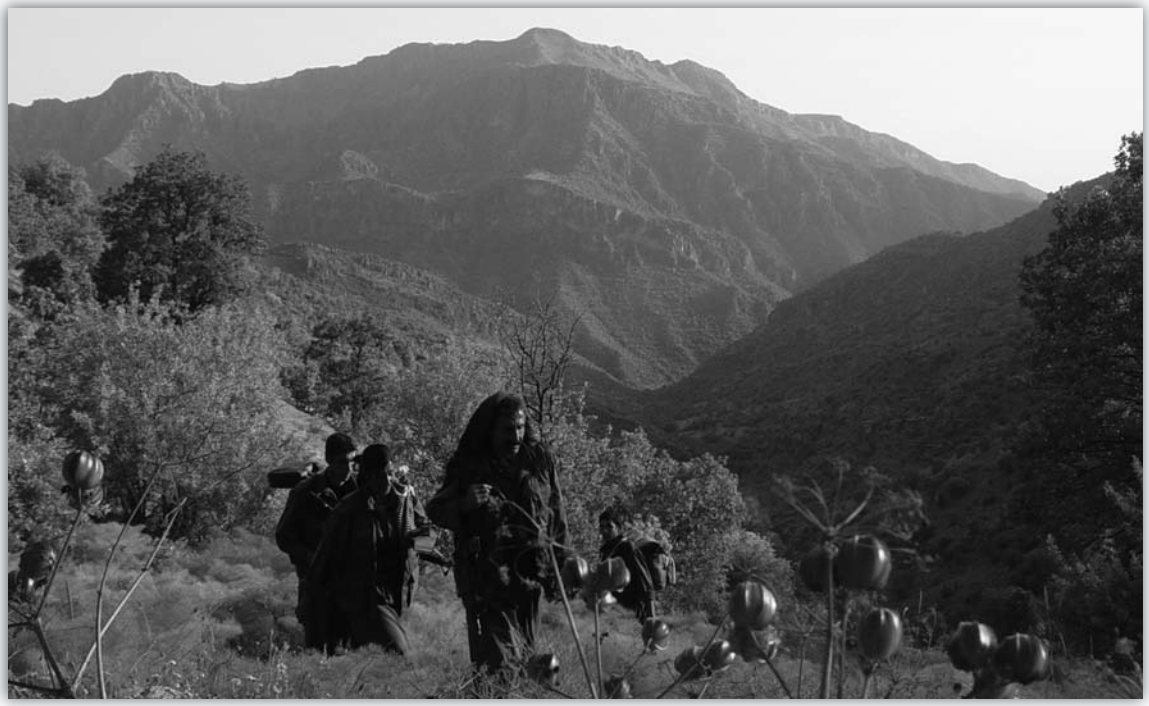
Kürdistan'ın güzelliği eşliğinde ava giden arkadaşların getirdiği pazkuvi etini doğramak da bize düşüyordu. Aslında kolektif bir çalışma vardı, herkes gücünün yettiğince katılıyordu. Ve bizim başka yerde görmediğimiz bir paylaşımcılık bizi etkilemesine etkiliyordu ancak asıl etkileyen kendine yeten yaşam tarzıydı. Latif arkadaş yaptığı her şeyden zevk ve mutluluk alıyordu, öğrenme isteği o kadar çoktu ki, bilgiye de bir bilgenin sevdasıyla aşıktı…

Zaman ilerliyor grubumuz parçalı bir şekilde Güney'e geçme hazırlığı yapıyordu. Ayrılık ne kadar zor olsa da buluşmanın inancı da sonsuzdu içimizde. Ve biz de en son grup olarak yola çıktık. Latif, Şilan ve ben giden yoldaşlarla buluşmanın sevinciyle ve geride bırakılan yoldaşların özlemiyle yolları kat ediyorduk.

Lambaları sönmüş olan kentlerin çocuklarıydık ve hepimiz özgürlüğe tutkuluyduk. Tutsak bedenlerimizden sıyrılıp, özgürlüğe yol alıyorduk.

Şafak vakti tanıştık PKK'yle. Onunla tanıdık sevdik yaşamı, yoldaşlığı. Biz PKK'nin militanları olarak uzakta olan yoldaşlarımızı unutmayacak ve şehitler ölümsüzdür diyerek onların düşlerinin yolcusu olacağız."

11. 04. 2005
(Kendal Baz)

Merhaba

Di destpêkê de, ji van çiyayên azad ji we re silavên germ rê dikim. Dema mirov ji hev du dûr dimîne, hinek tişt zêdetir bi mane dibin. Ev demeke dirêj e ji we dûrim. Deme mirov tê çiya, jiyaneke xerîb dertê pêşberî mirov.Carinan di dilê xwe de dibêjim, wê jiyana ku me li sivîliyê jiyan kiriye, ne jiyan e. Min li vira zêdetir xwe nas kir. Min fêm kir ku, em her dem ji hêla civakê, ji hêla şêx û melayan û hêla dewletê ve hatine xapandın.

Dewlet jiyaneke bêrûmet dida ber me. Em nikaribûn li keda xwe diman herin bajaren xelke. Tu carî nehiştine Kurd bibin yek û jiyaneke azad bijîn. Her dem dijmin bi çavekî biçûk li me dinihêrt. Welatê me kirin çar parçe, mejiyê me tevizandin û her dem xwestin bi rûmeta me bilîzin. Ez jî xortekî Kurd im. Ka, ez ê çawa bêdeng bimînim. Bivê navê zora mirov diçe. Hereketame û Serokê me, ev serê heft salaye, ji bona Kurd û Tirk li hev werin ji bona ku xwîn nerijê gelek bi sebîr tevgeriyan. Lê li hemberî vê yekê dewlet bi terorê bersiva Kurdan da. Operasyonên xwe zêdetir kirin. Êdî merheleyeke wisa hatibû ku tehamula însan namîne. Dema ku tiştek jî destê mirov neyê, rewş zahmetir dibe.

Lê azadî ji her tiştî pîroztire. Li çiya îrada meriv, zêdetir xwe dideder. Di nav bera hevalan ferqiyet tuneye. Kes ji kesekî ne bilindtir ne jî nizmtir e. Her tişt bi hev re tê kirin. Hesab bikin êdî hînî nan lêxistinê bûme xwarinê jî çêdikim. Daxwaza min ji we, serbilind bin. Vê riyê riyêke birûmet û pîroz e. Heta jî destê we tê li doza xwe, li şehî den xwe xwedî derkevin û der barê 'Mertalên Zîndî' de hişyar bîn. Ez ê heta ku Kurdistan azad nebe venegerim. Ez ê wekî ' Gerîlayê Aştiyê ' xebatên xwe û têkoşîna xwe bikim. Baş li xwe binêrin. Bimînin di xweşiyê de.

Latif Toprak

ZAGROS'UN ASİ EVLADI LEVENT YOLDAŞ

"Biz şehitlerin vasiyetine, şehitlerin anılarına sahibiz. Bunlar bizim gerçek esaslarımızdır. Bunların dışındaki her şey yalandır. Şehitlerin gösterdiği yol doğru yoldur"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **İbrahim Xelil YUSUF**

Kod adı: **Levent KOBANİ**

Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1980**

Katılım tarihi: **1999, Kandil**

Şehadet tarihi ve yeri: **23 Haziran 2006, Geliye Zap-Zagros**

Zagros'un gizeminde yaşamak ve savaşmak her yüreğin kaldıracağı bir şey değil. Zagros'ta savaşmak Zagros'a sevdalı olmayı gerektirir. Zagros ne kadar asi ve hırçın görünse de onu yüreğinde taşıyan çocuklarından şefkatini de hiçbir zaman esirgemez.

Zamanı geldiğinde tüm asiliği ve görkemliliğiyle bir çocuk kadar yumuşak olur. Çünkü Zagros tarihe binlerce yıl beşiklik etmiş ve insanlığı kendi bağrıda yetiştirmişti. İnsanlara ilk ekip biçmeyi eteklerindeki verimli ovalarında öğretmiş, bebesini emziren bir ana gibi, ilk uygarlıklara mekan olmuş bu ovaları vadilerinden akıttığı sularla sulamıştır. Tarih boyuca taşıdığı sorunluluğunu bilerek kendi evlatlarıyla tüm zenginliklerini ve güzelliklerini paylaşmıştır. Koruyucu, şefkat dolu ve cefakar bir anadır Zagros.

İşgalcilere karşı kendi evlatlarını bağrında saklayarak korumuş, tarihin en aman tanımaz işgal orduları ve komutanlarına geçit vermemiştir. Onlara en hırçın ve asi yüzünü göstermiş ve aşılmaz bir set gibi önlerinde durmuştur.

Zagros'un özgürlüklerine sevdalı yiğit evlatları da ölümüne direnmiş terk etmemişler Zagros'u. Ya bu diyalarda özgür yaşam ya şerefli bir ölüm diyerek tüm işgal saldırılarına karşı kahramanca direnmişlerdi. Zagrosun evlatları olarak ona layık olurcasına esarete hiçbir zaman aman tanımamışlardı. Onlar da gerektiğinde Zagros gibi hırçın, geçit vermez birer volkana dönüştüler. Ve binlercesi toprağa düştü ve ebediyete kadar Zagrosun bağrına gömdü bedenini. Ama hep yenileri geldi onların bayrağını kadırmaya. Zagros doğurgan bir ana; ve özgürlüğüne sevdalı yiğit evlatları binlerce yıldır bağlılıklarını gösterdiler vefalı analarına.

Levent yoldaş da yine Zagroslarda şehit düşen abisi Şehit Levent arkadaşın silahını kaldırmaya gelmişti. Abisinin şehadeti bir yara açmıştı yüreğinde. Ağır gelmişti, kendini çok çaresiz hissetmişti ilk duyduğunda. Yaşı küçük olmasına rağmen o an kararını vermişti artık. Biraz daha büyüyünce o da gidecekti.

1999'da Önder Apo esaret altına alınınca artık bekleyemezdi. Zamanı gelmişti artık. O yüreğindeki yarayı sarmaya gidiyordu. Artık içindeki acıyı, öfkeyi bilince dönüştürecek, abisinin uğruna şehit düştüğü kendi halkının davasına akıtacaktı. Tıpkı abisi gibi olmak istiyordu. Küçükken de hep abisini örnek alırdı. Çevredeki herkes tarafından sevilen abisi, onun kahramanıydı. Abisi bu yüceltmeye layık kalmış ve son anına kadar küçük kardeşinin kahramanı olarak kalmayı başarmıştı. Onu göremeyecek olmanın hasreti yüreğini dağlasa da o da artık bir gerilla olacaktı ve ağabeyinin kahramanca şehadetine sahip çıkacaktı. İlk adım olarak abisinin adını aldı ve bu ada layık olmaya söz verdi.

Artık bundan sonraki hedefi onun şehit düştüğü topraklara gitmekti. Onun geçtiği patikalardan geçmek, su içtiği çeşmelerden su içmek, tırmandığı tepelere tırmanmak istiyordu. O zaman oralarda onun bıraktığı izleri gönül gözüyle görecek ve içindeki hasreti az da olsa giderebilecekti. Zagroslar, adını duydu duyalı hep onda gizemli bir merak uyandırırdı. Büyüdüğü coğrafyaya bir tezatlık oluşturuyordu. Ovada büyümüştü kendisi. Ondandır ki hep ovanın yeknesaklığından baktığı uzaklardaki dağların onun için bir gizemi ve çekiciliği vardı. Bir de halkının tarihini öğrendikçe dağların ve özellikle Zagrosların cazibesi dayanılmaz oluyordu onun için. Bütün bunların yanında izinden geldiği abisinin orada kalmış olması, oranın havasını solumuş, suyunu içmiş olması, alın terini ve kanını oralarda akıtmış olması bir başka anlam katıyordu oralara. Onu kimse tutamazdı artık gidecekti Zagroslara.

Sonudan kavuştu henüz tanımadan özlem duyduğu o diyarlara. Coğrafyanın görkemi adeta büyülemişti onu. Morali ve coşkusu adeta taşıyordu her hareketinden, sözünden, güler yüzünden. Kendini yaşama, pratiğe öyle hesapsızca katıyordu ki, arkadaşlar bıraksalar gece gündüz durup dinlenmeden koşuşturacak tüm işlere. En zor alan ve görevlere hemen kendisi atılır yoldaşarına daha kolay olanı bırakırdı ısrarla.

Yaşamda çok pratikçi olmasına rağmen sessizdi. Ama içinde o temiz insani güzellikler kendini ele veriyordu, göreve, değerlere ve yoldaşlarına yaklaşımda. Düşünsel olarak da güçlüydü ama konuşmayı fazla sevmediği için, bazen bunları ortamla paylaşır bazen de yüreğine gömer sessizliğe bürünürdü. Bu onu daha da gizemli kılıyordu.

Aynı zamanda sorunlar, yaşanan yanlışlıklar karşısında da çok olgundu. Bir arkdaşın hatasına yönelik, bizim kestirip atan, tepkisel yaklaşımlarımız karşısında PKK'nin kazanımcı felsefesini esas alır ve bizi kendi duruşuyla eleştirirdi.

Hiç unutmam; bir arkadaşın girdiği bir eksikliğe karşı bizim tepkisel yaklaşımımız karşısında *"Önderlik bağışlayıcıdır"* demişti. Önderliğin *"bir insanın tek bir saç teli dışarda kalmışsa da o insanı ordan tutup bataklığın içerisinden kurtaracaksın"* sözünü bize hatırlatarak bu konudaki yaklaşımlarımızı eleştirmiş ve gerçek yoldaşlığın nasıl olması gerektiğini bize hatırlatmıştı. Kendisi sorun yaşayan arkadaşları eleştirmekle birlikte onlara hatalarını kavratmaya çalışır ve aşması için elinden gelen her yardımı yapardı. Çünkü yüreği yaşama karşı da, yoldaşlarına karşı da sevgi doluydu.Yoldaşları için yapmayacağı fedakarlık yoktu.

Bu durşunu son anına kadar korudu. Söze ve yoldaşa bağlılığını son anına kadar direnerek gösterdi. Bu mekan ikinci bir Levent'e ve ikinci bir kahramanca direnişe tanık oldu. Zagros yine direniş bayrağını elden ele taşıyan ve yere düşürmeyen vefalı evlatlarının büyük direnişine tanık oldu. Onlarla onurlandı, gurur duydu Zagros. Binlerce yıllık onurlu tarih de böyle bin bir zorlukla, kahramanca direnişlerle yazılmıştı. İşgalci ordular eskiden olduğu gibi bu gün de Zagroslarda tutunamıyordu, tutunamayacaktı. Hırsızların, sömürgecilerin yeri yoktu bu topraklarda. Lanetin değil kutsallığın topraklarıydı buralar. Bu topraklar kendi öz evlatlarının kalacak ve bu topraklar onurlu bir yaşam dışında hiçbir yaşama mekan olmayacaktı.

Levet yoldaş, seni ve seninle birlikte şehit düşen; şehit Sefkan, Şaho, Agit Amed, Latif, Zilan ve Mazlum yoldaşları asla unutmayacağız ve hepinizi yüreğimizde ve mücadelemizde sonsuza kadar yaşatacağız. Sizleri unutmak bizler için ihanettir. Kanınızı yerde bırakmayacağız…

Mücadele arkadaşları

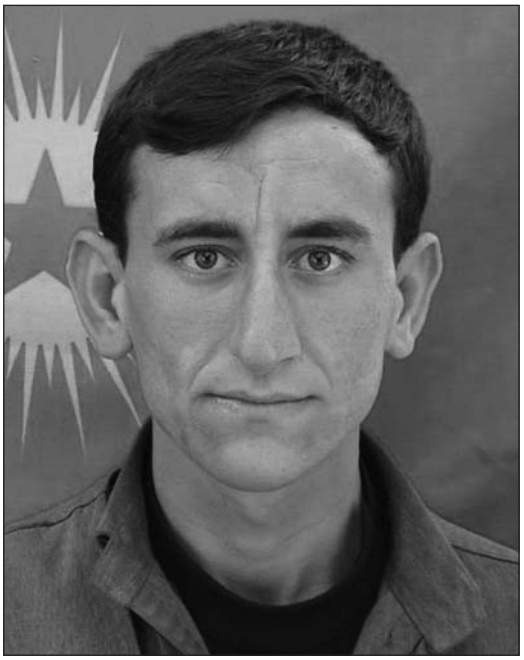
Tanrıçaların ölümsüz ardıllarının dilinden
umuttan sabahtan
ateşin çocuklarından
korkan
düşmanı vurmaya gidiyorum

Şehit Beritan
(Gülnaz Karataş)

Melek gibi bir arkadaş

Adı, soyadı: **Abdulsamet İBRAHİM**

Kod adı: **Mazlum**

Doğum yeri ve tarihi: **Kamışlo, 1984**

Katılım tarihi: **2001, Kamışlo**

Şehadet tarihi ve yeri: **23 Haziran 2006, Geliye Zap-Zagros**

Mazlum arkadaş bir devre Haki Karer eğitim devresinde kaldıktan sonra Zagros sahasına düzenlenerek Geliye Zap alanına geçer.

Yaşama katılımında emekçiliğiyle kendini ifade eden bir arkadaştı. Konuşma yerine harekete geçmeyi severdi. Qamışlolu olan Mazlum arkadaş geldiği toplumsal gerçekliği çözümlemek için yoğun bir çaba içerisindeydi. O sessiz kişiliğinin derinliklerinde güçlü bir düşünsel yoğunlaşması vardı. Zaten yaşamdaki pratiği ve bilinçli emekçiliği bu yoğunlaşmanın bir yansımasıydı. Onun sadeliği ve saflığı karşısında arkadaşlar onu *"melek gibi bir arkadaş"* diye tanımlarlardı.

Halkının acılarını tanımak, kendini keşfederek bu halkın acılarını kendi acıları eylemek, halkının acılarını sevince dönüştürme fedailiğine soyunmak meleklikten başka nedir ki? Kürt halkı da ondandır ki gerillayı kendi kurtarıcı melekleri yerine koymakta. Halkımız gerillayı yani özgürlük meleklerini iyi bilir iyi tanır. Varlığından bile güç alır, heyecan duyar, efsaneye dönüştürür. Çünkü hiç yoktan var olmanın ne demek olduğunu tarihi boyunca çektiği acılarla, yaşadıklarıyla iyi anlamıştır. Bunun için de PKK Kürt halk için bu hiçlikten melekleşmeye yol almanın romanıdır.

Bu romanda 'bir' iken milyonlara nasıl ulaşıldı? Bu soruyu kendimize sorduğumuzda kelimelerle anlatmak çok rahat belki. Ama her bir saniyesi dahi mücadele, alınteri ve kanla yoğrulmuş yaşamlar toplamıdır bu roman. Bu romanı yazmak ne kadar zor ise o kadar da onurludur.

Bu romanın mimarı Önderliğimiz *"ya onurlu bir yaşam ya da asla"* dedi. Çünkü binyıllarca bu halka hep onursuzluk, ihanet, kendini inkar dayatıldı. Bu halk da buna karşı çok örgütlü

olmasa da hep direndi. Ama hiçbir zaman PKK öncülüğünde olduğu kadar birlik olmadı, yaşanan acılı tarih iyi tahlil edilmedi. Bu gün gelinen düzeyi Önderlik yarattı. Önderlik nasıl yaşamamız gerektiğini de çözümleyerek bizlere onurlu yaşamın yolunu gösterdi. Üzerine perde çekilmiş gözlerimiz yeniden görmeye, yüreklerimiz yeniden özgürlüğü duyumsamaya başladı. Önderlik, her bir Kürt'ün yüreğini yeniden açarak bir özgürlük gülünün tohumunu ekti. Ve *"Güller savaşımın kızgınca verildiği yerde açar"* dedi.

Şimdi her bir şehit yoldaşımız özgürlük yolunda kızıl bir güldür. Kızgın savaşın orta yerinde bizlere içten gülümseyişlerini eksik etmeyen güller… Nerede, hangi koşullarda olursak olalım, bu gülümsemelerden aldığımız güçle yürümek, ilerlemek her zaman esas aldığımız yaşam gerekçemizdir. Öfke ve intikam duygusuyla soluyoruz her gün bu gül deryasını. Yüzümüz hep Güneşe dönük sevgiyle çoğalıyoruz, yaratıyoruz bin yılların mirasını boynunda taşıyan yiğit kızları ve de oğulları olarak. Sevgiyle ve aşkla hakikati arıyoruz.

Her şehidimiz de bu hakikat arayışında ileriye doğru bir adım. Her şehitte biraz daha yaklaşıyoruz hakikate. Şehitlerin bizlere devrettiği bu bayrağı zafere taşımak da boynumuzun borcu.

Mazlum yoldaş şahsında şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Gömün Beni

Çıldıran bir kurşuna
hedef olursam eğer
yıkamadan gömün beni
Vatan kokmak istiyorum
Kavga, çiçek,
barış kokmak istiyorum
yıkamadan gömün beni
ben mücadelenin terini
taşıyorum
dağların heybetini ve
ben halkımın umudunu
taşıyorum
deniz görmedim ben
dağlara gömün beni

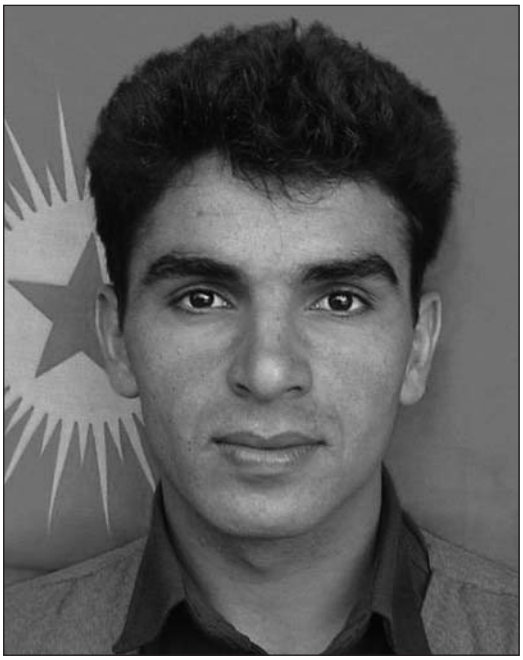
gömün beni
Bestler'e, Bagok'a
Cudi'ye, Andoklara
gömün beni
dağlara gömün beni
kefen istemiyorum,
çiçeklere sarın beni
sarılarla,
kırmızılarla,
yeşillerle sarın
sarın mavzerlerde
güzel bedenimi
sarın beni

Şehit Agiri Çiya

Zagrosların yüceliğinde özgürleşen gerilla

"PKK Şehitlerinin bir özelliği vardır. insanlık kadar eski doğruların, her türlü yüceltici etkilerin özellikleri onlarda somutlaşmıştır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Muhammed Ali SEYYADİ**
Kod adı: **Seyvan BİSTUN**
Doğum yeri ve tarihi: **Kermanşah, 1981**
Katılım tarihi: **1998, Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Haziran 2006, Geliye Zap-Zagros**

Zagroslar da bir gerilla olmak, binlerce yıllık tarihsel mirası taşımak, silahı ve çantasıyla, adımlamak insanlığa beşiklik etmiş bu patikaları. Ve de yol almak gerillaca gecenin yıldızlara yakın koynunda. Tanrıçalar diyarında izler aramak ve bin yılların izini sürmektir Zagoslar'da gerilla olmak.

Tarihi yeniden okumak toprağa işlemiş yalınlığıyla, dervişane bir bilgelikle her taşında toprağında kendini aramak özgürlüğe bir adım daha yakınlaşmak için. İnsanlık, özgürlüğün asiliğini ve renkliliğini burada tanıdı. İlk kahramanlıklar, yiğitlikler, destanlar burada anlam kazandı. Bin yıllar geçse de yiğitlikler özünden bir şey kaybetmedi bu topraklarda.

Şimdi de Zagoslar bu tarihsel birikimiyle yeni destanlara şahitlik etmektedir. Unutturulmak istenen geçmişe inatla, öfkeyle, ısrarla sahiplenilmekte, gelecek ve yeni yaşam mücadeleyle yaratılarak unutturmak isteyenlere cevap verilmektedir. Zorlu bir yürüyüştür bu. Dişle tırnakla kazıyarak özgürlüğe doğru yol alıştır. Acılarla, bir o kadar da güzellik ve sevinçlerle dolu bir yol...

Zorluklar insanı güçlendirir, güzellikleri büyütür. Uzun ve zorlu bir yolculuk sonrasında yoldaşlarına kavuştuğunda sıcak bir karşılama, sıcak bir çay sizi bekler. O anda günlerce yürümüş olduğunuz yolu, zorlukları, tüm yorgunluğunuzu unutursunuz. Yoldaş sıcaklığı hafif bir esinti olur, üzerinizdeki yorgunluk geçip gider.

Yaşamdaki yoldaşlık savaşta da kendini gösterir. Bizler birebir tüm yoldaşlarımızı tanımasak da, dışımızdakiler bizi yani PKK'lileri yoldaşlığa bağlılıkları ile tanırlar. Önemli olan da budur. Bizi biz yapan değerlerimizden asla taviz vermemek! Çünkü yeni gelişme ve değerler yaratmak kadar yaratılanlara sahip çıkmak da bizim yol-

daşlık anlayışımızı ifade eder. Aksi takdirde bizi biz yapan değerlere ters düşeriz.

Zagosları bu nedenle ifade etmeye çalıştık. Zagoslar insalık tarihinin birikimini bağrında taşır ve bu birikim hala bizler tarafından tam olarak anlaşılmayı bekliyor. Kürdistan tarihi açısından bu kadar önemli bir coğrafyayı anlamamız ve bu halkın bütün değerlerini korumakla sorumlu olan gerilla gücü olarak bizlerin bu savaşımımızın hakkını daha güçlü vermemiz gerekmektedir.

Asidir, geçit vermez herkese Zagoslar. Nice imparatorlar denedi, nice egemenler boyun eğdirmek istedi de başaramadı. Teslim etmedi hiçbir zaman bağrına sığınan özgürlük sevdalılarını.

Zagoslar her zaman özgürlüğün mekânı oldu. Egemeni kabul etmez, barındırmaz içinde. Bunun için de hiçbir egemen, zalim, barınamamıştır. Zagosların öz evlatları Kürtler, ne zaman bir saldırı olmuşsa kendilerini dağlara vermiştir. Sığınmışlardır. Çünkü dağlar hep korumuştur onları, yem yapmamıştır zalime, haine, çıyana. Eline düşürmemiştir cümle iblislerin.

Hani bir şiirinde Ahmet Arif, bu toprakların çocuğu olarak Zagoslar'ın bu özelliğini anlatır adeta:

Ne İskender takmışım,
Ne şah ne sultan
Göçüp gitmişler, gölgesiz!
Selam etmişim dostuma
Ve dayatmışım...

Zagoslar'ın doğasına terstir işgalciye boyun eğmek. Bir özgürlük abidesi olarak dimdik başıyla hep göklere ulaşma uğraşındadır sanki. O yüzdendir ki kendi öz çocuklarını kendi yüceliğinde özgürlüğe daha da yakınlaştırır. Zagoslar'ı mekan eyleyen ancak bilir o yüceliklerdeki özgürlüğün tadını. Tüm dünya ayakları altıdandır adeta. Hafifler insanın bedeni, göklere doğru uçmaktadır sanki. Onun içindir ki cennet tahayyülleri hep yukarılarda, göklerdedir.

Zagoslar'da o özgürlüğe ulaşan Seyvan yoldaş o zirvelerden Güneşin selamını iletiyor bize. Her tan ağarışında senin selamın alıp siz şehitlerimize bağlılık sözümüzü yineleceğiz.

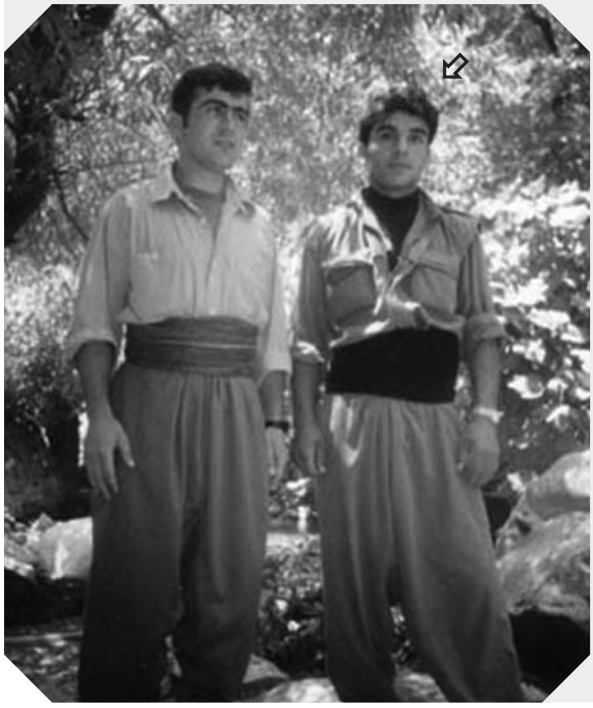
Mücadele arkadaşları

JANEK

Mirina bêdeng û sar
Li ser bingeheke spî..
Çi seyr e ev dijberî !..
Tu di nav xwîneke şîrîn de,
Xewnên te yên bêdawî,
Te dixapîne, bibîne û
Li hember alîgir be...!
Te dirazîne
Diçemîne.
Çavên xwe veke heval!
Şopên hevalên xwe bibîne...
Bilezine!...
Daweşîne ji xwe,
Xewa teze û neyar.
Belê....
Ev der Zagros e heval?!
Wê çaxê gelek dil bi kîn bûn
Em jî bê wext hatin
Wan destên xwe di ser me re jî bîne
Aaax... x...heval.
Canê min!
Çima bê deng bûyî?
Qîr bide,

Li min xîne, da ku bigere,
Sor bibe xwîna te...
Lê tu pir dûr diçî
Wê wextê hinekî binêre...
Çirûskên agirê di henava min de bibîne
Ji bo te, dibiriqe û geş dibe.
Henav û dil dişewitin heval?
Gelekên mîna te dîtin vî dilî
Pir xembar û şikestî ye
Û têr e ji rastiyên tehl
Tu jî hîn raza yî heval?
Tu ketiye nava wan
Wê çaxê di nav wan rastiyan de...
Vekim dilê xwe,
Hilmek ji agir e
Diyarî bikim ji bo te?!...
Tevî tirêjên roja meye germ bibe...
Û ber bi dawîbûna jiyanê bikî...

JI BÎR NAKIM HEVAL

"Şehitler
ölümden yaşama
geçişin köprüsüdür"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Zahit HUSAMİ**
Kod adı: **Şaho DERİK**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik**
Katılım tarihi:
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Haziran 2006, Geliye Zap-Zagros**

Ji bîr nakim
Wê şevê
Wê saetê
Û wê demê
Ji bîr nakim heval!

Ji bîr nakim wê şeva ku
Roniya hîvê û stêrka gelawêjê
Dilîst li ser xwîna sînga te ya cemidî
Wekî ku dibûn
Hevriyên du berikên bêdeng

Ji bîr nakim
Wê gava ku min bi neynokan
Di bêçaretiyan de
Dikola li serê wê baniyê
Gora te...
Dema ku dilopên xwêdana min a sar
Yek bi yek diketin ser rûyê te
Yê ku barûd û xwîn hembêz kiribû
Ji bîr nakim heval!

Ji bîr nakim gava ku bejna te
Ya mîna şitla rihanê
Li ser axa kelijî dirêjkirî

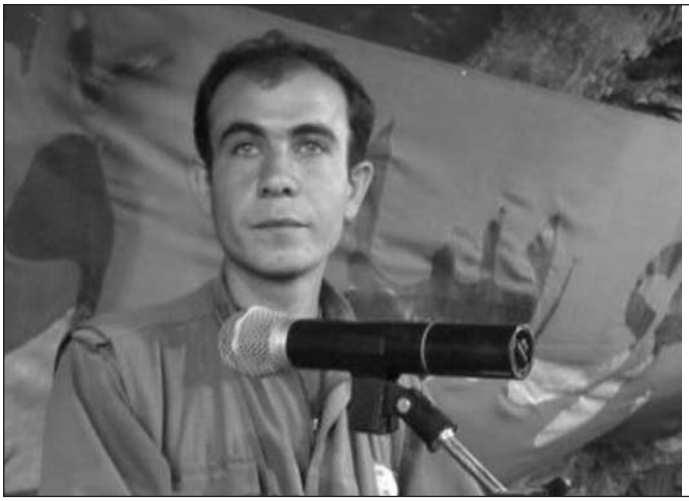
Û wê şeng û şepala te
Ji bîr nakim heval!
Ji bîr nakim wê şevê
Dema ku şev di xewa giran de bû
Dema ku dengê sîsirk û hechecikan jî
Nedihat
Lê dema hilkişîna mêrûyekê
Xerab dikir bêdengiya şevê
Ji bîr nakim heval!

Ji bîr nakim wî kenê te
Ya li ser rûyê zarokan
Porê te yê bi xwînê hinekirî
Zulfên te yên ginginî
Û bêhna wan goreyên te yên avnenas
Ku bêhna misk û emberê li nik wan
Bê bêhn dima
Ji bîr nakim heval!

Ji bîr nakim wan cot kaniyan
Yên ku ji zozanên sînga te diherikîn
Û dipengurîn li ber kemera te
Ya bi berikan neqişandî
Ji bîr nakim heval!

Min ji bîr nekir, ji bîr nakim
Ezê bêm dîsa
Ezê hembêz bikim
Wê gora te...
Û ezê ramûsim
Axa wê ya pîroz
Va ye ez têm heval!

Teyrekim li esmana
Hêlîna dost û yara winda kiri ye?
Çavan digerînim di sûlavande,
çima nexuya ye şopên evîna te?
parsekekim di kolanên gundan de,
min ne dayîk ma,
ne jî par.
pirsa nav dikim ji cîrana

Desta digerînim,
bar girane.
Lê çi bikim?,
Dengê te xweş dihate dil.
Bi kenê te sûnd dixwim,
bi herdû keziyan,
ne bi qûrane.
Bi hesreta dîtina te dinalim.

Stêrkek penaber xurıcî ser axa ne diyar

"Şehitlerimiz büyük hatıralardır, büyük anılardır, onların huzurunda verdiğiniz ve vereceğiniz söz bundan sonrasına büyük bir içtenlikle, dürüstlükle, azimle başlamak demektir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Nasibe ÖZEK**
Kod adı: **Zilan PENABER**
Doğum yeri ve tarihi: **1983, Çukurca**
Katılım tarihi: **1997, Ninova**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Haziran 2006, Geliye Zap-Zagros**

Dilê we çeman radike
Kenê we bi hêz bû
Nefesa we nefesa me ye
Hêviya we hêviya me ye…

Çiqasî mirov bêje û binivîsîne, hevaltî tu carî dawî lê nayê. Belê ev rastî, di jiyana me de baş diyar dike ku çiqasî hevaltiya rast hatiye meşandin. Ji bona wê jî, Hevala Zîlan yek ji wan rêhevalên me şehîd e li dîrokê navê xwe bi tîpên zêrîn da nivîsandin û di dil û mejiyê hevrêyên xwe de neqişand. Em binêrin di jiyana serokatî de, ji zarokatiyê û heya roja me ya îroyîn, her tim bi me pîroziya hevaltiyê dide naskirin û dide zanîn ku dawiya vê hevaltiyê nayê. Ev her ku diçe berfireh dibe, li derdora xwe belav dibe û bi awayekî bêhempa vejîna hevaltiyê dirêj dike. Ji bona wê jî her tim vejîna hevaltiyê vedibêje û li dîrokê dinivîsine.

Belê heval! Gelek Zîlan ketin dil û mejiyê me û li wir qesrên dan avakirin, yek ji wan rêhavalan Zîlan Penaber bû. Ew bi qasî hevaltî dûr û dirêj e û ji rêhevala Zîlan bigere heya roja me ya îroyîn, çanda ku dibêje; "Xweziya ji xeynî canê min tiştek hebûya û min ji bona azadiyê feda bikira" afirandin.

Min Zîlan Penaber, despêkê li PAJK'ê hevdu naskir. Pir dem derbas nebû, hevaltiyeke germ di navbera me de çêbû û min wiha didît. Lê tê famkirin ku hevala Zîlan di zarokatiya xwe de an go di temenê xwe yê biçûk de li hemberî êrîşên dijmin rû bi rû maye. Ji ber ku dema em li gund bûn, her roj dijmin wiha ji bona me digotin; "Hûnê daxwaziya me pêk bînin, ger ku hûn pêk neynin, hûnê ji gund derbi-kevin." û me tehdît dikirin. Wê demê gelê me yê xwedî rûmet ji bajarê Çelê, serî li hemberî dijmin netewandin û ji bona

jiyaneke azad û bi rûmet, di sala 1994'an de, digel zorî û çew-sandinên dijmin ketin rêwîtiya azadiyê. Rawestgeha yekemîn a vê rêwîtiyê baregeha Etrûşê bû. Hevala Zîlan jî, yek ji wan zarokên ku di nava êş, azarên tunebunê de jiyan kiriye û mezin bûye. Ew ji bona kêfa neyaran bi xwe neynin bi salan bê pêlav man, xwarinê nedîtin, cil nîn bû li xwe bikin û lênûsk û pênûs nîn bû ku herin dibistanê.

Belê hevala Zîlan, yek ji wan zarokên ku li hemberî zorê berxwedanî kiriye, lê digel vê yekê wê her tim ji ser rûyê xwe bişînan kêm nedikir û her tim bi ken bersivên me dida. Piştî demeke dirêj, li wargeha Etrûş dimîne. Bes ev rêwîtî ev riya ku dawî lê nayê û her berdawam dike û berê xwe didine Nînovayê. Hevala Zîlan li war-geha Nînova tevlî rêxistinê dibe, li hemberî şert û mercên zor berxwedanî dide û li hemberî ew êş û azarên ku dijmin dida meşandin serî rakir û bi vî awayî derbasî welat bû û hê di temenê xwe yê biçûk de li hemberî nezana û zordaran çek û bomba da şixulandin. Hevala Zîlan her çiqas ev demeke ji nava me koç kir û di nava xwedawendan ciyê girt, hîna jî ew rihê wê yê zindî û arîşen di jiyanê de xwe diyar dike.

Piştî demek derbas bû, min bihîst ku hevala Zîlan derbasî qada Zagrosê bûye. Ew Zagrosa ku her tim ji bindest û etnîsîteyan re bûye wargeh û her tim zarokên agir hemêz kiriye. Çiyayên Zagrosan bi hemû heybetbûna xwe, hemêza xwe ji Zîlanê vekirin. Dema ku em bi hev re di kar û xebatên piratîkî de bûn, wê her tim bi xwe re bersiva çareseriyê diafrande û bi coşa xwe bandor li her karî dikir. Rojek em ji xwe re dipeyivîn, wê axînek ji dilê şewitî kişand û hêvî û hesreta dîtina serokatî anî ziman.

Di hevala Zîlan de, hêlê milîtanî gelek li pêş bûn û di fedekariyê de bê-sînor bû. Di jiyanê de bi girêdana xwe û bi fêmkirina Rêber Apo, ew her dem ji me re dibû mînak. Wê vê bîrdoziyê ji dil hîs dikir û jiyan dikir.

Min şevek he-vala Zîlan di xewna xwe de dît. Ew rûyê weke ku tê zanîn, her tim bi ken li hemberî min seki-nîbû û bişirînan belav dikir.

Bi ra-bûna ji xew re, hevalan ji min re gotin li Zagrosê lêkdan çêbûye. Di wê kêliyê de, hevala Zîlan hate hişê min. A rast min ne-dixweste bifikirim, lê mixabin hat ragihandin ku hevala Zîlan û şeş hevalên me yên din, xatirê xwe ji me û ji stêrkên şevên sayî xwestine û ber bi rêhevalên xwe yên din, ku di riya aza-diyê de koç kiribûn ketine. Belê hevalên me, can-goriyên Kurdistanê, ji ber şanazî û şehadeta we, em rêzdar in û serbilind in. We axa

me bi xwîna xwe xemilandiye û sorkiriye

Delîla Güneş

Göçmen kızı Zilan yoldaş

Zilan'ı anlatmak tarifsiz bir hikayeyi anlatmak gibidir. Zilan'ı yaşatabilmek ve onun yaşam hikayesini dile getirmek hem zor hem de acı olan bir gerçekliği ifade edebilmenin öyküsüdür.

Zilan yoldaş ailenin en büyüğü olarak dünyaya gelir. Bundandır ki o sorumluluk anlayışını küçük yaşta yaşamış ve aile içerisinde her zaman sorumluluk anlayışıyla büyümüştür. Bu sorumlu ve duyarlı yaklaşımı onun ortamda çok sevilmesine sebep oluyordu. Ailenin fakir olması ve sürekli düşmanın yönelimleri sonucu göç etmesinden dolayı fazla okuma imkanı bulamamıştı. Ancak Zilan yoldaş zeki ve girişken olmasıyla bu eksikliği hızla kapatmasını bilen biriydi.

Düşmanın aileye yönelmesi Zilan yoldaşta isyancılığı ve boyun eğmezliği geliştirmişti. Siz buna babasının ve anasının o asiliğini de eklerseniz hiç kimseye boyun eğmeyen bir kişiliğin şekilleneceğini hemen anlarsınız. Çocukluk hayalinde her zaman gerilla olma ve özgür dağlarda savaşma istemi vardı. Özelde babasının her zaman gerillayla iç içe olması, O'nu erkenden dağlara çıkmasına yardımcı olmuştur. 1997'de Maxmur'da halkın önünde söz vererek iki akrabasıyla özgürlük saflarına katılır.

İlk savaşçılığında Gare'de belirli bir düzeyde eğitim gördükten sonra pratik alanlara geçer. Zilan yoldaş militanca duruşu ile Önderlik gerçeğini kavramaya çalışan ve her zaman kendi gerçekliğini gören ve ona göre de bir duruş sahibi olabilmenin çabasını örnek olacak bir şekilde sergilemiştir.

Yaşam içerisinde her zaman hayali Dersim'e gitmekti. Ancak o hayalin yerine asi olan Zagroslar'a giderek gönlünü verecekti. Ve o nasıl ki Zilan, Dersim'e kendi ismini kanıyla mühürlemişse, küçük Guzereşeli Zilan da Zagroslar'a ismini kanıyla mühürlemiştir.

Her zaman örnek olmanın çabasındaydı. Özellikle kadın ortamında bulunmak O'nun için ayrı bir duyguydu. Yaşamdaki mücadele savaşımında hiçbir zaman pes etmeyen her zaman kazanmayı esas alan bir yoldaştı. Ve henüz yaşı küçük olmasına rağmen komutan olacak ve bununla da kalmayarak bir taburluk güce askeri eğitim ile spor eğitimi verecekti.

Söylediği bir sözü unutmuyorum. *"Bende tıpkı Viyan yoldaş gibi olmak istiyorum. Ve bunu hissediyorum"* diyordu.

Sen de Viyan yoldaş gibi adını tarihe yazdın. Ve biz senin yolunda senin gibi olmak için birer öğrencin olarak başını çektiğin halayı zaferle taçlandıracağımıza sana söz veriyoruz.

Şehit Yıldız Bölüğü
Şehit Zilan timi

İsyan

Tara saçlarını gülen kız
aklarını saymadan
nedenini sormadan
Ölümlerle doludur bugün
Sevdam yarınlaradır
Doldurmuşum sevinçlerimi
acılar bana işlemez
Bak gözlerime
bahar yeşilinden daha yeşil
sonsuzlukla beslenir
Nice isyanlar yaşamış bedenim
karşı koymasını bilir
bu yürek bedende durdukça
Bir soluk olmaksa yaşamak
geceyi deler de umudun ateşiyle
aydınlatır şafağı...

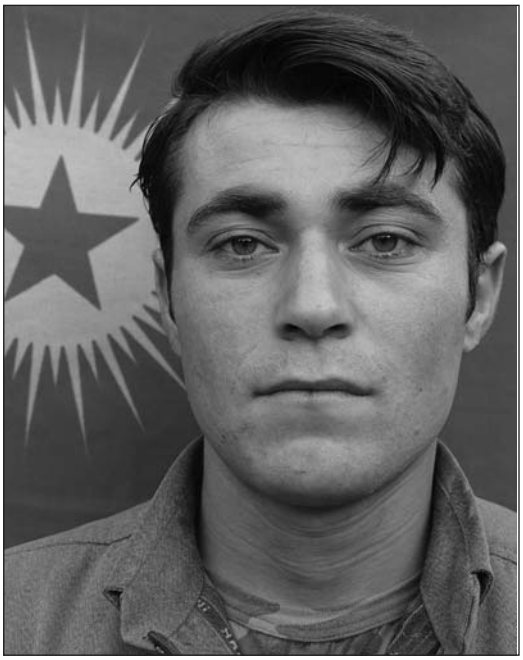
Şehit Rojbin SERHAT

AMED'İN ÇOCUK YÜREKLİ GENÇ MİLİTANI

"Şehitlere vereceğimiz en büyük karşılık; PKK'yi böyle savaşan öncü güç haline getirmektir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Ömer SAYGI**
Kod adı: **Agit AMED**
Doğum yeri ve tarihi: **Farqin-Amed, 1987**
Katılım tarihi: **2004, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Haziran 2006, Geliye Zap-Zagros**

Kürdistan'da çocuklar erken büyür. Zamanları yoktur çocukluklarını yaşamaya. Sömürgeleştirilmiş ülkelerinin yığılmış sorunları beklemektedir onları dünyaya gözlerini açtıkları gün. Bedenlerinden büyük yükler bekler onları. İnfazlar, ağır cezalar, sokak ortasında kurşunlar...

Onlar henüz çocuktular. Ama çocukluk nedir bilmediler, çocukluklarını yaşamadılar. Yasak bir ülkenin yasak halkının çocuklarıydılar. Onlar henüz yaşama gözlerini açar açmaz bu yasakların ağrılığı bindi o körpe omuzlarına. Onlara, çocuk olmak yasaktı, konuşmak yasaktı, oyun oynamak yasaktı... Ama bir tek yasakların kar etmediği hayalleriydi. Onlar hayaller kurdular ve hayallerinin peşine takıldılar. Hayallerinin mekanları düşmanlarının ulaşamayacakları yüceliklerdeydi. Ancak orada hayallerini çocukça, özgürce yaşayabilirlerdi. Onun için çabuk büyümek de isterler Kürdistan'da çocuklar. Ülkelerinin yüce dağlarına çıkıp hayallerini orada büyütebilmek için. Bunun için tek özgür olacakları mekandır oralar. Büyümeği beklediler ve hayallerine ihanet etmediler. Bu ülkede bir tek çocukluk hayallerine ihanet etmeyen çocuklar halkının umudu olabildiler. Ve hepsi bu çocuk saflıklarıyla belleğimize kazındılar.

Yaşananlar ve anı olarak belleğimizde kalanlar, geçirdiğimiz anlamlı günlerde saklıdır. Özgürlük mücadelesinde tanıdık, güzel, çocuk yürekli yoldaşları… Genç bedenleriyle, fedaice duruşlarıyla belleğimizde bıraktılar anılarını. Bıraktıkları özgür yaşam miraslarıyla abideleştiler. Hakikatin yolunu ve özgür yarınları yaratmanın adı oldular genç bedenleriyle…

Bu genç militanlardan biri olan Amedli Agit yoldaş, güzel yüreği ve duyguları, düşmana karşı kini ve öfkesiyle partiye katılmıştı. Daha küçük yaşta düşman gerçekliğiyle karşılaşmıştı. Çocuk-

ken, düşmanın her türlü çirkeflik ve saldırılarına tanık olmuş, bunlara karşı savaşmanın arayışlarına girmişti. Çünkü düşman, kendi yurdu olan Kürdistan'da Amed'e ve çevresine sürekli baskı yapıyor ve ölümle tehdit ediyordu. Amed arkadaş düşmanın yaptıklarını anlatırken, büyük bir öfkeyle duyuyor ve *"yanına kalır mı bu yaptıkları?"* diyordu. Bu duyguyla yaşama katılıyordu. Genç yaşına rağmen sonsuz fedakarlığı arkdaş ortamında büyük bir moral kaynağı ve örnek oluyordu.

Özgürlük saflarında bir yılı dolduktan sonra, Zagros alanına gelir. Yeni bir arkadaş olmasına rağmen, örgütün yaşamıyla, ilkeleriyle bütünleştirmişti kendisini. Tanımayan bir arkadaş, onun çok eski bir arkadaş olduğunu sanırdı. Pratiğe çıkmak için sabırsızlanıyordu. Ne zaman bahar gelecek diye bekliyordu. Geliye Zap taburunun en genç arkadaşlardan biriydi. "Ciwan" Agit Amed diyorduk. Gerçekten de genç yürekli yoldaşımız, duruşuyla herkese moral veriyordu. O direnişçi Amedli çocukları aklımıza getiriyordu. Amed'in tarihi direnişçiliği Agit arkadaşın cesur duruşunda somut ifadesini buluyordu. Doğup büyüdüğü kenti çok seviyordu. Oraya bir gerilla olarak gitmek onun en büyük hayaliydi. Bu konu söz konusu olduğunda bir çocuk gibi sevinir, içi içine sığmaz, her defasında derin bir iç çekerek *"bir de, Amed'e gidebilsem"* derdi.

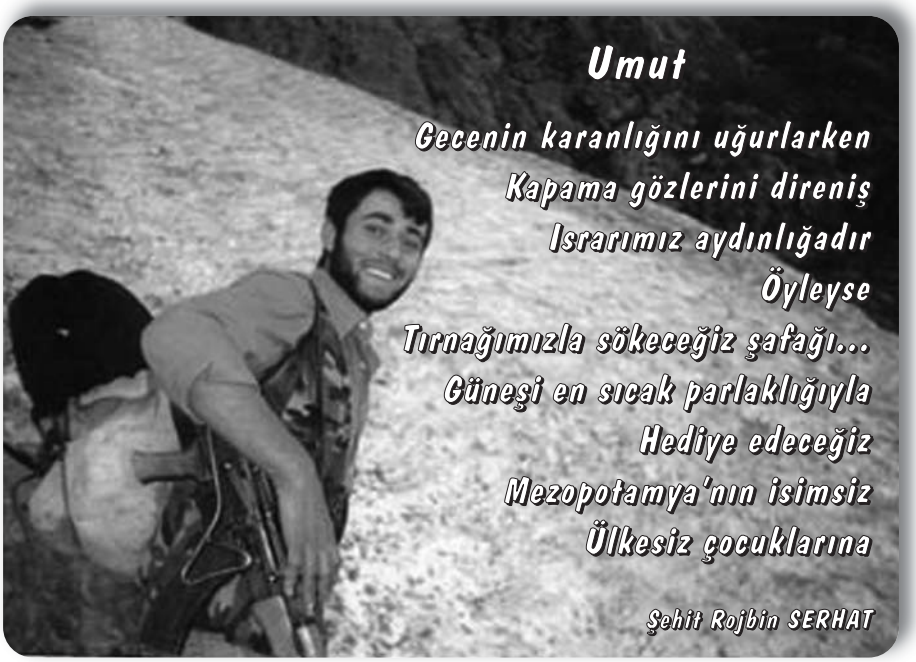
Amed'de gitmedi ama Amed'in direnişini Zagros alanında yaşattı. Herkesin gönlünde yer aldı. Agit arkadaş denildiğinde, ilk olarak genç militanlık akla gelir. Çünkü Önderliğin genç militanlığına yaraşır bir duruşa sahipti. Katılımıyla, bizi de harekete geçiriyordu. Gerillanın ruhunu, yaşıyor yaşatıyordu.

Agit arkadaş, düşmanın saldırılarını yoğunlaştırdığı ve *"gerillanın savaşma ruhu kalmadı"* dediği bir dönemde, Zagros alanında fedaice savaştı. Son çarpışmasında düşman adeta deliye dönmüştü onun direnişi karşısında. Hatta düşman bir büyük bir komutan olduğunu sanıp, Agit arkadaşın üzerine daha çok yöneldi. Bütün tekniğini Agit arkadaşın olduğu yere yoğunlaştırdı. Agit arkadaşın mücadele azmi düşmanı da şaşırtmıştı. Agit yoldaşın 'Agitçe' savaşı adına yaraşır bir şekilde bir dönemin direniş ruhu olmuştur.

Anısının önünde saygıyla eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Umut

Gecenin karanlığını uğurlarken
Kapama gözlerini direniş
Israrımız aydınlığadır
Öyleyse
Tırnağımızla sökeceğiz şafağı...
Güneşi en sıcak parlaklığıyla
Hediye edeceğiz
Mezopotamya'nın isimsiz
Ülkesiz çocuklarına

Şehit Rojbin SERHAT

Arayış

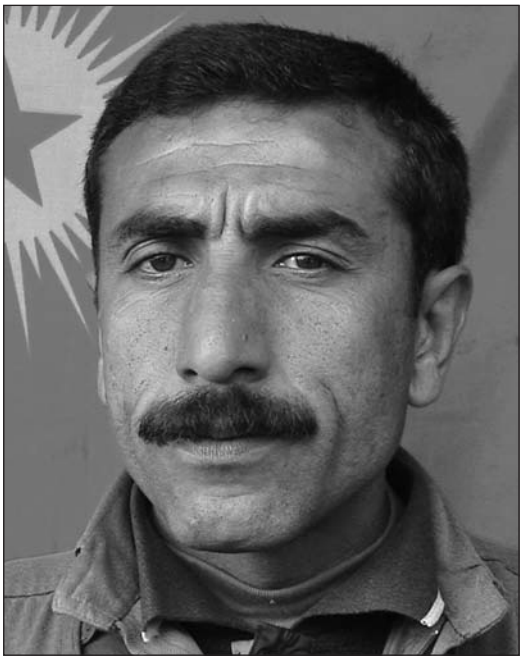
Bir garip gezgincidir insan şimdi
düşleri
çocukluğunun oyunlarında saklı
bir serüvencidir
Sakiler kırık testilerden
yıllanmış şarap dağıtıyor
cennetin kapısında
Sakilerle yoldaş serüvenciler
alev alev yanan bir dünyanın içinde
çatlayan dudaklara
bir damla su vermek için
yollara düştüler
O yollar ki,
cennetin yaratıcılarına
aşkı ve özgürlüğü vaat ediyordu

Aşkı ve özgürlüğü vaat eden yollar
ayrılıkların kapılarına
yeni özlemler asarak serpiliyor
...hüzün kokan toprağın bağrına...
Ve mülteci aşklarına
ağıt yakıyor toprağım
Kendi yatağına kök salsın diye
savrulan çocuklarını
bereketli memelerinden
emziriyor sabırlıca
Mutluluğu bulsun diye onlara
özgürlüğü anlatıyor,
savaşın diliyle
Ve dağları dağ yapan
dağ yüreklileri...

Sevda uçurumları

"PKK şehitleri insanlığın en köklü şehitleri olarak da düşünülmeye değerdir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Mehmet Şerif UNAT**
Kod adı: **Seyda XEBAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik-Mardin, 1967**
Katılım tarihi: **1999, Mardin**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Haziran 2006, Derik-Mardin**

gel desem gelir mi şimdi
gönlümün uçurumlarında beklediklerim
artık dağıtmıyor sigara dumanı
katmerleşen efkarıma
böyle kaç bahar tutsaklığında
yaralı yüreğim kanar
damla damla acılardan süzülen
bir yudum özgürlüktü
umutla serptiğimiz tohumlar
hani nerede kaldı göçmen kuşlar
bir de mevsim ilk bahar
güneşten önce ışık vurmaz yollara
kim bilir ki her akşam üstü
gözlerim dolar
sakın ha sebebini sorma
cevabı dünden verildi
eli taş tutan çocuklara
çocuk deyip geçmeyin
yaşamı en çok onlar anlar
ben ise yüreğimi vurmuşum dağlara
zaman elimde ateş
karanlıklara ışık olur
ışık taşırım yarınlara
kuruyup çatlasa da dudaklarım
tenezzül etmek bulanık sulara

gücüm yetmezse de geçmeyi
yelken açacağım
sonsuz okyanuslara
bir ben tanıktım… bir de!...
al şafaklar tazeliğinde
bir kaç tomurcuk daha açılmadan
kanlara boyandığını
kaç fidan
bu sevdanın uçurumlarında
kırılıp düştü
her biri
kanayan birer ülke iken
öbek öbek
dalga dalga
gökte yıldızlara kardeş oldular
güneşten birer ateş parçası yıldızlar

“Devrimciler örgütü olmadan, devrimci eylemin olmayacağı sözü, en az, ‘devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz’ belirlemesi kadar evrenseldir.”

Rêber Apo

Özgürlük aşkı

Dağlara vurduk sevdamızı
Özgürlük aşkıyla
Halkımızın ve annelerimizin
Umut kaynağı olduk
Birer güneş gibi
Dağlara vurduk sevdamızı
Yoldaşlığa ve özgürlüğe doğru
Yürüyoruz adım adım
Cudi, Gabar ve Ağrı'nın doruğunda
Dağlara vurduk sevdamızı
Özgürlük aşkıyla
Önder Apo'nun çizgisinde
Şehitlerimizin direnişiyle
Özgürlüğe doğru yürüyoruz
Dağlara vurduk sevdamızı
Özgürlük aşkıyla
Ölüm kovalar
Yaşamı en sevdiğin anda
İşte özgürlük aşkını
Yaşamak gerek.....

Akif öz evladı olmuştu Kato'nun

"Şehitlerimiz her ne kadar fiziksel varlıklarıyla aramızda olmasalar da ruhları ve bilinçleriyle kurumlaşmış ve yaşayan bir savaşçı ordu haline gelmişlerdir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Muhammed ŞEXO**

Kod adı: **Akif WELAT**

Doğum yeri ve tarihi: **Halep, 1981**

Katılım tarihi: **1999, Halep**

Şehadet tarihi ve yeri: **28 Haziran 2006, Besta-Botan**

Bir şehidi tanımlamak, anlatmak, anlamlandırmak zor olduğu kadar onur vericidir. Ne anlatırsan eksik kalır bir yanı. Tıpkı şehit düşen yoldaşlarımızla yarım kalan paylaşımlarımız gibi yarım kalır her anlatım. Ama dilimiz döndüğünce, kelimelere sığdırabildiğimiz kadarıyla Onları başkalarına anlatmak, tarihe maletmek de bizim vicdan borucumuz. Anlattığımız kadar da onların ideallerinin takipçisi olmak, anılarını her anımızda yaşatmak da şehide bağlılığın somut ifadesi olacak. Önderlik *"şehidi tanımlamak şehit çizgisinin takipçisi olmaktan geçer"* diyor. Önderliğin bu belirlemesi bizim için bir yaşam ilkesidir. Yaratmaya çalıştığımız yeni yaşam, şehitlerde ifadesini bulan değerler birikiminin üzerinden inşa ediliyor. Onun için şehit düşen arkadaşları birebir tanımak şehadetin yüreğimizde açtığı yarayı hem daha derin kılıyor hem de üzerimize yüklediği sorumluluk daha da ağırlaşıyor. Her bir yoldaşta bir tarafımız eksilirken bir tarafımız da Onların bıraktığı boşluğu doldurmak için kendini yeniden yeniden yaratarak çoğaltmak zorunda.

Akif arkadaş da benim birebir tanıdığım, aynı zaman, mekanları ve güzellikleri paylaştığım bir arkadaştı. 2003'ün baharında Kuzey alanına geçmek için bir araya toplanmıştık. Akif arkadaşla öyle çok canlı bir atmosferde tanışmıştım. Hem doğanın yeniden yaşama durduğu o tarifsiz bahar havası hem de pratik görev alanlarına gitmek üzere olmanın verdiği heyecan ve çoşku birbirini tamamlıyordu. Hepimizin gözleri, kışın aldığımız eğitim ve yoğunlaşmanın da etkisiyle ışıl ışıldı. Bizi sarmayalan bu atmosfer orada bulunan tüm arkadaşları adeta büyülemiş, etkisine almıştı. Öylesine kolektif bir coşku vardı ki adeta hepimizin nabzı tek yürekte atıyordu.

Böyle ortamlarda arkadaşlıkların anlamı farklı olur, daha doğrusu zirveleşir. O an o kadar anlamlı duygu ve düşünceleri paylaşmak tarifsiz bir mutluluk yaratır. İnsan o an işte mutluluk denen duygunun somutlaşması budur der kendine. Tabii böylesine yoğun bir ortamın oluşmasında ortak bir davanın birer militanı olarak, mekanlar ayrı ve uzak olsa da ortak bir ruhla ortak idealleri hayata geçirmek için harekete geçiyor olmanın verdiği sevinç vardır. Aynı zamanda böyle anların içinde saklı bir hüzün de vardır: Birçok arkadaşla bir daha görüşememe ihtimali ince bir sızı salar insanın yüreğine. O an bunu açıktan itiraf etmesek de belki bu hissediş içinde bulunulan anı dolu dolu yaşamaya ve o kadar büyük anlamlar sığdırmaya sevkediyordu bizi. Ama biz umuda sarılmayı tercih ederdik hep böyle anlarda. Büyük buluşmalar içindi bu ayrılıklar. Daha da büyümüş ve ideallerimizi daha büyütmüş olarak kavuşacaktık tekrar.

Akif arkadaş da eminim o an aynı şeyleri düşünüyor ve aynı duyguları yaşıyordu. Çünkü onun çoşkusu, yüzündeki sevinç, heyecanı, morali elle tutulacak kadar somuttu o an. Kuzey alanına özellikle de Botan'a gideceği için, içi içine sığmıyordu. Kuzey sevdası Akif arkadaşta çok farklıydı. *"Kuzey'e gideceğim için kendimi Önderliğe daha yakın hissediyorum"* diyordu.

Güneybatı Kürdistanlı bir arkadaş olmasına rağmen Akif arkadaşın Kuzey sevdası, onun yurtseverlik ve ulusal bilinç düzeyini gösteriyordu. Evet, görmemiş olmasına rağmen Kürdistan'ın her alanına aşıktı ve bağlıydı. Bir an önce Kuzey'e gitmek, savaşın en sıcak alanında bulunmak istiyordu. Çünkü o Önderliğin ve özgürlük mücadelesinin kendi halkı ve insanlık için ne kadar büyük bir şans olduğunu sezmişti ve bir an önce bu mücadelenin orta yerinde bulunmak, bir emek ve yaratım sahibi olmak istiyordu. Kendini de yeniden yaratmanın, güzelleştirmenin savaşmaktan ve emek harcamaktan geçtiğini kavramıştı. Bir taraftan düşmana karşı savaşarak halkın üzerindeki sömürü çarkını kırmak bir taraftan da sömürgeciliğin kendi kişiliğinde yarattığı etkileri aşmak için en uygun alanın Kuzey sahası olduğunu düşünüyordu. Genç yaşına rağmen bunun bilincini ve iradesini yaratmıştı kendinde.

Akif arkadaş Kuzey'de ilk olarak Kato alanına gider. Oraya geçer geçmez duruşuyla, emeği, çabası ve fedakarlığıyla Katolardaki yapı içinde en canlı ve sevilen arkadaşlardan biri olur. O da Katoları çok sevmişti. Ovada, başka bir ülkenin şehrinde büyümüştü kendisi ve bundandır ki dağların onun için ayrı bir gizemi vardı. Ovanın yeknesaklığına karşın dağlarda her şey

daha değişken, daha canlı, daha hareketli, ve renkliydi. Dağların her şeyi farklıydı. Güneşin doğuşundan, batışına, rüzgarın esintisinden, yağmur yağışına, havası, suyuna, her şeyine kadar bir başka güzeldi dağların.

Kato da bir başkaydı Botan coğrafyasında. Botan'da bazı alanlar gerillayı ağaç ve ormanlarıyla kucaklar, bazı alanlarda ise coğrafya heybetli kayalıklarıyla, sert arazisiyle bağrına basar, korurdu gerillayı. Kato da sert, kayalık bir araziye sahipti. Göklere ulaşmak istercesine mağrur başını uzatmış bir deve benziyordu. Bu yücelerdeki labirent gibi kuytuluklar gerillanın kendini en çok güvende hissettiği meskenlerdi.

Akif arkadaş artık Kato'yu iyi tanımıştı. Dostu, evladı olmuştu Kato'nun. Artık orası ona meskendi, oralıydı. Bu dağın asiliği belki de yüreğinde gizli kalmış asiliğin aynası olmuştu. Ondandır bu kadar kısa zamanda bu kadar uyum sağlaması, bağlanması bu topraklara.

Pratiğe de aynı sıcaklık ve hesapsızlıkla katılıyordu. Akif arkadaş çok genç bir arkadaş olmasına rağmen yol yürüyüşünde olsun, pratik işlerde olsun ve eylemlerde olsun üstün bir sorumluluk ve fedakarlık gösteriyordu. Hem kendi sorumluluk ve görevlerini eksiksiz yerine getiriyor hem de yoldaşlarına her konuda yardımcı oluyordu. Bir yoldaşına yardım etmek onun en büyük moral kaynaklarından biriydi. Bu yaklaşımıyla da genç bir arkadaş olarak diğer yoldaşlarına moral veriyordu. Yaşam duruşunda ve katılımında örnek olan bir arkadaştı.

Akif arkadaş en son Besta alanına geçmişti. Orada tim komutanıydı. Orada da her zaman yaşamda da savaşta da en önde yer alırdı. Üstün bir fedakarlığa sahip bir arkadaştı. Yoldaşlığa bağlılığı çok güçlüydü. Kendisinden önce yoldaşlarını düşünürdü Duygu ve düşüncede çok güçlü bir arkadaştı ve bunları birleştirerek yaşamsallaştırmada ustaydı. Bunlar aynı zamanda bize bıraktığı bir vasiyet ve kendimizde yaşamsallaştırmamız gereken özellikler ve değerlerdir.

Akif yoldaşın bir çocuk kadar temiz yüreğini ve bir bilge kadar olgun düşünce gücünü yaşamımızda her zaman örnek alacağız.

Mücadele arkadaşları

Sorxwin Ciwan MUNZUR Akif WELAT

ŞARÊ

Çend sal û zeman
Çend dem û dewran
Geh li ser rûyê asîmana
Stêrka ciwan
Geh jî, li heyva çarde şevî dibî perperok
Car ji guleke xemilandî.
Hesreta dîtina te, bûye silaveke evînê
Di çavên min de,
Wekî pêlên buhara dînik
Axê ji erdê didizin
Li ser rûyê min dibin qermîçek
Kurên ku dihesînin
Carina te dibînim
Carina jî wekî şevên Nîsanê
Baran dibare
Û şev reş û tarî dibe
Ez xwe jî nabînim
Ma nebes e dîlbera min!?
Qet çênabe.... tenê.
Were xewnên min
Xemê necivîne,
Awirên te hêşta di dilê min de,
Wekî dûjehê qeş dibin.
Lê tenê xatirên,
Çavên min ji bêxewiyê
Bûne pizotên agirê çirakê
Li bin siya evînê
Di avên dijmin de,
Bûye xewneke dost
Ma ne bes e!...
Ji mehkûmên azadiyê re
Şevekê bibe mêvan,
Hêviya li bin tavê.

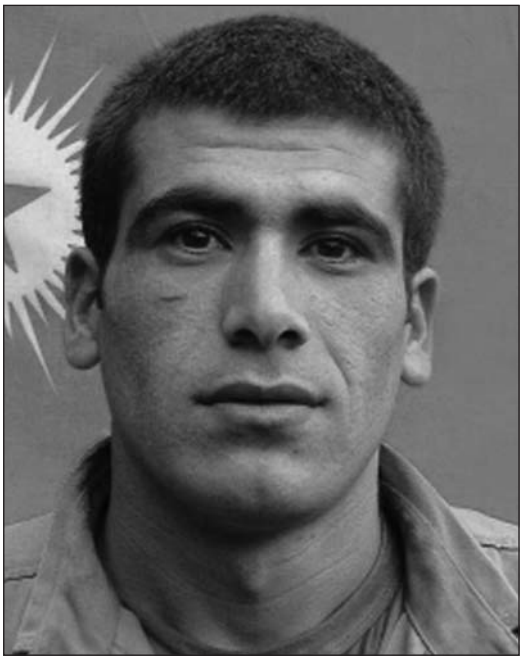
Şehîd Rêzan LUGMAN
11-09-2000

ACIYA KURŞUN İŞLEMEZ

"Bu kadar şehidin değerini mutlaka takdir edeceğiz"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Gaffari AĞAN**
Kod adı: **Agır URFA**
Doğum yeri ve tarihi: **Bozova, 1980**
Katılım tarihi: **1999, Avrupa**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Haziran 2006, Merivan-Doğu Kürdistan**

Sabrın çalkalanıp taştığı sulardadır
Çığlıklarla parçalanmış uykularda
Buruşturulup atılmış aşklarda
Ve çalınmış mutluluklardadır
Ses ile yürek
Büyük rüzgarların o yanık şarkısı
Hala yükselir içimizden dağılır
Coşkunun doruklarında sürer yankısı

İlk kurban adanırken bir nehire
Korkunun ilk nişanında başlamıştır
Gözyaşının ilk damlasından kalma
yaslı baharlarla gelmiştir bugüne
Kanla yazılan yasalarla
Açlığın otağ kurduğu sabahlara
Ve sonuçsuz kalan ahlarla gelmiştir
Acıya kurşun işlemez artık
ölüm bile bu acıyı cellat bilmiştir

Yok bundan böyle ter yarası
Zincir tusaklığı ve sabır
Kırbaç yalvartması sessizliğin

Can pazarı ve kahır yok
Her şey yaşanan şu gün gibi gerçek
Adımız halk olduğu günden beri
Bir direnç olmuştur bizde sevinçler
Şimdi acının her kuraklığında
Onlar
Yüreğimizin ovalarına çiselenirler

Boşuna değil bu ölürcesine sevmek
Ve ölürken bile yürümek
Boşuna değil
Hep yatağı olduk tarihin ırmağının
Yenilgilerle durulmanın
Zaferlerle köpürüp kabarmanın

Ama hiç bir zaman
Anası olamadık geçmişi doğurmanın

Yıdızlar ve sular tanıktır
aç ve kavruk bir memeden
Direnmeyi yudum yudum emen
Bir çocuk gibi öğrendik
Ve direndik
Ordular kurduk türkü renklerinden
Bütün ağıtları bir hücumda yendik
Acıya kurşun işlemez artık
Biz yaşamayı zulümsüz sevdik

Adnan Yücel

"Eğer biz yaşamı alt düzeyde bir kavrayışa götürmüyorsak, bir toplumu yeniden yaratmak ve devrimci bir tarzda üretmek gibi bir amaçla yola çıkmışsak; bu amaçların içinde en değerli varlığın ve de gerçek yaşayanların şehitler olduğunu kabul edeceğiz"

Rêber Apo

Özgürlük kelebeği

"Zilan eylemliliği düşmanın sınır tanımayan, kendini hiçbir kurala bağlı hissetmeyen politikalarına karşı bir cevaptır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Letîfe SELAMET**

Kod adı: **Zilan PEPULE**

Doğum yeri ve tarihi: **Urmiye, 1983**

Katılım tarihi: **1999, Şehidan**

Şehadet tarihi ve yeri: **30 Haziran 2006, Asos-Merivan**

Zilan Pepule özgürlüğe tutkuyla bağlanmış, Tanrıça Zilan'dan aldığı özgürlük mirasına sahiplenmiş, bir Kürt genç kızıydı. Özgürlük sevdalısı, tutkunu bir gerillaydı. O, soyadını verdiği bir özgürlük kelebeği olmayı başarandı.

Tarih her zaman olduğu gibi yeniden çelişkilerin en yoğun yaşandığı yerde çözülüşe doğru ilerliyordu. İran da kadın karanlıkların içine gömülerek yok sayılıp, iliklerine kadar kölelik ruhuyla ve düşüncesiyle yoğruluyordu. İran rejimi toplumu ve özelde kadını çepeçevre sarıyor, zincirlere vuruyor, özgürlük düşüncesinin zihinlerde yer bulmasına asla izin vermiyordu. Kölelik en başta kadına içselleştirilmeye çalışılıyordu. Çelişkilerin yoğunlaştığı yerde çatışmaların gelişmesi ise bir kaçınılmazlık olarak kendisi dayatacaktır. Köleliğin dayatıldığı, zulmün ve sömürünün hat safhaya ulaştığı bu zeminde ve rejimde özgürlük istemine dayalı iradeli çıkışlar gelişecektir. Sömürünün ve zulmün olduğu yerde özgürlük filizleri boy vermeye devam edecektir.

Bu gerçekten yola çıkarak Apocu özgürlük düşüncesinin ve ruhunun Doğu Kürdistan'da boy vermesiyle, giderek bir örgütlülüğe dönüşen mücadele büyük bir direnç kazanacaktır.

Bilindiği üzere İran'da, her yıl binlerce kadın kendisini yakarak bu sisteme karşı tepkisini dillendirmektedir. Kadınlar bu sistem içerisinde sömürülmekte ve yaşam kadın için bir zindana dönüşmekle kalmayıp, küfür, dayak, işkence, tecavüz ve katletme erkek için olumlu bir meziyet haline gelmektedir. Özcesi İran'da kadın olmak en büyük günah olmuştur.

Evet, Zilan böylesi bir sistem ve toplumsal gerçeklik içerisinde Doğu Kürdistan'ın Urmiye kentinde 1983 yılında her şeyden habersiz gülümseyerek gözlerini dünyaya açar.

Zilan yoldaş, büyüdükçe içinde yaşadığı çelişkilerin farkına varmaya başlar, gülümseyişlerinden hiçbir şey kaybetmeden. Böylesine ağır ve çekilmez baskı cenderesine rağmen o, bir bebenin annesinin memelerine sarılması gibi yaşama büyük bir coşku ve aşkla sarılır.

Yurtsever bir ailenin kızıdır. Oldukça kıvrak ve zeki bir yapıya sahiptir. Kabına sığmaz, zapt edilmez, cıva gibi yapısıyla, yaşam dolu coşkusuyla, bilmeye, öğrenmeye olan merakıyla tam da bir özgürlük sevdalısıdır. Dıştan dayatılan geri kalıplara boyun eğmeyen ve bunlara karşı öfke dolu mücadeleci yapısıyla çok küçük yaşlarda dahi asi karakteri gözler önündedir. O bunu, kendi oyunlarında ve arkadaşlık ilişkilerinde geliştirmeye çalışır. O küçük yaşlarda özgürlük hayallerini ancak oyunlarında ve kurduğu arkadaşlıklarda geliştirebiliyordu. Ama böylesine dar ve sınırlı bir alanda olan özgürlük ona, okyanustan bir damla gibi geliyor ve sınırsız özgürlük arayışlarına giriyordu.

İçinde şekillendiği aile, tüm baskı, sindirme ve asimilasyon politikalarına rağmen derin yurtseverlik özlerini koruyan, gelişen özgürlük mücadelesine güçlerince katkı sunmaya çalışan bir ailedir. Dar, kapalı ve feodal bir yapıya sahip olsalar da, neolitik özellikler ve Zerdüştlük kültürünün kısmen de olsa izleri onları, diğer ailelerden farklı kılmaktadır. Babası Şikak aşiretindendir. Hümanist ve duygusaldır. Babası ağa geleneğinden gelir. Zilan yoldaş babasında var olan bu duygusal karakterin zaman zaman ailenin gelişimini zorladığını vurgular. Annesi ise Bradost aşiretindendir. Ailenin tek kızıdır. Zilan yoldaş *"Annem otoriter ve zeki bir kadındır. Okula gitmemesine rağmen tahlil etme ve çözümlemede çok güçlüdür. Ailenin ve akrabaların sorunlarına çözüm getirebiliyordu. Babasından özel eğitim gördüğü için erkek karakterli bir kadındı. Bunun için hem ailede hem de komşu ve akrabalar içerisinde farklı bir yeri vardı. Evin maddi ve manevi değerlerinin hakimiyetini kendi etkisi altına almıştı."*

Zilan yoldaşın şekillenmesinde önemli bir rol sahibi olan aile fertlerinden biri de ablası olmaktadır. Zilan yoldaş ablası için *"ablam hiç birimizin cesaret etmediği çıkışları yapıyordu. İlkokulu okumasına rağmen kendisini farklı bir biçimde yetiştirebilmişti. Hemşirelik yapmış, el sanatlarını geliştirmişti. İran kadını üzerinde araştırmaları da vardı. Bu vesile ile kadınları etrafında toplayıp örgütleyebiliyordu."* Zilan yoldaş İran'da kadının özgürce yaşayamadığını, bir arayış istemi olsa da elinden pek bir şey gelmediğini ve İranlı bir genç kız için en azından tahsilin, bilinçlenmenin silah kadar

önemli olduğunu vurgulardı. Dünyada hakim olan mevcut sisteme kadın olarak katlanmak zor olduğu gibi İran'da kadın olarak özellikle de Kürt kadını olarak yaşamanın daha da zor olduğunun oldukça bilincindedir. Zilan yoldaş ablasıyla yaptığı tartışmalarda kadının içinde bulunduğu gerçeği anlamlandırmaya çalışıyor. Ablasının kadın karşısındaki duyarlılığı Zilan yoldaşta önemli bir gelişim yaratıyor. Ablasıyla yaptığı tartışmalar bu eksende zamanla gelişir. Bunun, özgürlük arayışında olan her kadın gibi Zilan yoldaş da artık farkındadır. Ancak bunu o gerçeklik içinde yaşayan bir kadın olarak Zilan kendinde bir bilince dönüştürür. Çünkü an be an, her gün, her saat, her dakika bütün çıplaklığıyla yaşar bu gerçekliği. Ömrünün sonuna kadar yaşamaya mahkum bırakıldığı boğucu gerçekliği kabul etmez ve arayışları yoğunlaştıkça yoğunlaşır. Zilan bu gerçeğe başkaldırarak, özgürlük dağlarında bunun mücadelesine tüm benliğiyle sarılır.

Zilan yoldaş *"okul sürecimi tahlil etmek ve göz önünden geçirmeyi önemli buluyorum. Çünkü okul sistemi çocukluk ve gençlik üzerinde çok büyük bir etki yaratıyor. Bu eğitim sistemlerinde insanları iradesizleştiren ve dine bağımlılık yaratan özel savaşla asimilasyona uğrayan insanlar yaratıyor."* Sistem düşünüp sorgulayabilecek beyne, duyumsayabilecek yüreğe, yine haykırabilecek dile pranga misali dolamıştır kara örtüleri. Yaşamın her ayrıntısında, kara çarşaf zihniyetinin belirlediği sınırları vardır kadının. Bu sınırlar belirlemiştir; kadının nasıl yaşayacağını, nasıl düşüneceğini, nasıl soluyacağını, nasıl oturup, nasıl kalkacağını, nasıl yiyip nasıl içeceğini, nasıl giyineceğini. "Neden böyle yaşıyorum" sorusu yasaklanmıştır kendisine yüz yıllardır. Sormaya kalktığında bu soruyu, şeriat geleneklerinin keskin kılıcının narin boynunu keseceğinin oldukça bilincindedir İran'da yaşayan kadın. Geçmişte kabullenmiş gibi inanmış gibi görünürdü hep, ama içten içe de büyük isyanlarla kaynardı beyni ve yüreği kadının. İşte bu anlamda Zilan yoldaş bu isyanın somut ifadesi olmuştur. Zilan yoldaş Apocu felsefe ve kadın özgürlük ideolojisi ile tanışma ve cesaretlenme sürecini yaşayarak bunu direnişiyle taçlandırmıştır.

Uyuşturulmuş bir toplumda soru sormaksızın yaşamaya mahkum olmuş bir insan tiplemesidir yaratılmak istenen bu sistemde. Özgürlüğün ilk adımı olan bilmeyi yasaklamıştır bu sistem.

Ve Zilan bunun farkındadır. Önder Apo'nun belirttiği gibi *"bilmek sorumluluk getirir"* sözünü pratikleştirmeyi bilen yoldaş olur. Bildiğini saklamak ve uygulamamak, insanın en büyük ihanetidir kendi kendisine. Zilan bildikçe içi içine sığmaz bir yoldaş olur. Bildiğinin, bilincine vardığı gerçeğin hakkını vererek yaşamak isteyen bir yürüyüşün sahibi olma çabası içerisine girer.

"Özgürlük bedelsiz olmaz" bilincinin verdiği büyük bir cesaretle bir bir adımlar yaşamı. İşte Zilan özgürlüğe cesaretlenen görkemli kadınların öncülüğüne soyunur. Sistemin, okul sıralarında verdikleriyle yetinmeyi değil, özgür bir yaşamda karar kılmayı, karar sahibi olmayı seçer Zilan…

"İlkokulu başarı ile bitirdim. Birinci olmak için çok çaba veriyordum. Bu başarım öğretmenlerimin bana bir Kürt kızı olarak yaklaşımlarını belirliyordu. Okulda arkadaşlarım ders yüzünden dayak yedikleri zaman çok zoruma gidiyordu. Onların başarmaları için de çok çaba harcıyordum. Hiçbir zaman kendimi onlardan ayrı görmedim. Bunu ne maddi anlamda ne de okuldaki başarımla yapıyordum. Bütün çocuklar ile ilişki kurmaya çalışıyordum. Bu nedenle öğretmenlerim beni örnek olarak gösteriyorlardı. Bu süreçte devrimcilik ve yurt severlik duygularım gelişiyordu." Ailede var olan bu olumlu özellikler ve mücadele ile olan ilişkileri, Zilan arkadaşın özgürlük istem ve taleplerine olumlu katkılar yapmıştı. Mevcut zeminde özgürlük hayal ve özlemlerini gerçekleştirme imkanı bulamayacağının farkındaydı. Bunun da ötesinde sorunun bireysel olmadığını, toplumsal ve sistemsel olduğunu fark eder. Çözümün ise güçlü özgürlük ideolojisiyle, güçlü bir toplumsal örgütlenmeden geçtiğini kavrar. Toprağına ve halkına karşı duyduğu derin bağlılık ve sevgi, kadın özgürlüğüne olan tutkusu onu özgürlük mekanları olan dağlara yöneltmiş, özgürlük savaşçılarının saflarında yer alma yönünde kararlaştırmıştır.

1997 yılında Xakurke'den partiye katılmak ister. Bu onun ilk ciddi eylem yılı olarak tarihine geçmekteydi. Fakat dağlara çıktığı zaman yaşının küçük olması ve ailesinin devletin yoğun baskılarına maruz kalması nedeniyle geri eve gönderilmesi özgürlük eylemini kesintiye uğratır. Özgürlük mekanlarından ve mücadele etme imkanlarından uzak düşürür. Ancak evde kaldığı müddetçe özgürlük ateşi yüreğinde yanmaya devam eder. Fikir olarak büyümüş olsa bile, yaş olarak bir an evvel büyümek için adeta dört elle asılmış, iple çekmektedir zamanı. 1999 yılında uluslararası komployla Önder Apo'nun esaret altına alınmasıyla artık daha fazla evde kalamayacağına karar verir. Zilan yoldaş katılım sürecini raporunda şu cümlelerle ifade eder: *"Bu süreçte ya katılacaktım ya da kendimi öldürecektim. Kendimi bu sistemden kurtarma arayışına girdim. Komplo ile beraber Kürtler ve sistem için bir tarih açıldı. Grup grup gençler katıldı.*

Bu benim için bir fırsat oldu ve tekrar katıldım. Artık evdeyken yaşam istemim ve umudum kalmamıştı. Yaşayacaksam Önderlik için yaşayacaktım. Öleceksem de Önderlik için ve özgürlük uğruna yol alacaktım. Tekrardan partiye katıldığımda özgürlüğüme kavuşmuştum. Bundan sonra da yaşam gerekçem Önderlik olacaktı." Çünkü bundan sonra evde kalmak onun için hayallerine ihanetle eş anlama gelecekti. Hiçbir engel ve gerekçe artık onu sevdasından alıkoyamayacaktı. Coşkun bir nehir gibi akarak var olan bentleri bir bir aşacaktı. Bunda kararlıydı. Bu kararlılığını 1999 yılında evden, aileden ve sistemden koparak somutlaştırır ve özlemini derinden çektiği dağlara Şehidan üzerinden çıkış yapar.

Gerilla saflarına katıldığı ilk süreçlerde bile hiç yabancılık çekmedi. Neşe ve azim dolu duruşuyla, durup dinlenmeden sergilediği çabasıyla çevrenin dikkatini hep üzerine çekiyordu. Kendi bireysel gelişim ve eğitimine önem verdiği kadar, yanında bulunan kadın arkadaşlarının da eğitimine önem vermekte ve genel çalışmalardan fırsat buldukça onlarla ilgilenmeye çalışmaktaydı. O, özgürleşmenin gelişkin beyin ve yüreklerden geçtiğinin farkındaydı. Apocu çağdaş felsefe ve ideolojiye bunca önem vermesinin nedeni de buydu. Sürekli okuyor, araştırma ve incelemeler yaparak çağın bilgeliği sınırlarına ulaşmak için özenle büyük bir çaba içerisinde oluyordu. Özgürlük kavramı üzerine her fırsatta arkadaş ortamında tartışma açıyor ve bunları yaşamda pratikleştirmenin yollarını arıyordu. Bu çabalarıyla amacı hayallerindeki özgür, iradeli, güzel ve estetik kadına ulaşmaktı. Çünkü içinden geldiği Doğu Kürdistan toplumunda kadınının çektiği acıların sızısını çok derinden hissediyor ve bu da onu özgürleşme için güçlü arayışlara yöneltiyordu. Kendisini Kadın özgürlük ideolojisiyle güçlendirmek ve çözümü en başta kendisinde gerçekleştirmek istiyordu.

Gerillada Şehidan, Zagros, Gare ve Kandil alanlarında önce askeri güçlerde daha sonrada fedai güçlerinde yer alır. Bir süre bu alanlarda kaldıktan sonra kendisini Kadın özgürlük ideolojisiyle güçlendirmek ve çözümü kendisinde gerçekleştirmek ister. Bundan dolayı 2003 yılında PAJK eğitimi almak için başvurusunu gerçekleştirir. Özgür yaşam felsefesinin büyük iddia ve kararlılığıyla kendini aday gösterir. Katılımını Zeynep Kınacılarla, Semalarla ve daha nice şehit yoldaşlarıyla kesiştirerek güçlendirmek ve ardılı olduğu yoldaşlarının özgürlük mücadelesine sahip çıkma kararlılığını daha da keskinleştirmek ister. Yolu özgürlük aşkından geçen her kadının bir gün bu kesişen noktada mutlaka buluşacağını bilircesine…

PAJK eğitim şubesinde bir devre eğitime katılır. Özgürlük arayışlarını ve çabalarını giderek derinleştirmeye ve somut projelere dönüştürmeye büyük çaba ve özen gösterir. Dönem dönem basın ve halk örgütlenmesi çalışmalarına

katılır. Bu çalışmalar içerisinde ek olarak kadına yönelik derinleşmelerini somut projelere dönüştürmeye dönük bir uğraş içinde olur. Doğu Kürdistan kadın tarihini tüm yönleriyle araştırıp kaleme alan bir broşür çalışması yürütür. Yine Önderliğin kadın eksenli yeni paradigması temelinde ''Pepule'' adında bir proje çalışmasına büyük bir aşkla yönelir.

Pepule, Soranca'da kelebek anlamına gelir. Kelebek, Zilan yoldaş için özgürlüğün ifadesidir. Pepule çalışmasına aşk düzeyinde sarılır ve daha önce aldığı Che Guevara soyadından vazgeçip Pepule soyadını alır. Pepule için Zilan arkadaşın şu sözleri, O'nun buna yüklediği anlamı da ifade eder. *"Pepule eşqa azadiye yi. Agir, xweşikbuna weyi. Firina we gerine mine. Şewitandina we jî azadîya mine."* Yani kelebek özgürlük aşkıdır, ateşte yanması da benim özgürlüğümdür demektedir. Yine kelebek hiç kimseye, bir mekana ait değil, sınırsızca uçar ve ateşin bilgeliğine kendini yakma pahasına ateşin içine dalarak ulaşır. O, bu sınırsızlığı ve özgür iradeyi, özürlük ateşiyle dansa tutuşmayı sevmişti.

PAJK yeniden yapılanma aday üyelik başvurusunu yaptığı raporunda *"Önderlik gerçeğiyle tanıştıkça, kişilik, sınıf ve cins mücadelesinin birlikte yürütülmesi gerektiği bilincine vardım, özgürlüğün ve kurtuluşun sadece tek yoldan ve tek mücadeleden geçmediğini gördüm. Birçok alanda ve hiçbirisini geri plana itmeden paralel olarak yürütülmesi gerektiğini anladım. Bu ise derin bir ideolojik birikimi ve özgürlük çizgisinde ısrar etmeyi gerekli kılıyor. Her şeyden önce yapılması gereken zihniyet, vicdan devrimini gerçekleştirmek ve böylece demokratik ekolojik bir topluma ulaşmak için, kişiliğimizden tutalım kullanacağımız yol ve yöntemlere kadar kendimizi yeniden yapılandırmalıyız"* sözleriyle derin kavrayış düzeyini ortaya koyar.

Zilan yoldaş aynı zamanda Doğu Kürdistan'da ilk kadın katılımları arasında yer alan yoldaşlardandır. Bu anlamda böyle bir özgünlüğü de vardır. Kendisi de böyle bir özgünlüğün farkında olup, bu temelde sorumlu yaklaşım sergiler. Kendi katılımının anlamını zenginleştirir. Doğu Kürdistan'daki kadın devrimi açısından katılımına çok güçlü bir misyon biçer. Halk mücadelesinin militanlığında sonuna kadar iddia sahibi olan ve ona göre hareket etmeye çalışan Zilan yoldaş, büyük bir azimle özgürlük ideolojisini halka ve özellikle kadınlara kavratmaya çalışır. Ona düşen öncülük misyonunun bilinciyle pratikte bu rolünü oynamaya çalışır

Zilan yoldaş, kadın özgürlük ideolojisi ve yaşam felsefesinin bilincinde olmanın tadını da, zorluğunu da bilerek pratiğe yönelir. Kadınların özgürlük ideolojisi etrafında birliğini sağlama azmiyle, beş bin yıldır paramparça edilmiş kadın gerçekliğini bütünleştirmek ve bir adım daha özgürlüğe yakınlaştırmak için İran parça örgütlemesinde yer almak için öneride bulunur. Her gün katledilen, kendi canına kıyan, intihara sürüklenen kadınların sorunlarına, dertlerine çözüm bulmak için yoğun bir pratik çalışmaya yönelmek gerektiğini vurgular. Bu vahşete maruz kalan kadınları kurtarmak, bir nebze de olsa destek olabilmek istediğini her defasında dile getirerek büyük bir sorumlulukla çalışmalara katılır. Böylesi bir sorumluluk bilinciyle Zilan yoldaş Doğu Kürdistan'ın Asos bölgesinde bulunan Merivan mıntıkası kırsalında silahlı propaganda çalışmalarına katılır. Genel çalışmaların yanı sıra özelde kadına ulaşmak, özgürlük bilincini geliştirmek için yoğun bir çaba içerinde olur. Doğu Kürdistan kadınının özgürleştirilmesi onun için kutsal bir görev olur. Çalışma alanına giderken sarf ettiği şu sözler bunun en güzel ifadesidir. *"O kadınları özgürleştirmek benim temel bir görevimdir. Bunu yapamazsam volkan gibi patlarım."*

Son olarak 30 Haziran günü bir grup, YJRK'li arkadaşın öncülüğünde başlatılan, Zeynep Kınacı-Zilan yoldaşın eyleminin yıl dönümü vesilesiyle anma etkinlikleri için köye kadınlara toplantı yapmak için gider. 29 Haziran akşamıdır.

Yani Tanrıça Zilan'ın görkemli eylemini gerçekleştirme hazırlığında ve heyecanında olduğu 10 yıl öncekiyle aynı akşam. 30 Haziran sabahını yani özgürlük piminin çekildiği sabahı, Tanrıça Zilan'ın Tanrıçalık ruhunu kadınlara anlatma heyecanı içerisindedir…

Beş bin yıldır kadının özgürlük yoluna pusu kuranlar, kurmuşlardı yine büyük bir acımasızlıkla ölüm tuzağını. Bu onun yapmış olduğu son kutsal görevi olacaktı. Toplantı öncesinde yerel ihanetçi grup tarafından İran istihbarat güçlerine ihbar yapılmış ve köyün etrafına hainceı pusular atılmıştır. Toplantıyı yapan grubun güvenliği için bir grup gerilla takviye edilmiş ancak, toplantının bitimi ardından köyden çıkarken YJRK'li gerillalar İran askeri güçleriyle çatışmaya girer.

Zeynep Kınacı yoldaşın fedai eylemini anma etkinlikleri İran devlet güçlerinin saldırısıyla, çatışmaya dönüşür. Bu çatışmada Zilan yoldaşla birlikte birkaç arkadaş yaralanır. Yaralı arkadaşlar bir yere saklanır. Zilan arkadaş, saklandığı yerde şehit düşer. 2 gün sonra, İran devlet güçleri, Zilan yoldaşın cenazesini arabanın arkasına bağlayıp, halkın içinde dolaştırılır. Bu insanlık dışı vahşi olaya halk büyük bir tepki gösterir.

Zilan yoldaşa kurulan ölüm tuzağı, mücadele azmini azaltmadı. Kadınlarda daha fazla Zilanca yaşama aşkını büyüttü. Yüzlerce, binlerce kadın artık Zilan arkadaşın şehadeti sonrasında özgürlük aşkıyla mücadeleye akın akın gelmekte. Zilan'ı anma gününde Zilan Pepule toprak ananın kucağına bırakmıştı kendini. Her iki Zilan'ın buluştuğu nokta özgürlük ruhuna olan tutkularıydı. Ve tam 10 yıl sonra bu özgürlük tutkusu farklı bir mekanda Zilanca bir yücelmeği daha açığa çıkardı.

Çünkü o ruhunu, özgürlüğe olan bilinçli tutkusunu, eylemciliğini, fedailik ve direnişçiliğini Zilan gerçeğinden almıştı. Zilan ismini almakla, Zilan kişiliğine ulaşmayı amaç edinmişti. Zilanca yaşamaya aşkla sarılışını, coşkuyla çalışmalara girişini, özgür ve iradeli kadın duruşunu hep örnek almış bunu kendisinde yaşamsallaştırarak Doğu Kürdistanlı kadınlara öncülüğe soyunmuştu.

Özgürlük kelebeği Zilan Pepule yoldaş aynı zamanda PAJK'ta yeniden yapılanmanın ilk şehididir. Bu anlamda, Zilan arkadaşın şehadeti Doğu Kürdistan'daki Kadın devrimi açısından büyük bir açılım yarattı. Zilan adının anlamına göre yaşamak, eyleme geçmek ve militanca bir duruşa sahip olmak için kendisine kadın devrimi içerisinde misyon ve rol biçti.

Özgürlük kelebeği Zilan, yüreğinde yanan özgürlük ateşiyle ışıl ışıl parıldayan yıldız gözleriyle hep yüreğimizde olacak ve bizlere yol gösterecektir.

Arya Andok

Tazecik bir fidan: ZİLAN

Zagroslar'da tanıdım ilk Zilan'ı. Üç yıl beraber kaldık. Hani gidenin ardından öyle süslü sözler söylemek değil ama tanıdığım ve bildiğim kadarıyla Zilan'ı anlatmak isterim. Zaten Zilan'ın öyle süslü sözlere ihtiyacı yoktu. Onun sadeliğine, doğallığına yakışır sözlerle olmalı onu anlatmak. Bunlar da ne kadar yeter bilmiyorum, bildiğim onun gibi birini tanımış olmaktan büyük mutluluk duyduğum ve onunla dağlarımızda gerilla olarak aynı saflarda bulunmaktan onur duyduğumdur. Ve yine bildiğim, onun gibi bir yoldaşı kaybetmiş olmanın büyük keder ve acısını bir o kadar yaşadığımdır.

İlk gelişini hatırlıyorum; Zagroslar'a gelmiş olmak onda büyük bir coşku yaratmıştı. Zagroslar'ın muhteşem görkemi karşısında büyülenmiş gibiydi. İskender'in aşamadığı dağları, şimdi biz en zirvesine kadar adımlıyoruz diyordu. Gerillada yeni olmanın vermiş olduğu merakla her şeyi soruyor, her şeyi çabucak öğrenmek istiyordu. Bazen öyle olurdu ki sorularıyla bizi bıktırırdı. Canlı, kıpır kıpır bir yerde duramazdı. Neşeli, hayat doluydu. Bulunduğu her ortamda mutlaka varlığını hissettirir, o ortamın moral kaynağı olurdu. Her işe gönüllü talip olur, çevresindeki arkadaşları da kendisiyle birlikte harekete geçirirdi. Tartışmaları ve şakalarıyla arkadaşlara moral verir, onları motive ederdi. Mangada, takımda olmadığı zamanlar yokluğunu hemen hissederdiniz. Onun yanında asla sıkılmazdınız, mutlaka anlatacak bir şeyler bulur hemen bir sohbet ortamı oluştururdu. Bazen beş yaşında bir çocuk, bazen de yaşını başını almış olgun bilge bir insan… Her an şaşırtırdı. Öyle anlar olurdu ki, ciddi bir şeyler mi anlatıyor yoksa yine esprimi yapıyor kestiremezdi insan.

Onun en önemli özelliği; yoldaşlığa verdiği değerdi. Yoldaşlıkta hiçbir kaygı, hiçbir fark gözetmeksizin paylaşırdı. Yaşama katılımı da bu temeldeydi. İlişkilerinde, yaptığı işlerde hesapsızca bir katılımı vardı. *"Yaşam hesapsız olmalı. Onun bunun hesabını yapmaya kalkarsak, niçin yaşadığımızı unuturuz. Oysa yaşadığımız her ana sığdırmamız gereken o kadar çok şey var ki…"* der ve öyle yaşardı. Her anı anlamlandırmak, dolu dolu yaşamak ve yaşamının sonuna geldiğinde gönül rahatlığıyla ben yaşadığım zamanı iyi yaşadım demektir önemli olan. İnanıyorum ki, sen gözlerini yumarken bu hayata, için rahattı Zilan. O kısacık hayatına, o bir kelebek ömrüne benzer ömrüne çok şey sığdırdın. Ve daha sığdıracak çok şey vardı yaşasaydın.

Dostluk anlayışında Önderliği esas alırdı. Sahte dostlar, dostluklar olmamalı derdi. Uzak düştüğü arkadaşlarını, dostlarının hep hatırlar, onları bulduğu her fırsatta arardı. Kurutulmuş dağ çiçeklerinden yaptığı kartlar olurdu. Özel günlerde bunları hem uzaktaki arkadaşlarına hem de çevresinde olan arkadaşlara verir, onları mutlu ederdi. Kimseyle arasında bir kırgınlık olmasını istemezdi. Her sorunun konuşarak, birbirini anlayarak çözüleceğine inanır, öyle de yapardı.

Partiye katıldığı günden beri bulunduğu her çalışmada üstlendiği görevleri yerine getirmede hiçbir tereddüt yaşamazdı. Severek, isteyerek ve başarıyı hedef alarak yürütürdü çalışmalarını.

Kültür sanata karşı özel bir ilgisi vardı. Bu konuda yetenekliydi ve hep bu yönünü

geliştirmek isterdi. Kürt kültürünün geliştirilmesi ve sanatsal olarak ilerletilmesi onun en büyük hayaliydi. Gerillada hazırlanan etkinliklerde mutlaka Zilan'ı görürdünüz. Bir tiyatro oyununda, bir skeçte, foklörde ya da bir koroda… Kendisi de küçük piyesler, skeçler yazardı. Sanata ilgi duyduğu kadar spora da ilgisi vardı. Voleybol ve futbol en sevdiği spor etkinlikleriydi. Nokta değişimlerinde yeni noktada ilk yaptığı şey bir voleybol sahası hazırlamak olurdu. Coşkuyla, zevkle oynardı. Bulunduğu takımı öyle bir coştururdu ki, o takımın kazanmaması imkansızlaşırdı.

Büyük bir yurtseverdi Zilan. Halka, halkın kültürüne saygılı ve bağlı biriydi. Kültürün toplumu geriye çeken gelenekler olmadığını, sürekli işlenerek, zenginleştirilerek geleceğe uzanan köprüler haline getirilmesi gerektiğini söylerdi. Kürt toplumunda gelenekler adına yaşanan geriliklerle mücadele edilmesini, özellikle de kadını köle konumuna düşüren bu gelenekleri aşmalı derdi. Kadının toplumda aktifleşmesinde, söz sahibi olmasında bu gelenekler büyük engeldi. Yaşadığı İran toplumunu bu anlamda iyi gözlemlemiş ve tahlil etmişti. Hem geleneklerin hem de dinin ağır baskısı altında yaşayan kadınların sorunlarını çözmek için toplumun demokratikleşmesi mücadelesi veren YJRK çalışmalarına katıldı.

Ne garip bir tecelli ki, ismini aldığı Zilan yoldaşı anma toplantısı ardından düşürüldüğü pusuda ölüm onu aldı bizden… İnanmak çok zor; Zilan gibi hayat dolu, gözleri geleceğe umutla bakan, neşeli, sürekli gülen birini ölümün almış olmasına inanmak gerçekten çok zor. O kadar uzaktı ki ölüm sana, ömrünün baharında, daha tazecik bir fidanken ve daha önünde gerçekleştirmeyi planladığın onca hayalin varken… Sen de katıldın kaybettiğimiz gencecik fidanlar kervanına.

Gülen, umutlu gözlerin mücadele yolumuzu aydınlatacak ışık olacaktır. Nasıl ki sen Zilan yoldaşın ismini alarak mücadelesini devam ettirdin, nice ardılın da senin gibi Zilanlaşarak bu mücadeleyi devam ettirecektir. Anın önünde saygıyla eğiliyorum.

Dersim Agiri

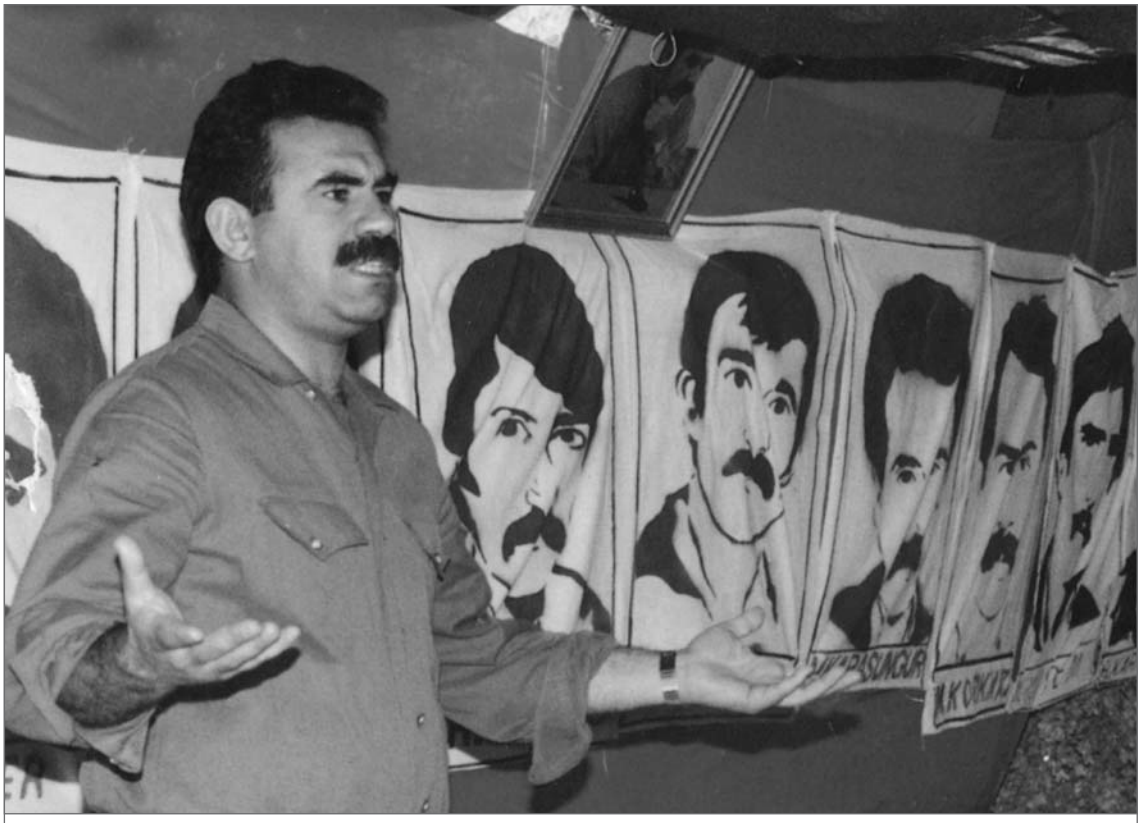
Hüzün yıldızlar kadar uzak
mutluluk, gözbebeklerin kadar yakın
sevdan damarlarında dolaşan kan gibi
sıcak ve kutsal olsun
yarım kaldı gülüşün,
gülen, güleryüzlü gül yoldaşımız;
yolun yolumuzdur,
özgürlük tutkun, tutkumuz...
yüreğimizde ölümsüzleşen ülke kokulu,
umut kokulu,
dağlara sevdalı ,
özgürlüğün çiçek kokulu yiğit kızı...

Temmuz şehitleri

"Şimdiye kadar yürüttüğümüz önderlikte şehitlerimizi asla unutmadık. Ben kendim ilk şehitlerimizden şimdiye kadar, çevremde ne kadar farklı yaşam yolları vardıysa da, "her şey onların yolunda" dedim. İlk büyük eylemim vardı; bir şehidi kaldırdım. Ankara'da ilk önce, onu düşmanın elinden alalım dedik. Bir Kürt şehidiydi. Gittik, zorla düşmanın başkentindeki mezarlıktan aldık, bir tabut yaptırdık ona. Çevremiz polislerle dolmuştu. Şehidin babası ve ben o şehidi Ankara'dan ülkeye kadar getirdik ve yaklaşık on bin kişiyle birlikte yürüdük. Biz, PKK'yi böyle başlattık ve ondan sonra kendimizi bu biçimde şehitlerimize bağlayarak bugüne kadar ulaşabildik"

Rêber Apo

ADI GİBİ BİR YÜREKLİNİN ARDINDAN

"Partimizin kutsal direniş tarihini ve her birisinin anısına abide dikilmesi gereken şehitlerimize bağlılıkla görevlerin üzerine yürüyelim ve zaferin yolunu açalım"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Cabbar YİĞİT**

Kod adı: **Dılşer**

Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak, 1990**

Katılım tarihi: **2004, Botan**

Şehadet tarihi ve yeri: **2 Temmuz 2006, Xakurke**

Anlat

Bana bir türkü söyle, hüzün yüklü olsun
yıldızlı bir gece olsun
yayla evlerinin yanıp sönen alevleri etrafında
yalınayak çocuklar koşuyor olsun
ve çok uzaklarda
serin geceye karışan kurşun seslerinde
kahramanlar savaşıyor olsun
ve her lanetlinin tepeden tırnağa bedenini utanç sarsın
Spartaküs'ün şakırdayan kılıcı altında
bana geceden bahset
ağır sırt çantalarıyla gerillayı
Dolunaylı gecede peşpeşe dizilmiş tırmanışlarını,
özgürlüğe yol alışlarını,
serin su başında verilmiş bir moladan
gizli içilen sigaradan
Erivan radyosundan yükselen Kürdili ezgilerden
batan gün ufkunda
ağır kervan misali yürüyüşten bahset
ne şair dökebildi mısralara
ne yazıldı romanlara
görüntülenmez bir film gibi o manzaralardan bahset
ve uzanıp yorgun başını sırt çantana koyduğunda
kaç yıldız saydığını anlat bana
güzellikleri anlat, sıyrılmış çirkinliklerden.

Şehit Mêrxas

Dilşer yoldaş, adı gibi bir aslan. Kısa ama dolu dolu bir yaşamın sahibi oldu. Ekim ayının ortasında henüz çocukluğunun baharında Botan'ın o asi, heybetli, sert dağlarına çıkıp geldi. Yüreği küçüktü ama kararı çok büyüktü. Gerilla olmaya kararlıydı. Yüreği körpe, teni süt kokuyordu. Daha sakalları çıkmamıştı. Bakışları mahsum, utangaç ve ürkekti. Doğa çok

sert, düşman vahşi, gerillada yaşam ise acımasızdı. Dağda yaşamak, gerilla olmak yetişkin insanlar için bile çok zordu. Gerillanın zorlukları vardı. Yapabilecek miydi? Günlerce aç kalacak, uyumayacak, saatlerce yol yürüyecek, çatışmaların ortasında kalacak, makinalı tüfeklerin, bomba seslerinin içinde parçalanmış insan cesetleri görecek belki korkacak, büyük bir travma yaşıyacak diye korkuyorduk. Kaygılıydık. 'Annesini kardeşlerini, köyünü, hayvanlarını, arkadaşlarını özler. Özlemi büyüdükçe sorun çıkarabilir' diyorduk. Henüz çok küçüktü. Elbette çatışma alanında uzak tutacak, korumaya alacaktık. Ama yine de O'na baktığımızda hepimizi bir kaygı alır, hüzünlenir düşmana olan kinimiz ve öfkemiz gittikçe daha fazla artardı. Ancak kaygılarımız çok uzun sürmedi. Yaşı küçüktü ama gerçekten yüreği çok sağlamdı. Yiğitti. Yaşam sertti ama o üstesinden çok çabuk geldi. Erkenden uyum sağladı. Yılların gerillası gibi davrandı. Kendisine küçük bir çocuk gibi davranılmasını hiçbir zaman kabullenmedi ve istemedi. Yaşından çok çok daha olgun davrandı ve herkesi hayretler içerisinde bıraktı.

Henüz gençliğinin baharında yeni açan çiçek gibiydi

Bu aslan yürekliyi kaleme dökmek içimi ürpertiyor. Yaşı küçük ama yüreğini büyütenleri anlatmaya kalksam sözcükler zavallı kalır. Tam ifadelendiremesem de bir nebze de olsa kahramanı dillendirmek belki de yarın bakışlı çocukların onur tarihine bir ışık olur. Bunun için buruk bir tebessümle seni anlatmak istedim.

Mücadelemizdeki direniş gerçekliğine baktığımızda aslında tarihsel direniş kökümüz anda ve zamanın her saniyesinde gibidir. Bunu anlayabilmek, bunun dilinden okuyabilmek için yüreğinin gözüyle bakmak gerek. Dilşer yoldaş da bu gerçeğin bir yüzüydü. Gençliğin baharında geleceğe emin adımların atılması için her an çok önemlidir. Ama bizim ülke gerçekliğimizde genç yürekler küçük avuçlarında özgür yarınlara dair umudu tutarak, bir halkın sorumluluğunu yükleyerek omuzlarına, baruta, namluya, zorluklara yoldaş olurlar. Bilirler ki direniş bir gelenektir.

Onur yolculuğunda bunun için bombayı bedenden bir parçaymış gibi kucaklarlar. Teslimiyete, ihanete inat, halkının genç gerillaları olurlar. Dökülen her damlada küçük düşlerin köprülerini ve yarınlarını yaratırlar.

Evet, Dilşer yoldaş…

2 Temmuz Gelîşîm zozanlarında gülüşünde yüzünde güller açan can yoldaş. Henüz gençliğinin baharında düşman seni baharda yeni açan çiçek gibi kopardı. Fakat düşman bilmezdi ki, gülün hassı derinden kokar. Ve toprağın derinliklerine kök salmıştır. Budur ona güzellik katan, onun ruhundaki toprağa bağlılıktır. Bir çağlayan gibi gülümse ki sana elini uzatan düşman utansın. Yüzünün berrak baharında gülümse ki çiçekler güneşe

dursun, sular yüzün gibi sınırsız aksın. Yaşamın bütün güzellikleri anlasın ki yüreğime senin genç yaşın aksın. Ve büyük yüreğinde sevgi çarpan küçük gerilla.

Ülkemizin asi güzel dağlarına baktığımızda senin resmini çizer direniş. Her rüzgâr esintisi sen kokar. Gökyüzüne çıkan güvercinim kanadında çocuk yüreğimi götürdü. Karanlık gecelerde ruhumuzu aydınlatan bir ışıktır senli gidişler. Senden sonrasına bir türlü alışamadık be küçük gerilla! Sana ait birkaç söz bulmakta zorlansa da hafızam benliğimdeki her anlam senli olacak. Gözyaşı yerine senin resmini yüreğime aktaracağım. Ruhun ilkbahar coşkusu gibi damarlarımızdan capcanlı akan kan olacak, senin ruhunu yarın bakışlı çocuklarımızın özgür yarınlarına nakşedeceğiz.

Evet!

Güneş tadında büyüyüp son anına kadar bunu zafer şiarı ile noktalayan sevdalı genç; onurlu bir direniş ilkesini sizin gibi genç yüreklerden öğrendik, toprağı kıskandıran güzel yoldaşlar. Ruhumuzun ezgisi olacaksınız. Kürdistan'ın dört tarafından yankılanan özgürlük mücadelesisiniz. Bu melodi yarının çocukları için özgür bir gelecek olacak, hep bu türküyü söyleyecekler. "Şehit namırın."

Evet Rehevalim!

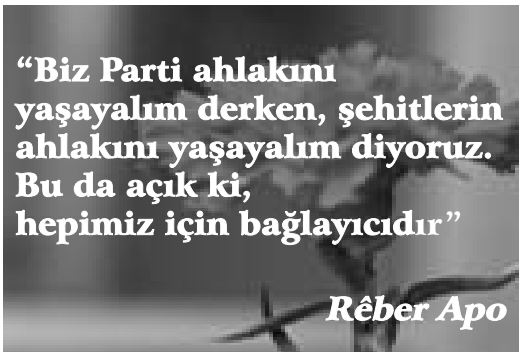
Seni sözcüklere sığdırmaya kalksam kelimeler zavallı kalır. Sözlerin zavallılığına sığınmadan özgürlük kavramına sesleniyorum, git bizim yaşayan ruhumuz, aldığımız nefes olacaksınız. Sizi yaşadıkça yaşama yaşam diyeceğiz. Başka türlüsüne asla tenezzül etmeyeceğiz...

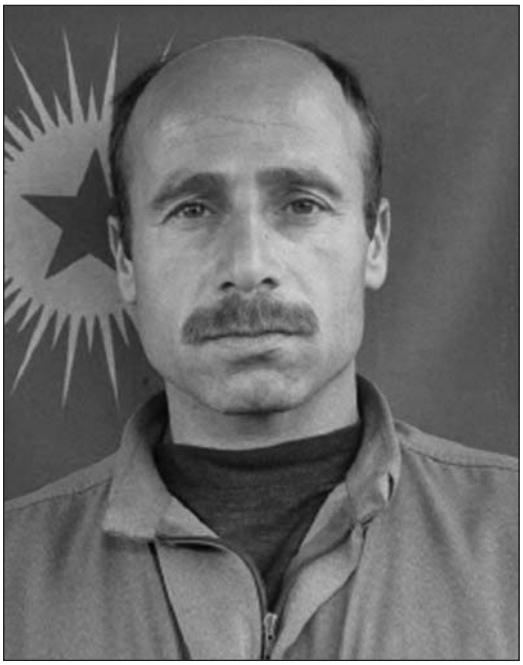

Dilşer yoldaş Xakurke'nin Gelîşîm alanında **İran** askerleriyle girdiği çatışmada son mermisine kadar savaşarak kendi bombasıyla Kürt halkının geleneğini genç bedeninde sürdürmüştür. Yolunuz yolumuzdur.

Mücadele arkadaşları adına Havin ÇIRAV

MAZLUMLARIN ZİNCİRİNDE YENİ BİR HALKADIR

Adı, soyadı: **Kudbettin YİĞİT**

Kod adı: **Mazlum CUDİ**

Doğum yeri ve tarihi: **Soğucak Hasankeyf, 1973**

Katılım tarihi: **1992, İzmir**

Şehadet tarihi ve yeri: **6 Temmuz 2006, Kerboran-Mardin**

Kutbettin Yiğit, 1973'te Hasankeyf'in Soğucak köyünde dünyaya gelir. İnsanlığın doğuşuna beşiklik yapmış bu kutsal topraklarda doğmak ve tarihi bir kent olan Hasankeyf güzellikleri ile büyümek Kutbettin arkadaşı güzel özellikler bahçesine çevirmiştir. Daha çocuk denilebilecek yaşta çalışma hayatına başlayarak ekonomik bağımsızlığını ilan eder. 1986-92 yılları arası zamanının büyük bir bölümünü metropollerde çalışmakla geçirir. Bir yandan metropollerin yaşam akışı, diğer bir yandan Kürdistan halkına reva görülen bir avuç özgürlük ve huzur.

Kudbettin arkadaş, yurtsever bir aileden gelmektedir. Serhildanların Kürdistan'a dalga dalga yayıldığı bir dönemde yaşanan devlet terörüne karşı onurlu bir tavır takınır. Özgür ve onurlu bir yaşam için İzmir'den Kürdistan'a geçer. 1992 yılında zulme, işkenceye ve insanlık dışı uygulamalara restini çeker ve dağlara umut bağlar. O artık yeniden doğmuştur. Adını Kürdistan'ın büyük direnişçisinden alır. Soyadını ise Kürdistan'ın en kutsal dağından alır. Mazlumlar zincirinden yeni bir halkadır. O artık Mazlum Cudi'dir. Masum bir halkın gözyaşlarıyla yoğrulmuş bir militan. O artık bir halkın özgürlük savaşçısıdır.

Eğitimler dışında bütün pratiğini Botan'da geçirir. Hakkâri, Mardin, Bagok, Gabar'a bağlı Cehennem Deresi, Mawa, Kerboran alanlarında pratik yürütür. Unutulmayacak bir sürü anısı hafızalardadır. Bana anlatılan ve beraber yaşadığımız birkaç anısıyla onu anlatmaya çalışacağım.

1998 yılında bulundukları alanda bir süre erzak sıkıntısı yaşanıyor. Bunun üzerine Kerboran'dan Bokta köyü karakoluna erzak taşıyan bir minibüsün yolunu keserler. Her arkadaş minibüsten bir şeyler alır götürmek için, Mazlum arkadaş da bir çuval un alır sırtına. Arkadaşlar olay ye-

rinden uzaklaşmaya çalışırken düşman bilgi alır. Operasyon başlar, çatışma çıkar ve herkes yükünü atar. Daha önce belirtilen randevu yerine giderler. Eylem başarısız, moraller bozuktur. Mazlum arkadaş daha gelmemiştir. Herkes onu merak eder, herkesi hayretler içinde bırakır. Ovada çıkan böyle bir çatışmada yükünü atmamak büyük bir cesaret ister. Ölümüne fedakarlığı ve eylemine kilitlenmeyi duruşuyla anlatırdı. Yine 2004 yılında Mazlum arkadaşın '96-97'lerde kullandığı bir sığınağını gördük. Sığınak 30-40 metrelik bir uçurumdaydı. Sığınağın ağzında ona uyumlu 40-50 kg'lık bir kaya parçası vardı. O sığınakta insan kendini güvende hissederdi. Yüksüz bile tırmanırken ellerimiz, ayaklarımız ha bire titrerdi. Eski insanlar güvenliğe çok önem veriyorlarmış demek. Bu taşı nereden getirmişler, nasıl çıkarmışlar buraya diye düşünüyorduk. Daha sonra duydum ki Mazlum arkadaş çıkartmış. Başta inanamadım. Arkadaşlar şaka yapıyorlar sandım. Bir gün Mazlum arkadaşı gördüm ve sordum. Falan sığınağın ağzındaki taşı sen mi çıkarttın? Hayretler içinde bırakan bir cevap "evet ben o taşı sığınaktan bir iki saat uzaklıkta gördüm. İki kefiyeyi bağlayarak yük yapıp taşıdım" Peki tek başına mı çıkarttın, diye sordum. Aslında bu sorunun cevabını biliyordum. Çünkü birden fazla kişinin çıkartacağı bir yer değildi. Asıl merak ettiğim, nasıl çıkarttığıydı. Sonra gülerek "bana öyle bakma, zayıfım fakat fiziğim güçlüdür, eski insanlardan pek geri sayılmam. Böyle bir alanda sığınağın kamuflajı hayatidir, güvenlikten taviz vermemek lazım. "Başarılı bir çalışma yürütmek, sağlam bir alt yapıyla mümkündür" diye uzun uzun güvenlik üzerine konuştu.

Mazlum arkadaşın savaşkan bir kişiliği vardı. Kürdistan özgürlük mücadelesinde önemli bir yeri olan Botan sahasında yıllarca pratik yürütmek fiziki güç ister, irade ister, ideolojik bilinç, fedai ruh ister. Hele hele bu yer Botan'ın kalbi Gabar ise büyük bir tutku, büyük bir aşk, büyük bir emek gerektirir. Cesaretiyle Agitleşmeyi, emeğiyle Kemalleşmeyi, fedailiğiyle Zilanlaşmayı, Sılavlaşmayı ve direnişçiliğiyle Mazlumlaşmayı gerektirir. Mazlum arkadaş, yaşamdaki duruşuyla bütün arkadaşların kalbinde yer edinmişti. Gabar için gerçekten bir moral kaynağıydı. Bunu bütün samimiyetimle belirtebilirim ki, en zor koşullarda moralsiz ve gergin bir durumdayken dahi yaptığı şakalarla insanı sakinleştirir, moral verirdi.

2005 yılında Cehennem Deresi'ndeydik. Mazlum arkadaştan bir mesaj aldık. Suyun öbür tarafında bizi beklediğini belirtmişti. Saat gece 10:00 civarıydı. Görev dağılımı yaptık. Ben ile Xebat arkadaş, onları karşılamaya gidecektik. Kalan arkadaşlar da hazırlıklarını yapacaklardı. Randevu yerine gittik. Onları mecburen geçirmek zorundaydık. Xebat arkadaş, "böyle geçmemiz mümkün değil" diyordu. Ama biz bir yolunu bulup karşıya geçtik. Mazlum arkadaş yıllarını bu Dicle suyu etrafında geçirmiş, nereden nasıl vura-

cağını iyi bilir, iyi tanırdı. Belki de Dicle onu iyi tanırdı. Yanında daha sonra şehit düşen Zagros ve Kendal arkadaşlar da vardı. Her dördü suya vurarak sessiz, sakin ilerlemeye başladı. Suyun ortasına geldiğimizde çığlıklar duydum. Arkadaşlar, dalgalarda bir görünüyor bir kayboluyordu. Mazlum arkadaş soğukkanlı bir şekilde *"sakin olun, birbirinize sıkı tutunun, kopmayın*" diyordu. Artık kulağımda ne arkadaşların sesi ne de herhangi başka bir ses geliyordu. Sadece hırçın dalgaların sesini duyuyordum. Bir anda her şey bitti diye içimden geçirdim. Yıkıldım, moralim düştü. Aklımda binlerce soru işareti bırakan cümleler geçti. Sonra birkaç yüz metre daha nehrin kenarından ilerledim. Sesim çıktığı kadar bağırdım, Hevallll diye. On beş yirmi metre ileride bir ses küçük harflerle küçük harflerle, diye uyardı. Bu ses Mazlum arkadaşın sesiydi, iyi tanıdım. Her zamanki gibi yine yaptı şakasını. Tokalaştık, sarıldık birbirimize. Etrafıma baktım arkadaşlar kurtulmuştu. Arkadaşlar birbirine tutunarak kendilerini suyun akışına bırakmış, Mazlum arkadaş da dengeli bir şekilde yön vererek arkadaşları sağlam geçirmişti. Dicle suyunu çocukluğundan beri tanırdı. Bu çılgın Dicle suyu ona yenik düşmeyip de kime yenik düşecekti? Bu sefer de soğukkanlılığına ve mücadele azmine bağışladı onu ve yoldaşlarını. Mazlum arkadaşın yoldaşlığa bağlılığı bilinirdi, Dicle belki birçok fedakarlığını gören tek şahitti. Dicle'ye sorabilirsiniz. O anlatsın mütevazılığını, sevecenliğini, gülüşünü ve umutla bakan gözlerini.

Bir gün eskiden beri ilişkili olduğu bir milisi çağırdı. Randevu yerine beni de götürdü. İlişkiyi görünce şok oldum, yıllardır görmediğim fakat çok iyi tanıdığım biriydi. İşimizi hal ettikten sonra milis benimle yalnız konuşmak için müsaade aldı. Bana söylediklerini hiç unutamam. *"Mazlum arkadaşla aynı alanda çalışmana çok sevindim, yıllardır onunla ilişkideyim çok sağlam ve güvenilir biridir. İlişkilerini korumayı bilir, tabii ki arkadaşlarını da. Onun kıymetini bil ve onun gibi halkçı biri ol"* diye tembih etti.

Mazlum arkadaşla aynı alanda fakat farklı birimlerde olmamıza rağmen birçok çalışmayı beraber yürütüyorduk. Doğal bir sorumluluk duygusuyla alandaki her göreve koşardı. Halkla ilişkilenmede tarzı, mütevazılığı, dürüstlüğü ve duruşuyla halka güven verirdi. 23 Şubat 2006 yıllında cehennem deresi şehadetleri onu çok etkiledi. Şehadetlerden sonra Gabar'a geldi. Bir iki ay Gabar'da kaldı, misilleme yapmak için ısrarla cehennem deresine gitmeyi öneriyordu. Bu şehadetlerin anısına üç yerde (Cizre, Batman, Çırav) eylem gerçekleştirdi. Ama Mazlum arkadaşın intikam hırsı dinmemişti. Daha sonra ben cehennem deresine geçtim. Mazlum arkadaşın yoğun ısrarları üzerine arkadaşlar onu Kerboran'a göndermişlerdi. 3 Temmuz 2006 yılında ansızın bulunduğumuz sığınağa geldi. Bizim için büyük bir sürprizdi, onu çok özlemiştik. O akşam sabaha kadar sohbet ettik, burada yapılması gereken işlerinin olduğunu belirtti. Yanında Bilal arkadaş da vardı, onunla aynı birimdeydi. Akşam üzeri ayarladığı randevusu vardı. Bilal arkadaşta bize yardım etti, gece yarısı bir araya geldik. Bilal arkadaş biraz rahatsızdı, Mazlum arkadaş eğer yetişirsek alanımıza geçeriz, ulaşamazsak belirlediğimiz noktada yarın buluşuruz, diyerek vedalaştı. Ertesi akşam ben ile bir arkadaş belirttiği noktaya gittik. Oradaydılar. Bilal arkadaşın rahatsızlığından dolayı geçememişlerdi. Mervan arkadaş o akşam onların yanında kaldı. Ben bir iki saat ötede bulunan arkadaşların olduğu noktaya gittim. O akşam sabaha doğru operasyon çıktı. Operasyonun ağırlığı mazlum arkadaşın olduğu bölgedeydi. Düşman akşama doğru birkaç birimini arazide gizleyerek çekildi. O akşam Fevzi arkadaşla beraber randevu yerine gittik. Düşmanın gelme ihtimaline karşı pozisyon aldık en geç saat 9'a kadar Mervan arkadaşın yanımıza gelmesi gerekiyordu. Eğer alanlarına gitmeyeceklerse bu akşam Mazlum ve Bilal arkadaş da onunla gelecekti. Saat 10'a kadar bekledik, kimse gelmedi. Çevreyi kontrol ede ede, dikkatli bir şekilde geri çekildik. Gelmediklerine göre Mervan arkadaş kaldığımız noktaya, Mazlum ve Bilal arkadaşlar da kendi alanlarına geçeceklerdi. Biz noktaya varmadan saat 11:45'te Mazlum ve Bilal ar-

kadaşın gidecekleri güzergahtaki yamaçta çatışma çıktı. Bakwan köyüne yakın bir yer, aramızda iki saatlik mesafe vardı. Arazideki düşman birimlerinin hareket etme ihtimalini düşünerek, daha önceleri operasyonda tuttukları bir sırtta mevzilendik. Düşman gelmeyince sabaha doğru sığınağa gittik. Sığınağa yetiştiğimizde arkadaşların yeni sığınağa ulaştıkları

nefes alıp verişlerinden belli oluyordu. Bilal arkadaş geldiğine göre Mazlum arkadaşında gelmesi gerekirdi, hatta hepimizden önce yetişmiş olmalıydı, çünkü hepimizden daha atikti o. Neydi bu silah sesleri? Mazlum arkadaş neredeydi? Kimse cevap vermiyor, o sessizlikte sigara üzerine sigara yaktık. Oysa yüreklerimizin yangını tütününkinden beter yanıyordu. Ellerimiz, ayaklarımız, bir bütünen bedenlerimiz titriyordu. Mazlum arkadaşa dair anılar beynimde canlanıyordu o an. İçimden Hevaaal!!! diye bağırmak geliyor, cehennem deresini titreten çığlıklar atmak geliyordu. Acaba yine beni uyaracak mıydı, küçük harflerle konuş

diyecek miydi? Yine her zamanki gibi sürpriz ben geldim diye sevince boğacak mıydı? Biliyorum her zaman ki gibi bir yolunu bulup yalnız gidecektin. Duygusallığa kapılıp gideceğini de bilirdim. Fakat bu kadar erken olacağını beklemezdim. Buna ne Gabar ne Cehennem Deresi ne de Dicle hazırdı. Belki de kahpe kurşunlar bile senin için geldiğinin farkında değildiler. Çünkü bu güne kadar bir tek kurşun dahi keşif edememişti bedenini. Cehennem Deresi sana ağlıyor, Dicle suyu sana ağlıyor, seni haykırıyor. Gabar dağı seni özlüyor, neredesin? Duydum ki meşalen elinde memleketine doğru koşuyorsun.

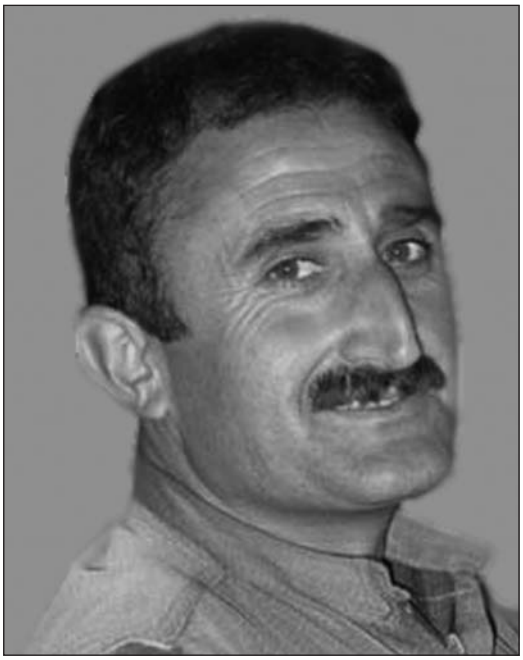
Tarihimizi göremezsiniz, biz bu topraklarda doğduk, bu topraklar için seve seve ölmeyi de biliriz, diye haykırıyorsun. Tarihine sahip çıkmayı bilene tarih yeni bir sayfa açar. Benden de size tarihin yeni bir sayfasında yer edinme sözüm olsun.

Mücadele arkadaşları

Anılarımızın bütün izdüşümlerinde sen varsın

"PKK'nin siyasetini temsil edenler onlardır. Halkımız şimdi biraz ayaklanıyorsa, sesini dünyaya duyuruyorsa bunun tek gücü yine şehitlerimizdir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **M. Ali ALGÜNERHAN**
Kod adı: **Dılxwaz**
Doğum yeri ve tarihi: **Sancak Bingöl, 1966**
Katılım tarihi: **1988, Fransa**
Şehadet tarihi ve yeri: **13 Temmuz 2006, Merivan-İran**

Yaşamı uğrunda ölecek kadar seven yürekler dik. Bir ömürden uzun patikalarda mevsimleri kıyımıza alarak yürüyenlerdik. Nehirlerin hırçın akışlarıyla iddiaya giren serkeşlerdik.

Ölümün kol gezdiği bir coğrafyada, yaşamı yaratmaya çalışan insanlardık. Yönümüzü ne yana dönsek, zifiri karanlıklar ardında bizi bekleyen pusu idi ölüm. Çünkü biz, bir tanrı buyruğu gibi halkımızın üstüne çöreklenen yaşamı değiştirmeye yemin içmiştik. Çünkü çocuklarımıza vaad ettiğimiz güzel günleri yaratmanın peşindeydik. Çünkü biz, hayallerinin peşinden koşan serüvencilerdik. Çünkü biz, umudumuzu yüklenip dağların doruklarına çıkandık.

Ve her birimiz, ölümün kurduğu pusulardan geçmiş, yaşam ve ölümün kıyısındaki o ince çizgide fedakarlığımızı, cesaretimizi, korkularımızı defalarca sınamıştık.

Bazen yüreğimizin orta yerinden kanardık. Bir ömür boyu onulmaz yaralardı aldıklarımız. Kendi bedenimiz olsa, belki bu kadar kanamazdık. Şimdi nereye baksak, sonbaharın hüznüne sarınıyor bütün anılar, neye dokunsak fırtına oluyor parmaklarımızın ucunda.

Şairin deyimiyle *"ömrümüzün en uzun, ömrümüzün en kısa yolunu"* yürüyoruz bir kez daha, anılarımıza kuşanıp. Ve bir kez daha geçiyoruz karanlıklara gizlenmiş pusulardan.

Çoğumuz dolu yemiş tomurcuklar gibi düşmüştük toprağa. Ölüm ansız, amansızdı. Ve hangimizin erken düşeceği zamansızdı. Gökte yıldızlar, gözlerimizde pırıltılar taşırdı yitirdiklerimizi. Yine de alışmadık ölümün soğuk eliyle üşümeye.

Şairin dediği gibi, *"ben kolay ölmem"* diyenler vardı. Yaratmak için yaşamanın ve yaşatmanın gerekli olduğunu bilenler. Ama yine de ölümün üstüne üstüne yürüyenler... Kuşatmalarda umudu, pusularda atikliği, günlerce süren yol yürüyüşle-

rinde direnci ve sabrı ve ölümler karşısında yine de gülmeyi unutmayanlarımız vardı; gülüşlerini maviye asanlar...

Uzun soluklu bir ömürdü onlarınki. Yaşamlarının her saniyesi, tarihe düşülecek bir dipnottu. Serüvenciydi onlar. Yeni bir yaşamın yaratıcıları ve değer çoğaltan bir yaşamdı onlarınki. Bütün dünya vatanlarıydı onların ve hiç tanımadıkları insanlar için acı çekebilecek, gerektiğinde ölebilecek kadar büyük bir yüreğe sahipti onlar.

Dağ başındaki bir devrimci; *"her tarafı sınırlarla çevrilmiş ve her sınırın içinde bin bir iktidar biçiminin kurulu olduğu dünya gerçeği karşısında, yel değirmenlerine karşı Don Kişot gibi mızrağı ve cılız atı Rosinante'nin sırtında savaşacak kadar deli ve çocuk bir yüreği taşımıyorsanız, bin bir maskeyle kendini gizleyen iktidarın çekiciliğine kendinizi kaptırmadan devrimciliğinizi sürdürmeniz mümkün değil. İnsanlık, Che'nin hiçbir korkuyu ve ayartıcılığı tanımayan çocuk yüreğiyle devrimci olunabileceğini gördü ve tebessüm eden bu çocuğunu sevgiyle yüreğine nakşetti"* demişti Che'yi anlattığı bir yazısında. Bu, tüm devrimcilerin hikayesi oluyordu aslında.

Onlar tarihin tanıkları değil, yazıcılarıydılar ve en yalın anlatıcıları. Ayak izlerini taşıyan patikalar; bu patikalarda asılı kalan gülüşleri, kayalıklarda yankılanan sözcükleri, mırıldandıkları şarkıları, güneş yanığı yüzleri, ışıl ışıl parlayan gözleri kadar yalın bir tarih anlatımıydı bu.

Bu, yaşamı uğrunda ölecek kadar sevenlerin tarihiydi.

Ve onlar her seferinde ölümün kurduğu tüm tuzaklardan, pusulardan başı dik çıkmayı başarmışlardı. Bazen vurulduk, ama ağaçlar gibiydi vurulanlarımız; *"ağaçlar ayakta ölür."*

Onlarla biz vurulduk, biz kanadık. Kaç kez vurulduk, bilinmez. Çağlardır kanıyoruz sanki. Çağların ütopyalarını yüklenip düştük yollara. Şimdi vurulanlarımızın özlemlerini, hayallerini yüklenip düşüyoruz yollara. Ne çok hayal, ne çok selam taşıdık Kandil'den Dersim'e, Botan'dan Garzan'a, Mardin'den Serhat'a, Zagros'tan Erzurum'a. Ve ne çok kez yarımlarla bölündü hayallerimiz.

Bilinen, ama alışılamayan, isyan edilen tek şeydir ayrılıklarımız. Yüreklerin duvarları isyanın çığlıklarıyla vurulur, çeperi parçalanır. Baştan başa onlar oluruz.

Şimdi Dılxwazız. Dılxwazca nefes alıyor, Dılxwazca dağlara bakıyor, suların içindeki yosunlu kayalardan Dılxwazca atlıyoruz. Dılxwazca görevlerimizi sahipleniyor, mücadeleye sarılıyoruz. Mekan gözetmeden mücadelenin gerekleri neyse ona odaklanıyor, ona sarılıyoruz.

Sen yeter ki gel

Ve şimdi onu, onun özlediği gibi özlüyoruz.

1988 yılında katılmıştı mücadele saflarına. Her yer mücadele alanıydı, her yerde yapabileceği işler vardı, her yeri mücadelenin güçlü mevzilerini haline getirmeyi bildi.

1991 yılında da el değmemiş yaşamın, anlamlara anlam katan yaşamın savaşçılarından, arayışçılarından biri olmak üzere dağların yüreğine doğru yola çıktı. Dağların kalbi Botan'da katıldı gerillaya. Gerillacılığı burada öğrendi, ilk nöbeti burada tuttu, ilk göreve burada gitti, ilk uykusuz gecelerini burada yaşadı. İlk burada ıslandı yağmurda, gerilla ateşini yakmayı burada öğrendi. Silahı burada eline aldı. İlk burada savaştı. İlk başarılarına burada imza attı. Burası onun ilk göz ağrısıydı. İlkleri sonraları tecrübe olarak yazılacaktı hanesine. İlklerden uzan zamanlara geldi. Öğrendiklerini katlayarak öğretti.

Biz dağların anlatımlarından tanıdık onu önce. Sonra yıllarca sürecek bir yoldaşlığa, beraberliğe imza attık hep beraber. Çatışmalarda, uzun yol yürüyüşlerinde, pusularda, kavurucu sıcaklarda, dondurucu soğuklarda sınanmış bir yoldaşlıktı bizimkisi. Nereye gidersek gidelim, kısa bir not, bir selamla mesafeleri ortadan kaldıracak kadar bağlıydık. Dağ yaşamından öğrenmiştik yürekten bağlılıkları. Bir selamla coşardı yüreklerimiz. Bir selam da biz gönderirdik ne zaman yerine ulaşacağını hesaplamadan. Belki

aylar, belki yıllar sonra ulaşacaktı. Orada selamlar geç ulaşırdı bilirdik, ama ulaşırdı.

Dağların tarihi kadar derin, her günün sabahı doğan güneş gibi de yeniden ve yeniden keşfediyordu yaşamı. Yaşam öğretendi, her şeyden öğrenilecek bir şeyler vardı. Ve o, her an yeni şeyler öğrenendi. Öğrendiklerini büyük bir sabırla yoldaşlarına en ince ayrıntısına kadar anlatırdı bıkmadan.

Biz onu sabrıyla tanıdık.

O, yıllarca Türk ordu güçlerinin, korucu güçlerinin, ihanetçi işbirlikçi güçlerin saldırılarına karşı kendisini ve birliğini amansız savunmasını bilen, muazzam bir duyarlılığa sahip kişiliğiyle nice badireler atlatan, savaşın en şiddetli anlarında bile yüreğindeki hümanistliğe sarılan bir yoldaştı.

Biz onu, girilen çatışmalarda yanındaki yoldaşları korumak için mermilerin önüne atılırken tanıdık. Savaşın en amansız koşullarında bile hep başarmasını bildi. En ince ayrıntısına kadar hesaplar, hedefine yöneldi mi kesin sonuç alırdı.

Biz onu başarılarıyla tanıdık.

Gecenin ortasına kurulan yüzlerce pusudan geçmiş, yaşamla ölüm arasındaki o bir solukta atikliğini, cesaretini, taktik ustalığını, fedakarlığını göstermiştin. Bu zorlu sınavdan en iyi notla geçenlerdendin sen.

Biz seni sen olarak tanıdık.

Ondandır şimdi hain bir pusuda vurulduğunu kabullenemeyişimiz. Seni bekledik çıkıp geleceksin diye hep olduğu gibi. *'Uzunca bir mesafe sürüdüm, ters yönden çıkmak zorunda kalınca, yolum uzadı ve gördüğünüz gibi geç geldim'* demeni bekledik. Beklemek zor, sen de bilirsin, ama gidişini kabullenmek kadar değil. Beklemek çok zor olsa da umutları durmadan yarınlara ertelese de dayanma gücü veriyor. Sabrımız sabırsızlığımız oluyor. Olsun, biz bekleriz. Sen yeter ki gel.

Biz seni nice çatışmalardan çıkıp gelirken tanıdık.

Yine gel. Ateş yakıp demli sohbetlere dalalım gecenin en koyu demlerine kadar.

Kendi topraklarında mülteci olan insanların coğrafyasında yaşıyorduk. En çok ölümleri yaşayan, ölülerine sarılan, anaların göz yaşlarıyla yıkanan, nice yiğidin yaşamını bedel olarak ödediği bir coğrafyaydı. Çatlayan toprakların yağmura hasretliği gibi barışa hasret bir coğrafya. Her şey gibi bunun da bedelleri vardı, öğrenmiştik. Anlamlı bir yaşam uğruna vurulmak anlamlı duruşun en üst ifadesidir bunu da biliriz. Bilmek acılarımızı hafifletmeye yetmiyor. Şimdi Dılxwaz'la kanıyoruz.

Kabullenmek çok zor vurulduğunu

Senin nasıl vurulduğunu yazıyor olsam da beklemekten vazgeçmeyeceğim. Anılarımızın bütün izdüşümlerinde seni bekleyeceğiz.

Şehitlerimizin kutsal çizgisinde yaşamı gerçekleştirmen önünde saygıyla eğilmesi gereken anlamlı bir duruştur. Yiğitler, ağaçlar gibi ayakta ölürdü. Ve vurulurken, düşman gücünü katbekat yere serebilecek gücü gösterme, Kürdistan gerillasının en temel özelliğiydi. Dılxwaz arkadaş da bunu o kadar çok başarmıştı ki, onun ölümle girdiği her kıran kırana savaşta kazanacağını adımız gibi bilirdik. Hiç yanılmadık onun hakkında.

Biz onu başı dik duruşuyla döndüğü eylem sonrasında arkadaşlarının fedakarlığını, cesaretini anlatırken tanıdık. Mütevazıydı.

Ama bu sefer gecenin koynunda kurulan namert bir pusu idi. Ve belki de bu namertlikti ölüme söz hakkı veren... Yoksa o, kolay vurulmazdı, yemini buydu: Yaşayarak ve yaşatarak yaratacaktı.

Dılxwaz yoldaş kendisiyle ulusallaşmayı, demokratikleşmeyi, evrenselleşmeyi Kürdistan coğrafyasının en sert koşullarında pratikte yaşamsal kıldı. Kişiliği ile, katılımıyla, görev ve sorumluluklara yaklaşımıyla, yoldaşlığıyla, inisiyatif ve cesaretiyle PKK'lileşmeyi kendisinde gerçekleştirmişti.

Biz O'nu PKK militan ölçülerinin amansız takipçisi olarak tanıdık.

Bütün mücadele yılları boyunca kendi katılımında Kürdistan'ın en temel mücadele alanlarında özgürleşmenin öncü militanlığını; yaşamının son anına kadar Önderliğe bağlılığın ve Önderliği uygulamanın kararlı duruşunu sergiledi.

Biz onu Önderliğin yeterli bir yoldaşı olmadaki ısrarı, çabasıyla tanıdık.

Kürdistan'ın birçok bölgesindeki kozmopolit yapılara rağmen hiç çekinmeden örgütün öngördüğü görev ve sorumlulukları her zaman layıkıyla yerine getirmenin militanlığını gösterdi.

Biz onu Kemal Pir devrimciliğinin takipçisi olarak tanıdık.

Çok çetin savaşların yaşandığı Botan coğrafyasında hep ilk günün heyecanıyla katıldı yaşama. Bu çok sevdiği coğrafyada savaşçılık ve komutanlık yaptı. Hem dağların hem de yoldaşlarının yüreğinde yer etti. Duruşuyla, üslubuyla, eğitimiyle gerçek bir PKK komutanıydı.

Biz onu duruşundaki sadelikle tanıdık.

1999'da Önderliğin geri çekilme talimatıyla birlikte, yoğun operasyonları, çatışmaları, gecenin içine gizlenmiş pusuları, bombardımanları, sınırları, tank atışlarını geçerek, vurulanların hayallerini yüklenerek ulaştılar Güney Kürdistan'a.

Burada da hiçbir çalışmadan, görevden geri durmadı. Nerede ihtiyaç varsa oraya koştu, en iyisini yaptı. Kafa karışıklıklarının olduğu dönemlerde net tavırlarıyla, görüşleriyle PKK militanlığının nasıl olması gerektiğini bir kez daha gösterdi.

Biz onu bütün koşullarda çizginin savunucusu olarak tanıdık.

Değişim dönüşüm sürecinin başlamasıyla birlikte, Doğu Kürdistan'ın Urmiye, Mahabad, Kazwin, Tahran, Horasan, Maku alanlarında kitle çalışmaları yürüttü. Sınırlarla çevrili

coğrafyada hiçbir sınır gözetmeden amaca sımsıkı sarılarak mücadele etti. Mücadelenin bayrağını her yerde yükseltmek gerekiyordu. Ve o her gittiği yerde bu bayrağı layıkıyla göklerde dalgalandırdı.

Biz onu dalgandırdığı bayrakla tanıdık.

Doğu Kürdistan için ilk kurulan Demokratik Birlik Hareketi'nin kurucu üyesi oldu. Demokratik konfederalizmin esaslarına göre kurulan PJAK'ın kurucu üyelerindendi. Ve PJAK MK üyeliği görevini yürüttü. PJAK MK görevi

sürecinde Muqriyan, Şıkak ve en son da Erdalan alanlarında görevler yürüttü. Nereye gitse duruşuyla, çalışma tarzıyla, başarma azmiyle, ilkeleriyle hem halkın hem de yoldaşlarının gönlünde taht kurdu.

Biz onu ilkeleriyle tanıdık.

Erdalan eyaleti, Hewraman/Merivan mıntıkasındaki çalışma birimlerini denetlemeye gitmişti en son. Kaç kez yürümüştü o yollardan, kaç kez gecenin sessizliğini bozan sesler var mıdır diye dinlemişti, kaç kez uygun bir yerde durup mola vermişlerdi yürüyüşlerine hesabı yoktu. İşte şimdi Qusalan dağları çevresinde pusuya yatmış İran pastarları. Kaç pusudan geçmiştin, bilmiyorum. Ama bu defa çıkamamışsın. Silah seslerinin yankısı yürekleri paralıyordu. Ve sen bedenine aldığın üç mermiyle vurulmuşsun. Hayallerinin, düşüncelerinin, duruşunun yara alması imkansızdı zaten.

Biz seni inancınla, kararlılığınla tanıdık.

Yine görevdeydin, yine durmak nedir bilmeden çalışıyordun, kaç gece olmuştu yatmayalı. Önce işti felsefen. İşte PKK militanının temel felsefesi. Yapman gereken çok iş vardı biliyorum heval Dilxwaz. Yarım kaldı, bunları gerçekleştiremeden gitmek yaraladı seni en çok, onu da biliriz.

Mücadele yılları boyunca en temel özelliğin yoldaşlık sevgindi. İçinde bütün renklerin bulunduğu bir yürekti seninkisi. Dılxwaz eşittir bağlılık, yoldaşlıktı. Gözlerinin ışıltısıldıydı sevginin göstergesi.

Biz seni o koca yüreğinle tanıdık.

Dağları mesken eyleyen herkes senden sözediyor şimdilerde. Kapılarını çaldığın, yemeklerini yediğin aileler seni soruyor durmadan. Bir ortak cümleleri var seni tanıyan herkesin; ***"Hevalekî pir hejaye."*** Öylesine değerliydin ki değiş tokuş olsaydı mesela alın dünyaları veriyoruz deselerdi seni vermezdik. Çünkü sen değeri ölçülemeyecek bir sevgi madeniydin.

Biz seni 'heja'lığınla tanıdık.

"Hevalekî pir hejaye" sözü, başarmanın ifadesi oluyor. Gittiğin her yerde herkesin gönlünde edindiğin yerin adı oluyor. Ve devrimciliğin, düşmana sıktığın kurşunlarla değil, en çok kazandığın kalplerle ilgisi olduğunun ifadesidir. Bu söz, senin başardığının yalın ve derin ispatıdır.

Değerlere olan bağlılığın ve değerleri geliştirmen takdir edilmesi gereken bir diğer özelliğindi. Tüm görev ve sorumluluklarında parti yaşamı, katılım, üretme, derinleştirme noktalarında hep ileriye dönük gelişmelerin adı oldun.

Biz seni değerleri ölümüne korumanla tanıdık.

Hareketimiz değişim sürecine girerken, tasfiyecilik ve provokasyonun ayyuka çıktığı, her alanda kendisini dayattığı, örgütsel büzülmenin yaşandığı, muğlak kadro duruşunun tarihimizde en fazla yaşandığı süreçlerde, çizgi militanlığına yakışır bir duruşun ve tavrın sahibi olman ve bu konuda mücadele etmen, diğer bir takdir edilmesi gereken özelliğindi. O zamanki duruşunla bir kez daha sevdik, saydık ve yoldaşımız olmandan gurur duyduk.

Görev ve sorumluluklara yaklaşımında kendisi için hiçbir hak gözetmezdi. Örgüt nasıl uygun görürse her zaman ve her alanda görevlere hazır duruşu ile şu görev bu görev demeden, şu alan bu alan, şu yetki bu yetki demeden hizmet etme felsefesini kendisinde zirveleştirip ona göre hareket etti. O, gerçek bir PKK militanıydı.

Botan'da bulunduğu yıllarda çok kez yaralanmıştı. Yaraları onu çalışmalardan bir an olsun geri tutamamıştı. Yine en yüksek uygulama gücünü göstermekten geri kalmıyordu. Savaş sürecinde bölgeler arası kültürel farklılıklar olsa da nerede olursa olsun, sorumlu olduğu birliğin başında sonuna kadar direnişin temsilciliğini yaptı.

Kitle çalışmaları sürecinde dil ve lehçe farkı gözetmeksizin Horasan'da, Kazwin'de, Tahran'da, Mahabad'da, Merivan'da ve Hewraman'da kitle iletişiminde görevlerini layıkıyla yerine getirmekle birlikte, ajitasyon, propaganda ve örgütlemede usta bir devrimci duruşu sergiledi. Bütün bu mücadele pratiği boyunca hiçbir şekilde geri adım atmadı. Yurtseverlik, ulusallaşma, demokratikleşme ve özgürlük için üstün bir çabanın sahibi oldu. Kendini asla geriye çekmedi.

Biz onu her koşulda gösterdiği çabayla tanıdık.

Dilxwaz, emeğin bütünlüğü, yoldaşlığın sembolü, devrimci sorumluluğun Özgürlük mücadalesindeki gerçekleşme tarzı oluyor. TC sisteminin değiştirilmesi, İran teokratik rejiminin dönüştürülmesi ve demokratik konfederalizmin yaşam bulması için ne gerekiyorsa onun amansız mücadelecisi olacağımızın ve yoldaşımızla sürekli birlikte yaşayacağımızın, duygu ve düşüncelerini özgürlüğe kadar paylaşacağımızın sözünü veriyoruz.

Biz seni sözüne bağlılığınla tanıdık.

Onun anısına bağlılığın bir gereği olarak, uğruna mücadele ettiği yüce değerleri sahiplenmenin ve geliştirmenin uygulayıcısı olmak tek sözümüz olacaktır. Kararlı bakışlarımızı değerlerimize göz diken herkese ve her türlü anlayışa, sevgimizi bunu hep hak eden halkımıza ve yoldaşlarımıza sınırsızca sunacağız tıpkı onun yaptığı gibi.

Seni yaşatmayı ve senle yaşamayı özgürlüğe kadar esas alacağız.

Biz seni yaşamı uğrunda ölecek kadar severken tanıdık.

Mücadele arkadaşları adına
Hasan Çarçela

Tüm güzellikleri yüreğinde barındıran insan

Dılxwaz yoldaşla 1989 yılında tanışmıştım. Almanya'nın Mannheim kentinde bölge sorumlusuydu. O zaman ismi Şervan'dı. 1990 yıllında kısa bir süreliğine gençlik çalışmalarını birlikte yürüttük. Ancak o gençlik çalışmalarına çok sıcak bakmıyor, ilgi duymuyordu. Daha çok genel çalışmalarında yer almak istiyordu. Kısa bir süre sonra gençlik çalışmalarından ayrıldı ve genel çalışmalara geçti.

O zaman Avrupa'da çalışma yürüten arkadaşların içerisinde belli bir yerinin olduğunu söyleyebilirim. Çok öne çıkmazdı, fazla tanınmazdı ve gereksiz yere fazla konuşmazdı. Ancak sene sonunda yıl pratikleri değerlendirildiğinde o hep temiz ve kazanımcı çalışmalarıyla çok büyük bir farkla öndeydi.

Avrupa'ya çalışmak için çıkmış bu genç militan çok konuşmamasına rağmen gittiği yerlerde halkın gönlünü fetheden biriydi. Çok konuşmaz ama konuştuğunda ikna eden biriydi. Yine öyle çok renkli de konuşmazdı yaşamın dilini ve akışını bilerek anlatırdı. Ve herkes bilirdi ki o söylenen ona ait sözlerdi. Onda söz neyse öz oydu. Oturuş neyse davranış oydu. Bu düzeyde söz ile eylemi bir olan arkadaşa rastlamak enderdir desem yanlış olmaz.

Şervan yoldaşla ben yıllar sonra Botan da karşılaştığımda o artık Dılxwaz olmuştu. Nedenini bilemiyorum ama ismini değiştirmişti. Ben onunla birlikte çalışma şansına kavuşamadığım için üzgün olduğumu söylemeliyim. Ama onunla her zaman şöyle ya da böyle bir yerlerde karşılaştık. Geçiş hatları, bekleme yerleri derken örgüt toplantılarında her zaman konuşma sohbet etme fırsatım olmuştur.

O benim tanıdığım Şervan yoldaştı. O yine herkesin en çok sevdiği ve birlikte kalmak istediği yoldaştı. Ancak onun sessizlik, sükunet ve karınca kararınca çalışma temposu devam ediyordu.

Onu onunla kalanlar iyi tanır. Ancak onunla kalmayanlar çok tanımaz. Çünkü o ses veren popülerliği seven biri değildir. O iş bitirendir. İş yapandır. Önderliğin söylediği *"her ne ser kar"* şiarını o partiye katıldığı ilk günden beri uygulayan biridir.

Sun Tzu kitabını okurken girişinde bir örnek vardır. Üç kardeşten söz açılır. Bir kardeş henüz hastalık çıkmadan hastalıkların tedbirini alarak oluşmasını engeller bunu sadece aile bilir. İkinci kardeş hastalıkların belirtileri çıktıktan sonra ilaçlarla giderir. Bunun ismini biraz da olsa mahalle bilir. Üçüncü kardeş hastalıkları açığa çıkar herkes görür ve kesme biçme derken dikme işlerini de yaptığı için onun ünü saraya kadar ulaşmıştır.

Bu örnekte söylenen şudur; usta birinci kardeştir. Ancak kimse onun ustalığını ailenin dışında bilmez. En son kardeş ise herkesin göreceğini yaptığı için tanınır. Ancak usta yine büyük kardeş hastalıkların çıkmasına izin dahi vermeyen yetkinlikte bir doktordur.

Dılxwaz yoldaş ilk söylenen doktor gibidir. O örgüt adamı olarak sorunları giderdiği için örgütün söylediğini örgüt söylemeden yaptığı için örgüt onu çok tanımamaktadır. Ancak onunla çalışanlar onu iyi tanırlar. Çünkü o bir yerde varsa orada uyum vardır. Sorunları çözme vardır. Yoldaşlık vardır. Parti vardır. Örgüt vardır. Ve orada PKK kokusu vardır.

Evet, Dılxwaz yoldaşın bulunduğu yerde PKK kokusu hiç eksilmez. Onda kariyerizm yoktur. Birçok yerde görüldüğü gibi o işleri yapar. Yönetici değildir ancak bu mütevazılığıyla o bulunduğu her yerde pratikte yürütme düzeyinde iş yapan olarak yer alır.

En son yer aldığı çalışma Doğu Kürdistan çalışması olmuştur. O PJAK öncesi ve sonrası çalışmada en çok emek sarf eden olmuştur. Bu çalışmada merkez düzeyinde görev almıştır. Dılxwaz yoldaş kendi yolunu her zaman kendi rengiyle aydınlatacak ve her zaman bir militan olarak hem çalışacaktı ve hem de militan olarak yaşayacaktı. Ki bunu zaten fazlasıyla yapmıştır.

Örneğin ihanetçi işbirlikçi çeteciler partiyi alıp emperyalistlere ve ihanetçi ilkel işbirlikçi milliyetçilere peşkeş çekmek isterlerken kimse Dılxwaz yoldaşın militanca duruşunu belki fark etmemiştir. En erkenden çetelere karşı kendi tarzıyla tavır alıp onları boşa çıkaran bir militan olduğunu çok sonraları örgüt fark edecekti.

O yine o bilinen PKK'li olarak tavır alacak ve perde arkasında çalışmasını karınca kararınca yapacaktı.

Gerçekten Dılxwaz yoldaşı yazmak zor oluyor. Onun eski bir yoldaşı olarak bu bana daha da çok zor geliyor.

Ben bazı yoldaşların doğuştan PKK'li olduğunu ezelden beri yazan ve söyleyen biriyim. Bana göre Dılxwaz yoldaş PKK'ye gelmeden de bir PKK'lidir. O hiçbir zaman duygularına ihanet etmemiştir. O hiçbir zaman adaletsizlik yapmamış ve adaletsizliklere karşı da hiçbir zaman boyun eğmemiştir. O baskıya hiçbir zaman tahammül göstermemiş ve hiçbir zaman bastırmamış ve baskı uygulamamıştır. O hiçbir zaman yetkici olmamış ve hiçbir zaman yetkicilere boyun da eğmemiştir.

O insanlığın ne kadar güzel meziyetleri varsa hepsini yüreğinde barındırmış biridir.

O devrim yoluna kendisini adarken o Necati Siyahkan'ın Nataşa şiirini adeta yaşayarak ve inanarak gelmiştir.

Şair Necati Siyahkan'ın şiirinde dile getirdiği gibi:

Dokuz gezegenin
onuncusu
kardeş kavgasının
en sonuncusu
öylesine bir dünya ki bu
ne İsa'nın on iki havarisi

ne Muhammed'in dört halifesi
çözemedi
çözemedi
bunun ne demek
olduğunu.

Evet, Dılxwaz yoldaşın yeni yaşımın yaratılması için tüm benliğiyle çalıştığını ve yeni, güzel, özgür bir gelecek için canını feda ettiğini söylemek hiç de abartı olamaz. O yeni yaşam arayışçısıydı. Bir evliya, bir derviş, bir havari gibi yaşadı ve yaşamı hep öyle oldu.

Ve yine şairin şu mısraları ne kadar da O'nun gerçeğini dile getiriyor;

biz çoktan erittik
yüreklerimizin çelik potasında
sütun bacaklı kızların
gözbebeklerini
yasamızda
kilit vurulmuş
yasak kapıları
kırmak yok
açmak var
suları
gürül gürül
akıtmak var
ve tüm insanları
insanca yaşatmak var.
yasamızda
kan, barut, ateş, ölüm
yok
o l m a y a c a k
özgürlük ve kardeşlik var

Ve gerçekten o yüreğini her türlü geri çekenden uzaklaştırarak sadece ve sadece bu kutsal davaya adadığını söylesek bile yetmez, eksik kaldığımızı bilmemiz gerekiyor. O böyle bir militandır.

Onun hayallerinde tüm insanlığı yeni o henüz varılmayan dünyaya taşıma istemi vardır. Öyle bir yer ki kan, barut, ateş, ölüm ve ne kadar şiddet ve öldürücü şey varsa bulunmadığı sadece ve sadece sevginin, saygının, sevilmenin ve tabii ki ne kadar güzel yaşam emareleri bulunuyorsa öyle bir yer için çabaladığı inkara gelmez. Dünyanın ne kadar güzel sözü ve bu sözler hangi dilden ifade edilmiş olursa olsunlar bunların hepsi Dılxwaz yoldaşa yakışacaktır. Hatta kelimeler eksik kalacaktır. Hani deniliyor ya kelimelerin kifayetsiz kalacağı. Aynen öyledir. Siz ona övgüler de yağdırsanız methiyeler de düzseniz onun gerçekliği yanında bunların hepsi hafif ve eksik kalacaktır.

Yazdıklarımın onu ifade etmekte çok eksik kaldığını biliyorum.

Biz böylesine seçkin bir yoldaşı belki mücadele tarihimizin hem en zorlu bir sürecinde hem de en çok ona ihtiyacımız olduğu süreçte kaybetmenin acısını şehadetini öğrenince iliklerimize kadar hissedecektik.

Dılxwaz yoldaşı Doğu Kürdistan'ın Şaho alanında birinci dereceden sorumluluk yaparken 13 Temmuz 2006 tarihinde yitirdik. Yaklaşık 18–19 yıllık hep dopdolu bir mücadele pratiği geçirmiş bir yol gösteren yıldızımızı kaybetmenin büyük acısını yaşadık. Şehadeti yüreğimizde büyük bir boşluk yarattı. Tüm yoldaşlar şimdi suskun. Tüm yoldaşlar şimdi onu arıyoruz.

Onu biraz tanıyan bir yoldaş olarak onun aynı İsavari bir şekilde kendisini halka, mücadeleye, partiye ve yoldaşlara adadığını iyi biliyorum. Onunla arkadaşlık onun gibi Golgatha tepesine, çarmıhını Kudüs'ten sırtlayarak yukarıya tırmanmakla olur. Şartlarımızda Golgatha'ya çıkmak devrimin tüm yüklerini -tüm sorunlara rağmen- taşımakla olur. Devrimimizle sonuna kadar yürümekle olur. Tüm zorluklara, inançsızlıklara, saldırılara, bireysel rahatsızlık ve hastalıklara, ayrı görüş ve duruşlara rağmen Önderlik çizgisinde daha fazla kenetlenerek yürümekle Dılxwaz'ın arkadaşı, dostu ve yoldaşı olunabilir.

Başka şekilde asla!

Mücadele arkadaşı Kasım Engin

Her şehadet kendisiyle milyonlar yaratır

Bir arkadaşı anlatmak ya da yaşananları anlatmak kim bilir, bazen kolay olduğunu düşünebiliriz, ama bu sadece dış görünüşle, görünenle ilgiliyse kolay olduğu söylenebilir. Kuşkusuz birçok yoldaşı anlatmak isteriz bir çoğumuz. Bu halk kavgasında bu sevda yürüyüşünde attığı her adımı, nereye, nasıl gittiğini, nasıl geldiğini, nasıl olduğunu... Ama bunu sadece görüntüde verebiliriz. Kısa biyografisini, öz geçmişini kronolojik olarak analatabiliriz. Ama gerçekten o arkadaşın acı, özlem, öfke, sevgi duygularını, insanlığa dair, kendisine dair iç dünyasını tüm bunları anlatma gücümüz olabilir mi? Kuşkusuz ki hayır! Dılxwaz arkadaşı anlatmak ise çok daha zor.

Dılxwaz arkadaş Özgürlük hareketine Avrupa'dan katılan bir arkadaştı. Ama gerilla saflarında gerilla yaşamında Avrupa'dan değil de toplumsal dokunun köklerinden, can damarından katılmış birisi gibiydi. Dış görünümü bir koçeri andırıyordu. Aslında sadece dış görünümü de değil ruhsal olarak da bir koçer gibi yaşıyordu. Koçerler aç da olsa ağzındaki lokmayı paylaşır, yanındakinin acısını, sevincini ve özlemini onunla birlikte yaşar, sade ve dobradırlar, asla karşısındakine kin duymaz, nefret etmez, dedikodu yapmazlar. Kominal yaşam felsefesi onların yaşam biçimidir. Böyle bir alışkanlığı sonradan kazanmamışlardır. Yiğit, mert ve sözünün eri insanlardır. Dılxwaz arkadaş da koçerdi aslında Kürdistan toplumunun hilesiz, saf, berrak insanıydı. Yüreğinde ne varsa ve ne görmüşse onu söylerdi. Yoldaşına karşı politik yaklaşmazdı. Hep yüreklice, net ve açık konuşurdu. Kızgınlıkları hiçbir zaman uzun sürmezdi. Bir arkadaşı eleştirir, yetersizlikler söz konusu oldu mu kavga ederdi, ama yine onunla kavgada omuz omuza yürürdü. Kızgınlığını, öfkesini asla kine dönüştürmezdi.

> "Urmiye'den Kandil dağına, Kandil dağından Şaho dağına Asos'a ve Bingöl'ün güzel sularına kadar bize kocaman bir dünya bıraktı Dılxwaz yıldaş. Kurduğu o köprüden geçiyoruz, ve Kürt halkı o köprü üzerinden özgürlüğe yürüyor"

Doğu Kürdistan çalışmalarına ilk katılan arkadaşlardan biriydi. 2000 yılında hiç kimsenin gitmeyi göze alamadığı Horasan'a gitti. 1512 Osmanlı-Safavi Savaşı'nda Horasan'a sürgün edilen Kürtleri gidip tanıdı. Onlar Kürt, Kürtlük denildiğinde Soranları biliyordu, sadece onları tanıyorlardı. Kendilerine de Kurmanc diyorlardı. Ulusal duyguları, ulusal birlik ve bütünlük anlayışları zayıftı. Ve hatta hiç yoktu bile denilebilirdi. Kürdistan'ın dört parça olduğunu bile bir çoğu bilmiyordu. Zaten ulusallık ve Kürtlük çok da umurlarında değildi. Geçmişte yaşadıkları birçok sorundan dolayı Kürt hareketlerine karşı hep mesafeli ve güvensiz yaklaşıyorlardı. Önder Apo'nun tutuklanıp Türkiye'ye teslim edilmesine duydukları tepkiden dolayı Önder Apo için isyana kalkmışlardı, ama gerisin getirmemişlerdi. Sadece biz de Kurmancız diyorlardı. Onun dışında hiçbir siyasal faaliyetleri yoktu. Dılxwaz arkadaş işte o zorluklar içerisinde ulusal bilinci o topluma taşırdı. Tahran da, Horasan'da bir hafta on gün parkta, camilerde yattığını, ilişkisiz parasız kaldığını anlatırdı.

Eğer şimdi PJAK İran'da çalışıyorsa, PJAK bu gün varsa, Doğu Kürdistan'ın da bir kimliği oluştuysa kuşkusuz bu Dılxwaz arkadaşın

emeği ile olmuştur. Onun ve onun gibi arkadaşların emeğiyle olmuştur. Yani Dılxwaz'ın, Dr. Afat'ın, Mani'nin, Çalak'ın, Madora'nın ve onlar gibi diğer Kürdistan'ın abideleşen eşsiz kahramanlarının emeğiyle olmuştur.

Dılxwaz arkadaş Kürtler arasında hiçbir zaman ayrım yapmazdı. Ulusallaşmış bir Kürt'tü, herkese ulusal duygularla bakardı ve kişilik, yaşam tarzı olarak sosyalistti. Hiçbir zaman onun şu parça bu parça, şu din şu mezhep ayrımı yaptığı görülmemiştir. Horasan'ın hepsi alevi şiaydı, esasta kızılbaş alevileridir. Daha sonra İran sistemine entegre olup kısmen de şialığı kabul etmişler, ama Horasan'daki toplumsal doku hala aleviliğin özüdür. Kızılbaş aleviliğine daha yakındır. Kültürel dokusu, aile yapısı, sosyal işleyişi kızılbaş aleviliğinin felsefik dokusunu taşıyordu.

Dılxwaz Bingöllü bir arkadaştı Avrupa'dan gelmişti, o kültüre çok yabancıydı. Ama ona rağmen buradaki halka bir yabancılık hissetmedi. Oradaki halk da onu sevdi. Onların acılarını sevinçlerini paylaştı, kısa sürede kaynaştı. Dılxwaz arkadaş, biraz da 500 yıl önce Kürdistan'dan koparılan halkın yüreğini tekrardan Çemişgezek'le, Serhat'la, Amed'le buluşturdu. Tekrar yüzlerini ülkeye çevirdi. Ve gençleri mücadeleye kattı. Gençler oradan geldi Dersim'e geçti, Botan'a geçti. Dılxwaz parçalanmış Doğu Kürdistan, Doğu Kürdistan'da Horasan, Horasan'dan da parçalanmış halkımızın yüreğini, kendini bir köprü yaparak birleştirdi.

Dılxwaz arkadaş daha sonra Soran bölgesinde görev aldı. Mahabad halkı ile konuşurken Sorancası çok iyi olmadığı için onlarla Farsça konuşuyordu. Farsça'yı çok güzel öğrenmişti. Onlarla Farsça anlaşıyordu. Soran bölgesindeki halkla çok iyi bir ilişki kurmuştu. Var olan Soranicesi'yle saatlerce çocuklarla, yaşlılarla herkesle konuşurdu. Karşıdaki onun konuşmalarını sıkılmadan dinler ve ne anlatmak istediğini çok rahat anlardı. Onlarla iyi bir empati kurmuştu. Ve mükemmel bir mizah gücüne sahip olduğu için kısa sürede oradaki halkın gönlünde taht kurmuştu.

Kadına karşı yaklaşımı da çok güçlüydü. Kadının kendi kimliği ile kendi ayakları üzerinde yürümesini isterdi. O yüzden de bayan arkadaşlarla hep tartışırdı. Güçlü olmalarını ve asla erkeğe yaslanmamalarını isterdi. Genelde zayıflığı ve zaafı sevmiyordu.

Soran çalışmasında hep şunu derdi, *"Doğu Kürdistan'daki aydın çok Batıcıdır. Ben de Batı'da kaldım Avrupa'nın kültüründe büyüdüm, ama özellikle Doğu Kürdistan'da aşırı Batı hayranlığı var ve bu çok tehlikelidir. Bu, kendi kökünden kopmadır. Bu, kendi realitesinden kendi insanlık gerçekliğinden kaçıştır. Ve bu, kesinlikle Avrupa postmodernist ideolojisinin tahakkümüdür*" diyordu. Ve bunu kesinlikle reddediyordu. O yüzden aydınlara çok yükleniyordu. İran'da parti kitaplarının dağıtılması ve İran gerçeğinin daha iyi kavranılması için yoğun çaba harcıyordu.

Bir diğer yönü ise oldukça emekçiliğiydi. Ayağı sakat olmasına rağmen Kandil dağlarından Asos'a kadar Şaho'ya kadar yürürdü. Hiçbir zaman ayağını sorun yapıp kendisini geri tutmazdı. Ve bu özelliği ile örgüt içerisinde çok güçlü bir emekçi olarak tanınırdı. Emek onun için yaşamın olmazsa olmazıydı, emeksiz bir lokma bile yemek istemezdi. Emeksiz bir insan üzerine konuşma bile yapmak istemezdi. Yaşamda her şeyi en başta kendisi yapardı. Bir çay yapılacaksa Dılxwaz arkadaşın mutlaka bir katkısı olacaktı. Ya ateş yakar, ya odunu ya da suyu getirir ama mutlaka bir emek katardı. Yapılan her işte onun emeği kesin olmalıydı. Bir köye gidilecekse, bir çalışma olacaksa, bir toplantı olacaksa içinde mutlaka olmalıydı.

Avrupa'dan katılmış olmasına rağmen Kürt diline olan sevgisini hiçbir zaman yitirmemişti. Doğu Kürdistan onun içinde Kürt dilini geliştirme zemini oldu. Hem Soranca'yı hem Kurmanci'yi hem Horasan'daki lehçeyi ve bununla beraber Farsça'yı mükemmel öğrenmişti. İçimizde en iyi Farsça'yı konuşan

arkadaşlardan birisiydi. Ama en önemli özelliği de Kürtçe'yi çok seviyor olmasıydı. Hiçbir toplantıda Dılxwaz arkadaşın Türkçe konuştuğunu duymadım, hep Kürtçe konuşur kendisini dile getirirdi. Bazen yaşamda istisna Türkçe konuşurdu, ama esas Kürtçe konuşurdu. Dil bir insanın kendisini ifade etme aracı, aslında biraz da insanın kendini tanıtma aracıdır. Dılxwaz arkadaş dille kendini en güzel tanımlayandı. Hiçbir zaman sömürgecilerin diline öykünmezdi. Farsça'yı neden öğrendiğini sorduğumuzda Tahran'da yakalanmamak için öğrendiğini söylüyordu. Polislerin herhangi bir kontrolünde yakalanmamak için öğrendiğini belirtiyordu. Ve gerçekten de İran'da yakalanmayan istisna arkadaşlardan biriydi. Çok sıkı kontroller olmasına rağmen Tahran'dan Horasan'a kadar, Horasan'dan Urmiye, Urmiye'den Mahabad, Sine'ye kadar bütün şehirleri dolaşmıştı. Tebriz'e kadar gitmişti. Hasan Sabbah'ın kalesine kadar gitti ama yakalanmadı. Bazen takılırdık *"sen bu ayağınla, yürümenle hemen tanınırsın"* derdik. O *"ben gittiğim yere kendimi uyarlarım sakalımı bırakırım biraz da onlara benzerim, elbisemi onlara göre giyerim ve Farsça konuşmamla da artık sorun kalmıyor"* derdi.

Oradaki çalışmalarından İran çok rahatsızdı. Gönderilen ajanlardan bazıları özellikle O'nun ismini veriyorlardı. Dılxwaz arkadaşın, Dr. Afat'ın isimleri veriliyordu. Bu arkadaşlar İran devletinin vurmak istediği arkadaşlardı. Çünkü PJAK'ı PJAK yapan biraz da o arkadaşlardı. Ama Dılxwaz arkadaşın emekçi yönü bambaşkaydı. Farsça ve Soranice öğrenmek için de çok emek verdi. Dilini geliştirdiği için de halk içerisinde rahat dolaştı ve kendini ayakta tuttu. Kendisini kamufule etmeyi iyi bildi.

En son Asos dağında çatışmadan önce bir kayanın dibinde oturmuş şehit Zilan Pepule hakkında yazı yazıyor; 'arkadaşlar gel yemek yiyelim' diyor. *"Bir kaç satır kaldı bitireyim ondan sonra"* diyor. Ve beş dakika sonra çatışma çıkıyor, yemeğe gelse belki şehit düşmeyecek, arkadaşlarla birlikte hareket edecek ama orada Şehit Zilan Pepule hakkında yazı yazdığı yerde şehit düşüyor. Düşman cenazeyi oradan alıyor. Ayakkabısı orada kalmıştı. Arkadaşlar daha sonra gidip ayakkabısını getirdi.

Bazen Dılxwaz arkadaşla birbirimizi eleştirirdik, son gideceği görev Asos Karargâh Koordineliğiydi. *"Birlikte gidelim"* dedi, gitmedim. *"Sadece birlikte gidelim yeter"* dedi. Ben *"kavga ederiz olmaz seni zorlarım"* dedim. O, *"bir şey olmaz gel"* dedi. Gitmedim. Geriye dönüp baktığımda, keşke gitseydim, belki olaylar böyle olmazdı, belki şehit düşmezdi diye düşünmeden edemiyorum. Bizim için çok büyük bir kayıptı. Ama öyle bir insandı ki onun şehadeti bile mücadeleye büyük gelişmeler kattı mücadeleye bir ivme kazandırdı. Dılxwaz arkadaşın şehadetinden sonra o bölgeden Horasan'dan da katılımlar gerçekleşti. Mücadele içinde onun adını alan onlarca Dılxwaz oldu. Avrupa'dan akrabaları katıldı. Onun bu etki gücünü şehadetinden sonra çok daha iyi gördük.

Dılxwaz aramızdan ayrıldı ama bize, Horasan'daki 500 yıl önce topraklarından koparılmış, Türkmen akınlarını durdurmak için canlı kalkan olarak kullanılmış Kürtlerin ülkeye dönüşü için bir köprü kurdu. Ve o Horasan'dan ülkenin kalbine kurulan köprüden yeni bir yaşam kurmak isteyen hakikat arayışçaları engelsiz yürüsün, özgür bir yaşam, umut dolu bir hayat çocukların gözlerinde yeşersin istedi. Dılxwaz'dan geriye bize insanlığın köprüsü kaldı. Horasan'dan Mahabad'da, Sine'ye kadar Kurmanci Sorani buluşması kaldı. Urmiye'den Kandil dağına, Kandil dağından Şaho dağına Asos'a ve Bingöl'ün güzel sularına kadar bize kocaman bir dünya bıraktı Dılxwaz yoldaş. Kurduğu o köprüden geçiyoruz, ve Kürt halkı o köprü üzerinden özgürlüğe yürüyor.

Saygı ve minnetle anıyoruz sizleri.

Mücadele arkadaşı Medet Serhat

Değerli Aileme,

Mücadele süreci boyunca yaşadığımız en acı günleri geride bıraktık ama mücadele bitmemiştir. Şu da bir gerçek ki bütünen mücadelemizden alınan sonuçlar ve vardığımız düzey asla küçümsenmeyecek büyüklüktedir. O zaman acıların ve tüm bedellerin karşılığı alınmıştır. Daha da alınacaktır.

Mücadele saflarına katılmış olmam doğru yolda atmış olduğum bir başlangıçtı, bir adımdı. Her doğru başlangıcın da hayırlı bir sonu olur. Bu sona pratik olarak henüz ulaşmamış olsak da yorulmadık, yılmadık, ilk günkü gibi heyecanlıyız, duyguluyuz. Eğer bir değişiklik olmuşsa o da, bu kadar zaman içinde duygularımız ve heyecanımız bilinçlenmiştir, gücümüz artmıştır. En önemlisi de bütün bu yüce ve çağdaş değerlerin yaratıcısı ve bizi köklerimizle buluşturan Başkan Apo'nun izinde yürümek bir başka güzeldir.Önderliğe bağlı olmak onu anlamak ancak ve ancak uygulamaktan geçer. Belki çok iyi anlayamadık, ki bu bir gerçektir. Ancak kendi adıma şunu rahatlıkla belirtebilirim; anladığım kadar uygulamaya çalıştım. Bugüne kadar durmaksızın emek verdim partiye, halka verdiğim tek zarar ise kendimi istendiği kadar geliştiremedim, mücadelenin çok değişik ihtiyaçlarına cevap olamadığım noktasında olmuştur. Önderliğimizin bugünkü esaratinde, bizim yetmez ve hatalı yaklaşımlarımızın payı büyüktür.

Kendimizle gurur duymamızın tek sebebi yaptıklarımızdan ötürü değil, daha çok böylesi kör karanlık bir geçmişe sahip olan bir halkın bağrında doğan, onun tüm gerilikleriyle büyüyen, ancak zamanla o geriliklerden kopmayı başaran, yeniyi yakalayan ve dalga dalga halka taşıran, halka taşırdıkça oradaki farkı kapatan yoğun bir geçmişe sahip olmamızdandır. Tabii ki bütün bunlar yani mücadele içinde olan bizler ve sizler Başkan Apo'nun eserleriyiz. Başkan Apo'nun aramızda olmamasının burukluğunu yaşıyoruz. Fakat o gönlümüzde ve beynimizdedir, bu yüzden nerede olursak olalım veya Önderlik nerede olursa olsun asla birbirimizden uzak değiliz. Çünkü o bizi biz onu yaşıyoruz.

Önderlik Sahası'nda beş ay kaldım. Bu beş ay bana geçmişte yaşadıklarımı unutturdu. Bana dar düşünceden kurtulma yolunu gösterdi. Duygularımı aklın süzgecinden geçirmemi öğretti ve yepyeni bir geleceğin yolcusu haline getirdi. Ben de bu güne kadar bu yolda yürüyorum ve bununla gurur duymaktayım.

Diğer bir deyişle Önderlik Sahası bir süzgeçti belki, birçok kimse bu süzgeçe aktı. Ancak birçok kimse takılı kaldı, süzgeçten geçme arılığını gösterecek marifetleri yoktu. Bunlar belki insan sütünü emmişler, ancak insanlıktan nasiplerini almamışlardır. Kim olursa olsun böyleleri tarih, halk ve şehitlerimiz karşısında suçludurlar. Bunların cezasını zaman verecektir.

Değerli annemi, sizleri çok seviyordum, hala da çok seviyorum. Bir anlamda size olan sevgim ülke sevgisiyle buluşturdu beni. Belki saflara katılmama bir anlam vermediniz. Ama zaman içinde anladığınıza eminim. Size asla darılmadım. Sizlere olan saygı ve sevgimi başka analara hep gösterdim. Yanınızdayken sevginin saygının sınırları çok dar bir alanda çizilmişti. Partimizi ve Önderliğini tanıdıkça bu sınırların mutlaka aşılması gerektiğine inandım. Sizden aldığımız ve öğrendiğimiz her şey kötü veya geri değildi, ancak onlarla yetinmiş olsaydık hiç bir yere varamayacağımız da kesindir. Diğer bir deyişle hatalarımızı tekrarlar dururduk. Bunun ötesine asla gidemezdik. Sizlerden beklediğim tek şey birçok şehit ve gerilla arkadaşlarının anası gibi yapabileceğiniz kadar mücadele içinde olmanızdır. Bundan asla utanmamalı; bu şeref yoludur Önderliğimiz "ben kerbela çizgisindeki müslümanım" demektedir. Kürdistan'daki tüm anne ve babalar gibi sizler de bizi yanlış yetiştirdiniz. Bu yanlış yetiştirme tarzı gerçekler karşısında bizi zorladıkça biz de Önderliğe yük oluyorduk. Bir anlamda düşman gölgesinde kurulan aileden koptukça Önderliği anlıyorduk; kopmadığımız noktada ise sizlerden öğrendiklerimizi uyguladık. Bu da düşmana yarar, davamıza zarar getiriyordu. Sizler de, düşmanın yarattığı bu dar, bencil, sağını-solunu görmeyen, dostunu düşmanını tanımayan kişiliğin farkında değildiniz.

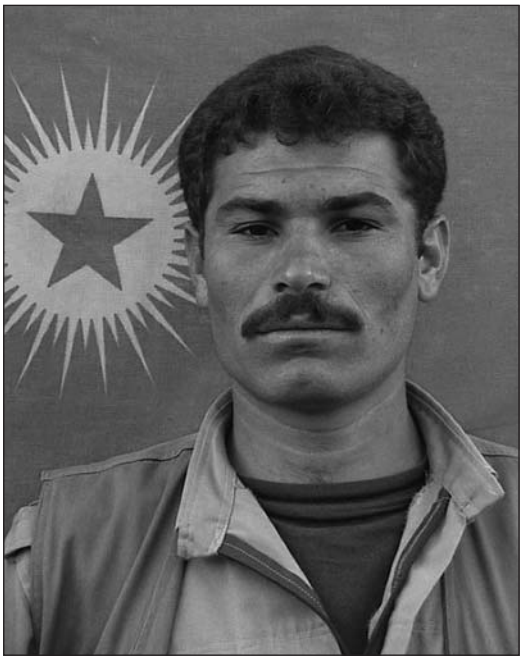
Önderliğimizin içinde yaşadığı koşullar merak edilmeli ve bunun için harekete geçilmeli. Çünkü durumumuzun selameti de felaketi de Önderliğin durumuna bağlıdır...

Devrimci selam ve sevgilerimle

Dilxwaz

Bir gerillanın Cudi'ye seslenişi

"Şehitlerimizin şahadet yıldönümleri Partimizin ve halkımızın en seçkin direniş günleri haline getirilmiştir"
Rêber Apo

Adı, soyadı: **Macit AHMET**
Kod adı: **Şerif CİHAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Derik, 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **2001, Derik**
Şehadet tarihi ve yeri: **14 Temmuz 2006, Cudi-Botan**

UYANIŞ

I.
Kürdistan yıkıktır
Amed Surları, Dicle yaslıdır
Fırat kan akar, Mardin tepeleri
Güneş görmez
Mezopotamya yekten solgundur
Dağlarında esaret, şehirlerinde ihanet
vardır
Evlerin bacaları kara baht akar
Yollarında nakışlı bir hüzün…
Boynu büküktür Hasankeyf'in

Dili yoktur tendur başında ekmek işleyen
Ananın
Feqiye Teyran'ın, Ahmede Xani'nin
yoktur mirası
Güne çalan - gönlü yaman - ozanın ezgisi,
Mem u Zin'in dillere destan sevgisi,
Ve demirci Kawa'nın demire yazısı
Yoktur, inkar edilmiş, talan edilmiştir.
Newroz ateşi sönmüştür Kürdistan'da

II.

Bulutlu bir güz günüdür
Kara bulutlar fişek gibi yağmur atmakta
Umursamazdır yayvanlığı,
Kimseye söz söyletmemekte

Söze ne hacet ki?
Tüfenk günüdür bugün
Özgürlük tiryakileri,
Ayağı potinli,
ölümü sevda kuşanırcasına selamlayanlar
Genç yanlarını dağa verdiler

Kavim göçlerinden bu yana
Var mıdır böyle bir isyan
78'in Kasım'ında, doruklarda işte

III.

Gerillayı halk, halkı yaşam kuşatır
Bak zulme isyandır bu
Ağaya, sömürene, inkara ve imhaya
Kürt'ün verdiği devrimci cevaptır

İsyan tarlalarından hasat zamanıdır
Beritanlar, Bahozlar, Şoreşgerler ekilir
Özgürlük biçilir gayrı, sevda biçilir…

Bu bir halkın uyanış destanıdır dostum
işaret ettiklerime iyi bak
Gönlünden beynine, titresin bedenin…
Titresin ki, anla Karker
yüreklerimizi…

*

Yaşadığımı ilk sende duyumsadım ve sende tattım ilk sevinçlerimi, ilk heyecanlarımı. Beni ben yapan ilk sorularımı sende sordum. Sende yanıtladım hepsini. Sende kapıldım kararlılığın insani endişelerine ve sende bağırdım beni boğazlayan acılara. Önceleri de vardı bu duygular. Ama tüm o gülüşler çölde serap görmenin kandırmacasıydı.

Hüzünler ve ağlayışlar bir kuruntunun karabasanıydı. Ve öğrendim. Sende beni hiç terk etmeyen, kanımda dolaşan, canıma can katan, yeni bir duygu vardı.

Seni tüm varlığımla hissederek yaşadım. Belki de üzerinde savurduğum, gerçek yaşamla tanışmanın gülüşü, çığlığıydı. Bu nedenle kendimi sende buldum. Onca yıldır aradığım benliğimi sende mayaladım.

Günlerce uçurumlarını arşınlarken ayak direten yorgunluğu hedef uğruna unuturduk bedenlerimizde. Bazen uykusuzluğa karşı başımızı soğuk namluya koyup pusuda beklerdik. Bazen de aç-susuz koynuna sığınır, ot kaynatıp dağ keçilerinin peşinden koşardık.

Gün geldi bir parça naylon çadır altında, köz başında toplanan yoldaşların sıcak sohbetleriyle soğuğu yenmeye çalışırdık.

İşte orada iradem bu zorlukların örsünde dövüldü. Çeliklendi. Kendime olan güvenim artarken sende hiddetlendi tüm sinmişliğim.

Sonradan öncü oldum. Hani o yitik kadının kendine yönelik ilk yol alışı… Özgürlüğünü özgürlüğümüzü kutsayarak yol aldım.

Tüm bunların ortak varoşunda fedailiğin o eşsiz ruhundaki arılanmış bereketiyle, sıramı bekledim sabırsızlıkla. Gökdelenlerin sırrına ulaşma hasretiyle kavruldum üzerinde.

Yandım. Kül oldum…

Kendimi yeniden yaratmak için küllerimle savruldum. Sefinenin doruklarında…

Hani yeryüzünü sular basmışken, Nuh'un tufandan sonra karaya ulaştığı ilk yer, SAFİNE…

İnsanlığın kurtuluş merkezi… SEFİNE'YE dönük yüzüm, saçlarım rüzgarda savrulurken bedenim çıplak yükseltilerde yıkandı…

İşte tam o zaman LAWKÊ-XERİP ile bir dostluk kuruldu. Bir yol arkadaşlığı oluştu.

O ideallerine ulaşma istemiyle yanıp tutuşan bir derviş.

Ben gençliğin peşine takılmış anın geçmişi ile aşkın yüzüne yol alan bir arayışçı.

Ve gönül gönüle çıldırasıya aradık. Bir gün değil, bir ay değil, bir yıl değil…

Uyudum ve bir sonsuzluğu yaşadım CUDİ düşlerinde...

Ve bir başka gün barış kanatlarıyla uçuşmak için belki mesafeler, mekanlar girdi aramıza…

Ve sen ayrılırken, güzelliğini çepeçevre sarsan Dicle havasına bıraktım. O herkesten ve her şeyden gizlediğim çığlığımı. Diyardan

diyara solunması ve diyardan diyara duyulması içindi…

Hani köylerin yıkılmışlığında halkımın asiliğini bulurken, yurtseverliğimi harabelerinde tazelenmiştim ya…

İşte oraya gözyaşıyla ıslanmış kâğıtlarımı ve tutukluk yapan kalemimi bıraktım…

Mücadele arkadaşları

Ji bo bîranîna hevalê Hêmin

"Navbera me û şehîdan kurt e"

Rêber Apo

Nvê rast û paşnav: **Mensûr FAYIKÎ**

Navê kod: **Hêmin**

Dîrok û cihê bûnê: **Xelîfer, 1986**

Dîrok û cihê tevlîbûnê: **2004, Qendîl**

Dîrok û cihê şehadetê: **15 ê Tirmehê 2006, Cûdî-Botan**

ŞEVÊN BOTANÊ

Dîlan di şeven Botanê de,
Cûdî dike qendîla rewiyan.
Bi bawerîya xwe her tim geş û gur e,
Tixûba dikşen Dîlan,
Ji ba sîxur û mêrkujên evîne.
Hestên azadî dikşîne,
Li ser Cûdîye Mirada.
Weke ezmanekî şîn kevokan difirîne,
Sipî û bilind,
Nêçîrvanek tenêbûna wê nîşan girtiye,
Bîryara li ser piyan newêrekî belav dike.
Lê nêçîrvan,
Bi hêrsekî giran bi serî tîrê xwe ve girêdayî ye.
Bi toleke bê nav ew rûnîşt...
Tîr dibe ku canê wê kuştibe,
Lê wê jî bi tîre ve mirinê kuşt.
Kî?
Şîna kê digre?
Hinek tevlîhev e,
Lê ez dizanim ku şîna te nîne,
Îro daweta te ye,
Îro dîlana di Cudî de,
Dora te ye.

Hevalekî di nameya xwe ya ji hevalê Hêmin re rêkirî de wiha gotibû:

"Hevalê min yê bedew Hêmin, tu dizanî? Her ku diçe ez bawer dikim û baweriya min xurttir debi ku hundirê mirovan her tim paqij e. Tişta ku jê re tê gotin xirabî pişt re li mirovan diale. Pişt re mirov dikevin nava wê gemarê. Mirov bi gemara dil ji dayîk nabin. Mirov di cewherê xwe de her tim hinekî edalet, wekhevî, biratî,

bihevrebûn û heskirinê di nava xwe de dihewîne. Civaka bi çîn her tiştî serûbin dike. Dema fêrbûnên bi salan ji mirovan re dibin şêweyê jiyanê, mirov dikare bêje dibe weke taybetiyeke genetik. Dibe ku tu vê pirsê bikî, tu bêjî; wê demê ji bo çi evqas xirabî? Ez jî wiha dibêjim; wê demê emê mirovê xirab ku ewqas hestiyar dibe û hestiyariya xwe radixe ber çavan, çawa şîrove bikin? Lewre mirov çavdêriyê jî dike, mirovê herî xirab jî ewqas wherî bibîne û derîne meydanê.

Hinek mirov nikarin vê derxin meydanê. Ji bo ku hêsan e meyla çînatiyê hildibijêre û dibe dîlê meyla çînatiyê. Lê ya girting ew e ku tiştên ji derveyî rêzê bên kirin. Herkes dikare ji sifreya hazir bixwe. Ya girîng ew e ku tiştên herkes nikare bike mirov bike. Ev mijareke wisa ye ku mirov kesyeta xwe ya veşartî derîne û bibe xwe bixwe, bibe xwediyê cewherê xwe ku her kes nikare vê

bi hestan hatiye barkirin ku nêrîna jiyanê ya berjewendîperest û pragmatist, awayê perwerdeya wî ya pêşhikum, civaka bi çîn, dogmayên dînî netewperestiya li ser navê girêdana xwînê hatî pêşxistin mirovan dilewitîne. Û mirov nikare xwe ji van davikan rizgar bike.

Belê hevê min yê hêja, baweriya min bi vê tê. Baweriya min ji vê zêdetir jî nayê. Haya te jê heye, her mirov jî ji zikmakî, ji ber van sedeman hinekî PKKyî ye. Eger PKKbûyîn were wateya xwedana edalet, wekhevî, biratî û azadiyê, di her mirovî de kêm zêde ev nirx hene. Ya girîng ew e ku mirov vî cebike, an jî herkes cesareta wê nake. Bi kurt û cewher tişta ku ez dixwazim bêjim ev e; ji ber dîlîtiya civakî mirov nikare mirovê di nava xwe de yê heyî yê destpêkê derîne meydanê. Nikare mirovê PKKyî yê di nava xwe de bîne dinyayê. Ev jî bêşansiyeke mirovatiyê ye.

Mirovê bedew, baweriya min ji dil û can heye ku mirovê PKKyî pir paqij e. Mirovê PKKyî mirovê destpêkê yê ji mêtîngerî û kedxwariyê dûr e. Mirovê PKKyî mirovekî ji serdestiya destpêkê dûr e. Mirovekî wisa ye mirovê PKKyî ku her tim li hemberî hiyerarşiyê serê xwe rakiriye. Mirovê PKKyî xwe ji bendên xwînê dûr kiriye, mirovekî wisa ye

ku civakîbûn di kesayeta xwe de ava kiriye. Mirovê PKKyî mirovekî wisa ye ku motif û nîgarên dînî tenê di asta merasimeke dînî de negirtine destê xwe, bi awayekî potperestî nêzîkî dîn nebûye. Ka rabe li derdorên xwe binêre, li mirovên li derdorên xwe binêre. Ango li mirovên PKKyî binêre. Ma di serî de her tim ne wisa bûn? Dema biryara tevlîbûna xwe dayîn tev ne wisa bûn? Weke din, ma ne ji bo armancên hê mezintir û hêviyan derketin rê?

Tu dixwazî em dev ji van mijaran berdin, lewre ev mijar mijarên pir dirêj û kûr in. Dema em hev bibînin emê li ser van mijaran bi awayekî hê firehtir û kûrtir rawestin. Ez pir baş dizanim ka çiqas tu ji bo van mijaran meyldar î. Min bîriya gotûbêjên te, suhbet û civata te ya li ber agir û axaftinên te yên balkêş yên di dersan de kiriye. Eger em di demeke kin de hev bibînin emê bi dilê xwe û heta em bikarin emê biaxivin û mijarên em bixwazin gotûbêj bikin. Ez dizanim gelek tiştên ku tu dixwazî bêjî hene ez jî wisa me. Hay ji xwe hebe, baş li xwe binêre. Silav, rêz û serkeftin."

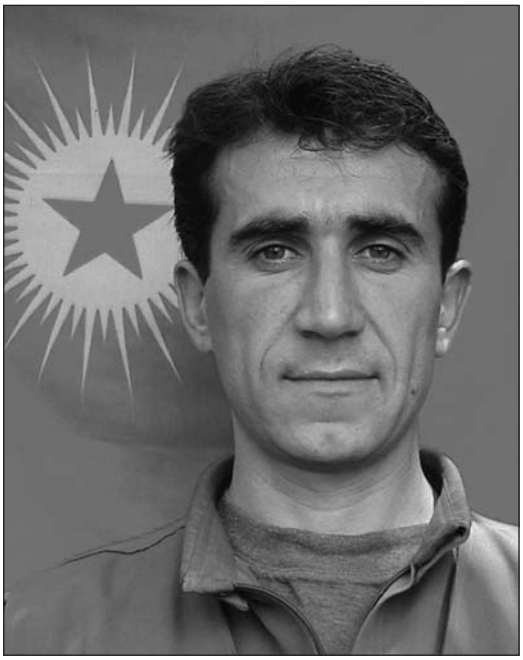
Hevalên wî yên têkoşînê

GÜLÜŞLERİMİZ ASILI KALDI NİSAN YAĞMURUNA

"Dağlarımız şehitlerimizin yaşamında şerefli bir yaşam ortaya çıkarmıştır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Şemsettin GÜR**
Kod adı: **Xebat**
Doğum yeri ve tarihi: **Hakkâri, 1977**
Mücadeleye katılım tarihi: **Xınere, Aralık 1999**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Temmuz 2006, Bingöl**

Seni görmeyeli uzun bir zaman olmuştu. Hiç karşılaşmayı ummadığım bir anda, bulunduğumuz kampa bir grup arkadaş gelmişti. Grubun gelmesiyle kamp bahar havasına dönüşmüştü, uzaktan belli belirsiz gelen sesler... Grubun olduğu yöne doğru gitmeye başladım. Gruba yaklaştığımda arkamdan seslenen bir yoldaş, gülen gözlerle *"Merhaba, benim Xebat. Tanıyamadın mı?"* Altı yıl aradan sonra yine karşımdaydı yoldaş canlısı... Uzun bir tokalaşmadan sonra; Erzurum'a gideceğini, bulunduğumuz yere moral davetiyle geldiklerini, ardından ayrılacaklarını belirtiyordu.

Hemen işe koyulmuş, büyük bir ateş yakmıştık. Sohbeti başlatan Heval Xebat olmuştu. Türkü söylüyor, aralarda kahkahalarla gülüyordu. Çocukça sevincine, heyecanına herkesi de ortak ediyordu. Gecenin karanlığını deviren gülüşleri, ele avuca sığmayan çocukça davranışları… Sıcak savaş alanlarına geçişi için *"bu defa ben de bu yolculuğun parçasıyım, fethetmeye gidiyoruz"* diyordu. Arada bir etrafına bakıyor geçmişten ortak tanıdığımız birçok yoldaştan söz ediyordu. Kimileriyle karşılaşmanın umudunu taşırken, kimilerinin de zamansız şehadetlerine hayıflanıyordu. Gece bitmişti. Kulaklarımda Heval Xebat'tın çocukça gülüşleri kalmıştı. Sabah erken saatlerde grup hazırlanmıştı. *"Gidiyoruz yoldaşlar, bir daha yeniden görüşürüz"* dese de... Ses uzaklaştıkça bende de bitmeyen gecenin hüznüne bıraktığım yürek acısı kalıyordu. Ayrılalı aradan uzun bir zaman geçmedi, şehadet haberi çabuk duyuldu.

Erken gidişlere bu kadar öfkelenen yoldaş; bunlardan biri de sen mi olacaktın? Şimdi seni arıyoruz yoldaş. Tıpkı Bışar, Hüseyin, Andok ve adını sayamadığım nicelerini aradığımız

gibi. Her tarafım bahar, kan çiçekleri açıyor, bahardan değil, oluk oluk kan akıyor ülkemde. Ondan böyle kızıldır çiçekler. Elim değiyor bir çiçeğe, koparamıyorum. Baharın çiçeği, bahardan değil yoldaşlarımızın kanından... Yüreğimiz size olan özlemle, düşmana öfkeyle deli gibi çarpıyor Xebat yoldaş. Dağlarımız yine kanlarınızla baharlaşıyor. Yine ussumuza düşüyorsun. Sıcak gülüşün, anılar ısıtıyor ellerimizi. Boy veren özlemin, yüreğimize değdikçe volkan oluyor, ısınıyor gönlümüz.

Tamamlanmamış zamanlara asılı kaldı gülüşlerin

"Xebat şehit düştü..." tekmili… Koca bir ayrılık çöreklendi yüreğime, nereden baksak büyük özlem kokan anılar. Hüzün kadar öfke bırakıyor yüreklerimizde. Kabullenmek çok zor geliyor. Her şey, yaşanılmış olan ne varsa; hüzün, acı, sevgi... Sen yoldaş, uzaklardaki yoldaş, birlikte söylenmemiş türkülerimizin her dizesi bir düğüm olur boğazımızda. Yüreklerimizde binlerce yıl hasret kaldığımız zafer gülüşlerini akmasının pekişen sözü...

Erzurum kan içinde, çığlık çığlığa kızıl kan deryasında... Yitip giden canlar, umut büyük yüreklerde saklı, gülüşlerimizde saklı. Can hevalim; geleceğin ulaşılmaz, tamamlanmayan zamanlarına asılı kaldı gülüşlerin. Nisan yağmuruna bıraktığınız son sözler... Düştüğünüz toprakta günbegün yağmurlar altında dirilen siz değil misiniz?

Dağ gibi, selvi boylu yoldaş, toprağa uzun boyluca yatan ve her gün ıslanan bedenlerini güneşte kurutarak yeniden dirilen sen değil misin? Size ulaşmaya, güneşe bir tutam can vermeye, dökülen kanlarla al şafaklara bulanan ülkemin topraklarında halkımızın özgürlüğünedir hasretimiz, özlemimiz… Yüreklerde bilenen yüce değerlerin yarattığı güçle sizlere layık olmanın erdemliliğiyle bugüne ve yarına sahip çıkacağımıza dair sözümüzü yineliyoruz.

Mücadele arkadaşları

Umudu yarım kalmışlara

Karda keklik izleri
bir tank gezinir aklımda
geceye top vurulmuş
sabaha kurşun değer yanı başımda
Nergis açar Zap dağları
Bir geyik tatlı uykusunda
Küçük, güzel taya acırım
Bir ülkenin özlemi vurur başıma
Uçup gider
elimde kalır dikenlerin yarası, üşürüm
yüzümde kış rüzgarları
Yalan bilmez şair
ben vurulmuşum baharlara
gözümde bir damla yaş
o da düşer dizelerimin arasına
Düşlerine, umutlarına canım
ağlama, çiçek ekeceğiz
Bugün kurşun yarası ise
yarın tepelere gül basacağız
Zap suyuna, Doçka tepesine
bir de Metina'nın şu yamacına
kurulup da yanı başına
dağların sevdasına
avuç dolusu çiçek ekeceğiz.
Umutları yarım kalmışlara
yarınlara çiçek ekeceğiz, unutma
Ve bir sabah, şafak vaktinde
Tepeden tırnağa hasret bir ülkeye
yürek dolusu özgürlük salacağız.

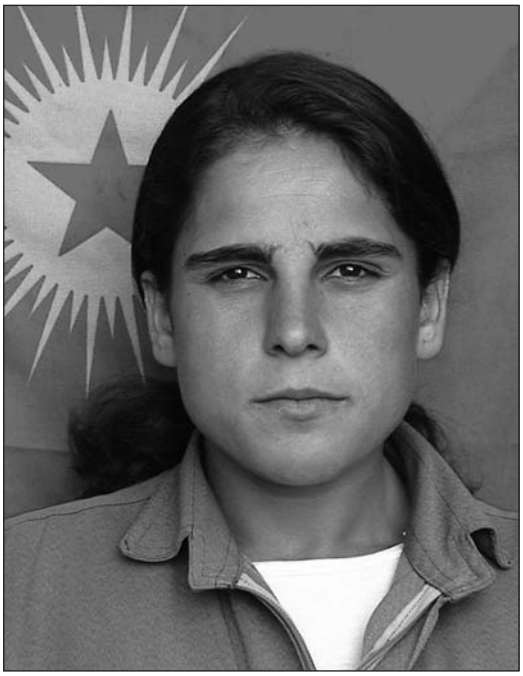
İdris Güzel

ZİFİRİ GECEDE ÇOBAN YILDIZIMIZ AMARA

"Şehitler ölümsüzdür,
çünkü onlar;
yaşanması gereken sözün
yegane sahipleridirler!"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Nebiha ALTUN**
Kod adı: **Amara**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **1999, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Temmuz 2006, Gercüş-Van**

Çobanlar, zifiri karanlık gecelerin bekçileri, gerçeği derinden yaşayan ve hisseden insanlar... Büyük arayışçılar, gerçeğin sırrına ermek isteyenler hakikat aşkıyla dağlarda yalnız dolaşmış, kendilerini özgürlüğün sade bir biçimde yaşandığı dağlarda bulmuşlardır. Peygamberlerin çoğu kendilerini bilmek için çobanlık yapmışlardır. Doğanın parçası olan insan doğayla iç içe yaşadıkça kendini tanır, kendi özüyle buluşur. Genelde erkekler çabandır. Ama erkeklerin az olduğu evlerde kız çocuklarına da bu görev düşer. Amara arkadaş da evin en büyük çocuğu olduğundan çocuk yaşlarda çobanlık yaparak babasına yardım etmiştir. Çocuk yaşta emekle tanışması onda dağ gibi bir yürek yaratmıştır. Çobanlık yapması Amara arkadaşın dağların kızı olmasına neden olmuş ve Amara arkadaş gerillacılığa çok çabuk uyum sağlamıştır. Dağlarda yaşamış; kurdun, kuşun, yılanın, çıyanın, kuzunun arkadaşı olmuştur. Araziye hakim, cesur ve yürekli bir Kürt kızıdır Amara. O, bir dağ kızı, asi ve isyankardır. Çocukluğunu yaşamamış olan ve sürekli olarak çalışan Amara arkadaş için çocukluğunu yaşamak bir özlem olarak yüreğinde kalmıştır. Çocuklar hiç ağlamasın, uçurtmaları tel örgülere takılınca gözleri nemlenmesin diye gerillaya katıldı. O, çocuklar en güzel okullarda okusunlar, en iyi eğitimlerden geçsinler, gözlerinde sevgi yüreklerinde umut hiç solmasın diye gerilla saflarına katıldı. O, insanlar özgür yaşasın, zulüm ve zorbalık bitsin, insanlar gelecek kaygısından uzak, kardeşçe ve insanca yaşasın diye dağlara çıktı. O, Kürtler de diğer halklar gibi kendi dilini konuşsun, kendi topraklarında özgür ve eşit yaşısın, kadınlar ezilmesin, aşağlanmasın, baskı görüp sömürülmesin diye özgürlük saflarına geldi.

1999 yılında saflara katılan Amara arkadaş Mardinlidir. Neolitiğin yoğun etkilerinin yaşandığı Mardin de kendi özsel gerçekliğine ihanet içinde olmayan kadın kişilikleri son derece otoriter, inisiyatifli ve bu dönemin özünü içlerinde barındırırlar. Böyle bir ortamda büyüyen ve şekillenen Amara arkadaş uygarlıkla tanışmamış, onun kirine, pasına buluşmamıştır. Şehir yaşamı bile görmeyen Amara arkadaş, Kürt'ün şehre koşan kişiliklerinden değildir. Bu nedenle Amara arkadaş, gerillaya gelip kendini eğittikçe ve özgürlük ideolojisiyle etkileşim içerisine girdikçe çok daha fazla güçlendi, öz güveni gelişti, irade sahibi oldu. Kimlik sahibi oldukça özgürleşti, güzelleşti. Zorlu bir yaşamının içinden çıkıp geldiği için gerillada zorlanmadı, kısa bir sürede uyum sağladı. Zayıf, eksik ve yetersiz yanlarını bildiği için ilkin kendini eğitim alanında donatmaya çalıştı. Okuma yazmaya hız verdi. Sürekli okuyor, anlamadığını arkadaşlara soruyor, tartışıyor, anlamaya çalışıyordu. Kısa zamanda okuması gelişti. Günlük tutmaya başladı. Bir yandan okuma yazmasını sürdürürken bir yandan da günlük yaşamdan kopmadan, görevlerini aksatmadan pratik görevlerini en iyi bir şekilde yerine getirmeye çalıştı.

Bir çiçek kadar hassas ve zarifti

2003 yılının sonbaharında yoğun ısrarı üzerine o yıl bir grup kadın arkadaşla birlikte Kuzey Kürdistan'a geçti. Botan'ın Gabar alanına geçen Amara arkadaş kısa sürede hem araziye hakim oldu ve hem de düşmanın savaş tarzını çözdü. Amara arkadaş emekçiliğiyle, yaşamdaki fedai duruşuyla, savaşa yatkınlığıyla Gabar'da komutanlaştı. Ancak onun amacı kendini her yönlü geliştirmekti. Salt askeri olarak kendini geliştirmekten ziyade ideolojik olarak kendini geliştirmeye önem veriyordu. Çoban kızı Amara adını verdiği günlüğüne hemen her gün yazı yazıyor ve göreve gitmediği zamanlarda çözümlemeleri ve savunmaları okuyordu. Onun için önemli olan kendini komple militan gerçekliğe ulaştırmaktı. Bu yüzden salt pratik anlamda yetkinleşme kendisine yetmiyordu. Sürekli sorular soruyor ve tartışıyordu. Genç bir arkadaş olan Amara, toy yanlarını aşmak için sürekli olarak kendisiyle bir savaşım içerisindeydi. Asla hata yapmayı kabul etmiyor ve sindiremiyordu. Kendisi için hata yapma payı bırakmıyordu. Bu yaklaşımları onun kendi özünü korumasına neden oldu. Ancak bu ilkeli ve inatçı duruşu ortamla bütünleş-

meyen, özgürlük ilkeleri doğrultusunda yaşamayan kişiliklerde Amara arkadaşa karşı tepkiler gelişiyordu. Bu tür tepkiler Amara arkadaşı yıldırmıyor, aksine ortamla bütünleşmeyen kişiliklere karşı kin ve öfkesini daha fazla biliyordu. Bu tepkiler karşısında yılmıyor, doğru bildiği şeyleri yapmaya devam ediyordu. Bu ilkesel duruşu hepimizde büyük bir hayranlık uyandırıyordu. Okul okumamış, "aydın sayılmazdı" ancak kendini gerillada yetiştirmeyi iyi bilmişti. Kısa sürede okuması gelişmişti. Olaylara yaklaşımı, sorunları çözme mantığı birçok aydından daha yaratıcı ve hassastı.

Amara arkadaş hem dış görünüşüyle hem de kişiliğiyle asi, isyankar genç bir Kürt kadınıydı. Onun duruşu bile bizlere moral ve güç vermeye yeterdi. Onun yüreği sımsıcaktı, özgürlük ve dağ kokuyordu. Onunla yaşamak dağlı olmanın farkını görmeye ve kendi kişiliğinde dağlı bir halkın çocuğu olmayı ne kadar başardığını anlamaya, sorgulamaya hatta kimi zaman istemeden de olsa kendi köklerinden uzaklaşmanın yarattığı acıyı derinden hissetmeye neden oluyordu. Kendi toprakları üzerinde yetişen ve kendi köklerini toprağına sıkı sıkıya bağlayan bir çiçeğin, yıllanmış çınarın güzelliği vardı onda. O, bir çiçek kadar hassas ve zarifti.

Amara arkadaş adını aldığı bu toprakların kızıydı

Önderliksizliğin acısını derinden hisseden Amara arkadaş, sürekli olarak Önderliğin duru-

munda değişim yaratabilecek, düşmanı derinden sarsacak eylemlilikler üzerine yoğunlaşıyordu. Birçok kez fedai eylemi gerçekleştirme önerisinde bulundu, raporlar yazıp görüşlerini örgütle paylaştı. Ancak arkadaşlar hem yaşının küçük olmasından hem de yeterli tecrübesi olmamasından kaynaklı bu eylemi arkadaş için uygun görmediler. Ancak Amara kendisini şartlandırmıştı. Mutlaka böylesi bir eylem yapmaya kilitlemişti kendisini. Sürekli olarak fedai eylemi yapan arkadaşların rapor ve mektuplarını okuyor yoğunlaşmasını derinleştirmeye çalışıyordu. Bir yandan da ya-

pılacak eylemlere kendisini öneriyor eylemler hakkında arkadaşlarla tartışıyor tecrübe kazanmaya çalışıyordu. En son Mardin'e kadın arkadaşların gideceğini duyunca sevincinden yerinde duramıyordu. Kendisinin kesin bu grupta yer alacağına inanıyor ve önerilerini ısrarla geliştiriyordu. Gabar'ı çok sevmesine rağmen ancak Mardin'de amaçlarını gerçekleştirebileceğine inanıyordu. Kısa bir süre yaşadığı yoğunlaşmadan sonra önerisi gerçekleşti ve Amara arkadaş çocukluğunu yaşayamadığı, çobanlık yaptığı topraklara gerilla elbiseleriyle, elinde keleşiyle gitti. Burada aktif bir biçimde çalışmalara katıldı. İlk başta kadın arkadaşlar için zorlukları olan bu alanın yaşam tarzına uyum sağlamakta zorlanmalar yaşasa da kendi amacına bağlılığı, bir gün mutlaka fedai eylem gerçekleştirme istemi her türlü zorluğa göğüs germesine neden oluyordu. Bir dönem Mardin alanında kaldıktan sonra kışın yoğunlaşma ve pratiklerini değerlendirmek amaçlı tekrardan Gabar'a geldiler. Amara arkadaş Gabar'a döndüğünde eski arkadaşları göremeyince çok etkilendi. Onları bir daha göremeyecek olmanın acısını çok derinden yaşadı. İçi yandı, hüzünlendi, acısını yüreğine gömdü. Devran dönecek gün gelecek, intikamlarını alacağının sözünü verdi. Acısı düşmana olan kinini ve öfkesini biledi. Amara arkadaş adını aldığı toprakların kızıydı. Ve Amara arkadaşlarının intikamını almak için yemin etmişti. Yemininden dönmeyecekti. Ve kimse de O'nu durduramazdı.

Zifiri karanlık gecelerde çoban yıldızımız yol göstericimiz oldu

Cesur, onurlu, başı dik ve asiydi. Arkadaşların intikamını almaya kendi kendine söz vermişti. Yazdığı yazılar, düşleri, yoğunlaşmaları bu şehit arkadaşların intikamını almaya yönelikti. En son yine rapor yazmıştı ve bir

arkadaşla eyleme gitmişler eylemden bazı tekniki nedenlerden dolayı sonuç alamadan geri dönmüşlerdi. Oldukça gururlu olan Amara arkadaş bunu yenilgi olarak değerlendiriyor ve bir türlü kendisine kabul ettiremiyordu. Israrla arkadaşlarla tartıştı ve arkadaşları ikna etmeyi başardı. Arkadaşlar tüm kaygılarına rağmen Amara arkadaşın ısrarları karşısında çözümsüz kaldılar. Bir gerillanın kendi yaşamı hakkında karar verme hakkı vardı ve savaş hakkı asla engellenmemeliydi. Arkadaşlar Reşit arkadaşla birlikte Amara arkadaşı Batman'a gönderdiler. Eylemlerini gerçekleştirdikten sonra bulundukları evin etrafı düşman güçleri tarafından kuşatılmıştı. İki arkadaş son mermilerine kadar direnme kararlılığındaydı. PKK'den öğrenmişlerdi direnişi, teslim olmamak için kendinde bombayı patlatan, kendilerini uçurumlardan atan, son mermiyi kendilerine saklayan arkadaşlarının hikayeleriyle büyümüşlerdi. Ve öylede yaptılar. Düşmanın teslim olun çağrıları karşısında iki arkadaşta son mermilerine kadar direndiler. Daha çatışmanın başında Reşit arkadaş yaralanmış ve Amara arkadaşa kendini kurtarmasını söylemişti. Ancak Amara arkadaş bunu kabul etmemiş, eylem arkadaşını yalnız bırakmamıştı. Bu yoldaşlığa sığmazdı. Omuz omuza sonuna kadar direndiler. Ve sonunda iki arkadaşta kahramanca şehit düştü.

Dağların çoban kızı kahramanca direnişiyle onurlu kadın direnişinin yeni dönemdeki temsili oldu. Çoban kızı gerillada komutanlaştı, şehadetiyle tanrıçalaştı. Ve zifiri karanlık gecelerde çoban yıldızımız yol göstericimiz oldu. Önderliğe olan aşk düzeyindeki bağlılığı onu daha da güzelleştirdi var olan güzelliğine anlam kattı. Senin gibi sade, senin gibi özlü senin gibi Kürt kızlarına yakışan bir biçimde asice yaşama, fedaice savaşma ve onurluca ölüme koşarcasına gitme sözünü veriyoruz.

Mücadele arkadaşı Şerda Mazlum

Yaşam ile ölüm arasındaki köprüden başarı ile geçti

"Ya silahı kalem gibi, ya kalemi silah gibi" diyor kadının tek ışığı. Kürdistan dağlarında kadın önce barışı unutulmuşluğa, silikliğe, yalana ve zalimliğe karşı savaş açtı. Savaştıkça, kavga gerekçeleri açığa çıktı ve çoğaldı. Çağımızın fırtınalı suları üzerinde coşarak ilerleyen yalancı ve zalimliğin, suların derinliğine gömüldüğü, suların mavi aktığı, köpük köpük hayata karıştığı andı, kadının söz söylemeye başladığı an...

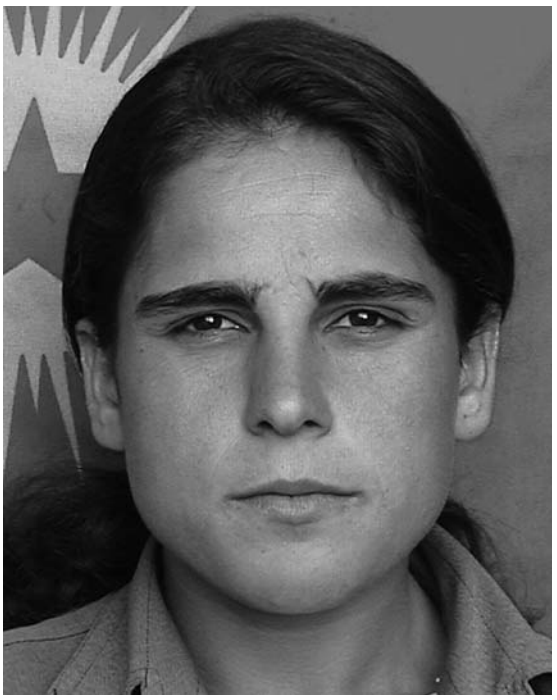
"Sen sus,
Bize bundan sonrasını
Dövüşenler anlatsın" diyor şair.

Tufan ülkesinde, İştar'ın yüzünü taşıyan topraklarda, tarihe umutlarımızın aynası olarak bakıldı. Tarihin gerçeğine böyle ulaşıldı. Tarihin çirkin yüzü, kadının kendi öz vatanında yeniden kendini yaratmasıyla arındı. İlk büyük kavga, cinsler arasında gerçekleşti ve o dönemden bu yana gerçekleşen ilk büyük devrim, kadim topraklarımızda gerçekleşen Kadın devrimidir.

Söze inanç yitirilmemeli. Söz, eylemiyle anlamlıdır, gerçekçidir. Kadın devrimi... İki söz... Lakin eylemi ve yarattıklarıyla tarihe yeni bir perde açıyor. Bu çalışma; silahı kalem, kalemi silah gibi kullanan, dövüşerek tarihi yazmaya çalışan bir Kürt kadının yüreğinden bize ulaşıyor. Söze inanmak gerekir. Söz eylemiyle bilinir. Ondandır bu çalışma, eylemi ve gerçekleştirdikleriyle bizlere ulaşmıştır.

"Hayallerim yaşadıklarıma oranla ne kadar da silik kalmıştı" diyor Amara yoldaş. Hayallerimiz söylenmemiş sözlerdi. Hayatlarımızda, gerçeğin eylemi geliştikçe söz söylenmiş oluyor. Hep, hayallerimizin yaşadıklarımızdan daha büyük olduğunu düşünürüz. Oysa dağda yaşananlar, hayallerimizden de büyük ve derin.

Nice yaşamlar tükendi Kürdistan topraklarında. Nice aşklar yaşandı, mitolojik anlatımla dillere destan oldular. İnsan bir kere ölür, bir kere yaşar. Ama ölüm ile yaşam arasındaki yaşanacakları ancak insan belirler. Yaşam, yaşadıkça anlaşılır. Doğru ile yanlışı, güzel ile çirkini ancak yiğit insanlar anlamlandıra bilir. Kürt insanı ki direniş ile ihaneti beraber yaşamış, ya ateş felsefesindeki 4 kelebek misali kendi külleri ile kendini yaratmış ya da tarih sahnesinden bir vızıltı gibi geçip gitmiştir. Evet, yaşamın gerçekliği budur. Her insanoğlu bunu gerçek boyutta anlamlandıramaz. Yiğitlik bedel ister, yürek ister. Ya feleğin çemberinde çarka takılır acı çekersin ya da kendi kaderini kendin belirlersin.

Bu acılarımı ve sancılarımı bir insan tanıdıktan sonra öğrendim. Heval Amara. Önderlik çizgisinde tanrıçalaşan, fedaileşen ve kadın olduğunu haykıran bir neferdi. Yaşam ile ölüm arasındaki köprüden başarı ile geçenlerden birisiydi. Onu saygıyla anıyorum ve insanlığını kendimize ışık olarak alacağımızın sözünü veriyoruz. Her zaman anıları mücadelemize ışık olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Bahar kokan gerilla

"Şehitlerimizin anısı sürekli yanan bir meşaledir ve eylemimizin gerçek komutanlarıdır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Mesut ERBEY**
Kod adı: **Reşit**
Doğum yeri ve tarihi: **Mersin, 1978**
Mücadeleye katılım tarihi: **2000, Mersin**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Temmuz 2006, Gercüş-Van**

Şafak yalancıya çalıyordu yine. Kara kış tüm donduruculuğunu hissettiriyordu yüksek dağ zirvelerinde. Bense apar topar yağan kar lapalarından kaçıp mangaya sığınma düşüncesinin tereddütünü taşıyordum. Yağmış karın kapattığı narin patika izinden düşe kalka manga kapısından nefes nefese içeri daldım. Manganın sıcak havası içerideki yoldaşların kokusuyla birlikte yüzüme çarpınca o an bir başka hissetim kalbimin atışlarını. Takımdaki arkadaşlar 2006 şehitlerimizin resimlerini duvarlara asıyorlardı. Bir yandan mangayı bu resimleri ile süslemenin sevinci, diğer yandan o yoldaşlarla ayrı olmanın yüzlerde yansıttığı acı ifade, iç içe arkadaşların yüzünden okunuyordu. Bense dışarının şokunu atlatmış o resimlere seyre dalmıştım. Gözüme çarpan ilk resim, yüreğimin derinlerinden hissettiğim bir acı yarattı bende. Hemen beynimde bir anı canlandıran bu resim, şehit Reşit arkadaşın resmiydi.

Reşit yoldaşı çok fazla tanımıyordum. Tanışmamız bir yolculuk esnasında oldu. Gerilla bu tür tanışmalara yabancı değildir. Bir grup arkadaş Kuzey'e geçmek için yanımıza gelmişti. Reşit arkadaş grup içindeki atikliğiyle dikkatimi çekmişti. *"biz Kuzey'e gideceğiz"* derken ses tonunda kendisinden emin bir gerilla edası vardı. Reşit yoldaş *"düşman diyor ki gerilla kalmamış, biz de gidip onlara gerillanın hiçbir zaman bitmediğini tekrar göstereceğiz."* Bir süre yanımızda kaldılar. Orada beklemek o anda bir sıkılganlık yaratıyordu. Varmak istediği yere bir an önce gitmenin heyecanı, yerinde durmasına izin vermiyordu. Sürekli yönetimin yanına gidip *"heval biz ne zaman gideceğiz"* diye sorardı. Yatağına sığmayan bir akarsu gibiydi. Çılgın ve deli doluydu. Adeta bahara hasret kalmıştı. Zorla baharı getirip o gizemli gerilla yürüyüşüne girmenin özlemini taşıyordu.

Böyle bir sabırsızlık içinde bir gün yönetimden haber gelmişti. Kuryeler gelmiş Kuzeye gidecek grup hazırlansın haberi, Reşit'in yüzünde bahar çiçekleri açtırmıştı. Grup hazırlıklarına başlandığında Reşit arkadaş o kadar hızlı ve atikti ki herkesten önce hazırlandıktan sonra durmayıp diğer arkadaşlara da yardım etmeye başladı. Reşit arkadaş adeta kabına sığmıyordu. Sürekli saatin kaç olduğunu soruyordu. *"Bu vakit geçmek bilmiyor mu?"* arkadaşlar diye hep tekrarlıyordu. Akşamı bekleyen arkadaşlar da gülerdi ve onun sözüne eklerlerdi "saat ve yaşam durmuş Reşit arkadaş" Bu sıcak esprilerle grup akşamı getirmişti.

Akşamüstü grup için tören yaptık. Grup adına Reşit arkadaş konuşma yaptı. Bize *"Agitlerin yurduna gidiyoruz, boşaltılan mevzileri tekrardan doldurmaya gidiyoruz yoldaşlar. Başkanımızın özgürlüğü ve yoldaşlığımızın zirveye ulaşması için savaşmalı ve bedel vermeliyiz"* dedi. Son olarak *"biz bu bedeli vermeye gidiyoruz"* dedi. Grup yola çıktıktan sonra ben de yerime gittim. Arkadaşlara cihazı düşman kanalına getirin, Kuzey grubu hareket etmiş dedim. Arkadaşlara gruptan ve en çok da Reşit arkadaştan bahsediyordum. Sohbetimiz bahar kokan grup üzerinde devam ediyordu ki karanlığın üzerinden mermi sesleri geldi. Ses, grubun istikametinden geliyordu. Saat dokuzdu. Berbang arkadaş nöbetçiydi. Hemen nöbetçinin yanına gittik. Acaba o grup olabilir mi diye sorduk. Sonra bu düşünceyi aklımızdan silmek için kaçakçılar olabilir dedik. O anda cihazda düşman hareketliliğini fark ettik. Şifreli konuşmaya başladılar. Sabaha kadar uyuyamadık. Ama elden gelen bir şey de yoktu. Sabaha doğru nöbetçi bendim. O an cihazdan bize çağrı oldu. Kuryenin sesini hemen tanıdım. Kurye şifre yoluyla bana pusuya girdiklerini anlattı. Bir arkadaşın şehit, Reşit arkadaşın ise kayıp olduğunu aktardı. Verilen bilgiye göre düşman güçleri her tarafı tutmuştu. Geri dönmek zorunda olduklarını söyledi ve cihazı kapattı. Xantur zirvelerinden bugün şafak kızıla çalıyordu. Grup bize ulaştığında nasıl pusuya girdiklerini ve Reşit ar-

kadaşın nasıl kaybolduğunu sorduk. İçlerinden bir arkadaş, "Reşit arkadaş benim yanımdaydı" dedi. Arkadaşlara bir şey olmasın diye ileriye atılıp çatıştığını, böylece düşman ateşini üzerine çekmek amaçlı gruptan uzaklaştığını, bu yüzden ondan haber alamadıklarını anlattı. Grup, geri çekildikten sonra Reşit arkadaştan bir haber alamamıştı. Sonuç bir şehit, bir kayıptı. İki dağ çocuğunun kaybı ağır gelmişti dağlara. Bundandır ki bir iki şafaktır kuşlar ötmüyordu. Acı ve merak, intikam diyordu.

Grup üç gün sonra bizden ayrılıp geçmeyi başarmıştı. Sekiz gündür Reşit arkadaştan haber alamamıştık. Bizim birime ait bir grup görevden moralli dönmüştü. Biz de hemen sorduk bu moralin sebebini. Bize Reşit arkadaşın geldiğini söylediler. Hiç hissetmediğim bir duyguyu o an hissettim. Hemen sorduk nerede diye. Bize bir saat sonra geleceğini söylediler. O bir saat bize bir yıl gibi geldi. Reşit arkadaşı karşımızda görünce hemen önüne koştuk. Sevinçten gözleri dolmuş o dağlı yiğit, bize *"yoldaşları tekrar görmek ne kadar güzel"* dedi. Reşit arkadaşı alıp hemen noktaya gittik. Arkadaşlar yer hazırladı. Reşit arkadaş açtır sekiz gündür bizden kopmuştur diye espri yaptık. Tabii o, gerilladaki reşitliği ve üstatlığıyla hemen çantasını çekip açtı. Çantasından konserve çıkartıp *"ben hiç aç kalır mıyım"* diye cevap verdi. Karşılıklı şakalardan sonra ateşin etrafına oturduk. Meraklandığımız bir konu vardı. Reşit arkadaş bize macerasını anlatacaktı.

Gerillada ateş başı sohbetleri adeta bir tutkudur. Hele kara çaydanlık da bir yandan tütüyorsa… Reşit arkadaş anlatacaktı ve biz de dinleyecektik. Biz müthiş sabırsızlık yaşarken o bir oh çekti ve başladı.

"Biz sınırı geçmenin heyecanını yaşamaya çalışırken düşman tarafından ateş açıldı ve pusuya düştük. Atış yerlerinden anladığımız kadarıyla, düşman tüm stratejik yerleri tutmuştu. O an düşmanın dikkatini üstüme toplamak için hemen öne atıldım ve cevap verdim. Böylece arkadaşlar kurtulabilir diye düşündüm. O anda arkadaşlar çekildi ve ben de kalkacaktım ki, düşmanın arka yolu da tuttuğunu gördüm. Amaçları tam çembere almaktı. O esnada araziye yöneldi. Yolu bilmediğimden ötürü şaşırdım. Gün yavaş yavaş ağaracaktı. Şafak her ne kadar yalancıya çalıyorduysa da, sonuçta gün doğacaktı. Ben o an kendimi sağlama almak için oradan uzaklaşmalıydım. Karşımda derin bir vadi vardı. Hemen oraya sürükledim kendimi. Fazla uzaklaşmadım ama yabani bir çamın yarattığı kuyuluk dikkatimi çekti. Ağacın arkasında in gibi bir yer vardı. Burası, düşmanın tuttuğu yerlerin aşağı tarafı oluyordu. O anda güneşin aydınlığı kendisini tepelerde belli ediyordu. Vadi kamuflajlı sayılırdı. Ama izlerime yine de dikkat etmeliydim. Yanımda su yoktu. Dört gün orada öylece kaldım. Çünkü düşman seslerini rahatça duyuyordum. Her bir gün bir işkence gibiydi. Gece sızmalı bir şekilde suya indim ve bulduğum bir poşetle yanıma su aldım. Düşman arazideydi. Ben de araziyi bilmiyordum. Çaresiz bekliyordum. Ama bu süreçte bir de arkadaş buldum kendime. Her sabah bir kuş adeta yoldaşların selamını alıp yanıma geliyordu. Bu bana ümit ve moral veriyordu. Kuş ile sohbetimiz olurdu. Bir gün kuşa 'buradan sıkıldım çıkıp şehit oluncaya kadar düşmanla çatışmak istiyorum' dedim. Dağ kuşu bilir gerillanın dilini. Yüreğimde kaynayan volkanı adeta görürcesine bana direnmelisin ki hasret kaldığın yoldaşları görebilesin dediğini hissettim sanki. Bu yüreğimde bir kıvılcım gibi uçuşan bir umuttu adeta. Sonra, seni bekleyen büyük görevlerin var. Ancak böyle üstesinden gelirsin dedi. Erzakım çoktan bitmişti, takatsiz kalmıştım. Ertesi gün arkadaşım gecikmişti, etraf sessizdi ve düşman geri çekilmişti sanki. Ama arkadaşımdan hatırsız ayrılmak istemiyordum ve bekledim. Öğleden önce kuş geldi. Ona gitmek istediğimi söyledim. O da onaylarcasına kanat gerip uçtu. Akşamüstü yavaş yavaş oradan

ayrıldım. Vadi çalılıktı ve bu da yürümeme engel oluyordu. Yamaçları ise sarptı. Tahmini olarak arkadaşların istikametine doğru yol alıyordum. Halsizlik bana hakim olmak istediyse de arkadaşların özlemi ve hasreti bana güç veriyordu. Bu düşüncelere dalmışken, önüme çıkan uçurumu tırmanmak zorunda kaldım. Biraz tırmandım, fakat başım döndü ve kayadan yuvarlandım. Kendimden geçmiştim. Gün doğumuna yakın düşman sesiyle hemen uyandım. O esnada silahımın yanımda olmadığını fark ettim. Silahımı kayadan düşerken kaybetmiştim. Gerillada silahsız kalmak, ölümle kol kola olmak gibi bir duyguya kaptırıyor insanı. Civar tepelerden düşman sesleri geliyordu. Çaresiz akşama kadar orada kaldım. Akşamüstü düşman karşımdaki tepeyi bırakınca, sabah geldiklerini ve akşam bıraktıklarını anladım. O esnada düşmanın bıraktığı yere gitmeyi düşündüm. En son düşmanın kullandığı yoldan oraya çıkma kararı aldım. Gittiklerinden emin olduktan sonra bitkin bir halde tepenin yolunu tuttum. Tepeye girdim ve mevzilerde konserve bularak yanıma aldım. Gün doğmadan buradan uzaklaşmalıydım. Çünkü şafaklar bazen yalancı doğuyor. Bu düşünceler içinde oradan epey uzaklaştım. Artık sabaha doğruydu. O esnada seher yıldızını zirvesine alan Xantur gözüme çarptı. Asi Xantur'u ve genel coğrafyayı tanıdım. Gözlerim gülüyor ve yüreğim titriyordu. Çünkü Xantur karşımdaydı. Nice yıllar koynunda gerillayı beslemişti ve hala da besliyordu. O sarsılmaz duruşuyla gerillaya hep cesaret veriyordu Xantur. Gizemli bir duruşu var hep. O an güneş Xantur tepesinden bana gülümsüyordu. Xantur'u gören gözler gözyaşlarını tutamadı. Hele yürek acı ve hasret çekmişse, bu daha başkadır"

Böylece macerasını bitirdi Reşit arkadaş. Biz ise can kulağıyla dinlemiştik. Şu an ise karşımda duruyordu ama ben dalmıştım. Dışarıda kar lapa lapa yağıyordu halen. Mangada böyle bir anıyı hatırlamak, insanı bir başka diyara götürüyor. Gerilla böyle anları hiç unutmaz. Şimdi yüreğimiz yansa da, gerillayız ve böyle gitmelere alışkınız. Ama seni unutmayacağız bahar kokan gerilla.

Mücadele arkadaşı Renas Serhat

HEM YOLDAŞIM HEM KARDEŞİME MERHABA

Sen Xınere'deyken son notunu aldım. Oldukça sevindiğimi söyleyebilirim. Tabii geçen süreçler içerisinde sana bir şeyler yazamadığım için üzgünüm. Bu arada ben de sana hep senin acele yazdığın gibi acele ve dar bir zaman içinde yazıyorum.

Önce kendimden başlarsam durumum iyidir. İdeolojik eğitimden aldığım doğrultuyu derinleştirme ve pratikleştirme çabası içerisindeyim. Özellikle gördüğüm eğitimin bende ideolojik boyutta büyük bir dönüşümü yarattığını söyleyebilirim. Bulunduğum alan ise pratikleşebilmek için yine derinleşebilmek için oldukça elverişli bir zemin sunmaktadır. Ben de bu zemini değerlendirmeye çalışıyorum. Zaten alana ilişkin notunda belirttiğin gibidir. Suzan'ın katılımına çok sevindim. Buradan geçtikten sonra katıldığını öğrendim. Kendisinin selamını aldım. Dilediğimiz oldu herhalde. Cuma arkadaşa söylemiştik, hatırlıyorsundur herhalde. Kendisini çok özlemiştim. Keşke buradan geçerken görebilmiş olsaydım. Neyse yine de içimizde, yanımızda sayılır. Ayrıca ona da bir not yazmak isterdim. Fakat zaman darlığından yazamıyorum. Artık sen belirttiklerimizi ve selamlarımızı iletirsin. İkiniz hakkında özellikle yeni olduğundan Suzan'ın son durumuna ilişkin detaylı konferanstan bu tarafa gelecek arkadaşlar aracılığıyla not yazarsın. "Zaman sorununu gerekçe etmezsen" Jiyan arkadaşa artık tecrübelerini aktarırsın. Çünkü artık sen eski o daha yenidir. Notum belki seninki kadar düzgün olmasa da daha sonra ulaştırabilirsem göndereceğim notla telafi ederim.

Aslında yaşam ve duyguların ancak anlam verdikçe yaşanabileceği gerçekliği söz konusudur. Yani anladığın ölçüde yaşıyorsun demektir. Bu gerçekliği hele hele bir özgürlük mücadelesi veren için ise, olmazsa olmazdır. Bundan hareketle yaşama anlam verme, yine anlamlı kılabilmenin yolu Önderlik çizgisini anlamaktan geçmektedir. Bu çizgiyi anlama, yine yaşamsallaştırma mücadelesini kendisinde yaşam felsefesi olarak esas alındığında yaşandığından bahsedilebilir. Bu açıdan öncelikle çizgi ekseninde ilkeli bir özgürlük savaşçısı olmanın çabası içerisinde kararlı bir yürüyüş sahibi olman gerektiğinin

bilincindesindir. Zaman zaman yaptığımız tartışmalar ilkeler ekseninde yaşamdan bahsederdin. Bir bütünen özgürlük için başka yol yoktur zaten. Ancak onurlu ve anlamlı yaşam da böyle gerçekleştirilir. Artık başarmak için ne gerekiyorsa öyle yapmak gerekmektedir. Notunda kendine ilişkin belirttiğin noktalarda çok derinleşmek gerekiyor. Bu açıdan uygun tarz ve tempoda derinleşmeyi sağlamalısın. Başka türlü zaten insan gelişemez. Son olarak buradaki tüm arkadaşların, sana ve oradaki tüm arkadaşlara selamı var. Ayrıca ben de tüm devrimci içtenliğimle selamlarımı ve saygılarımı gönderiyorum. (Belki uygun olmasa da, ikinizin gözlerinden öpüyor, hasretle kucaklıyorum)

28 Şubat 2004
Haftanin – Reşit Bozan

Can yoldaşım merhaba

Baharın güzelliği ve coşkusuyla gönderdiğin selamları ve notunu aldım. Çok sevindiğimi belirtebilirim. Ben de sana aynı sevinç ve coşkuyla sevgilerimi ve selamlarımı gönderiyorum. Sizin taburdan gelen arkadaşların aracılığıyla durumunu ve selamını aldım. Benim durumum da iyidir. Ayrıntılı soracak olursan, Haftanin'den gelen arkadaşlarda sorabilirsin. Her zamanki gibi acele yazmak zorundaydım, kusuruma bakma. Ayrıntılı yine Jiyan'a not yazmak isterdim. O'na da selamlarımı söylersin. Kendisine iyi baksın ve kendisini örgüt çizgisinde geliştirmeyi esas alsın. Perspektifleri sana bırakıyorum Rozerin. Sen halledersin. Tecrübelerini ablana veriyorsundur umarım. Bizim de son notlaşmamız olabilir. Yine de imkânlar ölçüsünde yazmaya çalışacağım. "Umut zaferden daha değerlidir", Parti Önderliği'nin sözünü yazmıştın. Bu temelde tekrardan görüşmek, özgürlüklerin daha katmerli oluştuğu ortamda beraber yaşama umuduyla hoşça kal. Yaşamında üstün başarılar.

Devrimci Selam ve Saygılar

Reşit Bozan / 2004

Yüreğimin taa derinliklerinde
Adını bilmediğim
Bir ses yükseliyor
Taa bağrımın derinliğinde...
Sahra çölleri gibi kuruyan
Dudaklarımda süzülüyor
Ansızın, vakitsiz
Göz pınarlarım…
Bana koşuyor
Daha önce tadını bilmediğim o ses
Birileri fısıldıyor
Kulaktan kulağa
Bugün 16 Temmuz diyorlar
İşte yüreğimdeki
Kıvılcımın volkan olması
Taa uzaklardan sesleniyor
Garip, tanıyamadım
Belki de vakitsizdim
Beklemiyordum
Ne garip bir histi o an
Aklıma geliverdi
Uçurttuğum uçurtmalar
Yarıştığımız kuşlar
Ozanların sazına gizlediğimiz
Türkü söylendi
Kavalın ezgisiyle irkildim bir anda
Çağırıyor yüreğimin sevgilisi
Gabar'dan Cudi'ye
Herekol'dan Dersim'e
Uzanıyor kalbim
Bensiz yürüyor patikalarda
Sordum, tanıyordular
Reşit dediler
Bir de dost Reşit dediler
Halay çekmeyi sever dedim
Onlar da sazı saklardı yüreğine dediler
İşte hepsi bu
Kısa bir tanıma…
Yani gözlerim tekrar tekrar aradı
Bir nöbetçinin beklemesi gibi
Bir pusucunun pusu gibi sabırlıca
Görecektin dost Reşit'i
Gerilla kıyafetleriyle
Sonra duydum ki
Vedalaşmadan
Bir selam bırakmadan gitmişsin
Kızmadım, darılmadım inan
Adres bilmez
Yaşlı, genç, çocuk demeden
Bir anda alan
Kahpe kurşuna kızdım, daraldım
Affet yüreğimin sevgilisi affet
Engel olamadım
Seni ve uçurtmalarımıza sıkılan
Kahpe kurşuna
Sadece uçurtmalarımıza değil
Seninle Gabar'da buluşma hayallerimize
Kahpe kurşun sıktılar
Sana söz "brayemin" söz
İmralı'nın intikamı
Zilanların bomba sesi
Sema'nın ateş sıcaklığıyla
Viyan'ın zılgıtlarıyla
Sana geleceğim
Reşit yoldaş…

Şehit Reşit yoldaşın kardeşi
ve yoldaşı Jiyan Reşit

YAŞAMI GİBİ ÖLÜMÜ DE HEYBETLİ OLDU

"PKK'de yaşamın tek şartı, düşmanıyla boy ölçüştürme şartıdır. PKK'nin büyük şehitleri bunun ifadesidir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Yalçın YÖNDEM**
Kod adı: **Ararat**
Doğum yeri ve tarihi: **Manisa, (Mutkili) 1980**
Mücadeleye katılım tarihi: **İstanbul, 2002**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 2006, Erzurum**

Ararat yoldaş Bitlis'in Mutki ilçesinden, yurtsever bir ailenin çocuğu olarak Manisa'da dünyaya gelir. Kürdistanlı, ama Türkiye metropollerinde doğmuş, orada okula gitmiş, emekle tanışmış, çalışmış, büyümüş, serpilmiş. Ararat yoldaş ailesinin gözbebeği, evlerinin bel kemiği, yarınlarının umudu, geleceklerinin güç kaynağı... El üstünde tutulmuş, sevgiyle büyütülmüş... Saygılı, ince ruhlu. Paylaşımcı. Tuttuğunu koparan, haksızlıklara boyun eğmeyen, gözünü budaktan sakınmayan, ulusal değerlere bağlı, sevgi yüklü pırıl pırıl bir genç.

Türkiye'de doğup büyüse de yüreği ve beyni hep Kürdistan için atıyordu. Türkiye metropollerinde Kürtlere yapılan linç girişemlerine tanıklık yapmıştı. *"Türkiye metropollerinde yaşayan Kürtlere böylesine vahşet uygulanıyorsa kim bilir Kürdistan'da yaşayan halka devlet nasıl bir zulüm uyguluyor"* diyordu. Halkına yapılanları kabullenemiyordu. Sindiremiyor ve gün gelecek bunun hesabını sormak için ben de dağlara çıkacam gerilla olacam diyordu. Kini ve öfkesini hiçbir zaman Türk halkına yöneltmedi. Onun hesabı devletleydi.

Ararat yoldaş Kürdistanı bir boydan bir boya gezemek, görmek istiyordu. Metropoller artık ona dar gelmeye başlamıştı. Kaçarcasına 2002 yılında Kürdistan'a gitti. HPG saflarına katıldı ve gerilla oldu. Dört yıl gerilla saflarında kaldı. Dört parça Kürdistan'ı boydan boya gezmese de her dört parçadan arkadaşlarla yoldaşlık yaptı. Kuzey Kürdistan'ın büyük bir kesimini gezdi, gördü. Halkıyla tanıştı. Köylere indi, dertlerini dinledi, ekmeklerini yedi. Düşman pusularını takıldı, pusu attı. Çatışmaları yarıp çıktı. Yoldaşlarının sevgisini ve güvenini kazandı. Onlara kol kanat oldu, gönüllerinde taht kurdu... Şehitlere

yoldaş oldu. Gidişi tüm gidişler gibi yüreklerde büyük bir boşluk bıraktı. Yaşamı gibi ölümü de heybetli ve düşmana korku saldı.

Ararat yoldaş Temmuz 2006 yılında Erzurum kırsalında çıkan bir çatışmada şehit düştü. Ölüm haberi erken düştü ajanslara. Radyodan dinledik şehadet haberini. Yüreğimiz yanıdı, sol yanımız sancıdı.

Şehit düştüğün toprak kanadı, gök yüzündeki mavi bulutlar kanadı. Yüreğimiz sancıdı, gözlerimiz kanadı. Seni sizleri asla unutmadık unutmayacağız sevgili yoldaşım.

Baban hala seni arıyor, ailen toprağını koklamak istiyor. Düşman hain ve zalim, yüreği kin ve nefret dolu. Senden onlara kalan cansız bir beden. Düşman cansız bedeninden korktuğu için cenazeni hala ailene teslim etmiyor. Heybetli bir yaşamın sahibi oldun ve bu yüzden korkutuyor şehadetin düşmanı...

Yoldaşım şehit düştüğün toprakları öpüyoruz. Biliyoruz ki orada yeni bir yaşam fışkıracak ve sizlerin sevgisiyle yaşam yeniden yeşillenecek, nehirler dolu dizigin akacak, akarsular coşacak, kara bulutlar dağılacak, kuşlar en güzel nameleriyle yaşamlarımaza renk katacaklar.... Yüreğinizden, sevgiye dokunan parmaklarınızdan öpüyoruz. Mücadelemizde hep yaşayacaksınız.

OĞULA AĞIT

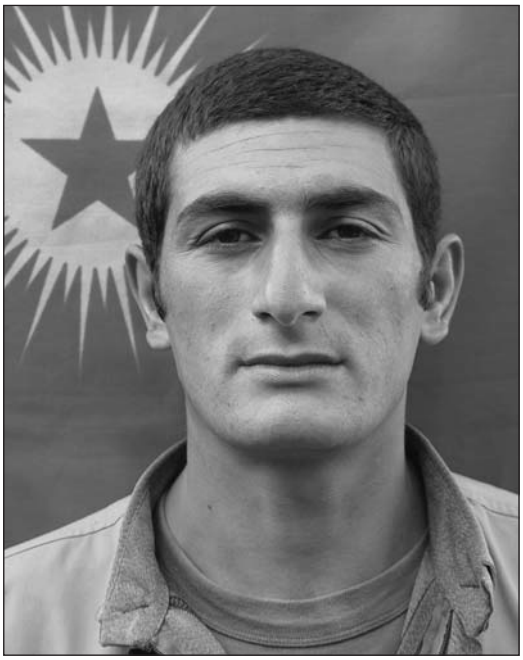
Seni koyu gecede gördüm oğul
Bir bıçaktı uykumu bölen
Bir daha uyumadım
Seni gece tanıdım oğul
Korktular senin cesedinden
geceden, karanlıktan korkmadıkları
kadar
Gece
gece olalı
ne böyle ölüm, ne böyle cenaze
ne de cenazeden korkanları gördü
Karanlık dost oldu sana oğul
Yeniden ismini verdim sana

Mücadele arkadaşları

KARDELEN ÇİÇEĞİ MORDEM

"Şehitlerimizin anısına sahip çıkmayı bir şeref, bir onur meselesi saymak kadar, devrimin gerekçesi yapmaya, gereklerini yerine getirmeye çalışıyorum"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Sedat AYHAN**
Kod adı: **Mordem**
Doğum yeri ve tarihi: **Başkale, 1982**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003, Başkale**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 2006, Başkale-Van**

Mordem arkadaş ile geçen sonbaharda doçka tepesinde tanıştık. İlk tanıştığımız gün hiç aklımdan çıkmıyor. İlk tepeye geldiğim gün içinde yatacağım bir şeylerim yoktu. Tepede hava çok sertti. Heval Mordem yatmak için kullandığı eşyalarını bana verdi. Bununla kalmayıp kendi yerinde zorla beni yatırdı. Tepedeki arkadaşlar bize bakıyordu, o anda Mordem'e gülümseyerek baktım. Yaklaşımları beni çok etkilemişti. Heval Mordem ile beş ay kaldım. Bu beş ay içerisinde hiç eleştiri aldığını görmedim. Emekçi ve çok fedakar bir arkadaştı. Cıva gibi bir yoldaştı; kabına sığmıyor, yerinde durmuyordu. Sabah uyanır uyanmaz hemen manganın ihtiyaçlarını eksiksiz yerine getirmeye çalışıyordı. Gönüllü suya gidiyor, odun topluyor, bulaşık yıkıyordu. Tepedeki tüm işleri büyük bir zevk alarak yapıyordu. Nöbetinde hasas ve duyarlıydı. Siyasi gelişmeleri yakından takip ediyordu. Zaman buldukça da okumaya çalışıyordu. Hoş sahbet, konuşmanın ağırlığını bilen biriydi. Yerine göre espri yapar, ama yaptığı espriyle karşındakini incitmemeye özen gösterirdi. Heyecanlıydı, tezcanlıydı. Kısacası görev adamıydı, militandı. Yüreğinde PKK sevgisi taşıyordu. PKK kültürü yaşamına sinmişti, onun ahlakıyla yürüyordu. Gerillada yeniydi, ama Mordem arkadaş omuzladığı görevin ağırlığının farkındaydı ve o bilinçle hareket ediyordu. Önderlik çizgisinde yürümeyi esas aldı ve Önderliğin yoldaşı olma sözünü hep verdi. Çok iyi biliyorum ki en büyük özlemi Önderliği görmekti. *"Yetersiz yoldaş olmayacağım; Önderliğe, yoldaşlara ve mücadeleye hep bağlı kalacağım ve benden ne isteniliyorsa onu yerine getirmeye çalışacağım ve bir gün elbet uluslararası komploculardan hesap so-*

racağım" diyordu. Örnek alınacak bir yoldaştı. Ve söylediklerini yaptı da. Sözü pratiği oldu.

Mordem arkadaşla çalışmak zevk veriyordu bize

Mordem arkadaşla beş ay kaldım ve onunla güzel anılarımız oldu. Tepede kalıyorduk. Bir gün korkunç bir fırtına, tipi ve kar vardı; kaldığımız mangayı sağlama almamız gerekiyordu. Hepimiz çalışıyorduk, fakat Mordem arkadaş gücünün üzerinde çalışıyordu, tüm enerjisini harcıyordu. Büyük bir özveri ve yaklaşım içindeydi. Dinlenme, kaytarma istemimiz olsa bile Mordem arkadaşın gösterdiği çabaya bakınca utancımızdan vazgeçip bizler de ona bakarak çalışıyorduk. Mordem arkadaşla çalışmak insana zevk veriyordu. Sohbetleriyle, esprileriyle, kahkalarıyla yorgunluğumuzu unutturuyorduk. Çalışmak, iş yapmak istem ve coşkumuz artıyordu. O kadar hassas ve atikti ki kendisine *"kar senin düşmanın mı, neden böyle hırslı ve öfkeli çalışıyorsun"* dediğimde o da bana dönerek *"evet, çünkü kar onlarca yoldaşımın canını aldı, şehadetlerine neden oldu"* diyerek bana kaşılık verdi. Ve sanırım her birimizin iki katı çalıştı o gün.

Önderliğimizin savunmalarını işlediğimizde eğitime en çok katılan ve bizi tartışmaya teşvik eden yine o oluyordu. Öncülük yapıp yoğunlaşmamızı olumlu yönde etkiliyordu.

2005 yılında Kuzey'e gidecek olan gruplara katılmış ve hatta belli bir yere kadar gitmiş, fakat sonradan yarı yoldan geri dönmüştü. Ancak o kararını vermiş, ne olursa olsun Kuzey'e gidecekti. O yüzden arkadaşlar Mordem arkadaşın bu kararlı duruşuna saygı göstermiş ve Kuzey'e ilk gidecek olan ilk grupta onun da yer alacağının sözünü vermişlerdi. Mordem arkadaş ilk grupla Kuzey'e geçecekti, fakat geçici olarak doçka tepesinde kalıyordu. Hem arkadaşların güvenliğini sağla-

yacak ve hem de orada yoğunlaşcak ve daha sonra ilk grupla Kuzey'e geçecekti.

Doçka tepesi Mordem arkadaşın geçici kaldığı yerdi. Yoğunlaşma ve eğitim için böyle bir birimde bekliyordu. Geçiciydi. Ama onun geçici bir psikolojiye kapılmadığını, düşüncelerinden, günlük yaşama katılımından, pratiğinden rahatça görebiliyorduk. Amed grubunda iken Besta bölgesinden geri dönmüştü ve şimdi Kuzey'e gidecek gruplara kendini hazırlıyordu. Gitmenin heyecanını yaşıyordu. Yaşadığı bu heyecanı arkadaşlarına da yansıtmaktan geri kalmıyordu. O artık yolcuydu. Ve kimse onu yolundan dönderemezdi.

Kar, tipi demeden görevler olduğunda öne çıkıyor ve bu görevleri yaparken de diğer kurumdaki arkadaşlardan kitap istemeyi de asla unutmuyordu. Özellikle Che'ye ait kitaplar okumak onun en büyük zevkiydi ve onun kitaplarını çok arıyordu. Che gibi ezilenler için savaşmak istiyordu. Sıradan bir insan gibi yaşamayı kabul etmeyeceğini söylüyordu. "*Sıradanlığı hiçbir devrimciye yakıştırmam*" diyordu. "Peki, Kürt sorunu çözüldükten sonra ne yapacaksın" dendiğinde, *"nerede bir devrim mücadelesi varsa ben de orada olacağım"* diyor ve hemen ardından şunları ekliyordu "*PKK Önderliği hiçbir Öndere benzemez. Kürt sorunu çözülürse, Filistin halkı ya da başka halklar için gidip bir şeyler yapacağına inanıyorum. Kimse PKK'nin güçlenmesini istemiyor. Biz de madem PKK'nin militanları olmaya çalışıyor ve bu değerlere sahip çıkmanın adı oluyoruz, o zaman sonuna kadar PKK'yi güçlendirelim, aydınlatalım ve azmimizi kaygısızca ve her türlü bedeli göz önüne alarak vermeliyiz"* diyordu.

Gerek sivilde ve gerekse dağda birlikte mücadele ettiğim arkadaşlarımı yitirmek beni üzse de, özellikle şehit düşüp ölümsüzler karvanına katılan ve tarihe isimlerini kazıyanlar; PKK içinde güçlenerek sağlam bir yürüyüşün sahibi olmam için bu yoldaşlarım bana güç ve moral oluyorlar. Mordem yoldaş da devrim yürüyüşümde bana büyük bir destek ve moral oldu. Ondan çok şey öğrendim. Anısı önünde saygıyla eğiliyorum. Şehitlere verdiğimiz sözümüz pratiğimiz olacaktır.

Mücadele arkadaşları

Kimliğini dağların asiliğinde buldu Xemgin

"Şehitlerimizin hepsinin birleşik özelliklerini derinliğine kavrayarak, bunları kendimizde birleştirerek yürüdüğümüzde onların amaçlarını gerçekleştirmek isteyen gerçek yoldaşları olduğumuzu kanıtlayabiliriz"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Muhammed HÜSEYİN**

Kod adı: **Xemgin**

Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, 1981**

Katılım tarihi: **2002, Maxmur**

Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 2006, Başkale-Van**

Gitse öfke dolu yüreği, zaman anlamsız değil, kavga yaşam yolunda tek siper ve mevzi olsa da. Umut kendi korunda eritilmeye çalışılmıştır. Onur ve özgürlüğe tutkunluk kaya parçalarındaki kılcal damarlar gibi derin sertliğiyle büyür. Büyür, öfkeye, isyana ve kavgaya dönüşür. Öyle bir dünya ki yüz hatlarına düşen her çizgi bir tarihi anlatır. Orda kolaylık yoktur. Orda insan yaşamını kolaylaştıracak bir şey yoktur. Orda gazap vardır. Orda ninniyle değil, silah sesleriyle uyur alınlarına ay düşmüş çocuklar. Bütün bir yaşam burada doğar, burada ölür sırlar ve el değmemiş bakir olan her şey sıra dağlar arasında başlar, orada biter.

Bu dağların asiliğini ve yüceliğini anlatmak zor. Dil ağırlaşır, kelimeler yetersiz kalır. Bin bir ifadeyle anlatabilirsin, anlattıkça değişirsin. Onu ifade etmek güç ister. Anlatma gücün olduğunda da zayıf bir yoldaş olamazsın. Kimi dağlar tek başına nazlı nazlı durur. Kimi dağlar yine tektir ama tüm vahşiliği ve asiliğiyle gökyüzüne isyan eder. Ben senin sınırsızlığının kalbiyim der gibi...

Dağlar kimlik, dağlar karakterdi. Hele ince burunlu dağın altında gri bulutların toplanması boyundaki gerdan gibi durur. Daha uzaklarda sırt sırta vermiş dağlar bu dağları korur ve şımartır gibi... Dağ susuz, dağ ormansız ama dağ öfkeli, aman tanımaz, zayıfı kucaklamaz. Ardı sıra sırt sırta vermiş dağlar uzaklık ve yabancılık anlamına gelir yerleşim yerinin ahalisine. Yalnızlık ve soğukluğu hatırlatır. İnsansız dağlardır, zirvelerinde her mevsim, güzelliğinden ve gizeminden hiçbir şey kaybetmeyen karlar görünür. Kimileri asırlık ve aynı zamanda asırlara tanık. Büyüklerimize göre oralar kahramanların, eşkıyaların, gidip de dönmeyenlerin,

süvarilerin gizemli bir şekilde yok olduğu yerlerdir. Ve ulaşılamayan oralar hep kutsaldır. Böyle öğretilir, böyle büyütülür genç kız ve delikanlılık çağında olanlara. Sularının çok şifalı olduğunu, ölümsüzlüğün arandığını, tanrı sırlarının çözülmesinden korkulduğu için tanrı tarafından aşılmasına izin verilmediğini defalarca dedelerinden, ninelerinden duymuşlardır. Zamanı geldiğinde çocuklarına aktarmak için pür dikkat dinlerdi köyün çocukları. Aşılmaz bu dağlarda yitip gitmiş aşkların ve yitip gitmiş insanların sır olup gittiğini bu dağların dilini onda eriyen bilir ancak. Köyleri bağrına almış bu dağların zirvesini kimsecikler görmemiştir.

İşte böylesi dağların zirvesini görmek isteyen gençlerden bir tanesi Xemgin Afrin yoldaştır. Xemgin yoldaşa ilişkin, onunla kalan bir yoldaşın ona dönük kısa yazısı şöyle:

"Nedendir bilinmez ama heval Xemgin'in şehadetine inanmak benim açımdan çok zor oldu. Onunla kısa süre kalmama rağmen bende yarattığı iz oldukça farklı ve etkiliydi. Yaşamdaki fedakar duruşu, sorumluluk sahibi oluşu ve yoldaşlarına sürekli bir şeyler vermesi oldukça dikkatimi çekiyordu. Yaşamda sürekli örnek alınacak bir arkadaştı. Ve ben de onun özelliklerini kendimde içselleştirerek yoldaşlığı ondan öğrenmeye çalışıyordum. Bu benim açımdan oldukça önemliydi. Çünkü onun gibi değerli arkadaşlardan bir şeyler almak ve bunu içselleştirmek sanırım en zor aşamadır. Bende bu zor aşamayı Xemgin arkadaştan almaya çalıştım. Sürekli kendini geliştirmesi ve yeterlilik kavramını asla kabul etmeyişi de önemli ve güzel özelliklerinden birisiydi. Onun izinde yürümek benim için bir onurdur. Yaşamımla onu yaşatmak için onun militanca özelliklerini kendimde yaşatmaya çalışacağım. Duruşumla onun bir öğrencisi olacağımın sözünü veriyor ve onun kutsallığına layık olacağıma dair bütün gücümle çalışacağımı belirtiyorum."

Mücadele arkadaşları

BİLSEM DE

Engelleyemezdim
Gideceğini bilsem de
Elimde değildi
Hakkım hiç değildi
Isınmıştı bir defa
Yüreğindeki milli volkan
Hafif titrerdi ruhun
bir tüy kadar
Ve aldı seni en hafif
özgürlük yeli
Yükseldin göklerine ülkemin
Gece boyu parlarsın şimdi
Gökte yıldızlar gibi
Güneş doğmadan önce
Ve hep yeniden
Kayıp gidersin yıldızlar gibi
Ve evrenin atomlarında
Tekrar kendin olup dönersin

YÜREĞİMİN RONİ'SİNİN ANISINA

"Şehitlerimiz kadar onların anısına vereceğimiz en büyük karşılık; PKK'yi böyle savaşan öncü güç haline getirmektir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Yılmaz KÖŞKER**
Kod adı: **Roni MARAŞ**
Doğum yeri ve tarihi: **Elbistan, 1975**
Katılım tarihi: **1998, Balkanlar**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 2006, Başkale-Van**

Şehit Roni'yle 2005 yılının sonunda tanıştım. Sessiz, daha çok içe dönük, çok fazla konuşmayan, dışarıdan bakılınca kendi halinde bir arkadaştı. 2005 yılında Hakkari gücü çok kayıp verdiği için Haftanin'de kamp kurmuştuk. Kamp sürecinde Roni arkadaşı yakından tanıma fırsatı bulabildim. Pratikte ve yaşamda ne kadar alçak gönüllü bir arkadaş olduğunu yaklaşımlarından anlayabiliyordum. Roni arkadaş duygusal biriydi, yardımlaşma ve yoldaşlık ilişkilerinde çok sıcak ve doğal yaklaşan bir arkadaştı. Bu duygusal yapısından kaynaklı olarak arkadaşlar eleştirdiğinde bile duygusal bir tutum içerisine giriyordu. Sanki eksikliğe arkadaşlar değil de kendisi eksikliğe girmiş gibi üzülüyordu. Üç yıldır Başkale alanında kaldığını söylüyordu. 2006'da da tekrar Başkale alanına gideceğini ve ondan sonra gelip eğitime katılıp, Amanos'a gitmek istediğini söylemişti. 2005 yılında yanında bir arkadaş şehit düştüğü için pratikte birimin girdiği eksiklik üzerine sürekli yoğunlaşıyordu. Vardığı sonuçları da bizimle paylaşıyordu. 2005'te pusuya girdiklerini, ilk defa o çatışmada bir askerle yakın bir mesafede yüz yüze geldiklerini söylemişti. O kendi mevzisini etkisiz hale getirmişti. Orada şehit düşen Hasan arkadaş, geceleri iyi görmediği için lazerle şehit düşüyor.

2006'da baharla birlikte pratik alanlara gittik, Roni arkadaş Başkale alanına gitti. İlk başta yol kesme eylemini yapıyorlar. Daha sonra Roni arkadaşla birlikte üç arkadaş taciz eylemine gidiyorlar. Yolda bir çobana rastlıyorlar. Çoban, "sizin iki arkadaşınız da biraz önce buradaydılar, gittiler ve sonra tekrar geleceklerini söylediler" deyince O'nlarda hemen Cıvan ve Argeş arkadaşlar olabileceğini tahmin ediyorlar ve uzun bir süredir bu arkadaşları görmedikleri için beklemeye başlıyorlar.

Daha sonra Argeş ve Civan yoldaşlar gelince epeyce konuşuyorlar. Zaman çok geç olduğu için yasak olan Awberze noktasına gidiyorlar. Daha önce de Roni arkadaş orada pusuya düştüğü için, bir de parti yasakladığı için o naktaya gitmek istemeyecektir. Fakat grup komutanı Mordem arkadaş, "bir gecelik kalış ciddi bir sorun olmaz" deyince diğer arkadaşlar bundan dolayı çok fazla itiraz etmiyor ve grup Awberze noktasına gidiyor. Sabahleyin henüz gün ağarmadan kobra sesleriyle uyanıyorlar. Kaldıkları noktaya düşman nokta baskını yapıyor. Baskın sırasında Xemgin ile Argeş arkadaşlar hemen şehit düşüyorlar. Roni ile Mordem arkadaşlar ise çatışmadan çıkararak ovaya kendilerini bırakıyorlar. Ancak düşman her tarafı kuşatıyor. Ve arkadaşların düşman çemberini yarıp çıkma şansları artık kalmıyor. Bir noktada el bombalarının pimlerini çekerek saklanıyorlar. Düşman askerleri yaklaştığında bombaları kendinde patlatarak düşmana teslim olmuyorlar.

O gün dört güzel ruh, dört güzel insan gökyüzüne ulaştı. O gün gökyüzü bir başkaydı. Yeryüzünün aşkı olan o güzel insanların şehadeti, tabiatı ve tüm canlıların hepsi sonsuz bir yasa bürünmüştü. Sizi asla unutmayacağız güneşin çocukları şehit Roni, şehit Mordem, şehit Argeş ve şehit Xemgin ve sizi yüreğimizin derinliklerinde yaşatacağız ve asla unutmayacağız.

Mücadele arkadaşı Baran Hilvan

umuda yolculuğun kervanıydı
sessizlik tanrısına hasımdı
Dingin duygularında fırtınalar kopardı hep
umudun gerillasıydı
umudun zaferine kilitlemişti kendini
kök salmıştı dağların sarp kayalıklarına
Güneşi hep ilk O görürdü
kirpiklerini kırpıştırıp
selam gönderirdi yalnız esen rüzgara
sessiz sessiz dolaşırdı gelinlik giymiş yamaçları
Sabah seferinde kardelen oluyordu bir dem
buz kesen toprağı kesercesine
boy verirdi yıldızlara ulaşmak için
Ama hep sessizdi
petek petek biriktirirdi umudunu
ilmek ilmek dokurdu hasret rüzgarını
gökyüzüne.

Mücadele arkadaşları

UMUDUN GERİLLASI

Umudun gerillası dedim ona
Özgürlük deryasında kendini ararken
yapayalnızdı hep
Hep bir yerlere dalar
zamanı yudumlardı rüzgarlarda
hep gülerdi parlayan gözleri
Gözlerine gömülmüş özlem derinliğiyle
hep güzeli arardı yanı başında
Elleri umuda sarılmış
dağlara sevdalanmıştı
Umutlu minicik yüreğinde taşıdığı saf,
temiz
ve bir su damlası kadar berrak
umudun gerillasıydı O
Özgür özgür
özlem özlem yanan gözlerinde

Genç yüreklere

"Gözlerinde
serin pınarların uğultusu
dağlar seni yaşardı her gün"

Adı, soyadı: **Mehmet Ali ÜNVERCAN**
Kod adı: **Argeş**
Doğum yeri ve tarihi: **Van, 1984**
Katılım tarihi: **2004**
Şehadet tarihi ve yeri: **21 Temmuz 2006, Başkale-Van**

keskin bakışlarınıza baktıkça anladım
anladım; yurdumun deryasına
kulaç atan arzunuz, ilk adımınız
adımlarınıza yetişemedim
suç benim, yüküm çok
yüküm; her gün ülkemin topraklarına kan veren
yoldaşlarımın yiğitliğini
hıçkıran çocukların gözyaşları
ağlayan annelerin iç çekişleri
yaralı bir coğrafyanın rengi
siyaha çalmış dağ başlarıydı
böyle anladım hayatı
zaman bulutlar gibi geçip giderken
gözleriyle ve manidar bakışlarıyla
acılar ve özlemleriyle zaman
siz bu ülkenin
elde var hüznüyle geldiniz
ben yüreğimi size, bir ömrün
elde var hüznüyle açtım
gülüşlerimi size sakladım
direnişlerinizden güç aldım
kimsesizler ülkesinde
çaresiz bir insan olmaktan firar edecektim
hüzün; çaresizliğe terk edilmiş coğrafyalara
boşaltılmış köylere
harebeye dönmüş evlere
ve kimsesiz çocukların bakışlarına yakışıyor en çok
sessiz ama derin bir fırtına uğultusu gibi

demiştim de size bir kez bir baharın başında
hüzün; elbette en çok sevginin yükünü
vicdanını sorgulayanlara yakışıyor
ve en çok da sizlere
çünkü hüzün sevginin çocuğudur
film şeridi gibi geçip gittiniz hayatımdan
hayatın onarılmayacak ne yanı varsa
üstüne gidiyor nakışlıyorum her gün

acının hayatımızda eksilmeyen zamanları
dar ve sarp bir patikada
nefes nefese tırmanırken
her tepenin başında dönüp aşağılara bakarken
yok etmek mümkün acıları
ölümleri ve de göçleri
bir ülkede sevginin büyüsüne sığınacak
o inançla arkama bakmadan yürüyorum

Kıyılar zincir olmuş bileklerde
dalgalar yargısız infaz
al kalemi eline ey çocuk
yeşilin ve mavinin şiirini yeniden yaz

BAHARE KURDISTANA MIN BAHARE

"Şehitlerimizin yaşamını baştan sona bir direnme olarak kabul etmek gerekir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Lokman Ali OSMAN**
Kod adı: **Rojhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Şam, 1980**
Katılım tarihi: **1999, Kandil**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Temmuz 2006, Çiyayê Dera-Cizre**

Te ez bu nane derya xwedi kirimebi şir mi jandim
Şuna hestiren çaven te Xwin ri jandin
Ji buna min dile xwe te pirr eşandi
Eger şenidbim hevalno, birano
Dayikamin re biben bira li dumin
Negri u neke zare zare
Di xwaze bi keza
Di xwazi bi kesiti
Eger teme kuştinh gazinca nekin li tu kesi
Ez şehidi welate xweme
Hevalno,birano ji dayikamin re biben bila dumin
Negri u neke zare zar
Barahe Kurdistana min bahare
Li te rabuna dijmin u neyar.
Eger şehid bim hun li dumin milyon hezar bi
Hevalno birano dayikamin rre biben bila dumin
Negir u nelorine
Le ez birinim
Le ez birindarim
Be namuse axa u began bu guleyek pis ji
Dilde eşandim
Birinamin ne nuye
Sed hezar sale
Eze bikevim ji
Eze bimrim ji
Eger şehidbım hevalno, birano ji dayikamin re biben bila dumin
Negri u neqirine
Ez şehide welate xwe me
Bilorine dayikamin bilorine
Mirin buye xeml u xelat
Ez ji buyi te dimirim welat welat...

Şehit Rojhat 1999 yılında Şam'da mücadeleye katıldı. Biliniyor o yıllar aynı zamanda mücadelemiz açısından yaman yıllardı. Önderlik uluslararası bir komplo sonucu Şam'dan 9 Ekim 1998 yılında çıkmak zorunda kalmıştı. Ve 9

Ekim komplosu 15 Şubat'ta Önderliğin Kenya'da yakalanarak Türkiye'ye teslim edilmesiyle sonuçlanmaştı. Bu yaşanan yaman yıllar içerisinde henüz bıyıkları bile terlememiş olan Rojhat arkadaş gerçekleştirilen uluslararası komploya duyduğu tepkisini gerillaya katılarak ve düşmandan intikam almak için karar vererek göstermişti. Ve 1999 yılında gerillaya katıldı. Gördüğü yoğun askeri ve siyasi eğitimlerden sonra örgüte yazdığı raporda Kuzey'e geçmek istediğini belirtince Botan alanına gönderildi. Mücadele içerisinde çabuk olgunlaştı. PKK militan özelliklerini esas aldığından yaşamda zorlanmadı. İyi bir militan, özverili bir yaşamın sahibi oldu. Önderlik ve şehitlerin çizgisinde onurluca yürümenin iyi bir takipçisi oldu. Bir arkadaşıyla birlikte göreve giderken düşman pususunda şehit düştü. Birlikte kalan bir arkadaş şehadetleri için şunları kaleme aldı:

Serbest ile **Şehit Rojhat** en son 21 Temmuz 2006'da bir görev için Gabar'dan yanımızdan ayrıldılar. Türk basını 22 Temmuz sabahı Gabar'da iki kaybımızdan bahsetti. Göreve giden bütün birimlerle bağlantı kuruldu. Fakat Şehit Serbest arkadaşla kurulamadı. Bunun üzerine gitmeleri gereken yerleri **Şehit Harun Tori, Şehit Gabar Amed** ile beraber kontrol etmeye gittik. Fakat onları ne bulduk ne de onlardan bir haber aldık. Her ne kadar araştırdıysak da onlardan net bir bilgi alamadık. Aradan tahminen bir ay geçtikten sonra bir bilgi aldık, bilgiye göre Karık ile Keraşa arasındaki anayolun üzerindeki ilk boğazda pusuya düşmüşlerdi. Bu bilgilerden sonra bir arkadaşla beraber o boğaza gittik. Orada bir çatışmanın yaşandığı doğruydu. Hem boş kovanlar, hem mermi ve ağır silah izleri vardı, oradaki arazi de yanmıştı. Cenazeleri aradık, bulamadık. Cenazeleri ailelerine bile teslim edilmedi. Türk devletinin gerçek, insanlık dışı yüzü bir kez daha ortaya çıktı. Bir gerillanın cenazesinden bile korkuyorlar. Bu düşman her zaman sizlerden korktu ve bu korkuyla binlerce kez öleceklerdir.

Mücadele arkadaşları

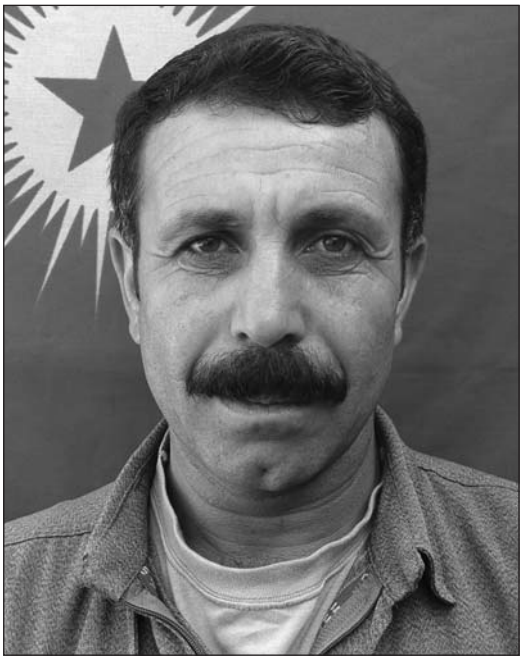
şiir dolu sözlerinde değil
ter damlası gözlerinde
bul beni
uzak uzak bakışlarında
sessiz sessiz dalışlarında
türkü türkü yanışlarımda bul
bir gölün suskunluğuna
bir selin çoşkunluğuna sor
sor da bul beni
gör beni...

Şehit Çavreş Nurhak

CENNETİN MELEKLERİ

"Şehitlerimizi kesinlikle kişiliklerimizde yaşatacağız"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Salih GEZER**
Kod adı: **Serbest**
Doğum yeri ve tarihi: **Cizre, 1969**
Mücadeleye katılım tarihi: **1986, Gabar**
Şehadet tarihi ve yeri: **22 Temmuz 2006, Çiyayê Dera-Cizre**

Çarçela

Çarçela'da hava biraz poyraz,
Üşüyorum
Bir yudum su, bir parça ekmek
Biraz sen geliyorsun aklıma
Ey güneş gönüllü yar,
ey zeytin karası
ben sana derim ki
yolum uzar gider sabahlara
kan kırmızı şafaklardan
nicesi düşer avuçlarının ince çizgisine
nicesi umudunu alır götürür
gömer kar altına
inadına demez kimseye sevdasını
titrer ince bir dal gibi
vurulur gecenin ayazında gerilla.
Çarçela'da hava biraz poyraz,
Üşüyorum
Bir parça toprak, bir parça özgürlük
Biraz sen geliyorsun aklıma.

İdil'in Yuvalı (Cırahi) köyünden olan Salih arkadaşın çocukluğu Dicle suyunun kenarında geçer. Serbest arkadaş köyleri ile Gabar'ı birbirinden ayıran Dicle suyunun sevdalısıdır. O karşı tarafa, Gabar'a cennet derdi. Yüzlerce defa yüzerek karşıya geçip cennet dediği bahçeleri bir bir dolaşmıştı. Dicle suyuna sırat köprüsü derdi. O sırat köprüsünü ezbere bilirdi. Kaval çalan girdaba yakalanmamak için girdabın ya yüz metre altından ya da üç yüz, dört yüz metre üstünden suya vururdu. Cennet bahçelerinde saatlerce dolaştıktan sonra bir yük meyve toplayıp

yüzerek karşıya geçirirdi. Bu hemen hemen her günkü işiydi. Ve bunu yapmaktan büyük bir zevk alırdı. Doğal, toprağa çok bağlı, duygusallığı ve dürüstlüğü göze çarpan biriydi. Salih arkadaş çocukluğunda KUK, Barzani Ala Rızgari gibi hareketlerin kadrolarını görmüştü. Hatta kendi köylerinde ve civar köylerde bu isimler altında faaliyet yürütenler da vardı. Bu kişilerin halka karşı bazı yaklaşımlarına, hal hareketlerine tanıklık yapmıştı. Fakat bu hareketlerin etkisine girmemişti. O'nun ilgisini çeken sadece Kürdistan kelimelerini sık sık kullanmaları olmuştu. 12–13 yaşlarına geldiğinde ilk kez Apocular olarak tanınan **Abdurahman Motor** ve **Vasfi Kılıç** gibi arkadaşların örgütleme çalışmalarına şahit olmuştu. Bu arkadaşların halka yaklaşımları, duruşları, oturuşları sohbetleri onun dikkatini çeker. Onlardan çok etkilenir. Sık sık onları görmek ve bir şeyler yapmak için ev ev dolaşır, ara sıra notlarını götürüp getirir, yani kuryelik yapar. Büyük bir heyecan ve istekle 1986'da kendi deyimiyle sırat köprüsünü geçerek Dera üzerinden Gabar'a, yani cennetine koşar. Salih arkadaş için artık yeni bir hayat başlamıştır. Apocu bir militan, bir özgürlük savaşçısıdır. Halkının ve cennetinin bekçisi Serbest'e Kiçî'dir. Serbest Kiçî, Şehit Pıling'e *"Kiçî ve Ali Kiçî arkadaşların isimlerini çocukluğumdan beri sık sık aşiret içinde duyduğum isimlerdir. Bu isimler bende büyük bir merak uyandırdı. İlerde katılıp bu arkadaşlarla birlikte çalışma hayalleri kurardım."*

Şehit Serbest arkadaş, Apocu hareketin daha yeni yeni filizlendiği süreçlerde Botan'da gerillaya katıldı. Asimilasyonun etkilerine, feodaliteye, köleliğe dur diyebilecek cesareti gösterdi. Ve yüzyıllardır süre gelen gerici, klasik, basit yaşam tarzına dur diyebilecek kararlılık düzeyiyle bireysel, ailesel, aşiretsel menfaatleri bir kenara bırakıp toplumsal menfaatleri esas alarak iktidar ve devletin Kürt halkına dayattığı

yozlaşma inkar ve imha siyasetine bu genç yaşında dur demeyi bildi. Onunla silah arkadaşı olma ve onunla beraber çalışma hayalim onun katılımından tam 19 yıl sonra gerçekleşti. Hem de onun deyimiyle cennet bahçelerinde Botan'ın kalbi Gabar'da karşılaştık. 19 yıllık özlemi gidermek için saatler, günler yetmedi. Birbirimizi gördüğümüz her gün doyumsuz sohbetlerle geçti. Ne benim ne de onun sorduğu soruların sonu geldi. Sorulu cevaplı sohbetler ve anıların

anlatımı, beraber kaldığımız son güne kadar sürdü. Şehit Serbest arkadaş PKK'nin canlı bir tarihiydi. **Agit (Mahsum Korkmaz)** arkadaşın yaşam tarzı, **Abdurrahman Motor** arkadaşın alandaki çalışmaları, **Şehit Pıling** arkadaşın savaşkanlığından tutalım, çetecilerin (Ebubekir, Şemdin, Hogır vb) yaşam tarzı ve tahribatlarına kadar yaşadıklarını ve gördüklerini bir bir anlatıyordu. Kendisinin anlattığı bir iki anısını hatırladığım kadarıyla anlatmaya çalışacağım. Bir gün Şırnak ile Cizre arasındaki ana yoldan ayrılan Dara yakınında pusu atarlar. Birkaç saatten sonra düşman gelince Şehit Serbest ve arkadaşlar konvoyu etkili, bir şekilde vururlar, diğer arkadaşlar geri çekilir fakat Şehit Serbest arkadaş çatışmaya devem eder ve imha ettiği araçların üzerine gider. Tek başına en az 10 tane silah kaldırır. Kaldırdığı silahları olay yerinden uzaklaştırıp sağlama alarak saklar. Bu olaydan birkaç yıl sonra Şehit Serbest Önderlik Sahası'na eğitime gider. Önderlik eğitimde bazı yöresel kahramanları anlatırken, Şehit Serbest arkadaşı ayağa kaldırır. Şehit Serbeste diyordu ki, "Önderlik beni ayağa kaldırınca öyle bir heyecanlandım ki kalbim duracakmış gibi oldum. Acaba ben bir hata mı yaptım Önderlik niye beni kaldırdı? Diye düşündüm."

Önderlik, *"Gabar'da düşman konvoyunun üzerine gidip 10'dan fazla silahı siz mi kaldırmıştınız?"*

Şehit Serbest *"doğrudur başkanım."*

Önderlik, "İşte günümüzün Amê Gozê'si" diyerek işaret etmiş ve "düşmanın bütün tekniğine ve sayısına rağmen, tek başına bir konvoya saldırıp o kadar silah kaldırmak cesaret ve inanç işidir" diyerek Şehit Serbest arkadaşı örnek göstermiş.

Yine bir gün düşmanın Gabar'a düzenlediği kapsamlı bir operasyonda, kendisinin denetiminde olan yüze yakın arkadaşla 2–3 gün üst üste temasa girerler, burada şiddetli çatışmalar olur, düşmanın çok kaybı olur. Arkadaşlar kayıp vermeden Cudi'ye manevra yapmak isterler. Cudi'ye doğru manevra ya-

çalışma hayalim gerçekleşti, hem de ikimizin de ilk katılımımızda, ilk gecede konaklandığımız alanda. Şehit Serbest o yıl Gabar'ın bütün erzak ihtiyacını örgütledi, kışlık kampların bütün ihtiyaçların tamamladı. Gabar bu son yıllarında ilk kez bu kadar erzakla kışa başladı ve bu erzakla baharı bile geçirdi. O bütün görevlerine büyük bir istek ve ciddiyetle yaklaşırdı. Onun için güvenlik ve alt yapı her şeyden önce gelirdi.

Beraber çalıştığımız günlerde şunu her zaman söylerdi; *"Benimle çalışan her kim ise gerillanın kurallarını eksiksiz uygulamalıdır. 20 yıldır gizlilik ilkesini esas aldım ve bu konuda taviz vermeye de niyetli değilim. Konumumu her zaman çatışabilecek pozisyona göre alırım. Bir halkı savunmanın ve Apocu olmanın yolu bundan geçer."* Şehit Serbest'in Önderliğe ve halka bağlılığı güçlüydü. Bu özelliğini son gününe kadar korudu, güçlendirdi, pratik alanlarda Önderliğe ve halka olan borcunu dürüstlüğü, duruşu, emeği ve eylemliğiyle kanıtladı. Eğitimsel alanda da kendisini geliştirdi derinleştirdi, güçlendirdi. Küçük büyük yeni eski anlayışına girmeden herkesle alıp vermede mütevazı bir arkadaştı. İnsan ve doğayı çok seven, her zaman esprileriyle, canlılığıyla, renkliliğiyle kendisini fark ettiren biriydi. Hayallerini, inandıklarını, duygularını gerçekleştirme ısrarı ve kararlığı çok yüksekti. Şehit Serbest ile **Şehit Rojhat** en son 21 Temmuz 2006'da bir görev için Gabar'dan yanımızdan ayrıldılar. Türk basını 22 Temmuz sabahı Gabar'da iki kaybımızdan

parken, Cudi'ye varmadan sabah olur. Bütün kuvveti çatışma pozisyonuna göre mevzilendirerek tepecilerini çıkartır. Düşman izleri takip eder, burada da sabah 9–10 civarı düşmanın bir kolu arkadaşların mevzilendiği alana girer. Şehit Serbest'in talimatıyla bu kolu tam aralarına aldıktan sonra etkili bir şekilde düşmanı vururlar. Düşman ölü ve yaralılarını çıkartmak için saatlerce çatışır, başaramayınca kendi askerlerini de gözden çıkararak binlerce askeri ve bütün tekniğiyle arkadaşların mevzilendiği alanı vurur. Çatışma akşama kadar mevzi savaşı şeklinde sürer. Akşam da çatışa çatışa birkaç pusudan geçerler. Düşmanın onlarca kaybı olurken bu şiddetli çatışmada tepeyi bırakmayan üç arkadaş, kahramanca savaşarak şehit düşerler. Bu üç arkadaş da havan top, obüs gibi ağır silahlarla şehit düşmüşlerdi. Şehit Serbest'in 20 yıllık gerillalığı bunlara benzer onlarca örneklerle doludur. Gerillacılığın büyük bir bölümünü Botan, Garzan gibi pratik sahalarda geçirir. En son Gabar'da iken yaklaşık iki ay beraber çalışma yürüttük. Şehit Serbest'le beraber

bahsetti. Göreve giden bütün birimlerle bağlantı kuruldu. Fakat Şehit Serbest arkadaşla kurulamadı. Bunun üzerine gitmeleri gereken yerleri **Şehit Harun Tori, Şehit Gabar Amed** ile beraber kontrol etmeye gittik. Fakat onları ne bulduk ne de onlardan bir haber aldık. Her ne kadar araştırdıysak da onlardan net bir bilgi alamadık. Aradan tahminen bir ay geçtikten sonra bir bilgi aldık, bilgiye göre Karık ile Keraşa arasındaki anayolun üzerindeki ilk boğazda pusuya düşmüşlerdi. Bu bilgilerden sonra bir arkadaşla beraber o boğaza gittik. Orada bir çatışmanın yaşandığı doğruydu. Hem boş kovanlar, hem mermi ve ağır silah izleri vardı, oradaki arazi de yanmıştı. Cenazeleri aradık, bulamadık. Cenazeleri ailelerine bile teslim edilmedi. Türk devletinin gerçek, insanlık dışı yüzü bir kez daha ortaya çıktı. Bir gerillanın cenazesinden bile korkuyorlar. Bu düşman her zaman sizlerden korktu ve bu korkuyla binlerce kez öleceklerdir.

Mücadele arkadaşları adına Diyar Gabar

dinle

Sana bir türkü söyleyeyim, dinle.
Kurşun seslerinde
sana sevdaları anlatayım.
Kanlı tel örgülerde değil
ama savaşta, çarpışmada
mevziden mevziye koşturanlarda
ve kara geceleri kızıllaştıran
namlunun alevinde.
Ama sakın ha sakın
bana ağıt sorma, bilmem.
Sevdayı bilirim, türküleri de.
Ağıdı bilmem.
kiminde dinlerim anamdan,
kiminde de dinlerim
yaylalardan rüzgarla geleni.
Soğuğu da, fırtınayı da bilirim,
soğuktan titreyen yüreği de.
Ama ağıdı bilmem.
Sakın ha sakın!
Bana ağıdı sorma.

Şehit Zafer DİYAR

Dersim'de Kerboranlı bir yiğit

"Şehitler tarihteki yerlerini aldılar, şimdi bize düşen gereklerini yerine getirme ve sonuç alma savaşını amansız yürütmektir"

Rêber Apo

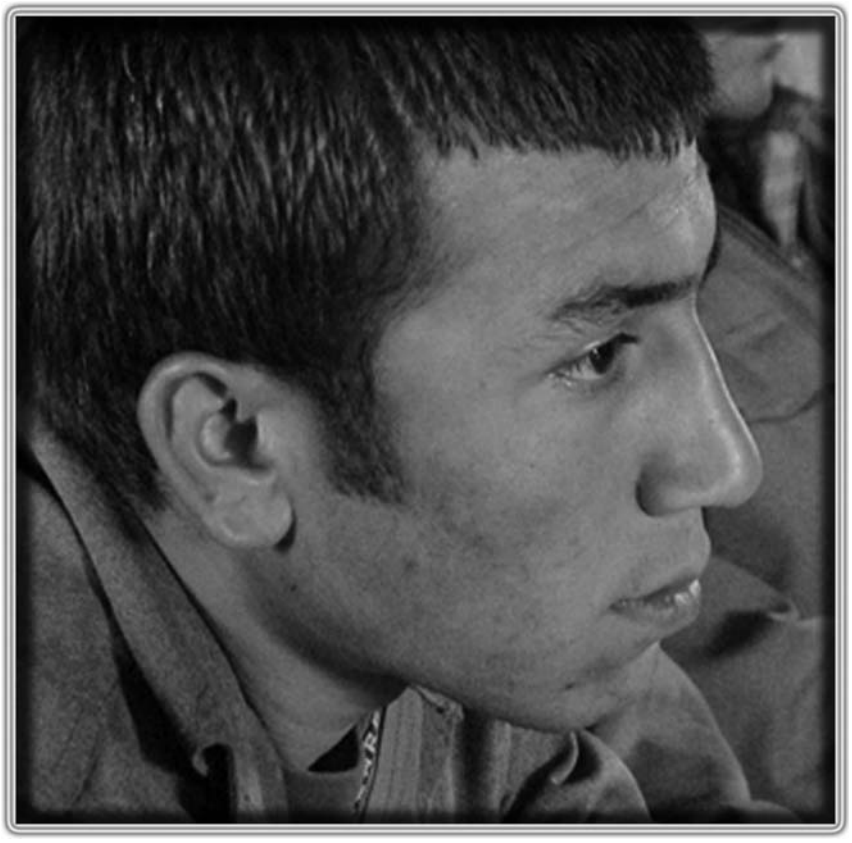

Adı, soyadı: **Sıraç AYDOĞDU**
Kod adı: **Rubar**
Doğum yeri ve tarihi: **Kerboran, 1981**
Katılım tarihi: **2001, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Temmuz 2006, Pülümür-Dersim**

Dimdik hırçın duruşuyla mavi gökyüzüne meydan okurcasına bir duruş eyler Munzur dağları. Kucak açan gökyüzü maviliğinde bulur mutluluğunu. Uzaktan bakınca bu dağlara, insanın yüreğine tatlı bir ürperti düşer o an. Ama bir o kadar da umut eker insanın yüreğine hırçın ve asi duruşuyla Munzurlar. Eteklerinden, zirvelerine doğru çok ayrı ve iç içe bir görünüm oluşturur. Bir ressamın bile büyük bir çabayla yaratamadığı güzel bir görünüm. Rengârenk çiçeklerle süslü eteklerine yükseklerden dökülüp gelen bembeyaz köpüklü sular ayrı bir canlılık ve renk katar. Büyük bir özlem, tutku, hasret ve umut ile tek bedende birleşen bu sular koca bir saflığın ve temizliğin adı olur. Bağrından dökülüp geldiği dağların adını alır. İşte buna Munzur suyu derler. Dağlardan ovalara doğru büyük yaşamlar yaratır. Her canlının yaşam kaynağı, sevinç, mutluluk ve özgür yaşamın adı olur. Asi duruşlu, hırçın bir o kadar da renkli Munzur dağlarının etekleri böyle bir canlılığı bağrında taşırken, daha üstlere doğru ayrı canlılıkla biçim değiştirir. Kılıç ağzı keskinliğindeki kayalıkları kat kat üstlere doğru yükselir. Yer yer kümeleşen rengarenk çiçekler daha çok kendisini renklerine ayrıştırarak sadeleşir. Bu sadelik tabiat ananın ahenkle dans eden gizemli elleriyle olur. Yayla çiçekleri renkleri ile ayrı bir görünüm katar. Bu içler ürperten kayalıklara daha üstlere bakıldığında sınırlanan renklilik tek bir renkle yansır. Sadeliği ve temizliği içerisinde barındıran beyaza bürünür, bu dağların başı... Kimi zaman kalın bir sis bulutu biter, kimi zaman ise beyaz kar örtüsü ile yetinir. Kimi insana göre bir gelin, kimine göre ise bir yaşlı anayı anımsatır. Ve kimine göre ise, kutsal tanrıçalar topluluğu, kimine göreyse... Herkes görmek istediği gibi görür.

Bu görülen, sadece bir dış görünüm. İçinde sakladığı mücevherleri görünce insan ayrı bir cennet dünyasında yaşıyormuş hissine kapılır. Bazen bir şarkı olur, bu tadılan güzellikler. Ama en çok da anaların çocuklara söylediği ninniler olur. En güzeli de bu ninnilerle büyür çocuklar. Kayalara vurarak dökülüp gelen beyaz köpüklü hırçın suların sesleri, acı çeken bir yüreğin çığlık sesi gibi karışır, kuş seslerine. Ya mis kokulu yayla çiçeklerinin baş döndürücü kokusuna ne demeli. Bir ananın süt kokusu nasıl sararsa çocuk tenini, öyle sarar insan ruhunu. Bir tarih gibi dimdik gövdesine ne demeli... Bir an bile eğilmez zulmün karşısında. Bir ömrü yudumlar gibi adımladığında bu kayalıkları, tek seçenek yolun vardır. Bu yolu seçmiştir ve sormuştur sana. "Tek yaşam yolum var" dedirtircesine. Bir tek yürek sesi gibi, bir tek yaşam yolu. Gidiş de, dönüş de tek bu yolda olur. Her ayağını çarptığında bıçak gibi keskin taşlara, bir acı gerçeğin daha farkına varırsın. Çıktığında yüksekliklerine bu kayalıkların bir çoban kaval sesi ile alıp götürür seni uzaklara. Uzaklardasın artık ve özlem duyulanların hayalleriyle yaşarsın. Her dağ Munzurlarla dost yaşar. Kimileri benzeri bir duruşla konumunu belirler. Kimi daha fazla kendisine özgü bir katılımla bütünler bu dağ silsilesini.

Rubar arkadaş 2001 yılında mücadeleye katılır. İki yıl kadar Güney Kürdistan'ın değişik bölgelerinde kalır. Askeri ve siyasi eğitim aldıktan sonra partiye yazdığı bireysel roporunda Kuzey Kürdistan'a gitme istemindeki kararlılığını dile getirir. Yoğun ısrarı üzerine Kuzey Kürdistan'a geçer. Gördüğü siyasi ve askeri eğitim ile Rubar arkadaş parti temsiliyetine ulaşmış, parti militan özelliklerini kısa dönemde yaşadığı kişilikteki değişim ve dönüşümle sağlamıştı. Dersim alanına geldiğinde yaşamda pratik anlamda çok fazla zorlanmadı. Hatta yılların gerillası gibi rahattı. Fedakar ve özverili bir arkadaştı. 23 Temmuz 2006 günü Dersim'in Pülümür ilçesinde faşist Türk ordusuyla çıkan çatışmada şehit düştü. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. İntikamını alana kadar savaşağımızın sözünü veriyoruz. Düşmanı döktüğü kanda bağacağız.

Mücadele arkadaşları

Müjde

Bir selamın ola
gele kuşun kanadından bahar
kanlı kavgalı
yiğit dövüşenlerin soluğunda
akan kızıl kanda çimlenip yeşere gül
adını özlem koya
sıvışıp kara gecenin altından
toprağa erişe güneş
umudu sağa
memesinden vere köküne

Şehit Zinarin

HPG Anakarargâh Komutanlığına

Adım Rubar KERBORAN. 1981 Mardin-Dargeçit (Kerboran) doğumluyum. 2001'de partiye katıldım. Xakurke, Xınere ve Kandil alanlarında kaldım. 2003'te kendi önerimle Dersim'e geldim. Ailem yurtseverdir. Yakın akrabalarımdan katılım var. Ailem köylü kökenli olmakla birlikte ekonomik durumları iyi değildir.

Kuzey sahalarının yeniden doldurulup, yeni bir hamle için hem güçlerin hem de sahaların hazırlanması sürecine kendi önerim üzerine Kuzey alanına geldim. Güney sahalarında görülen askeri, siyasi eğitimin ardından 2003 yılında S. üzeri Dersim sahasına, saha yürütmesinin içinde bulunduğu gurupla geldim.

Bu 2005 kış sürecinde Önderlik savunmalarının yeni paradigması ekseninde, onun sorgulatıcı, dönüştürücü ve yaratıcı gücü önemli bir sorgulama yarattı bizlerde ve buna bağlı olarak yeni duruşlar da yarattı ideolojik açıdan. Bu temelde üzerinde tartışılıp, kişiliklerimiz sorgulanarak saha pratiğinin eksiklik taşıyan, yanlışlık içeren pratikleri ele alınıp bu temelde ciddi bir yoğunlaşmayla güçlü bir şekilde pratiğe katılacağımızı belirtebiliriz. Önderliğin savunmalarından aldığımız güç ve kavrama düzeyiyle kendi kişiliğimizde belli bir düzey yakaladığımıza inanıyoruz. Hem içimizdeki sistem kişiliğine karşı mücadelede, hem de düşmanın inkar ve imha politikalarının planlarına karşı bir direniş ve cevap olabileceğimize inanıyoruz. Düşmanın saldırılarını her yönlü boşa çıkarabilmek için benimsediğimiz ve içselleştirdiğimiz ideolojiyi her boyutta yaşamsal kılmaya çalışacağız ve kendimizi askeri anlamda daha güçlü kılarak düşmanı derinden darbelemek için büyük bir direniş sergileyeceğiz. Bu temelde yapılan yoğunlaşmalarla kişiliklerdeki inanç ve güven daha da gelişti. Alan gücü pratiğe önemli bir iddia ve kararlılık düzeyinde kendini hazırladı.

Savunmaların gerek komuta gerekse yapı üzerinde yarattığı moral, coşku ve kararlılık düzeyi pratikte de yansımasını bulacaktır. Bu temelde 2005–2006 pratiğinin bu iddia ve kararlılık düzeyiyle karşılanacağına inanıyorum.

Devrimci selam ve saygılar
Rubar KERBORAN
Nisan 2005

Kadının haykıran gerçeği oldu Şilan

Adı, soyadı: **Ayfer SERÇE**

Kod adı: **Şilan ARAS**

Doğum yeri ve tarihi: **Urfa, 1974**

Katılım tarihi: **1998**

Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 2006, İran sınırı**

Birinci şehadet yıldönümünü hüzünle karşılarken, yoldaşlığın ve özlemini yüreğimizde bıraktığı acını unutmadığımız gibi bu zaman dilimi içerisinde sen hep yüreklerimizde var oldun. Birkaç satırlık yazı da olsa şehit yoldaşları anlatmak, yazmak kolay olmadığı gibi dile getirmeye çalışsak da mutlaka eksik kalacağız. Bundan dolayı en güzel ve anlamlı olan şehit yoldaşlarımızın yaşarken bıraktıkları izler gerçekliklerini kendilerinin daha iyi anlattıklarını düşünüyorum. Bu anlamda Şehit Şilan yoldaşın mücadeleci kişiliği ve duruşuyla, öz gücüyle ve emeğiyle militan bir kadın duruşunu kendisinde yaratmıştı. Böylelikle kendisini yoldaşlarının yüreğinde var etmiştir.

Şilan arkadaşla ilk karşılaşmamız Ermenistan'da basın çalışmaları yürüttüğü süreçte olmuştu. İlk partiye katıldığı yıllarda Kelareş alanında bir süre halk faaliyetlerinde kalmış, daha sonra Kandil alanına geçerek genel basın çalışmalarında yer almıştı. Ermenistan'da çalıştığı dönemde toplumun sosyal ve ekonomik olarak yaşadığı zorlukları görerek, bu gerçeklik içerisinde kadronun yaratıcılığını yoğun çaba ve emek harcanması gerekliliğini yakıcı bir şekilde fark etmişti. Bu anlamda Şilan yoldaşın tüm zorluklara ve imkânsızlıklara rağmen çalışmalara erken adapte olması, hem halkta ona karşı bir sevgi hem de başarılı bir pratiği ortaya çıkarması durumu ortaya çıkarmıştı. Şilan arkadaşın küçük yaşta kazandığı emekçi karakteri bu konuda onu daha da avantajlı kılarak halk gerçekliğiyle bütünleştirmişti. Bir yandan basın çalışmaları yürütürken bir yandan da Kafkasya'daki kadının yaşadığı durumu görüyor ve bu durumu araştırmaya çalışıyordu. Ermeni, Kürt ve diğer halkların kadın gerçekliğini, yaşadıkları her türlü sömürü

Bir garip gezgindir insan şimdi
düşleri çocukluğunun oyunlarında saklı
bir serüvencidir
sakiler kırık testilerden yıllanmış şarap dağıtıyor
cennetin kapısında
sakilerle yoldaş serüvenciler
alev alev yanan bir dünyanın içinde
çatlayan dudaklara bir damla su vermek için
yollara düştüler

ve zorluğu basın yoluyla kamuoyuna yansıtmayı bir görev olarak bilmişti. Toplum gerçekliği içerisinde kadının yaşadığı trajedik durumu görmekte ve buna karşı üzüntü duyarak kadına dönük araştırmaları derinleştirerek geliştirmekteydi. Özellikle kentte ve kırsalda yaşayan Kürt kadınlarını ekonomik ve sosyal alandaki durumuna dikkat çekiyor ve ülke dışında yaşayan Kürt kadının içinde bulunduğu durumunu genele taşıyarak halkın kadın sorununa karşı duyarlı hale getirme çabasını veriyordu. Her sokak başında bir parça ekmek için yaşam mücadelesi yürüten kadınların bu durumu onu oldukça etkilemekle birlikte, bu ve buna benzer birçok olay derinden bir izlenim bırakıyordu beyninde.

Şilan arkadaşın cinsine olan bağlılığı onu sürekli kadın eksenli çalışmalarda aktif rol oynamasını sağlıyordu. Ermenistan'daki çalışmalarının ardından tekrardan Kürdistan dağlarına gelinceye kadar içinde bulunduğu çalışmanın öneminde ve bilincinde olup işini severek yapmıştı. Ülkede PAJK yapılanma çalışmalarına katıldı. Pratikte edindiği tecrübeleri ideolojik derinlikle bütünleştirmek istiyordu. Kendisini uzun vadeli Özgürlük mücadelesine hazırlayıp daha radikal ideolojik mücadele sürdürmekti tek amacı. En önemlisi de PAJK'ın ideolojik yapılanmasının bir Önderlik projesi olduğunu, tüm kadınların buna sahip çıkması gerektiğini vurgulayarak bu çalışmada yer alıyordu. Yoğunlaşmısını daha çok kadın kurtuluş ideolojisi ekseninde geliştirmeye çalışıyordu. Ağırlıklı olarak bu konuda okuyor ve araştırıyordu. Zaten uzun bir süreden beri de bu konularda yoğunlaşmış ve ilgisi daha çok bu konular üzerinde gelişmişti.

Özellikle Önderliğin *'özgürlükte iddialı ve ısrarlı olan kadınlar yer almalıdır'* sözünü kendisi için bir çağrı olarak değerlendirmişti. PAJK'ın ideolojik kimliği içerisinde tarihte kaybolan kadın benliğini ve özüne ulaşmak istiyordu. Bir özgürlük militanı olarak sürece daha etkin bir katılımın sahibiydi. Bu nedenle İran'daki Kürt kadını katliamlarla, recimler, töre cinayetleri ve geri erkek zihniyetine karşı intiharın toplumda yoğunca yaşandığı gerçeğini ortaya çıkartmak için özel bir araştırmayla kadın intiharlarını gün yüzüne çıkarmak istemişti.

Yaşama katılımı ve duyarlılığı, insanlara olan sevgisiyle, paylaşımlarında samimi ve masum bir ifadesi vardı. Gözlerindeki ışıltıda binlerce söylemi barındırırdı. Bazen gözleri anlatırdı, hırçın yüreğinde ifadelendiremediği kelimeleri, bazen de kadınların içlerindeki derin sızıları anlatırdı. Fırat kadar coşkun, karaca dağ kadar yalçındı mücadeleci yüreği. Bazen masum bir çocuk bazense asi bir Kürt kızı olurdu. Her sevginin, güzelliğin, dostluğun ve yoldaşlığın emek vermekten geçtiğine gönülden inananlardandı. Mücadele aşkı onca zorluklarla var edilen değerleri geliştiren ve koruyan ve sahiplenenlerdendi. Şilan arkadaş emek verilen en ufak şeyin bile israf edilmesine fırsat vermeden değerlendirirdi.

Şilan arkadaşın mücadele içerisindeki katılımı özellikle basıncı bir kadın yoldaşın ne yapması gerektiği bilinciyle hareket

etmesi en belirgin özelliklerindendi. Kadına dönük yaptığı araştırma çalışmaları ve bunu genel kamuoyuna mal etme, egemen erkeğin yok edici zihniyetini teşhir etmektir sözlerinden, yola çıkarak çalışmasını sürdürürdü. Bir özgürlük savaşçısı olarak içinde bulunduğu çalışmayı severek ve başarısını esas alarak zevkle yapıyordu. Başarısızlığın gerekçesi olamazdı onun için. Her koşul altında mütevazı, gücüne dayanarak bir ustanın yaratıcılığıyla çalışıyordu. Emek ve üreticilikle insanların güzelleştiğini, sevildiğini biliyordu.

Özgürlük hareketimizin ilk kuruluşundan günümüze kadar yürüttüğü özgürlük mücadelesinin binlerce kahraman şehit yoldaşın emeğinin ve çabasıyla büyüdüğü gerçeği her zaman yakıcı olmuştur. Şehitlerimiz devrimin temel değerleri ve öncüleriyken, onların gerçeği karşısında anıları yaşamsallaştırmanın dili olmalı; ancak bu güçlü mücadele vermekle olur. Bu anlamıyla Şilan yoldaşın özgürlük mücadelesinin dili olduğu kadar yüreği ve beyniyle de Rêber Apo'ya bağlığı, bütünlüğü her koşulda mücadele yaratarak pratiğiyle hayata kavuşturmuştur. Mücadelenin en zorlu koşullarında adeta kendini ateşin külleriyle yeniden yaratmak, insanlara umut olmanın coşkusunu sürekli yaşamak istemiştir. Tanrıça diyarında haykıran binlerce kadının özgürlük çığlığından biri ve tüm evrende duyulan, Mezopotamya topraklarında doğan Güneşin yakıcılığıyla kendini keşfetmenin ve yaratanın adıdır Şilan yoldaş.

Mücadele arkadaşı Bınevş Edessa

Kamerasında binlerce kadının acı çığlığı

Seni anlatabilmek kolay mı yoldaş! Şilan arkadaşı 2002 yılının sonlarında tanıdım. İlk olarak Erivan'da karşılaşmıştık.. Ermenistan'dan Erivan'ı seyrederken karşıda duran Agiri'yi fark etmemek mümkün değil. Agiri tam karşında, heybetli duruşuyla insanları muazzam etkiliyor ve ülke özlemine bir başka anlam katıyordu. Karla beyaz gelinliğe bürünmesi asi ve muhteşem duruşuyla insanları inanılmaz derecede etkiliyordu. Şilan arkadaş Agiri'nin görkeminden çokça etkilenirdi. Şilan arkadaş her defasında hem hisleriyle hem de anlatımlarıyla ülkeye olan sevgisini yansıtıyordu. Daha önce de ülkede kalmıştı. Ülkede kaldığı zaman savaşın en sıcak yerlerinde ve eylemlerde yer almıştı. Mücadelede büyük emekler vermişti. Savaşın içinde olgunlaşmış, tecrübe kazanmış ve başarılı pratikler sergilemiştir. Şilan arkadaş anlamlı, güzel, kutsal yaşamı yaratmak için bütünlüklü katılımı kendisinde gerçekleştirmişti. Hangi çalışma olursa olsun her zaman hazırlıklı olduğunu göstermişti. Her yönüyle mücadeleye hizmet etmek istemişti. Onun için hangi çalışma olursa olsun fark etmiyordu. Savaşta da, halk örgütlenmesinde de, basın çalışmalarında da olsa çalışırım anlayışı vardı. Onun için de anın, dönemin militan özelliğini kendisinde gerçekleştirmişti. Aldığı sorumluluğu en güzel ve en başarılı bir biçimde yerine getirmek önemliydi onun için. Şilan arkadaş *"çalışmaları yaptığım oranda borcumu ödemiş olurum, az da olsa Parti Önderliğinin yükünü omuzlamış olurum. Bu da beni çok sevindirir, emeğe ve değerlere olan bağlılığımı daha da arttırır. Ancak buradaki görevlerimi başarılı bir şekilde yerine getirdiğimde ülkedeki arkadaşların yükünü de hafifletebilirim"* diyordu. Arkadaşlara bunu her zaman yansıtır ve sevincini paylaşırdı.

Şilan arkadaşla Erivan'da karşılaştığımızda genel arkadaşların durumunu sordu. Yoldaşlarına olan hasretini, sevgisini, özlemini ve ne kadar derin hisler yaşadığını hissettiriyordu. Hep hayallerinde canlandırdığı ve özlem duyduğu özgürlük dağlarına gitmeyi dile getiriyordu. Bir defasında *"her zaman Agiri'nin heybetli duruşu beni müthiş derecede etkiliyor ve ülkeye olan bağlılığımı güçlendiriyor"* diyordu.

Şilan arkadaş pratik çalışmalara her zaman aktif katılıyor ve arkadaş yapısının içerisinde moral kaynağı oluyordu. Kısa bir süre çalışmalarda kaldım. Şilan arkadaşın çalışmalarda ne kadar etkili olduğuna tanık oldum. Bir yandan gazetenin hazırlanıp düzenlenmesine diğer yandan ise derginin çıkartılması vs gibi çalışmaları da üstlenmişti. Çalışmalarda çok disiplinli ve duyarlıydı. En ufak bir eksikliği asla kabul etmezdi. Şilan arkadaşın kendisinde yarattığı çalışma temposuna yetişmek mümkün değildi. Ortak çalışma yürüttüğü arkadaşlarda en çok iz bırakan yönüyse yardım severliği olmuştur. Bu güzel özelliğiyle arkadaşlarının ve çevresindekilerin gönüllerinde taht kurmuştu. Halk içinde de seviliyor ve saygı duyuluyordu. Her fırsatta ülkeye olan hasretini halkın içerisinde de dile getiriyordu. Hala dün gibi beynimde şu sözleri *"kendimizde büyüttüğümüz duygularla herkes bu vatan için borçludur. Ne kadar çalışırsak çalışalım yine yetmez, kim ne kadar çalışırsa o kadar özgürleşecek ve vatanına bağlılığı artacaktır. Ancak bu çalışma anlayışı ile borcumuzu ödeyebiliriz. Bunu başardığımız oranda tarihin yazılmayan sayfalarına ismimiz geçecek ve Kürdün diriliş*

destanı yazılacaktır" derken bu sözlerin hala canlılığını koruduğunu görmemek mümkün değil. Nitekim günümüzde de yaşanan budur.

Her zaman arkadaş topluluğu içinde örnek alınan bir kişiliktir. Fedakarlık ve desteğiyle herkesi etkileyen bir yoldaştı. Apocu militanın bütün özelliklerini ve yeteneklerini kendisinde yetkinleştirerek PKK gerçeğinde kendisini yaratan yılmaz bir militandı. Şilan yoldaş kendini bir bütün olarak parti militanlığına adamıştı. 24 saat mücadele verir, çalışmaların aktif bir şekilde yürümesi için koşuşturuyordu. Başarılı bir biçimde Ermenistan'daki görevlerini yerine getirmişti. Şilan yoldaşı artık kimse tutamazdı, başarılarıyla ülkeye, büyük özlem duyduğu dağlara dönecekti. Ülkeye kavuşmanın heyecanı ile sınır tanımayan, yürek dolu sevgisiyle düşmanın çektiği telleri parçalayarak, çiğneyerek hedefine ulaşacaktı. Ve bunu daha önce de yapmıştı, şimdi de yapacaktı. Son bir kez Ağrı'nın heybetli duruşuna bakarak temiz bir hava solumuştu özlemlerine. Arkadaşlara ulaşmanın hevesi ile kendisini Kandil'in doruklarına bırakmıştı. Artık başarmıştı, özlemlerini dökmenin, kendini yeniden dağ rüzgarlarına savurmanın vakti gelmişti.

Şilan arkadaş PAJK'ın yeniden yapılanma devresinde eğitimde kalıyor, bu defa kendisini daha farklı alanlara hazırlıyordu. Eğitim bittikten sonra büyük bir ısrarla hazırlandığı İran'a gitmek istiyordu. İran'daki kadının yaşadığı haksızlığı, ezilmişliği görerek, buna karşı mücadele etmek için, yine bir mücadele yolculuğuna başlamıştı. Bu defa daha çetin ve daha zordu bu yolculuğu. Yaşanan bu durumlara karşı mücadele etmek için İran'a doğru yola çıkar. Kadınların yaşadığı haksızlığı film karelerinde belgeleyerek dünyaya, kamuoyuna duyurmaya çalışır. Bu çalışmalarda da başarılı olur. Emeğinin karşılığı halkın serhildanları oluyordu. Şilan arkadaşın çalıştığı tempo ile bazı gerçeklikler açığa çıkmış ve bu gerçeklik İran hükümetini zorlamıştı. Düşman bu zorlanmanın intikamını alacaktı. Ve talihsiz bir gün, Şilan arkadaş köyden çıkarken ihanetçi işbirlikçilerin ihbarı ile köyün dışına pusu kuran düşman güçleri belirsiz kara kurşunlarını doğrultmuştu ona. Şilan yoldaşın körpecik bedeni yere serilmişti.

Memleketimde o an her şey hüzün içinde idi. Göklerden kayan bir yıldız yerle göğü kaplamıştı. Ülkemin acısı büyüktü. Anaların ağıtları, çocukların ağlayışları ve gözyaşları her şey Şilan'ı kaybetmenin hüznü ile donakalmıştı. Bir anda Şilan arkadaşın ölümsüzler kervanına katılım haberi yayılmıştı dört bir yana.

Şilan yoldaş, seni konuşuyor yer gök, seni anlatıyor halkımız, analar, çocuklar ve yoldaşlar seni sayıklıyor dağların hayallerinde, yüreklerin umutlu bekleyişlerinde. Yoldaşlığınla yolumuzu aydınlatan ışıksın. Ve biz her zaman seni anıyoruz Şilan yoldaş.

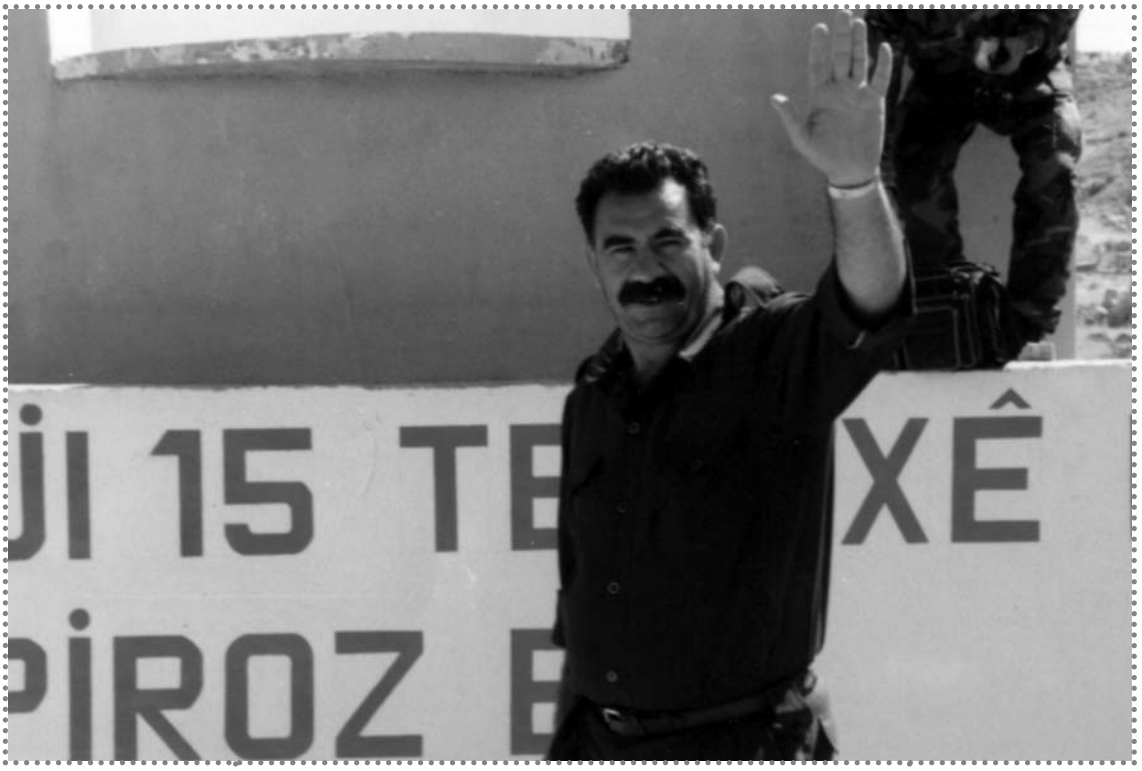
❊❊❊

"...sen gideli kadın gülüşü sebepsiz kaldı
sen gideli iyi niyet çiçeği yağmursuz kaldı
sen gideli hümanizm dersi öğretmensiz kaldı
ve sen gideli
akşama kalmış erkeğin ruhundaki çöl
vahasız kaldı...
tebessüm dolarken gözlerime
ağıtlar doluyor tebessümün gözlerine artık
ve kuşlar konarken yüreğime
ölüler konuyor kuşların yüreğine artık
gel gör ki artık
senin için / bir halkın döktüğü gözyaşı her gün
her gün
iyi niyet çiçeklerini suluyor artık
adı jîyan / binlerce kürt çocuğu oyunlarında
her gün
her gün
güleç yüzlerle seni yaşatırken artık
verdiğin / insanlık dersinin notları her gün
her gün
özgürlük yoluna ışık tutuyor artık
senden bize hatıra kalan
bu ders notları zaten..."

Mücadele arkadaşı Botan Bagok

Ağustos şehitleri

savur öfkeni ey ülkem!
savur ağustos sıcağındaki kan kızıl öfkeni
bak, rüzgar getiriyor kokusunu özgürlüğün ve güneşin
Cudî'nin zirvesinde yanan bir ateş gibi
savur öfkeni
topraktan fışkıran bir fidanın güneşe uzanışı gibi
savur öfkeni ey ülkem!
adı Hasan, adı Mazlum, adı Azad olsun
gün daha doğmamışken uyansın çocuklar
savur öfkeni karanlığın başladığı yere
bir kor olup erit zincirlerini hücrenin
Amed duyuyor seni ey ülkem!
savur
adı Mazlum, adı Hayri, adı Kemal olsun
savur öfkeni ey ülkem!
haykır, öyle bir haykır ki, Mezopotamya'nın orta yerinden
Agît diye
namlular kusacak öfkeni, ateşler yanacak
savur öfkeni ey ülkem!
adı Gabar, adı Cudî, adı Serê Spî olsun
kan pınarı ülkem
ve bir de gül bahçesi
çocuklar oynasın diye kırlarında
yıldızlar sıçrıyor namlularda

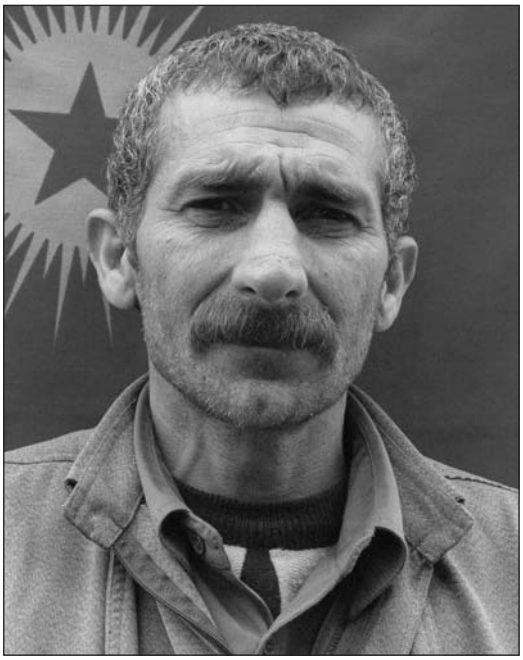
"Hiç şüphesiz PKK tarihinde her yılın şehitlerinin bir anlamı vardır. Özellikle de 15 Ağustos Atılımı ve sonrasındaki şehitler, ulusal kurtuluşa yönelmenin kesintisizliğin ve vahşi sömürgeciliğin asla bir daha eski hükümranlığını sürdüremeyeceğini kanıtlamışlardır. Bizim grup dönemimizin şehitleri. Haki komutasında neyi ispatladılar? O vakit, PKK'nin şehitleri ideolojik gruplaşmalara karşı zaferin güvencesi olacaktır denildi ve bu rolü oynadılar. Zindan direnişçileri de, bu büyük tarihi rolü oynadılar. 15 Ağustos Atılımı'nın şehitleri, silahlı mücadele Kürdistan'da kesintisiz sürecek, halk savaşımı gelişecek ve zafere bu temelde gidilecektir dediler. Bu kararlılığın teminatı olarak görülüyor ki, birinci halka, ideolojik politik yolun açılmasının şehitleridir; ikinci halka, PKK'nin kesintisiz yaşayacağının şehitleridir; üçüncü şehitler halkası ise, halk savaşımının kesintisiz gelişeceğinin şehitleridir ve hepsi de tarihi bir rol oynuyor ve birbirleri ile çok yakından bağlantılıdır"

Rêber Apo

Hayatı dağ tadında yaşayan komutana

"PKK'de yaşamın tek şartı, düşmanıyla boy ölçüştürme şartıdır. PKK'nin büyük şehitleri bunun ifadesidir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Ramazan TOPTAŞ**

Kod adı: **Sarı İbrahim**

Doğum yeri ve tarihi: **1962/Batman**

Katılım tarihi: **1978 / Batman**

Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ağustos 2006 / Zap**

Batman ovasından 16 yaşında başlayan ve dağlara uzanan, uzun zorlu bir yürüyüşün ardından, özgürlükle kazanılan bir kimlik, bir bakış açısı, özgürlük özlemleriyle şekillenen çelikten irade, azim ve kararlılığın sembolü haline gelen bir karakter, Mazlumların, Hakilerin yaşamlarını uğruna feda ettikleri felsefesinin ilk öğrencisi, yaratılan yeni özgür yaşamın ilk savaşçılarındandı. Kendi ilkelerini parti ilkeleriyle birleştirerek, Kürdistan'da olmazı başarmanın da sayılı şahsiyetlerinden olan Sarı İbrahim, gerillalaşmanın da ilk ve gerçek savaşçısıydı, Agit'in yaşayan ruhu, kişiliğindeki somut ifadesiydi.

Hep onu bir kahramanlık destanı, tersine çevrilmiş tarihin gerçek hikâyesi olarak düşündüm. Hayata gözlerini özgürlük mücadelesinde açtı, yaşadığı her saniye özgürlük mücadelesine aitti. Yaratılan yeni Kürt gerçeğinin, kişilik şekillenmesinin somut ifadesi, Önder Apo'nun hayat bulan en bariz gerçek militanıydı.

Savaşarak özgürleşmeyi, Agitleşerek gerillalaşmayı, Zilanlaşarak güzelleşmeyi esas alırdı. Onlarla yaşamanın verdiği bilinçle mücadeleye sarılır, hayallerine tutku düzeyinde bağlı yaşardı ve onlar için mücadele ederdi. Savaş, dağ ve özgürlük anlayışıyla yaşamının ilkelerini belirler, onlara bağlı kalarak da yolunun sonuna kadar yürümenin savaşımı içerisinde oldu her zaman. Ne dağ ne savaş ne de özgürlükten asla vazgeçmedi, onlara ulaşmak için yılmadan, sonuna kadar en kararlı biçimde yaşadı. Kürdistan'da aşmadığı sınır, basmadığı toprak parçası kalmadı. Hem de en önde her alana ayakbasan ilk PKK gerillası oldu. Tüm yeni açılım alanlarında o vardı. Gerillacılığı doya doya yaşadı, gittiği her yeri büyük bir emekle yeniden yaratmanın öncüsü oldu.

Dağları, nehirleri, dağdan akan pınarları ve ormanları farklı değerlendirir, doğanın ayrıntısındaki sırları en ince ayrıntısına kadar keşfeder ve onlarla

bütünleşirdi. Hayatı yorumlarken, bazen sorgular, bazen de olumlu yönlerini çözümler, ferah bir hava yaratırdı etrafında. Duruşunun doğallığında, gülümseyen yüzünde bir gerilla edası yansırdı. Her ayrıntıyı gerilla tadında yaşardı, yaşamını bir bütün olarak gerilla tadında kesintisiz yaşadı hem de dolu dolu.

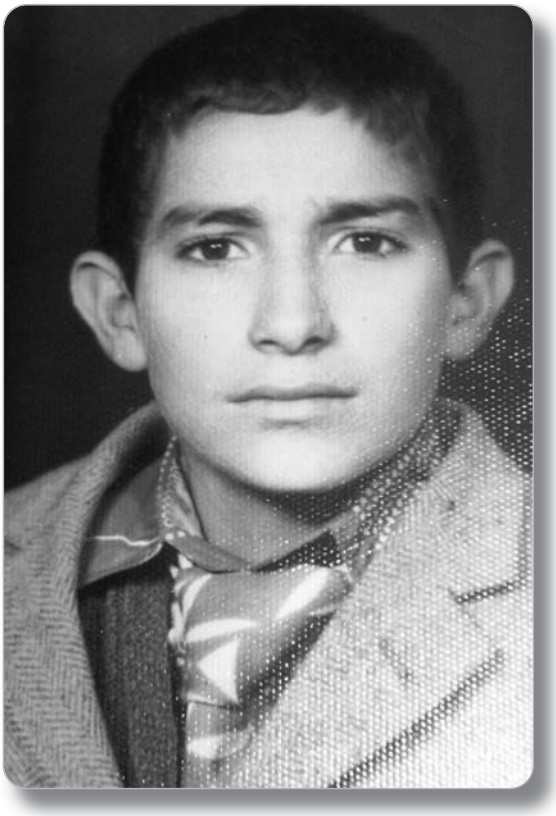
Tabiat ordusuyla hazır bir generaldi. Doğayla o kadar bütünleştiği için, onu o kadar derinden hissettiği için doğan da O'nu uzun yıllar boyunca bağrına basıp korudu. Doğaya yaklaşımda da tam bir gerillaydı. Dağ gerillanın tek savunma mekânıydı. Dağı Zerdüşt gibi sever ve onda huzur bulurdu. O hiç koşmadı mevkinin, yetkinin peşinden "Che" gibi mütevazı yönünden ele aldı yaşamı.

HRK'den ARGK'ye, ordan HPG'ye kadar uzun ve heyecanlı bir yürüyüş, dirhem dirhem yaratılan değerlerin en canlı tanığı, bizzat yaratıcısıydı. Tırnaklarıyla kazıyarak kazandılar yaşamı. Emeğe en üst düzeyde bağlıydı, insana, yoldaşlarına bu bilinçle yaklaşırdı. Şehit İbrahim bir ordu komutanı değil, bir gerilla komutanıydı. Savaşçı komutan gerçeğini militan ölçülerle, kendi renginde yorumlar öyle yaklaşırdı. O'nu sınırlandıracak bir yetki almasını bilirdi, yaşamı en doğal halinde yaşar, savaşçısıyla savaşçı olmasını bilirdi. Yaşamı hissederek, öngördüğü bir biçimde yaşadı. Espri anlayışı etrafındaki savaşçılara neşe saçar, aynı zamanda eğitime vesile olurdu. Çözümleme gücü yüksekti, bu konuda müthiş bir yaratıcılığa sahipti. Pratik inisiyatif anlayışı çarpıcı olduğu kadar çözümleyici ve yaratıcıydı. Hayalleri sonsuzdu. Çabaları sürekli, arayışları her zaman canlıydı. Sağlık sorunları ve yılların verdiği fiziki yıpranmışlık olmasına rağmen hayalleri güçlü, mücadele azmi her zaman yüksekti. Şahadeti öncesinde somut bir hayali vardı. Bir gerilla birliğiyle Ege ve Akdenize açılmayı ve bu alanları gerillaya açmayı, son kez gerillacılığı yaşamayı, bunu son bir görev sayıp tamamlamayı amaçlıyordu. Bu amaçlarına tutku düzeyinde bağlıydı. Yaşam karşısında pes etmiyor, inadına yaşama sarılıyordu. Tüm bu özellikleri insanın ona bağlanmasına, değer vermesine neden oluyordu. Hem bir dost hem bir arkadaş hem de bir yoldaştı Ş. İbrahim.

Şehit İbrahim'i anlatmak, onu yansıtmak, hakkını vermek zordur. Geride kalan anlamlı anılar tek teselli kaynağımız olur. Uzun bir yaşamı özgürlük tadında dağlarda geçirdiği gibi şahadet vasiyeti olarak sevdalandığı dağlarda sonsuza kadar kalma istemi gerçekleşti. Artık ülkemizin dağları İbrahim arkadaşla anılacak, İbrahim arkadaş dağlarla anılacaktır. Bu dağlar yeryüzünde var oldukça yaşayarak ölümsüzleşecektir.

Yalnızca unutulunca ölüm vardır. "Unutmak ihanettir" kalplerimizde, gönüllerimizde ebediyen yaşayacaktır anıları. Onları anlatmak zor. Aynı zamanda kutsal bir yükümlülüktür. Sizden ayrı geçen bir yılı daha geride bırakırken, bir kez daha saygıyla anıyor ve yükselttiğiniz mücadele değerlerini koruyarak zafere götürme görevlerini yerine getireceğimizin sözünü veriyoruz.

Felat ŞİRVAN

PKK gerilla tarihinin tanığı ve emekçisi

1962 yılında doğan İbrahim arkadaş (Ramazan Toptaş), Lise öğrenimini gördüğü sırada 1978 yılında Batman'da partiye katılmış, katıldığı günden beri aktif çalışmalar içersinde bulunmuş ve dağa çıkan ilk silahlı propaganda birimleri içerisinde yer alarak Kürdistan'da bir ilke imza atmıştır. 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra Lübnan sahasına, oradan da Güney Kürdistan sahasına geçip ülkeye dönüşün adı olan 15 Ağustos Atılımı'nın alt yapı hazırlıklarını yapan birimler içerisinde yer almıştır. O süreçte Botan'ın çeşitli yerlerinde faaliyette bulunmuş, hazırlıkların yapılmasında en aktif görev alan arkadaşlarımızdan biridir.

15 Ağustos İlk Kurşun Atılımı'ndan sonra Botan'da Komutan Agit'le birlikte bu atılımın, sürekliliğini sağlamak ve bir çizgiye dönüştürmek için üzerine düşen bütün görev ve sorumlulukları takdir edilen bir emek ve çabayla yerine getirmiştir.

'86 yılından sonra gerilla savaşının Kürdistan'ın tüm alanlarında başlatılması için daha kuzey alanlarına geçerek eyalet ve bölgelerimizin açılımında öncü düzeyde rol almıştır. Üstlendiği rolü yerine getirmiş, sürekli en zor alanlarda kalarak savaş tarihimiz açısından başarılara imza atmış bu yüzden arkadaşları arasında 'Zehmetkeş' adıyla anılmaya başlamıştır.

Botan, Amed, Dersim, Güneybatı, Amanos, Karadeniz, Koçgiri, Akdeniz, GAP, Serhat eyalet ve alanlarının açılımında yer alan İbrahim arkadaş kaldığı eyaletlerin çoğunda komuta ve sorumluluk düzeyinde görevler üslenmiş ve bunları büyük bir başarıyla yerine getirmiştir.

İbrahim arkadaşın 26 yıllık gerilla yaşamı özgürlük hareketimizin savaş tarihini anlatıyor. Çocukluğunu ve gençliğini adadığı özgürlük mücadelemizde gerillacılık yaptığı 26 yıl gibi uzun yolculuğunda ülkemizin adım basmadık bir karış toprağını bırakmadığı gibi gerillanın Anadolu'ya taşırılması sürecinin de öncülerinden olmuştur.

Dürüst, emekçi, üretken, halkına, Önderliğine, partisine, mücadelesine ve yoldaşlarına bağlılığıyla tanınan İbrahim arkadaş, hareketimizin gerilla tarihinin örnek militanlarından birisidir. Cesareti, özverisi ve güzel yoldaşlığın sembolü İbrahim arkadaş, kaldığı alanların tamamında halk ve gerilla güçlerimizin moral kaynağı olmuştur. Uzun mücadele tarihinde hareketimize yönelik dış güçlerin geliştirdiği imha, tasfiye planlarına karşı mücadele ettiği kadar iç ihanet ve tasfiyeciliğe karşı da tavizsiz bir mücadelenin sahibi olmuştur.

O Agit'in emanetiydi

"Şu gördüğünüz patikalardan 19 yıl önce geçmiştim. Evet biz hareket olarak ekmek parası bulamayacak günlerden bugünkü düzeye geldik. Ama kanımızı dökerek, canımızı vererek. Uykusuzluk, yorgunluk, açlık nedir bilmeden, karanlık, kar çamur, fırtına demeden yürüyerek geldik" diyordu Sarı İbrahim.

Kürtlerin başı sağolsun! Sarı İbrahim'in (Ramazan Toptaş) öldürüldüğünü duyunca Kürt halkına bu sözü söylemek gerek. Çünkü gerillacılık yapmaya başladığı günden bu yana Kürdistan'da adım basmadığı bir karış toprak, kovuğunda yatmadığı bir ağaç ve dibinde oturmadığı bir kaya bırakmayan Sarı İbrahim'i geçtiği ve kaldığı yerlerde, halktan kişilerin tanımadığı kimse kalmamış.

Gerek '80'li yıllarda henüz silahlı propaganda birimindeyken onu görenler olsun, gerek '90'lı yıllarda geçip kaldığı yerlerde onu görenler olsun ve gerekse Amanos, Karadeniz ve Koçgiri'de gerillacılık yaptığı günlerde onu görenler olsun hala ondan sonra giden arkadaşlarına onu soruyorlar. Kimisine gülüşüyle etki bırakan Sarı İbrahim, kimisine de duyarlılığıyla etki bırakmıştır. Gezip gördüğü, gerillacılık yaptığı her yeri adım adım bilirdi. O yüzden oturduğu her gerilla mangasında, çadırında herkes çevresine toplanır pür dikkat onun anlatımlarını dinlemeye başlardı. Çünkü konuştukları, yılların gerisinde kalmış güzel, mücadele, arkadaşlık ve yoldaşlık dolu günlerdi. Kürt özgürlük hareketinin tarihiydi anlattıkları. Gerillanın moral ve coşku dolu gerçek dünyasıydı. O yüzden girdiği her ortama bir pir havası estirir, yeni eski tüm gerillaları çevresinde toplardı.

Her Kürdistanlı ve onu gören Türkler bile hep onu sorar ve onu anlatırdı arkadaşlarına.

Kimisi duyarlılığını anlatırken, kimisi gülüşünü, kimisi bakışını anlatırken, kimi efsane gerilla komutanı Mahsum Korkmaz'ın silah arkadaşlığını anlatırdı.

Bazen gerilla olarak ya da gerillalarla birlikte bir yerden geçerken bir çay içmek için durduğunuz Kuzey, Güney veya Doğu Kürdistan köyünde yanınıza yaklaşan bir yaşlının *"Sarı İbrahim'i tanıyor musunuz, durumu nasıl acaba"* diye sorularıyla karşılaşırsınız. Evet o çokça sorulan, tanınan Kürdistan'ın 26 yıllık gerillası Sarı İbrahim bu Sarı İbrahim'di.

İlk karşılaşmamız!

Onunla ilk kez 14 yıl önce 1992'de Amed Eyaleti'nin Muş Güney'i bölgesi olarak tanınan Şen yaylasında karşılaştım. O sırada yine gazetecilik mesleğim gereği yanlarına gitmiştim.

O sırada bölgede 500'ün üzerinde gerilla vardı. Henüz tanışmamıştım. Ancak hareketliliği, her üç adımda bir birkaç gerilla tarafından yolu kesilerek bir şeyler sorulması, bunun üzerine onun konuşmaya başlaması, konuşurken kafasını sağa sola sallaması ve çevreyi kolaçan etmesiyle farkı belli oluyordu. Büyük umutları ve taşıdığı gençlik ruhuyla, aralarında bulunduğu gencecik gerillalardan ruhsal ve çeviklik olarak hiçbir farkı göze çarpmasa da olgunluğu yüzündeki derin çizgilerden belli oluyordu. Yanımdaki gerilla komutanlarından Muşlu Rêzan'a o kadar ilgiyi üzerine çeken gerillanın kim olduğunu sormuştum. Rêzan, Kürtlerin efsane gerilla komutanı Mahsum Korkmaz'la kalan Kürtlerin Sarı İbrahim adlı gerillasının olduğunu söylemişti. Yanına yaklaşarak Mahsum Korkmaz'la olan günlerini kendisinden dinlemek istediğimi söylemiştim. Beni hoşgeldin diyerek güler yüzle karşılamasına rağmen o günleri kendisinden dinlemek istediğimi söylediğimde kafasını eğip ayaklarının dibindeki toprağa baktı. Bir süre sonra başını kaldırarak *"o ağır ve zor günleri anlatmak da zor. O günleri anlatabilmek için güç gerekir. Çünkü aradan yıllar geçmesine rağmen hala o anın, yiğit Komutanımız Mahsum Korkmaz'ın aramızdan ayrılış anının ağır etkisinden kurtulabilmiş değilim"* diyerek Kürt halk kahramanı Mahsum Korkmaz'a bağlılığını ve şehadetini kabullenemediğini anlatıyordu. Olayın ağırlığını fark ettim. O yüzden fazla üstelemeden yanından ayrıldım.

Yanlarında bir süre daha kalmama rağmen çok fazla göremedim. Ben henüz işimi bitirip ayrılmadan O oradan ayrılıp Kürdistan dağlarının bir başka bölgesinde onu bekleyen görevler için gitmişti. Orada çok az kalmasına rağmen yanlarından ayrılırken uğradığım Kulp'un köylerinde yurtseverler beni tanımamalarına rağmen O'nu sordular. Evet belki az kalmıştı orada. Ama az kalmasına rağmen oradaki insanların yüreğinde yer edinmeyi bilmişti. Ve arkasından artık onlar da O'nu soruyordu.

Yedi yıl aradan sonra…

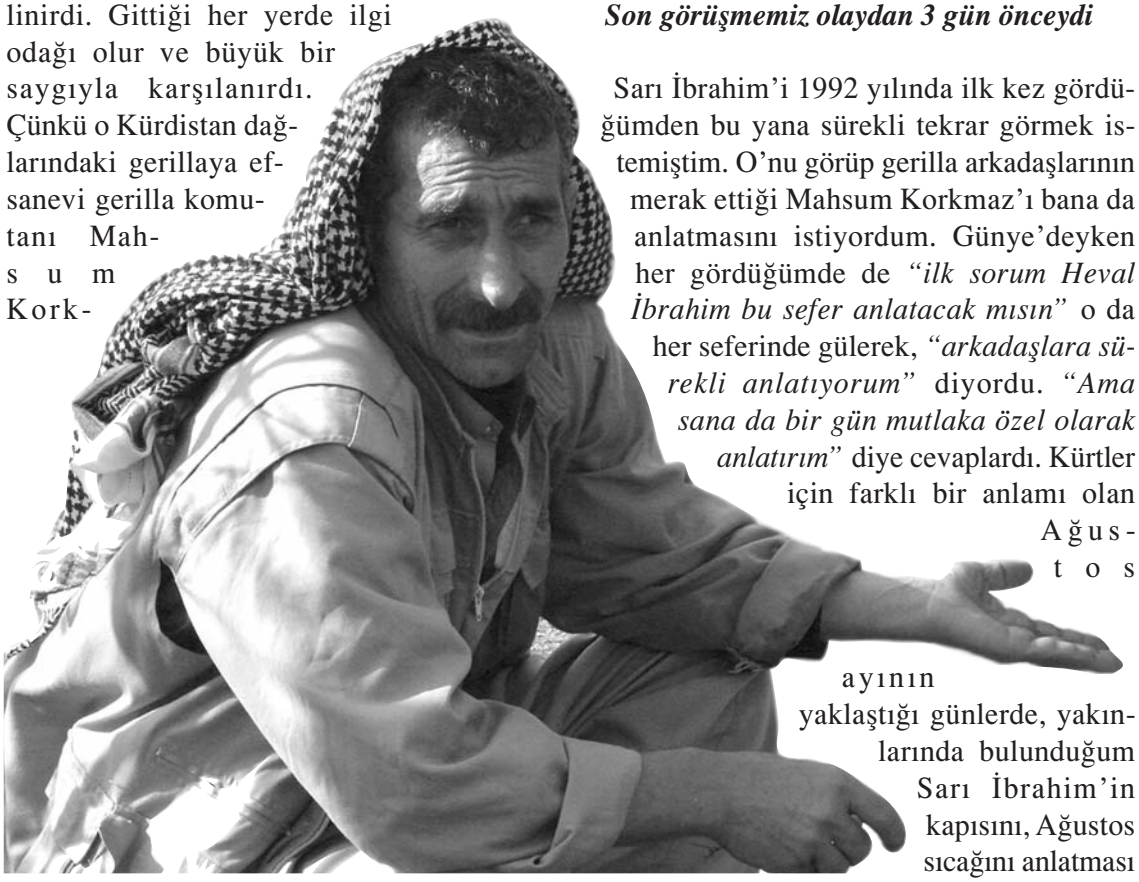
Yedi yıl sonra bu kez Güney Kürdistan'ın Kandil sahasında yeniden karşılaştık Sarı İbrahimle. Bu yedi yıl içinde Sarı İbrahim, Amed'i, Dersim'i, Serhat'ı, Garzan'ı, Koçgiri'yi, Amanosları, Akdeniz ve Karadeniz'i bir Kürt gerillası olarak adım adım gezmişti. Köz başında yine çevresinde toplanmış bir grup gerillaya bir şeyler anlatır şekilde gördüm O'nu. Yine mi sen diyerek yerden kalkıp gülerek bana doğru geldi. Yerinde oturmam için ısrar etti. Eliyle doldurduğu çayı elime tutuşturup bir de tütün sarmam için tabakasını uzattı.

Arkasından kafasını kaldırıp arkamızdaki dağlara bakarak oradan geçen patikaları bize göstererek, *"şu gördüğünüz patikalardan 19 yıl önce geçmiştim. Yani 1980 yılı sonbaharının son günlerinde buralardan geçmiştim. Sırtımda ise kira almak için taşıdığım kaçakçı malları vardı. O zaman partimizin ekonomik durumu iyi değildi. Ve bazen ekmek alacak para bulamıyorduk. İşte ben de o zaman birkaç kuruş kazanmak için birkaç kere kaçakçıların yüklerini*

taşıyarak bu patikalardan geçmiştim. Şimdi ise buralarda yüzlerce gerilla arkadaşım var yanımda. O patikalara her baktığımda o zorlu günlerimiz geliyor aklıma. Ve dönüp yanımdaki arkadaşlarıma bakın işte nereden nereye geldiğimizi anlatmaya çalışıyorum. Evet biz hareket olarak ekmek parası bulamayacak günlerden bugünkü düzeye geldik. Ama kanımızı dökerek, canımızı vererek. Uykusuzluk, yorgunluk, açlık nedir bilmeden, karanlık, kar çamur, fırtına demeden yürüyerek geldik" diyerek Kürt özgürlük hareketi, mücadelesi ve savaş tarihini anlatıyordu.

Mahsum Korkmaz'ın emanetiydi!

Sarı İbrahim Kürt halkı içinde olduğu kadar gerilla arkadaşları arasında da çok tanınır, adı, sanı, cesareti, emekçiliği, dürüstlüğü, kahramanlığı ve efsanevi gerillacılığıyla bilinirdi. Gittiği her yerde ilgi odağı olur ve büyük bir saygıyla karşılanırdı. Çünkü o Kürdistan dağlarındaki gerillaya efsanevi gerilla komutanı Mahsum Korkmaz'ın bir emanetiydi. O yüzden onu ilk görenler gülüşünde, yüzünde, mimiklerinde, davranışlarında Mahsum Korkamaz'ı göreceklermiş gibi bakarlardı. Gerilla arkadaşları her fırsatta çevresine toplanıp sohbetlerini dinler, Agit'li günlerden aktaracağı birkaç kelimeyi duymak için pür dikkat onu dinlerlerdi. Evet o Kürt halkının tandığı Sarı İbrahim olduğu kadar gerilla yoldaşlarının, Agit'le kalmış, onunla savaşmış, onunla yürümüş, onunla eylemlere katılmış, onunla özgürlüğe koşmuş bir kavga arkadaşlarıydı. Silah ve kavga arkadaşları şimdi üzgün, kızgın ve intikamını öfkesiyle bileniyorlar. Çünkü kutsal emanet Sarı İbrahim 'böyle ölmemeliydi' diyorlar. 'O çözüm gününe kadar yaşamalı ve gelecek kuşaklara, yarının çocuklarına Mahsum Korkmaz'ı anlatmalıydı' diyorlar…

Son görüşmemiz olaydan 3 gün önceydi

Sarı İbrahim'i 1992 yılında ilk kez gördüğümden bu yana sürekli tekrar görmek istemiştim. O'nu görüp gerilla arkadaşlarının merak ettiği Mahsum Korkmaz'ı bana da anlatmasını istiyordum. Günye'deyken her gördüğümde de *"ilk sorum Heval İbrahim bu sefer anlatacak mısın"* o da her seferinde gülerek, *"arkadaşlara sürekli anlatıyorum"* diyordu. *"Ama sana da bir gün mutlaka özel olarak anlatırım"* diye cevaplardı. Kürtler için farklı bir anlamı olan Ağustos ayının yaklaştığı günlerde, yakınlarında bulunduğum Sarı İbrahim'in kapısını, Ağustos sıcağını anlatması

için yine çalacaktım. 1 Ağustos'ta uğradığı silahlı saldırıdan 3 gün önce 4 saatlik bir yolcuğun sonunda yine kapısına dayandım. Beni gördüğünde gülerek *"yine sen ve bana Agit arkadaşı anlat diyeceksin değil mi?"* dedi. Ben de *"evet Heval İbrahim yine ben ve bana Mahsum Korkmaz'ı anlat diyeceğim"* diye cevapladım. Ve yine *"Agit'i anlatmaya daha zaman var. Yani birkaç yıl daha bekleyeceksin"* diyerek gülüyordu. Mahsum Korkmaz üzerine onu bu sefer de konuşturmayı başaramamıştım. Ancak ilk kurşunu sıkan gerillaları, Hêzên Rizgariya Kürdistan'ı yani HRK'yi bana anlattı. HRK'lilerin ruhunu, mücadeleye tutkuyla bağlı oluşlarını, yoldaşlık sevgi ve saygılarını anlattı. Botan, Amed, Dersim, Koçgiri'yi, Serhat'ı, Amanoslar, Karadeniz ve Akdeniz'i anlattı. Oradaki gerillacılığını anlattı. Hayat boyunca tedbirsiz davranmadığının altını çiziyordu. Ancak son dönemlerde biraz duyarsızlaştığını da vurguluyordu. Yanında kaldığım iki gün boyunca ne yaptıysam bir tane bile fotoğrafını çekmeme izin vermedi. Çünkü ben sevmem bu tür şeyleri diyerek bu halkın o kadar çok adı, sanı, bilinmeyen kahraman evladı var ki, beni çekip yazacağına onları araştırıp yazsan daha iyi edersin diyordu.

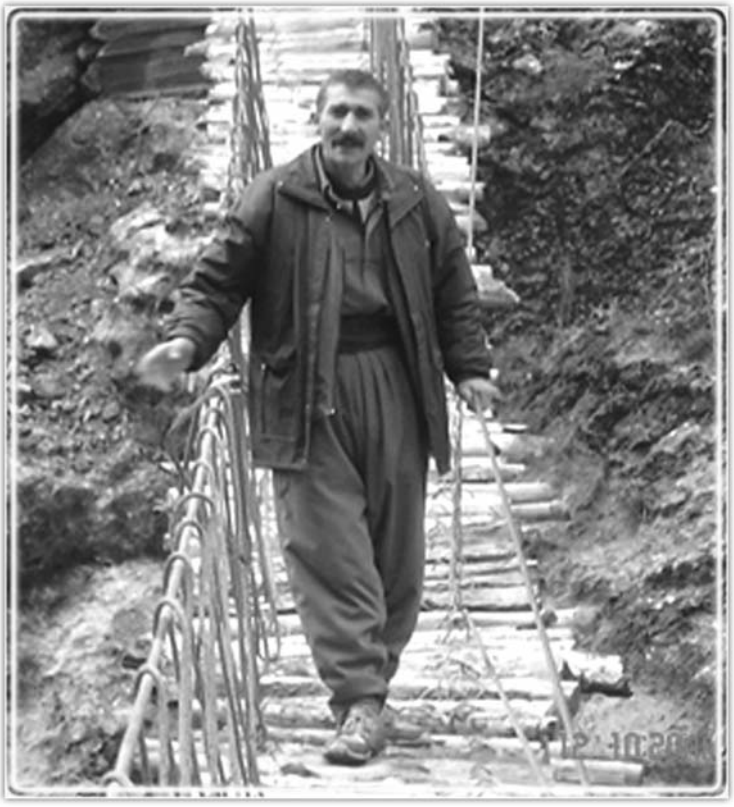
Bu kez ayak izlerini bırakarak sonsuzluğa aktı

Yanından ayrılıp kaldığım yere doğru yol alırken, bir süre önce gördüğüm Kaniya Tuyê geldi aklıma. Evet Sarı İbrahim de oradan geçmişti ilk kurşun yıllarında. Oraya ayak izlerini bırakanlardan biri de oydu. Kürt gençlerinin peşine takılarak aradığı ayak izlerinden birinin sahibi yanı başlarındaki Sarı İbrahim'di. Belki defalarca oradan geçmişti ancak belirgin olan onun ilk günkü ayak izleriydi. Ama bu kez ayak izlerini bırakarak eski yoldaşlarının izleri üzerinden sonsuzluğa akıyordu. Akıp gitti berrak bir su gibi. Akıp gitti gökyüzündeki yıldızlar gibi. Akıp gitti gökyüzünden süzülen şahinler gibi.

Kürdistan'ın dört parçası ile Türkiye'nin bir çok yerinde gerillacılık yapmasına rağmen tuzağına düşmediği ölüme bir ajan kontranın silahından çıkan mermilerle yakalandı. Kürtlerin ve gerilla arkadaşlarının en çok zoruna giden de bu olsa gerek. Bu yüzden Kürtlerin ve Kürt gerillası ile dostlarının başı sağ olsun.

Güle güle Sarı İbrahim! Arkanda intikamını alma hırsıyla bilenen gerilla arkadaşlarını bırakarak gittin. Artık kim onlara Efsanevi Komutan Agit'i anlatacak….

Mücadele arkadaşı Seyit EVRAN

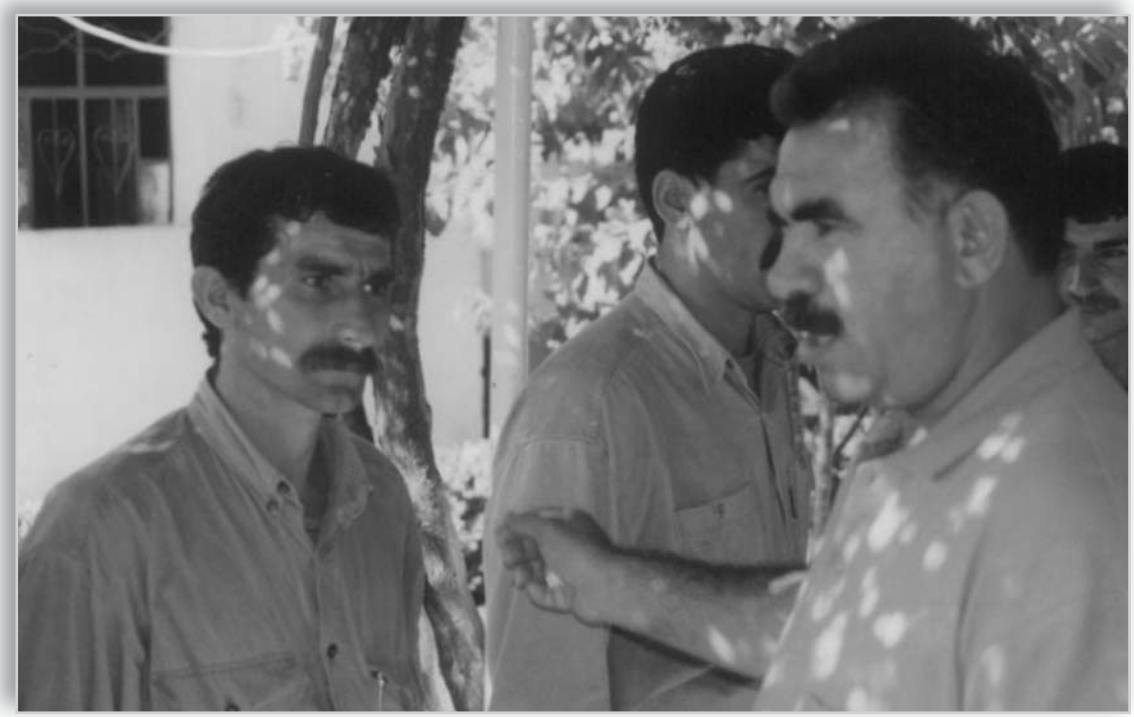
Agit'in özgürleşme ve gerillalaşma çizgisinin ısrarlı takipçisi

1 Haziran Atılımı'ndan sonra geçen sürecin, başarıyla götürülmesinde gerekli aydınlamanın sağlanmasında, İbrahim arkadaşın şehadetinin önemli bir yeri olduğunu bilmemiz gerekiyor. İbrahim arkadaş en çok bilgi birikimine sahip olduğu bir dönemde şehit düştü. O birikimi belki kendisiyle götürdü, ama o bilgi birikime ihtiyaç kalmayacak düzeyde, hareketimizi aydınlattı. Özellikle düşman planlarının neler olduğu, yeni düşman saldırılarının nereden gelmekte olduğu konusunda bizi aydınlattı. Bu da hareketimizin süreci daha iyi anlaması, düşman planlarını daha somut görmesi ve dolayısıyla, gerekli savunma tedbirlerini geliştirmesi sonucuna götürdü.

Güncel planda bu düzeyde bir aydınlatıcılığı varken, tabii ki İbrahim arkadaşın şehadeti üzerinde söyleyebileceğimiz daha birçok husus vardır. Gerçekten de ne kadar planlı, örgütlü ve donanımlı bir düşman söz konusu olursa olsun ve ne denli vahşi saldırırsa saldırsın; gerillacılık yapabilen, gerillacılığı ölçü ve özellikleriyle birlikte temel yaşam biçimi olarak benimseyen ve kendini buna katan her bireyin, her türlü saldırıyı boşa çıkartarak onlarca yıl özgürce yaşayabileceğinin ve mücadele edebileceğinin somut kanıtı olmuştur

İbrahim arkadaş, gerilla hareketimizin her döneminde bulunmuş, her türlü ortamında zorlukları yenerek, ilerlemenin sembollerinden birisi olarak bu gerçekliği ifade ediyor. Bu bakımdan da İbrahim arkadaşın yaşamında, kişiliğinde anlaşılması, öğrenilmesi gereken yönler çoktur. Hareketimizin partileşme sürecinde gençliğin yoğunca katılımını ifade ediyordu, o dönemin katılanlarındandı. Daha hareketin Kürt toplumunu ilk etkilemesiyle birlikte, çok küçük yaşta olmasına rağmen bu hareketin doğruluğuna, başarısına yürekten inanacak kadar derin bir yurtsever hissiyata sahip olan bir kişilikti. Apocu hareketin daha partileşme sürecinde nasıl bir halklaşmayı, toplumsallaşmayı yaşadığının en somut kanıtlarından birisiydi. Bir yandan güçlü bir militanlaşmayı, kadrolaşmayı ifade ederken, PKK'nin diğer yönünün de halklaşmak olduğu başta gençler ve kadınlar olmak üzere, toplumun tüm kesimlerini harekete geçirip, özgürlük mücadelesinde birleşmeyi sağlayan bir hareket olduğu gerçeğinin, en somut kanıtlarından oluyor.

12 Eylül faşist askeri darbesi ardından, yurtdışına Lübnan-Filistin ortamına çekilmek zorunda kalan hareketimizin, içinde yer alan birkaç yüz kişiden bir tanesiydi İbrahim arkadaş. Aynı zamanda en gençlerinden olandı. Bayan arkadaşlardan Mizgin arkadaş, erkek arkadaşlardan da İbrahim arkadaş yurtdışına çekilmek zorunda kalmış parti güçlerimizin, en gençlerini oluşturuyorlardı. Yine aynı yöreden de geliyorlardı. Bu kadar genç yaşta olmalarına rağmen, tabii katılımları, kendilerini eğitip hazırlama istemleri en fazla olanlardandı diyebiliriz. Bu anlamda gençliğin moral, coşku kaynağı olma, umut heyecan verme özelliğini bütün o yurtdışı sürecinde eğitip, kendini hazırlayan parti gücüne fazlasıyla vermişlerdir. Bir İbrahim arkadaş daha vardı, Nusaybinliydi. Bu Dara arkadaşın ağabeyiydi. İsmi Dara Akay'dı onun. İbrahim ismini koymuştu, o daha büyüktü tabi. Yaş olarak da, fiziki olarak da. Daha 16 yaşına ulaşma düzeyinde olduğu için İbrahim arkadaşa (Ramazan TOPTAŞ), o zaman küçük İbo diyorlardı arkadaşlar. Yani öyle bir isimlendirme olmuştu.

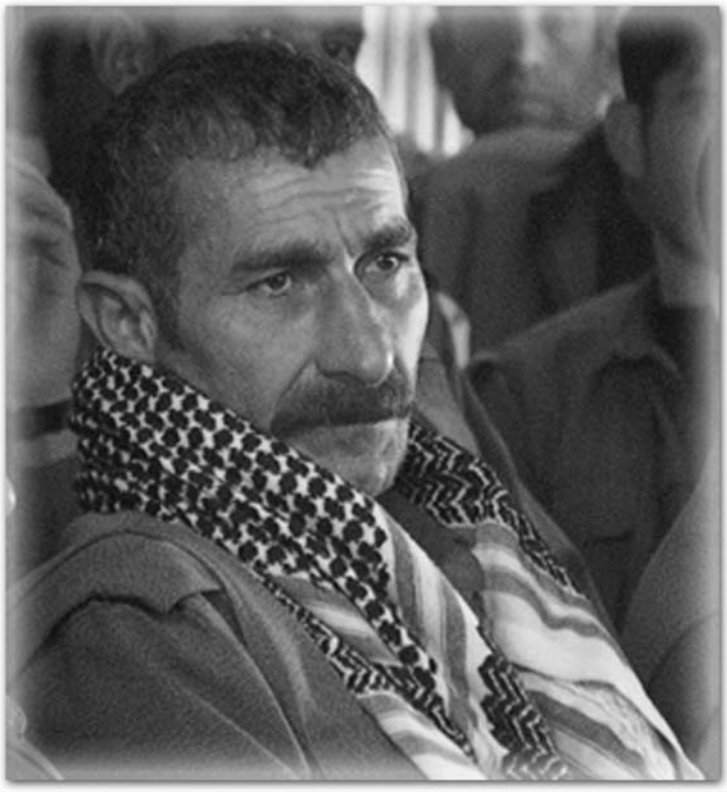
1982 güzünden itibaren, hareketimizin ülkeye yeniden dönüş hareketinde, kendini eğitip hazırlayan İbrahim arkadaş da yer aldı. Küçük İbo'da bu özgürlük yürüyüşüne katıldı. Geri dönüşün ortalarında ülkeye döndü. 15 Ağustos Atılımı'nın hazırlanması sürecinde, gerillanın Botan, Zagros, Behdinan alanında yerleşme üstlenme faaliyetlerine aktif olarak katıldı. O genç olma, küçük yaşta bulunma durumuna rağmen, en zor işleri en fazla İbrahim arkadaş yaptı. Pratik becerisi, dağ yaşamıyla uyumu, yaratıcılığı onu her zaman aranır, birlikte yaşanılır ve çalışılmak istenilir kişiliklerden biri hatta önde gelenlerinden yaptı. Bu gerçeği böyle tespitle, teslim etmek gerekiyor. O bakımdan daha gerillanın, Kürdistan'ın omurgası dediğimiz coğrafyaya adımlarını basma, sağlamlaştırma, yerleştirme çalışmalarında bile en aktif yer alan, en çok emek harcayan, katkı sunan arkadaşlarımızdan oldu.

Birçok alanda kaldı. Yaşama çok canlı ve bir emekçi olarak katıldı. Hiçbir zaman çalışma karşısında itirazı olmadı. Bunun canlı tanığı olarak bu gerçeği teslim etmemiz gerekiyor. Bu süreçte yapmadığı iş de kalmadı. Kamp yaşamından kuryeliğe, askeri eğitimden savaşa kadar bütün faaliyetler içerisinde, yaz-kış demeden görev neyi gerektiriyorsa, bulunduğu yer ve zamanda ne yapılmak gerekiyorsa, onları yaptı. Hem de en doğru, en başarılı tarzda yapmaya çalıştı. 15 Ağustos temelinde gelişen gerilla hareketi içerisinde, dağdan ve gerilladan kopmaksızın aktif bir biçimde yerini aldı. İşbirlikçi çeteciliğin gerillayı bozucu, saptırıcı çabalarına karşı, gerillacılıkta ısrar etti. Her türlü olmazı dayatan, zayıflık gösteren, dağda gerilla temelinde özgür yaşama yürüyemeyen, geri, bireyci tutum ve özellikler karşısında, Önderlik çizgisi temelinde dağda gerilla çizgisinde, özgür yaşamı yaratmada ısrarın en temel sahiplerinden birisi oldu. Kısaca Agit çizgisinin, dağda ve mücadele içinde özgürleşme ve gerillalaşma çizgisinin ısrarlı sahipliğini yaptı. Bu dönemde Kuzey Kürdistan'da gitmediği alan, ayak basmadığı coğrafya, mücadele etmediği yer kalmadı. Zaten Zagros'tan başladı. Behdinan-Zagros alanından gerilla mücadelesine başladı. Botan'dan, Dersim'e oradan Toroslar'a,

Amanoslar'a kadar Kuzey Kürdistan'ın bütün alanlarında bulundu. Her ortamda gerillacılık yaptı. Gücü oranında düşmanla savaştı. En temel özelliği tutarlılığıydı. Gerilla yaşamında, gerilla ölçülerinde, disiplinindeki tutarlılığıydı. Eğer bu kadar uzun süre bu kadar farklı alanlarda, bu denli değişik dönemlerdeki mücadele ortamlarında düşmanı boşa çıkartmayı, mücadele edip gerilla düzeninde kendini yaşatmayı başarmışsa bunun sırrı, gerilla ölçülerine ve özelliklerine sıkı sıkıya bağlı olmasıdır. Her zaman söyledik; gerillacılık yaşatıyor ve başarıya götürüyor. Ölümü ve başarısızlığı gerillalaşamayan tutumlar, anlayışlar, yaklaşımlar yaratıyor. Bu gerçeğin en canlı kanıtlarından, tanıklarından bir tanesidir İbrahim arkadaş. Öyle onlarca, yüzlerce arkadaşımız vardır, bu gerilla mücadelesi içerisinde ortaya çıktı. İbrahim arkadaş da işte onlardan birisiydi. Zorluklardan yılmadı, hiçbir zaman rahatı aramadı. Yaşamda özgürlüğü aradı. Özgür yaşamı yaratmak nerede olmayı, ne tür zorluk ve engellerle mücadele etmeyi gerektiriyorsa, onu kararlılıkla yaptı. Hiçbir zaman imkan arayışında bulunmadı.

Şu kadar savaşçı olursa mücadele edilir, şu kadar para olursa, silah olursa gerillacılık yapılır gibi bir anlayışın sahibi hiç olmadı. Yalnız başına da olsa örgüt görev verdiğinde, her görev için pozitif yaklaştı. Olur dedi ve sorumluluk üstlenmekten hiç geri durmadı. Her zaman gerillacı yaşamdan, dağda özgürce yaşamdan mutlu oldu. Heyecan duydu. Yaşam coşkusunu güçlü tuttu. Dağda gerilla yaşamında karşılaşılan zorluklar karşısında, hiçbir zaman geri adım atmadı. Ve şikayet etmedi.

Zorlukları daha çok gerillalaşarak ve daha fazla direnerek aşmayı esas aldı. Ve böyle aşılabileceğine de her zaman inandı. Bu anlamda gerillacılığı gerçekten de doya doya, hem de Kürdistan'ın bütün ortamlarını, güzelliklerini görerek, gezerek yaşamayı bildi. İmkan-fırsat peşinde koşmadı. Yetki, güç arayışında olmadı. Kariyerist davranmadı, her zaman mütevazı oldu. Onurlu bir savaşçı olarak yaşamayı, mücadele etmeyi ve tabii ki yoldaşlık yapmayı esas aldı. Önderlik çizgisinin, Agit çizgisinin gerilla yaşamında ve yoldaşlığında ölçü, özellikler neyi gerektiriyorsa, onları özümsemek ve uygulamak çabası içerisinde oldu. Öyle ki, en büyük yönetici ve komutanla her türlü sorunu tartışan, bir düşünür ve siyasetçi; komutan olarak yeni bir savaşçıyla birlikte mangayı paylaşan, silah eğitimi yapan, gerillaya, dağa alışmanın coşkusunu yaşayan bir davranış göstermeyi birlikte gerçekleştirebildi. İbrahim arkadaş böyle bir gerilla çizgisinin sahibidir. Bu anlamda bulunduğu en son HPG çalışmaları içerisine katıldığı dönemde bile, kimse kim olduğunu, ne

yaptığını bilemiyordu. Bizim bazı arkadaşlarımız diyorlardı, biz hiç bilmiyorduk bu kadar eskidir. Sanıyorduk '90'ların ortalarında katılmış, yeni öğrenmeye çalışan bir arkadaştır. Mütevazılıkta, katılımcılıkta bu denli derin bir çizgiyi tutturdu. Komuta özerkliğini yaşamadı İbrahim arkadaş. Özerkliğe her zaman karşı oldu. Anlayış olarak da, kişilik olarak da karşıydı. Fakat her şeyi doğal kişilik duruşuyla tanımlamak doğru olmayabilir. Bir anlayıştı onun duruşu. Çok küçük yaştan itibaren, Önderliği anlama ve izleme sürecine girişinin ortaya çıkardığı bir kişilik duruşuydu. Bunu anlamamız gerekiyor.

Bu anlamda da gerilla çizgisini incelerken, tabi ki İbrahim arkadaştan öğrenilecek şeyler çoktur diyoruz. Gerillacılık olmuyor, doğru komutanlık olmuyor, bilmem komutanın şöyle olması gerekiyor, böyle olması gerekiyor, az güçle iş yapılmıyor, özerk durulmazsa başarı olmuyor diyenler ve sananlar için, İbrahim arkadaş bu düşüncelerin doğru olmadığının en canlı kanıtıdır. Tersine her şeyi başarıyla yapmanın, gerillacılığa bağlı olduğunun da en somut inkar edilemez, reddedilemez kanıtı oluyor. Bu bakımdan incelenmelidir diyoruz, tartışılmalıdır. Ölçü ve özellikleri araştırılmalıdır. Yaşamı incelenerek doğru bir gerilla çizgisinin geliştirilmesinde, gereken dersler mutlaka çıkarılmalıdır. Çünkü böyle çıkarılacak önemli dersler var. İbrahim arkadaş provakatif tasfiyeci saldırılar sürecinde, sağlık sorunları nedeniyle o saldırıların en çok yoğunlaştığı ortamlarda da bulundu. Bir süre Irak'ta bulundu, Maxmur'da kaldı. Birçok çevrenin şu veya bu düzeyde etkilendiği, sarsıntı geçirdiği uzun bir süre umut ve inanç bakımından zayıflık yaşadığı bir ortamda yine birçoğunun umudunu tümden kaybederek, devletçi sisteme kulaç attığı bir süreçte, İbrahim arkadaş en küçük bir tereddüdü yaşamadı. Yüzleri açığa çıkıp, sözlerini net söyledikleri ilk andan itibaren, provakatif tasfiyeci eğilime karşı tavır sahibi oldu. Önemli bir işlev de yerine getirdi bu süreçte. Onu da bilmek ve tanımlamada yarar var. Bulunduğu ortamlar gereği provakatif tasfiyeci faaliyetleri yakından izleme, görme, ne yapılmak istendiğini anlama ve örgütü bu konuda tedbirli hareket etmek için bilgilendirme görevini bir militan görevi olarak yerine getirmişti bu dönemlerde. Bunlara karşı daha çok rol oynamak istedi. Bu da anlamlıydı, anlaşılırdı.

İbrahim arkadaş uzun mücadele sürecinde yetki peşinde koşan, çalışan bir kişi değil de, emeğiyle, çabasıyla yaşamı üreten, değer yaratan bir militan olmayı bildi. Bunun sonunda kendisine daha fazla görev verme olarak algıladığı, meclis üyeliğini ve HPG'nin bu en üst kurumunun üyesi olma onurunu, şerefini büyük bir ciddiyetle, çabayla yüksekte tutmak, onun yüklediği görev ve sorumluluğun gereğini başarıyla yerine getirmek için en yoğun çabayı harcadı. Nerede iş olduysa, oraya böyle görev kapsamında en başta koşan oldu. Kendi işlerini yaptığı gibi başkalarının zorlandığı, yetiştiremediği işleri de yapmaya çalıştı. Bazı görevler yürütülemez olunca, İbrahim arkadaş onları da yürütmeyi üstlendi. Şehit düştüğü dönemde, gerçekten de derler ya; "başını kaşıyacak vakti yok" öyle bir görev kapsamındaydı. Sadece öz savunma çalışmaları değil, onunla birlikte HPG'nin temel birçok çalışmasının bizzat örgütleyeni, yürüteni konumundaydı. Bütün bu görevlerde başarılı olabilmek için de gecesini gündüze katarak çalıştı. HPG militanlığının, komutanlığının, savaşçılığının bütün özelliklerini böyle bir çalışma içerisinde hayata geçirdi, geliştirdi. Bize miras olarak bıraktı. Bu dersleri çıkartmamız gerekiyor İbrahim arkadaş gerçeğinden. Doğru anlamamız, anısını doğru sahiplenmemiz ve tabii ki üzerimize yüklediği görev ve sorumlulukların gereğini başarıyla yerine getirerek, Önder Apo'nun yaptığı gibi şehitlerin anısına doğru sahip çıkmanın temsilcileri olabilmeliyiz. Görev budur. Şehit ilke demektir. İdeolojik duruş demektir. Herkes her şeyi yapabilir, kendini her kılığa sokabilir ama şehit bir duruş, bir ilke, değişmez bir temsilcilik olarak ayakta durur ve yön verir,

öncülük eder. Bu bakımdan bizim temel ideolojik duruşumuz, ilkesel duruşumuzun yaratıcıları şehitlerimizdir. Gerçek komutanlarımız, yol gösteren ve bize emredenler şehitlerimizidir. Haki arkadaştan başlayan, Mazlum, Kemal, Hayri arkadaşlar şahsında somutlaşan zindan direnişçiliğiyle devam eden; Agitlerle, Zilanlarla, Beritanlarla günümüze kadar gelen, yine 1 Haziran Atılımı temelinde Erdallarla, Şilanlarla, Nucanlarla, Viyanlarla, Serxwebunlarla, Tekoşinlerle, Sorxwinlerle günümüze kadar gelen ve her gün mücadele edip kan döktüğümüz bir değerler zinciri içerisinde yer alıyor İbrahim arkadaş. Ve bizi, bu büyük değerler zincirini var ediyor. Hiç kimse Kürdistan'da özgür birey ve toplum yaşamının bu değerlere bağlı olduğunu inkar edemez. Kürt toplumu üzerindeki inkar ve imha saldırılarını kıranın bu değerler olduğunu görmezden gelemez. Kürt ulusal dirilişini başaranın ve Kürt halkını günümüz dünyasında eşitlik, özgürlük, demokrasi doğrultusunda heyecanla mücadele ederek, insanlığa öncülük eden bir halk haline getirenin bu değerler olduğunu, kimse görmezden gelemez, yadsıyamaz. Bu bakımdan Önder Apo; doğru yaşam, şehitlerin kendileridir. Şehitlik yaşam ilkesidir dedi. Kürt halkı için şaşmaz özgürlüğün ve demokrasinin yolunu gösteren büyük bir ordu olan, şehitler ordusu bu temelde yaratıldı. Onlar bizim her zaman her yerde, her türlü zorluğu yenmede, engeli aşmada temel güç kaynaklarımızdır. Geçmişimizin yaratıcıları ve geleceğimizin doğrultucularıdır. Dolayısıyla hareket olarak da, halk olarak da şehitlerimizden aldığımız güçle, inançla, iradeyle örgütleniyoruz, birleşiyoruz. En zor koşullarda bile bu büyük mücadele içine giriyoruz. Bu temelde biz diyoruz; hareketimizin gerçeği, yol göstericisi parti hareketimizin özü, ruhu şehitler gerçeğimizdir. Onlar parti mücadelemizde, gerilla hareketimizde özgürlük ve demokrasi mücadelemizde yaşıyorlar. Bu bakımdan diyoruz; İbrahim arkadaşın ve tüm şehitlerin anıları ölümsüzdür.

-Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi mücadlelemiz!
-Biji Rêber Apo!

Duran KALKAN

GERİLLACILIK ABİDEMİZ İBRAHİM YOLDAŞ

Bir ülke yaratmak, bir değer, bir yaşam için mücadele etmek, insanca yaşamanın adı dedik biz bu yola. Sevdalı yiğitlerin yüreğini verdiği uzakta görünen bir umut ışığı. Işık çok uzaktaydı. Sadece yansıması onlara vurmaktaydı. Varılır mı, varılmaz mı henüz belli olmadan onlar ki pervasız aşklara gönül verdiler bu yola. "En güzel değerler, en güzel bedelini de ister" der ve kabul eder bilginler. Biz her ne kadar bu gerçekliği hazmetmekte zorlansak da işte böyle avaz avaz söyler kendini bizim şafak türkümüz. İşte burada sözünü açmak istediğim arkadaş da ilk umut ışığının yüzüne vurduğu, ilk yansımaların sıcaklığını, bin yılların kin ve öfkesinin korlaştırmak olduğu yüreğinde hissettiği İbrahim yoldaşımız.

O partinin Batman'a girdiği ilk yıllarda arayışlarla, haklıların kervanına katılmış, hiç yoktan var edinilen değerlerin çalışmasında yer almış ve militan kişiliğini, Mazlum arkadaşın çekiciyle çelikleştirmiştir. Soluk soluğa, içinde aktif yer aldığı Botan'dan Karadeniz'e, Amanoslardan, Erzurum, Serhat'a, Amed'e, Güney sahasında tüm gerilla birliklerine kadar yirmi altı yıllık gerillacılık pratiğiyle o kutsal Kürdistan mücadelesinde direnişin ve emeğin sembolü olmuştur. Her şart ve koşulda Apocu yaşam tarzıyla yanındaki arkadaşlara moral vermiş ve onları eğitmiştir. Yaşamın el emeği göz nuruyla ve tırnakla sökülerek kazanıldığı bu dağlarda o, bir bütün mücadele süresince mütevazı ve yaratıcı yönünden taviz vermeden doğru bir yaşam tarzıyla özlü yaşamının temsilcisi olmuş ve bu yönüyle de mücadele tarihine şehit düşmeden bile adını yazdırmıştır. Mücadele içerisindeki ilk yıllarında Agit arkadaşın savaşçısı olan İbrahim yoldaş, Mazlum arkadaştan aldığı ideolojik yönü, bu süreçte Agit arkadaştan aldığı askeri ruhla birleştirerek mücadele yaşantısında sürekli her iki yönüne de önem vererek onları geliştirmiş ve geliştirdiği oranda da çevresine yaymayı bilmiştir. En tehlikeli anlardaki soğukkanlı yaklaşımları, kafa karışıklığının en yoğun yaşandığı dönemlerde onun tereddütsüz bir duruş sergilemesi, sürekli çevresince örnek alınan bir durum olmuştur.

Çevresindeki arkadaşlara fırsat buldukça gerillacılığın ilk dönemlerini, Agit arkadaşı ve yanında şehit düşen sayısız kahramanları anlatırdı. Arkadaşlara bugüne gelmek için ne kadar emek ve ne kadar ter döküldüğünü tüm ciddiyet ve gerçekliğiyle kavratmaya çalışırdı. Anlatırken bile sanki o günleri yeniden yaşıyorumuş gibi olan İbrahim arkadaşın, o ilk günlerin moral ve coşkusunu son anına kadar yaşadığı rahatlıkla görebiliyordu.

Umut onda hiç sönmemiş ve hiç sönmeyecek olan bir ışıktı. O ışık, gücünü de her zaman söylediği gibi şehitlerimizin kanından ve Önderlik gerçeğinden alıyordu. Ve bu güç onu ideolojik ve manevi olarak besliyor ve onda pırıl pırıl tebessümlü bir yüz, güzel espriler ve anlamlı bir yaşam olarak yansıyordu. İbrahim arkadaşın coşkun ve akıntılı yaşamın da hiç duraksama yoktu. O, en zorlandığı anlarda bile kendine uğraşacak işler bulurdu. Anı yaşama derler ya; işte yirmi sekiz senelik dolu dolu bir mücadelenin bir ustası olan İbrahim arkadaş, bu yaşam felsefesiyle her anına anlam vermesini bilmiş ve yaşamı gerçekten içini doldurarak yaşamasını bilmiştir.

Bu coşkulu yaşam akışı 2006'nın 1 Ağustos'una, bir hainin, düşmanın kirli emellerini gerçekleştirmesi sonucu onu şehit düşürene kadar devam etmiştir. Her ne kadar böylesi şehadeti yazarken bile zorlansak da ve böylesi bir şehadetin O'nun mücadele gerçekliğine denk olmadığını bilsek de, biz İbrahim arkadaşı bizlere güç veren şehitlerimizin bir komutanı, yaşama ve gerillacılığa hakkını veren bir duruş örneği olarak ele alıyor ve anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

Özgürlüğe gönül vermiş büyük bir dava adamıydı

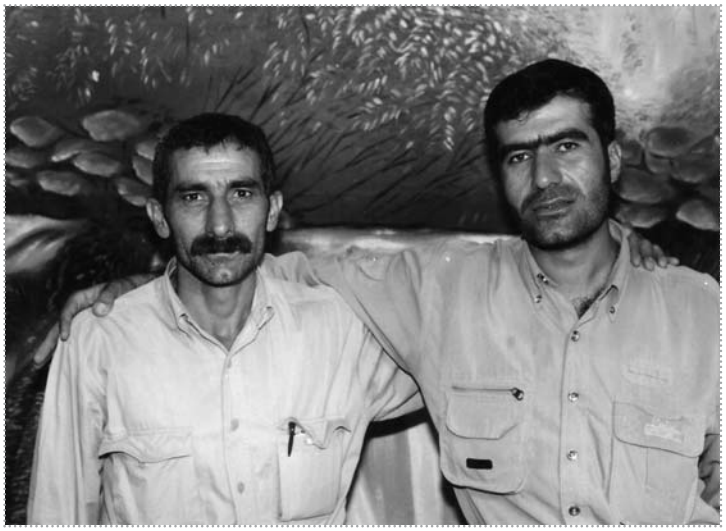
Tüm yönelimlere rağmen Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesinin önüne geçemeyen faşist Türk devleti het türlü saldırıyla birlikte saflarımıza belli düzeyde ajan sızdırma ve içten bazı komplolar geliştirerek hareketimizi darbeleme konusunda da bazı yöntemlere her fırsatta başvurmaktan geri durmamıştır. Komplovari yöntemlerle özellikle belli karizmatik yapıya sahip ve öncü konumunda olan arkadaşları hedef almışlardır. Bilinir bu tür komplolarda her zaman en sevilenler, en güzeller, en çok bağlı olanlar en çok iş yapanlarımız hedeflenir. Tarihimiz bu tür örneklerle doludur. Geçmiş örnekleri tekrarlatırcasına 1 Ağustos'ta bir kez daha ihanetin ve düşkünlüğün darbeleriyle yaralandı yürekler. Yine isyan yine acı, yine öfke zamansız ve hak edilmeyen gidişlere. Sıcak savaş meydanlarında düşmanın yenemediği yılların devrimcisi büyük komutan ve büyük yoldaşın böylesi bir günde alçakça bir komployla şehit düşürülmesinin derin acısıyla yanıyor yüreklerimiz. Yüreklerimizin, bilinçlerimizin asla kabullenemediği 1 Ağustos 2006 günü İbrahim yoldaşın bir kontra tarafından katledilmesi olayı komploların bu soğuk ve çirkin yüzünü her yönüyle gözler önüne sermektedir.

İbrahim yoldaşın hedef alınarak hunharca katledilmesi elbetteki tesadüf değildir. Bu, Önderliğimize karşı başlatılan uluslararası komplonun bir devamı biçiminde geliştirildiği gibi İbrahim yoldaşın devrimci mücadelede oynadığı rol ve sahip olduğu devrimci kişiliğindeki etkileyicilikle alakalı. Kavgası ve kişiliğindeki dirayet sadelik bağlılık ve azimdi onu bu denli alçakça bir komploya hedef kılan.

Her şeyden önce 1978'de mücadele saflarına katılan İbrahim yoldaş halk savaşımımızda adeta pişerek büyük bir tecrübe ve yetenek sahibi olmuştu. Pratik tecrübelerden süzülen engin bir teorik birikim sahibiydi. Gerillada uzmanlaşarak çelikleşmesi açıktır ki, kendisini düşmanın korkulu rüyası haline getirmiştir.

1980 öncesi saflara katıldığı günden bugüne kadar neredeyse PKK gerillasının ayak bastığı her alada, Kuzey Kürtdistan ve Anadolu dağları dahil Güney Kürdistan'ın hemen hemen tüm alanlarında kalan ve belli sorumluluklar üstlenerek aktif faaliyetlerde bulunan ender kişilerden biridir, hatta tek kişidir. Adeta PKK gerilla mücadelesinin ilk gününden bu güne yaşayan canlı bir tarihiydi.

Evet, neredeyse ülkenin gezmediği bir karış toprağı ve uğramadığı tek bir alan kalmamıştır. Suyundan içmediği pınarlar, konumlanmadığı vadiler, geçmediği nehirler, uğramadığı zozanlar konuk olmadığı köyler çok sınırlı olsa gerek…

Onun büyük bir tutkuyla ülkeyi karış karış dolaşması büyük bir yurtsever oluşundan ileri gelmektedir. Büyük bir tutkuyla ülkesine bağlanmak ve halk sevgisini zirveleştirmek kendi şahsında ortaya çıkan en büyük özelliklerinden biriydi.

Yoldaşlarını sevmek, gereken değeri vermek her koşul altında dikkate almak sorunlarıyla ilgilenmek gelişimleri için bıkmadan usanmadan bir şeyler yapmanın uğraşısı içinde olmak onun en belirgin yanını oluşturmaktaydı.

Her şeyden önce Önderliğimizin şahsında özgürlüğe ve mücadeleye tamamıyla gönül vermiş büyük bir dava adamıydı o.

Paylaşımcı olmak kadar maddiyattan çok maneviyatı sürekli öne çıkaran ve bunun üzerinde titreyen güçlü bir kişilik yapılanması söz konusuydu. Devrimci yaşamı boyunca yoldaşlarıyla her şeyi büyük bir zevkle paylaşan, bu paylaşımcı özelliği sürekli öne çıkan bir yoldaş canlısıydı. Bundan ötürüdür ki gerilla hayatı boyunca kendisine ait özel bir şeyi onda görmek mümkün değildi.

Olaylar ve olgular karşısında da hep tavır sahibi olmuştur. Yaşanan olumsuzluklara karşı yerinde ve zamanda tavır geliştirerek eleştirisel bir bakış açısıyla olumluyu hep hakim kılmaya çalışma ve çizgi devrimciliği dışında hiçbir alternatif tanımama olayı en çarpıcı biçimiyle öne çıkan yanları olmaktaydı.

Devrimci yaşamı boyunca, emekten kopuk bir yaşamı hiçbir zaman kabule yanaşmadı. Sürekli emekten yana bir tavır sahibi olduğu gibi emek sarf edenleri de öne çıkaran ve her bakımdan değer veren bir konumda seyretti. Arkadaşlar arasında geçmişten beri emekçi İbo diye hitap edilmesi de onun bu güzel yanından ötürüdür.

Tüm bunların yanında en çok dikkat çeken diğer belirgin bir yanı ise, oldukça gözü pek olması ve en zor koşullar ortamında soğukkanlılığını yitirmemesi ve aklıselim davranma gücünü gösterebilmesiydi. Ölümü hor gören ve çevresine cesaret aşılayan ender komutanlardan biriydi.

Şahsında simgeleşen bu ve buna benzer özellikler onu gerçek bir komutan ve gerillada sembolleşen bir kişilik haline getirmiştir.

İşte kahpe düşmanın boy hedefi durumuna gelmesinin nedeni de budur. Düşmanın korkulu rüyası durumuna gelen bu yiğit halk evladının ortadan kaldırılmasıyla korkaklığını gizleyebileceğini düşünen kahpe düşmanın, bundan böyle binlerce İboların ayağa kalkacağını ve şehitlerin komutası altında destanlar yaratılacağını hesaba katmış mıdır acaba?

Özgürlüğün soluğuyla ruhunu temizleyerek yaşam ırmaklarıyla bedenini arındıran ve her doğan yeni günde doğan güzel yoldaş büyük komutan, vakitsiz gidişin kanatsa da yüreklerimizi, anılarınızın sinmiş olduğu mekanlarda sizsiz yaşamak zor olsa da vakitsiz gidişlerin yüreklerimizde yarattığı öfkenin sınırsızlığı kadar büyüteceğiz ortak sevdalarımızı. Yarımlarınızı yarımlarımıza katarak aşkla tutkuyla ortak düşlerimizi zafere taşırıncaya dek özgürlük andımızı gerçekleştirmek sözümüz olacaktır.

Mücadele arkadaşı

Bir gerilla her zaman yeni olmanın coşkusunu korumalıdır

Sarı İbrahim arkadaşla Mahsum Korkmaz (Agit) yoldaş üzerine yapılan röportaj:

15 Ağustos Atılımı denilince ilk akla gelen Agit arkadaş oluyor. Agit arkadaşı Agit yapan neydi?

İbrahim arkadaş: Halk önderleri ve kahramanlar normal koşullarda ortaya çıkmaz. Her halkın tarihinde kahramanlar ve önderler vardır. Onlar zorlu süreçlerde, halklar açısından çok kritik süreçlerin atlatılmasında ve aştırılmasında çıkış bulmada belirleyici rolleri vardır. Agit arkadaşı Agit yapan da Kürt halkının ve hareketinin içinde bulunduğu koşullardı. O koşullar bir çıkış ve arayışı içeriyordu. Bu çıkış 15 Ağustos Atılımı'yla sağlandı. Sonrasında harekete karşı kapsamlı bir yönelim gerçekleştirildi. Bu konuda örgütü tasfiye etmeye yönelik ciddi girişimler oldu. O şartlar altında Agit arkadaş, bir grup arkadaşıyla birlikte değerlere sahiplenmek için yoğun bir arayış ve pratik içerisine girdi. Bunlar arkadaşın çıkardığı sonuçlardı. Kendi dönemine cevap vermesiydi. Temel belirgin özellikleri; öğrenmeye açıktı. Araştırmacıydı, incelemeciydi. Baştan beri tarihe kalıcı izler bırakma yönü vardı. Dolayısıyla öngörülüydü yani ileriyi çok iyi görebiliyordu.

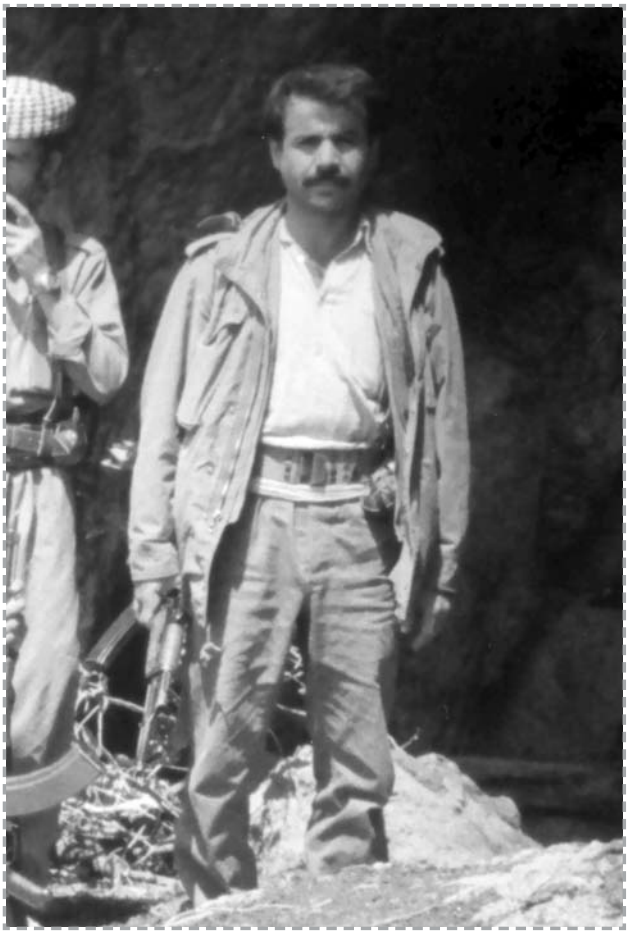
İyi hesap yapıyordu. O noktada halkın gerçekliğini çok iyi anlayabiliyor, kavrayabiliyordu. Örgütün halk açısından önemini ve hassasiyetini en iyi kavrayabilen arkadaşlardandı. Dolayısıyla en fazla örgütlülük üzerinde duruyordu. Sorun birkaç tane askeri etkinlik değil. Bu askeri etkinliği de neticede ortaya çıkaran kendisiydi. İyi bir örgütçü olmayı hedefliyordu. İnsanına büyük değer veriyordu. Güveniyordu ve inanıyordu. Onu koşullara göre hazırlıyor ve eğitiyordu. Amaçlar doğrultusunda ona işlerlik kazandırıyordu. Dolayısıyla onunla olan bir insan asla atıl kalmazdı. Mutlaka bir noktada değerlendirirdi. Değerlendirirken de -ki yaşamında da biliniyor- zamanında istenilen insanı yaratabiliyordu. Ona yetenek kazandırılabiliyor, irade geliştirilebiliyordu. Bu durumda insanın kendisine güveni daha da çok artıyordu. Gerek sosyolojik ve gerekse psikolojik açıdan insanları ele alıp, ona göre yüceltme ve değerlendirme, Agit arkadaşın en belirgin özelliklerindendi.

-Agit arkadaşın en belirgin özelliğini anlatabilir misiniz?

İbrahim Arladaş: Hep bir arayışı vardı. Bir çıkış yolu bulabiliyordu. Ne kadar zor-

lanırsa zorlansın doğruda çok ısrarcıydı. Doğrunun peşini bırakmazdı. Pes etmezdi kolay kolay. İnatçıydı biraz. Yani doğruyu savunmada, doğruyu uygulamada çok ısrarlıydı. Onun uygulanmasında yöntemi, tarzı, aracı ne olursa olsun son derece ısrarcıydı. Agit arkadaşın şehadeti biraz o doğruyu o gerçeği ispat etmek içindi. Onun mücadelesi içerisindeyken aslında Agit arkadaş şehit düştü. Yani koşullar ne olursa olsun, gelişmeler ne kadar aleyhimize gelişirse gelişsin, mutlaka mücadeleyi geliştirmek, mücadeleyi daha fazla boyutlandırarak bir çıkış imkanının aranabileceğine ilişkin bir yaklaşımı esas almak, onun için esas bir yaklaşımdı. Agit arkadaşın en belirgin özelliği buydu.

Yine eylemde olduğu gibi, halayda da hep öncü konumundaydı. Kılık kıyafetine, düzenine çok dikkat ederdi. Düzenliydi. Bir çalışma disiplini vardı. Kendi kendini programlaması vardı. Ki o dönemlerde kimse günlük tutmazdı ama O'nun bir ajandası vardı. Günlük olarak tüm faaliyetlerini belgelendirirdi. Öngörülüydü, ileriyi görebiliyordu tabii.

-Agit arkadaşın şehadeti gerilla hareketini nasıl etkiledi?

İbrahim Arkadaş: Agit arkadaşın şehadeti basında işlenmişti. Düşman da bunu tabi ki iyi değerlendirmişti. Hatta onlar açısından büyük bir moral olmuştu. Agit arkadaşın şehadetinden sonra düşmanın yönelimleri de artmıştı. Hatta şehadet olayı düşman tarafından eski isyan süreçlerindeki durumla benzeştirilmişti. İşte, *"nasılsa gerillanın komutanı vuruldu. Bundan sonrasını dağıtmak veya teslim almak zor olmayacak"* şeklinde değerlendiriliyordu. Biraz saldırılar buna göre boyutlanmıştı. Çünkü Agit arkadaşın şehadetinde gerillanın kitleyle olan bağı koparılmaya çalışılıyordu. Gerillanın üzerine gelmede temkinliydiler. Bazı bölgelerde askeri olarak da bir anlamda inisiyatif kazanılmaya çalışılıyordu. Buna göre saldırılarını yoğunlaştırmışlardı.

Tabi ki gerilla her zaman böyle bir komutanı aradı. Mücadelenin her döneminde o arkadaşın boşluğu hissedildi. Onun sıkıntıları çekildi. Defalarca o boşluğu doldurmaya yönelik örgütün ve hareketin müdahaleleri olmuştu. Fakat Agit arkadaşın yeri ve boşluğu her zaman hissedilmiştir. Bugün de aslında gözüküyor. Agit arkadaşın kişiliği, yaşamı ve pratiği göz önüne alındığı zaman, her dönemin kendine has sıkıntıları, zorlukları tıkanmaları olmuştur. Her dönemde en fazla anımsanan onun tarzıdır, yaklaşımıdır, çalışma temposudur, değerlendirme gücüdür, öngörü-

südür. Bu boşluk her zaman hissedildi. Belki bir kişiyle değil ama bir ekiple belli oranla cevap verilebilmiştir. Düşman aslında bu olayla birlikte halk içerisinde moralsizliği ve inançsızlığı geliştirmek istiyordu. Çünkü gerillanın en etkili komutanlarından biri etkisizleştirilmişti ve şehadete ulaştırılmıştı. Düşman bu yaklaşımını egemen kılmayı amaçlıyordu.

-Agit arkadaş şehit düşmeden önce son geceyi birlikte geçirdiniz? Şehadet olayını anlatabilir misiniz?

İbrahim arkadaş: Bir dizi eylemlilikler vardı. Düşmanın bölgedeki varlığı önceden fark edilmişti. Agit arkadaş düşman keşfine çıkmıştı. Düşmanı arıyordu. O dönemde mücadelenin geliştirilebileceği, gerillanın hassasiyetini, doğruluğunu kanıtlamaya yönelik çok yoğun bir çabası vardı. O noktada epey coşkulu ve moralliydi. O zaman düşman önümüzü almaya çalışırken kendisi elini kaldırıp *"alçak düşman, alçak!"* demişti. Bir nara atmıştı. Ondan sonra düşman grubun önünü almaya çalışmıştı. Tabi grubun biraz dinlenmesi gerekiyordu. Gece 12 ila 1'e kadar dinlendi grup. Arazi uygundu. Ateş de yakılmıştı. Düşman gelemiyordu grubun üzerine. Grup bu anlamda donanımlıydı. Zaten Agit arkadaş onlar üzerinde duruyordu. Yani düşmana bu anlamda açık vermiyordu. Kendisi hiçbir zaman gerillanın pusuya düşmesini kabul etmezdi. *"Bir gerilla hiçbir zaman pusuya düşmez"* diyordu. Aslında Agit arkadaş olayı önceden fark etmişti. Düşmanın üzerimize geleceğini biliyordu. Zaten arazi çok karışık bir araziydi. Fakat yerel öncülerimiz bizi bu konuda yanılttılar. Düşmanın bizi fark edip pusu attığı yere götürdüler. Oysa plan çok farklıydı. Nasıl olduysa öncüler araziyi şaşırdılar. Şehadetten birkaç dakika önceden fark etmiştik. Karda izleri vardı. Öncüler de uyarmıştı, "dikkat edin" diye. Düşmandır, önümüzden gitmişti. Ve kar izinden belliydi. Yeni geçmişlerdi. İki yüz metre yürünmeden artık çatışma başlamıştı. O akşam böyle belirgin bir şey olmadı. Çok düzenli ve disiplinliydi.

-Peki Agit arkadaşın şehit düştüğünü fark ettiniz mi?

İbrahim arkadaş: Fark etmemiştik. Kimse Agit arkadaşın şehit düştüğünü bilmiyordu. O ara grup belli bir düzen içerisinde ilerliyordu.

Çatışma çıktığı zaman zaten grubun bir bölümü çatışıyordu. Aramız engebeliydi. Öndekiler ancak çatışabiliyordu. Arkadakilerin öyle çatışma durumu yoktu. Düşman pususuyla arkadaşların silahları birbirine çarpmıştı. O kadar yakındı. Çatışma belli bir süre devam etmişti. Öncüler çekilmişti. Zaten ay ışığıydı. Kimse Agit arkadaşın şehit düştüğünü bilmiyordu. Bir yaralı arka-

daş da onun yakınındaydı. Yaralı arkadaş Kalender İlhan arkadaştı. Daha sonra grup toplanmıştı. **Yani grubun önemli bir kesimi Agit arkadaşın olup olmadığını bile bilmiyordu.** Grup biraz kalabalıktı. Daha sonra noktaya gidildi. Sabahtı. Çatışmaya göre mevzilenmesi gerekiyordu. Öğlen radyodan duyulmuştu. Agit arkadaş şehit düşmüştü. Radyodan duyulana kadar da kimse imkan vermiyordu bu şehadet olayına. Eğer bilinseydi, Agit arkadaşın üzerine gidilirdi. Çünkü cenazeyi getirme imkanları vardı. Zaten nokta düşmanın çok denetleyebileceği bir nokta değildi.

-Duyduğunuz bir sözü var mıydı?

İbrahim arakadaş: *"Bir gerilla her zaman yeni olmanın coşkusunu korumalıdır"* diyordu. Yine, *"yeni bir gerilla hiçbir zaman pusuya düşmemeli"* diyordu. Yani yerine göre sertliği, yumuşaklığı en iyi işleyen arkadaşlardan biriydi. İkna gücü vardı. Fakat aynı zamanda gerektiği yerde de olumsuz bir şey varsa onu kesmesini de biliyordu. Taviz vermemesi gereken noktalarda taviz vermiyordu. İnatçı yönleri vardı. Israrcıydı. Doğrulardan hep ısrar ederdi.

-Agit arkadaşla yaşadığınız bir anınızı bizimle paylaşabilir misiniz?

İbrahim arkadaş: Bir ara grup olarak eyleme hazırlanıyorduk. Bir kayalığa tırmanacağız. O da önde gidiyordu. Benim de bir özelliğim vardı. Birisi önümde yürürse asla ilerleyemiyordum. Araziyi de iyi biliyordu. Öyle bir köşeden dönmüştü. Ben de o ara dalmıştım. Vurdum kendimi kayalığa. Volkanik bir kayalıktı. Kırıkları, çıkıntıları vardı. İlerledik. Tırmanmada sorunum yoktu. Daha sonra tam kayanın ortasına ulaştım. Ne aşağıya inebiliyordum, ne de yukarı çıkabiliyordum. Tabii bu durum gururuma çok dokunuyordu. Yardım etmeleri için arkadaşlara çağrıda bulunmuştum. Agit arkadaş öbür tarafa gitmişti. Öyle bir uçuruma gelmiştim ki, düşersem paramparça olacaktım. Üste çıkmam da mümkün değildi. Gittikçe gücüm de tükeniyordu. Tabii ki o tür yerlerde bir insanın sesinin duyulması çok zordu. Bir ara baktım, kayalığın üzerine gelip gülüyordu. *"Ne yapıyorsun?"* diye sordu. Bende, "*çabuk yardım et"* dedim. O anda hemen Şütiğini çıkarıp, beni oradan kurtardı.

Hakikatı zirvelerde arayanlardandı Baz

Adı, soyadı: **Enter BAKİ**

Kod adı: **Baz**

Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, 1982**

Katılım tarihi: **1999, Kandil**

Şehadet tarihi ve yeri: **6 Ağustos 2006, Uludere-Botan**

Dağlara her baktığımda, dağ patikalarından her geçtiğimde ve her nefes alışımda seni hatırlardım. Seni dağların zirvesine benzeterek özlemimi giderirdim.

Yoldaşım arkadaşım. Neden ölüm var diyordum, her şehadet haberinde güzel arkadaşlarımızı hep kaybetmek zorunda diye büyük bir acıyla isyan ederdim. Günlerce aylarca ve yıllarca böyle sürdü. Ve son olarak da senin şehadetini duyunca bu kavramlara yüklediğim anlamlar daha da ağırlaştı tıpkı acıların ağırlaşması gibi...

Aslında inanmak istemiyordum. Bu güzel arkadaşları yitirmek öyle ağır geliyordu ki gerçeklikler bir tokat gibi yüzümüze çarpsa da kabul edemiyorduk bir türlü? Çaresiz kabullenmeye çalışırken sürekli neden, neden, neden diye sıralanıyordu içten içe sorularımız. Kendimizi ikna etmekte oldukça zorlanıyorduk. Ama duygularımız apansız bir isyana tutulsa da, mantığımız özgürlüğün bedelsiz olamayacağını hatırlatıyordu bizlere. Özgürlüğü gasbedilmiş bir halkın evlatları olarak özgürlüğümüzü tekrar kazanmanın bedelleriydi bunlar. Ne var ki yine yürek isyan ediyordu işte... Bu isyanı intikam ateşine dönüştürebilmekte, özgürlüğe dört elle sarılabilmekte asıl marifet. Size layık olmak da bu marifeti gösterebilmekte.

Senin şehadetin oldukça etkiledi beni ama yılmadım, içimdeki intikam hırsı gittikçe arttı. Sana ve tüm şehitlere layık olmak için neler yapmam gerektiği üzerinde düşündüm. Sizleri yitiremekle yaşadığım acıyı, sizlerden aldığım bir güce dönüştürerek bir militan olarak Önderliğe, halkıma ve şehitlere bağlılığa dönüştüreceğim yoldaşım elimden geldiğince. Sizlerin anılarına bağlılık ancak bu şekilde olabilir.

Seni düşünerek güç alıyorum güzel yürekli yoldaşım. Özgür dağlarda seni iliklerime kadar hissetmek ve bir kayanın tepesine oturup seni düşünmek ve halkımızın özgürlüğü için neler yapabileceğimi düşünmek beni üretken kılıyor.

Bana söylediklerini uygulamaya çalışıyorum. İnanıyorum ki beni hissedebiliyorsun. Çünkü ben seni her nefeste her solukta hissedebiliyorum. Yolun yolum olacaktır. Senin yürüdüğün yolda peşinden gelirken yol hikayeleri gelir aklımıza ve kendi yol hikayemizi yazmaktayız aynı zamanda.

Tekrar yürüyoruz zamanda ve mekanda. Bu sefer hiç kimsenin tadamadığı yaşam gerçekliğini tatmanın ayrıcalığıyla Kela Memê'ye tırmanıyorduk. Mem'in diyarına gidiyorduk. Tırmandıkça sarp patikaları, hep yükseklere çıkıyorduk. Sanki patikaları tırmandıkça gökyüzüne yaklaşıyor yeryüzüyle bağımız kopuyordu. Yerle gök arasında bir noktada, onları buluşturan bir noktada hissediyorduk kendimizi. Demek Mem de öyle hissetmişti.

Mem bir çoban
Mem bir dağ sevdalısı.
Kırlara aşık bir çoban.
Çobanlar hep yüksekte arar kavalın ezgisini.
İşte Mem de öyle bir çoban.
Rivayetler Mem için çok şey söyler:

Bir gün Mem koyunlarını alıp dağın sırrını çözmek için yollara çıkar. Mem, içinde doğduğu, bağrında büyüdüğü dağın hep bir sır taşıdığını düşünür. Ve o sırra doğru, umuda doğru yol alır. Mem sırrın en zirvede olduğuna inanır. Ondan dolayı, onun aşkı, zirveye çıkmaktır. Yaşadığı dağ gerçekliğinin sevdası kalbine ulaşmıştır.

Mem kavalın sesiyle, dağın sesine yönelerek ilerler. Dağdan aldığı sesler, kavalından çıkan ezgilerde yankılanır. Koyunlar da onun ardı sıra dağa tırmanırlar. Mem zirveye yaklaştıkça sırrın bilgisine ermekte olduğunu

hisseder. Haikakta ulaştığı an, zirveye ulaştığı andır. Bir dağ zirvesinde demlenen hayatın sırrını çözer Mem:

Dağ soğuk,
Zirve çıplaktır.

Mem dağın hakikatına ulaşmıştır. Bir daha o hakikatın zirvesinden inmek istemez.

Orası ulaşılabilecek en son menzildir. Geriye dönüş hakikatı terk etmektir. Mem soğuktan donuncaya kadar, zirvelerde demlenen hayatın bilgisini ve saflığını yaşamayı tercih eder. Erdem bir tercihtir. Zirvede gizli olan da insana ait olandır. Ve kendisine ait olanı yaşar Mem. İşte Mem orada gömülür. Mezarı da ulaştığı hakikatın zirvesinde kalır. Koyunları ve kavalıyla birlikte. Ondan dolayı o dağa Kela Memê denilir. Yani Mem'in Kalesi. Yani bilgeliğin, hayatın demlendiği kale.

Kela Memê, Mem öyküsüne göre şekil almıştır. Biz de zirveye bu öykünün bilgisin ulaşmak umuduyla tırmandık.

Zirvedeydik. Ve zirvedeki kayalıklar Mem şeklindeydi. Sanki heykeli yapılmıştı Mem'in. Sureti çocuk, sureti genç-ihtiyar, sureti belli belirsiz bir Mem heykeli, çevresinde koyunlar. Ve tam ortasında kaval biçiminde bir kayalık. Demek ki her şey kendi öyküsüne göre şekil alırdı. Mem, dağın sırrına, umuduna ulaşmanın öyküsüydü. Ve 21. yüzyılın ilk çeyreğinde aynı sırrın arayıcıları Mem ile buluşmuştu. Mem sırrı çözmüştü ve artık geride kalanlar için sır Mem'de saklıydı.

Kendi adın gibi "Baz" olup dağların en yüksek zirvelerinde o sırra sen de ulaşmıştın. Bizim peşinde olduğumuz sır sende gizli şimdi. Biz de o sırrın ardında sana ulaşmaya çalışıyoruz.

Güzel yoldaşım seni düşünürken, seni anarken hep seninle olmak isterken, Mem'in diyarında ulaştığın yüceliğe layık olmak için ulaştığın hakikate varana kadar izinden yürüyeceğiz.

Ruhun şad olsun güzel yoldaşım, ruhun şad olsun!

Mücadele arkadaşları

BERÇEM

Dengekî zelal
Wek ava çemê ku
Ji buhara qontarên
Qendîl diherike.

Dengekî zelal
Wek rundikên ku
Li ser rûyên dayika
Min bûne qeder.

Dengekî zelal
Wek şeveke sayî
Ku li esmanê cûdî
Stêrk di navde di çirisin.

Dengekî zelal
Ji dilopên sor ku
Hîn jî li ser rûyê
Zinaran ne miçiqîne.

Dengekî zelal
Ji awazê dîlbera
Feqiyê teyran.

Dengekî zelal
Ji dengê bilbilan
Ku li çiyayê hewarê
Ji dayik dibin û
Li wir....
Tovên evîna welat
Di naveroka helbestaên
Xwe de di çînin

Dengekî zelal
Ligundekî meydana
Çav li duniyayê di pişkivin
Û li çiyayê gara
Awaz û helbesta xwe ya
Dawî di xwînin.

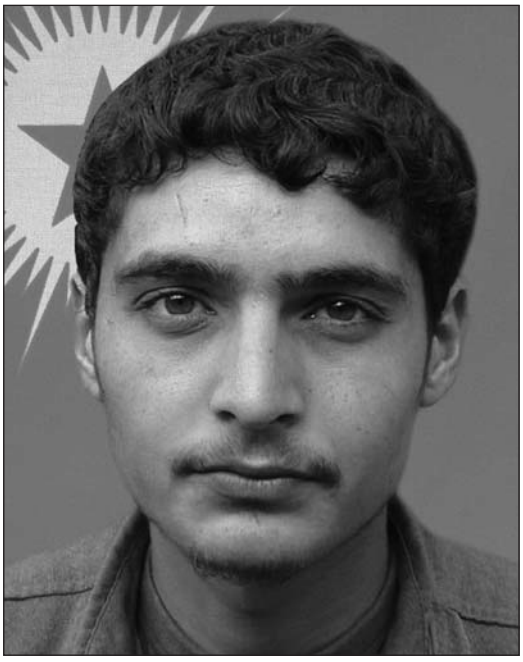
Li hember
Tangên bê wîjdan dixwînin
Ji zinarên ku peyv
Di gewriyan de hişk
Bûne re di xwîne

Ji darên berûyê re
Ji pesir û baniyan re
Ji min û tere dixwîne.

Arabistan'dan Kocgiri'ye uzanana bir yaşam

"Kürt insanının yaşam şartlarından biri de, kendini dağda yaşatma şartıdır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Selahattin ÇETİN**
Kod adı: **Serhildan**
Doğum yeri ve tarihi: **Medine Arabistan, 1984**
Katılım tarihi: **2000, Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Ağustos 2006, Divriği-Sivas**

Ülkemin yarım şiiri

Bir sevda kanatlanır yüreğimden
namlularımızın sevinç çığlıklarıyla yankılanan
ülkemin mavi gökyüzüne doğru.
Ve ben hayale dalarım
eşsiz güzelliklerini görmek için.
Ayrılmış ama kavuşmanın özlemiyle yanan
dört yürek ülkemi.

Sevdam ilkin iki mavi gözü andıran
Van ve Urmiye'dedir.
Van adeta mağrur duruşlu Sipan'ı
kıskandırmak için
yerinde duramaz, tatlı bir öfkeyle
Tatvan kıyılarını döver.
Bir yandan da Urmiye'yi kıskanır
günün ilk ışınlarını karşıladığı için.
Yanı başında Ararat hiç oralı olmaz bile.
Çünkü o hep görkemli olmuş,
kıskanmıştır herkes onu.
Oradan ülkemin akan gözyaşları Dicle ve Fırat'a...
Dicle nazlı nazlı geçmek ister
Cizre ve Cudi'nin arasından.
dayanamaz Cizre'deki vahşete
öfkelenir.
Hızla pasaportsuz geçer sınırdan.
Fırat beklemektedir onu aşağılarda
inadına bekleşirler.
Bir yandan da
bir şey yapamamanın ezikliğiyle
Basra'ya doğru akarlar.

Cudi de öfkelidir, anlam veremez
Dicle'nin acelesine.
O, asi duruşuyla hep yerindedir
kucak açmıştır Cizre'ye.
Çünkü tarihin tersine döneceğini
birileri fısıldamıştır kulağına.
Oradan Gabar'a...
Elinden Mem'i alınmış Zin'in kahrını taşır yüreğinde
O hep hüzünlüdür, kendini borçlu hisseder.
Çünkü durduramamıştır
kendisini de kurtaracak yiğidin yere yıkılışını.
Uzaklardan Karacadağ'a öğüt vermektedir
Karacadağ da kahırlıdır,
hep hasret kalmıştır Amed'e.
Surların üzerinden başını uzatmış bir çocuk gibidir.

Amed söz vermiştir hasreti bitireceğine.
Sözü Mazlum, Kemal, Hayri
ve daha nice yiğitler vermiştir.

Yanı başında Batman ise
suçlu bir çocuk edasında
sessiz sakin beklemektedir.
Güneşin son ışıklarıyla aydınlanan sokak ortasında
binlerce insanını karanlık yüzlüler almıştır,
sessiz duruşu bundandır.
Geride kalanlar yeminlidir
intikam alacaklarına.

Oradan da eşsiz güzellikleriyle
isyanın beşiği Zagroslar'a...
Geçirmemiştir kimseyi öbür tarafa.
kendisi ise hiç sınır tanımamıştır
kuzeyin güneye, doğunun batıya özlemini
hep taşımıştır.
Şimdilerde ise uysallaşmıştır,
çünkü daha isyanlar
birilerini taşımaktadır bağrında...

Şehit SİPAN

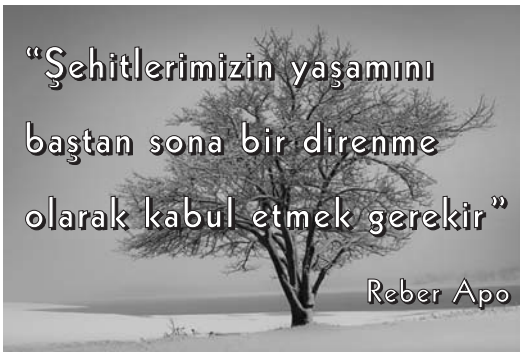

"Doğru yolda en şerefli ve en onurlu
biçimde yürümeniz gerekir.
Yaşamın yüceliğinden söz ediyorum.
Yaşamın hakkını vermek istiyorum.
Yaşama değer biçmek isteyenlerin
ölçüleri sağlamdır, sonuç alıcıdır.
Ölçüleri sağlam olan kişi büyük
kazanımların sahibidir.
Bu ölçülere sahip olan kişi erkenden
şehit düşmüş olsa bile,
yine de büyük kazanımların sahibidir"

Rêber Apo

Anne sıcaklığındaki yoldaşlığın adı jinda

Adı, soyadı: **Fatma BAYSAL**

Kod adı: **Jinda**

Doğum yeri ve tarihi: **Hakkari, 1978**

Katılım tarihi: **1996**

Şehadet tarihi ve yeri: **15 Ağustos 2006, Xakurke**

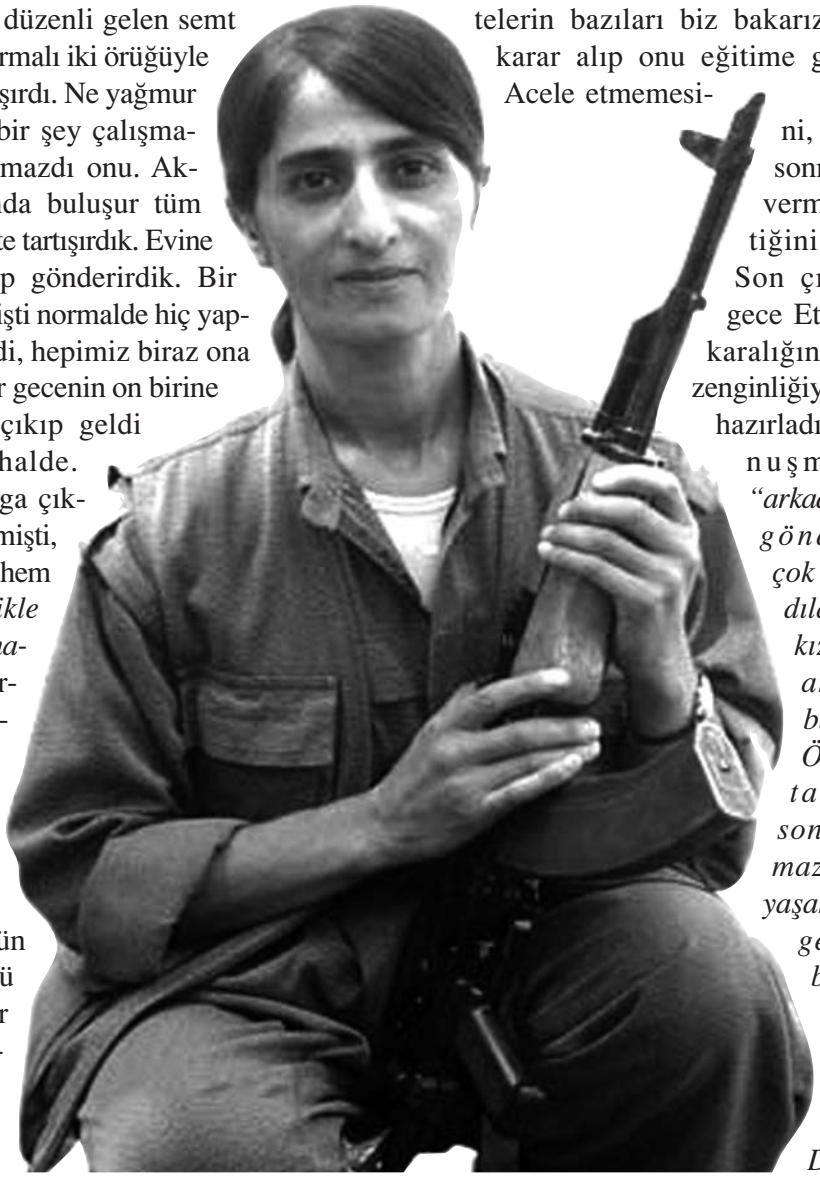
Gerçeğin arayışçısıydı Jinda yoldaş. Bir Gever kızı olarak toprağında mayalanan asiliğin ve sevdanın kadınıydı. Erken yaşta aşiretin tanrı kelamı olan yasalarıyla yüzleşir. Oramari derler onlara, sınırların insanları sınırlarla kuşatılmıştır. Çepeçevre sarınca sınırlar neye döner yüzlerini kadınlar, dağlara, yüceliklere buralarda yanan özgürlük ateşine. Jinda daha on dördüncü yaşına yeni yeni adım atarken duymuştu dağdakileri. Sümbül'ü belki de bunun için çok seviyordu. Nice çocukluk hayalleriyle süslemişti başını, tıpkı bir gelin gibi. Bir gün birileri, onun başını süslediklerinde ne olduğunu anlayamamıştı, bir evcilik oyunu muydu hayat? Ya da lanetli gerçekliğin yaşam tanımayan gerçekliği midir? Evlendiğinde daha on dört yaşındaydı Jinda yoldaş. On dördünde kaçırılarak zorla evliliğe maruz kalan Jinda yoldaş, geleceğin neler getireceğinden habersiz tanrı kelamına boyun eğer. Ancak küçük yürek isyanlara gebe büyür. İsyanına sürgünlük de eklenince, hangi topraktan geldiğini anlamaya çalışır. Bu nedenle Çadır Kente gelirken tüm efendi yasalarına rağmen örgütleme çalışmalara katılarak artık yaşamı solumaya başlar. Hem öğrenmeye başlar, hem de öğretmeye. Acımasız çelişkilerin yumağında ilerlerken kendini çalışmalara daha çok vermeye çalışır. Her gün kavga, dayak olmasına rağmen çalışmalardan geri kalmaz.

Tek bir kaygısı vardır o da Dılmal, daha küçük ve o olmadığında bakacak kimse yoktur. Dılmal, yani yürek evi demişti kızına, tüm yüreğini Dılmala ve onu da dağlara nakşedecekti…

Bir gün komiteler Jinda arkadaşın kızına süt vermediğini, kestiğini söyleyince çağırıp, kendisiyle konuştuk. Neden böyle bir yaklaşım gösterdiğini öğrenmek istedik; *"Ben onun da kendimi*

de alıştırıyorum" dedi. Neye diye sorduğumda, *"ben ayrılacağım, şimdiden başka sütleri emsin"* dedi. Neye, niçin ayrılacağını sorduğumda, Heval *"ben hep burada kalacak değilim ki, ben dağlara gideceğim, dağ gerillası olacağım"* dedi. Ve gece yarısına varan tartışmalarımızla bile ikna edemedik. Biz Dılmal dedikçe o da dağ, ülke dedi. İleride olabilir diyerek ertelemek istedik.

Çadır kentte katılım ve duruşuyla genç, yaşlı ve çocukların ilgisini, sevgisini kazanan biriydi. Her zaman onun çalıştığı semt, toplantılara en düzenli gelen semt olurdu. Uzun sırmalı iki örüğüyle çadır kenti dolaşırdı. Ne yağmur ne de kar hiç bir şey çalışmasından alıkoyamazdı onu. Akşamları kurumda buluşur tüm komiteler birlikte tartışırdık. Evine zorla ikna edip gönderirdik. Bir akşam gelmemişti normalde hiç yapmadığı bir şeydi, hepimiz biraz ona takıldık. Saatler gecenin on birine geliyordu ki, çıkıp geldi perişan bir halde. Evde yine kavga çıkmıştı, dayak yemişti, hem ağlıyordu, hem de *"ben kesinlikle gideceğim kalmayacağım"* diyordu. Sakinleştirmeye çalıştık, sırma saçlarını tarayıp örerken çirkin ve yalancı erkekliğin de bir gün aşılacağı sözünü de kattık bir bir örüğüne. Akşam gelip çağırdılar bırakmadık. Kaç gün yanımızda kaldı, çok tartıştık kalması için ama ikna edemedik, *"ben artık yaşayamam, ya gönderirsiniz ya da intihar ederim"* dedi. Boynuna taktığı çok sevdiği bir kırmızı kefiyesi vardı *"bak bak bununla asarım kendimi, ya gönderirsin ya da yarın cesedimle karşılarsın"* diyerek uzaklaşıp gitti. Dılmal daha iki buçuk yaşındaydı, kaygımız bir tek oydu. Genelin kaygısı da aşiret geniş bizi zorlar, çıkarmayalım, idi. Ama biz bunu karşımıza almaya hazırdık ancak Dılmal ne olacaktı! Zalim babaya bırakamazdık. Komitelerin bazıları biz bakarız deyince, karar alıp onu eğitime gönderdik. Acele etmemesini, eğitimden sonra kararını vermesi gerektiğini belirttik. Son çıkacakları gece Etruş'un fukaralığında, yürek zenginliğiyle bir gece hazırladık. Son konuşmasında, *"arkadaşlar beni gönderirken çok kaygılandılar, en çok kızım içindi, ancak ben bu hareketi, Önderliği, tanıdıktan sonra kalamazdım, bu yaşam beni her geçen gün boğuyordu, nefesi burada, sizlerle alıyorum. Dılmal he-*

pinizin kızı, sadece ben değil birçok ana ayrıldı kızından, belki bir gün buluşuruz dağlarda" diyerek hepimizi kılıç keskini sözleriyle derinden etkileyerek, gece içerisinde dağlara uzanan bir yıldız oldu.

Ertesi sabah kampta bir kalabalık hakimdi, herkes Jinda yoldaşın katılımını tartışıyordu. Jinda arkadaşın eşi akşama doğru kampa geldi, gelir gelmez YAJK kurumumuza baskın düzenledi. Sorun çıkarınca asayiş müdahale etti. Birkaç gün sonra kendisiyle konuşmaya gittik, çadırı bırakıp gitti. Birkaç gün sonra bize bir rapor yazdı, raporunda *"madem karımı götürdünüz o zaman bana başlık parasını verin, ben onun için bu kadar başlık parası vermişim. Siz de verin ben bir şey demiyorum"* Erkeğin tüm çirkefliğinin yansıdığı bu sözler bizi çok etkilemişti. Yaptığımız toplantılarda bu yaklaşımı mahkûm ederek, tavır belirledik.

Jinda yoldaşın katılımı bin yıllık gelenekleri yerle bir ettiği için, büyük bir etki yaratmıştı. Buna dönük tepkiler çoğaldıkça kadınlarımızın mücadelesi büyüyordu. Kadınlarımız her biri isyan parçası, bir kere bir ateş düşsün yüreğe, imkanı yok durduramazsın. Kadınlarımız acılardan süzülüp gelen yüreklerin türküsüyle resmederdi yaşamı. Jinda yoldaş bu yürekleri bilerek ilerledi. Yaşam olacaksa bir anlamı, bir değeri olmalıydı, bu temelde yola koyulan Jinda yoldaş uzun ve zorlu geçen mücadele sürecinde her zaman bunun bilinci ve çabasıyla yol aldı.

İlk katılım yeri Gare'ydi. Eğitime, yaşama katılımıyla gerilla yaşamı yoldaşlarla erken kaynaşır. Zeynep yoldaş (Gurbetelli Ersöz) yazdığı bir mektubunda, *"bu kız tam militanlaşacak bir kız"* diye söz etmişti. Onunla epey ilgilenmişti. Bu nedenle Jinda yoldaş ilk komutanı olan Zeynep yoldaştan çok etkilenmiş, yaşama katılım ve duruşunda da onu örnek almıştı. Behdinan'ın değişik alanlarında kalan Jinda yoldaş için Zagrosların farklı bir yeri vardı. Neden bu kadar bağlı kılar sevdiklerini kendine Zagros? Neden aşık ettirir? Çarçela salkımlarıyla bir kadının sırma saçları olur, eteklerinde büyüttüğü kır çiçekleriyle sevda tacı oluşturur başına, Cilo selama durur, her

zaman ki mağrurluğuyla ve Jinda'nın yüreğindeki asiliğe uzanır. Ve Avaşin bir kadının yüreği kadar derin ve nazlı akar. Derinliklerinde büyütür acılarını, acılardan sevdalarını, sevdasında kavgasını… Basya kadının yitik kalan özlemi gibi gizemli akar, durur. Bir kadın resmidir Zagros, köklerinde tanrıçaların bereketi, erdemi ve emeği vardır. Damarlardan gelen bu hayat kanıdır toprağına, suyuna her bir doruğuna anlam katan. Govende Leylaların özgürlük ateşi olur, Çiçeklerin, Sozdarların, Dilovanların, Hevidarların mekanı olur. Ana tanrıçanın soylu kızları olan Rojbinlerin, Berwarların zirveleşen yüreklerinin adı olur. Yürekten yüreğe akan bir sevda ve isyan seli olarak Jinda yoldaşın da yüreğindeki ateşin adı olur Zagros. Bu toprakların kızı bu yüceltilere dönük büyüdü, yaşadı ve savaştı.Bir intikam yemini olarak soylu insan gerçeğine bağlılığı her ortam ve koşulda esas aldı.

Yaşamı bu temelde ele alan Jinda yoldaş bulunduğu her ortamda özgürlük öğretisine bağlı kalarak bir katılımı gösterdi. Duruşunda sadeliği her zaman koruyarak Nucanların ilkeli bir takipçisi olarak ilerledi. Bu gerçeklik karşısında tek tek düşerken maskeler, gerçek tüm yalınlığı ve yakıcılığıyla kendini dışa vuruyordu. Anlamı yitiriyordu gerçek adına sunulan tüm sahtelikler. Ve yaşam yeniden sevdayla örülüyordu. Jinda yoldaş da ilmek ilmek dokurken yeni yaşamı, kendisinden de yola çıkarak yaşamsallaştırma mücadelesini süreklileştiren biriydi. Her kaldığı mekanda hesapsız katılımıyla ilkeli yaşamın ölçüsü oluyordu. .

En son katıldığı Şehit Beritan Kadın Akademisi'nde yeni paradigma temelinde kendisini daha da güçlendirmeyi esas alarak, bu zemini en özlü değerlendiren biri oldu. Uzun süre eğitim zemininde kalamayan Jinda yoldaş bunu hiçbir zaman bir gerekçeye dönüştürmeden her zaman örgütsel gereklilikler temelinde hareket etti. Hiç bir zaman kendi ihtiyaçlarını öne çıkarmadı,

örgütsel ihtiyaçları öncelikli ele aldı. Kendini davaya adayan bir militan olarak bireycilikten uzak durdu. Dava insanı olduktan sonra tüm bireycilikler anlamsızlığın sınırında aşılmayla yüz yüze kalır. Bu nedenle mücadelemizin en kritik süreçlerinde hiçbir şekilde bir ikircikliğe düşmeden zamana ve görevlerine yüklendi. Bir görev kadını olarak sorumluluklarının bilincindeydi. Eğitim zemininden ayrılırken bunu bir kez daha derinden hissederek katılım gösterdi. Xakurke yeni görev sahasıydı. Beritanların mekanıydı bunu bilerek yaklaştı. Bu mekanlarda özgürlüğü daha derinden duyumsayarak, soluyarak bir yaklaşım içinde oldu. Karma bölük komutanı olarak görevlendirildi. Katılımında eğitim yönü ağırlıktaydı. Kısa sürede katılımıyla arkadaş yapısında önemli bir etkilemeyi yarattı. Yaşamın tüm alanlarında yapısı ile birlikteydi. Alanda en moralli, disiplinli bir güç olarak bölüğü örnek gösterilirdi. Şüphesiz bunu, O'nun bu katılımından ve duruşundan kopuk ele alamayız. Her zaman bir militan olmanın gerekleri neyse o temelde yaklaşım gösteren Jinda yoldaş, yaşamsal öncülüğüyle yoldaşlarla olan yürek ve beyin bağını daha çok güçlendirdi.

Ölüm beklenmeyen bir konuk gibidir çoğu kez, beklenmedik bir konuk daha kanattı yüreklerimizi mavi düşlerin mekanı Kelaşin'de. Ölüm yokluksa bizde bunun adı ve yeri yoktur. Ölümleri öldüren bir gerçekliktir bizimkisi, yaşamın yeniden filizlendiği bir gerçeklik. Jinda adı gibi yaşam olacaktır, yaşam verecektir. Yaşamıyla da, beklenmedik gidişiyle de yaşam olacaktır bizde.

Kelaşin rüzgarları hafif ve derin eser, ağustosun sıcaklığında esen bir yel olur Jinda, hem de on dört Ağustos akşamında. Sözleşmişti Agitlerle, Erdallarla yol alınacaktı sonsuzluğa. Onların bir ardılı, yoldaşı olarak nasıl ki yaşadıysa, böyle anlamlı bir buluşmayı da yaratacaktı. Ağustosun kızıllığında Kelaşin'in benzeri görülmemiş kır bahçesinde açan en güzel kır çiçeği oldu. Ve yüreklerimizde açan binlerce kır çiçeği olarak yaşayacaktır Jinda yoldaş...

Bitimsiz sevgi ve özlemimizle...

Xakurke YJA STAR güçleri

Su kadar temiz yoldaşıma

"Şehitlerin gerçek sahipleri kendileridir, ama bizler ancak onların sağlam sözcüleri olduğumuz oranda, onların anısını yaşatma hakkına da kavuşmuş oluruz"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Seyithan AVAĞ**

Kod adı: **Rohat ERUH**

Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1983**

Katılım tarihi: **2005**

Şehadet tarihi ve yeri: **18 Ağustos 2006, Piranşehir**

Yaşananlar belleğin tozlu raflarında kalmamalıdırlar. Mücadelemizin gerçekliğinde yaşananlar her zaman anlatılıp yaşatılmalı, sürekli bir güce dönüştürülmeli. Olağanüstü bir yaşamdır sözkonusu olan. Yaşanan anılar, paylaşılan her dakika yaşamak ve mücadele için bir gerekçedir. Hele bir de paylaşılan özgürlük idealleri, bir halkın özgürlük özlemleri ve bunun savaşımıysa hiçbir zaman unutulmaz. Ki unutmak ihanettir, diyordu özgür insan.

Bu nedenle ölümsüzleşir bu idealler uğrunda yaşayan ve emek veren her insan. Her şehadete ulaşan yoldaş, bu amaca doğru yol alan, özgür yaşama ulaşandır. İsimleri belki bilinmez, belki çoğu tanınmaz herkes tarafından, ama bizlere düşen onları anlatmak dilimizin vardığınca. Onların bizlere bıraktığı mücadeleyi yaşatmak, değerleriyle yaşayıp onları ölümsüz kılmaktır.

Evet Rohat yoldaş seni bu anlamda yaşatabilmek için sarılıyoruz kağıt, kaleme. Seni biraz daha anlatabilmek, yaşadıklarımızı paylaşabilmek için yeniden dönüyoruz belleğimizde asılı kalan 'sen'li karelere. Her karede sevgi dolu bir paylaşım, her karede ayrı bir yaşam dilimi. 'Dipdiri bir yaşamı sığdırabilir miyim cansız bir kağıda' diye düşünüyorum ama en azından senin bir yönünü anlatabilecek bir kareyi resmedebilirim belki.

Suya baktığımda her zaman şeffaflığına hayran kalmışımdır, büyülemiştir beni. Gizlemez hiçbir şeyi. İçindeki her şeyi sana anlatır. Aynı zamanda bir ayna gibi kendini de gösterir sana, kendini de daha iyi tanırsın suya baktıkça. Eğer onun özelliklerin tanımazsan ve bakmasını bilmezsen kırık gösterir sana her şeyi. İşte o yüzden bakmayı iyi bilmek gerekir. Hele bir de coşkuyla akıyorsa, seni biraz daha akıtır kendine. İşte

ben de seni bir suya benzetiyorum. Su gibi zelaldin. Her şeyinle dupduru, ve çoşkuyla akan. Bakmayı bilenlerler ancak görürdü bu duruluğun içindeki güzellikleri. Sen de bakmasını bilenlerle ancak paylaşırdın o derinliklerini. Senin karşında herkes duru sudaki yansıma gibi kendini de daha iyi görürdü. Sen belki farkında değildin ama sendeki o duruluk kaşındakini de kendisiyle yüzleştirirdi. O saflık ve temizlikte en ufak bir bulanıklık, bir leke hemen göze çarpardı.

Seni anlamak bir çocuğun tebessümünün masumiyetini ve güzeliğini anlamak gibidir. Ya da seni anlamak, saflıkla yoğrulmuş bir yüreği hissetmektir derinden. Seni anlamak yaşamı anlamaktır. Çünkü yaşam sende sonsuz sevgiye dönüşüyor ve yayılıyordu her bir yüreğe. Paylaşım sevgiyle, yoldaşlıkla ve içtenlikle sende gerçek anlamına kavuşuyordu. Bu nedenle seni anlatmak zor oluyor. Seni anlatmak kadar seni yaşamak seni yazmak da zor.

Yaşamı, çevrendekileri öylesine derinden hissediyordun ki yoldaşlık bu yüzden sende daha bir anlam buluyordu. Yoldaşın incindiğinde acısını ilk sen hissediyordun, yaralandığında sen de acı çekiyordun. Yoldaşlıktaki duyarlılığın sevgiyi büyütüyor ve herkesi saran sevgi seline dönüşüyordu .

Amacım bir nebze olsun seni yaşamak ve yaşatmak. Bunu da ancak yarım kalmış hayallerini yaşanılır kılıp tamamlamakla yapabilirim, bunu da biliyorum. Ve seni yaşamak senin mücadelene daha fazla sarılmaktır ve arkanda bıraktığın izde ilerlemektir sana doğru. Seni yaşamak ve sana doğru ilerlemek senin gibi paylaşmaktır. Yaşanılanların, paylaşılanların öğrettikleriyle doğru bir mücadele yürüterek kişiliğimde ve yaşamımda da seni ölümsüz kılabilirim ancak.

Senin bizlerle paylaştığın inancın ve kararlılığının ışığında geride bıraktığın mücadele ve hayallerine sahip çıkacağımızın sözünü veriyoruz. Senin içindeki o berrak coşku selini kendimizde de yaratarak daha da büyüteceğimiz belirtiyor seni sonsuz sevgilerimizle selamlıyoruz.

Mücadele arkadaşları

Göçmen

gittiler göçmen kuş sürüleri gibi
oradan buraya savrularak
uçtular gökyüzünde
solgun bir buluttan
yağmur tanecikleriyle
gittiler yüreklerinin
bilinmezliklerini geçerek
yürüdüler gecelerce
yürüdüler günlerce
yolcularıydılar güneş sabahlarının
küçük küçük ömürlerinde
yıllara
çağlara yürüdüler
kimileri daha çocuk yaşta
basamaklarına gençliğin
bir yumruk
bir yürek sancısında
sınanmıştı gönülleri
patikaları
ve uçurumsu yollardan
gittiler bilinmeyen
uzaklara doğru…

Selam olsun ağustos sıcağında gözlerinde şimşek çakanlara

"Bu savaş halk savaşıdır. Halkımızın kendisini mutlak yenileme ve özgürleştirme savaşıdır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Şervan NERGİZ**
Kod adı: **Şervan MURAT**
Doğum yeri ve tarihi: **Amed-Lice, 1989**
Katılım tarihi: **2004, Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **18 Ağustos 2006, Piranşehir**

Düş yangını

Karşımda başı karlı şeytanlar
altımda deli divane Peri
yollar bizimle yürüyordu
yüreğim deli, kanlı topraktı bastığım
düşümde özgürlük ülkesiydi
ve bu kuşlar neyi söylüyordu gönlünce
yaşam çığlığı mı kulaklarımızda
çoban kavalı mı duymadığımız
onun sevdasına has, halis bir ses mi
Kox'u düşlemek kuralsızca
anlam yüklemek ürkek bakışlara
gerilerden taa gerilerden

bir resim çizmek
bin yaban sevda olsaydı bu yürekte
vurulur düşerdi bir kız
ölüm de vazgeçerdi ölümlülüğünden
çünkü doyumsuzdur Peri, alır götürür
versen yetmiş iki canı götürür,
inan dolar seyrin gözleri, ağlamaz
bir kuş konsa şu incecik dallara
dayanamaz kırılırdı dal
gece ayaz
sular buz
dudaklar suskun

gözler ateş gibiydi
dokunsalar yani
su serpmek yetmezdi
güneş henüz semadaydı
bir ürperti sarmıştı havayı
akşam telaşı basarken zamanı
sussaydık, duymasaydık
kaçsaydık kendimizden
bir mezar karanlığı olurdu gece
oysa biz yıldızlarla koyun koyunaydık
mümkündür ki çekip güneşi
garbın ufkundan
alabilirsin gecenin gözlerine

utanırdı ağırlaşmış bulutlar
sabah güneşin izine takılır gelirdi
bir köy enkazından hayaller kurarsın
Dinik yaşam kokar birden
umut tüter yıkık bacalarda
ve çift sürer tarlasında adam
ezgileştirir ninnilerini kadın
çocuk şeker satıcısını tanımayacaktır
çünkü
her beklediğinde postallar iner toprağa
incinirdi çocuğun hayalleri
ağlasa çocuk, ağlamak da yasaktı
artık sular çözülmeyecektir
güneşle birlikte
sevdasını nakışına işlemeyecektir gelin
pazarlıksız süt emmek yoktur bebeğe
tarladaki adamın ellerindeki
acı tohumlarıdır

atıp toprağa büyütür gözyaşlarıyla
bir vakit olur biter düş
ama yaşanmış ve yaşanacaktır

umut ekip geçmişe
yeşertiyorduk ve dönüyorduk şimdilere
kuşlar uçuyordu dedim
kuşlar uçsunlar suçun olmadığı
düşün gerçek olduğu bir yerlere
ben de olmalıyım o yerlerde

Selamlama

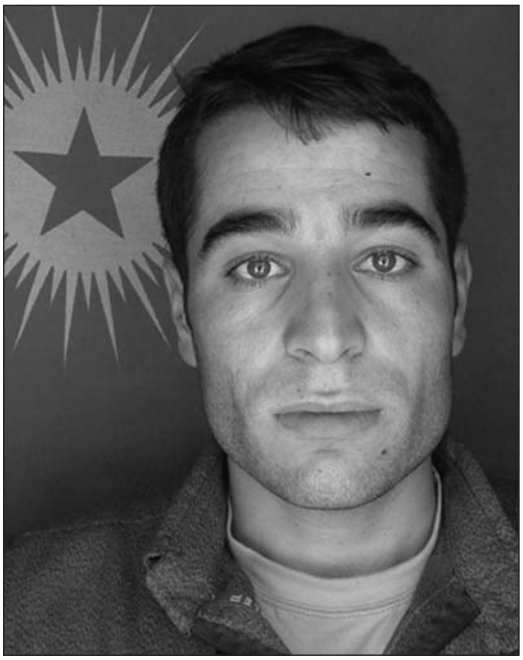
Ölümden değil korkumuz,
utanç içinde kalmaktır.
Başı dik ülke topraklarında
yürüyenlere selam olsun.
Selam olsun ağustos sıcağında
gözlerinde şimşek çakanlara.
Dizlere kadar çekilmiş
yün çoraplarında
Filistin parkelerinde
ve sevgi saçan silahlarında
öfke ile soluyan
özgürlük müjdecilerine
dik alınlara selam olsun.
Ve sözü çiğneyenlere
bir mısra bile dökemeyenlere
lanet olsun
lanet olsun...

Şehit MÊRXAS

ÖZGÜRLÜK GÜLÜ YOLDAŞIMA

"Bireysel endişe, çıkar düşünülemez, can gerçekte halkındır, Partinindir ve onunla birleşen binlere varan çok büyük kahramanca direnen şehitlerimizindir"

Rêber Apo

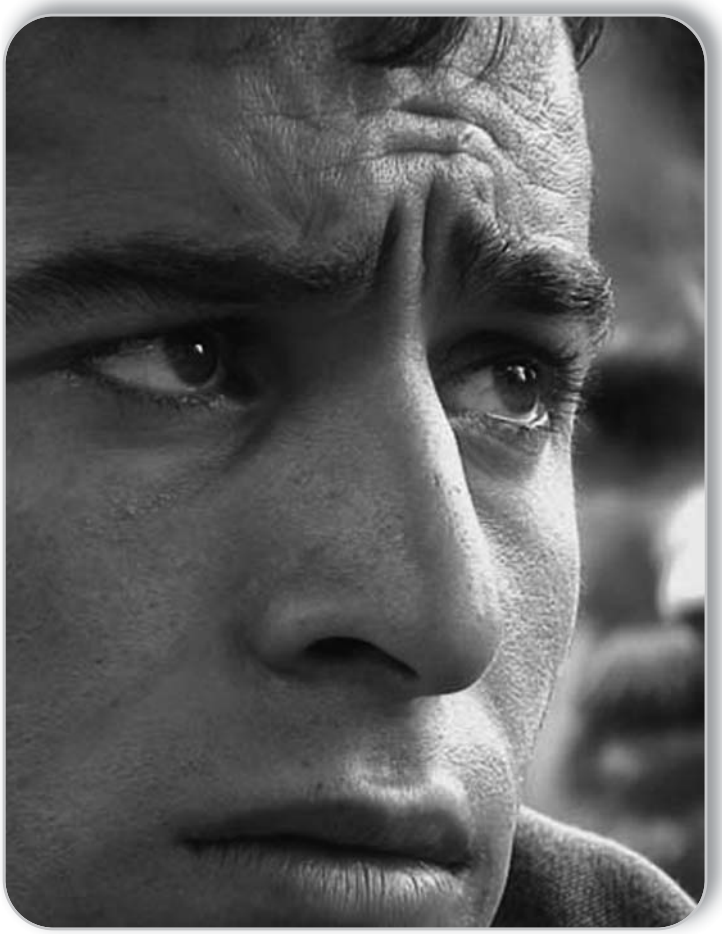
Adı, soyadı: **Selman TUNÇ**
Kod adı: **Kemal**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyadin-Ağrı, 1982**
Katılım tarihi: **2000, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ağustos 2006, Çengel dağı-Koçgiri**

PKK bir şehitler partisidir der Yüce İnsan. Her gün bu kervana katılan nice kahramanlarımız oluyor. Dünümüzü ve geleceğimizi tanımak, kendimizi bu kutsallıklar denizinde arındırmak için yaşamlarıyla tarih yaratan bu güzel ve yiğit insanlarımızı tanımak gerekiyor. Tanımanın en şanlı ifadesi onlarla yaşamaktan geçiyor. Kimilerimiz birebir onlarla yaşamış ve onların ruhuyla, öğrettikleriyle gelişip serpilmişiz, kimilerimiz de onları büyük anlama ve hissetme yoluyla tanımışızdır. Bir damla su, susuz topraklar için neyse PKK'deki yoldaşlık da öylesi bir anlama sahiptir. Mahir yoldaş diyor ki *"bir damla yoldaş sıcaklığı bütün dertlere devadır."* İnsanı arayışlara yöneltir bu cümlede söylenenler. Bu kelimelerdeki anlamı ve de hissedişi hangi kalem yazabilir, hangi söz ifade edebilir diye düşündürtüyor insanı... PKK'yi PKK yapan en önemli gerçeklerden biri, insana değer vermesi, onun gücüne inanmasıdır. Değer olgusu hep emekle yaratılmıştır. Yüreği ve beyniyle tüm ruhunu katarak, emeklerle büyük bir özgürlük düzeyi açığa çıkmıştır. Şehit yoldaşlarımızı unutulmaz kılan da yaşama, insana verdikleri emekten, değer ve saygıdandır. Yoksa sıradan yaşamanın insanı unutulmaz kılması PKK'de görülmemiştir. Kanını, canını bu mücadeleye veren her yoldaşın bu anlamda bir romanı vardır. Kimilerinin yazılmış, kimilerininki de yazılmayı bekliyor. Şunu belirtmek gerekiyor ki bu romanlar mutlaka yazılacaktır.

Kemal yoldaşı da bu temelde yazmak gerekiyor. O da yaşadıklarıyla, duruşuyla tarihe kendi renginde bir iz bıraktı. Yaşadığı süre boyunca bir kelebeğin yaşama hızında canlılığı ve heyecanında yaşayarak kendisini PKK'nin tarihine nakış nakış işledi. Katılımında en çok göze çarpan özelliği, her işe hesapsızca katılımı ve yüzünde hiç eksik olmayan moral gülüşleriydi. Bu katılımından

dolayı arkadaşlar kendi aralarında komünist Kemal diye takılır, onu anarlardı. Emeğe büyük bir bağlılığı vardı. Yaşamı emekle yoğurur, kişiliğini de bu emekle yaratmaya çalışırdı. Yaş olarak çok genç olmasına rağmen katılımında, yaklaşımlarında rasgele değildi. Yoldaşların yaklaşımı ve yaşamı büyük bir ciddiyetle ele alırdı. Bir şeyleri öğrenmede girişken ve sıcakkanlıydı. Bu konuda sabırsızlığı ve gözükaralığı eleştirilse de, o hiçbir zaman kendini geriye çekmezdi. Hesapsızlık ruhunun derinliklerinden gelen bir özdü onda.

Kemal arkadaşın arayışlarını, yaşamdaki hareketliliğini bir kelebeğin yaşam serüvenine benzetebiliriz. Kelebeklerin yedi günlük ömürleri vardır ve bundandır ki doğa ana onlara her saniyelerini yoğun yoğun, doyasıya yaşama heyecanı ve her tarafı bu hızla keşfetmeyi yeteneğini, doğa ve evren içinde bilinmez kuytulardaki güzelliklerin bilgisini bahşetmiştir. Bazen ateşin sırrına varmak için ateşin yakıcılığına dalmaktan çekinmezler. O kısacık ömürlerini hakikatın sırrına varmak için feda etmekten sakınmazlar. Bu yüzden "zaman altın değerindedir" diye bir söz vardır ya işte bu serüvendeki gerçeklerle bütünleşiyor. Bu kelebekler yana yana, döne döne bu anlam zamanı içinde kendilerini yaratır ve doğanın ahengine katılırlar. İnsanın güzellikleri yaratmanın arayışlarıyla dolu yaşamını da bu serüvene benzetebiliriz. Kemal yoldaşın yaşama olan bağlılığı, arayışları da, yine yüzünden hiç eksik olmayan bahar gülüşleri de bu kelebeklerin heyecan dolu öyküleri gibidir. Yine ateşin sırrını keşfedişleri insanı büyük düşüncelere götürür. Doğa ananın bağrında yaşayan canlılar olarak diğer kardeşlerimizle ne kadar da ortak yönlerimiz var. Kemal yoldaşın şehadeti de, ateş çemberinde büyük bir direnişle, ateşin sırrını keşfeme uğruna kendini feda etmesiydi. Zorluklar karşısındaki iradesini bir kez daha tarihimizin direniş destanına kattı. O ihanetin çirkin oyunlarını düşmanın suratına bir kez daha vurdu. Ve o güzel ve sade insan, yoldaşlarının yüreğinde taht kuran kızıl gülümüz, şimdi anılarıyla hep ondan bir parçayla yana yana, döne döne özgürlük bahçesinde çoğalan güllerde yaşatır ve güneşin sıcaklığında kızıllaşır.

Direnişleriyle yaşam anlayışlarıyla destanlar yaratan bu yoldaşlarımızın anıları önünde saygıyla eğiliyor, bizi biz eden Önder Apo ile olan sözleşmemizi daha da güçlendirerek bu yoldaşların anılarına mutlaka cevap olma sözümüzü yineliyoruz.

Silah arkadaşları

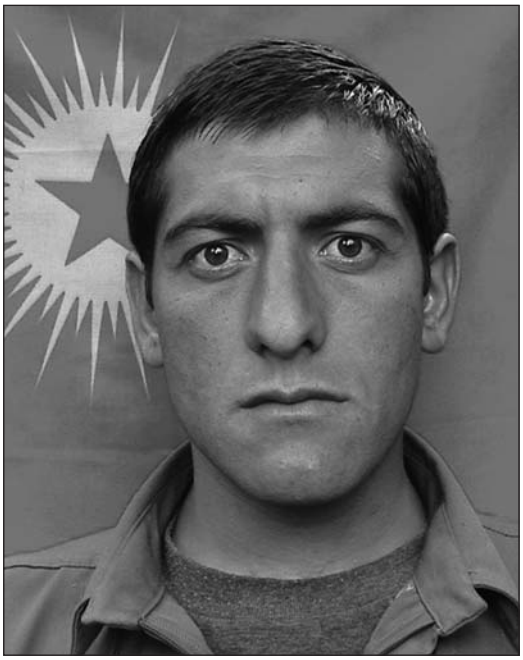
Büyük Umutlarım Var

Küçük dünyam büyüdükçe
dağlar yıkılacak diyorum
yollar kavuşacak sonunda
dostlarımın teninde soluklanacağım
yaşadıklarımı şiir güzelliğinde
anılarımı şafak tazeliğinde anlatacağım
büyük düşlerim var
gerçekle iç içe oldukça
en acısını, en zorunu gördükçe yaşamın
kanım iki kez dolaşacak damarlarımda
bir benim için,
bir de yüreğimdeki portreler için
eskiyip gitmesinler
sararıp solmasınlar diye
ve başarmanın hazzına bürünecek
Ferhat'ın gözleri
Şirin, bekleyişinin sonunda bahtiyar
insanlar secdeye duracak
emek denen tanrı önünde
barış yağmurları yağarken kucak kucak
iklimi aydınlık, günü güzellik, anı sadelik
bir de, Güneşi kalıcı kılmak için
ısıtmak için tüm insanları
söküp atmak için çürümüş yanları
yine düşeceğiz yollara
kan izlerini, çiçek tozlarıyla temizleyeceğiz
gecenin bir vakti kapı çalındığında
kim olduğundan emin açacağız
köylerimizden taze tandır ekmeğinin
kokusu yayılacak
duman ve yanık kokusunu unutturacak
bir de çocuklar
çocuklar çocuk olmalı, başka bir şey değil
saklambaçla saklamalı kirlenmemiş insanı
salıncakla ihanetleri sallayıp fırlatmalı
çok yakınımda şimdi
mavi giyinmiş yumurcaklar
koşuyorlar yeşilliklerde
ve beyaz güvercinler uçuyor
minik ellerinden
evet, herkes mavi giyinmeli
çünkü mavi
umut demektir

Özgürlüğe tutkun yoldaş

"Şehitlerimizin geleneğine bağlı kalmanın bir gereği olarak, her şart altında, her zaman ve her aşamada üstün bir morali kendimizde gerçekleştirmeliyiz"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **İzettin YAZICI**
Kod adı: **Pılıng**
Doğum yeri ve tarihi: **Özalp-Van, 1982**
Katılım tarihi: **2000, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Ağustos 2006, Çengel dağı-Koçgiri**

Özgürlük militanları olarak şehitlerimize doğru anlamlarla yaklaşmak, yaşamın her anında, paylaşımlarımızda, mücadelemizde onları yaşatmak; onların duruşlarını duruşlarımızla geleceğin zaferine taşımakla mümkündür.

Şehitler karşısında duygularımızı dile getirip paylaşmak büyük bir görev ve onurdur. Fakat anlatımda eksik kalınacak gibi bir duyguya kapılmamak da mümkün değil. Ancak onları anlatmamak, başka insanlarla paylaşmamak da çok büyük bir eksiklik olacaktır. Onları yaşatmak da ancak onun o temiz yürekliliklerini, yiğitliklerini ve kahramanlıklarını tarihe maletmekle mümkün olcaktır. Hem onları anlatmak hem de onların bize devrettiği mücadele bayrağını zafere taşımak boynumuzun borcudur.

Anlatmaya ve paylaşmaya çalışacağımız, Şehit Pılıng yoldaş 1999 yılında çok genç bir yaşta parti saflarına katılır. O genç yüreğinin özgürlüğe tutkunluğu erkenden göze çarpar. Özgür dağlardaki duruşu, fedakarlığı, cesareti ve kararlılığı sayesinde kısa zamanda tanıyan herkes tarafından sevilir ve ortamda çekim merkezi olur. Eğitimlerde kısa sürede ciddi gelişme kaydeder. Kendini hem ideolojik olarak hem de gerilla alanında geliştirmeyi esas alır. Kuzey Kürdistan'a yapılan düzenlemelerle birlikte Dersim alanına geçer. Zorlu bir pratik saha olan Dersim'de de fedakarlığı, mücadele azmi ve savaşçılığıyla ve cesaretiyle birçok yoldaşı derinden etkiler. Kısa zamanda yoldaşların güvenini ve saygısını kazanır. Yaşamda ki ölçülülüğü ve iradesi onu saygın duruşun sahibi kılmıştır. Zorlu bir alan olan Derism'de kalmakla da yetinmez, yeni bir açılım sahası olan Koçgiri'ye hazırlanan grupta yerini alır. Burası da gerillanın tutunmakta zorlandığı, tehlikeli ve zorlukları çok olan bir

alandır. Burada faaliyet yürütmek, gerilla üslenmesi için hazırlık yapmak oldukça büyük bir irade ve çaba gerektirmektedir. Pılıng arkadaş bu zorlukların bilinciyle bu görev için de en öne atılır. Fakat savaşın acı bir gerçeği olarak erken gelen bir talihsizilik Pılıng arakdaşın bu alanda kendi yeteneklerini ortaya koymasına fırsat tanımaz

Koçgiri'de düşmanın attığı pusuda şehit düşerek, şehitler kervanına katılır. Şehadeti tüm yoldaşları derinden sarsmıştır. Her kayıp gibi erken ve ağır bir kayıptı. O'nun o genç yaşında sağladığı gelişme; duruşu, kararlığı ve cesareti O'nu tanıyan her arkadaşta mücadeleye olan inanç ve kararlılığı güçlendirmiştir.

Şimdi seni düşünüyoruz yoldaş, seninle uzun uzadıya birlikte kalamamanın hüznünü yaşıyoruz. sonra anılara dönerek bir arkadaştan dinliyoruz seni: Şehit Gulan arkadaşın komutasındaki Şehit Amed Taburu'ndayken, eğitimde Önderliğin savunmalarının işlendiği bir gün, komisyonun savunmada kapitalizme ilişkin değerlendirmeleri sonrasında söz hakkını arkadaş yapısına bırakmasıyla birlikte Pılıng arkadaş söz hakkı isteyip kapitalizme ilişkin yaptığı değerlendirmede şu örneği verir; *"Kapitalizm o kadar gelişmiş ki, teknikle artık yumurta bile yapabiliyorlar."* Bu söz üzerine tüm arkadaşların kahkahalarıyla oluşan ortamda eğitime ara verilmek zorunda kalınır. Tekrar o anı yaşayarak, o anın kıymetini biliyoruz ama bu kez kahkaha atamıyoruz, buruk bir gülümseyiş beliriyor yüzlerde, hüzünleniyoruz.

O dağların asi ve zorlu yolculuğunda tutkunu olduğun özgürlüğe kavuşabilmek ve özgürce yaşama yol almak için canını tereddütsüz kahramanca ortaya koymuş bir gerçeksin şimdi. Seni her andığımızda karşımızdaymışsın gibi o coşkulu gülümsemenle canlanıyorsun gözelerimizin önünde. Duruşunla, insana güven veren yanınla, ruhun ruhumuza karışıp bizde 'seni' canlandırıyor. Seninle olduğu gibi tüm şehitlerimizle anlam kazandırarak daha da büyüttük gelecek için verdiğimiz sözleri.

Bu anlamda gösterdiğin fedakarlığı ve cesareti tüm yüreğimizle selamlıyor, Önderliğimizle, şehitlerimizle ve seninle özgür geleceğe yola devam etmenin sözünü yineliyoruz.

Silah arkadaşları

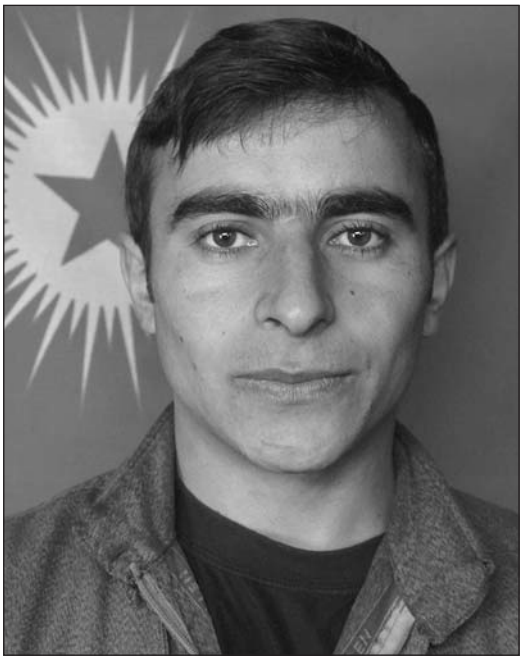
Zemheri Günler

Zemheri bir hükümranlıktı hayat
her dem sessiz ve soluk tükenişlere gebe
Yollar bitimsiz
ve uçurumdu bütün son duraklar...
Şafaklar al kanımızla kızıllaşıyor
Acılarımızda sislere gömülüyor ufuklar
Bedenim irkiliyor, benliğim param parça
Tarifsiz bir ürpertiyle sarsılıyorum
Bu coğrafyanın tüm kutsal heyecanlarında
Maviliklere kanat açarken dahi
Bir an olsun bile bahtiyarım diyemeden
Şimdi toprak olan bir dağ kızının
çığlığı yankılanıyor kulaklarımda
"ölüleri çoğalıyor halkımın" diyor
üşüyorum...

PKK'nin gençlik ruhu ROJHAT

"Şehitlerimizin anısı sürekli yanan bir meşaledir ve onlar eylemimizin gerçek komutanlarıdır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Kenan ÇAM**
Kod adı: **Rojhat AVAŞİN**
Doğum yeri ve tarihi: **Sarıkamış Kars, 1982**
Katılım tarihi: **2005, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ağustos 2006, Çukurca**

PKK bir gençlik örgütüdür. İlk grup aşamasından bugüne kadar sürekli olarak gençlerin dinamik ve akışkan katılımı üzerinden gelişim sağlamıştır. Gençlik ruhu hiçbir zaman teslim alınamamıştır. Bu ruh bu gün de eski güzelliklerinden, ilkelerinden hiçbir taviz vermeden ilerlemektedir. Gençlik, delidoluluk, yiğitlik ve kafasına her koyduğunu başarabilme gücünü gösterebilmektir. PKK de genç kalanların örgütüdür. Gençlik kavramı kişinin yaşıyla belirlenemez. Çünkü gençlik ruhsal bir olaydır. Hareketimiz, halkımız bugünlere gelebilmişse bunu şehitlerimize borçludur. Kendini genç yaşına rağmen feda edenleredir borcumuz. Sistemin yarattığı kişiliği yenerek kendini aşanlara, gerçek PKK'lileredir.

Neden mi PKK'den başladım. Çünkü Rojhat arkadaşın en büyük hayali iyi bir PKK'li olabilmeyi başarabilmekti. 2005 yılının sonbaharında harekete katılan Rojhat arkadaş Karslı, maddi durumu oldukça iyi bir aile içerisinden gelmekteydi. Buna rağmen oldukça mütevazi, emekçi, fedakâr, arkadaşlarla çok çabuk bütünleşen gelişkin, özlü bir anlayış düzeyine sahipti. Rojhat arkadaşın olduğu yerde moral, coşku, heyecan ve kabına sığmazlık vardı. Şaka yapar herkese takılır, taklitler yapar, şarkılar söyleyerek arkadaşları pozitif enerjisinin etkisi altına alırdı. Oldukça yetenekli olan Rojhat arkadaşın on parmağında on hüner vardı demek yerinde olur. Önüne konulan her işi mutlaka başarıyla yerine getirirdi. O'nun yaşama katılımı, emekçiliği, mütevazılığı yeni olmasına rağmen O'nu yaşamda vazgeçilmez kılıyordu. Rojhat arkadaş her yönüyle PKK'lileşme savaşımını kendi kişiliğinde güçlü bir biçimde yürütüyordu. Nasıl yaşamalı çözümlemesi Onun yanından ayırmadığı yaşam manifestosu olmuştu. Sürekli bu kitabı

okuyor, notlar alıyor ve en ince ayrıntılarına kadar inceliyor, sorular soruyordu. Rojhat arkadaş militanlaşmanın yolunun toplumsal cinsiyetçiliğin aşılmasından ve özgürleşmekden geçtiğinin bilincine çok çabuk varmıştı. Hareket içerisinde özgür gelişimi yaratmak ve Önderliğe layık Apocu bir militan olmayı başarmak için kadına yaklaşımını derinlikli ele alıyordu. Zınarin arkadaşın güncesini okuduğunda hiç çekinmeden Zınarin arkadaşta kendi çelişkilerine ve kendi kişiliğine benzer yanlar bulduğunu anlatıyordu. Bir erkek militan olarak kendi egemenlikli yanlarını ele alıyor çocukluğundan ablalarıyla olan ilişkilerine kadar kendisini sorguluyor kendini anlamaya çalışıyordu.

Yeni savaşçılar devresinde eğitim gördükten sonra kendini özel kuvvet çalışmalarına önermiş bu da olmazsa pratikte kendini güçlendirebileceği Zagros alanına gitmek istemişti. Bir devre eğitim gördükten sonra Zagros alanına geçen Rojhat arkadaş, pratikteki özlü katılımıyla arkadaşların gönlünde kısa sürede yer edindi. Rojhat arkadaş için her çalışma önemliydi ve herkes tüm benliğiyle çalışmalara katılmalıydı. Şehitlikte çalışmaya başlayan bölük içerisinde yer alan Rojhat arkadaş, ağaç sorumlusu olmuştu. Tam yetmiş iki ağaç dikmiş, sürekli olarak ağaçlarıyla ilgileniyor, ağaçlara gözü gibi bakıyordu. Ağaçları onun her şeyi olmuştu. Çalışmalara kendini gücünün tüm sınırlarını zorlayarak katılan Rojhat arkadaşın elleri çalışmaktan nasır bağlamış, beli ise ağır taşları kaldırmaktan incinmişti. Ama o yine de bu elleriyle çalışıyor ve elinde oluşan nasırları büyük bir gururla herkese gösteriyordu. O devrim için çalışmaktan, ter dökmekten zevk alıyordu. Onun için çalışmak zorunluluk ya da yük değildi. Moralle ve tüm benliğinle katılınması, heyecanla içine girilmesi gereken çalışmalardı. Kısa bir süre için toplantı amaçlı bölük şehitlikten ayrılınca bundan en fazla etkilenen Rojhat arkadaş olmuştu sürekli olarak ağaçlarının yalnız kaldığından, ağaçlarıyla şimdi kimsenin konuşmadığından ve sulamadığından söz edip duruyor, biran önce tekrar bölük yerine gitmek istiyordu. Yaşam karşısında gösterdiği bu duyarlılık örgüt içerisinde yaşanan her türden yaklaşıma karşı da aynı biçimde açığa çıkıyordu. Yaşanan tüm tavır ve davranışları özgürlük çizgisi karşısında sorguluyor kişilerin kendilerinde ne kadar bunları yaşamsallaştırıp yaşamsallaştırmadığını anlamaya çalışıyor ve gördüğü ufak bir hatayı dahi kabul etmiyor radikal bir biçimde eleştiriyordu. Bu yüzden yeni katılmasına rağmen

örgüt dışı anlayış ve eğilimlere sahip olan kişilikler Rojhat arkadaştan çekiniyorlardı. Rojhat arkadaşın özgürlük ideolojisini anlama düzeyi ve bu ideoloji için savaşma cesareti örnek teşkil ediyordu.

Düşmanla doyasıya savaşmak ve her zaman en ön saflarda yer almak isteyen Rojhat arkadaşın bu istemi yarım kaldı. Ancak kendisi bu istemi gerçekleştirmek için elinden gelenin ötesinde bir çaba harcadı. Her zaman için kendisini her yönüyle geliştirme istemine göre yaşamda kendini planlıyordu. İdeolojik olarak kendini eğitme ve derinleştirme gücüne sahipti. Ancak o kendinde tek yönlü bir gelişimi kabul etmiyordu, hareket içerisinde yarım yamalak yürümek onun karakterine göre değildi. Bir iş yapılacaksa en iyisi yapılmalıydı. Militanlık da olacaksa ilk grup dönemindeki arkadaşlarınki gibi yapılmalıydı. Şehit arkadaşların kişilikleri üzerine yoğunlaşan Rojhat arkadaş her arkadaşın farklı bir özelliğini kendinde yaratmaya çalışıyordu. Ve yoğunlaşmaları sonucunda o süreçte yapılan eylemlerde ve keşif çalışmalarında yer almak için ısrarla kendisini dayattı. Bu tür çalışmalarda yer almamasının nedeni yeni olmasıyken, o bunu kendisine bir yaklaşım olarak ele alıyor ve morali üzerinde etkide bulunuyordu. Bunun üzerine arkadaşlar yapılan son eylem keşfine Rojhat arkadaşı da kattılar. Keşif yerine giden arkadaşlar Rojhat arkadaşın merakı karşısında onunla tartışırlar, daha sabırlı yaklaşması gerektiğini söylerler. Ama o askerleri görmek için sabırsızlanır. Bunun için dürbünü de eline alarak düşmanı daha iyi görebileceği bir yere çıkar. Ancak daha önce arkadaşların döşediği çekmeli mayın patlar. Düşman arkadaşların bulunduğu tepeyi yoğun obüs ve havan atışına tutar. Burada, gelen bir parçayla yaralanan Rojhat arkadaş arkadaşlara yarasının ağır olmadığını diğer yaralı arkadaşla ilgilenmelerini söyler. Arkadaşlara moral vermeye çalışır. Arkadaşlar da bu biçimiyle noktadaki arkadaşlara tekmil verirler. Ancak on dakika sonra Rojhat arkadaş şehit düşer. Bir sonbahar günü aramıza katılan Rojhat arkadaş sonbaharın başladığı günlerde aramızdan sararan bir yaprak gibi ayrılır ve toprağa karışır.

Ağız dolusu gülüşüyle, yerinde duramayan cıva gibi hareketliliğiyle, bitmek tükenmek bilmeyen afacan, meraklı sorularıyla, elinde küreği ağaçlarının etrafını temizleyen, hortumuyla su veren ve yüreğiyle bu harekete bağlanan Rojhat arkadaş, kendisini tanıyan tanımayan herkesin yüreğini yaralayarak aramızdan ayrıldı. Rojhat örgüt içerisinde birçok gelişmeyi yaratabilecek, ağır sorumluluklar üstlenebilecek, devrimcileşmeye açık yanları olan bir arkadaştı. O kadar canlıydı ki ona ölümü yakıştıramıyorum.

Bölüğümüzün lojistikçisi olan Rojhat arkadaşın tüm yoğunlaşması yaşama bir düzen verme üzerine olmuştu. Bu görevi yaparken arkadaşları çok iyi tanıdığını kimin değerlere nasıl yaklaştığını daha iyi görebildiğini bunun kişilikleri tanıması açısından temel bir ölçü olduğunu belirtiyordu. Ayakkabısı iyice yırtılmadan ayakkabı isteyen, günlük görevlere yüzeysel yaklaşan, yemek döken arkadaşlara öfkeleniyor ve neredeyse tüm gününü bu tür yaklaşımlar içerisine giren arkadaşlarla tartışarak geçiriyordu. Bölüğümüzün ilk toplantısında arkadaşların tüm yaklaşımlarını en ince ayrıntılarına kadar değerlendirip özgürlük çizgisi karşısında ne anlam ifade ettiğini derinlikli bir biçimde değerlendirip yorumladı.

Rojhat bu bölükte olduğu sürece sırtımız yere gelmez diye düşünürdük. Rojhat katılımıyla özgürlük çizgisinin koruyucusu olacağının güvenini veriyordu. Onun olduğu yerde örgütün sırtı sağlamdı. Onu farklı kılan iki kelime de öğrense bunu hemen yaşamında bir davranış biçimine dönüştürmesiydi. Bildikleri onda söz olarak kalmadığı edindiği bilgi eyleme dönüştüğü için günden güne militanlaşıyordu. Böyle bir arkadaşla aynı bölükte yaşamak bizleri onure ediyordu. Başarma istemi ve iddiası oldukça güçlü olan Rojhat arkadaş başarısızlığı asla kabul etmiyordu. En çok zoruna

giden ise Alişer arkadaşla satranç oynadığında sürekli yenilmesiydi. Ve her yenilgisinden sonra bölükteki diğer arkadaşlarla satranç oynayıp kendini Alişer arkadaşla yapacağı bir sonraki maça hazırlıyordu.

Hareket içerisinde kısa bir süre kalmasına rağmen bu kısa sürenin her anına çok anlam vererek yaşadığından dolu dolu yaşadı. Bu kısa ömrüne çok büyük güzellikler sığdırmayı başardı. Yaşama ve sevgiye olan eğilimi çok güçlü olduğundan onun artık yaşamadığını söyleyemiyorum. İnanıyorum ki şimdi bir yerlerden bizlere bakıyor. Ve PKK'lileşmekten onur duyuyor. Rojhat arkadaş PKK'liliğin kişinin özgürlük hareketi içerisinde geçirdiği yıllarla ölçülemeyeceğinin kanıtı oldu. O geçirdiği kısa süreye rağmen PKK'lileşmeyi başardı. Rojhat arkadaş yeni dönemde PKK'nin gençlik ruhunun yaşamsallaştırılmasının somut ifadesidir. Sana vereceğimiz bağlılık sözü PKK'lileşmekte ısrardır. Bir PKK'li gibi sade yaşamak, yürekten konuşmak, yiğitçe savaşmak, özgürlük ilkelerine ölümüne bağlanmak sana vereceğimiz sözümüzdür.

Şerda MAZLUM

YOLCU

Günbatımı gibi yitirilen sevda
hain pusuların kurşunu
tükenen sadece bir ömür
umutsa şafağa kalmış bir tutam sevgi
yine de affetmek mümkün değil seni
hani ayrılmaz iki can,
iki yürektik seninle
hani seninle umut dolu yarınların
şafağını izleyecektik
ansızın sessiz gidişin niye?
Sen sonsuzluğun yolcususun
kaç bahar rengini gözlerimden çaldın
kaç geceye adını verdim
ve "beni bekle bir gün" dedin
her şey bıraktığın gibi
değişen sadece zaman ve mekan
şayet bir gün
sonsuzluğun yolculuğunda karşılaşırsak
unutmayasın ki yarım kalan bir sevda
bitmeyen bir şarkımız var
işte o zaman haykıracağız seninle şarkımızı
meydan okuyacağız seninle
hasretin çan seslerine

Çeko ŞİMAL

LÊGERÎNEK JIYANEKE AZAD

Her çend gotin bêwate bimîne jî, lê belê dîsa pêwîstî heye ku di nava rûpelên dîrokê de cî bigire. Belê her çiqas rêheval Rojhat di nava jiyanê de naskirin hêsan be jî, lê wate-dayîna kesayetiya wî û girêdana wî bi wate û binavkirin ew qas giran e.

Hevalê Rojhat di sala 1982 li Kars-Sarikamışê jidayîk bûbû. Dibistana xwe li wir xwend. Lê mixabin, dijmin nehişt ku dibistana xwe temam bike. Piştre bi malbatî koçî bajarî Enqerê dibin û li wir dibistana xwe berdewam dike. Di nava vê pergalê de, lêgerîna wî ya jiyaneke azad hîn kûrtir dibe. Her ku çû ev lêgerîna wî gihîşte hêrs û kînê. Li hemberî desthilatdaran bi vê xwesteka xwe, wekî ciwanekî Kurd li hember êrîşên dijmin tevlî "Mertalê Zindî" bû. Di sala 2005'an de, ew jî di nava komên Mertalên Zindî de tê Herêmên Parastina Medyayê û piştî demekê beşdarî gerîla bû.

Lêgerîna hevalê Rojhat a ji bona jiyaneke bi azad, hişt ku bibe xwedî pîvan û disîplîn û li gorî milîtanbûyînê tevbigere. Hevalê Rojhat her dem di nava me de mîna gelawêjeke ku diçûrise bû û kenê wî mîna guleke ku tu carî neçilmise be bû. Ewê bi bîranînên xwe her dem di dilê xwe de jiyan bike. Bi lêgerîna xwe ya azadiyê, xweşikbûna xwe ya jiyanê û hezkirina xwe ya hevaltiyê, mirov dikare bêje di kesayetiya xwe de rihê milîtanbûyîna apocî dabû avakirin. Bi her kesî re dida û distand. Di dilê me her yek hevalî de, bi evîneke bêdawîn xwe dabû hezkirin. Ew miraq û hezkirina di dilê wî de û agirê ku di kûrahiyên dilê wî de, ma emê çawa jibîrbikin û nedin jiyandinê?

Hevaltiya hevalê Rojhat a bi jinê re mîna aveke zelal bala her kesî dikişand. Bi rihê xwe yê paqij, saf û dirûst hevaltiyên gelek hêja bi pêş dixist. Tu carî dilê hevalek xwe nedixwest bişikîne û biêşîne. Her dixwest her kes bi moral, zindî û divbiken bin. Ji ber ku ev xwesteka wî ji kûrahiya dilê wî dihat. Tu carî nedixwest mîna asoyekê xizika erd û ezman ji hev cuda bike.

Çiqas mizgîniyeke bê wijdan bû. Ma nizanibû çav li pey wî bigirîn û dil li pey wî bilerizin, dil û hinav bişewitin. Rêheval Rojhat; straneke li ser lêvan bû û mîna rondikên li ser rûçikan ziwa bibe, wekî ku kelegirî bibe û di qirêkê de bimîne, navê xwe kola li taht û zinarên çiyayên azad. Wekî çavekî bi hêvî li riyên bêdawîn bimêzîne li ser riya ku tu çûyî li benda desthejandina te ya dawîn in heval.. Em dizanin bê xatirxwestin tû dev ji me bernadî û naçî heval…

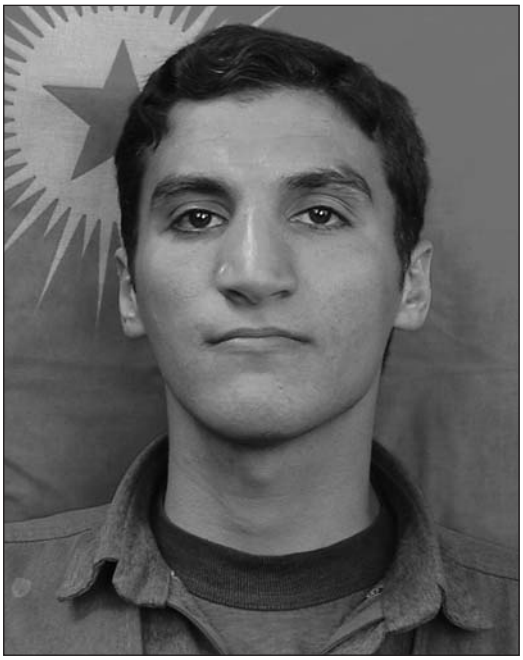
Em hîn jî bi hêvî ne ku rojekê tu yê wekî berbanga sibeyî li pişta çiyayên bilind derî, serî rakî û silav bikî heval… Ji ber ku hêvî di dil de veşartiye û evîn di çavan de û bi gotinên te yên xweş em li bendî te ne hevalê mino!... Tu carî heyv bê stêrk dernakeve li asîmanan. Dermankirina vê birînê bi êş û zor e heval. Emê tu carî û tu carî rûyên te bi ken jibîrnekin heval…

Liq a Şehit Adar

Göyüzündeki yıldızlar gibi hep asılıydı yüzünde tebessüm

"Şehitlerimizin sözcüsü olmak, onların vasiyetlerinin yerine getiricisi olmak yaşamımızın varlık nedenidir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Ozan AKYOL**

Kod adı: **Baran ERZURUM**

Doğum yeri ve tarihi: **İstanbul, 1981**

Katılım tarihi: **2001, İstanbul**

Şehadet tarihi ve yeri: **28 Ağustos 2006, Genç-Bingöl**

Şehit Baran'ı İstanbul'dan gençlik faaliyetlerinden tanıyordum. 1 Mayıs Mahallesi'nin gençlik faaliyetlerinin başkanlığını yapıyordu. Türk kökenli olan ailesinin tek çocuğuydu. Liseye kadar okuyan Baran yoldaş, okulda ve okul dışındaki birçok demokratik eyleme öncülük ediyordu. Genç yaşta olmasına rağmen halk tarafından sevilen, değer verilen, peşinden gidilen bir militan olmuştu.

Ailesi yurtsever demokrat görüşlere sahipti. O, ailesinin tek çocuğu olmasına rağmen kendisini Apocu harekete adadı. Bu adanmışlığı insanlığın zirveleşen özlemlerini yerine getirmek içindi. Adı Ozan'dı. Aile içerisinde babası da devrimci idi ve Baran arkadaşın devrimci bilinci üst düzeydi. Bunda ailesinin büyük katkısı vardı. Baran yoldaş dünya devrimlerini yakından takip ediyor ve yoğun bir şekilde okuyor araştırıyordu.

Türk halkının soylu bir evladıydı. Hakilerin, Kemallerin miraslarını devralarak yolculuğuna başladı. Bu yolculuk Güneşle bütünleşme, Güneşle var olma, Güneşe yürüme yolculuğuydu. Halklar bu yolculukla ancak var olabilirdi. Güneş ile var olurlarsa özgür yaşamı yaratabilirlerdi. Onun için bu yolculuğa çıkanlar Önder Apo'nun etrafında birer gezegen oldular ve özgür yaşamı direnerek yarattılar. Bu direniş soylu bir direnişti. Soylu insanları da ancak soylu direnişler yaratabilirdi. Baran Yoldaş enternasyonalist bir devrimci olmayı tercih etmişti. Kemel Pir'den öğrendiği gibi *"Kürdistan özgürleşmeden Türkiye özgürleşemez*" diyordu. *"Kürdistan halkı özgürleşirse ancak Türkiye halkları özgürleşir ve kurtulabilir"* şiarı ile hareket ediyordu. Özgürlük hareketi içinde olmaktan dolayı çok coşkulu ve moralliydi. Bu coşku ve moralle, 2000 yılında Güney Kürdistan'a gelerek özgürlük saflarına katılır. Aldığı

eğitimlerle kendini güçlendirir. 2003 yılında Kuzey'e gidiş önerileri alındığında kendisini ilk öneren yoldaşlardan olmuştu.

Baran yoldaşı biraz anlatmak gerekiyor. O bulunduğu birliklerde taburlarda en çok sevilen arkadaştı. Onun yüzündeki tebessüm asla yok olmazdı. Nasıl ki yıldızlar gök kubbede hep asılı durursa, tebessüm onun yüzünde aynen öyle, sanki sonsuz bir şekilde asılı dururdu. Onun bir gün bir yoldaşı incittiğini kimse görmemiştir. Ona inceliğin, tebessüm ve narinliğin sembolü dememiz bundandır. Bir emekçiydi. Kürtçe bilmediği için Kürtçe eğitimlerine katılıp ilk elden Kürtçe öğrenerek tüm yoldaşlarla ilişkilenmeyi hedeflemişti. Bu çabası onun derin demokratlığını ve derin sosyalist kültürünü ortaya koyuyordu.

Evet, o bir yoldaşlar sevdalısıydı. O Kürt halkının bir dostu hatta daha ileri giderek bir savaşçısı olmayı kendisine bir görev bilmiştir. Bu duygularla o Kuzey'e, savaşın en sıcak alanına gidecekti. Kuzey'de yapmak istediği işler çok fazlaydı. Özellikle gitmek istediği yer özlemini çektiği kendi memleketi Erzrum'du.

Böyle bir mücadeleyi kendi memleketinde vermenin anlamının daha büyük olacağını düşünür. Ancak sonbahara kalırlar ve mevsim geç olduğundan Erzurum grubu Amed eyaletinde kalır. Düzenleme olur ve gruptaki her arkadaş farklı alanlara gider. Bahar aylarına kadar kendisini Erzurum pratiği için hazırlar. Bahar ayları geldiğinde de gruptaki bazı arkadaşları Erzurum Eyaletine geçmelerine rağmen Baran yoldaş Şehit Remzi alanında kalır. Parti görev ve faaliyetlerini kusursuz bir biçimde yerine getirmeye çalışır. 2004–2005 yıllarında bu alan faaliyetlerde etkin görev alır. Genç alanı 2006 yılında Türk ordusunun yoğun operasyon yürüttüğü bir alandı. Ayrıca partinin bu alana dair hedefleri vardı. Baran yoldaş da bu alanda yoğun emek ve çabayla alt yapı oluşturarak, düşmana gereken cevabı verir ve partinin hedeflerine ulaşırız, düşüncesi ile Genç alanına gider.

Şehadete ulaşmadan önce önceki sloganları ve sözleri özgürlük yolunda Başkan Apo'ya bağlılığı dile getiriyordu. *"Ben layık olamadım"* diyordu. Gerçekten de insanın çok zoruna gidiyordu, kendi döşediği mayın ile şehit düşmüştü. Patlayıcılar eğitiminde *'ilk hata son hatadır'*ın birinci kural olması boşuna değildir. Genç ilçesinin Düzenleme tepesine mayın döşemişti. Son kez kamuflajını kontrol edip geri dönecekti. Döşenen mayın çok hassastı. Küçük bir el teması ile patlamıştı.

"Layık olamadım" sözü sanki kendi eksikliğinin bir özeleştirisi gibiydi. Daha çok mücadele, daha çok pratik, daha çok eylem yaparsam artık seve seve ölüme gidebilirim demek istiyordu.

Sen rahat uyu yoldaşların yoldaşı, arkadaşlığın ve dostluğun sembolü. Bizler yoldaşların olarak her zaman senin gibi yoldaşlara bağlı kalmasını bileceğiz. Sen yapacağını yaptın, yapamadıklarını bizler sana layık olmak için yerine getireceğiz. Bunu bir görev biliyor ve pratik olarak daha güçlü ve sağlam adımlar atacağımıza da sana söz veriyoruz.

Ama çok çok üzülerek belirtelim kendi döşediği mayınla şehit düşmesi trajik bir durumdu. Böyle olmamalıydı. Kabullenmek çok zor, ama bu durumlar da özgürlük mücadelesinde savaşın gerçekliklerinden biriydi. Bize düşen onun ortaya koyduğu çabayı ve emekleri sahiplenmek ve doğru kavramaktır. Ve bunlardan ders çıkarmaktır.

Onların bizlere bıraktıkları mirasa layık olmak yaşamımızda onları doğru uygulamaktan geçer. Bize düşen en önemli görev budur. Bu değerlere doğru yaklaşmayı, onları sahiplenmeyi ve korumayı zihniyet ve vicdan devrimini kendimizden başlayarak pratikleştirmeyi birer yaşam ilkesi olarak ele alacağız. Bu şekilde hareket edersek başarabiliriz.

Baran yoldaş Türkiye ve Kürdistan halkları arasında bir köprü rolü oynadı. Halkların kardeşliği ilkesine bağlıydı. Halkların arasındaki bu bağın ne kadar güçlü olduğunu kendi şehadeti ile ortaya koydu. Kahramanlar tarafından tarih yazılır ve bu tarih herkes tarafından öğrenilir. İnsanlık bu tarihi takip etti bugüne kadar ve bundan sonra da edecektir. Bu tarihin bizlere öğrettiği derslerin ışığında tarihi halklarımızın özgürlüğün lehine ilerletmeyi temel yaşam gerekçemiz olarak ele alacağız. Tarih yapmak kutsal bir iştir. Şehitlerimiz kendi mücadelelerinde yarattıkları tarihsel gelişmeleri bizlere devrettiler ve bu bizim için bir şanstır. Bu şansı iyi kullanarak, görevlerimizde başarıdan başarıya koşarak halklarımızın özgürlük ve onurlu barış mücadelesini kendi ellerimizle geliştireceğiz. Türk devletinin gerici sistemini ve Kürtlere karşı uyguladığı inkar ve imha politikalarını Kürdistan ve Türkiye dağlarından başlayarak mücadeleyi ülkemizin her köşesine taşırarak boşa çıkaracağız. Bu şehitlere bağlılığın olduğu kadar halklarımıza özgür, eşit ve kardeşçe bir yaşamı armağan etmenin gereğidir.

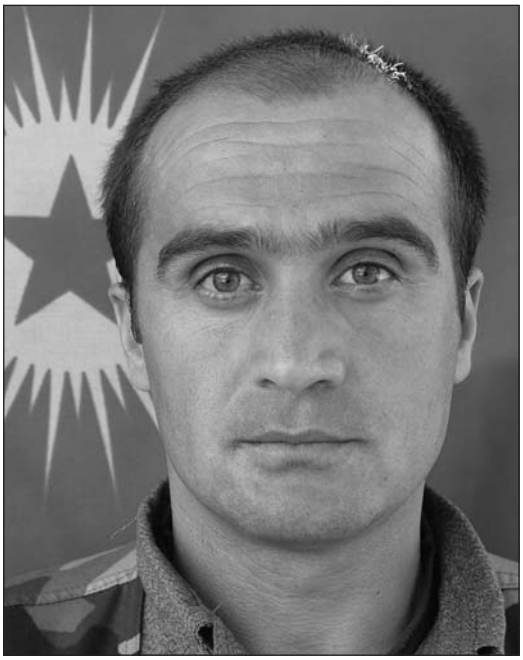
Welat GARZAN

Emekçiliği ve bilgeliğiyle örnek militan

"Büyük başarıya, büyük savaşıma, onun zaferine kendimizi yatırma şehitlerimize bağlılığımızın tek doğru ifadesidir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Cengiz ERSÖZ**

Kod adı: **Hasan ZAZA**

Doğum yeri ve tarihi: **Bingöl, 1973**

Katılım tarihi: **1992, Almanya**

Şehadet tarihi ve yeri: **31 Ağustos 2006, Lemec Vadisi-Bingöl**

Her şey *"içinde bulunduğum bu dünya, bu yaşam beni tatmin etmiyor. Daha güzel olmalı, bir şeyler değişmeli, değiştirilmeli"* sözüyle başlar gerillaya katılan biri için. Farkına varmıştır, farklı olduğunun farkındalığındadır.

Herkes aynı değildir, aynı olamaz, birbiri gibi yaşayamaz. Bunu biliyordur. Nefes nefesedir düşünürken, konuşurken, tartışırken. Adeta duyguları, düşünceleri şaha kalkmıştır. Aslında işin "devrim" denilen yönü buradadır. Kendisiyle dünyada yaşayan milyarlarca insan arasındaki farklılığı, benzemezliği görmüştür, biliyordur, hissediyordur, duyumsuyordur. Beyazı, siyahı, esmeri, sarışını, zengini, fakiri, yöneteni, ezileni. Yani kısacası herkes aynılığı bayağılığı, sıradanlığı yaşıyordur çünkü.

İnsanları bağlayan görünmez zincirlerin, zindanların, prangaların sesleri geliyordur sana, bu ses boğar, ürkütür. O görünmez canavar üstüne üstüne gelir senin. Gölgesini görür gibi olursun. Seni yakalamaya çalıştığını, parçalamak isteyeceğini hissedersin adeta. Prangadaki pasın kokusu, zincir sesleri gelir sana. Bunu da bilirsin.

İşte o zaman sıkarsın yumruğunu ciğerlerini patlatırcasına ve şöyle dersin tüm dünyaya ve insanlara; ben sizin gibi düşünmüyorum, sizin gibi yaşamayacağım ve sizin gibi ölmeyeceğim. Renkleriniz, uluslarınız, sınıflarınız farklı olsa da özünde hepiniz birbirinizin aynısı gibi yaşıyorsunuz ve düşünüyorsunuz. Sizden farklı olacağım. Hepinizin sonu da aynı. Ben farklı öleceğim ve ben ölürken başımda ne Kuran ne İncil, ne Tevrat ne de Zebur okunacak.

Artık ok yaydan çıkmıştır. Düşersin yollara. Kendini vurursun uçsuz bucaksız dağlara, ovalara. Gerisi bu farklılığı keşfeden bir avuç yoldaşınla yaratacaklarına kalmıştır. Çevresinde

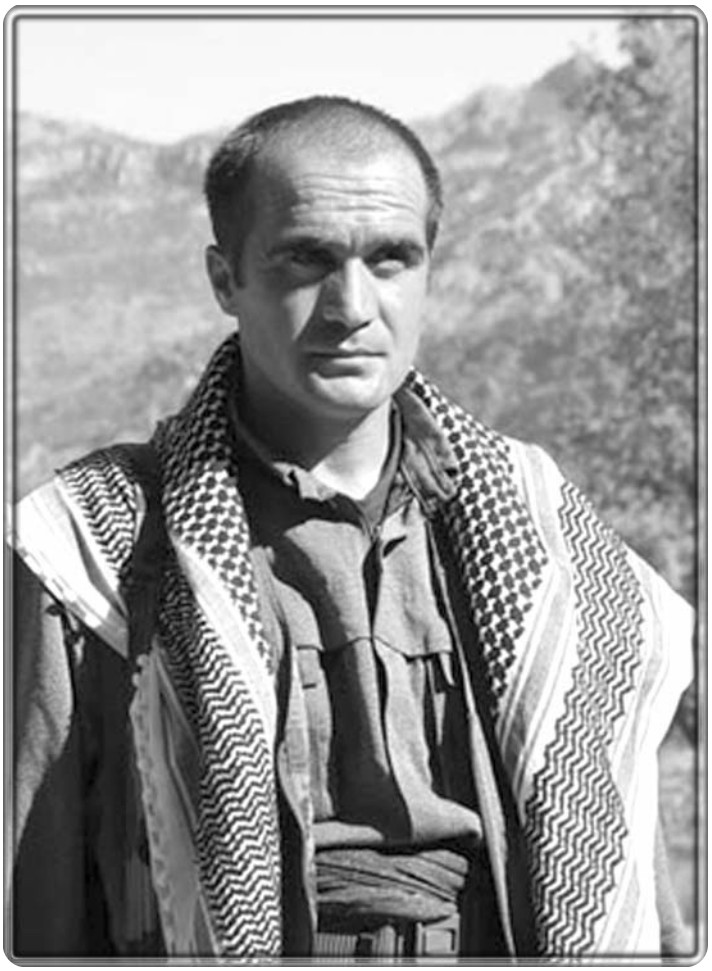
özgürlük davasına katılan nice değerli yoldaş ona çok yakın duranlardır. Akrabalarından bu davaya can vermiş çok değerli militan vardır. Bunlardan bir tanesi Gurbeteli Ersöz'dür. Parti Önderliğinin ülkeye gönderirken "Vatanelli" diye isimlendirdiği büyük devrimci Zeynep yoldaşımız…

Evet, Hasan yoldaş Zeynep yoldaşın takipçisi olacak tüm bu yükü de sırtlayarak davaya atılacaktır. Hasan da kendi farklılığını anlayıp bu bir avuç insanın içine katılmış olanlardandı. O da yeni bir insan ve yaşam yaratma arayışı içine giren diğer arkadaşları gibi gelir gelmez başlamıştı bu işe. Bir okul, eski olanı yıkıp yeniyi yaratma yeri, tüm geri zihinlerle mücadele yeri. Farklı arkadaşlıklar, farklı insanlar. İnandıkları düşünceleri hayata geçirmek için insanlık tarihinde eşi görülmemiş bir mücadele örneği sergileyenler. Yani PKK.

PKK, Hasan'ın aradığı yerdi. Bu yüzden de PKK'ye katıldığı ilk günden itibaren kendini büyütmeye, PKK'nin yaşam felsefesiyle, özgürlükçü düşünceleriyle donatmaya çalıştı.

Hasan özgürleşmek için ilk sırrı keşfetmişti. Verili uygarlık sistemi içinde olanı kabul etmemiş, bunu yaşamak istememişti. O zaman bunu değiştirmek isteyen PKK yaşam tarzıyla, ideolojisiyle bütünleşecekti. Bu ikinci sırrı keşfetmek de çok zor olmayacaktı onun için: O da Önderliği yaşamsal kılmak. Önder Apo'nun kendisinden, onun için kendini feda edenlerden özgürlüğü öğrenip yaşamak.

İşte bu yüzden Önderlik çizgisine karşı sorgusuz sualsiz katılarak onu uygulamaya, yaşamsal kılmaya, pratik gereklerini yerine getirmeye çalıştı. Hiçbir kaygı ve tereddüt taşımadan kendini bütünleştirebildi, en zor koşullarda parti yaşamının amansız temsilini yapabilme çabasına girdi Hasan. Bu düşünceyi tasfiye etmeye çalışan eğilimlerin, örgütü götürdüğü yanlış anlayışları erkenden anlayarak çizgi dışı yaklaşımlara karşı açıktan tavır sergileyebildi. Buna en iyi bir örnek ihanetçi işbirlikçi bozguncuların 2003 yılında ABD ve işbirlikçiler destekli çıkışlarına karşı Hasan yoldaşın gösterdiği görkemli direniştir. O ilk günden başlayarak bu düşkün takımına karşı mücadelede en ön saflarda yer aldı. Örgütünün yanında militanca durdu. Tasfiyecilerin tasfiye edilmesinde hiçbir fedakarlıktan geri durmadı. Bir militan nasıl durması gerekiyorsa orada öyle bir duruş sergiledi.

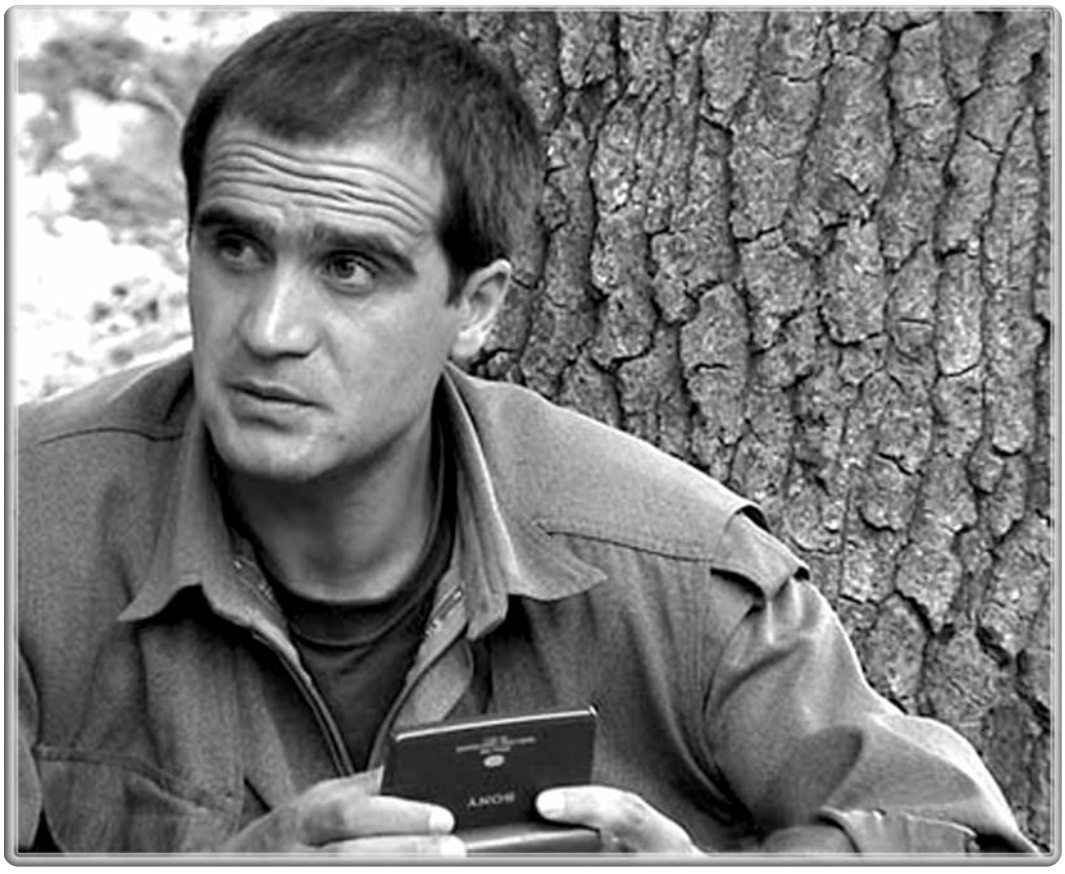
Çetelerin yaşamı bozan duruşlarına karşı o militanca yaşamı esas aldı. İnsanı küçülten davranışlara karşı durarak sosyalist ki-

şiliği yaşayarak çevresine dayattı. Kendini bir başkasından üstün görme, insanları derecelendirme, kadını sömürü aracı olarak kullanma gibi kapitalist sistemin özellikleri olan iktidarcılık, egemen olma istemi gibi özelliklere hiç sahip olmadı. Kadına yaklaşım konusunda da örnek bir duruşun sahibiydi.

Önderlik kadının kurtuluşu dünyanın kurtuluşudur diyor. Kürt kadınları da bu yaklaşım nedeniyle tarihte feminist diye bilinen örgütlenmeler de dahil hiçbir devrim hareketinde olmadığı kadar PKK'ye katıldılar. Özgürlük ölçüleri kadına karşı yaklaşım üzerinden şekillendi PKK'de. Eğitim okulları kurularak erkek yoldaşlarını da eğitmeye başladılar. Hasan arkadaş da bu eğitime katılan ilk arkadaşlardandır. Kadın erkek ilişkilerinde Önderliğin özgürlük ölçülerini esas alan, bu konuda doğrultuyu yakalamış bir arkadaştı.

Sadece kendisi için değil yanındaki yoldaşına da bir şeyler öğretmek için kendini eğitiyordu. Hasan arkadaşın her konuşması, her davranışı eğitimdi. Onun yanında bulunan her arkadaş ondan muhakkak güzel bir şeyler öğrenmiştir. Bir şeyler mi yapılması gerekiyor daha nasıl yapılacağını konuşmadan bir bakarsınız o başlamış yapmaya. O örgütü için iş yapmanın, değer üretmenin militanıdır. PKK'de değerlerin hangi çabayla, emekle üretildiğini en iyi bilenlerdendir. Mücadele içinde bulunduğ uzun yıllarda bu değerlerin yaratmının hem tanığı hem de emekçisi olmuştur.

Kuzey'e gitme istemi de buradan doğdu. Daha önce uzun yıllar kaldığı, emek harcadığı mekanlara tekrar gitmek istiyordu. Örgütsel bir sorumluluk ve militanca duyarlılıkla sürecin öncülük görevlerini üstlenmek üzere mücadelenin en zor ve sıcak alanlarına kendini önerdi. Her gerillanın, PKK içindeki her militanın öz-

lemidir Kuzey'de mücadele etmek. Kuzey demek bir taraftan düşmana karşı mücadele etme yeriyken bir taraftan da kendini ateş çemberlerinde yeniden oluşturma yeridir. Kuzey umudu, inancı, özgürlük değerleri kaybettirilmek istenen bir halkın kaderini tersine çevirme yeridir. Hele de Dersim! İsyan memleketi. Özgürlük meşalesinin söndürülemediği, yüz yıllardır teslim alınamayan belki de son kalelerden. Düşmanın her saldırısı oradaki direniş ruhuna çarparak düşmanın yüzüde bir şamar gibi patlamıştır. Bir tokat da Hasan vuracaktı düşmana. Bu inançla, ilk katıldığı zamanki duygularla çıktı bu özgürlük yolculuğuna. Ve Dersim. Tanrıça Zilanın, Şiyar'ın, Medeni'nin memleketi. Özgürce bir nefes solumak için kanlarını akıtmışlardı onlar. Miras bırakmışlardı ardıllarına.

Hasan arkadaşımız da özgür yarınlar için mücadele azmi ve inancıyla birlikte bu mirası, bu borcu bıraktı bizlere.

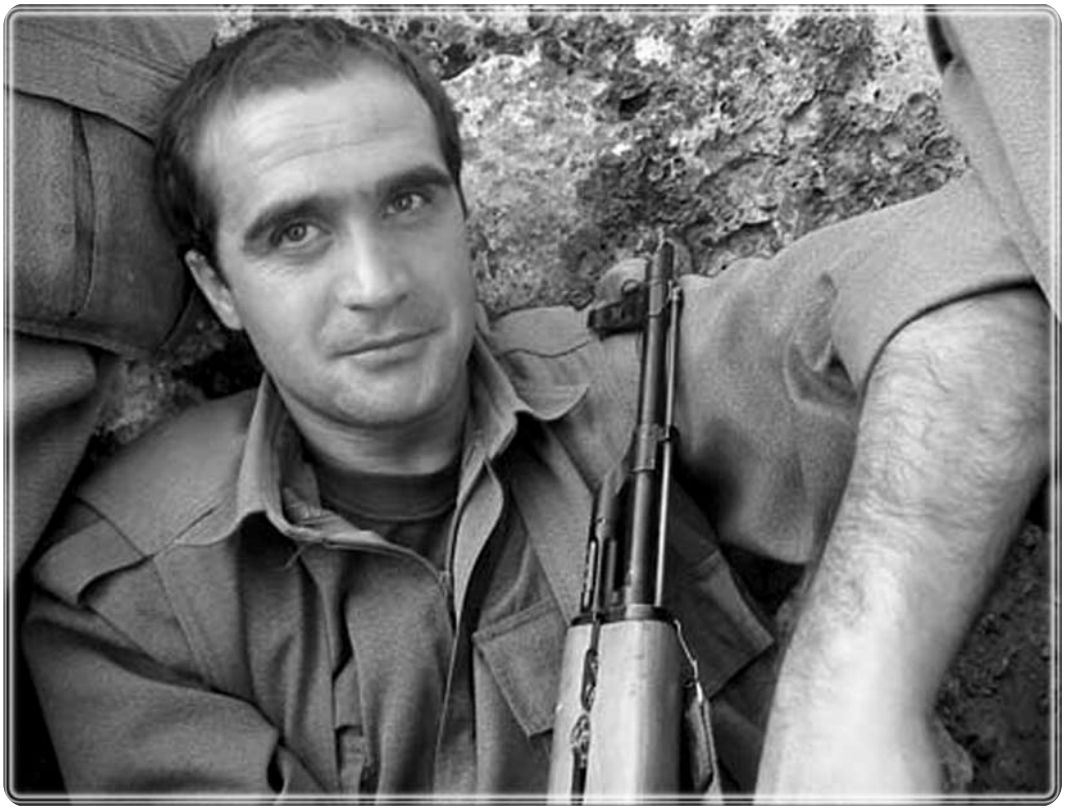
Mücadele arkadaşları

Yüreğimi dağlara nakşettim

Özlemek nedir bilir misin?
Ey ay gülüşlü,
Güneş yüzlü
Şimşek gözlü
Kahraman çocuk
Bilir misin?
Anıların akınca yüreğine
Vurur göğsünün kafesine
"niye yoksun?"
diyemez dilim
çünkü
yokluğun yaşamak içindir
yaşamaksa ölümden geçer
ama neylersin işte
bir naçar yürektir bizimkisi
kaldıramaz hasretini
ve özlemi seçer.

Şehit Gurbetelli ERSÖZ

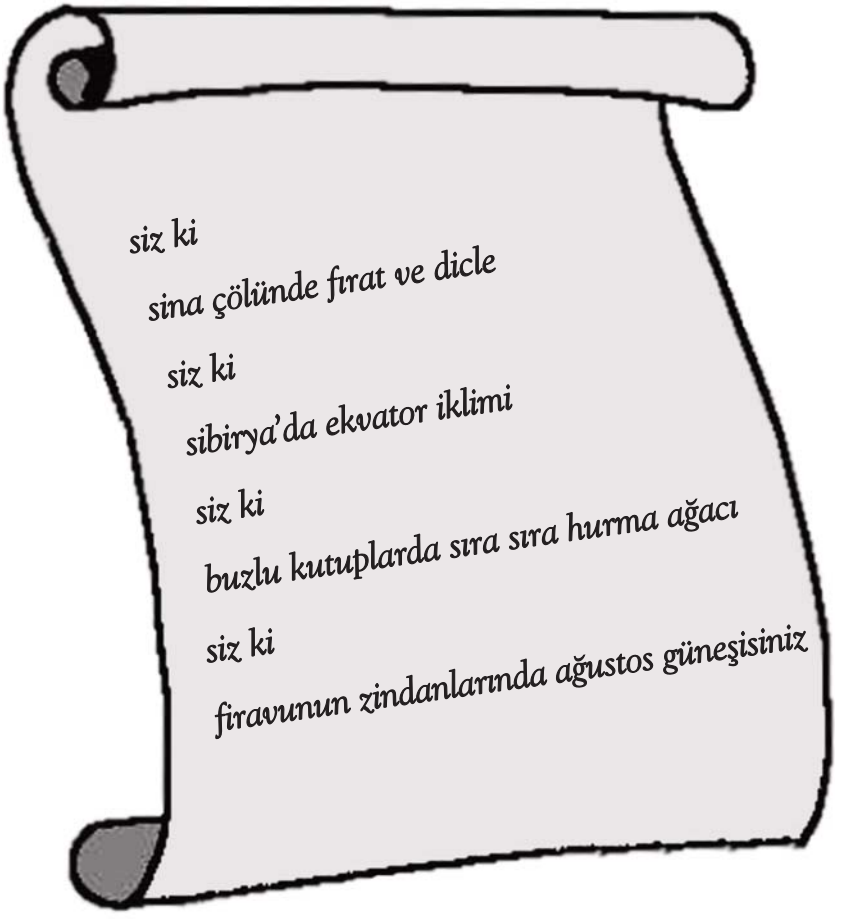

UNUTMADIK

Kelimeler getirdim
Kaybolmuş yüzyılların vatanında
Ölümün erken takibe aldığı çocuklar
Dağlarda değilim sizinle birlik
Yalnızca mataranıza su vermeye geldim
Nazım kadar coşkulu
Argon kadar aşık
Lorca kadar yaralı
Serap ile hakikat arası
Çağın aşamadığı uçurumlarda
Gider gelirim gider gelirim
Efsanelerin çeşitlendiği yol ağızlarındaki
büyük kamaşma
Anda gizlenen zaman
Ateşin avesta dili
Bitkiler, otlar, kökler
Dağlanmış dil, narın rengi
On binlerin dönüştüğü uğuldarken
Doğunun yeni defteri
Topraktan çoban yıldızına değin
Her yer her şey karanlık bir pusuda
Yazının, tekerleğin, tarihin
İlk çocuklarından
Ey büyük Mezopotamya
İki bin yıllık gece
Dön geri bak
Kardeşlerim ölüyor kalbimin doğusunda

Murathan MUNGAN

Eylül şehitleri

"Her şey bizi, şehitleri yaşayan gerçek değerler haline getirmeye zorluyor. Şehitlerimiz hakkında anlamlı bir, değerlendirme olarak, onların kesinleştirdiği değerleri derin bir kavrayış kadar, onu keskin bir uygulama gücü haline getirmesini bildiğimizde, onlara ulaştığımızı, onları temsil ettiğimizi söyleyebiliriz. Bu, özgürlük şehitlerimizin özgün yaşamlarıyla hangi zaman ve zeminde ne tür gerçekleri ortaya çıkardıklarını tespit etmemize, onunla da yetinmeden, onları olduğu gibi yaşamın kendisi haline nasıl getireceğimizi bilmemize yakından bağlıdır. Bu, aynı zamanda bütün parti faaliyetlerimizin en soylu bir özetlenmesidir de"

Rêber Apo

ZAGROSLARIN YİĞİT KOMUTANI

"Her tür örgütsel, yönetsel ve bütün pratik sonuçlara çarpıcı bir yanıt verilmesi, şehitlerimize de vereceğimiz en sağlam yanıt olacaktır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Abdulkerim URAY**
Kod adı: **Amed TOZO**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil Mardin, 1977**
Katılım tarihi: **1992, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Eylül 2006, Gêman Tabur tepesi-Hakkari**

Şehadet haberine alışmak zor,
Yokluğuna dayanmak zor,
Geçit vermez ki Zagroslar
Sana ulaşmak zor,

Çocukluk arkadaşım ve mücadele yoldaşım; şehadet haberini aldığımda bir an için nasıl kahramanca savaştığını, sorumlusu olduğun saldırı timini korumak için kendini nasıl siper yaptığını, gözünü budaktan sakınmadan nasıl öne atıldığını; cesaretini ve fedakarlığını gözümün önüne getirdim. Eylem adamıydın, gözünü budaktan kaçınmazdın, yoldaşların için yapmayacağın fekadarlık yoktu. Yiğit ve merttin; sözünün eriydin. Ve ölümü ayakta dimdik karşıladın. Boyun eğmedin, korkmadın, yalvarmadın... Ve ölüm diz çöktü yürekliliğin karşısında. Ve ben bir kez daha gurur duydum yoldaşımdan. Olması gerektiği gibi, savaş meydanında düşmanla çatışarak karşıladın ölümü... Bilirim giderken arkandan göz yaşı döksünler istemezdin, ama sensizliğe alışmak zor geliyor, sol yanım sancıyor iki gözüm...

Amed yoldaş, 1977 yılında İdil'in (Hezax) Bafe köyünde doğdu. Yurtsever ve yoksul bir ailenin en büyük çocuğuydu. Evin en büyük çocuğu olduğu için erken yaşta çalışmak zorunda kaldı. Aileyi geçindirmek onun göreviydi. Amed yoldaşla çocukluğumuz beraber geçti. Ailenin en büyük çocuğu olması, ona hep sorumluluklar yüklüyordu. Bu da onu ilkokulu bitirmeden terk etme mecburiyetinde bırakmıştı. Çok zeki biriydi. Köyde arkadaş ortamında ve köy yapısı tarafından çok seviliyor ve saygı görüyordu. Sakin ve sessiz bir duruşu vardı. Tabii ki onun da kendine göre kabul etmediği ve isyan ettiği

durumlar vardı. Ama genelde çok sakin bir yapıya sahipti, çok fazla sinirlenmezdi. Tartışmalarını kin ve öfkeye dönüştürmezdi; anlıktı, beş dakika sonra gider tartıştığı kişinin gönlünü almayı çalışırdı.

Köyün zorlu ve sancılı yaşamından henüz 13–14 yaşlarında sıyrılıp dağlara çıkmıştı. Yaşı küçük olduğu için uzun süre arkadaşların yanında kaldı. Gerillaya, Cudi'ye gelerek katılmıştı. Oradan da Haftanin'e, Haftanin'den de Zap'a gelmişti. Zap'ta yeni savaşçı eğitimi gördükten sonra Zagros'a düzenlemesi yapılmıştı. Gerillacılık hayatının büyük bölümünü Zagros'ta geçirmişti. Parti içinde genelde hep cesareti ve fedakarlığı ile tanınırdı. Savaşçılıkta ve yaşamda her zaman öndeydi. Bu yüzden arkadaşların gönlünde taht kurmuştu. Yoldaşlığın güzelliğini ve kıymetini iyi biliyordu. Tüm yoldaşlarına içten, büyük bir sevgi besliyordu. Çocuk yaşta katılmasına rağmen doğanın zorluklarına çabuk uyum sağlamıştı. Ne de olsa köylü çocuğuydu. Kendisine hiçbir zaman çocuk gibi bakılmasını istemedi. Ne öyle bakılmasını istedi ne de kendisi öyle davrandı. En zor işlere herkes gibi katıldı. görevlere talip oldu, verilmeyince eleştirdi kabullenmedi. Erken büyüdü. Saldırılara katıldı, pusu attı, düşman çemberinden çıktı, yaralandı, savaştı, militan olmanan gereklerini yerine getirdi... Önderlik güç kaynağı oldu. Gücünü kaynaktan aldı ve yüzünü Önderliğe döndü.

Amed arkadaş '97 yılında Botan'ın Hakkari bölgesine geçmişti. '99 geri çekilme sürecine kadar da orada kaldı. Geri çekilmede O da Güney sahasına gelip ideolojik eğitim aldı. Bu eğitimden çıktıktan sonra Güney'in çeşitli alanlarında faaliyet yürüttü. Ancak Güney'de çok kalmak istemiyordu ve ısrarla Kuzey'e geçmek istiyordu. Ve 2003 yılında Amed Eyaleti'ne gitti. Amed Eyaleti'nde iki yıl kaldıktan sonra 2005 yılında tekrar Güney'e

gelerek Mahsum Korkmaz Askeri Akademisinde bir devre daha eğitimde kaldı. Kendisiyle orada karşılaştım. Sürekli kitap okuyordu. Akademiden sonra Zagros sahasına düzenlemesi oldu. Yıllar geçmişti, içindeki Zagros hasreti ve özlemi çok büyümüştü. Tekrardan Zagros'a kavuşmak için yola çıktı. Amed yoldaş 92 yılından bugüne belki sayısız pusulardan geçti, belki sayısız baskınlara uğradı, belki yüzlerce kez ölümle yüz yüze geldi. Çatışmalara girdi, vurdu, vuruldu. Yaralandı ama hep yaşama sıkı sıkıya sarıldı, bırakmadı. Ne umudunu kaybetti bir gün, ne de inancını. Tam tersine gün geçtikçe umudu artıyordu, gün geçtikçe inancı büyüyordu. Dağ dağ, dere dere dolaştı. Kürdistan toprağında, bazen bir kayanın dibine oturup bölüştü ekmeğini. Uzun ve zorlu yolculuklarda sevgi ile ısıttı yoldaşlarını. Kim bilebilir, belki onlarca genç beden kahramanca mücadele ederek şehitler kervanına katıldılar kollarında. Kim bilebilir onun bu tozlu yolculukta neler yaşadığını. O da sırtını bir kayaya verip yıldızları hayal eder miydi acaba? Biliyor muydu düşmanın serseri kurşunuyla bir gün kara toprağa düşeceğini? Amed yoldaş Zagros'a gideli bir yıl olmuştu. Bir eylem hazırlığı içindeydiler ve hazırlıklar tamamlanınca yolculukları başlar. Vakit ilerledikçe heyecanı artıyordu. Eylem yeri Geman taburuydu. Saldırı kol komutanı Amed arkadaştı. Artık her şey sessizliğe gömülmüştü, yıldızlar sessizdi. Ay yoktu, davetsizdi geceye. Uzun ve derin bakışmalardan sonra eylem vakti gelmişti. Vakit gece yarısına geldiğinde gecenin sessizliğini silah sesleri, zılgıtlar ve düşmanın çığlıkları bozdu. Tam geri çekilme sırasında büyük parlayan yıldızlardan bir yıldız aniden kaydı. Amed arkadaş vurulmuştu. O artık olmayacaktı. Ve son yolculuk hazırlığını ölümsüz şehitler kervanına yapıyordu. Yıldız uzaklaştıkça Amed arkadaş uzaklaşıyordu. Ta ki yıldız gözden kaybolunca dek.

"Artık her şey sessizliğe gömülmüştü, yıldızlar sessizdi. Ay yoktu, davetsizdi geceye. Uzun ve derin bakışmalardan sonra eylem vakti gelmişti. Vakit gece yarısına geldiğinde gecenin sessizliğini silah sesleri, zılgıtlar ve düşmanın çığlıkları bozdu"

Seni Zagroslar'ın enginliklerinde yaşatacağız.

Mücadele arkadaşları

CİLO KADAR SAĞLAM BİR MİLİTAN

Asi Zagroslar'ın en yüksek zirveleridir Cilo dağı. Bu yüzden Zagroslar'da nereye gitsen, Cilo mutlaka görünür. Adeta tüm Zagros onun denetimindedir. Her yeri görür, takip eder. Asiliği kadar sadedir de. Fazla bahsettirmez kendinden. Bu hem sadeliğinden hem de asiliğindendir. Öyle ya, bir dağdan bahsetmek için önce onu fethedebilmek gerekir. İnsanoğlu küçücük adımlarına rağmen kuş olup uçabiliyor, balık olup yüzebiliyor, aşılmaz dağları aşıyor. Geçit vermez sularından, kardan geçmek, Cilo'yu fethetmek her yiğidin harcı değildir. Sağlamlık ister, sağlam bir yürek, sağlam inanç, sağlam adımlar. Böyle olamayanlar dayanamaz. Cilo'nun asi uçurumlarına, hırçın coğrafyasına kimse dayanamaz. Fakat Cilo'ya bir adım attıktan sonra insan oradan ayrılmak istemez. Asiliği kadar sadeliği huzur veriyor insana. Kişi kendini oraya ait hissediyor. Kişi kendini tarihin ilk günlerine gitmiş gibi hissediyor. Kişi orada geçmişi, doğayı, geleceği buluyor.

Cilo dağının komutanıydı Amed Tozo. Cilo kadar sağlamdı, Cilo kadar direngen, Cilo kadar sade. Cilo nasıl tüm tarihe tanıksa, o da özgürlük savaşının tüm tarihine tanıktı, dahası savaşçısıydı, öncüsüydü, komutanıydı. Baştan söylemek isterim ki çok fazla tanıma şansım olmadı onu. Tanımış olmak, ondan birçok şeyi öğrenmeyi getirirdi. Oysa kısaca tanıdığım zamanda da kişiliğinin, militanlığının sağlamlığına tanık oldum. Sadeliğine, içten devrimciliğine, sıcak yoldaşlığına, hakim komutanlığına birkaç günde olsa tanık oldum. Gerçek bir devrimci ilk bakışta, yaklaşımda karşısında iz bırakandır, O da öyle bir yoldaştı. Belki çok çok yakından tanıyamadığım bir yoldaştı, fakat yine de ondan çok şey öğrendim, anladım. Bu yüzden hakkını yeterince veremeyeceğimi bilsem de tanıdığıma, anladığıma, ifadelendirmeye kendimi zorunlu görüyorum.

Uzun yıllarını geçirmişti Zagroslar'da ve özellikle Cilo'da Zagros savaş tarihinin yaşayan tarihçesiydi. Savaşın kızgın olduğu yıllarda katılmıştı özgürlük hareketine. Savaşta büyümüştü. Savaşın en ön saflarında büyümüş, olgunlaşmış ve kişiliği şekil almıştı. Bir savaş çocuğuydu ve adını aldığı Amed'e kadar gitmişti. Ve 2006 baharında tekrar Zagroslar'a dönmüştü.

Henüz kendisiyle karşılaşmadan önce merak ediyordum nasıl biri, nasıl bir kişi olduğunu. En asi, en zorlu, Zagros'un diğer alanlarından en uzak olması itibariyle herkes Cilo'da yapamazdı. Hele bir de komutanlık, daha bir güç gerektirirdi. Komutanlık yaptığı yerin heybeti, ismine de bir heybet katıyordu. Ömrü savaşta geçmiş, bu dağların kurdu ancak öyle heybetli bir kişilik yaratmış olmalıydı. Oysa kafamdaki tiplemeye pek uymadı, çünkü savaşta yetiştiği kadar özgürlük

çizgisinde yetişmişti. Doğru, kendine güvenen bir insandı ama çok sade bir insandı. Öyle ki kendini hiç ayrıksılaştırmayan, farklı görmeyen, çok mütevazi ve onca emeğe, yıllarına rağmen hala da durmadan çabalayan, hala da yaptığını yetersiz gören bir sadelik. Her şey çok yerindeydi kişiliğinde, hiçbir abartı, biçimsellik, farklı yansıtma yoktu. Yüzünde yılların birikimi okunuyordu. Tecrübeli bir derya gibiydi. Oysa çok konuşmaz, anlatmazdı. Duruşuyla, yaklaşımıyla anlatıyordu anlatılması gerekeni. Diğer taraftan bildiğini söylemekte çekinceli değildi. (Sözün sınırına sığmazdı yaşadıkları, söz anlatamazdı, oysa duruşunda okunabiliyordu.)

İnandığını söyler ve inandığı gibi yapardı, (açık sözlüydü, sözü dolandırmaz, yuvarlamaz neyse söylerdi) inancı güçlüydü, inancı güçlü sınavlardan sınanmıştı ne de olsa. Bu yüzden kişiliği netti, her şeyin anlamı netti onun için. Yıllar derin izler bırakmıştı. Ne acılara ne zorluklara tanık olmuştu. Oysa hiçbir yorgunluk yoktu üzerinde, hala inatla, azimle, zevkle koşturuyordu. 10-15gün kaldım bölüğünde. Oysa bu zamanın çoğunda o hep koşturmadaydı, görevlerdeydi. Fakat kendisi hazır değilken bile saygınlığı, ağırlığı ile oradaydı hep. Arkadaşlar büyük bir güven ve saygıyla bahsediyorlardı komutanlarından. Bölüğün askeri kuralları uygulayışı, düzen ve disiplini ise yine onun hassasiyetinin sonucuydu. Savaşçı komutanın aynasıdır. Komutanına göre şekil aldığı gibi, güç güven kaynağı komutanıdır. Komutanının gücüne inanırsa peşinden gitmeyeceği yer yoktur. Komutan sağlam yürüyorsa, savaşçı peşinden uçar gider. Öyle bir komutandı, Amed Tozo. Güçlü pratikçiliği kadar ilgileniyordu da yapısıyla. Emeğiyle olduğu kadar düşüncesiyle de birebir sürekli içindeydi yapısının. Tartışıyor, eğitiyor, öğütler veriyordu. Kendisinden çok yapısıydı, önündeki görevlerdi tüm yoğunlaşması, öylesine bütünleşmişti yapısıyla ve işiyle.

Ve eylem için son yola çıkışları! Eylem için haber geldiğinde birden değişti, o ağır başlı olgun hava gitti, yerine heyecanlı, hızlı bir delikanlı havası gelmişti. Kendisi gidecekti, bu tartışmasız bir karardı. Şehit düşen arkadaşlar anısına bir intikam eylemiydi. Elbette böyle bir eyleme öncülük etme şansını kimseye vermek istemezdi. Eylemlerde, saldırılarda büyümüştü ve şimdi bu eylem yolu üzerinde sanki o eski günlere gitmişti. O günlerin ruhu yüzünde canlanmıştı. Çocuklar gibi elini çırpıyordu gidiş heyecanıyla, bir yandan da sağa sola talimatlar veriyor, her ayrıntıyı gözden kaçırmadan hesaplıyordu. Savaş onun için çok bildik bir şeydi. Tüm sırlarına, inceliklerine hakimdi. Savaşta onun en ufak bir tereddüdü yoktu, başaramamaya dair. Onlarca kez saldırılara gitmişti, düşmanla, ölümle onlarca kez yüz yüze gitmişti. Yaşarken de bir savaş kahramanıydı yani, ölüm sınırını aşmıştı ölümle yüzleşmiş, ölümü yenmişti. Ve ölümle yüzleşmek, ölüme de yaşamında başka anlamlar katıyordu. Yaşam onurdu ve Kürdistan'da onur direnişten geçiyordu, savaştan geçiyordu. Bu ilkeden kopmadıkça yaşam insanı sonsuzluğu taşırdı. Ölüm ise özgürlükten kopuştu. Ya özgürce yaşanacak ya da hiç yaşamamış olunacaktı. İnandığı ve yaşadığı gibi yürüdü şehadete. Hayatın anlamına ulaştığı savaş meydanında hayata veda etti. Boşluğu, yokluğu, tarifsiz, kelimelere sığmaz…

Fakat nasıl yaşarken güç ve güven vermişse etrafına şehadetiyle de bir gerillanın nasıl savaşıp direneceğinin düşmana nasıl haddini bildireceğinin örneği oldu. Birikimini, tecrübesini, özgürlük direnişi anlayışını bizlere miras bıraktı. Birlikte kaldığı her yoldaşta mutlaka bir iz bıraktı. Hala bizlerle yaşıyor.

Ve işte bu yüzden o hala Cilo'nun sağlam komutanı. Hala Cilo'da yaşıyor, savaşıyor. Nereye gitsek Cilo'yu görüyoruz ve Cilo'da onu.

Mücadele arkadaşı Emine Erciyes

Amed arkadaş Zagroslar'ın dili yüreğiydi

Zagroslar, tarihin en asi ve geçit vermez direniş kalesinin abidesi. İskender'e geçit vermedi, zorbalığa meydan okudu, asırlardır tarihe beşiklik edip evlatlarını yetiştirdi. Ana özgürlük kokan çocuklarına bağlılığı ve sözünü her zaman elinde tuttu. Çocuklarını büyük bir şevkatle sarıp, tarihin her köşesine damarlarını saldı. Evlatlarını, tarihin değerleriyle büyüttü ve uygarlığın özüyle bütünleştirip özgürlüğe mal etti. Zagroslar'ın silsilesi uygarlığın ana tanrıçasıdır. Nasıl ki Çarçela yaşamın su kaynağıysa, nasıl ki Govendê asiliğin kutsal abidesi ise, Cilo'da kahramanların yıkılmaz kalesi olup savaşçılarını sahiplendi ve evlatlarıyla tek vücut oldu. Bir yılanın süzülüşü gibi, dağların zirvelerinden sessizce akıp bu tarihe karışan Avaşin, sabrını batının sıkılan mermilerinde haykırdı. Govendê batısı Cilo'nun eteklerindeki Geliyê Zap deresi, bitimsiz anıların canlı tanığıydı. Her birinde bir anlam, bir tarih ve bir tanıklık vardı. Her birinde bir sanat, bir kültür ve bir birlik vardı. Savaşçılar teker teker yollarını sürdürüp kararlı adımlarla Zagroslar'a doğru ilerliyorlardı. Şimdi hızlı ilerlemenin sırası gelmişti. Yeni bir zaman yolculuğunda, Cilo sessizliğini bozmadan saygı duruşuna geçmişti.

Cilo'nun saygı duruşuna geçişi, Çarçela'nın ilham kaynağını dürtülenmiş yüreğindeki Diyarbakır sevdasının şarkısını evladı Amed için söylemişti. Amed yoldaş zamanı kendi bedeninde durduruyor ve sınırı basmış olduğu adımlarla ortadan kaldırıyordu. Çünkü o sınırı beyninde ve yüreğinde aşmıştı. Çünkü o gerillanın yenilmez birikim tecrübesiydi. Zagros'un vicdanı, yüreği ve beyniydi. Karlı yamaçlar onunla bütünleşmek için adeta yarışa giriyor ve güneşin sıcaklığına kendilerini bırakıp Amedleşmek istiyorlardı.

Tüm doğa kendi derinliklerinde yol açmış, dağ taş doğanın ahenginde mermer olup önünde sıraya dizilen geçitler gibi selama duruyorlardı. Bütün yollardaki sular ve dereler bir kalbin duruşu gibi dona kalıyordu. Başı dik bir kararlılıkla Amed yoldaşa geçit veriyorlardı. Yaşamın anahtarı çözülmüş, kilitler kırılmış, kapılar sonuna dek büyük özgürlük yolculuğuna hazır bir halde açılmıştı. O gün Amed yoldaş hedefine ulaşmanın mutluluğunu yaşıyordu. Bastığı her bir yerin tozu dumana karışıp, gökyüzünde halaya dururcasına halkalaşıyordu. Doğa mutluluğunu yaşıyordu süslerken tabiatını, reyhanlar kokusuna kavuşuyordu bedenlere sinen güzellikleriyle. Bu güzellik ruhun ve bedenin özgürlük buluşmalarıyla süslenince, Agit yoldaşın diyarıyla bütünleştiriyor ve Botan'ın asi duruşuyla büyüleniyordu. Arazi, susuzluğunu Amed yoldaşın alın terinde gideriyordu. Son geçit bütün yürek ve doğanın bütünleşmesi, özgür ruhun kendi mekanına ulaşmasına sahne olmuştu

Bir bir bütün yaşadığı olaylar gözünün önünde canlanıyordu. Yıllar ispatlasa da gözler bir türlü inanamıyordu. Bu yolun sonu, başkentin direniş abidelerinde son adımını atmaya çalışıyordu.

Amed yoldaş yüreğinin sesini dinliyor ve yüreğindeki aşkın güzelliğiyle Kürdistanlaşıyordu. Amed de yaşadığı güzel ve hiç unutmayacağı iki yılın aşkı ve gücüydü, onu Botan ve Zagroslar'a aşık eden. Gerilla hayatını daha çok Zagros ve Botan da yaşamıştı. Amed yoldaş bedeniyle yazılacak olan direniş destanına tanıklık ederken, yeni bir sayfa açmıştı. Başkentten sonra özlemini içinde taşıdığı hasretliliğini, mekanı olan Zagroslar'a gelerek aşmaya çalışıyordu. Bundandı yüreğindeki sevinci ve coşkusu. Her ne kadar ayaklar yürümek istemese de, dizler kırılmış olsa da, Zagroslar'a dönmek onun için bambaşka bir anlamdı. Çünkü o Zagroslar'ın dili, yüreği ve beyniydi.

Mücadele arkadaşları

Yeni dönemin öncüleşen Apocu komutanı Amed Tozo

Zagroslar'ın erişilmez, asi uçurumlarından başlayan özgürlük yürüyüşü. Çocukluk döneminin aşılması ve gençlik yıllarıyla beraber Kürdistan'ın kalbi Botan'da gençliğinin çılgınlığında devam etti. Ve sonra başkentimiz Amed'te daha da olgunlaştı ve anlam buldu. Zagroslar'da başlayan özgürlük yürüyüşü, yine Zagroslar'da anlamınca ve özgürce kanatlandı, artık özgürlüğe yürüyüş değil özgürlüğün kendisi olmuştu, gökyüzüne uçmuştu heval Amed.

Mücadeleye yurtsever duygularla katılan Amed arkadaş çok küçük yaşlarda, çocukluk arkadaşlarıyla Mardin'in Bafe köyünden 1992 yılında özgürlük saflarına katıldı. Yaşamdaki canlı katılımı ve eylemlerdeki cesaretinden kaynaklı kısa süre içerisinde komutanlaştı. Kendine has özellikleri olan Amed arkadaş, tam bir yaşam bilgesiydi. Yaşamı acılarından öğrenmişti. Acının en yaman öğreticisi olduğu, ona bakılınca daha iyi anlaşılıyordu. Gözleri her zaman hüzün doluydu. Saklamaya çalıştığı umut ve yaşama bağlılık, insanlara olan sevgisini tüm gizleme çabalarına rağmen kendisini ele veriyordu. Birçok kez ölümle yüz yüze gelen Amed arkadaş, ölümü yaşamıyla yenenlerdendi. Ölümü defalarca kez yenmesi, ölüm tehlikesini birçok kez atlatması kişiliğini farklılaştırmıştı. Artık basitliklerden sıyrılmış, küçüklüklere takılmıyor ve çoğu kez bizlerin kıyametler kopardığı olaylara o son derece soğukkanlı ve oldukça sakin yaklaşmayı başarabiliyordu. Savaş gerçeği içerisinde yaşamın, ölümün, insanın ve kendinin tüm gerçekliğiyle tüm çıplaklığıyla karşılaştığından insan ve yaşam sarrafı olmuştu. İnsanları hemen tanıyabiliyor ve kimin ne kadar dürüst yaklaşıp yaklaşmadığını çözebiliyordu. Yaşamın dilinden konuştuğundan yalansız, dolansız, sade, kaygısız ve çıkarsızdı. Onunla sohbet etmeye doyum olmazdı. Sohbetleri çoğu zaman sohbet değil, tek kişilik tartışmalara dönerdi. Öyle güzel, öyle büyüleyici konuşurdu ki onda söz anlamını bulurdu.

İlk olarak felsefe dersinde verdiği bir örnekle girdi yüreğimize; 'bızın bızın be cudaye bızın bızanıbe bızını cudaye' diyerek kişinin kendi farkındalığına varmasının önemini anlatmaya çalıştı. Yaşadığı tüm çelişkileri, düşüncelerini ve yüreğinden süzülüp gelenleri ortamla paylaşmaktan çekinmedi. Asla politik yaklaşmadı. Aşırı gerçekçi yaklaşımı, hem gerçeği bir mevsim öncesinden görmesine ve söylemesine hem de söylediklerinin ve gördüklerinin altında ezilmesine neden oluyordu. Kendinde çok güçlü bir sınıf savaşımı yürüten Amed arkadaş günden güne eriyordu. Mücadele içerisinde geçirdiği uzun yıllara rağmen PKK'lileşememenin ve Önderliği tam olarak anlayamamanın acısını derinden hissediyor ve bunun altında kimi zaman eziliyordu. Onu görünce, yüreğini acılara açmış ve özgürleşme isteminin yarattığı

sancıları derinden yaşayan bir evliyayı gördüğümü düşünürdüm. Genç arkadaşları etrafına toplar, onlarla saatlerce tartışırdı. Kendi yaşadığı eksiklikleri, zorlanmaları yaşamalarını istemiyordu. Bu yüzden tüm zamanını genç arkadaşlara ayırıyordu. Onun için genç arkadaşlar umuttu, inançtı, yaşam kaynağıydı, Önderliği anlayabilecek, PKK'lileşebilecek kirlenmemiş, tertemiz insanlar olarak onları gördüğünden yaşamdan çıkardığı tecrübeleri bunu hissettirmeden, karşısındakini ezmeden anlatıyordu. O tüm Akademi'nin Amed abisiydi.

Her zaman her duruma karşılık gelecek bir öyküsü vardı. Zagroslar'a beraber gittik. Akademide yaşadığımız ufak bir tartışma yüzünden birbirimize kırgındık. Tartıştık. Kadına karşı olan yaklaşımını, kız kardeşlerini ve annesiyle olan ilişkilerini anlattı. Hiçbir zaman kendini ve yaşamını paylaşmaktan çekinmiyordu. Amed arkadaş, nergis çiçeklerini çocukken çok severmiş. Köylerindeki ziyarette açan çiçekleri koparıp annesine getirmiş. Annesi bu çiçekleri nereden getirdiğini sormuş, o da karşıdaki ziyaretten getirdiğini söylemiş. Buna karşılık annesi, ziyaretten çiçek getirdiği için ertesi güne kadar öleceğini söylemiş. Heval Amed'in korkudan gece sabaha kadar gözüne bir damla uyku girmemiş. Sabah ölmediğini görünce annesinin kendisini korkutmak istediğini anlamış. İşte ben o günden sonra kadınlara fazla güvenmemem gerektiğini öğrendim, dedi. Bu söylemi aramızdaki tartışmaların derinleşmesine neden oldu. Ancak kadın kurtuluş ideolojisini tanıdıktan ve kadın kahramanlıklarına tanık olduktan sonra bu yargılarının kırıldığından, aksine kadına olan güveninin ve inancının geliştiğinden bahsetti.

Oldukça orijinal bir kişiliğe sahip olan Amed arkadaşla konuşmak, yaşama daha farklı açılardan bakmak, içindeki yaşam kıpırtılarının yeniden canlanması, kendine daha fazla yakınlaşmak ve kendini sorgulamak anlamına geliyordu. Gerillada kişilerin soyadları genelde doğdukları yerlere göre belirlenir. Amed arkadaşı ise herkes Amed Tozo olarak tanıyordu. Kendisine neden böyle denildiğini pekçok arkadaş merak etmesine rağmen kimse sormamıştı. Kendisine sorduğumuzda ilk katıldığı dönemlerde yaşının küçük olmasından ve savaş koşullarının kızgınlığından kaynaklı temizliğe dikkat etme imkanını fazla bulamadığından kendisine battaniyesinin tozlu olmasından kaynaklı olarak Tozo soy isminin verildiğini ve o gün bugündür örgüt içerisinde böyle tanındığını belirtti. Onun için dış görünüşten çok önemli olan kişinin

özüydü, bu yüzden asla dış görünüşüne önem vermezdi. Yüreğiyle ve özüyle güzel olmayı başaran insanlardandı. Amed arkadaşın ruhu kirlenmemiş, ruhu hayallerine asla ihanet etmeyen bir çocuğun ruhuydu.

Komutanlık anlayışı PKK'lilik ruhunu taşımaya dayalıydı. Ona göre, iyi bir komutan her şeyden önce savaşçılarıyla yoldaş olmasını bilmeliydi. Ve komutan yemeğiyle, içmesiyle, giyinişiyle ya da silahıyla farklı değil, yaşamıyla farklı olmalıydı. Yaşamında oldukça emekçi ve fedakar olan Amed arkadaş, kelimenin tek anlamıyla emek kahramanı olarak adlandırılabilirdi. Kışın en zorlu görevlerde dahi en önde göreve gider, arkadaşları da büyük bir moral ve coşkuyla arkasından sürüklerdi. Yine onun yoldaşlığa bağlılığını anlatan savaş hikayelerini anlatmaya kalksak sanırız sayfalar yetmez. Bir gün arkadaşlar göreve giderler. Bu görev esnasında arkadaşların etrafı düşman güçlerince sarılır. Arkadaşlar kendilerini oldukça hızlı bir biçimde oradan çıkarmak zorundadırlar. Grupta yer alan bir arkadaş oldukça zorlanır. Amed arkadaş önce arkadaşın silahını, sonra raxtını, daha sonra yeleğini alır. Arkadaş yolda rahatsızlığından kaynaklı gruba yetişemiyordur. Tüm grubu büyük bir moralle ve toparlayıcılıkla düşmanın içinden çıkarmayı başaran Amed arkadaş, arkadaşı sırtına alır ve saatlerce sırtında taşır. Amed arkadaş girdiği eylemlerde yanındaki arkadaşlara büyük bir güven ve rahatlık verdiğinden, her arkadaş onunla eyleme gitmek isterdi. Yaralı arkadaşları düşmanın içerisinde bırakmamak için düşmanın yönelimlerine karşı beş kez kendini tepeye vurduğu ve en sonunda arkadaşı düşmanın içerisinden çıkardığı hikayeleri Amed Tozo arkadaşı Zagroslar'ın efsanevi komutanı durumuna getirmiştir. Onun için komutanlık yetkiyle yapılmıyordu. Onun olmaz denileni olur kılması, defalarca kez arkadaşları düşmanın içerisinden kurtarması, eylemlerde düşmana karşı gösterdiği kin, öfke, özgürlük ilkelerine ölümüne bağlılığı, yoldaşları için canını vermekten dahi çekinmeyişi ve yaşamdaki Apocu duruşu onu komutan kılıyordu. Gerilla komutanı en sade ve en erdemli yaşaması gereken kişidir. Amed arkadaş da sade yaşamı ve erdemli duruşuyla bir gerilla komutanıydı. Komutanlaşma sorunlarını tartıştığımızda yine bilgece konuştu; komutanlık için beş ilke belirlediğini ve bunlardan biri olmazsa ya da diğerlerine oranla yoğunluk içeriyorsa kişinin komutanlıkta zorlanacağını belirtti. Adalet, cesaret, bilgelik, taktik ustalık, amaca sonuna kadar bağlılık. Bu beş temel ilkenin beşi de kendisinde vardı ama kendisi bu özelliklerinin farkında olmasına rağmen asla kendini farklı görmedi. Platformunda arkadaşların kendi emeklerine daha fazla sahip çıkmalı ve kendini bir değer olarak görmesi gerekir biçiminde yaptıkları değerlendirmeye *'benim için PKK'lilik yıllarla ölçülemez. PKK'lilik ruh ve yürek işidir Önderliği ne kadar anlayıp uygulayabiliyorsam o kadar Apocuyumdur. Yoksa yılların hiçbir anlamı yoktur'* dedi. Bu değerlendirmeler belki çok bilmediğimiz ya da yabancısı olduğumuz değerlendirmeler değildi. Ancak bunları Amed arkadaşın değerlendiriyor olması bu sözlerin yüreğin imbiğinden, akılcılığın süzgecinden süzülüp gelmesi, söylenen sözlere anlam katıyordu. Zagroslar'da özgürlük yürüyüşüne başlayan Amed Tozo arkadaş en son Amed alanından Mahsum Korkmaz Akademisi'ne geldi. Bir devre eğitim gördükten sonra Mardin'e gitmek için öneride bulundu. Bu kez de kendi doğduğu topraklarda savaşma arzusunu sık sık dile getiriyordu. Ancak Kuzey alanlarından yeni geldiğinden ve Zagros sahasını iyi tanıdığından kaynaklı yeniden bu alana düzenlemesi yapıldı. Amed arkadaş bu pratiğe yeni paradigma aydınlatıcılığında ve yılların verdiği tecrübenin yakıcılığının yarattığı olgunluk ve komuta tarzında yakaladığı derinleşmeyle çalışmalara eskisinden

daha güçlü ve Apocu tarzla katılma kararlılığıyla geldi. Amed arkadaş ilk olarak Cilo alanına geçti ve burada bir pratik yürüttü. Sonbaharla birlikte alınan hamle kararına en güçlü bir biçimde ve en önde ulaşma kararlılığıyla çalışmalara yöneldi.

Bu özgürlük maratonunun en hızlı ve en önde koşan koşucusu olmak istiyordu. Bulunduğu alanda en sevilen ve arkadaşlarla en iyi anlaşan, herkesin gönlünde yer edinen komutan olmayı başarmıştı. Amed arkadaş duruşuyla ve katılımıyla yeni dönemin öncüleşen komuta kişiliğinin nasıl olması gerektiğine cevap oldu. En son Geman tepesine yönelik gerçekleştirilen eylem için *'iki dakikada düşer, dayanmaz'* demiş. Tepeye yönelik gerçekleşen saldırı oldukça başarılı sonuçlanmış, tepe tümden ele geçirilmiş, silah kaldırılmış ve düşman mevzileri düşürülmüştü. Amed arkadaş cihazda arkadaşlara eylemin tekmilini verirken ve düşman mevzilerini dolaşırken karşı tepeden gelen mermiyle 1 Eylül 2006 yılında Hakkari'nin Geman tepesinde talihsiz bir biçimde şehadete ulaştı.

Amed arkadaş, hem yaşamıyla hem savaşıyla yeni dönemin öncüleşen komuta kişiliğinin temsili oldu. Onun gibi birine durgun sularda sıradan bir biçimde yaşamak değil dalgalarla boğuşarak çatışmak yaraşır. Amed arkadaş kendine yaraşır bir biçimde kavganın tam ortasında bir saldırıda şehadete ulaştı. Apocu komutanlaşma istemi olan ve sürekli olarak bunun çabasını veren Amed arkadaş, kendine yaraşır bir biçimde gerisinde birçok savaşçısının yüreğinde silinmez izler bırakarak yürüyüşünün anlamını derinleştirdi. Yeni dönemin öncüleşen Apocu komutanı oldu. Her zaman için yanındakilere bir şeyler öğretmek isteyen Amed arkadaş savaşmayı öğreterek, bir saldırı dersi sonrasında aramızdan ayrıldı. Ama o her zaman bizlerin yüreğinde yarattıklarıyla, beyninde öğrettikleriyle yaşayacaktır.

Mücadele arkadaşı Şerda Mazlum

Seni anlatmak kolay mı yoldaş

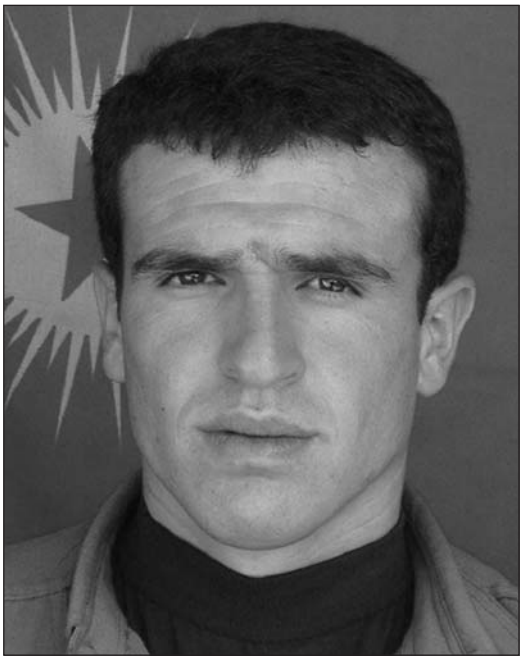
Seni daha tanımamıştım yoldaşım,
Görmemiştim sesini, duymamıştım
Anlamak kolaydır demek yanılgıdır.
Zorlanmamak elde değildi ki.
Sen ise çok çok farklıydın.
Yüreğimizde güzellikler mekanını yaratmıştın,
Yaşamın diliyle konuşurken ustalaşmıştın,
Biliyordun ki sen yaşamın felsefesini
çözmüştün.
Savaşlar sonsuzdur demekle kalmazdın,
Bitmez kişilik mücadelesinin sonsuzluğu
Siper olmak güzeldir ama kime karşı
Kavgamızın büyüklüğü ve güzelliği
Yaşamın dili olmuştu diyordun, yoldaş
Sen de biliyorsun hiç çiğneyemeyiz
ütopyalarımızı
Bu aşk diyarlarında
Buna koşuyordu kalp vuruşlarımız
Yüreklerimiz seni seslerimizle anıyordu
Düşüncemize aşılamıştın,
bağlılığı vatan olgusunu
Ve yurtseverliği..
Biliyordun ki bu da güzellikti
Tanımak ya da tanımamak
Görüşmek ve de görüşmemek
Yaşamın kendisinde bütünleşmiştik
Yoldaşlık mekanında dağların heybetiyle
İnsandır diyorlar güzel varlıklara
Ah diyemiyor sevda çiçeklerimiz
Görmekle kalmıyordu ağlayışı gözler
Senin takipçin olacaktım demekle
Çıktım yola yoldaşım
Özgürlüğün nefesini tatmaya….

Botan Bagok

OKYANUSLARI AŞANLAR

"Şehitlerimiz kendi yaşamlarını sonsuzlaştırırken, önümüze koydukları dönülmez yol ve milyonlara dayattıkları direnişle, biz geride kalanlara daha büyük direnmelerin, nasıl, ve hangi alanlarda yükseltileceğini adeta emrediyorlar"

Rêber Apo

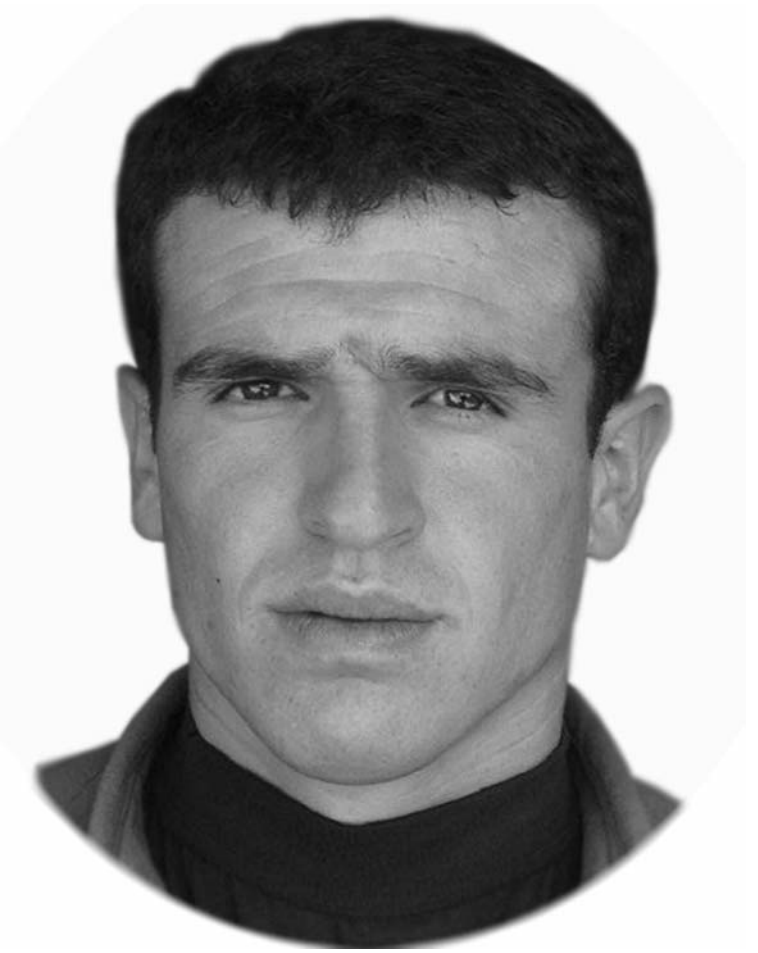

Adı, soyadı: **Xalif AKBIYIK**
Kod adı: **Berxwedan**
Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1982**
Katılım tarihi: **2001, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Eylül 2006, Kozluk-Batman**

yanıyor kağıt, yanıyor kalem
belgelemiyorsa bunca tarih yaratanlar
yanıyor tüm yaşananlar
bir buğday tarlası gibi
geniş ama hızlı ve külsüz.

yanıyor ten, yanıyor can
hissetmiyorsa bunca dağ devirip
okyanuslar aşanlar
yanıyor tüm yaratılanlar
kolonya ya da benzin dökülmüş gibi de değil
gür alevli ama çığlıksız ve slogansız

yanıyor cihan, yanıyor yaşam
farkında değilse bunca toprağa düşen can
yanıyor tüm dünya
öyle volkanlar patlatırcasına da değil
halepçeler gibi
bezarlar gibi
dumansız ve kansız

Özgürlüğü haykırmak

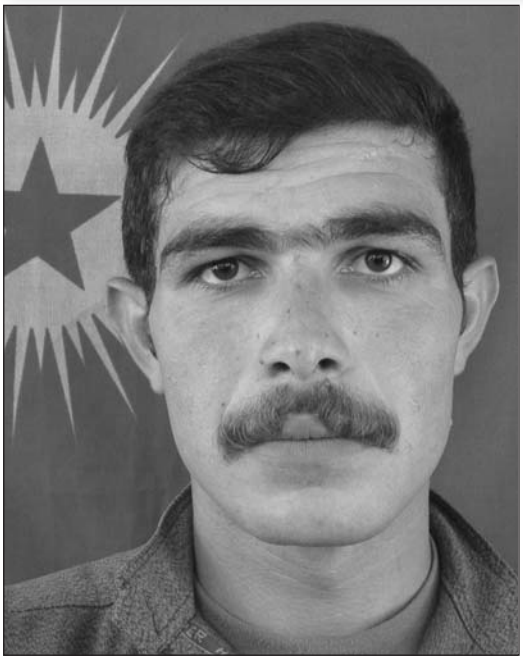
yıldızların parlaklığıyla
yarım kalmış şarkımızla
haykırırım özgürlüğü
ölümsüzlüğü kucaklayan
yiğitlerle
güzel ülkemin şafaklarında
söyleyeceğiz türkülerimizi

gür sesimizin heybetiyle
haykıracağız özgürlüğün
elbet bir gün hep birlikte
Leyla Mecnun aşkıyla
Eyüp peygamberin sabrıyla
Ferhat gibi delip dağları
özgür yaşam diyeceğiz yarınlara

EMEKLE ŞEFKATİ BULUŞTURAN YOLDAŞ

"Partimiz ve şehitlerimiz için ölümü öldürdük"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Şehmus DEĞİRMENCİ**
Kod adı: **Garzan**
Doğum yeri ve tarihi: **Sason Batman, 10 Kasım 1980**
Katılım tarihi: **1996**
Şehadet tarihi ve yeri: **5 Eylül 2006, Kozluk-Batman**

-Heval heval

-Buyur heval kodunuz ne?

-Zap'ın en küçük adamı

O an belleğim tüm algılarını zorladıysa da seni çıkaramamıştım.

-Heval daha somut bir ipucu veremez misin?

-Gidiyorum… Gitmeden bir selam vereyim dedim.

Nasıl "gidiyorum" dediği anda, onun sen olduğunu hemen anladım. Çünkü seni tanıdım tanıyalı sen hep gidiyordun. Önünde hayaller geçiyor, umutlar koşuyor ve düşler uçuşuyordu. Ve sen olanca gücünle bu hayallerinin, düşlerinin ve umutlarının peşinden ardın sıra giderdin. Şimdi de yine gitme hevesiyle yollara koyulmuştun. Hep aynı mekanda kalmayı ve aynı şeyleri yaşamayı biraz da ölmek olarak yorumlardın. Belki de akıp giden zamandan yararlanmamayı, zamanı boşa harcamayı veya zamana hak ettiği anlamı vermemekten korkardın. Ondandır ki, o göçük yüreğinin buralarda kalamayacağını iyi biliyordum.

Yüreğinin deryalarına açılmaya ne kadar da hevesliydin. Zaten yaşantımıza meraklı anketçiler 'ölüm nedir?' diye sorduklarında hiç duraksamadan *"ölüm anlamsızlaşmak veya var olan tüm yaşamsal fonksiyonlardan kopuştur"* diye cevaplamıştın. Çünkü zaman olgusunda tekrarlar yaşanınca ilk önce boğuculaşma, sonra da anlamsızlaşma boy vermektedir. Bunun farkında olarak zamanın içinde coşkunca akardın. Ve devamla *"var olan değerlerin, onurun, maneviyatın içerisinde istikrarlı bir mücadele yürüttüğün oranda varsın, aksi taktirde yoksun ve ölüsün."* İşte bu kadar net ve somut bir felsefenin sahibiydin. İstikrarlı mücadele senin için dur-durak bilmez

arayışlardı. Bu yüzden arayışlarında farklı mekanları dolaşmak, varlığını her yerde hissettirip, o alanlara yedirmek sana daha cazip gelirdi. Aradığın bir şeyi bulunca, ötekisi başlar, diğerine kavuşma anındayken bu sefer tüm ihtişamıyla başka bir arayış önünde belirirdi. Yeni arayışlara takılmak için sınırlardan kaçan çocuklar gibi çitleri heyecanla atlardın. Böylece arayışların, asil bir kimlik olarak seni yaşam merkezine çekiyordu.

Arayışlar içerisinde duraksamalar veya noktalar yoktur. Kıpırtısızlık yok ve en önemlisi de kendi özü gereği bitmişlik tükenmişlik yoktur. Hep yeni başlangıçlarla, taptaze ömürler sunma ve yeni yaşamlar kurma eğilimindedir. Bizim kitabımızda arayış, ölümün tersi olarak yaşam biçiminde formülleşir. Ve aynı zamanda ölümden önce ölüm yoktur bizim kitabımızda. İşte bu arayışlarınla yollara koyularak gidiyordun.

Ve şu an siluetin gözümün önünden geçiyor. Son vedalaşmaların, son sözlerin... Duruşunu nasıl tarif etsem bilmem ki. Hani bir devrimci için 'ruhta amatörlük, pratikte profesyonellik' deniliyor ya, işte bu deyim tam da seni anlatıyor. Ruhun şen şakraktı. O olgun yüzünden güleç havayı hiç eksik etmezdin. Sana bakanlar nasıl olsa feleğin sillesini yememiş, toy bir gencin hayatla dalga geçen bir yüz ifadesi derlerdi. Ama altında yatan olgunluğu gördükçe o zaman, o çocukça yanın alabildiğince büyür ve bir yetişkinin ciddi simasına bürünürdü. Bu çelişik simana karşın gözlerinde ikilem yoktu. Hem tarihin derinliklerinden hem de geleceğin yüceliklerinden sabitlenerek bakardı. Net ve duru bir bakış olduktan sonra, oraya buraya çekmeyen sakin bir tavırla sevip sevmediğini söylüyor, her şeye 'hodri meydan' diyordun. Bu netlik, aynı zamanda yaşam biçimini bildiğin doğrularla yürüten güzel ilkeleri sende yaratıyordu.

Senin yaşantının her günü tam da bir bayram sevincinde geçerdi. Skeçlerde ve tiyatrolarda o çocuk ruhun ne kadar da hoş bir yaramazlığa dönüşürdü. O kocaman cüssenle içinde barınan o çocuk bütün doğallığıyla karşımıza çıkardı.

Bir rolden bir role girerken, hepsini müthiş bir güldürüyle noktalardın. Senin deyiminle o şakacı mizaç, yoldaşlarla olan ilişkilerinde doğallığın kıvamında bir sıcaklığı geliştirirdi.

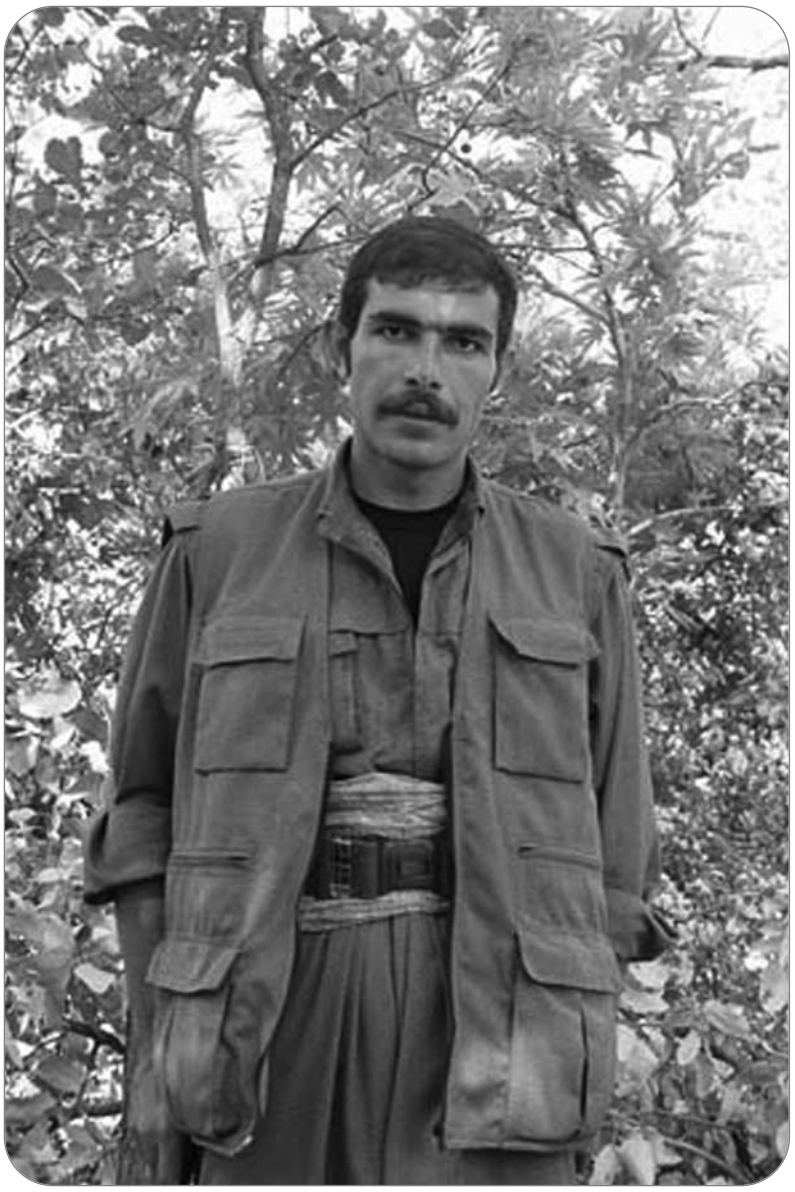
Sonra o kocaman bedenini savaşta gördüm. Tıpkı tiyatrolarda babasını çileden çıkaran o uslanmaz çocuk inadıyla, bu sefer dinmeyen ve yılmayan bir inatla düşmanını çıldırtırdın. O savaş da senin için yaşamın bir sahnesi gibiydi. Aynı soğukkanlılıkla, aynı özveri ve aynı sabırla düşmana yönelirdin. Hani her seferinde eylem gidişine uğurlanırken *"aman kendine dikkat et, bedenin büyük olduğundan kurşunlar seni çabuk bulur"* uyarılarına karşın olanca içtenlikle *"merak etmeyin kurşunlar çabuk bulsa da, beni çabuk çabuk yere düşürmez"* diyen bir güvenirlilikle ve yoldaşlarının gözünün sende olduğunun vermiş olduğu rahatlatıcı bir gururla giderdin.

Sonra seni normal yaşantıda gördüm. Şunu itiraf edeyim ki, dut ağacının en uç dalına kadar sincap gibi çıkarken seni görünce çok şaşırmıştım. Bu kadar iri yarı bir beden ancak bu kadar çevik olabilir diye hayrete düşürmüştün beni. Ve dalları öyle bir sallayışın vardı ki imkanı yok her yeri dut kaplardı. Sonra görevlerde, keşifte, mutfakta, sınırı geçerken, her bir yerde seni gördüm. Hep aynı coşkunlukla, fedakarlık ve adanmışlıkla bir paylaşım havası içindeydin. Aynı zamanda öncüydün. Böylelikle yaşamın her alanında enerjini dirhem dirhem aktarmaya devam ederdin. Sen yaratım eyleminde hayat buldukça,

işte o bahsi edilen *"ruhta amatörlük, pratikte profesyonellik"* deyimi sende tarifini buluyordu.

Belki de aynı soydan olan Mele Abdurrahman'ın o içten ve insancıl yanı, yaşamına hakkını vermiş bir ömür olmanın kıvancı bir miras olarak kalmıştı. Demek ki o asil ve soylu duruşun bu kandan geliyordu. Yoksa tüm Kürdistan halkının sempatisini kazanan o güzel insandan etkilenmemek mümkün mü? Aslında o güzel ve anlamlı katılımınla, Mele Abdurrahman'la yurtseverlik tadında

kuşakları buluşturduğunun farkında mıydın bilmiyorum ama Tımorg denilen yören açısından bu büyük bir onur payesi anlamına gelirdi. Üç kardeş olarak katıldığınız bu mücadele, hep de yüreğinin esinletici etkisinde, hesapsız ve çıkarsız bir katılıma dönüşürdü. Belki de daha çok yüklenmeni getirdiğindendir. Anlaşılan öncülük için yükünü her zaman en ağırından seçerdin.

Bir de senin o şefkatli yanın çok belirgindi, hani bir kadında görülen cinsten. Bu yönüyle o erkekliği de öldürmüş oluyordun. Kederlenen, çözümsüz kalan veya herhangi bir sorun yaşayan insanın başına öyle bir üşüşürdün ki, her an büyük bağrına basacak bir sıcaklıkla yakınlaştığını görürdüm. Bu güler yüz ve incelik karşısında kimin buzdan katılığı çözülmezdi ki? Bu şefkat gizeminin altında büyük bir anlayış deryası çalkalanır ve büyük bir hoşgörülülük akıntısı olarak bentleri yarıp geçerdi. Galiba anlayışlı olmayı bir erdem olarak bellemiştin. Sana sorulan *"hangi karakterdeki insanları daha çok seviyorsun?"* sorusuna karşılık *"pratikçi, anlayışlı, hoşgörülü biraz da şakacı insanları severim"* demiştin. Zaten kişilik sahibi olan her insanın, başkasında bulmak istediğini önce kendisinde yaratmayı esas alması kaçınılmazdır. Bu ilkeli tutum sende de mevcudiyetini korurdu. Bu anlayış deryası, derin bir alçakgönüllülüğün ürünü olmalı. Yoksa kendini ben merkeze alandan anlayışlı olmak beklenebilir mi?

Senin anket cevaplarına bakınca güç ile güçsüzlük ikilemindeki belirlemelerin çok dikkat çekiciydi. *"Güç yaşam felsefesinde ideoloji ve pratikte yetkinleşmektir. Güçsüzlük ise bu yetkinleşmeyi sağlayamama, daha çok etkin değil de edilgen ve pasif bir konumda duygu ve güdülerinin yönlendiriciliği altında hareket etmektir. Güç zannedildiği gibi yetki değil, etkidir. Yaşamda belirlenen ölçülerde ne kadar*

etkili olabiliyorsan o kadar güçlüsün. Bununla bağlantılı olarak zayıflık da; zorlukları çözümleyememektir" demiştin. Bu düşüncelerini özden ve hissederek yorumlamış olmalısın ki anlamını pratik gerçeklikte de sergilemekten kaçınmazdın. Bu yüzden seni tanıyanlar açısından her zaman aranan 'güçlü katılımcı' konumunda olduğunu bilmeni isterim. Aslında neden bunu söylüyorum ki, alanlar arasında paylaşılmaz olduğunu zaten görüyordun. Ama bu kendine sevdalanmana değil de, daha bir güç olma arayışına sürüklerdi.

Evet, daha ne diyeyim ki bilemiyorum. Bu kadar kısa bir ömürde bıraktığın etkiye bakıyorum da, sanki kocamış bir yaşamın vardı. Zaten yaşamın ömrü anlamlandırdığın kadardır diyorlar. Son olarak senin şehitler için yazdığın altın kuralı yazıyorum. *"Şehitler Önderlik çizgisinde doğru yürümenin, fedakarlığın, yoldaşlığın ve özgürlük değerlerimizin en yalın, en kutsal temsilcileri ve uğruna kendini adadıkları doğru yaşama ulaşmış, her zaman borçlu olduğumuz ve olacağımız en kahraman öncülerimizdir."* O kadar güzel ve yalın tanımlamışsın ki, daha fazlasını söylemeye dilim varmıyor. Aynı şekilde senin için de böylesine anlamlı bir yaşamın ardından söyleyecek fazla bir şey bulamıyorum.

Gittiğiniz yolda güzel yaşamlara yürüyecek ve senin gibi ulaşmak için gidecek ve gitmeler için uğurlanacak yoldaşların olacak…

Mücadele arkadaşı
Beritan Cudi

TOPRAK

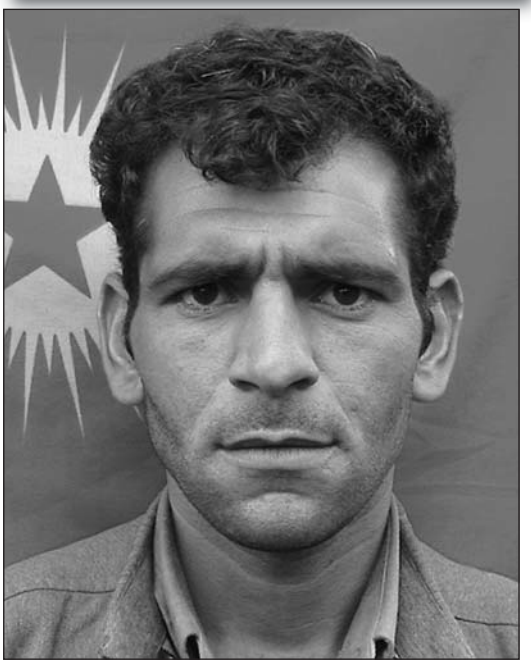
beni halaylarla göndermelisin
beni zılgıtlarla
beni aşkla
beni sevdayla
beni hasretle göndermelisin
değmemeli kirpiklerine
bir damla yaş
düşmemeli gözüne
pusulu bulutlar
yüreğin avucunda
umut ve özlemler beslemelisin
koynunda

HER ŞEHİT BİR PARÇA ÖNDERLİKTİR

" Yüzeysel yaklaşmayın. Şehitlerin bir damla kanıyla oynanmasına izin vermeyin. Şehitlerin anısına en iyi cevap, onların borçlu ve eksik olan yönlerini tamamlamaktır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Seyfettin AYDIN**

Kod adı: **Koçer GABAR**

Doğum yeri ve tarihi: **Siirt, 1978**

Katılım tarihi: **1992, Botan**

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Eylül 2006, Geliye Zilan**

Şehit Koçer Gabar arkadaşın ailesini, yetiştiği çevreyi, çocukluk arkadaşlarını tanıyan biri olarak onu yazmak ve yaşatmak, bize düşen kutsal bir görevdir.

Şehit Koçer Gabar, 1978 Siirt doğumludur. Koçer bir ailenin ortanca çocuğudur. İsmini de Botanlı bir Koçer oluşundan alıyor. Kürdistan toplumunda Koçerliğin asimile olmamış, kültüründe ve dilinde direnen bir gerçekliği var. Ailesinin düşmana olan tepkisinden dolayı Koçer arkadaş okula gitmez. Kürtlüğe olan bağlılık PKK ile birleşince, aile PKK çizgisinde yurtsever bir konuma taşınır. Hem çevresinden hem de akrabalarından örgüte katılanlar olur. Düşmanın aile üzerine olan baskısı nedeniyle Batman'a göçmek zorunda kalırlar. Şehit Koçer arkadaş o zaman 12 yaşındadır. Ailesi ve çevresinin yurtseverliği Koçer arkadaşın daha erken yaşlarda örgüte katılımına neden olur. 1992'de Batman'dayken, daha 14 yaşında örgüte katılır. Dönem olarak örgütün kitleselleştiği ve halk arasında serhildanlara dönüştüğü bir dönemdir. Düşmanın topyekun saldırısına karşı, ölüm uykusundan uyandırılmış Kürt halkının direnerek direnişini tamamlamaya çalıştığı bir ara dönem. Böyle bir dönemde PKK ile ruh kazanan toplumun oğul ve kızlarında oluşan duygu yüceliği, ölüme meydan okuyanların saflara katılımı yoğunlaşır. Çocukluk arkadaşları Helin, Zilan, Ruken, Doktor, Reber ve Mizgin kendisinden önce Kürdistan dağlarını renklendirirler. Bu arkadaşlardan Ruken, Mizgin ve Helin Bitlis Ava Spide şehit düşerler. Arkadaşlarının şehadet haberi onu çok etkilemişti. Ve tüm ailesinin yanında, bu arkadaşlarının silahını kaldırmaya yemin eder. Kendisinde uyanan bilinç ve duygu düzeyi katılımını güçlendirir.

Örgüte katılmadan önce kardeşine; eğer şehit düşerse silahını yerde bırakmamasını tembih eder. Ve '92'de, 14 yaşındayken partiye katılır. Katılımı ailede olumsuz bir etki yaratmaz. Aksine annesinin, babasının, kardeşlerinin ve onu tanıyanların gurur kaynağı olur. Şehit Koçer saflara katıldıktan sonra arkadaşlarının üzerinde bıraktığı etkiden dolayı çoğu arkadaşı da örgüte katılır.

Sivil yaşamda esprili, arkadaşları arasında sevilen ve mütevazılığı ile de sayılan ve örnek alınan biriydi. Çocukluk arkadaşları kendisinin çok fazla kavgacı olmadığını; ama kavga ettiğinde de hiçbir zaman arkadaşlarına karşı kin ve nefret taşımadığını ve küskünlüğün uzamasına müsaade etmediğini anlatırlardı. Oyunlarda hep öncü olduğunu ve herkesin onun etrafında toplandığını söylerlerdi. Şehit Koçer arkadaşı anlatan arkadaşların anıları hala sıcaklığındaydılar yüreklerinde. Yaşamda onun eksikliklerini, hep yaşadıklarını anlatırlardı.

Ailesinin maddi durumu iyi olmasına rağmen emeğe değer verdiğinden bir kaynakçıda çalışır ve ailesine destek olur. Çevresinde paylaşım ve dayanışmayı seven biriydi. Anne ve babasına karşı saygılıydı. Kardeşlerini severdi. Annesi Koçer Gabar arkadaşın üzerinde titrerdi. Annesi, onun çok duygulu olduğunu söylerdi. Anneler her zaman çocuklarının duygu ve düşüncelerini en iyi bilenlerdir. Bu yüzden annesi şehit Koçer'i anlatırken, bu kutsal mücadeleye katılacağını sezinlediğini ve hiçbir şeyin onu bu kararından alı koyamayacağını bildiğini, söylerdi. Babasının dayanağı, kardeşlerinin ilgi odağıydı.

Şehit Koçer; geçmişim, bu günüm ve geleceğim. Akrabam, dostum ve yoldaşım. O örgüte katıldığında ben daha sekiz yaşındaydım. Seni anlatanlara kulak verdiğimde hayal meyal seni hatırlar ve senden etkilenirdim. Bu anlatımlarının etkileriyle büyüdüm. 2002'de örgüte katılma kararı almamda senin etkin çok büyüktü. Hep acaba katılığımda seni görebilecek miyim, tanıyabilecek miyim, diye düşünürdüm. Bu düşünce bile bende büyük heyecan yarattı. Şehit düşmüş olmandan çok korkardım. Çünkü şehit düştüğüne ilişkin bazı söylentiler vardı. Korkuyordum bundan ama inanmıyordum. Seni sapasağlam göreceğime ve birlikte omuz omuza daha çok bu halkın mücadelesini vereceğimizi düşünüyor ve hayal ediyordum.

Sen kalıtıldıktan tam 14 yıl sonra 2002'de örgüte katıldığımda, seni ilk defa seni gördüğüm 25 Nisan 2006'ya kadar hep arkadaşların albümlerinde, gittiğim her yerde çevremde gördüğüm yoldaşlara dikkatle bakarak onlarda seni bulmaya çalışırdım. Yüreğimde seni çok önceden bulmuştum. Bencilliğim işte, yanımda da bulmak istiyordum. Uzun bir süre geçtiğinden seni tanıyıp tanıyamayacağımdan da emin değildim. Tüm çabalarıma rağmen katılımımdan 4 sene sonra ikimizin de aynı dönemde Serhat'a düzenlememiz olunca, Zap'ta Kure Jahro'da seni görmüştüm. Birlikte olmamıza rağmen iki gün aradan sonra seni bir arkadaşa sorarak tanımıştım. Seni hayal meyal hatırladığımdan sen olup olmadığından emin olamıyordum. Ama benzetebiliyordum. Bir arkadaşa senin nereli olduğunu sorduğumda, Siirtli bir Koçer olduğunu söylemişti. Bu cevap sen olduğuna dair beni umutlandırmış ve tarif edemeyeceğim bir heyecan beni sarmıştı. Beraber bir göreve gittiğimizde birbirimizi sormuş, o zaman sen olduğundan emin olmuştum. Sen de akrabam olduğumu öğrenmiştin. İçimdeki coşkudan ve heyecandan sana diyeceklerimin hepsini unutmuştum. Sen ise, diğer akrabalarınla beraber katılımımızdan moral almış ve gururlanmıştın. Yoldaşlarını eşit görür, aralarına fark koymazdın. En çok nasıl doğru bir yoldaş olunur, konularında bizimle tartışmalar yürütürdün. Dayının kızı Agıri de harekete katılmıştı. Senin haberin yoktu. Ona haber verdiğimde seni görmenin sabırsızlığı içine girmişti. Gurubumuzun

kaldığı yere gelerek o da benim gibi seninle tanışma şansını elde etmişti. Yoğun bir duygu atmosferi içindeydik. Birbirimizin gözlerine bakıyor; ama duygularımızı birbirimize söyleyecek bir söz, bir kelime bulamıyorduk. Birbirimizi gözlerimizden okumayla yetinmiştik. Örgütte karşılaşmamızın güzelliğini, bu güzellikte yoldaşlık sevgisini, duygu yüceliğini vb birçok şeyi bir arada yaşamıştık. Bunları, hiç unutmadığım ve unutamayacağım anlar olarak belleğime ve yüreğime kazımıştım. Unutmam mümkün değil.

Şehit Koçer; bugün de seni tanıyanların anlattığı gibi emekçi, dürüst, örgüte bağlı, esprileriyle moral kaynağı, hiç kimsenin hiçbir şekilde kendisine kızamayacağı kadar temiz bir yoldaştı. Şikayet etmeyen, tecrübelerini paylaşan, görevlerden kaçmayan, bir bütünen yaşamın tüm alanlarından birebir kendini sorumlu gören, pratikçi Apocu bir militandır. Olgunluk ve mütevazılık çocukluğundan gelen bir karakterdi. Yılların tecrübesi de olsa gerek, sosyal yaşamda, aktivitelerde yoldaşlarıyla nasıl ilişkileneceğini iyi biliyordu. Duygusallığından kaynaklı kimseyi kırmayan, hümanist bir karakteri vardı. Akraban olduğum için söylemiyorum bunları, sen gerçekten böyleydin. Sen benim çocukluğum, benim çocukluk hayallerimdin beni büyüten. Beni örgüt çizgisine, düşüncesine çeken en büyük etkendin. Sadece benim için değil, çevrendeki yoldaşların için de öyleydin. Ve bunu severek, yürekten, büyük bir ustalıkla yapardın.

Güneyde eğitimimiz bitmiş, son hazırlıklarımızı yapıyorduk. Serhat eyaletine geçecektik. Senin için Serhat eyaletinin ayrı bir yeri vardı. Daha önce de burada görev yapmıştın. Serhat'ta şehit düşen çoğu arkadaşınla birlikte halen canlı ve taptaze duran anılarınız vardı. Yeniden oraya dönmenin heyecanı, coşkusu her halinden belli oluyordu. Serhat'ta anılarını her karış toprağında canlandırman, yaşama coşkunu arttırıyordu. Güneyden ayrılmamıza az bir zaman kala Agıri arkadaşa silahını, Edesa arkadaşa da radyonu hatıra olarak bırakmış ve ne olursa olsun bu hatıraları korumalarını istemiştin. İkisi de akrabandan çok yoldaşlarındı ve her yoldaşını sevdiğin gibi onları da seviyor, onlara seni hatırlatacak bir şeyler bırakmak istiyordun. Sanki birçok arkadaşının şehit düştüğü yerde bu sefer kendi şehadetini görmüş, hissetmiş gibiydin. Bunu Edesa arkadaş da sezinlemiş ve sana, hakkında kötü bir haber duymak istemediğini söylemişti. O anı hatırlarken yeni yeni anlam verebiliyorum.

Evet, Koçer arkadaş Serhat'a büyük bir kararlılık, heyecan, coşku, cesaret ve neyle karşılaşacağımızın merakıyla yola çıktı. Serhat'a yaklaştıkça heyecan ve merakının gittikçe arttığını görüyordum. Sen, şehit Agıri, şehit Karker yol boyunca arkadaşlara hep yardımcı oluyordunuz. Bir ara ben sana yardımcı olmak

için yükünü paylaşmak istemiştim. Buna karşılık sen 'fiziki olarak yıpranmış görünebilirim ama ben ruhen hala çok gencim' diyerek gülmüştün. Bunu bana söylemene gerek yoktu. Zaten seni gören herkes yaşamdaki duruşunla ruhunun yüceliğini ve ne kadar genç durduğunu görebiliyordu. Sonunda Serhat karargahına ulaşmıştık. Senin tanıdığın bir eyalet olduğundan kolay adapte olmuştun. Serhat eyalet komutanı Sidar arkadaşı tanıyordun. Burada omuz omuza pratik yürütmüştünüz. Genel eyaleti bölgeleriyle, kadrolarıyla bütün durumu öğrenmek için Sidar arkadaşa sorular soruyordun. 2006 ve sonrası yıllar için eyalete layık bir pratik çıkartmakta kararlıydın. Eyalet için projeler üretiyor, önerilerde bulunuyordun. Bu eyalette şehit düşen yoldaşlarına layık olmanın birincil görevin olduğunu biliyor, vicdani yaklaşıyordun. Düzenlemeler yapıldığında sen Tendürek- Eledağlara, ben de Çemçe'ye geçecektim. Önce Tendürek'e, sonra da Eledağlara kadar beraber gelmiştik. Uzun bir aradan sonra karşılaşmıştık ve kısa bir birliktelikten sonra yeniden ayrılık vakti gelmişti. Bu bana ağır geliyordu. Sen bunu fark etmiştin. Onun için bana üzülmememi, belki bir daha görüşebileceğimizi, belki de bir daha görüşemeyeceğimizi ama önemli olanın bu değil, mücadelenin kendisi olduğunu ve mücadelenin ruhuna göre, Apocu bir ruhla pratikleşmek olduğunu söylemiştin. Benden kendimi geliştirmemi, yoldaşlarıma karşı sevgi ve saygıyla dolu, fedakar olmamı istemiştin. Her zaman güçlü, kararlı, başarılı olmamı istemiştin. Bunu tüm yaşamda göstermemi tembihlemiştin. Gerçek bir kadro olmanın Önderlikle 24 saat yaşamak olduğunu ve buna düşüncede, ruhta bağlı olarak yaşamamı istemiştin. Ve sen Geliye Zilan'a, ben de Çemçe'ye doğru yola çıktım. Tüm yol boyunca ve yine Çemçe'de seni ve senin bana söylediklerini düşündüm. Kuzey Kürdistan gibi bir savaş alanında pratiğin ne anlam taşıdığını ve nasıl bir pratik sahibi olmam gerektiğini, seni hatırlayarak netleştirmeye çalışıyordum. Üslenme grubuna alınmıştım. Zaten bazı nedenlerden dolayı bölgede fazla arkadaş da yoktu. Var olan arkadaşlarda her işe koşturmaya çalışıyorlardı. Emek ve fedakarlık karşılaştığım ilk şey oldu. Ben de bu konuda elimden geleni yapma kararlılığındaydım. Çemçe'de daha bir buçuk ayım olmadan bir sabah radyodan Eledağlarda bir çatışmanın olduğu haberi verildi. Çatışma sonucu iki arkadaşın şehit düştüğü söylendi. Siz olabilir misiniz diye, içime bir korku düşmüştü. Bu korku diğer arkadaşlarda da sessiz bakışmalarına yansıyordu. Öyle bir şey olabilir miydi? Cihaz üzerinden diğer arkadaşlarla bağlantıya geçtiğimizde, onlar da bizim bildiklerimizden başka bir şey bilmediklerini söylediler. Akşam haberlerini dinlediğimizde bu sefer altı arkadaşın şehadetinden bahsettiler. İnanmak istemiyorduk. Sonrasından aldığımız haberler bunları doğruluyor, yüreğim sıkışıyordu. Haberlerin yalan olması noktasında umudumu kaybetmek istemiyor, ama bunu başarmakta gittikçe zorlanıyordum. Çetin arkadaşla bu olayı netleştirmek için telefon etmeye gittik. Önce bir yurtseveri arayarak durumu netleştirmesini ve yarım saat sonra bizi aramasını söyledik. Bu arada Çetin arkadaş Sidar arkadaşı aradı. Şehadet haberleri doğruydu. Sidar arkadaş isimlerinizi veriyordu. Telefondan uzaklaşmak, isimlerinizi duymamak için kulaklarımı kapatmak istiyordum. Ama bunu yapamadım, isimlerinizi teker teker duydum. **Koçer, Karker, Sipan, Agirî, Rubar ve Hamza**, şehit düşen arkadaşlardı. O anda ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bir yerlerden bunu yalanlayacak bir mucize bekliyordum. Bu doğru olmamalıydı. Düşüncelerimle ruhum, bedenim donmuştu. Ağlayarak, düşmana olan kin ve nefreti artırmaktan başka o anda yapacak bir şeyim kalmamıştı. O anda oluşan duygu ve düşünce yoğunluğunu anlatacak,

ifade edecek bir kelime, bir cümle bulamıyorum. Çünkü bu anlarda oluşan duyguları tarif edebilmek için kelimelerin de bu duygular kadar güçlü olması gerekiyor. Böyle kelimeler var mı, bilmiyorum. Ama bu duyguların yarattığı acı kadar, acının da güçlendiren, kararlaştıran ve güzelleştiren bir özelliği var.

Bu şehit arkadaşlar Kürt, Kürdistan ve insanlık için direnerek ölümsüzlerin saflarına katılanlar, bıraktığınız yerden bayrağı devir alarak direnişi zafere ulaştıracak binlerce fedai Kürt kızları ve oğulları var. Direnişi zafere ulaştırmak, hepimizin sizlere ve Önderliğe olan bağlılığımızın temel koşuludur. Yaşamlarınız bizim için "nasıl yaşanılır"ın perspektifidir. Bu perspektifler doğrultusunda yaşayacağımıza, onun büyük bir çaba ve emeğini sarf edeceğimizin sözünü veriyoruz. Çok söylemek yerine çok iş yaparak size layık olacağımızı belirtiyoruz.

Mücadele arkadaşı Erdal Koçer

Yemin

Yürek kıpırtısında bir his
yaklaşıyor yavaş yavaş.
Hain bir kurşun vızıldayarak
saplanıyor göğse.
Kollarını toprağa açmış
dimdik alınlı savaşçı uzanmış
kanında bu yemin.
Ulu tanrıların kutsal sözlerinde
değil
toprağa düşmüş kızılda
koca bıyıklı emek düşmanının
göğsüne saplanmış
bir kurşun bu yemin.

Sonbaharlarımın yoldaşı Koçero

Ve sen yoksun işte,
Bu sabah da gelmedin.
Sabahla gelişini bekleyen gözlerim
Seni özlüyor koçero....
Eledağdan
serin rüzgarlarla
gülen yüzle
ve can yoldaşlarla
gelmeni bekliyorum.
Bekliyorum heval
Kurtuluş noktasında,
Sabahın soğuğuna inat,
Ellerim dürbünde üşüse de bekliyorum.
İyi bir öncü
Ve yine öndesin
Ve seni Sason'un Sipan'ı takip ediyor.
Kendinden emin
Arkanda bir dağ misali.
Gözlerim elcevazlı karkeri arıyor
En geride,
Yanında Agıri ile
Ağır adımlarla geliyor.
Geliye Zilan'dan başlayan yolculuğun
Tüm yorgunluğu ile....
'ne bitmez yolmuş şu sultan murat'
Bu sessiz isyanını yanındaki yoldaşı ile
paylaşmak istese de 'neyse ..' diyor.
Rubar'ı göremiyorum
Dürbünü biraz daha ayartıyor,
Titremeden bakıyor gözlerim.
Evet odur...
Hatta önünde Hamza arkadaş var
Her ikisi de daha dinç yürüyorlar.
'kıra az kaldı' diyorum.
Ve bir rojbaş sesi ile uyanıyorum.
Şaşkın bir halde çevreme bakıyorum.
Bu sabahta yoksun,
Rüyalarımın yoldaşı
Bu sabahta seni göremiyorum.
Artık Eledağ tarfına bakmak istemiyorum
Artık gelmeyeceğini biliyorum.
Seni Tendürek'te beklerken Koçero
Radyodan dinledim
Sen yokun işte.
Anılar her noktada ve yüreğimizde.
Geceden başlayan bekleyişim
Şafakta seni göremesem de
Sen varsın Koçero ,
Sen; her sabahın doğan güneşinde
Her Serhat'ın akşamında

Gerçeklik karşısında gözlerimizi kapatabiliriz ama anılar karşısında asla...

Şimdiye kadar hiçbir insanı onun gibi sade, onun kadar temiz yürekli görmedim. Hesapsız, kaygısız ve yargısız. Sade yüreğin, saf sözlerin yoldaşı... tanıyanlar bilir. Bilir az anlattığımı. Bilirler Koçer yoldaşın yoldaşlık abidesi olduğunu. Ve yoldaşlığın onda anlam bulduğunu.

Bu değerli yoldaşımı 2000 yılının sonlarında tanıdım. Serhat'a gelecek grupta Koçer yoldaş da vardı. Sadeliği çok belirgindi. Konuşmalarına ve tüm davranışlarına yansıtıyordu. İlk sohbetimizde bile sanki yıllarca birbirimizi tanıyormuşuz gibi doğaldı. Hep güler yüzlüydü. Hiç kızdığını görmedim. İki yıl Serhat'ta pratikte kaldıktan sonra birlikte eyalete geldiğimiz gibi Güneye de eğitime birlikte gittik. Bir sonbaharda

geldiğimiz gibi yine bir sonbaharda gidiyorduk.

Mazlum Doğan Kadro Okulu'nda yine birlikte eğitim gördük. Bu sefer ikimiz de Serhat'a gelmedik. Ben devreden önce ayrıldım. Kandil'e gittim. Sonra duyduğumda Koçer yoldaşın tedavi amaçlı Maxmur'a, oradan da Haftanin'e geçmişti.

Yine bir sonbahar ve bu seferde uzun bir aradan sonra Zagros eyaletinde gördüm O'nu. Yine aynı Koçer. Hep gülen, gülüşleri hiç değişmeyen... 2005 sonbaharındaki görüşmemiz çok kısa sürdü. Koçer arkadaş tekrar Xınere'ye eğitime dönüyordu.

Ve 2006 baharı, bu sefer baharla birlikte Serhat'a gidiyorduk. *"Birlikte gidişin birlikte gelişi''* diyordu. Serhat'ı sevmişti. Masmavi zozanlar ülkesine bağlanmıştı. Bu yüzden uzun süre Güney'de kalamadı. Onu çeken bir şeyler vardı. Belki de buz gibi suları ve tertemiz havası ile Serhat zozanlarıydı. Ne de olsa o bir koçer çocuğuydu. Zozanlarda büyümüştü. Onu çeken belkide buydu.

Gurupları eyalete geçince düzenlemeleri Eledağ'a olmuştu. Eledağ'da daha önceki pratiklere de katılmıştı. Eledağ Serhat'ın en güzel zozanlarının yeri... Eledağ 3000 metreyi aşan zirveleri ile Serhat'ın en güzel en serin yeriydi. Eledağ renga renk çadırların ve sayısız koyun sürüsünün meskanı... biliyordu Koçer yoldaş buraları ve tekrar bir grup yoldaşı ile gitmişti.

Ve yine bir sonbahar günü, ihenet bir kez daha sahnedeydi. Düşman gece de araziyi tutmuştu. Sabahla birlikte grubun bulunduğu noktanın üzerine gidiyor. Düşman araziyi genel çember şeklinde tuttuğu için manevra imkanı da vermiyor. Çatışma başlıyor. Koçer yoldaşın komutasındaki altı kişilik grup binlerce düşman gücüne karşı çok şiddetli bir şekilde direniş gösteriyorlar. Düşmanın sayısız saldırıları arkadaşlar tarafından püskürtülüyor. Bunun üzerine yoğun teknik kullanıyorlar. Altı yoldaş Eledağ'da 14 Eylül'de tarihi bir destan yazarak şehitler kervanına katılırlar. Geliye Zilan bir kez daha kan ağlıyor. Geliye Zilan isyanda ve Koçer arkadaşın gidişine yanıyor.

Mücadele arkadaşı Şehit Sidar

Ufukların ötesini yakalamak için bu ağır yükü omuzladılar

Koçer arkadaşı 2000 yılında geri çekildiğimiz Güney sahasının Xinere alanında tanıdım. Sıcak kanlılığı, sadeliği ilgimi çekmişti. Sohbetimiz Zagroslar'da ve Başkale'de ortak tanıdığımız arkadaşlar üzerine gelişti. Bu alanlarda ikimizde farklı zamanlarda kalmıştık. Ciddi bir pratik tecrübe düzeyinin olduğunu bakışları, duruşu ve sohbetlerinden yansıyordu. Farklı bir çekiciliği vardı. Hesapsız bir yoldaşlık anlayışı olduğu, bununda savaş ortamındaki zorlukların paylaşımı oranında geliştirdiği hissediliyordu. Bu genç yaşta bu kadar derin bir tecrübe düzeyi, savaşın izlerini taşıyan derin anlamlı bakışları, yüz hatları, mimikleri sormayı düşündüğüm soruyu kendiliğinden cevaplıyordu. Sanki neler sorocağımı önceden biliyor gibiydi. Ben yine de katılımını sordum. 1992'de Botan'dan katıldığını söyledi. Başkale'de 1994-95-96 süreçlerinde kalmış, oralarda yaralanmış va daha sonra tedaviye gitmişti. Oradan da Güney sahasına geçmişti. '99-2000 yılları örgütün zorlandığı tasfiyecilikle iç içe bir mücadele gerçekliğinin yaşandığı, kafaların karışık olduğu bir süreçtir. Hepimiz gibi onun da bu muğlaklıktan rahatsız olduğu sohbetine yansıyordu. Örgüt yaşamı ve savaş gerçekliği üzerine sade ve tecrübeye dayandırdığı görüşleri vardı. Entrikaların farkındaydı. Lafazanlıkla, yaratılan değerlerin korunamayacağını söylüyordu. Hepimiz gibi onda da var olan belirsizliğe cevap olma arayışı vardı. Eğitim sorunları olduğunu söylüyordu. Ancak inancının sarsılmazlığı, derinliği görülüyordu. Bende bıraktığın ilk izlenim pratik yönü ağır basan, doğallığı esas alan bir arkadaş olmasıydı. Kendisiyle daha sonra 7-8 aya yakın uzun bir süre kadro eğitiminde beraber kaldık. Aslen Siirtli olan ama şu an Batman'da yaşayan Koçer bir ailenin çocuğuydu. Örgüte çocuk yaşta katılmıştı. Eğitim sürecinde kişiliğini yakından tanıma fırsatım oldu. Coşkuyla, pratik çabasıyla, kendinde geliştirmeyi başardığı doğal mizah anlayışıyla; mücadeleye, şehitlere, Önderliğe bağlılığıyla ve zorlukların yaratımı olan köklü yoldaşlık anlayışıyla ilk izlenimlerimi doğ-

rulayan bir kişilik yapılanmasına sahipti. Ciddi bir ideolojik teorik birikimi olmadan bu sağlam kişiliği nasıl geliştirdiği kafamda sürekli bir soru işareti olarak kalmıştı. Mücadelenin en zorlu süreçlerinde, zorlu koşullarda eğitim imkanlarının en kısıtlı olduğu savaş koşullarında pişmişti. Önceki yaşamında da bir eğitim olanağı olmamıştı. Zaten çocukluğunu savaş ortamında geçirmişti. Çocuk ruhu bu zorluklarla savaş halinde büyümüştü. Kişiliğindeki sadelik, savaşçı yapısı ve derin duygusal bağlılığı iradeli bir duruşa, hesapsız bir katılımı sağlamasına yol açıyordu. Örgüt içi gelişen bireyci, içten pazarlıkçı, oportünist, küçük burjuva duruşlara, yine yoldaşlık ilişkilerinde aşındırıcı, düşündürücü anlamsız ilişki biçimlerine ve aynı şekilde lafazanlığa ve ukalalığa dayalı kirli politikalarla yoldaşlar ve değerler üzerinde tasarruflarda bulunan yanlış eğilimlere duyduğu nefretin, öfkenin düzeyi sözle ifade etmede her zaman zorlandığı büyük bir inancı ve yoldaşlığın yaratıcı dayanışma ruhunu ve bu ruhun yarattığı moral değerleri hangi düzeyde içselleştirdiğinin bir göstergesidir. Kendini süsleyip püsleme gereği duymadan emeğine ve dürüstlüğüne denk, az görülen yücelikte mütevazı karakteriyle hiçbir yanlış anlamaya elvermeyen doğal, samimi yaklaşımlarıyla şehitlerden aldığı PKK yoldaşlığını şahsında geliştiren Koçer arkadaşı, yoldaşlık ortamında yoldaşlık adına en doğru pratiğin, en dürüst mücadele ruhunun yaşamı pahasına geliştirmesinin öncüsüydü. Bu anlamda moral kaynağı, doğallığın ve dürüstlüğün doğru ölçüsüydü. Yoldaşlık ilişkilerinin odağı olan bu arkadaşla kodro eğitiminden sonra bir grup arkadaşı da yanımıza alarak Serhat'a geldik. Pratik sahada özünü daha yalın yansıtıyordu. Daha önce gizli kalmış güzellikleri bir bir görülmeye başlıyordu. Bir süre Dambat'ta kaldık. Oradan Ağrı dağına ve Eledağı'na belli aralıklarla giderek çalışmalar yürüttü. Çalıştığı alanlarda halkla ilişkileri, halka yaklaşımı, bağlılığı, sorumluluk hissiyatının yakaladığı düzeyin göstergesiydi. Halkla ve yoldaşlarıyla bu derecede anlamlı bir bağlılık ilişkisini gerçekleştirmesi hayranlıkla çözmeye çalıştığım bir özelliğiydi. Böyle bilmecemsi bir güzelliğe sahip olan Koçer arkadaşla 2001'de tekrar Dambat'ta bir araya geldik. Sağlık sorunları, diş sorunları vardı. Tedaviye gitti. Buradan Mazlum Doğan Kadro Okulu'nda iki devre eğitim gördü. Sonrasında Güney'in farklı alanlarında faaliyet yürüttü. 2006 baharında özlemini çektiği Serhat zozanlarına geri döndü. Kendisini en son burada, Serhat'ın Zelül mıntıkasında gördüm. Heyecanlıydım. Aynı zamanda eski ruhunu kaybetme korkusu da vardı. Gördüğümde bunları kaybetmek bir tarafa, bilakis daha da geliştirdiği gözlerinden okunuyordu. Yılların ağır yükü fiziğini bayağı etkilemişti. Ama doğallığıyla, espritüelliğiyle renklenen asil ruhu her zaman ki gibi yine çekim merkezi, moral kaynağıydı. Yine hepimizin ilgi odağıydı. Uzun uzadıya sohbet ettik, ama yetmiyordu. Yılların özlemi, hasreti dinmek nedir bilmiyordu. Bu özlemi dindirecek kadar zamanımız yoktu. Kısa bir süre sonra tekrar Eledağlara geçmek için bizden ayrıldı. Eledağlara gidip onu görmenin gününü iple çekerken 14 Eylül 2006'da yanında bulunan beş arkadaşla birlikte Eledağlarda **Kardoğan** isimli bir köyün yakınlarında sabahın erken saatlerinde içlerinde Afgan göçmeni köy korucularının da bulunduğu düşman güçlerince çembere alındıkları, çatıştıkları ve kahramanca şehit düştükleri haberini aldık.

Kuşkusuz Koçer arkadaşı tanıtmaya, yaşamını, mücadelesini anlatmaya bir yazıyla cevap olunamaz. Onu yetersiz de olsa işlemek, tanımladığımız oranda anlamlandırmak, yaşamsallaştırmak mücadeleyi sahiplenmenin girişimidir. Bu anlamda bir değerlendirme uğraşı O'nun kişiliğinde çözemediğim doğal

çekici ahengi çözme girişimidir. O'nu yaşarken çözemedim. Şehadetinin yarattığı sorgulamayla anlam yükledim. O'nun sırrı çocuk yaşta katılanların PKK'nin yarattığı kutsal direniş ruhunu geleneksel değerleriyle bütünselleştirip, geliştirmesiydi. Önderliğin AİHM' de ortaya koyduğu doğal toplumun kendi komünal özünü, karakterini devletleşmekten, uygarlaşmaktan kaçarak dağların doruklarında ve orman kuytuluklarında yarı göçebe direnişçi bir yaşamla uygarlığa karşı durmuş etnisite, aşiret formundaki toplulukların geleneğe dayalı yaşamlarında koruyup günümüze kadar taşındığı, dolayısıyla bu yaşamın geleneklerle örülü yapısı içinde yetişen, iktidara devlete bulaşmamış koçerlerin insanlığın temel özünü, toplumsallığın temel değerlerini kendi kişiliklerinde güçlü bir şekilde barındırdıkları ve bu toplumsal formdan gelen insanların istenilen özgür birey olma potansiyelini daha güçlü taşıdıkları, daha demokrat, daha sosyalist bir karakter edindikleri yönündeki tespitleri ışığında ele alındığında; Koçer bir ailenin çocuğu olan Koçer arkadaşın kendinde yaşattığı özelliklerin insanlığın insanlaşmasının, toplumsallaşmasının temel özü olarak ele alınan ve insanlaşma, özgürleşme iddiası içinde olan herkesin kazanması gereken en güzel değerlerin özünden kaynaklandığı daha iyi anlaşılacaktır. O'nun özelliklerini bu anlamda doğru tanımlamak, sistemin kirine bulaşmamış kültürel özünü doğru anlamak, O'nu yaşamanın ve yaşatmanın gereğidir. Başta da belirttiğimiz gibi taşıdığı demokratik komünal özelliklerinin doğruluğunu, güzelliğini görmek kadar, bu doğrulukta ve güzellikte yakaladığı düzeyi, yoğunluğu da görmek onu doğru tanımanın ön koşuludur.

Bu bağlamda PKK şehitleri devrimciliğin ulaşmış olduğu en son düzeydir. Devrimcilik ideolojik, felsefik, ilkesel bütünlüğün doğrultusal olarak yakalanıp topluma taşırılıp geliştirilmesi olayıdır. Dolayısıyla devrim Kürdistan'da doğru mücadele edebilecek sarsılmaz asil ruhların eseridir. Bundandır ki tarih yeni bir doğuşun aktörleri olarak halkları seçerken, adalet, asalet, cesaret, metanet kadar geliştirici insani erdemlerin temel ölçülerini de esas almaktadır. Bu ölçülerin cisimleşmiş ifadesi olarak Kürdistan'da şehitler taşıdıkları binlerce yıllık özgürlük özlemlerini, eşitlik ve kardeşlik duygularını Kürdistan dağlarının doruklarıyla bileyerek yücelttiler. Büyük amansız zorluklara katlanabilecek dirayeti, tarihin onlardan beklediklerini derin içgüdüsel farkındalığıyla sergilediler. Ve uzaktaki ufukların ötesini yakalamak için bu ağır yükü omuzladılar. Bu ağır yükün altında düşmeden, sarsılmaz bir inançla, tebesümle yürüdüler. Çünkü onlarda devrimci anlayış, militanca yaşamın, yoldaşça dayanışmanın, amaca derin bir inancın va köklü bir dürüstlüğün, saflığın bir eseriydi. Onlar için yaşanan her an, anın yaratıcılarının kutsallığıyla yaşanmalı ve bu yaratıcılıkla geliştirilmeliydi. Ancak bu şekilde cevap verebileceklerini düşünüyorlardı, kendilerinden önceki yaratıcılara. Kendilerinden önceki devlerle araçlarındaki tarihsel bir köprüyü ancak bu şekilde inşa edebileceklerini düşünüyorlardı. Bunun anlam gücüyle çalıştılar, emekleriyle, kanlarıyla döşediler özgürlük köprüsünü. Ve canları pahasına insanları bu köprüden özgürlüğe-eşitliğe taşımanın mücadelesini verdiler. Zira sadece bir halkın kurtuluş savaşı değil, beş bin yıllık soysuzlaşmış uygarlığa kafa tutmuş doğanın kurtuluş savaşımıydı tarihin önlerine koyduğu. Düşürülmüş kadın özünün komünal, demokratik kültürel dünyasının aynı topraklarda, aynı feminem özle yeniden yaratılmasının yakıcı mücadelesiydi önlerine konulan. Bunun ağırlığıyla yaşadılar, bu uğurda savaştılar ve bu savaşta yaşamlarını feda ettiler. Onları anmak insanlığı anmak, onları işlemek özgürlüğü işlemektir.

Mücadele arkadaşı Leheng

Doğallığın bir yansıması

Bir bataklığın ortasında filizlenen tertemiz ve cezbeden güzellikte bir çiçek kokusu havaya karışır. Güneşe, sıcaklığında gülümser gibi selama durur. Evet, bir bataklığın ortasında açar bu çiçek. Daha önce bataklığın da güzellik doğurduğuna tanık olmamıştım. Her bataklık böyle midir bilmem. Ama bir bataklıkta açan çiçek o bataklığı bir cennet bahçesine çevirebilir. Tıpkı bir zamanlar bataklığa çevrilmiş Kürdistan'da, her 4 Nisan'da açan binlerce çiçek gibi. Şimdi Kürdistan'da akan Fırat ve Dicle gibi tarihe akan binlerce oğul ve kızlarıyla bir güneş ülkesi. Ve taşta bile yaşam bulan verimlilikte bir ülke. Evet, böyle bir ülkenin oğul ve kızları olmak kolay değildir. Kolay olmadığı içindir ki, dağlarında bedel ödeyen gençler bulunuyor. Ve bu bedeli ödeyenlerden biri de Şehit Koçer yoldaştır.

Koçer arkadaş Siirtli bir koçer ailenin çocuğudur. Çok genç bir yaşta, daha doğrusu çocuk denecek yaşta örgüte katılır. Kürt halk serhildanlarının en yoğun olduğu ve bunu bastırmak için topyekun bir savaşın yaşandığı '92'de Botan'dan katılır. Onu ilk defa Güney'de Serhat'a geçmek için hazırladığımız grupta tanıdım. 2006'nın Nisan ayıydı. Ben de Siirtli bir koçer olduğumdan Koçer arkadaşı tanımak istedim. Koçerliğin verdiği tüm doğal özellikleri taşırdı. Oysa ben de koçer olmama rağmen, koçer kimliğine yabancıydım. Koçerliği fazla bilmiyordum. Koçerliğin özünü ona yakınlaştıkça tanıdım. Katışıksız, sade ve asimileye kapalı bir koçerdi. 14 yıl öncesinin gerillası, ilk katılımındaki coşkunun çoğalımıydı koçer yoldaş. Bu duruş; kararsızlıklara, ruhsuzluklara, inançsızlıklara, moralsizliklere bir balyoz darbesi niteliğini taşırdı. Şehit Koçer denildiğinde onu tanıyanların aklına gelen ilk şey emek ve fedakarlıktır. Onu ilk tanıdığımda da bu özelliğiyle tanıdım. Birey kendini ifade etmek için anlatır, onda kendini anlatma biçimi yapmaktı. Düşünüp, inandıklarının dilde değil pratikteki ifadesiydi. Dürüstlüğü, saygınlığı ile etkili bir yoldaştı. Çoğu zaman onun mütevazılığı karşısında mahçup olurdum. Grupta Koçer arkadaşın timinde olmak gibi bir şansım vardı. Bu da onu daha yakından tanımamı sağlıyordu. O bizlerle bir komutan edasından çok yoldaşlığı azami uygulayandı. Ve bunu tüm samimiyeti ile inanarak yapardı.

Şehit Koçer arkadaş çoğunlukla pratik sahalarda kaldığı için fazla eğitim görmemişti. En son katıldığı eğitim devresinde çok özlü bir katılım göstermişti. Bizleri de bu konuda adapte etmeye çalışırdı. Özellikle askeri eğitimlere ilgili yaklaşımı bizi daha fazla adapte ediyordu. İdeolojik eğitimlere ise bildiklerini çok sade ve herhangi bir kaygı taşımadan kendisini en rahat bir şekilde ifade etmeye çalışıyorydu. 14 yıllık tecrübelerini paylaşımda hesapsız ve kaygısızdı. Moral, coşku ve espirileriyle yaşamımızın monotonluğa düşmesini engelleyen renkli bir yoldaştı. Anadilinden başka bir dil kullanmadığı için Türkçe'ye yabancıydı.

Koçer arkadaş, Önderliğe, şehitlere, halka ve yarattıkları değerlere bağlılıklarıyla ulaşılması gereken ölçülere ulaşmıştı. Bunlar karşısında sürekli pratiğini yetersiz görürdü. *"bağlılığı ne kadar derin yaşarsak o kadar layık olabiliriz"* derdi. Şehitlerden söz edildiğinde mahçuplaşırdı. Koçer arkadaş belki de savaş gerçekliğinden kaynaklı fazla eğitim görememişti. Ama PKK bir ruh olayıydı ve onun ideolojisini, yaşamını en derinden hissederek yaşardı.

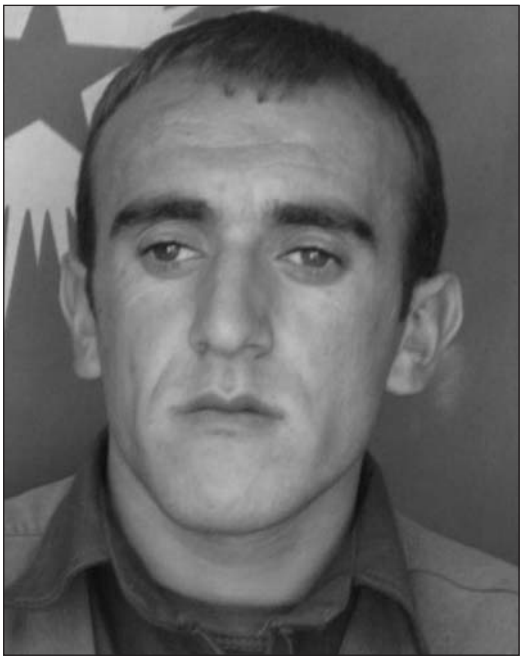
Şehit Koçer'i ve onun gibi binlerce şehidimizi anlamak, onları kendimizde içselleştirmek, PKK'lileşmeye doğru atacağımız en büyük adımlardandır. Şehitlerimizin gerçekliğiyle PKK'lileşme çabası, bizim için olması gereken onurlu bir çaba olacaktır.

Mücadele arkadaşı Brûsk

O BİR SEVGİ DERYASIYDI

"Şehitlerimizi düşünün, sadece onlara bile baksanız muazzam değerlere ulaşırsınız"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Yılmaz AŞKAN**

Kod adı: **Hamza (Jêhat) JÎR**

Doğum yeri ve tarihi: **Hakkari, 1983**

Katılım tarihi: **2002, Van**

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Eylül 2006, Erciş**

Serhat'ta çağlayan 6 yüreğin sesiyle canlanacak bu dağlar. Hamza arkadaş, Hakkari'de doğmuş, Van'da büyümüştü. Köylü feodal bir aileden geliyordu. Çocukluğu hep kavgayla geçmişti. İsyankar ve asi ruhluydu. Haksızlıklara kolay kolay boyun eğmiyordu. Göçün verdiği topraktan kopuş ise onu daha fazla isyankar yapmıştı. Hakkari'de doğmuş devletin baskılarından dolayı Van'a yerleşmişlerdi. Ancak devlet Van'da da onları rahat bırakmamıştı. Toprağını, hayvanlarını terk edip Mersin'e göç etmek zorunda kalmışlardı. Devletin bu baskıları ve yaşadıkları sürekli sürgün ve göç Hamza arkadaşın devlete karşı olan kin ve öfkesini daha fazla keskinleştirmişti.

Mersin'de yaşadıkları ve gördükleri Hamza arkadaşta bir sorgulamayı da beraberinde getirmişti. Kürtlerin gördüğü baskıları sindiremiyordu. Sadece Kürtlerin de değil Mersin'de yaşayan Çingenelerin gördüğü zulmü de kabullenemiyordu. Çingeneler toplumdan dıştalanıyor, potensiyel suçlu ve kriminalize gösterilmeye çalışılıyordu. Onlar böyle baktıkça Hamza arkadaş da ısrarla onlarla arkadaşlık yapıyordu. Ve çelişkiler içerisinde geçti Hamza arkadaşın delikanlılık çağı. Ama şanslıydı; ailesi yurtseverdi ve bu yolla Özgürlük hareketini erken tanıma şansına sahip oldu.

Yapılanların, sergilenen ayrımcılığın bir kimlik sorunu olduğunu ve bütün bunların sistem ile bağlantılı olduğunu erkenden kavramıştı. Yapılması gereken bu vahşete karşı çıkmak ve savaşmak gerekirdi. O, bunun farkına vardığında savaşmaya da çoktan karar vermişti zaten. Gerillaya gitmeden önce kendisini ideolojik olarak da yetiştirmek istiyordu. Önderliğin kitaplarını, çözümlemelerini okumaya başlamıştı. Okudukça yaşadığı çelişkilere daha fazla anlam vermeye

başlamış ve Önderliğe olan sempatisi ve bağlılığı daha da artmıştı.

Mücadeleye katılmaya çalışırken 15 Şubat komplosu ile sarsıldı. Bu komploya cevap olabilmenin sorumluluğuyla gerilla saflarına katılmak istedi, ancak yaşının küçük olmasından dolayı kabul edilmedi bu isteği. O da yılmadı her fırsatta yineledi bu isteğini. Ve sonunda 2002 yılında Başkale'de yıllarca özlemini çektiği gerillalarla ilk buluşmasını gerçekleştirdi. Kandil alanına geçerek yeni savaşçı eğitimi gördü. Aslında bu dönem örgüt ve Kürt hareketi açısından çok ağır bir süreçti. 2003 ortaları ile birlikte ihanet ve işbirlikçilik yine uğursuz rolünü Kürt tarihinde oynamaya başlamıştı. Bu, tasfiyeci ve işbirlikçi ihanetçi çizgiye karşı örgüt içerisinde büyük bir mücadele yürütülüyordu. Hamza arkadaş da bu süreçten etkilenmişti. İlk başlarda yaşananlara anlam veremiyordu. Okuduklarından ve anlatılanlardan öğrendikleri sürecin tasfiyeye doğru gittiğini gösteriyordu. Ama örgüte ve Önderliğe güveniyordu. Bu sürecin de atlatılacağını biliyordu. Derin bir yoğunlaşmayı yaşıyordu. Kamp yönetimi Hamza arkadaşın yaşadığı bu zorlanmayı fark etmiş ve destek amaçlı arkadaşı yanlarına almışlardı. Eğitimden sonra Hamza arkadaş parti ölçülerini ve Önderlik çizgisi temelinde yüreme kararlığını kısa sürede pratiğinde göstermişti. Eğitimde başarılı bir parti militanı olarak çıkmıştı. Sonra pratik görevlerde yer almaya başladı. Pratik görev yürütürken de eğitimlerini hiç aksatmadı.

2004 yılında Hamza arkadaş kendini Kuzey'e önerdi. Ve Serhat'ta gitmek üzere yola çıktı. Zorlu ve uzun bir yolculuğun ertesinde ulaştığı Serhat'ta düzenlemesi Tendürek'e yapılıyor. Tendürek kayalarla kaplı sert ve asi bir bölgeydi. Adeta taşlar ve kayalıklardan ayağını basacak toprağı bulmakta zorlanıyordu insan. Adı da kayalık ormanıydı. Vurulmuştu Hamza arkadaş Tendürek'e, ne kadar kışı soğuk da olsa sanki orda doğup büyümüş gibi Tendürek'e sevdalanmıştı. Hamza arkadaş Tendürek'e ve Serhat'a o yıl ve daha sonra ki yıl pratiklere katıldıktan sonra en son 2006 yılında Geliye Zilan alanına gelmişti. Burada kitle içerisinde örgütleme, savaşçı çıkarma ve eylemsellik amaçlı çalışmalara başlamıştı. Genç yaşına rağmen büyük bir fedekarlıkla kendini bütün çalışmalara katıyor ve her zaman en önde oluyordu. Halkla ilişkilerinde kendisini sevdirmişti. Gençliği, dinamizmi ve coşkusuyla halkın bağrına bastığı bir arkadaş olmuştu. Arkadaşlar eylem veya göreve gidilecekse yanlarında Hamza arkadaşın da olmasını istiyorlardı. O, arkadaşlar için moral ve güç kaynağıydı. Onunla yoldaş olmak ve onu tanımak bir ayrıcalıktı. Çünkü o bir sevgi deryasıydı.

Hain bir düşman çemberine takıldılar 14 Eylül 2006 sabahı ve Hamza, Rubar, Karker, Sipan, Agiri ve Koçer arkadaşlar akşama kadar düşmanla göğüs göğse çarpışmış ve düşmana kayıp verdirmişlerdi. Teslimiyete karşı duruşlarında Beritan çizgisinin partileşmesi yaşanıyordu o gün. Düşman bir kez daha savaşın kirli yüzünü açığa çıkartıyor ve göğüs göğüse çarpıştığı arkadaşlara karşı kimyasal silah kullanıyor. Birden bir ezgi sesi duyuldu uzaktan, sanki halay çekiliyordu. Biraz yaklaşınca baktık ki altı yiğit omuza omuza vermiş, halaya durmuş ne güzel sallanıyorlardı. Koçer'in elindeki sarı, kırmızı, yeşil mendili, Hamza'nın yere her ayak vuruşunda oyun hızlanıyordu. Rubar'ın, Karker'in omuz hareketleri ayrı bir ahenk katıyordu bu halaya. Agiri ve Sipan'ın haykırışları ise yeri göğü inletiyordu. Halaya durmuştu 6 yiğit, onlar özgür bir ülkenin çağlayanları ve dağları ve arkalarında kanlarını yerde koymayacaklarını bildikleri yoldaşları vardı. Ve halay hep devam edecekti, ta ki herkes aynı halaya durana kadar.

Mücadele arkadaşı Serhildan Patnos

ÖZGÜRLÜK KAVGASININ UMUDUYDULAR

Tendürek Tepe Reş noktasında bir sabah vakti, güneş Ağrı dağından Tendüreği selamlarken Serhat yeni bir güne daha başlıyordu. Gözcü ve nöbetçi arkadaşlar son keşiflerini yapıyorlardı. Bir arkadaş sessizce yanıma yaklaştı ve şöyle fısıldadı; *'bu gün Şehmus ve Hamza arkadaşlar buraya gelecekler.'* Şehmus arkadaşı daha öncesinden tanıyordum ama Hamza arkadaşı tanımıyordum, onu ilk defa görecektim. Uzun ve yoğun bir gecenin ardından arkadaşlar bize ulaştılar. Onları askeri törenle karşıladık. Hamza arkadaş güler yüzlü, sempatik ve sıcak kanlıydı. Onu ilk gördüğümde bende yarattığı izlenim buydu. Tanıdığı, tanımadığı tüm arkadaşlarla aynı sadelikte diyaloğa geçebilen, dürüst yaklaşımları ile yaşam sevgisiyle dolu bir içtenliğin sahibiydi. Moral dolu, mizahi yönüyle de bunu çevresine akıtan moral ırmağıydı. Pratik çalışmalarda hesapsız, aktif bir öncülüğü vardı.

Kış mevsimine giriyorduk. Biz bu üslenme ile altı ay yaşayacaktık. Onun hazırlıkları içindeydik. Üslenme için kışın olgunlaşmasını bekliyorduk. Havaların soğumasından dolayı daha fazla yakacak ihtiyacımız vardı. Odun toplamak için Hamza ve Çavreş arkadaşla göreve gidecektik. Tendüreği bilen görevlerinin zorluğunu da bilir. Odun toplamak için Tendüreğin yamaçlarına inecektik. Kayaların üzerinden yürümenin zorluğuyla odun toplanacak yere ulaşmıştık. Yamaçtaki ağaçların arasında odun toplamak için dağılmadan toplanacağımız yeri belirledik. Çavreş arkadaşla ben kayaların üzerinden noktaya gitmenin zorluğunu hesaba katarak ihtiyacımızı karşılayacak normal yüklerle toplanma yerinde buluştuk. Az sonra ağır bir yükle Hamza arkadaş bize ulaştı. Çavreş arkadaş Hamza arkadaşa yükünün çok ağır olduğunu isterse birazını bırakabileceğini söylediğinde, Hamza arkadaş yükü bilerek ağırlaştırdığını ve iradesini sınamak istediğini, bunu başarmak için de bu yükü mutlaka noktaya ulaştıracağını söylemişti. Bu fedekar militan, yoldaşımız mücadelede taşıdığımız yükün ağırlığının bilincindeydi. Bu, PKK militanı olmanın iddiası, kararlılığı, azmi ve çabasıydı. Artık kampa girmemiz gerekiyordu.

Hava soğuk, kar yağışı aralıksız devam ediyordu. Rüzgar boğucu bir kar fırtınası oluşturmuştu. Böyle bir havada tek sıra halinde üslenme yerine doğru gidiyorduk. Hepimizin sırtında ağır yükler vardı, bu koşullarda yürümek zor oluyordu. Hamza arkadaşın yükü hepimizinkinden daha ağırdı. Çünkü hem erzak yükü vardı, hemde BKC kaldırıyordu. Buna rağmen müthiş iradesiyle kimsenin gerisinde kalmıyordu, güler yüzlülüğü ile de hiçbir şikayet olmadığını gösteriyordu. Bu yürüyüşten sonra kamp yerine ulaştık. Yükümüzü indirip zaman kaybetmeden çalışmaya koyulduk. Çünkü arkadaşlar kendi sayılarına göre kampı hazırlamışlardı. Çemçe bölgesinin üslenmesi sabote edilince biz altı arkadaşta Tendüreke gelmiştik. Bu nedenle kampın genişletilmesi gerekiyordu. Ellerimiz, ayaklarımız dondurucu soğuktan dolayı üşümüştü. Isınmak için aralıksız çalışıyorduk. Hamza arkadaşın çalışmalardaki canlılığı, hırslı çalışma temposu gözlerden kaçmıyordu. Hamza arkadaş bununla gerillanın her zaman her koşulda sürekli dinç ve canlı olmasını ve onun güçlü iradesini temsil ediyordu. Kamp çalışmaları bittikten sonra kamp programı hazırlanmış eğitim sürecine girmiştik. 2006 yılına girmiştik. Bu yıl örgüt tarafından da hamle ve final yılı olarak değerlendiriliyordu. Bu yılın nasıl bir pratikle geçmesi gerektiğini düşünüyor, o temelde eğitimlere katılıyorduk. Hamza arkadaş eğitimlerde genelde dinleyici pozisyonda sessiz kalıyordu. Hamza arkadaşın bu pozisyonuna pek fazla alışkın değildik. Beynimizden soru işaretleri oluşuyor, merak ediyorduk. Yaşamda diyalog mücadelesini verdiği, sürece cevap olmak için bu sorgulamanın gerektiğini ve yeniden yapılanma ihtiyacını hissettiğini, bu yüzden sessiz kaldığını ondan öğrenmiştik. Kamp sürecinin sonuna kadar Hamza arkadaşın sistem kimliği ve örgüt kimliği arasındaki iç çatışmasını sürdürmüş, bunun doruğunda netleşmişti ve bunu pratik sahada daha da somuta dönüştürecekti.

2006 Nisan ayının ikinci yarısında Tendürek giydiği gelinliği yavaş yavaş çıkarıyordu. Yaklaşık altı aylık kış görevi tamamlanmak üzereydi. Yeni pratik için düzenlemeler olmuş, harekete geçecektik. Eledağlar hala karla kaplıydı. Hamza arkadaşında içinde bulunduğu bir grup arkadaş bu dağı mesken tutacaktı. Bu halkın kavgasının ve umudunun hiç bitmediği Geliye Zilana gideceklerdi. Geliye Zilan'daki kavgayı devam ettirmek ve umudu ışığa dönüştürmek için gideceklerdi. 15 Nisan günü ayrılık vaktimizdi. Yoğun bir savaş bizi bekliyordu. Kimimiz ölümsüzlüğe, kimimiz geride kalarak mücadeleyi zafere ulaştırmaya devam edecektik. Bu gerçeklik hepimizi bekliyordu. 14 Eylül 2006 sabahı altı arkadaş düşman çemberinde çatışarak direndiler. Düşman zorlanınca kimyasal silah kullanarak altı arkadaşımızı şehit düşürmüştü. Kürt halkı altı yiğidini daha kaybetmişti. Şehitlerin kendi kanlarıyla değerler yarattıklarını ve yaşattıklarının bilincinde olarak, mücadeleyi zafere taşımanın sözünü yeniliyoruz.

Mücadele arkadaşı Botan Bingöl

Anı olursunuz
Tüm yoldaşların dilinde,
Yaşarsınız ülkemizin her yerinde.
Yükselir enginlere sevdanız.
Güneş doğar bakışlarınızda,
Işık olur yayılırsınız
Kürdistanın karış karış toprağında.
Gözlerinde umut parlayan çocukların
Özgürlük teminatı olursunuz.
Ölümsüzleşirsiniz
Sevdanız yarınların inancı,
Amed'de Mazlumların ateşi
Dersim'de Zilanların sesi olursunuz.
Agit olup doğarsınız
Gabar'ın toprağıyla.

HAMZA BİR YAŞAM İDDİASIDIR

Kürt halkı bin yıllardır baskıya, zülme karşı varını yoğunu ortaya koymuş, kahraman oğul ve kızlarıyla direniş savaşımını vermiş ve bu uğurda bedel ödemiştir. Bu direnişte yağmur taneleri gibi toprağa düşen oğul ve kızları, yarınları yeşertmiştir. Her bir şehit yaşamlarıyla, yoldaşlıklarıyla, fedakarlıklarıyla, sergiledikleri direnişleriyle insanca yaşamın iddiası olmuşlardır. İşte bu arkadaşlardan biri de Hamza arkadaştır.

Hamza yoldaş 1982 Hakkari doğumludur. Küçük yaşta ailesi ile Mersin'e geçer. Çocuk yaşlarda iken annesini kaybeder. Kardeşlerin en büyüğüdür. Kendisi en büyük olduğu için daha çocuk yaşta olmasına rağmen ağır işlerde çalışmak zorunda kalır. Emeğiyle kardeşlerini okutur, büyütür. Hayatın sorumluluğu o zamanlar ağır bir yük olarak omuzlarına biner, çocuk yaşta olgunlaşır. Gerillaya o zamanlar katılmak ister, ama yaşının küçük olması, yine kardeşlerine bakacak kimsenin olmaması buna engel olur. Bunun üzerine milislik yapar, her işin altından kolayca kalkar. Yaşam onu kendi içinde pişirmiştir.

İlk olarak Hamza arkadaşı Güney'de Şehit Rojhat Bölüğü'nde tanıdım. Daha sonra Kuzey sahasına gitmek için aynı taburda beraber kaldık. Arkadaşlar arasında en öne çıkan özelliği emekçi olmasıydı. Hazır cevapları, şakaları ve sempatik tavırlarıyla arkadaşların ilgi odağıydı. Yaşamda hiçbir göreve itiraz ettiğini görmedim. Aksine severek ve aktif bir biçimde görevlere katılırdı. Sivil yaşamda emekle olgunlaştığından beceri kabiliyeti gelişkindi. Bu yüzden gerilla yaşamına çabuk adapte olmuş, ciddi bir zorlanmayı yaşamıyordu. Fiziki bir sorunu vardı. Bu da arkadaşlar tarafından bilindiğinden ağır işler verilmezdi. İlk okulu bitirememesine rağmen nerede, ne zaman, ne yapması gerektiğini, ne söylemesi gerektiğini iyi bilirdi. Boş konuşmayı sevmez, doğrudan ve dürüst konuşurdu. Sade ve doğal bir arkadaştı, bu nedenle arkadaş ortamında sevilir ve sayalırdı. Yoldaşlık sevgisiyle dolu, her tür kırıcı özelliklerden kaçınırdı. Eğitimdeki duruşu yaşama, yaşamdaki duruşu da eğitime yansırdı. Cesur bir arkadaştı. Eğitimde yaşadığı bir kaza sonucu neredeyse şehit düşecekti, ama o *'bir şey olmaz en azında yeni bir şey daha öğrendik'* diyerek gülerdi. 2004 baharında Serhat Eyaleti'ne beraber geldik. Daha önce de belirttiğim gibi fiziki olarak zayıf olmasına rağmen iradesi çok güçlüydü. İradesiyle kararlılığını en üst düzeyde yaşardı. Serhat'ın en zor yerinde Tendürek'te görev yaptı. Hamza arkadaş bu bölgede pişeceğini, sağlam bir militan duruşu yakalayacağını, fiziki zayıflığını aşarak güçleneceğini büyük bir iddia ve kararlılıkla söylerdi. Söylediğini yapan, oturmuş bir kişiliği vardı. Kuzey sahasında bu söylediklerini başarmak için verdiği çabanın büyüklüğünü, Gılî Dağı'na gelen arkadaşlardan duyar ve ona hayran kalırdım. Çok uzun süreli bir birlikteliğimiz olmamıştı, ama kısa da olsa bu birlikteliğimiz süresinde sevdiğim ve saydığım, bağlandığım bir arkadaştı. Samimiyeti, dürüstlüğü ve fedakarlığı beni hep etkilemiştir. Bazen çabuk daralırdı; ama bunu şaşırtıcı çabuklukta aşar ve özeleştirisel bir duruşa geçerdi. Algılma ve bilince çıkarma kabiliyeti yüksekti.

Hamza yoldaş son anına kadar partiye bağlı bir militan kadro olmuştur. Bu uğurda 2006'nın 14 Eylül'ünde beş yoldaşımızla birlikte düşmana karşı destansı bir direniş vererek şehitler kervanına katılırlar. Yaşamlarını örnek aldığımız bu yoldaşların mücadele bayraklarını da taşımak biz yoldaşlarınızın görevidir, onlara layık olmanın koşulu mücadelelerini kesin zafere ulaştırmaktır.

Mücadele arkadaşı Berdan Suruç

YOLDAŞLIĞIMIZIN EKSİLMEYEN PARÇASINA

"Şehitlerimizin anısına da en iyi bir karşılık, halkımızın gerçekten yeni umutlarına bir yenilmezlik ve kesin bir zaferi sağlamanın hamlesi olacaktır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Erkin BALIKÇI**

Kod adı: **Karker**

Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis, 1978**

Katılım tarihi: **1999, Xınere**

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Eylül 2006, Erciş**

"Karker mi?" diye içime düşen acısı, gerçekliğinden büyük korkunun üzerinden 7 gün geçti. 2 gün önce de Roj TV'de güneşli, kızıl yıldızlı resminle seni gördüm…

Yüzümdeki ağlamaklı ifade, her halime yansıyan şaşkınlık ne zaman geçecek bilmiyorum… Ama iyi bildiğim bir şey de var ki Havalê Mın; hala kabul edemiyorum! Yine de yetmiyor heval. Bunların hepsi, yoldaşların tüm nasihatleri ve aklımın kendinden emin önermelerle getirdiği tüm cümleleri… Hayır, hiçbiri yetmiyor! Yüreğim hala bu gerçeği kabul etmeye hazır değil. 'Karker… Şehit…' şüphesi ve gerçeği günlerdir kalbimin derinliklerinde bir yumak. Annelerimizin ifadesi ile 'Grêka Kor'… Ne derin derin nefesler almaya çalışmam ne de konuları değiştirip, yoldaşların sohbetinde endişelerimi unutma çabam; ne kin ve intikam duygusu ile canlanan hayaller ne de rüyalar… Hiçbiri, hiçbiri yetmiyor bu düğümü çözmeye.

Ne kadar sürecek bilmiyorum. Belki de beraber olacağımız güne kadar her gün yeni bir renge girip benimle gezecek. Gittiğim her yerde, aldığım her nefeste benimle olacak. Belki böylece ayrılmamış olacağız… Şimdi senin bıraktığın büyük boşluğun şaşkınlığında, birbirinden büyük iki duygunun, durup dinmeyen, gittikçe şiddetlenen, savaşının ortasındayım.

Biri; karanlık, akılsız ve haksız bir düşmana karşı öfke ve kinin büyük gücü ile yükseklere, göklere ve yıldızlara tırmanıp sana ulaşıncaya kadar koşmak, zamanı yenilmezlerden biri olarak geride bırakmak… *Diğeri;* hiçbir yoldaşa, gündüzlere, gece ateş başı sohbetlerine, bizi seven annelerimiz ve insanlara böyle büyük bir boşluğu, acılar içinde çaresizliği bir daha tattırmamak. Biri o kadar çekici ki, şimdi içimden her şey beni "ne

duruyorsun!" diye çağırıyor sanki… Diğeri de "hayır! Buna hakkın yok, çünkü sen sadece sen değilsin!" diyor. Zor olan ise, her arzu kendi içinde o kadar haklı ve güçlü ki! Bir dilemmaya dönüşen duygudan bir çıkış yolu var ki, ona da benim gücüm var mı onu bilmiyorum: "Her gün yeniden doğmak. Haksız ve karanlığa acıyı, haklı ve sevgi ile yükselene sevinci verme…" Güneş'in yolunda yürümek için gerekli eşiklerden geçtim mi? Bilmiyorum…

Karker, akşamları şakalarına gülüyorum Heval… Senin sesinden onları canlandırmaya çalışıyorum. Seni daha çok dinleyemediğim için, o kadar pişmanım ki! İnancımın katılığı ile zamanı savurduğum için üzülüyorum şimdi… Ve bir daha böyle yapmamak için kendime durmadan sözler veriyorum. Seni insanlara, gençlere ve annelere anlatmayı düşündüm önce. Giderken, yoldaşların hayatında bıraktığın büyük boşluğun derinliğini ifade etmeyi de düşündüm. Nasıl güldüğünü, nasıl tokalaşıp sarıldığını, kelimeleri kendi üslubunla seslendirişini ve bunun sana nasıl yakıştığını… Gecenin içinde mangayı inleten kahkahalara sebep şakalarını ve neyi düşünüyor olabileceğini her zaman tahmin edip seni uyandırdığımız dalıp gidişlerini… Başka insanlar da görsün diye bir resmini çekmek istedim.

Ama vazgeçtim. Başaramadığımı anladım. Kelimelerin hepsi, dizilişin tüm biçimleri, tüm sıfatlar ve fiiller, çevirip götürdüğüm sayfalar beni tek bir yere götürdü: Gittiğin gerçeğin büyüklüğü karşısında ki çaresizlik. Ama yine de seninle konuşmaktan geri duramıyorum. Başka bir şey bana rahat vermiyor ve bana ölüm gibi gelen çaresizlik duygusunu ancak bu hafifletiyor.

Son haberin gibi eylül de ansızın geldi… Onun gelişine de hazır değildim Senin son haberin gibi. Günlerce göz göze gelmekten, beraberinde getireceği yakın zamanın tozlanmamış onca anısını üzerime getirecek diye kendisinden kaçtığım 'Kardeşimiz.'

Ve o kadar zor ki, sadece sarılabiliyorum… Seninle son veda olacağını hiç de düşünemediğim kucaklaşmamız gibi… Hiçbir kelime gelmiyor dilime… Bir anlam ifade edecek tek bir söz yok şimdi. Hangi söz bu acıyı dindirebilir ki, hangi söz bu yükü yüklenip bizden uzağa götürebilir ki… Teselli edebilecek bir kelime var mı? Hem biz bunu istiyor muyuz, buna ihtiyacımız var mı? Ben bulamıyorum. Beni bile kurtarmayan, gücüne inanmadığım kelimelerle cümleler kurmak da istemiyorum…

Belki de bazen en yerinde olan, susmaktır. Dilin sesi ile değil, yüreğin dili ile fakir kelimeleri çaresizliğin boşluğu içinde şuraya buraya koşturmadan konuşmak…

Anne gözümün önünden gitmiyor, Senin benzediğin… Dört oğlu toprağa verip hala mağrur durabilecek kadar güçlü Annemiz… Güçlü yüzü ve gözleri, kelimelere ses verişi, bir ülkenin tüm oğullarına yetecek kadar büyük bir sevgi yuvası yüreğine işaret…

Savaşçıların yürekli insanlar olduklarını bilirdim, yüreklerine saplanan acıların hançerlerine direne direne yaşadıklarını da. Ama ölümün en acısı karşılarına çıktığında, yoldaşları yıldızlara uçup onları yeryüzünde bıraktıklarında acılarının ifadesini merak ederdim. Gılgameş'ın Enkidu için ağıtlar yakıp, başında yedi gün, yedi gece bekleyerek, Yoldaşı Enkidu'nun dirilişi için ilah ve ilahelere dualar etmesini, insanın ölümlü gerçeğine isyan etmesini duymuştum…

Bu gün artık bu konuda daha çok şey biliyorum… Savaşçıların sadece yüreklerinde acıyı yeni cenklere dönüştürüp, intikam yeminleri ile karanlığın üzerine atılmadıklarını, hayatın yollarına çıkardığı acıları sadece derin bir tevazu ve sabırla karşılamadıklarını, sadece anlamaya çalışmakla kalmadıklarını, şimdi artık biliyorum. Üç şahidim var, üç öğretmenim, **Xebat, Roni Xorto ve Sen…**

Ve bir şey daha öğrendim: Annelerin yüreklerinin savaşçıların yüreklerinden üstün olduğunu… Sevgileri kadar ölüme ve yaşama direnişlerinin daha büyük olduğunu da…

Her şeyi konuştuğumuz, ne kadar zaman sürdüğünü bilemediğim sessizliğimiz de belki de bize nefes aldıran, güven veren şeydi… Annelerimiz… Onların "mirina sara" bile göğüs gerebilen yürekleri ve büyük acıların bile kilit vuramadığı dilleri, mağrur yüzleri ve başımızı her zaman için okşamaya hazır elleri…

Zamanlı zamansız Rimbaud'un sözleri geliyor kapı ve pencerelerime…

Durmadan bana bazı resimler göstermeye çalışır gibi...
Yemyeşil bir vadi, burada bir ırmak çağlar
Gümüş paçavraları atlara çılgınca takan
Burada güneş mağrur dağın tepesinden parlar
Küçük bir vadi ki bu, köpürür ışıklardan
genç bir asker uyuyor, başı çıplak, ağzı açık
Ve boynu taze, mavi terlerle yıkanmış.
Yeşil eteğine yağmur gibi yağıyor ışık,
Bulutların altında, solgun otlara uzanmış...

Ve sonra gençliğimizin sanatçısının beş yoldaşımıza yakılmış destanından bir şarkı: Onlar benden daha güzel anlatıyor seni, seninle peltek ve dilleri tutulmuş gibi konuşmuyorlar benim gibi. Ben de onları dinliyorum şimdi. Senin onları duyduğun gibi:

"Dor li wan girtî
Li jêr esker
Li jor helikoptêr
Nefes li wan çıyayî bu
Ji hevalên xwe re got:
Hevalno!
Em penc kes, ew penc hezar kes
Em penc hezar dil, ew penc dil
Em penc hezar dilê bi heq
Ew ne heq!
Kî di kare dilê bi evîne hildave
Vegerîne!
Ma ev me çi di hesibînin!
Berîk ajote devê tifinga xwe u got:
Hevalno! ji bîr nekin
Em penc hezar dil
Penc hezar efsaneyên li ser lêvan
Pen hezar destan li ser kaxezanin
Penc hezar sterkên ronî yê Kurdan in"

Mücadele arkadaşı

Örnek alınacak bir yoldaş KARKER ARKADAŞ

Tüm hazırlıklarımızı tamamlamış yola çıkmak için gün sayıyorduk. Bu esnada gurubumuza öz savunmadan iki arkadaş daha katılmıştı. Bu iki arkadaştan biri de Karker arkadaştı. Bilinç düzeyi yüksek bir arkadaş olduğu belliydi. Bunun yanında yaptığımız sohbetlerde onun duygusal olduğunu da görmüştük. Bilinç düzeyinin yanı sıra konuşurken duygusal boyutu da ortaya çıkıyordu. İkisini birleştirip yaşama uyarlamada yetkindi. Ve bu Apocu militan kişiliğinin bir özelliğidir, somut ifadesini ise Karker arkadaşta buluyordu. Tahsilli bir arkadaş olmasından kaynaklı ideolojik boyutta yetkindi. Herkesle alıp verir, herkesle düzeyine göre tartışırdı. Tartışamalarında öğretmek esastı. Mizahi yanı yüksek bir arkadaş olduğundan da olsa gerek sosyalitesi yüksekti. Bu da ilişkilerinde daha yaygın olmasını aynı zamanda çevresindekilerinde ona erken adapte olmalarını da sağlıyordu. Askeri yönden kendisini geliştirmiş, güçlü bir yapısı vardı. Çevresine güven veren bir yapıydı bu. Özel kuvvetlerde de kalmıştı. Askeri terbiyesi örnek alınacak cinstendi. Örgüte Yunanistan'dan katılmıştı. Yurtsever bir ailenin çocuğudur. Yakın akrabalarının yanı sıra bir kız kardeşi de parti içerisindeydi. Karker arkadaş partiye katılmadan önce Yunanistan'da faaliyet yürütür. Botan, Garzan, Güney Kürdistan ve en son Serhat'ta alanlarında kalır. Serhat'a kendi önerisiyle gelir. Eğer erken şehit düşmeseydi eyalet için çok faydası olacaktı. Çünkü gerçekten tecrübeli, bilinçli, kararlılığı, hırsı onun pratikte ne kadar güçlü bir kadrosal düzey ortaya çıkaracağını net gösteriyordu. Düzenlemesi Serhat'ta Eledağlara olmuştu. Bu coğrafyayı ve halkını iyi tanıyordu. Çünkü oralarda doğup büyümüştü. İnsanın içine büyük bir huzur veren o yüksek zozanların çocuğuydu. Şehadeti eyalet için büyük bir kayıp oldu. Behdinan'dan ayrılıp Xakurke'ye doğru yola çıkmıştık. İlk yol maceramız üç gün sürmüştü. Bu üç günlük yolda bütün arkadaşların canı sıkılmıştı, arabayla yolculuk yapmıştık, ama yine de çok zorlanmıştık. Yolların kötü oluşu, araba yolculuğundan kötü etkilenmemize neden olmuştu. Bu üç günlük yol sürecinden sonra Xakurke'ye ulaşmıştık. Birkaç gün orada kalacaktık. Lojistikten ihtiyaçlarımızı almış, arazide uygun bir yerde konumlanmıştık. Bu arada Karker arkadaşla aramızda bir yakınlık oluşmuştu. Çünkü aynı timdeydik. Ve bu daha yakınlaşmamıza vesile oluyordu. Bu benim için böyleydi ama o herkesle samimiydi. Şehit Koçer'le birbirlerine takılmaları ortama moral, coşku veriyordu. Koçer arkadaşla gür ateş yakar ve tüm arkadaşları bu ateşin etrafında gerilla halayına kaldırırlardı. Onlara xelef oynamak çok yakışıyordu. Botan; toprağıyla Koçeri doğurmuş, Karkeri de düşmandan korumuş ve güzelliğiyle ikisinin de sevdası olmuştu.

Yaşam sevdalı iki yürek idiler...

Bu iki yüreğin oluşturduğu coşku dolu atmosferde yaşamla dolmamak elde değildi. Ve her zaman kendimizi bu atmosfere kaptırarak kendimizi ortasında bulurduk. Hatırlıyorum; yine oluşturdukları böyle bir atmosferde yorulmadan saatlerce halay çektik. Karker arkadaşın dediği gibi 'acılarımızın, sevinçlerimizin, kin ve öfkelerimizin, umut-

larımızın ve hayallerimizin en yoğun paylaşıldığı anlardı bu ortamlar. Bu anlar hala özlemimde yoldaş.

Buradaki hazırlıklarımızı da tamamlamış, şehit Beritan'a geçmiştik. Bir gün sonrada sınırdan Güney Kürdistan'a geçecektik. Sınıra vurduğumuzda uzun zamandır arkadaşlar gece yürüyüşü yapmadıklarından dolayı bitkin düşmüştüler. Bu nedenle esas kalacağımız noktaya sabaha kadar ulaşamamıştık. Sabahın aydınlığında erkenden ulaşmamız gerekiyordu. Noktaya ilk ulaşan Karker yoldaştı. Ben de arkasından gidiyordum. Onun enerjisi beni de yürütüyordu. Noktaya diğer arkadaşlar da ulaşmış, bitkinlikten hemen kendilerini yere atmışlardı. Öğlene kadar iyi bir istirahattan sonra yeniden birbirine takılmalar başlamıştı. Hem de sanki o yorgun geceyi hiç yaşamamışız gibi canlanmıştık. Karker arkadaş bu sefer benimle şakalaşıyordu. Bana her zaman yaptığı şakayı yapmıştı. Karşımda yemek yemeyi çok sevdiğini, çünkü iştahını açtığımı söylerdi. Bense çok yemek yiyorum kompleksine girerdim ve buna itiraz ederdim. Karşılıklı atışmalarımıza diğer arkadaşların da katılımıyla ortalık kahkaha tufanına dönüşürdü. Bu tür takılmalar ve şakalaşmalar hep olurdu. Bu da çok yorgun geçen yolculuğumuza moralle, canlanmış bir biçimde başlamamızı sağlıyordu. Karker yoldaş cana yakınlığı, fedakarlığı, dürüstlüğü ve cesaretiyle 20 günlük yol sürecinde hep vardı. Yolculuğumuz sadece Dambat'a kadar değildi. Dambat'ta düzenlemelerimiz yapıldıktan sonra beraber Kuzey sahasına Tendürek'e geçmiştik. O Eledağlara ben de Çemçe'ye gideceğimden dolayı Eledağlara kadar da beraber geldik. Bir akşam üstü Çemçe'ye gelmek için birbirimizden ayrılacaktık. Ve hiç sevmediğimiz ama mecbur olduğumuz o vedalaşmaların zamanı gelmişti. Duygusal bir atmosfer oluşmuştu. Yavaşça kulağıma eğilerek fısıltıyla *"gel bir kuralsızlık yap da gitme, burada kal"* demişti. Ben de şakayla git işine dediğimde enseme şakayla bir tokat indirmişti gülerek. Bu son şaka ve gülüşmelerimiz olmuştu.

14 Eylül 2006'da şehit düştüler. 15 Eylül 2006 sabahı radyodan şehadetlerini duyduk. PKK'yi yaşayıp yaşatmak, onları yaşayıp yaşatmaktır. Yaşamımız boyunca bu temelde büyük çabanın içinde olarak sizleri hep yaşayıp yaşatacağımızın sözünü veriyoruz...

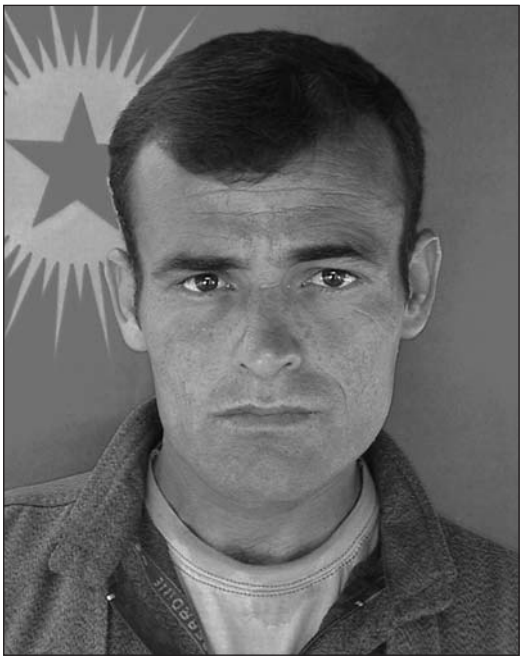
Mücadele arkadaşları Berxwedan ve Brûsk

ASİ YÜREKLİ SESSİZ YOLDAŞIMIZA

"Şehitlerimiz çözümlenmiş, dolayısıyla karar olmuş gerçeklerimizdir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Ergül TORO**

Kod adı: **Rubar**

Doğum yeri ve tarihi: **Bitlis, 1979**

Katılım tarihi: **2000, Botan**

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Eylül 2006, Erciş**

Rubar arkadaş, 1999 yılının sonunda Botan'da gerillaya katılır. O kışı Mardin'de ve Gabar'da geçirdikten sonra 2000'in ortalarında Xınere'ye giderek yeni savaşçı eğitimini görür. İki yıl Xakurke'de kalır, oradan Behdinan'a-Metina'ya geçer ve çalışmalara katılır.

2005 baharında Serhat'a düzenlemesi olur. Bu yüzden Xakurke'ye gelir.

Serhat'ta da düzenlemesi Tendürek'e yapılır. Oradan da bölge halkını tanıdığı için Eledağlara giderek pratik yürütür. Rubar arkadaşın ailesi yurtseverdir. Bir kardeşi de gerilladadır.

2005 yılının baharında Kuzey'e geçmek üzere gruplar geçiş için hazırlık yapıyordu. Başarılı bir pratik için öncelikle Kuzey çalışma tarzını ve temposunu bilmek gerekiyor. Bu da ekstradan yeniden bir gerilla eğitimi demektir. Belli bir hazırlığın ardından Rubar arkadaş da mayıs ayında Behdinan'dan gelen grubun içindeydi. Biz de daha önce bir geçiş alanında toplanmıştık. Hedefimiz Serhat olacaktı. Ben Rubar arkadaşı ilk olarak orada tanıyacaktım. Eyalete gitmeden önce dediğim gibi belli hazırlık çalışmalarını yürüttü. Ruhen ve fiziken gidiş için hazırdı. Grubun içinde fiziki olarak zayıf olanlar ile psikolojikmen kendisini Kuzey'in sert koşullarına hazırlamayan tereddütlü ve kararsız görünenler gruptan eleniyordu. Kuzey sahası zordu, ruhen ve fiziken güçlü olmak gerekiyordu. Herkesin yapamayacağını biliyorduk. Yapabilecekler gidiyordu. Zorlu bir yürüyüş ve zorlu bir pratik süreç bizi bekliyordu. En iyileri gitmeliydi. Bir de zorluklarla dolu olan bir sahaya zorlanacak yoldaşları götürüp neden zorlayalım ki! Hem grubunun zorlanmaması hem de yoldaşların zora sokulmaması için bu yapılıyordu.

Rubar arkadaş yaşamdaki olgunluğuyla tanınıyordu. Eğitimlerde fazla konuşmayan ama yaşamda morali ve katılımıyla dikkat çeken biriydi. Pratik çalışmalarda çok duyarlıydı. Serhat'a gelmek isteyen ve bu eyalette çalışma yürütme kararlılığı yüksek olan bir arkadaştı. Nihayetinde eyalete geldiğimizde de grupta birçok kişi ciddi zorluklar yaşayıp pratiğe katılmazken, Rubar arkadaş Eledağlarda pratiğin en zorlu olduğu zamanlarda bile kendini geriye vermedi. Bölgede yeni olmasına rağmen çok kısa bir sürede uyum ve adaptasyon sorunlarını aşıp aktif bir biçimde çalışmalarda yer aldı.

Serhatlı olmanın avantajını da iyi değerlendiriyordu. Kısa bir sürede önemli bir ilişki ağı oluşturmuş, halk içinde de sevilen, sayılan, sözü dinlenilen biri olmuştu. Rubar arkadaş moral ve güç demekti yapınız için.

Pratik sonunda Tendürek'te kaldık. Üslenme sürecinde de sürekli kendisini önündeki yılın pratiği için hazırlıyordu. Kış eğitimlerinde, Eledağlarda yürütülen çalışmaları tartışmalarda, toplantılarda ve eğitimlerde sorguluyor, yaşanan zayıflıkları ortaya çıkartıp aşmak istiyordu. İdeolojik bir derinlik yakalamak için kitaplar okuyor ve arkadaşlarla tartışıyordu. Arkadaşların da kendisine yaptığı eleştirilerle yoğunlaşması daha da derinlik kazanmıştı. Özellikle kampın sonlarına doğru yaşamda militan bir duruş sergilemişti. Özlü bir değişim ve dönüşüm yaşamıştı.

2006 baharı geldiğinde Eledağlara gidecek olan güç henüz karlar erimemişti ki yola çıkmışlardı. Belki başka yerlerde karlar erimiş, havalar ısınmış, hatta ağaçlar tomurcuklanarak baharın geldiğini haber veriyordu, ama Tendürek ve Eledağlarına nisan yağmurları değil kar yağıyordu. Rubar arkadaş da diğer arkadaşlarla beraber bu koşullar altında Tendürek'ten çıkıp Eledağlara gitmişti. Zorlu hava koşullarına ve düşman gerçeğine meydan okuyarak pratiğe geçiş yaptılar.

Bir pratik boyunca da aynı azim ve kararlılıkla çalıştılar. Düşman ne kadar tehlikeli de olsa, onlar beyinlerinde ve yüreklerinde düşmanı yenilgiye uğratmışlardı. Onlar, gerilla için hiç de uygun olmayan yerlerde düşmanı hiçe sayarak halkın gönlünde bir efsane oldular.

Elindeki en son tekniğe güvenen düşmansa, bir kez de bu cesur insanlar karşısında giderek titrediğini ve çözülerek yenileceğini görecekti.

Rubar arkadaşın da içinde bulunduğu altı arkadaş, Zilan Vadisi'nde çok yoğun geliştirilen bir operasyonda mermilerinin son fişeğine kadar çatışarak şehadetleriyle halka ve Önderliğe bağlılığın, düşmana da asla onurumuzu çiğnetmeyeceğimizin mesajı oldular.

Bizlerde bu mesaja bağlılıkla onları mücadelemizde hep yaşatacağız.

Mücadele arkadaşları
Fırat ve Taylan

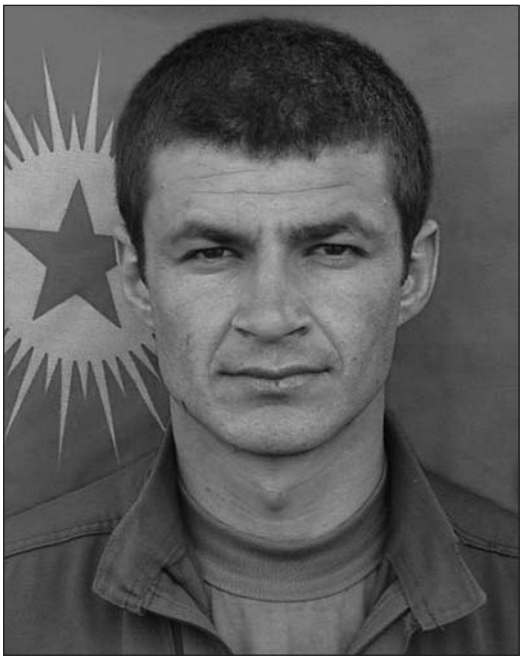
Ü l k e m

Üçtük, beştik, on beştik
bu dağlar bizim
tuşuna vurulmuş piyano gibi bağımsızlık
melodileri çalan
Mesken tutmuştuk
orada işlerdik
tarlada ekin, fabrikada ürün
bağımsızlık üretirdik
zanaat meskeni dağlarımızda
Ülkem dağ olalı böyle bir sevinci yaşamamıştı
On beşinde kızlarının
ve bıyığı terlememiş yiğitlerinin
basmamıştı baharına
Üçler, on beşler kol gezerken
bir hainin muhbirliğinde
akşam beşte sarıldık
şimdi beş idik
Bütün gece oynadı yıldızlarla namlu alevlerimiz
sabah beşe dek direndik
Ve sonra
sonra bombalar yağdı üstümüze şafakla
şarapnellerle parçalanmış bedenlerimiz
yan yana uzandık
Yükselirken üstümüzde güneş
bıyığımızda iki damla ter
ilk güne gülümsedik
yetişmek için bahara
Beş can tohum olduk sevdaya
ve ardından Ararat'a
ikimiz selama durduk gelecek yarınlara.

Direnişinle ihanetin çemberini parçaladın

"Bizim ortamımız insanın doğduğu yerdir, insanın doğrularla yeniden doğuş yaptığı yerdir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Hasan KAYA**

Kod adı: **Sipan SASON**

Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1985**

Katılım tarihi: **2001, Kelareş**

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Eylül 2006, Erciş**

"...Biz burada
direniş diyarında.
Orada aranızda,
burada topraktayız.
Umut olduk ekildik:
Toprakta fırtına,
dağlarda isyan,
doğada hayatız.
Ne umut biter kavgada
ne günde güneş.
Özgür ülke,
mutlu hayat için
bedel olduk bedel.
Güneşte rengimiz,
toprakta sevdamız
ve dağda
havamız var bizim..."

Sipan yoldaş 2001 yılında gerilla saflarına katılmış ve 2004 yılında da Serhat Eyaleti'ne gelmişti. Onu ilk olarak 2005 yılı Ağustos ayında tanıdım. Ağustos ayının sıcaklığı kadar sıcak ve cana yakın bir arkadaştı. İlk olarak Sipan arkadaşın sessizliği gözüme çarpmıştı. Dıştan ilk bakışta görülen sessizlikti, yakınlaştıkça içinde okyanus gibi engin bir coşkunun olduğu görülürdü. Sessiz ama derinlerde fırtına gibi esen bir duruşun ve katılımın adı oluyordu. Sipan arkadaşın yaşamdaki fedakarlığı ve arkadaşlara öncülüğü de dikkatimi çekiyordu. İş bitiren pratikçi bir yoldaşımızdı. Mütevazı ve saygın yaklaşımlarıyla ayrı bir renk oluyordu. Kişiliğinin özü ve davranışlarının anlam dolu yansımasıyla da bir çekim merkeziydi.

Sipan arkadaşın Önderliğe sade ve duygusal bağlılığı, insanlara müminlerin gerçek bağlılığını hatırlatıyordu. İnançla ve dürüstlükle yoğrulmuş bağlılığı ile kendini kaygısız ve hesapsızca çalışmalara katardı. Dini doğmaların hakim olduğu bir yerde büyümüştü. Bundan dolayı idealist düşünce yapısı üzerinde hakimdi. Ancak mücadele içerisinde eğitimlerden geçtikçe ve özellikle Önderliğin din üzerine olan çözümlemelerini okudukça din sorununa daha doğru bir yaklaşım göstermeye başladı. Din adına Kürdistan'da nasıl bir katilam uygulandığını, özellikle '90'lı yılların başında Hizbi kontra eliyle gerçekleştirilen cinayetlerin Özgürlük mücadelesine nasıl bir darbe vurmak istediğini artık biliyordu. '90'lı yılların başında henüz çok gençti, bölgede gerçekleştirilen -ki Batman Hizbi kontraların merkezi sayılırdı- Hizbi kontra eylemlerine anlam veremiyordu. Ne islamiyet adına Hizbi kontraların gerçekleştirdiği eylemlere anlam veriyordu ne de köy korucularının Kürt özgürlük hareketine karşı gerçekleştirdikleri eylemlere... Gençti, toydu, siyasal bilinç düzeyi henüz bunları algılama, bilince çıkarma, sorgulama düzeyinde değildi. Ama oldukça zekiydi; söylenen her şeyi olduğu gibi kabullenmiyordu, sorguluyor, kafasındaki çelişkilere çözüm bulmaya çalışıyordu. Eğitimlerde sürekli sorular soruyor, kitaplar okuyor, tartışıyordu. Bilinç düzeyi geliştikçe Önderliği daha iyi anlamaya başladı. Siyasallaştıkça, politik algılama düzeyi geliştikçe Önderliği bağlılığı mümince bir bağlılığa dönüştü.

Kürdistan özgürlük hareketine katılması Sipan yoldaş için büyük bir savaşı da beraberinde getirmişti. Çünkü bir yandan dini doğmalara karşı savaşması, diğer yandan da düşmanın çeşitli baskı, zor, hile ve oyun dayatmalarıyla kardeşinin koruculuğu seçmesiyle işbirlikçi Kürtlükle de savaşmasını zorunlu kılıyordu. Hizbi kontra kadar korculuk da Özgürlük mücadelesi önünde engeldi.

Sipan arkadaş Kürt toplumunun tarihinde bulunan geriliklerle de bu yönlü bir mücadele yürütüyordu. Çünkü, ailesinde yaşanan parçalanmışlık aynı zamanda Kürt halkının gerçekliğinin de bir özeti gibiydi. Bir taraftan dini doğmalar ve işbirlikçilik, diğer taraftan da Özgürlük hareketimizin soy değerleri mücadele içerisindeydi. Bundan dolayı zorlanmalar yaşasa da yoğun bir mücadelesi vardı. Bu mücadeleyi yürütürken hiçbir zayıflık, kararsızlık yaşamadan kararlı ve iddialı bir şekilde üzerine gidiyordu. Yaşamda genel olarak sessiz olmasına karşın duyarlı bir gözlemciydi. Yaşama karşı olan duyarlılığı, yaşamı ne kadar sevdiğinin de bir kanıtıydı. Deyimi yerindeyse yaşamı gözünün nuru gibi görüyor ve korumaya çalışıyordu. Kendi halinde sürekli bir iç yoğunlaşmayı yaşıyordu. Bununla da toplumsal hastalıklardan kurtulmaya çalışıyordu. Bir yazısını okuduğumda, Sipan arkadaşta Önderliğe ve harekete olan bağlılığının derinliğini daha iyi gördüm. Çünkü PKK'yi büyük hastane, Önderliği çaresi imkansız gibi görünen hastalıklara derman bulan bir hekim ve kendisi de ölüm döşeğinde yatan bir hastaydı ona göre. Hastanenin büyüklüğünü, hekimin yaşam veren teşhişi ile yaşama nasıl geri döndüğünü anlatan bir yazıydı. Bunu da düşman karşısında beş arkadaşıyla gösterdikleri direnişin büyüklüğünde gösterdiler.

Evet can yoldaşım...

Bir sonbahar günü, altı körpe can daha toprağa düştü. Eledağlar bir kez daha kızıl kanla sulandı. Sulandı ki daha güçlü filizlensin özgürlük ağacımız. Nice canlar düştü Kürdistan topraklarında, daha onurlu bir yaşamı yaratmak uğruna. Siz değerli altı yoldaşımız da bunların son halkası oldunuz. Kurumasın diye özgürlük ağacımız kahramanca direnerek şehadete ulaştınız. Sözünüz sözümüz, yolunuz yolumuzdur.

Mücadele arkadaşı Ozan Cihan

Sessizliğin çığlığı güzel yoldaşıma

Örgüt içerisinde son tasfiyeciliğin azgınlaştığı, iç ihanetin yaşamı ve mücadele ölçülerini muğlaklaştırdığı, her anlamda bir hengamenin, belirsizliğinde ağır bir atmosferinde yaşamı yeniden yaratmanın zorlu mücadelesinin verildiği ölüm kalım süreçleriydi. Tasfiyeciliğe karşı verilecek en büyük cevap olarak örgütün aldığı ve önümüze koyduğu kararları pratikleştirmek üzere Kuzey sahalarına düzenlemeleri yapılan Serhat grubu içinde yer alıyordum. Eğitimden yeni çıkmıştık. Şehit Sipan Sason arkadaşı ilk olarak orada gördüm. O da benim gibi Serhat Eyaleti'ne gidecek grupta yer alıyordu. Grup içinde Kuzey'e gitmenin, pratiğe başlamanın isteğini en çok dillendiren ve yaşamıyla bunu hissettiren bir arkadaştı. Hevesi tüm davranışlarına yansıyordu. Kuzey'e gitmek hem onun için bir ilkti hem de yaşananlara verilecek en iyi cevabın bu olacağını sezgisel olarak derinden biliyordu. Mücadele saflarına 2001 de katılmıştı. Güney'de kaldığı iki buçuk yıllık süreçte iç tasfiyeciliğin yaratmak istediği bozguncu yaşam anlayışı karşısında bayağı zorlandığı okunuyordu gözlerinden. Yaşanan karmaşayı içgüdüsel olarak çözse de bunu bilince çıkaracak kadar tecrübeli değildi henüz. Ancak ihanetin çirkin yüzüne yabancı değildi. Onu tanıyordu ve bu yüze olan öfkesi ilişkilerine, davranışlarına da yansıyordu. Korucu bir aileden, korucu bir köyden geliyordu PKK'ye. Nedenini bir türlü çözemediği bu rezil gerçekliğe karşı duyduğu derin öfkeydi onu saflarla buluşturan. Güney'de yaşanan ihanet karşısında yaşadığı zorlanmaların kaynağı da buydu. İhaneti ve işbirlikçiliği iyi tanıyan biriydi. İhanetin Kürt halkına yaşattığı ağır günahın vebalını ödemek ve özgürleşmek amacıyla Özgürlük hareketine katılmıştı. Fakat şimdi örgüt ortamında tasfiyeciliğin, ihanetçiliğin kimilerince böylesine pervazsızca yaşanmasına, yaşatılmasına anlam veremiyor, kabullenemiyordu. Onu en çok sıkan ve daraltan da buydu. Direnişin, kahramanlığın merkezinde yine ihanetin o kirli yüzünü görmüştü.

İçi içini yiyordu. Hayallerini gerçekleştirmenin, kahramanlıklara layık olmanın umudu olduğu kadar, yaşadığı zorlukları aşmanın kilidiydi aynı zamanda Kuzey sahası. Çünkü arayışları basit değildi. Doktor Faust'un şeytanı yenme arayışıydı. Bu nedenle en büyük zorluklarda tanımalıydı kendisini ve aynı şekilde en büyük zorluklarda sınamalıydı yoldaşlarını. En anlamlı paylaşımları dostluk adına bu imkansızlıklarda gerçekleştirebileceği oranda yenileyecekti yoldaşlarına olan güvenini ve bu dostluklarla yenecekti doktor Faust gibi şeytanı. Umudun gülücüklerini tekrardan konduracaktı o gencecik simaya. Yoldaşlığı tekrardan yüceltecekti. Onu bileyip bileyip yoldaşlık ve mücadele ruhunu ihanet denen o rezil şeytanın kıramayacağı kadar sağlamlaştıracaktı Serhat. İşte bunun içindi tüm hevesi, bunun içindi pratiğe sarılma arzusu. Çok istememe rağmen, hüznün ve hevesin ortaklaştığı bu güzel yoldaşın gözlerindeki o derin anlamı çözecek kadar kalamadım onunla. Kandil'de kısa süre birlikte kaldık, biz onlardan önce yola çıktığımız için yol sürecinde de birlikte değildik. Sipan yoldaş daha sonra Dambat'a geldiğinde 10-15 günlük bir süre kaldıktan sonra bir grup arkadaşla Tendürek'e geçti. İki yıl Tendürek'in zorluklarıyla boğuştu. Tendürek'e her gurup götürdüğümde kısa da olsa birkaç

gün kalabiliyordum onunla. Her gördüğümde biraz daha Tendürek'e alışmış, onu sevmiş görüyordum. Onun Tendürekle arkadaşlığı kavgayla başlamıştı. Onu tanıdıkça, zorluklarına anlam verdikçe ona yaptığı haksızlığın farkına varmış ve onu kucaklamıştı. Zaten partiyle tanışması da öyle değil miydi? Batman'ın Sason bağlı korucu bir ailenin çocuğuydu. Harekete karşı önyargılarla, hesaplarla örülü duvarların arkasından onun da mücadeleye karşı kin duymasını, savaşmasını ve öyle bakmasını istemişlerdi. O, savaştığı ve düşmanlık yaptığı gerçekliğin güzelliğini tanıdıkça onun etkisine girmiş, ihanetin çirkefliğini, ucubeliğini bu gerçekliğe her adım atışında daha yakıcı hissetmişti. Böyle başlamıştı kavgası. Harekete olan aşkının kökeninde bu kavga vardı. Tendürek'i de sevmişti. Zorluklarını tanıdıkça kendini ve kendi zorluklarını keşfediyordu. Onda kendini görüyordu, kendini çözüyordu. Tendürek'in dili sadeydi, coşkusunu, hevesini gün geçtikçe katmerlileştirerek artırıyordu. Pratiğin yalın çıplak dili mücadeleyi daha iyi tanıtıyor, daha iyi özümsetiyor ona. Güney'de kimilerinin kullandığı tumturaklı söylemlere benzemi-

yordu. Daha özgündü, musibetlerle örülü, ruhunu dökülen binlerce yoldaşlarının kanıyla sulamış, anlamamayı kabul edemeyecek kadar ciddi bir dildi. Ve şehit Sipan'da tüm yoldaşları gibi kendini bununla eğitiyordu. Bunun içinde kısa aralıklarla Tendürek'e her gidişimde onu biraz daha olgunlaşmış buluyordum. En son 2006'da Erzurum'a grup götürürken onunla Malazgirt'te karşılaştık. Grubu onlara teslim ederek geri döndüm. Dambat'a geçtim. Tekrar içeri girmenin hazırlığını yaparken şehadet haberini aldım. Beş arkadaşla birlikte Eledağlarda korucu bir köyün ihbarı sonucu çembere alınmışlar ve birlikte kahramanca çatışarak şehitler mertebesine ulaşmışlardır. Onlar ihanete karşı direnişin aldığı kutsal düzeyin yaratıcılarıdırlar. Onları işlemek direnişi yükseltmektir.

Mücadele arkadaşı
Leheng

HPG Ana Karargah Komutanlığına

Durumuma ilişkin bireysel raporumdur:

1983 Batman'ın, Sason ilçesine bağlı Kaçlıaya köyünde doğdum. İlkokulu 3'e kadar Sason'da okudum. Orta halli, feodal değer yargılarının hakim olduğu bir aile ortamında büyüdüm. Ailem orta yolcu olup ne örgütten yana ne de düşmandan yanadır. Yakın aile çevrem içinde gerillaya ilk katılanım.

95 sonbaharında İstanbul'a geçimsizlik nedeniyle gittim. Gerillaya katılmadan önce yaklaşık bir yıl HADEP'te gençlik çalışmalarında çalıştım. 2001 yazında gerillaya katıldım.

Birey olarak mevcut durumumu şöyle izah edebilirim. Genel anlamıyla tabur yaşamında kendimi rahat görmüyorum. Kendimi psikolojik olarak baskı altında hissediyorum. Bu nedenle de taburda ciddi bir yoğunluğu yakalamaktan uzağım. Tüm yoğunlaşma çabalarıma, istemlerime rağmen bir türlü yoğunlaşamıyorum. Kendimde her ne kadar bu durumu çözümleyip nedenlerine ulaşmayı istedimse de bir sonuca varamadım. Buda vicdani huzursuzluğuma ve yoğunlaşmamama sebep oluyor.

Böyle daha nereye kadar sürüp gideceğini ben de kestiremiyorum. Bir buçuk yıllık örgüt yaşamında hiç bir dayatmaya veya sorun teşkil eden durumlara girmedim. Hiç bir cezai yaptırıma tabi tutulmadım. Öyle ciddi fiziki, psikolojik sorunlarım da çıkmamıştır. Benim asıl yoğunlaşma istemim de nasıl bir Apocu militan olabilirim, Zilanlar, Agitler yolunda doğru bir katılımın, yürüyüşün sahibi olabilirim üstünedir. Bunun içinde bu raporu kendimde ulaştığım son çare ve çözüm olarak görüyorum. Bu bağlamda yazıp bir yoğunlaşma sürecine girip, militanlaşma, askerleşmek yolunda bir aşama kaydedeceğim inancındayım.

Devrimci selam ve saygılar

Sipan Sason (Hasan Kaya)

Agiri'nin isyan çocuğuna

"Hiç kimse PKK'nin şehitlerini sahipsiz göremez, Onlara yalan yanlış, yetersiz yaklaşım içinde olamaz"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Kazım MİLAN**

Kod adı: **Agirî**

Doğum yeri ve tarihi: **Makü, 1982**

Katılım tarihi: **2000, Xinere**

Şehadet tarihi ve yeri: **14 Eylül 2006, Erciş**

Agiri arkadaş Makü'nün Taylankent köyünden, orta halli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelir. O da birçok Kürt çocuğu gibi özgür olmayan bir ülkede dünyaya gelmişti. Ve bunu çok erken yaşlarda, çocukluk hayallerini bile yaşamadan öğrenecekti. Bu ülkede çocuklar bile büyük olmak zorundaydı. Yaşamın zorlukları bu ülkede böyle olmalarını zorunlu kılıyordu. Yürüyüşlerde, serhildanlarda büyükleriyle birlikte zafer işaretleriyle en önde olanlar onlardı. Agiri arkadaş da daha çocuk yaşta kendisini mücadele içerisinde bulacaktı. Büyükleri ona hep isyanları, Glidağ'ı, Geliye Zilan'ı anlatacak, o da zamanla hala Glidağ'da kurşun seslerinin kesilmediğini kendi gözleri ile görecekti. Zamanı gelmişti; örgütlediği bir grup arkadaşla, her şeyi kendisi ayarlayarak gerillaya katılırlar. Serhat'ın isyan çocuğu, isyanların en büyük kalesi Agirî'den ve çocukluğunun isyan anlatılarından etkilenerek kendisi de isyana kalkmıştı. İsmini de Agirî yapmıştı. O bu dağla büyüdü. Her sabah güneşin doğuşuyla bu dağın heybetini izlerdi.

Yeni savaşçı eğitimini Güney'de tamamladıktan sonra Doğu alanına düzenlemesi olur. Bu O'nun ilk gerilla deneyimi, tecrübesi olurken Kuzey hayalleri için de kendini bir ön sınama süreci olarak da değerlendirir. Bir Doğulu arkadaş olmasına rağmen hiçbir zaman oraya ısınmadı ve gerçek gerillacılığın Kuzey'de olduğunu tanıdığı her zaman arkadaşlara söylerdi. Güçlü pratikçi özelliklerinden dolayı Agirî arkadaş ilk gerilla sınavını başarılı bir şekilde tamamlar ve tarih 2006'yı gösterdiğinde o kendisini her yönüyle Kuzey için hazır görür. Önerisi temelinde düzenlemesi Serhat eyaletine olur.

Serhat istemi bir tesadüf değildi. Uzun bir zamana dayalı, tutarlı ve büyük bir isteğin sonucudur. Serhat'a gelmeden içinde yaşamıştı oraları. Oralar rüyalarının misafiriydi. Kızıl gökyüzü, bulutlar, doğan güneşi müjdeliyor soğuk bir Dambat sabahı... Hayalleri gerçek oluyordu. Grup ilk oluştuğunda Agirî arkadaşın isteği ve morali her halinden belli oluyordu. Hazırlık döneminde en aktif, en moralli arkadaşlardan biriydi. Uzun Serhat yolculuğu Zap'tan başlamıştı, grup tüm yolu yürüyerek geçecekti. Tüm yoruculuğuna rağmen yürüyüşün her günü, Serhat'a yaklaştıkça heyecanı daha fazla artırıyordu. Ağır yüklerine rağmen Agirî arkadaş hiçbir gün geride kalmadığı gibi temposu da hiç düşmedi. Evet, büyük Agirî dağını görünce artık Serhat'a ulaşmışlardı. Tavşan tepe mıntıkasında tekrar karşılaştık. Beni görünce *"mın gava ewel avıt naha ya dudu ya..."* birinci adım Serhat'a ulaşmaktı, ikinci adım da eyalete geçmekti...

Düzenlemeler yapılırken Agirî arkadaş Dambat'ta kalmak istemediğini bir kez daha tekrarladı. O'nun amacı Kuzey'di ve bu yeni bir karar değildi. *"İçerisi olsun da bölge benim için fark etmez"* diyordu. Grup içeriye geçmeden, Agirî arkadaş ailesiyle son bir kez görüştükten sonra grupla birlikte Tendürek'e doğru yola çıktılar.

Sade bir arkadaştı. Askeri tecrübe noktasında yeni olsa da, örgüt yaşamı ve örgütsel olgunluk konusunda oldukça tecrübeli ve yetkindi. Fazla konuşkan olmasa da duruşuyla Apocu militan kişiliğinin önemli özelliklerini temsil etmekteydi. Sınırı geçecekleri noktaya geldiklerinde herkes gibi onun da heyecanı zirvedeydi. Serhat'ta sınır önemli bir engeldi. Agirî arkadaş yeni gelen arkadaşlara göre önceden bunları bildiğinden daha avantajlıydı. Yine de heyecanlıydı. Bu ikinci sınır geçişleri olacaktı. Birincisi Güney'den Doğu'ya geçiş olurken, ikincisi ise Doğu'dan Kuzey'e sınır geçişi olacaktı. Ama bu geçiş birincisine göre daha zor ve daha riskliydi.

Tüm tehlikelere rağmen bu zorlu sınırı da geçmişlerdi. Tüm arkadaşlar çok mutlu ve sevinçliydiler. İkinci bir doğuş gibiydi onlar için. Şimdiye kadar buralar hakkında anlatılanların buraları tanımak için ne kadar yetersiz kaldığını düşündü. Tendürek'i tüm anlatımlara rağmen böyle tahmin etmemişti. Adeta dünyanın tüm taşları buraya toplanmış gibiydi. Tanıyan arkadaşlar dışında yeni gelen arkadaşlar bu taşlar ülkesinde yürümekte bile zorlanıyorlardı. Kurtuluş noktasına vardıklarında üç bin metrede Serhat gerillacılığına merhaba derken, ilk günün zorlukları bile burada gerillacılığın ne kadar zor olduğunu gösteriyordu. Agirî arkadaşın da dikkatini en çok bu taşlar diyarında rengârenk yapraklarıyla boy veren ağaçların güzelliği çekmişti. Bir parça toprağın bile yaşam doğurduğunu, sert zemine inat yeşeren ağaçlarda görecekti.

Kısa bir süre Tendürek'te kaldıktan sonra düzenlemesi bölge içinde Eledağ alanına yapıldı. Eledağa, Geliye Zilan'a gidecekti. Geliye Zilan'ı çok merak ediyordu. Çünkü şimdiye kadar hep türkülerde ve yaşlıların anlatımlarında duymuştu. Şimdi bir özgürlük gerillası olarak oralara, yüzlerce, binlerce yaşlı, genç kadın ve çocuğun katledildiği yere gidecekti. Oraya vardığında her Serhat gerillası gibi o da oradaki kayalıklara onlarca yıldır asılı duran çığlıkları, feryatları duyar gibi olmuştu.

Ve artık alışmaya başlamıştı. O da biliyordu daha öğrenecek çok şey vardı, Gêr Qemer'den Gola Koviyaya, Ware Hestiya'dan Ware Çekema'ya kadar. Ama hainler, kalleşler bir kez daha lanetli yüzlerini gösterecek, özgürlük savaşçılarının kanlarına gireceklerdi. Beş yoldaşla birlikte Agirî yoldaş da Apoculara yakışır bir destanla ölümsüzler kervanına katılırken Geliye Zilan şehitlerinin izinden yürüyeceklerdi. Biz seni de diğer beş yoldaş gibi binlerin elleri üzerinden kutsal ülke topraklarına uğur-

lamayı planlamıştık. Doğulu tek arkadaştın. Koçer ve Sipan yoldaşlar Batman'a giderken Onları binlerce kişi "Şehit Namırın" sloganıyla karşılarken, Karker ve Rubar arkadaşları da Erdiş ve Elcevaz'da yine yüzlerce kişi karşılayıp yüreklerine gömerken, Hamza arkadaş Hakkari'ye giderken tek olmayacaktı. Seni de yoldaş büyük bir kitleyle Makü'ye gönderecektik. Halkımız hazırdı ve seni bekliyordu. Makü'de bir ilki yapmayı düşünürken bu seni alçakça katledenleri korkutmuştu, cenazenin doğduğun topraklara geçmesine izin vermediler. Hem Bazıd hem de Esendere kapısından denedik ama müsaade etmediler. Bu seni seven yoldaşlarını ve halkını zorlasa da senin büyüklüğünü de gösteriyordu. Ve bir kez daha yaramızda yeni bir yara açılacak, Geliye Zilan kayalıklarında bu sefer intikam yeminlerimiz yankılanacaktı.

Mücadele arkadaşı Sidar

Geliye Zilan'a bakar gözlerim
Koçer ile başlayan sözlerim
Agirî ile bitince
sessizce ağlarım.
Bir sonbahar yağmuru gibi
vakitsiz,
İhanet soğuk bir yılan gibi
sessiz,
Ele dağa soruyorum,
O da herkes gibi
lal ve dilsiz.

Başarının bir diğer adı Agirî yoldaş

Agirî arkadaş, Doğu Kürdistan'ın Makü şehrindendir. 2001 Kelareş katılımlıydı. PJAK çalışmalarında kalmıştı. Sonrasında Güney Kürdistan'a, Xakurke'ye geçerek HPG askeri taburlarına geçti. 2006 Haziran ayında Serhat Eyaleti'ne geçmek için öneride bulunmuştu. Benim de bu yönlü önerim vardı. Bu öneriler kabul edildiğinde Kuzey'e düzenlemesi olan arkadaşlar Zap'ta bir araya gelerek hazırlıklara başladı. Agirî arkadaşı burada tanıdım. Yani bu grup sürecinde eğitimlerde, sosyal aktivitelerde ve görevlerde tanıma durumum gelişti.

Eğitimlerdeki duruşu onun Kuzey sahasına karşı ne kadar hassas olduğunu gösteriyordu. Heyecanlı, moralli bir katılımı vardı. Eğitimlerde kendini Kuzey'in şartlarına adapte etmede, onun perspektifsel duruşunu özümsemede ve sergilemede başarılıydı. Kuzey'e geçmek için sabırsızlanıyordu. Onun en belirgin, en dikkat çekici yanı bu Kuzey coşkusuydu. Onun bu coşkusu büyük oranda bana da etki ediyor, bendeki moral ve coşkuyu da arttırıyordu. Sohbetlerinde her zaman Kuzey'den bahsederdi.

Sosyal aktivitelerde her zaman kendini başarıya kilitliyor, onun büyük çaba ve emeğini veriyordu. Bu konularda müthiş bir azmi vardı. Kendine güvenen, başarısızlıktan nefret eden bir ruh hali vardı. Oyunlarda hırslıydı, yaşamda da olduğu gibi ama hiç bir zaman onun soğukkanlılığını yitirdiğini, sinirlendiğini görmedim. Yoldaşlarına karşı mütevazı bir duruşu vardı.

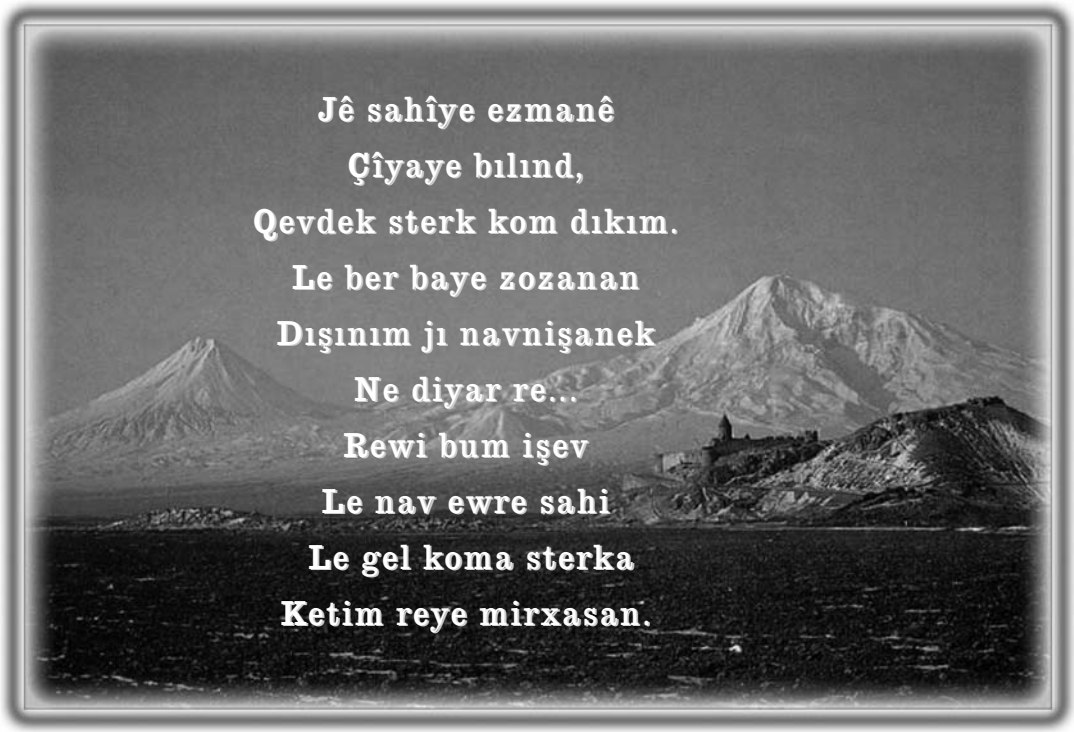
Sosyal aktivitelerde olduğu gibi görevlerde de kendini başarıya kilitliyor, başarısız olduğunda

kendine kızıyordu. Aslında bu onun bir bütünen yaşam duruşuydu. Başarısız olmamak için elinden gelen tüm gücü ve emeği sergilemekten bir an olsun geri durmazdı. Ve bu duruşunu, fedakarlığı, mütevazılığı, paylaşımcılığı ve dayanışmacılığıyla renklendirirdi.

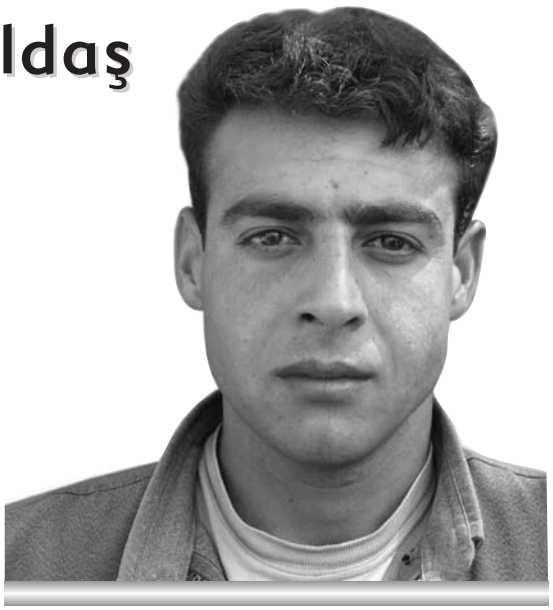
İdeolojik ve askeri olarak gelişkindi. İdeolojik derinliği vardı. Ama hiç bir zaman kendini yeterli gören bir davranışını görmedim. Askeri ciddiyeti ve disiplini elden bırakmazdı. Kuzey'e gelmeden önce Bahoz arkadaşın bizimle yapmış olduğu bir toplantı olmuştu. Bu toplantıda Bahoz arkadaş hazırlık durumumuzu öğrenmek istiyordu. Agirî arkadaşa söz hakkı verdiğinde, Agirî arkadaş hem askeri hem de ideolojik kararlılığını, gelişmişliğini ve bunu pratik sahaya yansıtacak güçte olduğunu bir daha büyük bir kararlıkla ortaya koymuştu. Etrafına güç veren bir tarzı vardı. Yaşamda, resmiyette, her zaman bildiklerini etrafındakilere aktarır, güç vermeyi esas alır, onun öncülüğünü yapardı. *"Bildiklerimizi birbirimizle paylaştığımızda güçleniriz"* derdi.

Yol sürecindeyeken güvenlik noktasında olan hassasiyetini, arkadaşlara olan bağlılığını bir kez daha vurgulamak istiyorum. Akşamdan sabaha kadar yürüdüğümüz için müthiş yoruluyorduk. Bu yorgunluğa rağmen hem güvenlik boyutundaki hassasiyetini hem de arkadaşlara yardımcı olma aktifliğini kolay kolay yitirmezdi. Mola yerlerinde gider arkadaşlara su getirir, yol esnasında yükü ağır olan arkadaşlara yardımcı olurdu. Tüm yorgunluğuna rağmen her zaman güler yüzlüydü. Kısaca Agirî arkadaşla tanıştığımız günden bugüne kadar onun bir bütünen yaşama, mücadeleye karşı üstün bir ahlak ve vicdanla yaklaştığına tanık oldum. Onun bu özellikleriyle de kendini yoğurarak, onun gibi binlerce şehitlerimizin anılarını kendime moral kaynağı yaparak hep canlı tutacağıma dair onlara söz veriyorum. Anıları her zaman yolumuzu aydınlattı, aydınlatmaya da devam edecektir.

Yoldaşın Erdal KOÇER

Merhaba Agirî yoldaş

Seninle tanışmadan önce hakkında duyduğum bir takım şeyler olmuştu. Seni tanıdığımda ise bu duyduklarımın ne kadar doğru olduğunu gördüm. Hatta zaman içinde duyduklarımın ötesinde izlenimler bende bıraktın. Bu da beni sana daha çok yakınlaştırmıştı. Arkadaşların senin hakkında anlattığı bir anıyı anlatmak istiyorum. Doğu Kürdistan'da girmiş olduğun bir eylemden sonra geri çekilme yapıyorsunuz. Eylem alanından bir hayli uzaklaştıktan sonra, yaralı bir arkadaşın eylem yerinde kaldığını duyunca hemen eylem alanına geri dönerek yaralı arkadaşı kurtarmaya çalışıyorsun. Hiçbir kaygı taşımadan arkadaşı kurtarmak için yaptığı bu girişim, bir Apocu militanda olması gereken fedakarlığa, yoldaş bağlılığına en büyük örnektir. Yine eylemin başarılı olması için sergilemiş olduğun çaba, takdire değerdir. Ve duruşunu seni tanıdıktan sonra da çok bariz bir şekilde görmüştüm. Biçimsellikten uzak, doğal militan yaşam biçimin, örnek aldığım ve alacağım bir yaşam biçimi oldu. Konuşmayı pek fazla sevmezdin. Arkadaşlarla tartışır, örgütsel yaşam ve başarı nasıl olur, kavratmaya çalışırdın. Ama bunu daha çok pratiğinde yaşamayı esas alırdın. Bu yüzden fazla konuşmaz, düşüncelerini uygulardın. Aynı zamanda coşkulu ve neşeliydin. Örgüt dilinin dışına çıkmadan espriler yapar, dozajına her zaman dikkat eder, olgunlukla arkadaşları kırmamaya özen gösterirdin. Hepimiz tarafından sevilen, sempatik bir yoldaştın. Ne zaman, nerede, ne yapacağını bilirdin. Ara sıra seni kızdırmak için sana takıldığımda tahriklere gelmeden, şaka yaptığımın bilincinde sen de şakalarınla beni mat ederdin. Yani seni kızdırmak zordu. Bazen ben kazandığımda çok sevinir ve üstüne gelmeye çalışırdım, sen ise o sempatik gülüşlerinle hemen cevap verir, beraberinde candan bir atmosfer oluştururdun. Serhat'ı çok severdin. Adeta bu eyalete aşık gibiydin. Onun için ismini bile Serhat'ın sembolü Agirî'den aldın. O kadar çok sevdin ki bu topraklarda umut boy versin diye o toprakları kanınla suladın. Sevgin için her zaman olduğu gibi, hiçbir zaman fedakarlıktan çekinmeyen biriydin. Şehadetin tüm yoldaşlarını derinden yaraladı. Gördüğüm bir rüyayı sana anlatmak istiyorum.

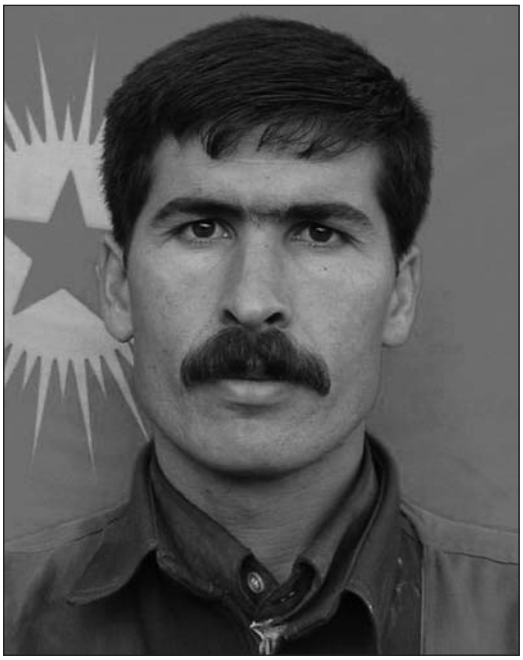
Şehadetinden sonraydı. Annen yanımıza gelmiş, seni soruyordu. Sanki şehadetini duymuştu. Bense, senin iyi olduğunu söyledim. Ama o senin şehit düştüğünü biliyordu. Feryat edip ağlarken onu hiç teselli etmeye çalışmadım. Ananın evladına duyduğu büyük sevgi kadar büyük acısı da vardır. Ama bizler onların sütüne layık olmak için bu yaşamda kararlaşmamış mıydık? Seni ona anlatırken bana sarılmış, öpüyor, ağlıyordu. Çok sevmesine rağmen yoldaşın bir teselli değildi ona. O bana değil, aslında bendeki sana sarılıyor, tüm sıcaklığıyla öpüyordu. Anne evladını özlüyor, bense yoldaşımı. Evet, yoldaşım özlemimiz, sevgimiz bizi var eden olgulardır. Sevginizle hep vardınız ve var olmaya da devam edeceksiniz...

Yoldaşın BRÛSK

DAĞLAR ONUN TANIĞIDIR

"Siyasette, askerlikte ve örgütte ölümle yaşam arasındaki farkı ortadan kaldırmak için, savaşmayı esas almak şehadet çizgisinde yaşamak demektir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Ömer SAMUR**
Kod adı: **Baran**
Doğum yeri ve tarihi: **Suruç-Urfa, 1976**
Katılım tarihi: **1994**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Eylül 2006, Hakkari**

"Zaman yaşanılanları unutturmaz. Dağda yaşananlar ise zamanla demlenir, çoğalır ve büyür.

Dağlı anılar, yüreğimizin en dibinde, daima kendisini diri tutan yanımız... Çünkü gerçek ile yüreğimizin tanıştığı mekan, dağ... Yüreğin unutamadığı tek gerçek, dağlı anılar...

Dağ, hep insana bir umut bahşeder. Sonsuz bir yalnızlık ve sessizliktir dağ yaşamı. Soyluluğunda gizler hep öteki yüzünü... Öteki yüzü toprak kadar sessiz, okyanus gibi derin ve bilgedir. Kürt, dağın yalnızlığında ve sessizliğinde kendini yaratan bir halktır.

Memleketimizde çocuklar dağın öteki yüzünün sevdasıyla büyür, öyle büyüdük. Dağ düşlerimiz, yeni bir yolculuk... Öyle çıktık yollara...

Dağ bir yol,
Yol bir çağrı,
Çağrı yüreğe düşmüş cemre, düşlerin gerçekleşmesi...

Yüreğimize dar gelen düşlerimizi bir tek dağın öteki yüzünde yaydık evrene... İnsanla öyle buluştuk. Kendimizi, düşlerimizin gerçekleştiği kadar gerçekleştirdik. Gerçekleştikçe güzelleştik, gerçekleştiremediklerimiz ise boynumuza bir günah gibi dolanır... Lakin yaşam gerekçemiz olanlardır...

Sınırlar dağlarda aşılır. İnsanın kendi sınırını aşıp, sevdaya ve güzelleşmeye ulaştığı yerdir dağ. Uzun dağ yolları ve yılları kat ettik. Çok şey değişti, düşlerimiz büyüdü, yüreğimiz genişledi. Biz değiştik. Yollar değişti, çağrılar çoğaldı, yüreklere yıldızlardan patikalar kuruldu. Lakin bir tek şey değişmedi, o da gidenlerin bıraktıkları..."

Baran arkadaş 18 yaşında mücadeleye katılır ve 12 yıl Güney'de ve Kuzey'de kalır. Hayatının en zorlu ama en onurlu yıllarını dağlarda geçirir.

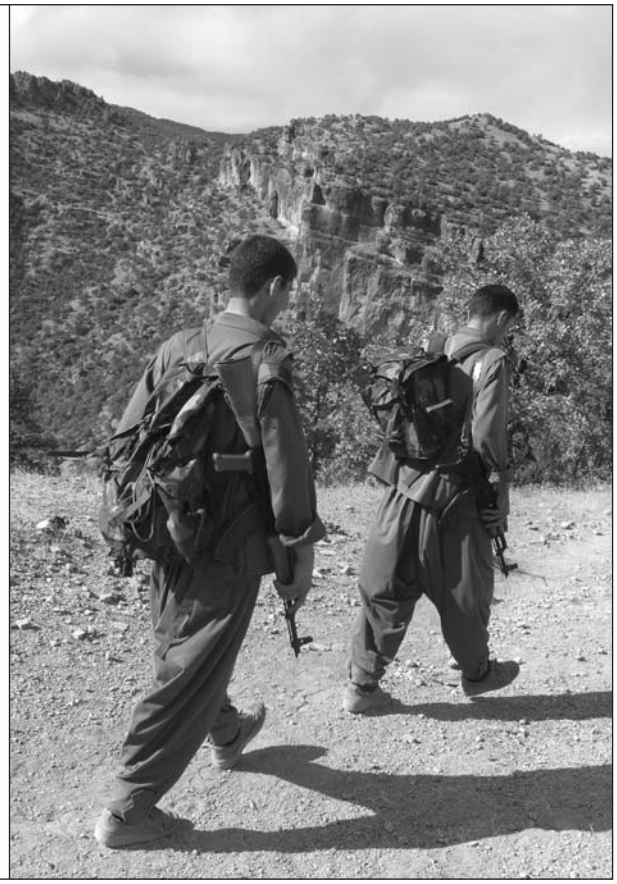
Dağlar onun tanığıdır. Sayısız çatışmalara, bir o kadar düştüğü pusulara, kolları arasıda şehit düşen yoldaşlarına tanıktır. Onun kahramanlığına, eylemlerdeki başarısına tanıktır. Sırtında taşıdığı yaralı arkadaşına, savaştaki yiğitliğine, fedakar ve sevgi dolu ama bir o kadar duygusal oluşuna tanıktır. Sınanmış iradesine, Önderliğe olan bağlılığına tanıktır. Dağlar onun tanığıdır, o ise tanığına sevdalıdır. Sevdiklerini dağlara emanet edip de gitti. Gitti ya dağlar şimdi öksüz kaldı.

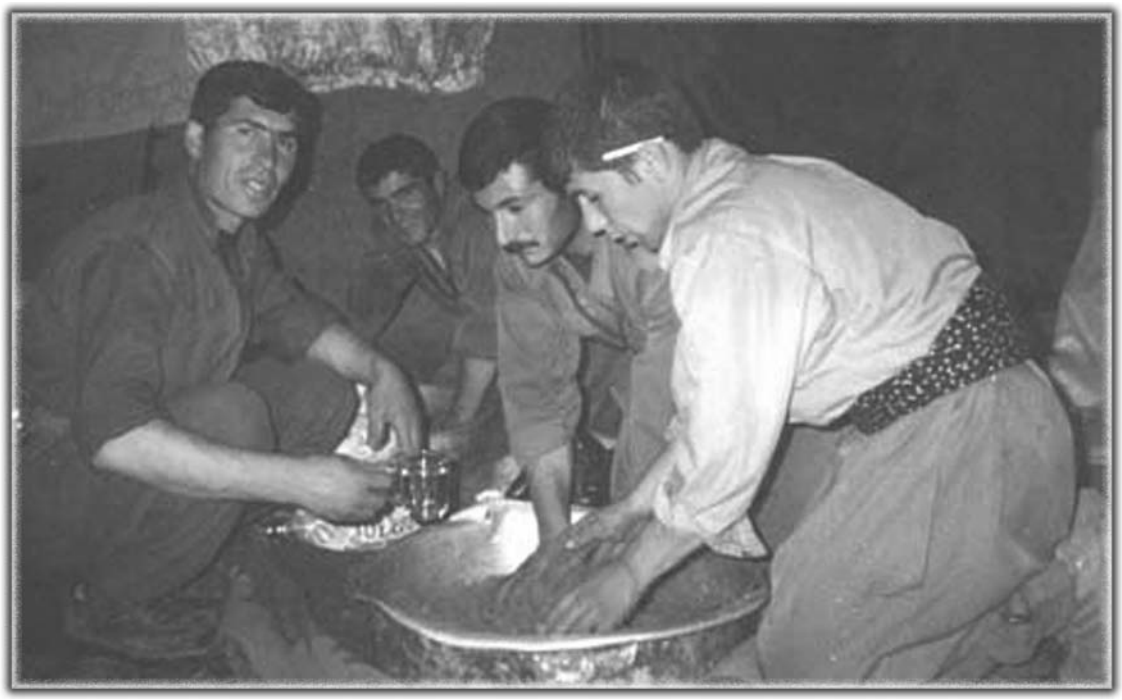
Botan yoldaş 12 yıllık mücadelesi boyunca birçok alanda kalır, eğitimlere katılır, komuta düzeyinde görev yürütür. Arkadaşları arasında sevilir,onun komutası altında insanlar savaşır, kendilerini güvende hisseder. Yılların birikimlerini aktarır kendinden sonra gelenlere. Eğitir iyi bir eğitmen olur. Değerli bir yoldaş... Parti çizgisinin katı bir savunucusu, Önderlik çizgisinin amansız bir takipçisi olur. İhanet ve işbirlikçi kesim karşısında boyun eğmez, direnir. O bir çizgi militanıdır yoldaşları onu hep öyle bilir. Ve Botan yoldaş 28 Eylül günü düşman güçleriyle girdiği bir çatışmada şehit düşer.

Mücadele arkadaşları

ılıcak gülüşlüm…
başım ağır taşıyamıyorum
bir omuza
gereksinim duyuyorum
günlerdir…
başımı omzuna bırakıyorum
sessizce ve usulca
ve gözlerimi kapıyorum
dalıyorum ıraklara
bu ıraklar ki
götürüveriyor beni
götürebildiği yere kadar
ve hıçkırıklar ile kendimi bırakıyorum
gözlerimi açıyorum
gözyaşlarım kendisini
kan deryasına dönüştürüvermiş
ürküyorum
ürktükçe sarıp sarmalıyorum seni…

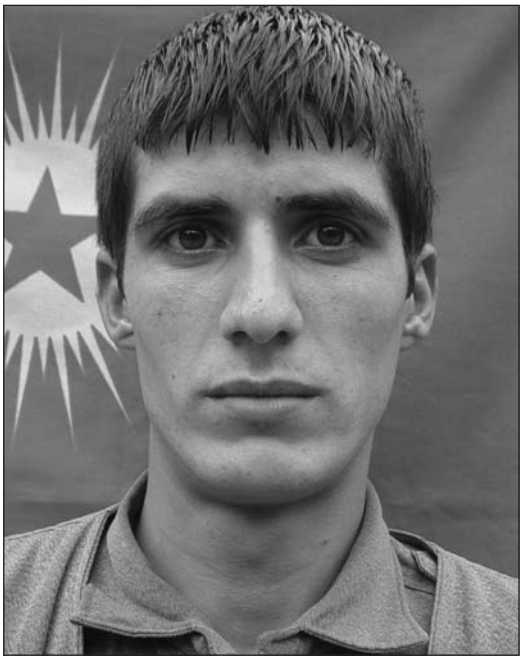

Işıldayan bir umuttu

"Şehitlerimiz büyük hatıralardır,
Büyük anılardır, onların huzurunda
verdiğiniz ve vereceğiniz söz
bundan sonrasına büyük bir içtenlikle,
dürüstlükle, azimle başlamak demektir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Eren YILDIRIM**
Kod adı: **Ferman**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan-Amed, 1985**
Katılım tarihi: **2004**
Şehadet tarihi ve yeri: **28 Eylül 2006, Hakkari**

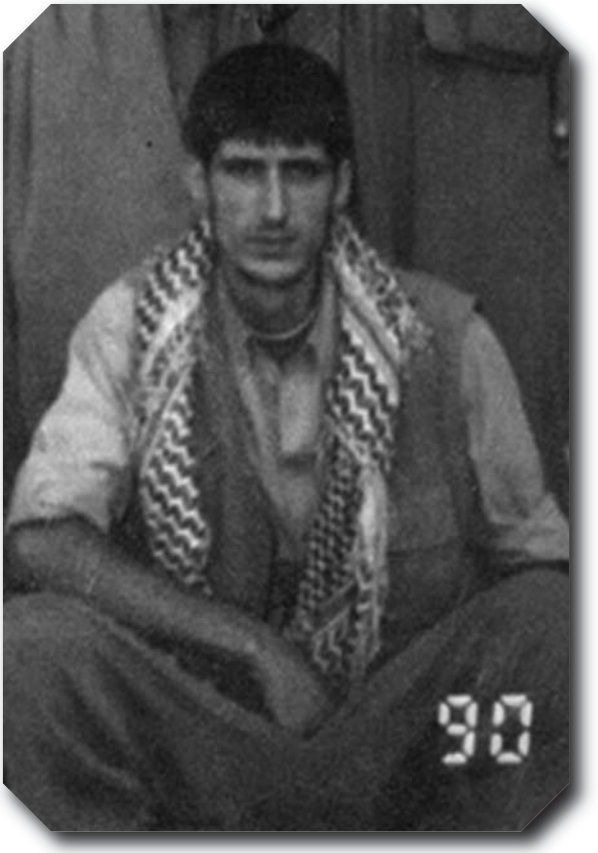
Yüreğin kıvrımlarına zamanın biriktirdiği özlemlerin, sevgilerin ve güzelliklerin yaratımı yaşamı bir hüzün rüzgarının dalgaları sardığında derin bir yokluğun sızısı siner dört bir yana. Gidenin dönmediği, gözlerin derinliğindeki ışıltıdan kopuşun gerçeği. Kirpiklerin kıyısına vuran birkaç damla gözyaşı yitikliğin acısını gösterir. Zaman belleğin kaynağıdır bu düşte. Bazı anların unutulmazlığı diye geçer belleğin kayıtlarına. Üşüyen avuçlarda düşler büyür, bir tufan kopar, yeryüzü yeni cehennemler çoğaltır, mahşeri bir an yakalanır, her ayrılıkla sarsılır dağlar. Yaşanmalıydı gelecek dersin, bir dal kırılganlığında, bir rüzgar esintisinde. Daha gencecik bir ömrün belirsizliğe, bilinmezliğe gidişini kabullenmek zor. Zamansız bir ayrılığa kalan bir veda ile erkenden gidişini duyumsamak. Bir sonbahar mevsimine girerken Cölemerg zozanlarında ölümsüzlüğe ulaşma gerçeğinle karşılaşmak. Sicil kayıtlarına göre Diyarbakırlıydı, adı Ferman. Ama yoldaşları için bir yıldızdı.

Sonsuzluğun denizinde gecenin feneridir yıldızlar, yolunu kaybedenlere, yalnız olanlara yoldaştırlar. Çok dağınık da dursalar hayal gücünüzü zorladığınızda çeşitli resimler tasvir edebilirsiniz. Belki de hiç tuval, fırça ve boyaya gerek duymadan çeşitli şekillerde desen desen resimlere, yakamozlara dönüşen tek simgelerdir. Yıldızsız bir dünya, yıldızsız bir gece tıpkı bir mezarın soğuk, solgun ölü karanlığına dönüşür. Yıldızlar ulaşılması gereken gelecektirler. Işıldayan birer umutturlar. Gecenin Nemrutlarına, Dehaklarına, Hera'larına ve Ehrimanlarına karşı insanların kurtuluşu, umudu, yürek ve beyin gözü, güneşin gece elçileri ve yansıtıcılarıdırlar aynı zamanda. Halk arasında yıldız kayması ölüm olarak yo-

rumlanır. Bir yıldızımız kaydı gökten, bizden önce yıldızlar onun yasını tuttu. Tüm gençliğiyle daha yıldızlarla kuracağı çok düşler olmasına rağmen ansızın Cölemerg zozanlarında onu sonsuz yolculuğa uğurladık. Törene durdu Cilo tüm suskunluğuyla, Sümbül bağrına bastı direngenliğini, Govendê Fermanımızı halayına kattı.

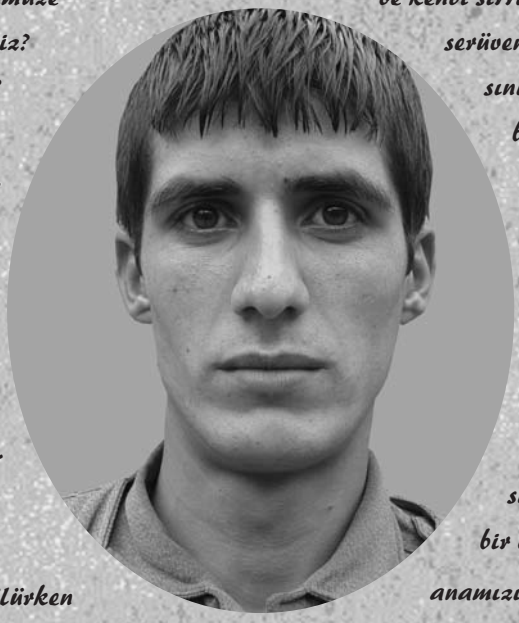
Ey Amed! Zekiye'nin ateşten dansını bakışlarından hiç eksiltmeyen, o ateşlerden arınıp özgürlüğünü arayan kavga yürekli, kırık bakışlı Ferman yoldaşımızı ne kadar anlatsak da o kadar azdır. Hayatının baharında hiçbir kaygıya düşmeden kendisini ülkesinin özgürlük davasına adayan, fedakarlıkta, kahramanlıkta, cesarette en önde Başkan Apo'nun fedaisi Ferman yoldaş, senin şahsında tüm şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğilirken bize teslim ettiğiniz bayrağı yere düşürmeyeceğimize, özlem ve ideallerinizin dili olacağımıza söz veriyoruz.

Mücadele arkadaşı İskan Amed

BİR YILDIZ KAYDI

bir akşamüstü sende vurulan
ben değil miyim?
gezgin bir heybede adımlayan ömrümüz
yol belli, ciwan yürekli yoldaşım gönüllü
adımız yasaktı ülkemizde
tanığımız değil miydi şu dağlar tüm
dilsizliğiyle
yüzüstü devrilen ömrümüze
akmadı mı nehirlerimiz?
ölümden korkmak mı?
asla.
nereden gelirse gelsin,
yeter ki
onurluca olsun.
ey ölüm! Her gün
aramızdan birini
alsan da öldükçe de
vuruyoruz karanlığını.

bir akşamüstü
mavi karanlığa gömülürken
çiçekler küskün
ve belki de sadece bir sığıntı
açmaz yapraklarını
karanlık tanrılarına dağ çiçekleri
ışığa sevdalı çocukların aydınlık gülüşüne
vurgun bir aşktır.
gerçeğin özüdür inceliği,
tarih bize aksakallı dervişlerin
sözü ile anlatır gerçeği.
her şeyin her düşüncenin ışık özüdür diye.

gerçeğin ereni, kavgacısı,
yürekli yoldaşım
dağlara son defa bakışını anımsadıkça
tırmanmaktırnakları kanatan yokuşları
aramak kendi yüzünün yansımasını
tohumdaki saklı yaşamı arayış
belki de sadece bir ayrıntı
ve kendi sırrının peşine düşer
serüvenci
sınırlar devrilir,
bilinir sınırsızlık
sınırlar içinde
kavranamaz diye
doruklarda
çarpışan savaşçı
mevzilerde ateş
parçası
bakışlarıyla
sıcak bir yürek
bir eylem ateşinde
anamızın zılgıtlarıyla
büyüteceğiz özgürlüğü
ve çığlıkları deviren sesimizle
haykıracaktık düşlerimizi
düşler yolculuğunda direniş ruhu
özgürlük gerçeğine kanatlanırken
yükseltilerde umuttur
yeryüzüne ışığını serpiştiren.
keskin kayalara konarmış alıcı kuşlar
bunca tufanlar içinde

asi bir eda ile süzülür
ezgisini yaşatmak için çırpar kanatlarını
avcının tetik soluğuna inat
zirvelerde büyütür yarınları
suskunluk tanrılaşırken susmaz bu dağlar.
kendi payımıza sevmiştik dağlarımızı
yeni terlemiş bıyıklarımızın altında
kahramanlıklarımız çınlardı.
asi yolculardık, ölümüne adamıştık
ömrümüze düşecek yarınları
adi kaygılar kıyımıza asla yanaşamadı
yelkenlerimiz rüzgarlara,
özgürlüğe durmuştu
rotamız ufuk çizgisinde bir direniş ezgisi
parolamız çocukların gülüşüydü
yüreğimin asi gülü,
hayatın yolu neden dikenlerle dolu
katledilenlerin kaominden
ihtilal yürüyüşçüsüydün

son defa dağlara bakışını hissettikçe
toprağımız kanadı.
yüreğimin asi gülü,
duran kalp atışlarında vuruluyorum
hani, yatağına sığmaz
asi nehirleri çağrıştıran yoldaş
beraber duracaktık tufanlara
bir Amed halayında

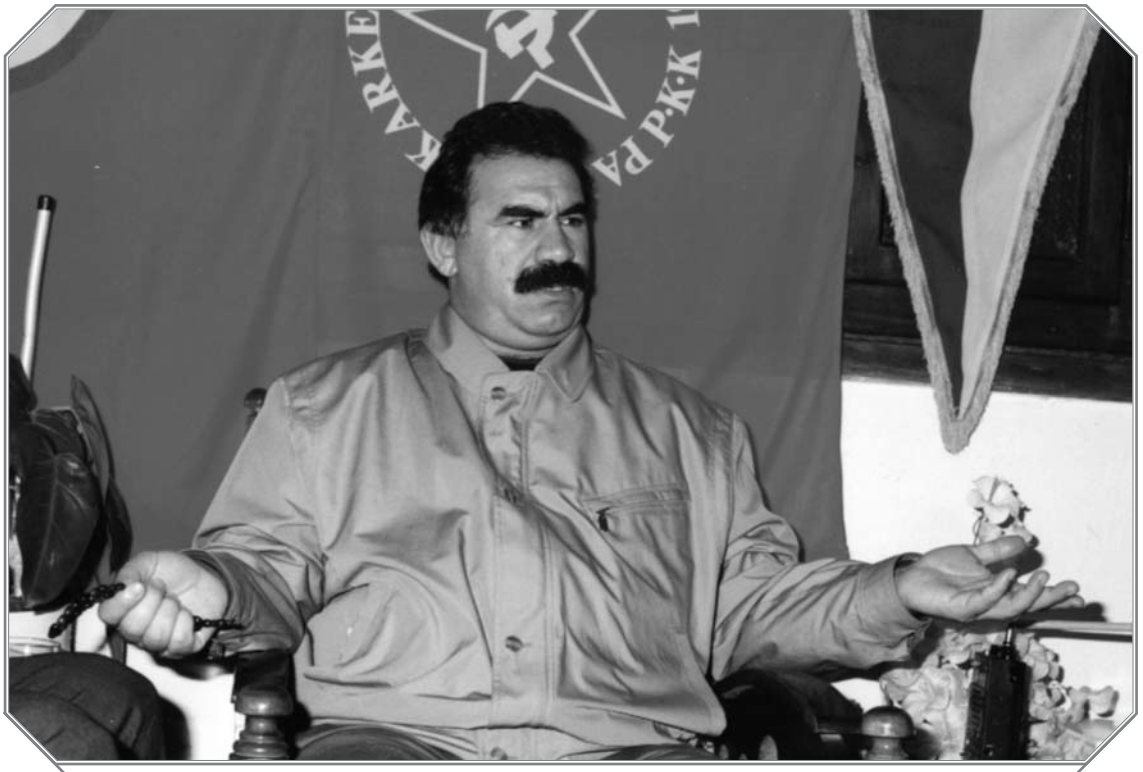
kendimizi kaybedercesine
yitik ezgilerimizi arayacaktık.
öylesine bir tek beyaz saç teline
bulaşmadan
erkenden sessiz çekip gitmek
ölümü düşünmek ağır
uzaklara ayaklanırken düşlerim
zirvelerde kanımla dirilttim aşkımı
anımsanan her anıya kan damlasa da
ve her acı kendi yıkımlarını büyütse de
ben kini değil,
paylaşmayı isterdim bu dünyada
susmaz bu dağlar Ferman yoldaş
yokluğun ölümü andırsa da
tek fark buluşacağımıza dair
umudumu korumamdır
ayrılıklar
büyük buluşmalara neden olacaksa
varsın bir kadının doğum sancıları gibi
acılarımızı çekelim
amaçlarımız güneş kadar net ise
dağlarımızda özgürce buluşacağız
yaşamın evindarı Ferman yoldaş
gecenin karanlığında yolunu kaybeden
kervanların öncüsü
puslu karanlığın düşmanı,
kutsal güneşin ereni
leç yüzlü asi çocuk.

Ekim şehitleri

bırakın
cenaze töreni yapmayın bize
ağlayan rüzgarlar uğurlar bizi
karlar üzerinde uzanan bedenlerimizin
kanlı başucunda keklikler öter
ninniler söyler
ormanlı gecelerin kuytularında
sıcak göğsümüze konan pepu kuşları

ve matem marşını kurşunlar çalar dağlarımızda
henüz bıyıksız
gencecik gerillanın
yarı donmuş
o nazlı ellerinde
kobralara karşı feristah kesilen
bikisiler söyler
en güzel şarkıları
yanı başımızda

“Partimizin, şehitlerin anısına bağlılık temelinde oluştuğunun kesin kanıtı yaşadığımız pratiktir. Tabii bu, aynı zamanda, tümüyle gerçeklerimize doğru yaklaşma, gerçeklerimizi ilerici ve devrimci yönde değiştirme, bunun için örgüt olma, bu örgütün gözü pek militanları haline gelme, fikren derinleşme ve pratikte keskinleşme anlamına da gelmektedir. Bunun etkilerinin sürekli yoğunlaşmasının, ulusal direnişin gelişmesi olduğunu biliyoruz. Bu, PKK’nin çekirdeğinin yetkinleşmesidir. Bütün bunlar da, halkın siyasal ve askeri ordulaşması demektir, işte şehitlerin kendilerinin ordulaşması derken, onların kızıl bir şerit, bir ana damar ve bir bel kemiği gibi bütün varlığımızı baştan sona kadar eklemlendiren, bağlayan ve hayat veren değerler olduklarını vurgulamak istiyoruz”

Rêber Apo

Ateşin ve güneşin çocukları

"PKK'lilik insanlığın en özlü ifadesi demektir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Kamuran HAMO**

Kod adı: **Brusk ZAGROS**

Doğum yeri ve tarihi:

Katılım tarihi:

Şehadet tarihi ve yeri: **1 Ekim 2006, Ömeryan-Madin**

Ateşin ve güneşin topraklarında
Adem'den önce de akardı o nehirler
Adem'in arkasında yürüyen erler
Bütün olanları çok sonradan gördüler

Ateşin çocukları olmazdan önce
Şamaş'ın çocuklarıydılar
Bir alınteri pişerdi ocaklarında
Bir de yüreklerinde dostluklar
Gelip iki nehrin arasında durdular
Her birine bir tutam saç
Bir de kurban sundular
Halklar denizine doğru akan
Işıktan bir nehir oldular

Nehirlerden biri toprağı dölleyen
Diğeri dağları delip yol edendi
Ve Şamaş gökyüzünde bir görkemdi
İki nehrin ortak yüreğinde kutsal
İki nehrin ortak dilinde erdemdi

Dağ yoktu ki çıkılsın yücesine
Ağaç ve yaprak dilinden
Yanıtlar verilsin tanrının sesine

Medya'nın ataları düşündüler
Seslerini koyup rüzgarın yelesine
Tüm halklara haber verdiler

Şafak öncesi bir ulu törende
Gönül gönüle bütünleştiler
Yapma dağlar diktiler yeryüzüne
Adına "zigurrat" dediler
İki nehrin arasındaki tüm halklar
Bir ağızdan aynı sözü söylediler
Ve her törende tanrıça Ninsun'u
Şamaş'a haberci gönderdiler

Nerden bilsin ki Medya'nın ataları
Yapma dağlar gerçek dağa benzemez
Çıplak dağlarda kuşlar sevişmez
Kuytularında çiçekler gülüşmez
Yamaçlarında ağaçlar filizlenmez
Nerden bilirlerdi ki
Altı ulusun ortak tanrısı
Yapma dağların sesine yanıt vermez

Zigurrat dağa benzesin diye
Şamaş öfkelenip ışığını kesmesin
Ninsun ağlayıp üzülmesin diye
Görkemli çınarlar diktiler birine
En büyük olan Babil'dekine
Gür çamlar
Ateş renkli narlar diktiler

Adem'in arkasında yürüyen erler
Bütün bunları sonradan gördüler
Ve yapma dağa
Babil'in asma bahçesi dediler

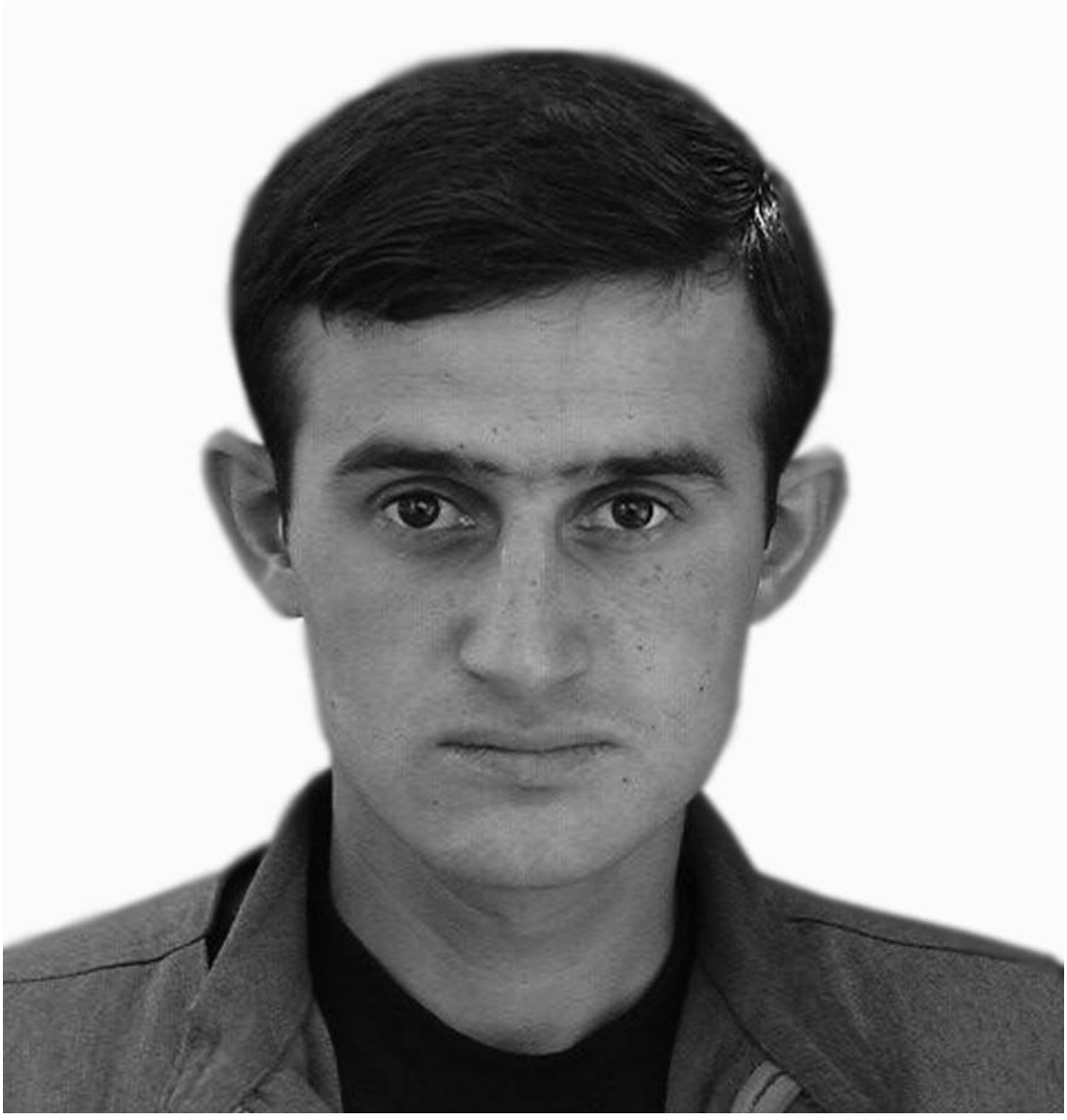
O günden sonra Medya'nın ataları
Şamaş'ın sesine ses verdiler
Bin kudüm
Bin zil çalıp sabahlara dek

Ninsun'un gözyaşını dindirdiler
Ve Medya'nın en bilge megine
Sözlerin en kutsalını söylettiler

Ah Medya-ateşin ve güneşin sesi
Altı halk nehrinin mitolojik denizi
Kaç kez kuruyup yeniden çağladın
Başka nehirlere karışıp kendini aradın
İskit oldun
Hitit oldun
Işuva'da özgür gezen yılkı atlarını
Savaş arabalarına ilk sen koştun
Babil'in asma bahçelerini
Urartu'nun dağ kalelerini kurdun
Ve Asur'da başkaldırıp zulme
İsyanı ateşin diliyle tarihe koydun

Adnan Yücel

Şehtileri yaşatmak asıl yaşamın kendisidir

"Büyük özgürlük bilinci mutlak güçlenmeyi gerektirir. Bu da örgüttür; eylem, yani kirli bir soykırım savaşı varsa, ona kutsal bir var olma savaşını dayatmaktır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Haşim ÇELEBİ**
Kod adı: **Çiyager**
Doğum yeri ve tarihi: **Karakoçan Elazığ**
Katılım tarihi: **2005, Elazığ**
Şehadet tarihi ve yeri: **2 Ekim 2006, Kelareş**

Bazen zaman ve mekan anlamını yitirir ve geriye ayrılıkların sessiz hıçkırıkları kalır. Zaman ve mekanlara inat sonsuz yaşama koşan senin ruhun, bütün gerçekleri tüm acısıyla bize bırakıyor. Ayrılıklara inanmazdım aslında ama gidişinin ardından acıyla ve özlemle dolan gözlerim yine gözlerinin ışıltısına takılıyor ve yine seni arıyor. Ayrılıklara inanmazken ayrılığın acısını yazmak zor oluyor. Hangi kelime acıyı anlatabilir ya da kurduğum hangi tümce sana ulaştırır beni bilmiyorum. Yokluğunun ağırlığı eziyor ruhumu. Sanki yazmak kabullenmek olacak gidişini, bu yüzden tutuluyor kalemim, seni dökemiyorum kelimelere.

Her zaman moral ve coşkuda amatör ruhu taşımak gerektiğine inanırım. Amatör bir ruh ama bilinçte büyük bir olgunluk. İşte sen bunun ifadesiydin adeta. İlk katıldığın zamanları hatırlıyorum da duruşunla her zaman düşüncenin olgunluğunu yansıtırdın ama içindeki o çocuksu heyecan ve coşku gözlerinde ve reflekslerinde kendisini ortaya koyardı. Ne kadar uğraşsan da o çocuksu ruhun sığmıyordu o bedenine. Yaşam fışkırırdı her hücrenden, ama bir bilgenin olgunluğundaydı bizim göremediğimiz ufuklara takılan bakışların. Bu yüzden mi o kadar erken ayrıldın aramızdan? O çocuk coşkunun sabırsızlığıyla o kadar erken mi ulaşmak istedin o ufuklara? Adeta sizleri beklecek zamanım yok dercesine.

Giderken arkanda bıraktığın o bakışların belleğimde hala bir sızıyla seni hatırlatıyor. Anımsamalarım çoğalıyor sana dair ve sen anımsandıkça yeniden yaşam buluyorsun. Her an çoğalıyorsun aslında ayrılıklara inat. Kalan, aslolandır derlerdi. İnanmıyorum artık bu yalana. Aslında giden, aslolandır kutsallığa doğru ilerlerken.

Belleğimde biriktirdiğim anılar senin asıl varlığında yeniden yaşam buluyor. Her ne kadar belleğimdeki fotoğrafları yansıtmak istesem de beyaz kağıtlara biliyorum ki kalemimin mürekkebi beni yarıda bırakacak ya da aciz kalacak parmaklarım. Ama yine de seni yazmak yaşatmak için bir nokta, bir başlangıç adımı. Seni yazdıkça belki biraz daha yaşatabilirim.

Sen geleli çok olmamıştı bu dağlara ama bu ideoloji içerisinde yeni ya da eski yoktur. Zaman yitip gider anlam yoğunluğu karşısında. Düşünce ve yaşamsal bazda olgunluk ve kavrama zaman mefhumunu anlamsız kılar bazı kişilerde. Bu mücadeleye katılalı her ne kadar kısa bir süre de olsa sen ruhunu bu mücadeleyle sonsuzlaştırdın. Katılalı henüz bir yıl bile olmamıştı, ama sen Önderlikten ve şehitlerden aldığın bilinç ve inançla bu kutsal savaşım içerisinde tarihsel yerini aldın. Her ne kadar erken de olsa gidişin kısa zamanda büyük değerler yaratıp ve aslolanlar arasında yerini aldın. Aslolan sizin durşunuz ve her şeyi sizlerin ölçülerine vuracağız artık. Çünkü sen ve yolundan gittiğin şehitler hızlıydınız yaşamda ve düşüncelerinizi yaşamsal kılmada.

İşte yoldaş, hem kalemim hem de mürekkebim seni anlatmakta yetersiz. Belleğimiz fotoğraflarınla ve yüreğimiz bize bıraktığın anlamlarla dolu. Yazmak yerine seni yaşamak isteriz. Yazmak her ne kadar yaşamanın ve yaşatmanın bir parçası olsa da, aslolan seninle yaşamak ve seni anlamlı kılmaktır. İşte bu yüzden kelimelerimin anlamı eksik ve ben onları senle dolduramayacak kadar beceriksizim. Seni yaşamak ve yaşatmak en anlamlısıdır senin yarattığın anlamların yanında. Ve bunu belirtirken seni her zaman yaşamda, anımızda ve geleceğin ışığında var etme mücadelesini vereceğimizin sözünü yineliyoruz.

Önderliğe olan bağlılığın ve inancını, şehitler yolundaki yürüyüşünü kendimize esas ölçü alacağımızın sözünü veriyoruz. Sözümüz yaşamımız ve mücadelemiz olsun.

Özlenen ve sevilensin tüm ayrılıklara inat.

Mücadele arkadaşları

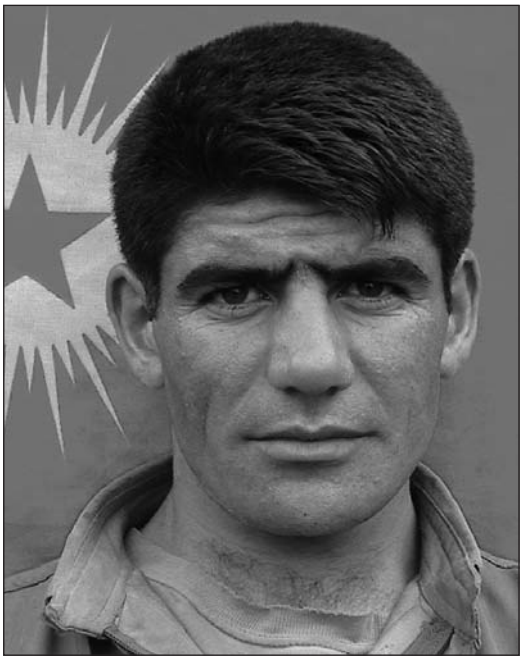
Özgürce

Sen bir özgürlük kuşu
Kanadını bağlamışlarsa
Güneşe doğru uçarken,
Ufukta kayboldu birden
Bir rüya gibiydin
Kimler kaçırdı seni?
Tutunacak eller
Sabahsız seher yelinde
Kınalı keklikler gibi
Rengarenk melekler gibi
Sendin
Karanfil kokulum
Barış özleminde
Saklandın bir an
Yükseldi devrim çığlıkları
Ezilenler ayaklandı
Saldılar emekçim seni
Yüzlerinde
Köle değiliz hizmette
Özgürüz emekte
Sancak açıldı
Kör dağların ardından
Yaşamaya davet var
Akan su hiç kirlenir mi?
Bulandırmayın yeter artık
Bayraklar dalgalanır
ülkemde özgürce
Her gün bir başka yerde gerilla
Ayrı ayrı meydanlarda
Dağların yüceliğinde
Çatışmak var
özgürce

Dağ ve özgürlük tutkunu bir gerilla

"Şehitlerimiz, ölümü hor görmeyi, ölüm diye bir olayı tanımamayı bir gerçek olarak bize sunmuştur"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Erdeşir SADIKİ**

Kod adı: **Rezan**

Doğum yeri ve tarihi: **Xoy, 1982**

Katılım tarihi: **1999, Kandil**

Şehadet tarihi ve yeri: **5 Ekim 2006, Kotili-Xoy**

Gitse öfke dolu yüreği, zaman anlamsız değil kavga yaşam yolunda tek siper ve mevzi olsa da, umut kendi korunda eritilmeye çalışılmıştır. Onur ve özgürlüğe tutkunluk kaya parçalarındaki kılcal damarlar gibi derin sertliğiyle büyür. Büyür, öfkeye, isyana ve kavgaya dönüşür. Öyle bir dünya ki yüz hatlarına düşen her çizgi bir tarihi anlatır. Orada kolaylık yoktur. Orada insan yaşamını kolaylaştıracak bir şey yoktur. Orada gazap vardır. Orada ninniyle değil, silah sesleriyle uyur alınlarına ay düşmüş çocuklar. Bütün bir yaşam burada doğar, burada ölür sırlar ve el değmemiş bakir olan her şey sıra dağlar arasında başlar, orada biter.

Bu dağların asiliğini ve yüceliğini anlatmak zor. Dil ağırlaşır, kelimeler yetersiz kalır. Bin bir ifadeyle anlatabilirsin, anlattıkça değişirsin. Onu ifade etmek güç ister. Anlatma gücün olduğunda da zayıf bir yoldaş olamazsın. Kimi dağlar tek başına nazlı nazlı durur. Kimi dağlar yine tektir ama tüm vahşiliği ve asiliğiyle gökyüzüne isyan eder. Ben senin sınırsızlığının kalbiyim der gibi...

Dağlar kimlik, dağlar karakterdi. Hele ince burunlu dağın altında gri bulutların toplanması boyundaki gerdan gibi durur. Daha uzaklarda sırt sırta vermiş dağlar bu dağları korur ve şımartır gibi... Dağ susuz, dağ ormansız ama dağ öfkeli, aman tanımaz, zayıfı kucaklamaz. Ardı sıra sırt sırta vermiş dağlar uzaklık ve yabancılık anlamına gelir yerleşim yerinin ahalisine. Yalnızlık ve soğukluğu hatırlatır. İnsansız dağlardır, zirvelerinde her mevsim güzelliğinden ve gizeminden hiçbir şey kaybetmeyen karlar görünür. Kimileri asırlık ve aynı zamanda tanık.

Büyüklerimize göre oralar kahramanların, eşkıyaların gidip de dönmeyenlerin, süvarilerin gizemli bir şekilde yok olduğu yerlerdir. Ve ulaşılamayan oralar hep kutsaldır. Böyle öğretilir, böyle büyütülür genç kız ve delikanlılık çağında olanlara. Sularının

çok şifalı olduğu, ölümsüzlüğün arandığı, tanrı sırlarının çözülmesinden korkulduğu için tanrı tarafından aşılmasına izin verilmediğini defalarca dedelerinden, ninelerinden duymuşlardır. Zamanı geldiğinde çocuklarına aktarmak için pür dikkat dinlerdi köyün çocukları. Aşılmaz bu dağlar yitip gitmiş aşkların ve yitip gitmiş insanların sır olup gittiği bu dağların dilini onda eriyen bilir ancak. Köyleri bağrına almış bu dağların zirvesini kimsecikler görmemiştir.

Her yaşam başka bir ırmak gibi akarken gecede, neden bilmem ama gecenin herkese eşit inmediğini düşünürüm hep. Bazılarına tüm cömertliği ile sunduğu sakinlik iken, bazılarına yalnızlığın korkunç girdabı gibi gelir. Bazılarına şafağın müjdesini verirken, bazılarına akşamın hüzünlü türküsünü mırıldanır. Zamanı kefesine koyar, mesafe anlamını yitirir karanlıkta. Çok uzaklarda demeyeceğim ama hiçbir yerde olmadığı kadar dost canlısıdır gece bir yerlerde. Bu nedenledir ki gecenin herkese eşit inmemesi içimi burar hep. Bazen haksızlığa uğradığımı düşünürüm, bazen de haksızlık ettiğimi. Hatta bazen şanslı olduğumu düşündüğüm bile olmuştur. Şansın nasıl geldiği değişse de, onun geceyle geliyor olması gecenin sihrine olan merakı biraz daha artırıyordu. Aynı yıldızlar altında paylaştığımız geceyi birbirimize göstermek ve birbirimizi tanımak için yırtmaya karar verdik.

Gece ve dağ... Gerillanın mekanı ve zamanı. Rezan arkadaş da seçmişti bu bu yaşamı. O da Önderliğe yapılan komplo sonrası katılmıştı. Uluslararası komplonun etkisiyle Doğu Kürdistan'da gerçekleşen serhildanlar sonrası yüzlerce Kürt genci gerilla saflarına akın etmişti. Rezan arkadaş da bu gençlerin öncülerindendi. İlk Kandil alanına gelmiş ve ilk gerilla tecrübesini burada edinmişti. Daha sonra Xinere ve Zagros alanlarında kaldı. Burada da hep kendini geliştirmeği, güçlü bir gerilla duruşuna sahip olmayı esas aldı. Bu temelde kendini hep sıcak savaş sahasına hazırlıyordu. Böylesi bir çalışmanın ciddiyetini ve önemini bilen bir edayla kendini hem ideolojik siyasi hem fiziksel hem de psikolojik olarak daha büyük görevlere hazırladı. Kendini hazır hissettiği anda da Kuzey'e geçme önerisini kısa ve öz bir raporla çok net ve kararlı ifadelerle örgüte sundu. Fakat süreç Doğu Kürdistan'ın da Kuzeyleştiği, sıcak savaş sahası haline geldiği bir süreçti. Hem Rezan arkadaşın Doğulu olmasından hem de oraya nitelikli kadro ihtiyacı olduğundan Xoy alanına düzenlendi. Orada rolünü oynayabilecek bir arkadaştı. Orada gerillanın tam olarak yerleşip kökleşmesinde Rezan arakdaşın emeklerinin rolü büyüktür.

O'nu bu kadar erken kaybetmek başta yoldaşları olarak bizim yüreğimizi yaraladığı kadar alandaki halkın da üzerinde büyük bir etki bıraktı. O'nun şahsında halkın düşmana olan öfkesi ve mücadeleye olan bağlılığı büyüdü.

Evet Rezan yoldaş senin emeklerin bu gün filizlenip boy vermekte. Senin doğduğun ve son nefesini verdiğin topraklarda özgürlüğe olan tutukun yoldaşlarının ve canın kadar sevdiğin halkının umutlarında yaşıyor. Ve sana sonsuza kadar yaşatma sözünü veriyoruz.

ÇOCUKÇA DİLDEN

Şiirler bıraktık sana ağzına layık
Zulüm bilmez
Korku bilmez
Kin bilmez
Hem de çocukça dilden
Yeniden koyduk her şeyin adını
Binlerce yıllık sırları da açtık
Her bakışına doyasıya gülümsedik
Yarıp geçerken bir yerlerimizi hançer
Çoğu kaldı geride
karanlık dehlizlerin İçinde
uykusuz binlerce gece
O lanet kuyusu ki
Doğum sancıları ayarında
Ucu ucuna gerdik ömürleri
Ta derinlerden
Gök kuşaklarını da unutmadık
Kaybetmedik bir tekini
sayısız renklerinin
Taşıdık yüreğimizde sana
Yakın düşmüşse şiirlerimiz adına
Ya da çok geç
Sıkmıştı boğazımızı
Şiirden kopmuş dilsizler
Haram olsun hiç hayra yormadık
Sahte ve yalan günleri
Adına dair şafağı görünceye
Bir bir topladık o karanlıkta
Kaybolmuş duaları
Sunulmuş adakları
İşte şimdi veriyoruz
Gül renklim, çiçek benizlim

ZAGROS EYALET YÖNETİMİNE BİREYSEL RAPORUMDUR

1982 İran Xoy doğumluyum. 2001 yılında Kandil alanında gerillaya katıldım. Sırasıyla Xakurke ve Zagros alanlarında kaldım. Yaklaşık bir buçuk yıldır bu eyaletteyim.

Hemen her alanda yaşanan büyük değişmeler doğal olarak hareketimizi de etkilemektedir. Bölgemizde temel değişim dinamiği olan hareketimiz, geçmiş yıllarda da olduğu gibi önümüzdeki süreçte de rolünü oynamak için her yönüyle gelişme içindedir. Özellikle Önder Apo'nun bizzat perspektiflerle belirlediği önümüzdeki yoğun mücadele süreci, HPG açısından olduğu kadar onun bir üyesi olan biz militanlar için de önemli bir mücadele süreci olacaktır. Birey olarak, yoğun geçeceği şimdiden görülen önümüzdeki süreçte yeteneklerimi ortaya koymak, son dört yılda aldığım güçle bana düşen misyonu layıkıyla yerine getirmek için mücadelenin en yoğun yaşandığı Kuzey sahalarına gitmek istiyorum.

Daha önce de böyle bir düşüncem olmasına rağmen böylesi bir rapor yazmadım. Önerimi gözden geçireceğinize inanıyor, çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

Devrimci selam ve saygılar
13–03–2005
Rezan KATOL

Taa kuzeyde bir yerde

"Şehitlerimiz kendi yaşamlarını sonsuzlaştırırken, önümüze koydukları dönülmez yol ve milyonlara dayattıkları direnişle, biz geride kalanlara daha büyük direnmelerin, nasıl, ve hangi alanlarda yükseltileceğini adeta emrediyorlar"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Reşat YÜKSEK**

Kod adı: **Cudi**

Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, 1985**

Katılım tarihi: **2002**

Şehadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 2006, Besta**

Bir ülke vardı
taa kuzeyde bir yerde.
Dağları yangın yeri
ovaları küle dönmüş bir ülke.

Bir ülke vardı
bebeklerin bomba sesleriyle uyandığı.
Genç kızların rahminde
kanayan cop sızısı
delikanlıların kulağı, burnu kesilmiş.

Bir ülke vardı
taa kuzeyde bir yerde.
Soykırımdan geçilmiş halkımın
bin yıllık öfkesini
kendinde taşıyan
alınlarında dedelerinin
tarihin cellatlarına ait
işkence izleri vardı.

Taa kuzeyde bir yerde
Vatanımda
Ülkemde
sevdamda...
kuzeyde bir yerde
Botan Garzanımda

Serhat Dersimimde
Acı, kan, keder ve vahşet vardı.

Taa kuzeyde bir yerde
Kürdistanımda
Ülkemde
Yurdumda...

Hala aşk tadında
ülke tadında mı şiirlerin.
Yaşamını anlatmaya yeten
sevdalarının en ıssız anında
yağmurları mı yazıyorsun hala
hüzün yağmurlarını.
Hala ülkende mi gömülü yüreğin.

Sevmelerin en sancılı saniyelerinde
bir an düşündün mü
koparıp atmayı şu yaralı yüreğini.
Düşündün mü bir an olsun
mutluluğu yazmayı?
Hala özlemleri yüklüyor musun
yalnızlıklarına?

Bir şiir yaz
derinlerinden koparark
beni anlatan
bana beni yaz
yüreğinden geçirdiklerinle
özlemlerin düşlerinle.
Bana beni yaz.

Güneş görmez bizsiz

Giderken ardımdan
Özgürlük türkülerini söyle,
Görüşmeyebiliriz.
Bir sonraki sefere
Halay tutalım seninle
Doyasıya

Bir sonraki sefere
Ya sen ya ben
Olmayabiliriz burada.

Bilirsiniz,
Çiçek açmaz zozanlar.
Dağlar büzünlü
Güneş görmez bizsiz.

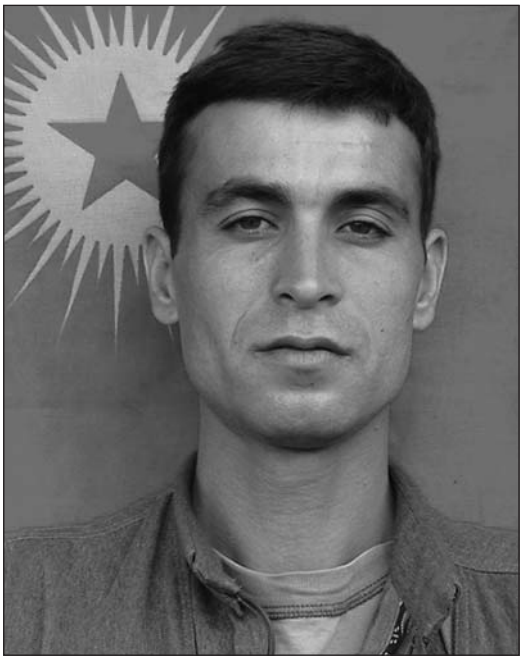
Ah güzel yoldaşım
Gidişin üşütüyor.
Sensiz zaman durgun,
Gülümsemeler yarım.

Umut fideleri

"Devrimde başarı yaşamın kendisindir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Hasan GÜZEL**

Kod adı: **Serhat**

Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan, 1977**

Katılım tarihi: **2000**

Şehadet tarihi ve yeri: **9 Ekim 2006, Çırav-Botan**

ucuz mu yaşandı dersiniz
kolay mı anlamak çar çabuk
ruhsuz sözcüklerin imasında
acısını hissetmeden
bir kalem dokunuşunda
anlatabilmek böyle ansızın gidenleri
daha şiiri yazılmamış
türküsü söylenmemiş
meçhul gerillanın öyküsüdür bu
çark eden zamanın akışına
engel bir tarih taşır omuzun da
harabe vatanın mimarı
taş yontucusu
ayak yalın yürek çıplak
final uzak mı uzak
bu uzun maratonda
soylu güneşin koşuşu
yol yorgunu değil hiçbiri
anıları an kadar diri
neyiniz kaldı sizden geriye
katmadığınız bu kutsal sevgiye
bende kalmadı
ne resmi
ne yazılı ismi
unutuldu sanılmasın ha!
tarihin sinesine nakış ettik suretlerini
ne sevdamız tekildir
ne kavgamız
özgür halkının çelik zincirlerinde
birer halka her biri
ha reber
ha rojin

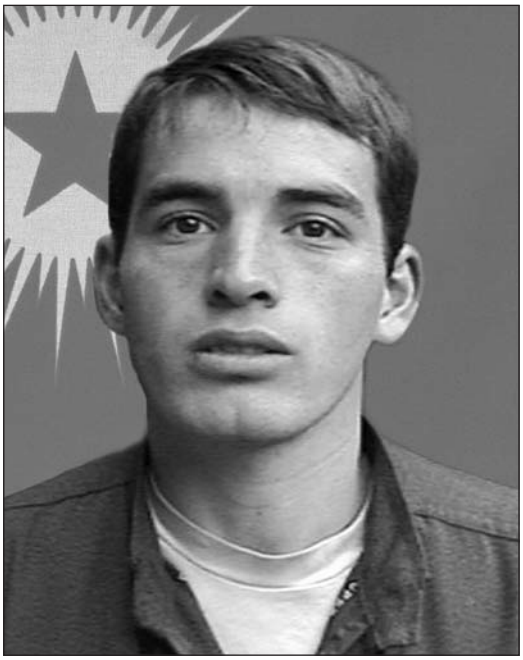
ha dilgeş
ya da evin
hepsi aynı değil mi?
dedim ya meçhul gerilladır
giderken kaybeder izini
şimdi hangi nasırlı elde
el emeği göz nuru
kini sevdası dolu
hayatı sorgulayan
tarihi yargılayan
yırtık günlük defteri
peki neydi aranan
gidilmesi gereken yer neredeydi?
esen bir rüzgarın savrulduğunda
bir kıpırtı mıydı?
ya da yürek sarsıntısında
bedene sığmayan aşk mı?
çekip giderken,
gökkuşağının her adımında
uyum rengi mi?
ardında koşulan, aranan
belki bir telaş
bütün benlikleri saran hayal
gidilecek yolun sonuna kadar
tasarlanan yaşam özlemi
teker teker ektiler
bu çorak yüreğime umut fidelerini
böyle erken mi gidecektiniz
selamsız sabahsız
bir "serkeftin" bile demeden
böyle apansız
andım olsun yoldaşlar
bir damla yaş bile dökersem
öleyim ne olayım
gün doğarken güzelim dağların
yamacında
öpülesi güneşin kızıl çehresindesiniz
ne de olsa özgürlük delisiyiz biz
ne zincire vurulabilir bu yürek
nede pazarda satılır
ütopik sanılsa da düşüncemiz
sizlerle büyür, sizlerle özgürleşir

Şafakta yitirilen bir anın kızıllığıydı Xemgin yoldaş

"Şehitlerimiz çözümlenmiş, dolayısıyla karar olmuş gerçeklerimizdir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Mecit İSMAİL**
Kod adı: **Xemgin**
Doğum yeri ve tarihi: **1981, Doğu Kürdistan**
Katılım tarihi: **1999, Kelareş**
Şehadet tarihi ve yeri: **11 Ekim 2006, Cudi**

Yeryüzünün cenneti denilen Mezopotamya, binlerce yıl insanlık tarihinde medeniyetlerin doğuşuna tanıklık etmiş, kültürler arası bağı daha da pekiştirerek, uygarlıklara ana merkezi rolünü oynayan bir mekan olmuştur. Bu cennet, Mezopotamya'nın tam ortasında, sıra dağların zirvesinde yaşam tutkusuyla özgürlüğe sevdalanmış çocuklarına kucak açan Cudi'den bahsediyorum.

Kürdistan tarihinde kutsal Cudi dağı önemli bir yere sahiptir. Her isyan ve başkaldırıda, her direnişte bir savaş mevzisi olmuş, kendisine sığınan insanlar için mücadele ve umut kalesi haline gelmiştir. Nice direnişlere, acılara, kahramanlıklara, sevinçlere, hüzünlere ve ne yazık ki nice ihanetlere tanıklık etmiştir.

Cudi bugün de yine destanları yaratıyor. Cudi zirvesinde öksüz bir çocuk gibi halkının özgürlük umutlarını, çocuklarının yaşam sevdasını, doğacak çocukların özgür dünyasını sırtlayıp geliyor işte bir yiğit. Selam durun özgürlük kervancısına, selam durun Cudi'nin zirvesinde özgürlüğe yürüyen Xemgin yoldaşa; selam durun.

Xemgin yoldaş, ben senin özgürlüğe olan tutkunu ve sevdanı anlatamam, kutsal Cudi'nin konuşacak dili olsaydı en güzel o anlatırdı senin destansı kahramanlık romanını. En güzel özgürlük şarkılarını senin için o söylerdi. Seni yazacak ellerim kalem tutmaz, düşlerini anlatmaya, sevdanı haykırmaya çığlığım yetmez. Seni Cizre'den Botan'dan başkası haykıramaz, ancak o duyunca bilir çığlıklarını Mezopotamya'nın uçsuz kuytularında.

Xemgin, Rojhılatlı bir arkadaştı. Önderliğin esaretinin yarattığı etkiyle aktif olarak gerilla saflarına katılır, ilk önce Kelareş alanına gelir, daha sonran Faraşin alanına geçer. Yeni bir savaşçı olmasına rağmen, oldukça canlı ve öğrenme isteği çok güçlü olduğu için kısa sürede tecrübe kazanıyor.

Örgütü tanıma konusunda büyük bir çabanın sahibi oluyor, örgütsel olgunluğu kısa zamanda kendisinde oturtarak, kendinde yeni bir kişilik oluşturuyor. 2 Ağustos geri çekilme kararı ile Haftanin alanına geçiyor.

Xemgin arkadaşla tanışmamız Haftanin'de oldu. Xemgin arkadaşın mütevazı yüzünden tebessüm hiç eksik olmazdı. Bazen kızdığında kızgınlık yakışmıyor sana, derdim. Çünkü hep gülen bir yüzü vardı. Yaşamda herkes tarafından sevilen, sayılan biriydi. Henüz genç yaşta olmasına rağmen, oldukça olgun bir militan kişiliği yansıtıyordu. Onunla 2002'de Haftanin'den Cudi'ye geçerken ayrıldık. Xemgin arkadaş Kuzey'e geçmek için sürekli dayatmalarda bulunuyordu, haftada en az bir rapor yazardı. Kuzey önerisi kabul görülmediği zaman çok öfkelenirdi, adeta içinde fırtınalar kopardı. Kuzey sahasına olan özlemi biraz geç de olsa sona erdi. 2005 4 Nisan'ında Botan'ın Cudi sahasına geçti.

4 Nisan'ın Kürt halkı için yeniden doğuş olarak taşıdığı anlamı kavramaya ve 4 Nisan gününde gerçekleşen bu yeni başlangıca kendi kişiliği için aynı anlamı biçiyordu. Onun için 4 Nisan'da Kuzey'e geçmek bir şanstı, bunu böyle değerlendiriyordu. Kısa zamanda arkadaşlarla kaynaşarak bütünlüklü bir militanlık ve mücadele kişiliği yakalar. Bulunduğu her ortamda çevresindeki arkadaşların zamanının boşa geçmesine müsaade etmez, sürekli çalışmaya teşvik ederdi. Sürükleyici bir kişiliği vardı, doğal bir öncüydü. Boş bulduğu zamanları tartışma açarak doldurur, bunu günlük yaşamdan tutalım Önderliğin yeni paradigmasına kadar tartışma ortamı haline getirirdi. Saygı ve sevgide kusur etmezdi. Doğru olmayan yaklaşımlara tavır koyarak eleştirir, buna giren arkadaşları ikna etmeye çalışarak eğitici yaklaşırdı. Açık sözlü, deyim yerindeyse dobra bir kişiliğe sahipti. Emek onun için en büyük değerdi. O yoldaşlarına yürekten tutkun, emekle bütünleşen bir arkadaştı. Emek denince ilk hatırlayacağım kişi Xemgin yoldaştır.

Her şeyi yerinde ve zamanında söylerdi, her söylenen söze bir anlam yüklerdi. Yaptığı her espride muhakkak bir eleştiri barındırırdı. Xemgin yoldaş parti merkez okullarında eğitim görmemiş olmasına rağmen kendisini yetiştirmeyi bilen biriydi. Sistemli bir düşünce yapısına sahipti. O geleceğin temel kadrosu, Önder Apo'nun işaret ettiği soylu bir yoldaş ve militan niteliklerini taşıyordu.

Cudi'nin her tepesinde, kayalıklarının altında, derin vadilerin kuytusunda Xemgin arkadaştan geriye kalan izler vardır. Bunlara tanıklık edecek kimseler kalmasa da Cudi'nin asiliği buna tanıktır. Zirvelerinde dolaşırken ayak seslerini duymuş, kayalıktan kayalığa atlarken görmüşür Cudi. Özgürlük şarkılarını söylerken kulak vermiştir onun gür sesine.

Cudi! Özgürlük türkülerini söylerken duymadın mı sesini? Susma, sen de anlat ki türkülerimiz dilden dile dolaşsın, özgürlük meşaleleri hiç sönmesin! Anaların kan ağlayan yürekleri selam dursun, Mezopotamya ve Cizre Botan kahramanlarını kendi küllerinden yeniden yaratsın.

Cuma'dan Hamzalara, Zeynellerden Yıldızlara, Mahmutlardan Ronilere tüm şehitlermizin önünde saygı ve minnetle eğiliyoruz.

Mücadele arkadaşı Ferhat AMED

Erdalca militanlığın ve yoldaş sevgisinin sembolüydü

"Dünya halklarıyla eşit ve özgür temelde kucaklaşmanın, her şeyden önce kendi halkıyla kucaklaşmanın, yine kendi ülkesiyle kucaklaşmanın dışında imkan ve olanak göremiyorum; bunun dışında başka bir emek, ruh göremiyorum; özgürlük, bağımsızlık göremiyorum. Eğer geçmiş mücadelemizin bir hatırası olacaksa, bu halka sıradan bir saygınız olacaksa; diğer halklarla karşılaşıyorsunuz, onların her şeyini paylaşmaya ve yaşamaya çalışıyorsunuz, eğer onlara da bir saygınız olacaksa bu, ancak doğru yürüyüşlerle olur. Sağınızla, solunuzla konuşuyorsunuz, yoldaş olmak istiyorsunuz, bu ancak böyle bir yürüyüşle mümkündür" diyor Önder Apo.

Xemgin yoldaş Önderliğimizin, yamyam diyarlarında korsanca kaçırılışından sonra partiye katılan bir yoldaştır. O Doğu Kürdistanlıdır. Önderliğin tutsak alınışı ve bu olayın TV'lere yansıyışı Doğu Kürdistan da bir infiale yol açar. Halk sokaklarda protesto gösterileriyle Önderliğe sahiplik ederken Urmiye kentinde kendisini Önderlik için yakan gençler olmuştur.

İşte Xemgin yoldaş böylesi bir ortamda dağlara çıkmıştır. Önce Kelareş, ardından da Botan eyaletine geçmiştir. Önderliğimizin 2 Ağustos 1999 yılındaki geri çekilme talimatıyla tüm gerilla güçleri Güney'e çekilirken Xemgin yoldaş da Haftanin alanına geçmiştir.

O saflara katılırken liseyi bitirip gelen bir gençtir. Okumaya ilgilidir. Araştırma-inceleme yönü gelişkindir. Belli bir birikimi olan ve yurtseverlik duyguları güçlü bir gençtir.

O'nu ben Haftanin alanında tanıdım. Yer aldığı birlik Perax birliğiydi. O birliğin en gözde üyelerindendi. Gelişim seyri çok hızlıydı. Zaman ilerledikçe Xemgin yoldaş adeta yeniden yeniden kendisini yaratmaktaydı.

Haftanin alanında o yıl Doğu Kürdistanlı yaklaşık 20 arkadaş bulunmaktadır. İçlerinde üniversite mezunu bulunduğu gibi hiç okula gitmeyen arkadaşlar da bulunmaktadır. Ancak tüm bu arkadaşların en gözdesi ve hepsinin içerisinde doğal bir otoritesi olan ve sevilen yol yoldaş Xemgin yoldaştır.

Onda bulunan başka güzellikler de vardı. Öncelikle çok nazik ve ince bir kişiliğe sahipti. Onun bir gün bir yoldaşı kırdığını gören olmamıştır. Ancak onun yetmezlikler üzerinde kimseyle uzlaştığı görülemezdi. O belki de Haftanin alanında sorunların üzerine en radikal giden bir yoldaştı. Ancak her gidişi yapıcıydı. Herkes bilirdi ki; Xemgin yoldaş bir eleştiri yapmışsa yerindeydi ve kesinlikle onun bireysel bir kaygı ve endişesi yoktu, o örgütün ve halkın çıkarı için ve tabii ki yoldaşlarının gelişmesi için eleştiri yapmıştı.

Eğitimde de en aktif olandı. O bir yerde bulunuyorsa orada bir eğitim okulu vardı. Onunla aynı eğitim otamında bulunmuşsanız

oradan kalktığınızda kesinlikle size yeni bir şeyler eklenmiştir. Çünkü o ya değerlendirmesiyle yeni bilgi ve farlı bir bakış açısı ortaya koyacak ya da sorularıyla sizi düşünmeye sevkedecektir.

Evet, Xemgin genç ama gerçekten aydın olmanın özelliklerini taşımaktaydı. Ancak o salt konuşan bir aydın değildi. O söylediği kadar yapan bir aydındı. Bölükte en çok emek sarf eden yoldaşların başında o gelirdi. Bir şey taşınacaksa en ağır yük onundu, yoldaşlara en çok yardım eden, en çok görevlere giden oydu.

Lakin yüzünde gülücükler hiç eksilmeyen yine oydu. Nezaketin belki de sembolüydü. Kadın yoldaşların tam bir yoldaşıydı. O çetrefili yıllarda bayan yoldaşlarla gerçek bir yoldaşlık yapmak için muazzam çaba sarf eden birisiydi de.

Kendisi için eksik gördüğü pratik savaştı, savaşma gücünü ve cesaretini deneneceği bir ortamdı. 2001 yılında düşmanın Haftanin alanına aniden yönelmesi böyle bir ortamın doğmasını beraberinde getirecekti.

Düşman operasyonda yoğun kayıplar verdikten sonra geri çekilmek isteyecekti. Ancak Xemgin yoldaşında içerisinde yer aldığı pusu ve saldırı grubu düşmana aman vermemişti. Xemgin yoldaşın ilk saldırıya girişiydi. Ancak yanında saldırıya katılan yoldaşlar onun olgun, sakin ve soğukkanlı yaklaşımlarından çok etkilenmişlerdi. Çünkü o saldırıya en önde katılarak düşmanın üstüne gitmişti. Bir de onun komutanı ne söylemişse harfiyen uygulamıştı.

Evet, onda eksik olan, savaş tecrübesi yönünü de tamamladığı bir pratik yaşamıştı. Bu operasyonda üç yoldaş şehit düşmüştü. Bölük komutanı olan Şeyhmus yoldaş müdahale gelmeye çalışırken mayına basıp şehit düşerken Azat ismindeki Erzincanlı genç arkadaş ile Medya ismindeki Afrinli bayan yoldaş çatışmada şehit düşmüştü. Ancak düşmana da büyük bir kayıp verdirilmişti. Ve Xemgin yoldaş gösterdiği performanstan dolayı ödüllendirilmişti.

Xemgin yoldaşı tanımak için onun Cudi'ye bıraktığı izlerini anlatmak yeterli olacaktır.

O Cudi alanında çok erkenden en önde yer alan komutanlarından olmuştu. Önce birim sorumlusuydu, sonra tim komutanı derken takım komutanı olmuştu. Cephe çalışmalarında onun ikna etmediği yurtsever yoktu. O adeta gelen giden yurtseverleri etkilemesiyle anılıyordu.

Ve çok uzun sürmeden düşman Xemgin yoldaşa özel bir yönelim gerçekleştirmiştir. O Cudi alanında adeta korkulu bir rüyaydı düşman için. Hangi taşı kaldırsalar altından Xemgin yoldaş çıkmaktadır.

İşte Xemgin yoldaş böyle bir militan ve komutandı. Çok kısa sürede Cudi'ye damgasını vurmuştu. Erkenden dağla buluşup kaynaşan ve dağın vazgeçilmezi olmuştu.

Ben çeşitli süreçlerde Xemgin yoldaşla kalan biriyim. Bana Xemgin yoldaşla bir yoldaşı kıyaslamamı isteseler onu büyük komutan Erdal yani Engin Sincer yoldaşa benzetirdim.

Aynı Erdal gibi narin bir yoldaştı. Aynı Erdal yoldaş gibi zeka ile aklı iyi buluşturan biriydi. Aynı Erdal yoldaş gibi aydın özelliklerini Kürt halk gerçekliğiyle harika bir şekilde birleştiren biriydi. Aynı şekilde kadın yoldaşlara özgün yaklaşandı. Atikti. Atılgandı. Fedakarlık ve cesaret konusunda üzerine yoktu. Ancak en önemli olan özelliği insanlarla olan ilişki kurma yeteneğiydi.

İşte Xemgin böyle bir yoldaş olarak gittiği her yere iz bırakan biriydi. İnsanların kalbine mutlaka her zaman pozitif olarak taht kurardı.

Her yaşam başka bir ırmak gibi akarken gecede, neden bilmem ama gecenin herkese eşit inmediğini düşünürüm hep. Bazılarına tüm cömertliği ile sunduğu sakinlik iken, bazılarına yalnızlığın korkunç girdabı gibi gelir. Bazılarına şafağın müjdesini verirken, bazılarına akşamın hüzünlü türküsünü mırıldanır. Zamanı kefesine koyar, mesafe anlamını yitirir karanlıkta. Çok uzaklarda demeyeceğim ama hiçbir yerde olmadığı kadar dost canlısıdır gece bir yerlerde. Bu nedenledir ki gecenin herkese eşit inmemesi içimi burar hep. Bazen haksızlığa uğradığımızı düşünürüm, bazen de haksızlık ettiğimizi. Hatta bazen şanslı olduğumu düşündüğüm bile olmuştur. Şansın nasıl geldiği değişse de, onun geceyle geliyor olması gecenin sihrine olan merakı biraz daha arttırmaktadır.

Xemgin yoldaşın şehadetini 11 Ekim 2006 yılında duyduğumda onun bir gün yine bu topraklara geceleyin ansızın ekileceğini hep düşünmüşümdür. Evet, Xemgin yoldaşın yüzünde eksilmeyen ilk gülüşünü aynı bugün gibi hatırlıyorum. Sezgilerimizde yanılmamıştık. Xemgin yoldaşın bir gün mutlaka halka büyük hizmetler vereceğini biliyorduk. Ancak onun tümden verimini bu halka katmadan erkenden aramızda ayrılmasını düşünmemiştik. Halbuki bu halka, devrime vereceği çok şey vardı. Onun bu halkın yükünü kaldıracağı ve önemli gelişmeler kaydedeceği bir süreçte aramızda kopması ve yıldızlara göç etmesi hepimizi hüzne boğmuştur.

Güzeller güzeli yoldaş. Seni unutmayacağız. Seni yeterince koruyamadığımız için vicdanen zorlanıyoruz.

Ama söz sana ki senin özelliklerini bu dağlara ekeceğiz.

Söz sana ki senin gibi olabilmek için tüm irademizle bu mücadeleye yükleneceğiz.

Ve söz sana ki seni bu dağlara mutlaka ama mutlaka bir abide olarak dikeceğiz.

Söz sana, söz sana inceliğin ve narinliğin militanı.

Mücadele arkadaşı Kasım Engin

YİĞİT HAYKIRIŞLARI

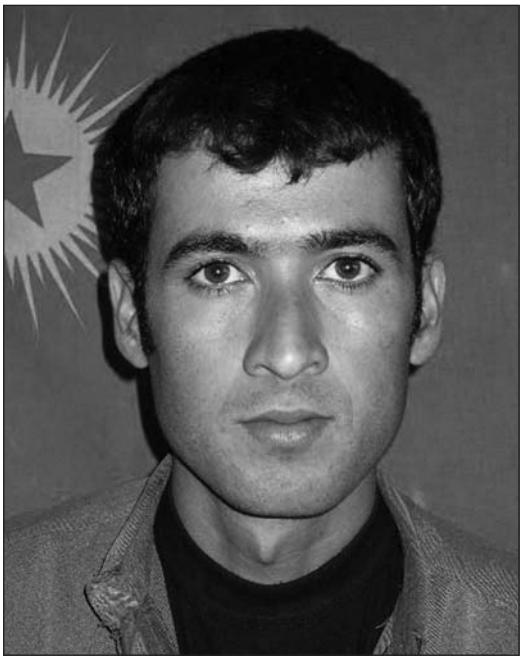
Bir öğlen sıcağı
Yiğit haykırışları
yankılanıyordu kayalıklardan
Gün uzun, gün sıcak,
bedenler yorgun
vücutlar terden sırılsıklam
damak kurumuş
dudaklar yanıp tutuşuyor
ciğerler kavrulur susuzluktan
karşı dağda yeşillik
karşı dağda yayla
yayla yerinde pınar
şimdi dudak nemlendiren,
yürek serinleten,
yiğide can veren pınar
yayla yerinde pınar
pınar serin, pınar tatlı,
pınar çekiciliktir uzaktan
ve bir gencecik çoban kız
salınarak gider pınar yerine
yiğitler bağdaş kurmuş kaya gölgesinde
kuru ekmek çiğner
öğlen sıcağında susuzdurlar
ve bir öğlen sıcağı
yiğit haykırışları
yankılanıyordu kayalıklardan
haykırışlarda mertlik, seslenişlerde isyan
ve silah seslerine karışan soluklarda
ısrar ve inat
yiğit haykırışları yankılanıyor kayalıklardan
haydi uzat elini, çekeyim
kanlı bacağına
kefiyemi sarayım
gel haydi
haydi gel yoldaşım
bak güneş batıyor
ay doğacak birazdan
ortalık serinledi gel artık
birazdan su getiririm
pınardan
kanlı gövdeni yük edinirim
sakın bağırma yoldaşım
yansa da için,
gecenin ayazında
bağırmak
uğursuzluktur derler
bak seninleyim, yanıbaşında
yalnız değilsin unutma
güleceksin
halay da çekeceksin bilirim
ve kalabalıklara karışacaksın yarın
gün ortasında zılgıt sesleriyle coşarsın
diren yoldaşım diren
diren ay çıkana dek
diren yük ortağım
serin suya varana dek diren
sana bir demlik süt getiririm yayladan
bir bardak süt içene dek diren
diren yoluna baş koyduğum
yarın sana Amed karpuzu da getiririm
suludur, serindir
diren yarana kurban olduğum
diren yarınına kurban olduğum
yarına dek diren
ve gece serinliğinde
yiğit çığlıkları çınlıyordu ay ışığında

Şehit Remzi

Ateşin ve güneşin ölümsüz çocuğu

"Şehitler,
tarihin ve PKK'nin şehitleridir.
kim ne yapabiliyorsa yapsın,
ama şehitlerin açtığı yolda
ilerlesin"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Nezir NAS**
Kod adı: **Mahir MORDEM**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1980**
Katılım tarihi: **2002, Xınere**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Ekim 2006, Esendere**

Ey ateşin ve güneşin ölümsüz çocuğu
Yaktığın ateşler işte o gün söndü
Çünkü en büyük önderin
Mekke'de ateşsiz ve güneşsiz öldü

Zerdüşt ki en büyük megindi senin
Ateş hırsızı Prometeus öncesi söylencendi
O gün bir şeyh uğruna kurban edildi
Ve Urartular
En sıcak kardeşindi tarih bahçelerinde
Oysa binlerce yıl sonra Van'da
Her Urartulu kadın ve erkek
Sence katli vacip olan birer kafirdi

Gövdende üç ayrı dal büyüttüler
Aynı kökten üç ayrı düşman
Ne zaman yükselmeye başlasa biri
Diğerlerine kestirdiler
Böldüler-parçaladılar-yönettiler
Sen verirken kendi yaprak kavgalarını
Onlar kendi dallarını
Senin sularınla göklere yürüttüler

Etin Viyana kapılarında kaldı senin
Kemiğin çıplak dağ mağaralarında
Adı neydi peki o görkemli çağın
Ki her anını deprem deprem yaşadığın
Asya'dan Avrupa'ya koştuktan sonra
Bir çağı kapatıp
Yepyeni bir çağ açtıktan sonra
Adı neydi parçalanıp savrulan o dağın
Ve ilk sesi Medya
İlk sesi neydi diline koyulan yasağın

Balkan oldun Trablusgarp oldun
Kendi çiçeklerini ellerinle yoldun
Çanakkale oldun seferberlik oldun
Dersim'de koskoca çarlığı durdurdun
Bir ağaç oldun halklar ormanında
Her savaş sonunda yeşermeden kurudun
Erzurum'da içilen yeminlere
Sivas'ta verilen sözlere uydun
Bekledin durdun kan ve barut içinde
Gördüğün düşleri hep hayra yordun

Azarbaycan'da şair Askeri Boyik
Çiçek derken neyi anlatır bilir misin?
Çiçeklerden türkü devşirir
Türküyü yüreğin tandırında pişirir
Çığlıklaşır sesinde anadilin
Titrer yazgıların ve yalnızlığın üstüne
Dağları ana bilir dağ çiçeklerini çocuk
Dizer sözcükleri boncuk boncuk
İşler yazmalar üstüne, gelinlikler üstüne
Bir uzun hava tutturur gece yarısı
Ahlar çektirir yağan kar tanelerine
Bulutlar sarar bir anda dağ doruklarını
Bülbüller konar kan güllerine
Ve Cizre'de bir büyük sevda Cigerxwin
Sesinde dağlar ve nehirler dillenir
Sesinin rengini söyler misin?
Ey Xewal Robson derken neyi anlatır
Hangi yaraya parmak basar
Hangi yarayı yeniden kanatır bilir misin?

Gün döndükçe küçüldü koca dünya
Saray ve saltanat
Bir gece yıkıldı halklar karşısında
Tam da dalgalanırken bayraklar
Kurtuluşlar kutlanırken
Lortların ve paşaların masasında
Elden ele sunulan bir tabaktı Medya

Sınırlar çizildi danışıklı yalanlar üzre
Dağlar parçalandı bir bir

Ovalar ve nehirler paylaşıldı
Mem bir yanda kaldı Zin bir yanda
Uzayıp giden tel örgüler
Ve mayınlar girdi aşkların arasına
Kirve bir yanda kaldı hısım bir yanda
Toprak bir yanda kaldı yağmur bir yanda
Boşa çıkan umutlar
Ve ihanetler girdi dostlukların arasına
Peş peşe geldi kapkara baskılar

Dalda çiçeklere
Çiçekte renklere
Ve dilde sözlere konulan yasaklar
Sonra yasaklara inat kaçaklıklar
Gözyaşı -kan ve tutsaklıklar
Oturup bir halkın yüreğine
Duvarları korkudan saraylar kurdular
Her aşka bir kelepçe
Her söze bir zincir vurdular

Leylaklar çürüyordu baharsız bahçelerde
Açmadan ve mor diliyle haykırmadan

Ey Avrupa'nın dağ duruşlu çukurları
Dört ayrı parçaya böldünüz bir gelini
Kendisine hiç mi hiç sormadan
Aşkın beyazlığını bile mutluluğa yormadan
Paramparça bıraktınız tüllerini
Geleceğini kan revan
Ağlıyor hala dört ayrı ülkenin dağlarında
Saçları nehir ki yalnızca kan akan
Utan ey dünya
Beyazlara karşı kapkara utan

Neydi o verilen sözlerin ardında yatan
Dört ayrı dilde dört aynı yasaktır şimdi
Dört ayrı zincirde dört aynı tutsaktır
Her ferdi bir Baba İshak'tır
Simavnalı Bedrettin'dir
Sivaslı Pir Sultan'dır
Asıldıkça yeniden çoğalır tükenmez
Ki sözleri kendi dilinde hep yasaktır

Bulanık sular durulur bir gün
Koşturan taylar yorulur bir gün
İnanç ki hep sonsuz kalır insanda
Yalanın hesabı sorulur bir gün

Tam da toprağa düşerken cemreler
Dağlarda karlar erirken
Ve iğde kokuları sustururken silahları
Bir güvercin havalanır Cibran ilinden
Konar Bingöl'de bir göl kıyısına
Kanatlarında güneş dillenir
Gözlerinde dört bin yıllık ateş
Açar ellerinde azadi çiçekleri

Adnan Yücel

"Tarihin belleğinde yer verilmeyen yitik bir ülke
yüreği her çağda postallarla ezilmiştir
gözyaşları iki büyük gözden
dicle ve Fırat'tan akar yüreğine
umutları ellerinde tanrıdan medet umar
her dağ, her zirve yakaran bir eldir
isyana duran çocuklarına beşiklik eder"

Yüreği Nurhaklar'da zirveleşen yoldaşıma

"Şehitler ölümsüzdür,
çünkü onlar;
yaşanması gereken sözün
yegane sahipleridirler"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Soner GÜZEL**
Kod adı: **Nurhak**
Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık, 1982**
Katılım tarihi: **2003, Fransa**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Ekim 2006, Esendere**

Seni yaşamak Nurhaklar'ın engin zirvelerine ulaşmaktır, içindeki derinlikleri hissetmektir. Seni yazmak zor gelse de bana, içimdekileri akıtmak isterim kağıdıma ya da çizmek isterim senin anlamaya ve tanımaya çalıştığım ruhuna. Seni her ne kadar, nasıl anlatacağımı bilmesem de düşüncem seninle akacaktır kalemime.

Seni ismin gibi Nurhak dağlarına benzetiyorum. Nurhaklar kadar engin, gizemli ve erişilmez. Nurhaklar her ne kadar sessiz suskun görünseler de bilirim bağrında nice volkanlar taşırlar. Karları dört mevsim erimez ama yüreği nice dağları eritebilecek bir kordur. Sessizliğiyle anlatır, rüzgarlarıyla, zozanlarına serdiği binbir renkli kır çiçekleriyle anlatır yüreğindekilerini. İşte sen de Nurhaklar'dan almışsın ismini, yüreğini bu yüzden kimse anlatamaz kolay kolay seni. Hele bir de sen zirvelerden bize tebessüm ederken seni anlatmak, yazmak mümkün mü?

Belki birçoklarına suskun sessiz gelebilirsin Nurhak dağları gibi ama seni tanıyanlar bilirler içinde kaynayan volkanları. Yaşamınla duruşunla, bakışlarına anlatırdın sen özgürlük tutkunu, gözlerindeki o ışıltı da bunun bir yansıması.

Hayallerimizden biriydi Nurhaklar'ın zirvelerine çıkıp oradaki karlardan bir gerilla dondurması yapıp birlikte yemek. Bir gerilla olarak o dağların zirvelerine çıkacaktık seninle ve birlikte haykıracaktık özgürlüğe olan tutkumuzu, umutlarımızı. Ve o dağların bağrındaki volkanlarla içimizdeki volkanları birleştirip yakacaktık tüm gerilikleri. Şimdi ise hayallerimiz yarım kaldı. Hayallerimize ekleyeceğimiz o kadar çok şey vardı ki, sen gideli ertelendi her şey. Sensiz bir yarısı eksik kalacak orada yediğim dondurmanın, orada haykırmamın.

Ama bilirim yine de bir bedende senin gibi binlerce şehidin ruhunu ya da hayallerini taşımak

gerekiyor. İşte bu yüzden Nurhaklar'a gidip seni ve senin gibi binlerce Nurhak aşıklarının hayallerini yaşatmak isterim. Nurhaklar'a sizin gözlerinizle bakmak, oraları sizin duygularınızla hissetmek ve sizin için avuçlayıp yemek isterim o karları. Sen gitsen de bedensel olarak, hala yaşıyorsun ruhlarda. Bir değil binlerce Nurhak var şimdi.

Birlikte söylediğimiz Nurhak şarkısı şimdi yine dilimizde ve seni anıyoruz. Nurhaklar'ın güneşi doğacak seninle ve seninle birlikte bu kervana katılan yoldaşlarımızla. Birlikte özgürlük türkülerini söylemeye ve halaya durmaya devam edeceğiz. Ve aldığımız her solukta, attığımız her adımda mücadeleni yaşatmaya çalışacağız. Mücadeleni yaşattıkça Sinan Cemgillere ulaşacağız. Ve onların anısına yakılan bağlılık türkülerinde seninle olacağız. Güneş doğmaz dedikleri o dağlara Xorto yoldaş tarzında güneş olup Engizekler'e yayacağız ışıklarımızı. Oradan bir nefesete kuzey Nurhaklar'a çıkarak selama duracağız ve dağlar alacak selamımızı. Ve dökülen kanlar kalmayacak yerde şarkımızda söylediği gibi, hesabını sormak bize kaldı yoldaşım. Bu özgürlük kervanı yoluna devam edecek sizin anılarınıza sahip çıkıp silahlarınızı omuzlayanların umutlarında.

İnancın güneş olacak Nurhaklar'a ve bizler o güneşte ısınacak ve onunla mücadelemizi yaşatacağız. Belki Nurhaklar'ın karları erimeyecek ama içindeki o volkanları yeryüzüne çıkartacağız senin özgürlük kıvılcımlarınla. Her adımımız Nurhaklar'a doğru gidecek. Seninle yarım kalmış hayallerimizi yaşamsal kılmak için her an daha bir sıkı sarılacağız bu mücadeleye.

Sendeki Önderlik ve mücadele inancını yolumuza ışık yapıp Nurhaklar'da güneşi yükselteceğiz. Ve seni yaşattıkça inanıyorum ki ruhlarımızdaki o hiç erimeyen karlar bile eriyecek, içimizdeki tüm gerilikler eriyecek.

Avrupa'nın kişiliklerde ve ruhlarda yaratmış olduğu buzları sen nasıl eritmişsen bizlerde senin mücadele gücünle kendimizdeki tüm gerilikleri yıkacağız. Mücadele inancın ve direncin bizi Nurhaklar'ın zirvelerine götürecektir. Biz her ne kadar sana ulaşamasak da, Nurhaklar'ın zirvelerinde biliyoruz ki, sen oradan amacına ulaşmış olmanın mutluluğuyla gülümsüyorsun bizlere. Ve bizler senin tebessümüne ulaşmak için yürüyoruz geçtiğin yollarda.

Yürüdüğün yolda mücadelenin amansız birer takipçisi olacağımızın sözünü veriyoruz. Nurhaklar'ın zirvelerine sonsuz selamlarımızı ve sevgilerimizi gönderiyoruz. Seni yaşamak seninle yürümektir bu yolda. Ve seni yaşatmanın sözünü veriyoruz.

Mücadele arkadaşı

PKK'nin saf yürekli duru bakışlı militanı

Özgürlük hareketimizin yiğit militanlarından Nurhak arkadaşın şehadet haberini aldığımızda büyük bir acı duyduk. Aldığımız her şehadet haberi kuşkusuz bizim için acı vericidir. Fakat Nurhak arkadaşı yakından tanımış yoldaşları olarak onun şahadet haberi hepimizi büyük bir acıya boğmuştur.

2003 yılında parti saflarına katılan Nurhak arkadaş Avrupa alanında iki yıla yakın bir süre çalışma yürüttü. Bu süreç içerisinde Nurhak yoldaşı tanıyan her arkadaş, mutlaka onun saf ve duru bağlılığından, yoldaşlık ruhundan ve mücadele coşkusundan etkilenmiştir. Gittiği her alanda herkesten daha fazla çalışmak ve sonuç yaratmak, Nurhak arkadaşın çalışma tarzıydı. Hiçbir hesap yapmadan, katıksız bir yürekle yoldaşlarına değer veren bir arkadaşımızdı.

Bizler arkadaşları olarak Avrupa'nın kirlerinden kendisini bu denli uzak tutan çok az insan tanıdık. Ona "beyaz bakışlı delikanlı" dedi kimi arkadaşları. Ve PKK'nin gerçek ruhunu onda yakaladı, onu tanıma şansına sahip olanlar. Onun görkemi veya şaşalı duruşunda değil, temiz, saf ve duru bakışlarında gördü. Mütevazı, sevgi dolu yoldaşlığında gördü. Coşkulu çalışmasında gördü. Ve ülkeye gidişinde ona söylenen sözler bir kez daha herkesi sarsmıştı.

Ona *"kendini koru"* yani erken şehit düşme demişlerdi yoldaşları. Çünkü tanıyorlardı. Her eylemde en önde olan, her kavgada öne atılan Nurhak oluyordu.

Kısaca arkadaşları olarak onu tanımış olmamız, kaybından çok büyük bir acı duymamızın bir nedenidir. Ama aynı zamanda onun yoldaşları olmak, onunla aynı idealleri paylaşmış olmak da en büyük onurdur bizim için. Çünkü özgürlüğü kesinleştirene kadar aynı yolda yürümek ve mücadeleyi özgürlükle taçlandırmak için de en büyük güç kaynağımız yine Nurhak gibi şehit yoldaşlarımızdır.

Kuşkusuz şehadetler, verilen mücadelenin bedelidir. Apocular kendilerini özgürlüğe adayan insanlardır. Apocular açısından ölüm bitmiştir aslında. Dolayısıyla şehitler karşısında bizim en büyük görevimiz, onların anısına sahip çıkmak, yürüdükleri yolda onların yoldaşı olmaya çalışmak ve uğuruna canlarını verdikleri amaçlarını ne pahasına olursa olsun gerçekleştirmektir. Yani bizim durup yas tutmaya ne vaktimiz ne de hakkımız vardır. O nedenle biz ağlamıyoruz. Yas tutmuyoruz. Fakat acımız büyüyor, sabrımız tükeniyor ve öfkemiz çoğalıyor.

Mücadele arkadaşları

HANÎ KURŞUN SIKSAN GEÇMEZ GECEDEN

Yiğit harmanları, yığınaklar,
Kurulmuş çetin dağlarında
vatanların.
Dize getirilmiş haydutlar,
Hayınlar, amana gelmiş,
Yetim hakkı sorulmuş,
Hesap görülmüş.
Demdir bu...

Demdir,
Derya dibinde yangınlar,
Kan kesmiş ovalar üstünde
Mayıs...
Uçmuş, bir kuştüyü
hafifliğinde,
Çelik kadavrası
korugan'ların.
Ölünmüş, canım,ölünmüş
Murad alınmış...

Gelgelelim,
Beter, bize kısmetmiş.
Ölüm, böyle altı okka
koymaz adama,
Susmak ve beklemek, müthiş
Genciz, namlu gibi,
Ve çatal yürek,
Barışa, bayrama hasret
Uykulara, derin, kaygısız,
rahat,
Otuziki dişimizle gülmeğe,
Doyasıya sevişmeğe,
yemeğe...
Kaç yol, ağlamaklı olmuşum
geceleri,
Asıl, bizim aramızda
güzeldir hasret
Ve asıl biz biliriz kederi.

Ahmet Arif

Beyaz bakışlı bir gençti o

2003 yılının kasım ayında bir gençlik kampında tanıdım onu ilk kez. Yani PKK'ye adımını attığı ilk gün. Gece geç saatte ulaşmışlardı kampımıza. İki kişiydiler. O kalabalık, çılgın ve bambaşka dünyaları olan topluluğun içinde duru bakışlı bu genç dikkatimi çekmişti en çok. Evet, Nurhak arkadaştan bahsediyorum. Bugün bir arkadaşın bana telefonda bildirdiği genç şehidimiz Nurhak'tan. Belki bunların abartı olduğunu düşünenler olabilir. Ama ben o anı yaşadığım için vicdanımda çok rahatım. Yani abartmadan anlatmaya çalışıyorum. Nurhak gibi sade, Nurhak gibi içten ve Nurhak gibi tertemiz sözlerle anlatmaya çalışıyorum.

O bakışlar başkaydı. Ne aradığını bilen, nerede olduğunun farkında olan ve ne yapılması gerektiğini bilen bakışlardı bunlar. Zaten ilk konuşmamızda hemen gerillaya katılmak istediğini söyledi. Ve bu sözünü gerillaya gideceği güne kadar bıkmadan usanmadan yineledi.

Eğitimden çıktığında ilk görev yeri de benim çalıştığım alandı. Onun mütevazılığı, içtenliği, kabına sığmaz hayalleri vardı. Beyaz bakışları vardı. Bilmem, bilir misiniz beyaz bakışları? Yani net bakışlar... Hiçbir sahteliğin ve Sema arkadaşın dediği gibi hiçbir ayartıcı gücün el değdiremediği net bakışlar... Her türlü samimiyetsizliği kendi beyazlığında eriten bakışlar... Gözlerinden, yüz ifadesinden okunan tertemiz bir dünyası vardı Onun. Ve gerillaya ulaştığı gün dağlara anlatacağı gizemli bir dünyası vardı.

Çok sohbet ettik, çok şeyi de anlattı ama ben her zaman onun bu anlattıklarından çok daha büyük hayalleri, çok daha derin bir iç dünyası olduğunu düşündüm. Kendisini Avrupa'nın orta yerinde sisteme karşı bu kadar iyi koruyan başka bir arkadaşı görmedim. Yeni olmasından kaynaklı mücadelenin zorluklarından yılan, iradesi kırılan birçok arkadaşa da tanık oldum. Ama Nurhak arkadaş bu saydıklarımın hiçbirine benzemiyordu. Sanki kendine bir zırh yapmıştı. Yoldaşlarına olan sonsuz bağlılığından ve gerillaya olan bitmez sevdasından örülmüş sapasağlam bir zırh geçirmişti üzerine. O yüzden Nurhak Almanya'da ilk faaliyet sahasında yakalandığında da ve üç ay zindanda kaldığında da umudunu büyüterek çıkmıştı dışarı. Bakışları hala beyazdı. Hala ışığı kırılmayan pırıltılı gözlerle bakıyordu etrafına. O yüzden Nurhak adı 'kadro' olup da keyfiyeti, samimiyetsizliği, hak arayıcılığını geliştiren bazı kimselerin olumsuz yaklaşımından asla etkilenmedi. O yüzden faaliyetlere çıktığı her alanda gençlerin kısa sürede sevdiği, bağ-

landığı bir arkadaş oldu. Emeği ve PKK ruhunu taşıyan yaklaşımlarıyla halkının, yoldaşlarının gönlünü fethetti.

Kişiliğindeki tüm güzelliklerin tamamı Nurhak arkadaşın katıldığı ilk günden beri sahip olduğu güzelliklerdi. Bunlar, ne istediğini bilen, gerillaya gitmek için her eğitimde önerisini tekrarlayan duruşuyla ilgili idi. Bu kadar kısa sürede PKK'nin ruhunu bu kadar çabuk benimsemesi, kendinde somutlaştırması üzerine çektiği bu delinmez zırhtandı herhalde. Onu bir araya geldiğimiz tek zaman dilimi olan eğitimlerde gördüğümde bana büyük bir moral aşılardı. Bilmezdi belki bunu. Hiç söyleyemedim çünkü. PKK'nin ruhunu ben Nurhak gibi yoldaşlarda gördüm. Yaşanan bütün olumsuzluklara rağmen hedefinden şaşmayan, çevresine insan sevgisi aşılayan, umudunu yitirmeyen beyaz bakışlı gençlerde gördüm. Ve belki de parti yaşantım boyunca yaşadığım en zor süreci onların bu bakışlarına sığınarak, onlara anlattığım ama onlar kadar uygulayamadığım doğruları yaşamaya çalışarak atlatma sözü verdim.

Bizden ayrıldığı geceyi çok iyi hatırlıyorum. Bir moral yapmıştık gidecek olan arkadaşlarımız için. O moralden aklımda kalan en güzel sahne idi Nurhak arkadaşın konuşması. O kadar yalın bir söz vermişti ki. Yaşamı nasıl açıksa, sözleri de o kadar gösterişten uzak ama o kadar da anlamlıydı. Eminim içimizde en eski olanlar bile o sözlerden kendisine bir pay çıkarmıştı. Verdiği kısa ama anlamlı sözün ardından uzun bir sessizliğe bürünmüştü toplantı salonumuz. Herkes hüznünü dağıtmak için dışarda yanan ateşin başında toplanmıştı. Belki de bu kıtada gökyüzünde yıldızlara ilk kez değiyordu gözlerimiz. Kampta yakılan ateşin kokusu ve yıldızlar dağlara olan özlemimizi biraz olsun giderebiliyordu. O gün tüm şarkılarımızı Nurhak için söyledik. O gün ona söylediğimiz şarkılarla tamamlamak istedik yarım bıraktıklarımızı. Ama şunu söylemek zorundaydık: *"Kendini koru heval! Çok tez canlı olma"*

Bunun anlamı belliydi: Erken şehit düşme. Biliyorduk, tanıyorduk Nurhak'ın sevdasını. Her eylemde, her çatışmada, her görevde ilk öne atılanın o olacağını biliyorduk. Çünkü her eylemde ön safı o tutardı, her görevi şikayet etmeden yerine getirmeye çalışırdı. Tek şikayeti vardı Nurhak'ın: Gerillaya gitme önerisinin her eğitimde geri çevrilmesi... Ve nihayet bir gün önerisi kabul edildi. Hepimiz onun böyle mutlu olacağına inandık. Uzun yürüyüşte ayak tabanlarını patlatana dek yürüse de, o ayın en yüksek aidatını o toplasa da, festivallere en çok kitleyi o getirse de ve gençlere en iyi öncülüğü o yapsa da, gerillaya gitmeden dinmezdi içindeki dalgalı denizler.

Onu tanıyanlar, ailesi ve oradaki yoldaşları bu yazılanların ne kadar yetersiz olduğunu söyleyecekti kesinlikle. Ama yine de 'bir Nurhakımız vardı. Beyaz bakışlı bir gençti' diye başlayan sözlerle yoldaşımızın kısa, sade ve herkesin yüreğinde güller açtıran kavgasını bilin istedim.

Elimizde olsa onu meleklerin kanatları altına alır, başını koyduğu taşları pamuk gibi yumuşak yapardık. Elimizde olsa üşüdüğünde güneş olur ısıtır, susadığında vadiler arasındaki bir soğuk su olup akar inerdik dudaklarının kıyısına, özlediğinde yanı başında olurdu. Elimizde olsa bedenine saplanan hain kurşunları ilk çağ savaşçılarının kalkanları ile geri püskürtürdük. Orada yanında olsaydık, bedenimizi kalkan yapardık. Ama şu anda ardından gözyaşı dökülüyoruz. Biliyoruz ki acılarımızın son durağı değil Nurhak yoldaşımızınki. Ama yine de bu kadar erken olmasına isyan ediyoruz. Biliyoruz ki şu anda taze olan acımız, içimizdeki bir derinliğe yerleştiğinde o zaman Nurhak'ın bize verdiği yalın çalışma sözünü bıraktığı yerden uygulayacağız. Nurhak yoldaşımızın kişiliği ile bütünleşen PKK ruhunu devrimciliğimizin düşmez mevzisi yapacağız.

Onu seven, tanıyan herkesin acılarını derinden hissediyor, ailesinin onun gibi bir insanı yakından tanımanın verdiği haklı gurura, acıya haddim olmadan ortak olmak istiyorum. Kürdistan halkının başı sağ olsun.

Mücadele arkadaşları

NURHAK

Dört bir yana haber salsam,
Öldü desem inanır mı?
Dağlar bana geri verin
Kadir'imi, Sinan'ımı...

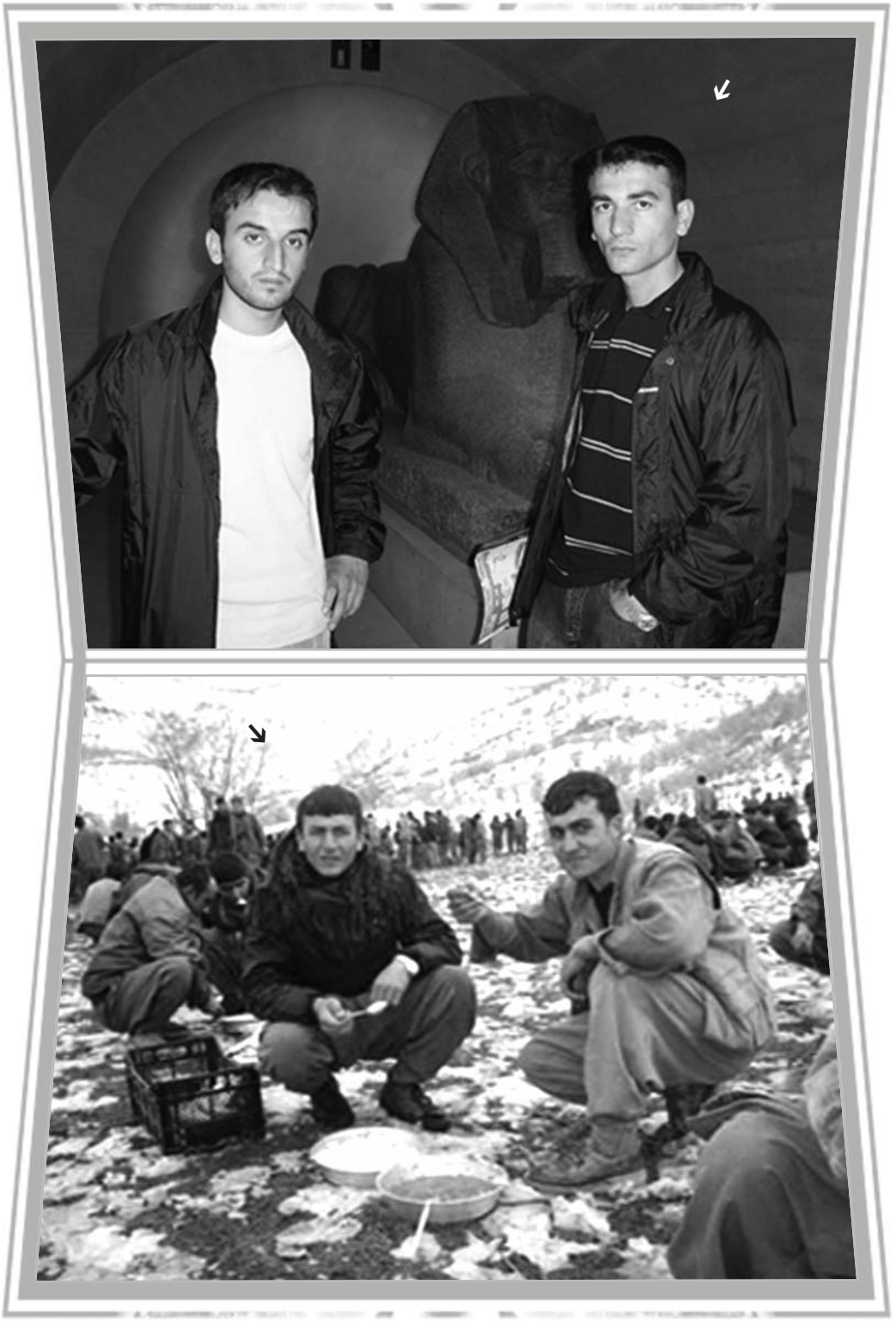
Jandarma kurşunu çaldı,
Canımı tenimden aldı
Nurhak'a abide kaldı
Dağlar aldı selamımı...

Nurhak sana güneş doğmaz,
Uçan kuşlar yuva kurmaz
Dökülen kan, yerde kalmaz
Soracağız hesabını...

Böyle kalır sanma devran,
Yola devam eder kervan
Öldü Sinan, doğdu Sinan
Omuzladı silahını..

H. Hüseyin Korkmazgil

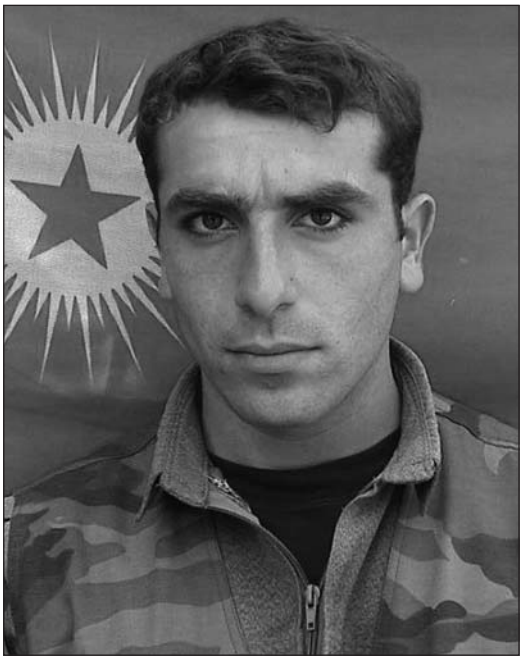

Çarçela'nın güler yüzlü asi yürekli çocuğu

"Yiğit insan anlayışlıdır, güçlüdür, ne yaptığını bilendir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Zekeriya YÜCE**

Kod adı: **Sedat CİWAN**

Doğum yeri ve tarihi: **Batman, 1980**

Katılım tarihi: **1995, Hollanda**

Şehadet tarihi ve yeri: **23 Ekim 2006, Mava**

Tarihe büyük izler bırakmış, doğal güzelliği ile görkemli ama bir o kadar da asi ve hırçın olan Çarçela dağı insanın yüreğine, ruhuna ve özüne en derin izleri bırakan bir efsane gibidir. Onu sevmek kendini sevmek, onunla bütünleşmek kendinle bütünleşmek gibidir. Çoğu zaman Çarçela gibi olmak, bir gerilla için olması gerekendir. Çarçela'yı yüreğinde hissetmek, onun asiliğini, hırçınlığını aynı zamanda güzelliğini ve gerillayı bağrına basan ana şefkatini duyumsamak gerillanın en büyük mutluluğudur. Çarçela bu ayrıcalığı, ona olan sevdası uğruna onu fethetmeği göze alan gerillaya sunar sadece.

Yeniden doğarcasına Çarçela'nın kalbinde büyümek ve onunla yaşamı anlamak, onunla gerilla olmayı başarmak ve gittiğin her yere kendinle bir parça Çarçela götürebilmek, belki de ona olan sadakatinin temel şartıdır. Çarçela gerillaya sadık olduğu kadar ondan sadakat de bekler..

Sedat yoldaş da yüreğini Çarçela'ya benzeterek gerilla olmayı başaran yoldaş canlısı, coşkulu, güler yüzlü ve bir o kadar da hırçın ve deli dolu bir insandı. O başarmıştı bunu, kendi ruhunu Çarçela'nın ruhunuyla bütünleştirebilmişti. Gittiği her yere yüreğinde bir parça Çarçela götüren ve böylece ona olan bağlılığının gereğini yerine getirdiğine inanan ve bunun sevinciyle mutlu olmayı başarandı. Çarçela'ya sadakatini göstererek aslında inandığı değerlere, yoldaşlarına ve daha da önemlisi kendisine olan saygısının gereğini yerine getiriyordu. Gerilla olabilmeyi başarmanın en temel gerçeği, doğayla bütünleşebilmekti. İşte Şehit Sedat bunu hiçbir zaman unutmadı. Arayışlarının geliştiği en doruk noktalarda bile, zorlandığı en çetin süreçlerde bile Çarçela onun için sığına-

bileceği bir ananın şefkatli yüreği kadar sıcak bir yaşam alanıydı. Belki de bu yüzden hiçbir zaman kendisini Çarçela doruklarındaki kadar özgür ve mutlu hissetmemişti.

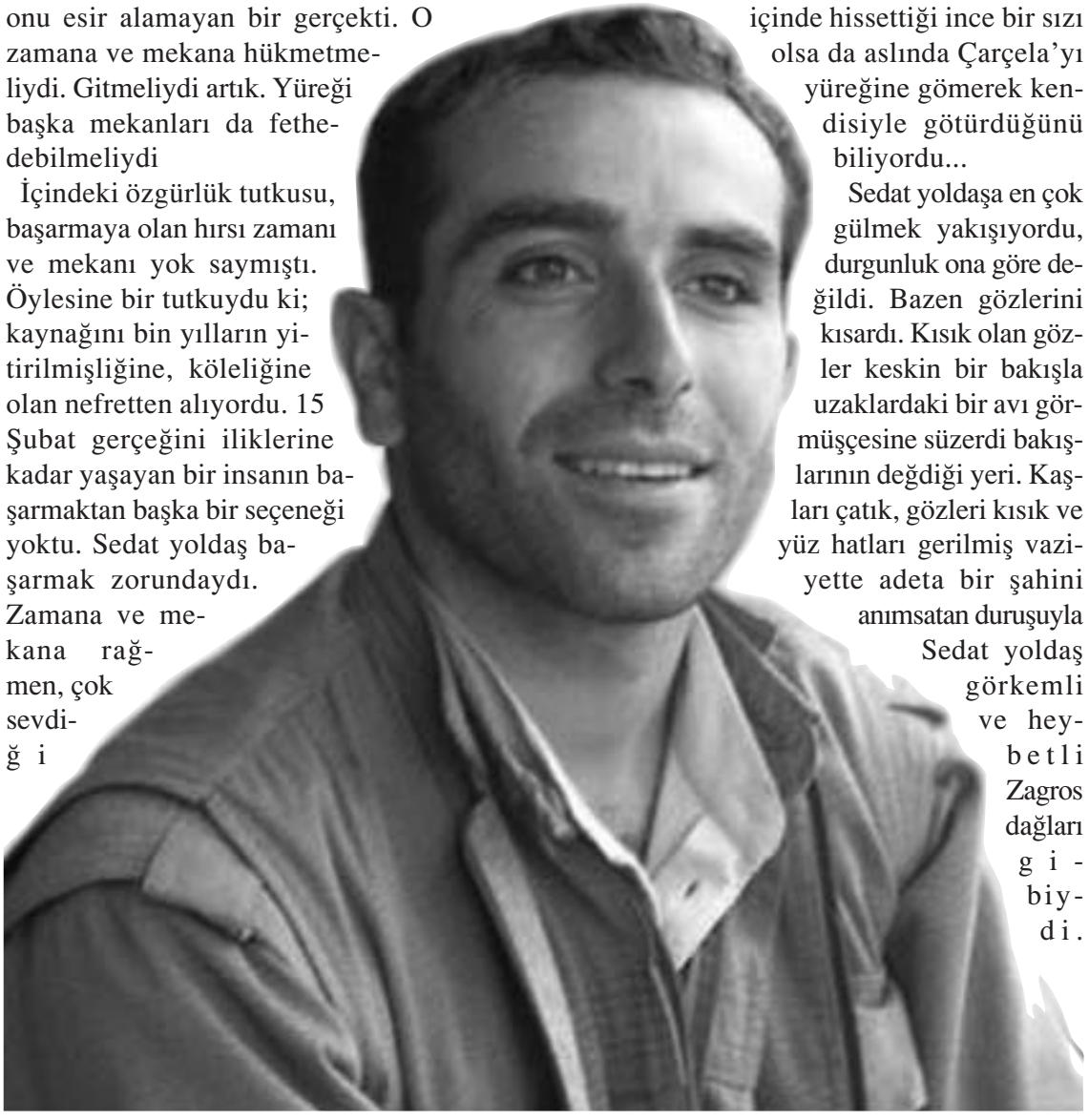
Zagroslar kutsal bir mekan, o ise bu kutsallıkta kutsanmış bir insan gibiydi.

Zaman çok şey alıp götürüyordu ama Sedat arkadaş için zaman ulaşılıp geçilmesi gereken bir gerçekti. Yıllarca Zagroslar'da kalmış, en zor koşulları göğüslemiş ve en büyük acıların tanığı olmuştu ama zaman onu yıpratamamış, çökertememişti. Sedat zamanı aşmak istiyordu. Zaman geride kalan ve onu esir alamayan bir gerçekti. O zamana ve mekana hükmetmeliydi. Gitmeliydi artık. Yüreği başka mekanları da fethedebilmeliydi

İçindeki özgürlük tutkusu, başarmaya olan hırsı zamanı ve mekanı yok saymıştı. Öylesine bir tutkuydu ki; kaynağını bin yılların yitirilmişliğine, köleliğine olan nefretten alıyordu. 15 Şubat gerçeğini iliklerine kadar yaşayan bir insanın başarmaktan başka bir seçeneği yoktu. Sedat yoldaş başarmak zorundaydı. Zamana ve mekana rağmen, çok sevdiği Zagroslar'dan ve Çarçela'dan ayrılmak pahasına bile olsa görevlerinin bilincinde olarak bunu yapması gerektiğini anlıyordu.

2006 yılının baharında Botan'a gitmek için yola çıktığı vakit yüreğinde taşıdığı büyük bir yük vardı. Yüreğinin her köşesine acısıyla, zorluklarıyla, sevinç ve mutluluklarıyla nakşettiği Zagroslar vardı. Şimdi ise yüreğinde başka bir kutsallıklar mekanı olan Botan'a geçişin heyecanı ve bir o kadar da Zagroslar'dan ayrılığın hüznü vardı. Botan'a ulaşmak için gittiği patikalardan gerilere bakıp Zagros dağlarını süzerken, içinde hissettiği ince bir sızı olsa da aslında Çarçela'yı yüreğine gömerek kendisiyle götürdüğünü biliyordu...

Sedat yoldaşa en çok gülmek yakışıyordu, durgunluk ona göre değildi. Bazen gözlerini kısardı. Kısık olan gözler keskin bir bakışla uzaklardaki bir avı görmüşçesine süzerdi bakışlarının değdiği yeri. Kaşları çatık, gözleri kısık ve yüz hatları gerilmiş vaziyette adeta bir şahini anımsatan duruşuyla Sedat yoldaş görkemli ve heybetli Zagros dağları gibiydi.

Şair yürekli Batman delikanlısına

Dokuz yıl aradan sonra senden ayrılmak zaten zordu, şimdi ebediyen seni yüreğime gömüyorum. Uzun ve zorlu yollarda yürüdük seninle. Heyecan tutku, macera hepsini beraber yaşadık. Ama senin dopdolu kişiliğin hep miras kalacak bana. Önderlik Sahası'nda arkadaşım oldun, hatta yatak komşumdun. Ta o zamanlar keşfetmiştim, senin o saf, o temiz şair yüreğini. Onun için sana yazmalısın diyordum. Bedenini bu kutsal topraklara ekenlerin ardından yazdığın şiirlerle doluydu defterin.

Şimdi bütün yoldaşların, seni anlatmak için kalemlerine sarılıyor.

Seni anlatmak Sedat yoldaş, beklenmedik bir zaman zarfında seni yitirmenin zorlu geçen günlerinde, kara kışa inat, yeşerten baharı anlamaktır. Senin ayrılışını hazmetmek dayanır bir yürek ister. Hani derler ya "zaman hep en iyilerini bizden çalıyor" bu sefer de seni seçti ve o saf yüreğini, ansızın aramızdan koparıverdi.

Seninle yaşadığım tüm anılar, bir film şeridi gibi canlı. En çok da o güzelim Zagros coğrafyasının kuytu yerlerinde seninle geleceğe uzanan ortak hayallerimize dem vururken attığın kahkahalarını özlüyorum. Özledim ve hep yanımda olmasını isteğim o kadar yanın var ki Sedat yoldaşım, anlatamam…

Her işte başarıyı esas alırdın, görevin ne olursa olsun ne yapılması gerekiyorsa önce kendin yapar sonra çevrene dayatırdın.

Türkü söylemek çok yakışırdı sana ve şimdi bizim türküyü bir daha beraberce tutturmamanın buruk hüznüyle geçiyor günlerim. Artık Zagros kayalıklarında yankılanan türkülerinle geçiyor zaman.

Futbol oynayışını özlüyorum, seninle top koşturmak bir ayrıcalıktı, yenilgiyi hazmetmeyen gururun hala dipdiri...

Doğal üslubunu özlüyorum Sedat yoldaşım, hiçbir art niyet taşımayan en temiz yürekten akan sözlerini…

Yapraklar da döküldü Sedat; bahar kokan gencecik fidanı biçti diye zaman; içlerine çektiler renklerini, derin hüzünlerini… Seninle toprağa doğa analarına döndüler, yeniden köprü olmak için hayata.

Avaşin'de özlüyor seni, onun güzelliğine yaraşır bir güzellikle kulaç atıyordun ve etrafındaki çınar ağaçlarının yaprakları bir sararıp dökülüyor suyuna, tıpkı ardından damla damla göz yaşı döken analar gibi…

Çarçela'da özlüyor seni, sesinin yankılandığı kayalıklar, karla kapladı kendini utancından, gururla dünyaya bakamıyor artık.

Her yer seni özlüyor Sedat, anıların dipdiri tutarak ve bekle diyor kopacak fırtınayı…

Fırtına kopacak Sedat; sen rahat ve huzurlu uyu, silip süpürecek bu fırtına hem kirini hem pasını bu kara tarihin.

Bekle beni, bizi! Demet, demet en güzel çiçeklerle geleceğiz yanına hem de zaferin anlatılmayacak tarifsizliği ile.

Yaşasın yolumuzu aydınlatan kahraman şehitlerimiz!

Yaşasın Rêber Apo

Şehit Kadir Usta

ZAGROS'UN GÖRKEMİYLE TARİHLEŞEN YOLDAŞ

Birçok kez senin için yazı yazmak istedim ama yazma cesaretini de gösteremedim. Çünkü bir özgürlük savaşçının yüreğindeki umutları anlatmak hiç de kolay değildir.

İnsanlığın ilk tohumlarının serpildiği Zagroslar, birçok ilkeye hem tanık olmuş hem de mekân olmuştur.

Kapitalizmin pençesinden kendini kopartan Sedat yoldaş, Şam'da özgürlük bahçesinde gözlerini açar ve bir fidan gibi özgürlük bahçesinin sahibi olan Önder Apo tarafından büyütülür. Artık meyve vermeyi; halka, özgürlük şehitlerine bir borç bilip, kendini Zagros'un engin dağlarının kucağına bırakır ve Zagrosla konuşurcasına samimiyet kurar. Sedat yoldaşla burada tanıdık birbirimizi.

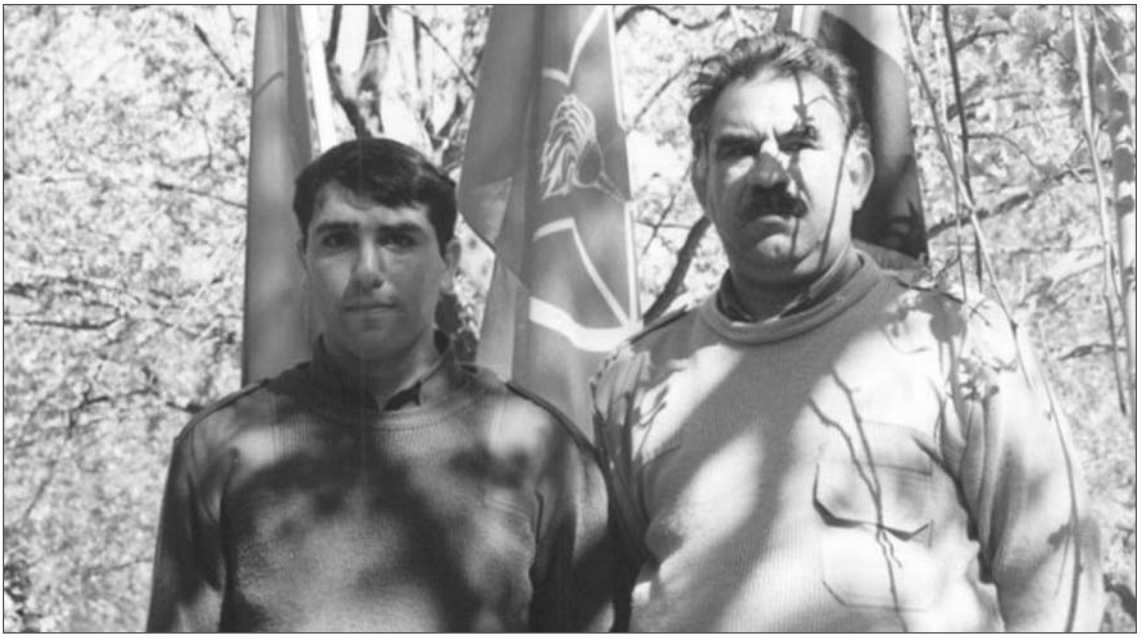
Evet, yoldaş.

Evet, sende sevilmeyi, sevmeyi ve anlam vermeyi öğrendim. Ve sen özgürlük meşalesine sarılıp hayallerinin peşinden koştun. Özgürlük militanlarının arasına bıraktın kendini kaygısızca.

Sende Zagros'u, Zagros'u sende görüyordum. Doğa aşkını tarif etmeyi senin kadar yapamam. Çünkü sen bunu en içten duygularınla yaşayarak yapıyordun. Zagros'un; Cilo, Çarçela ve Gowende'nin asiliğinden güç aldın ve bütün zorlukları göğüsleyerek yeni bir yaşam yarattın ve her gün bu yeni yaşama ayrı bir renk katıyordun. Avaşin kadar sadeydin.

Söylediler dinlemedim, anlattılar gerçek olduğunu tekrar dinlemedim. Gecenin sessizliğinde yıldızları seyrederken seni hatırlıyorum ve böyle bir gecenin sessizliğinde sessizliği bozan, doğayı kirleten kör kurşunun seni bulmasını kabullenmek çok zor. Ve yaşam seninle hep yenileyecek kendisini yoldaş, seninle güzel ve anlamlı olacak her zaman olduğu gibi yaşam.

Mücadele arkadaşı Devran Elbistan

GÜZEL ANAM

Güzel anam, kıvılcım çiçeği
Yıllara bırakmış umudunu
Yüreğimde alev
Yükselmekte
Ki büyütmesine neden oldun
Ve sen sürekli
Ardımdasın.
Nemli gözlerini
Ve burada akan bulutların
Gözyaşlarını,
Seni burada yüreğimde
An be an yaşıyorum
Denizden güneşin
Doğuşu gibi.

Sedat COMAN

dört parmaklı ülke çarçela

Kaç saç tarandı
kaç göz seyretti
kaç avuç içildi
o, mavi göllerinden
kimler geçti kapılarından

hiç sordun mu Çarçel
neden kapılarına dayandılar
hem de uykusuz, yorgun
şafağına göz kırpıp gittiler

derinliklerine gömülen
dipdiri bedenlerin
yazdın mı adlarını
onlar nasıl severdi
son sözleri nelerdi
gülümseme var mıydı dudaklarında
uykularına sessizce dalarken
çocukluğumuzu yazdık
kayarken karların üzerinden

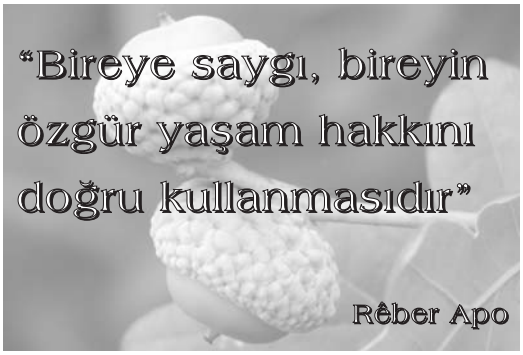
ve gülüşlerimizi ...
hiç okudun mu?
ömründe kaç kez gördün
genç kızları, çocukları
karlarına serpilen uğur böceklerini
uçurdular avuç sıcaklığında

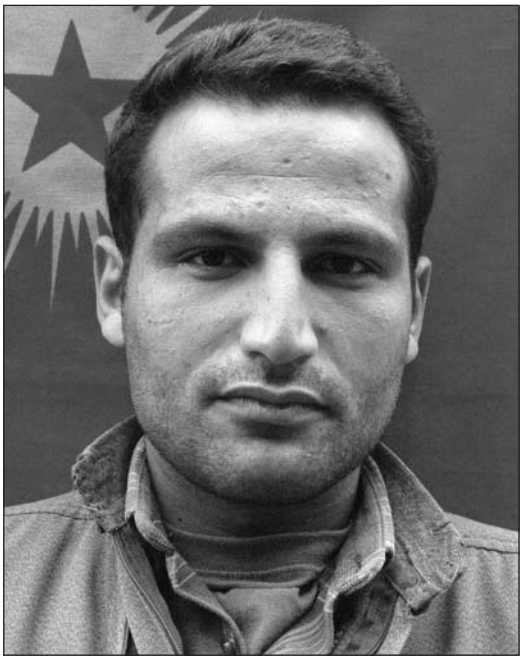
Evet Çarçel
şafak güneşini soğuk rüzgarını
iyi sakla, yine geleceğiz
hep geciken baharlarını yine bekleyeceğiz

iyi tanı Çarçel
kapılarına dayananları
şafaklarda yine geçeceğiz.

Serhat SOFÎ

O zaferi yüreğinde kazanmıştı

Adı, soyadı: **Bahattin YILMAZ**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin Mardin, 1978**
Katılım tarihi: **1995, Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **23 Ekim 2006, Mava**

Botan'ın yüreğinde, Mardin'den Çale köyüne bir ses yükseldi. Herkes bu sesin ne olduğunu merak ediyordu. Birden bire bir çığlık koptu. Ve Şiyar'ın gelişi bu çığlığın ardından sevinç çığlıklarını getirdi. Onun doğumu böyle bir sevinçle karşılandı köy sakinlerince.

Köyden sonra Ömerli'ye giden Şiyar, bir süre orada kaldı. Yurtseverliğin, toprak sevgisinin, ülke özleminin güzelliği ile özdeşleşen Ömerli'de kaldığı yıllar boyunca Şiyar arkadaşın kişiliğinde önemli değişimler oldu.

Onun yüreğine yurseverliği ilmek ilmek işleyen yıllardı o yıllar. Türk devletinin baskıları giderek artıyordu. Ve yurtsever ailelere yaşamı dayanılmaz kılmak için bu baskılar da çığırından çıkıyordu. Şiyar arkadaşın ailesi de düşmanın yoğun baskılarına maruz kalıyor, gerilladaki diğer çocuklarından dolayı sürekli suçlu muamelesi görüyorlardı. Zaman öyle bir acımasız olmaya başlamıştı ki bu zorluklar artık çalışmayı, okumayı, yaşamayı, nefes almayı bile imkansız kılıyordu.

Şiyar arkadaşın da yaşının küçük olduğu bu yıllarda, aile olarak ülkeden çıkarlar ve Avrupa'ya yerleşirler. Avrupa ortamında kişiliği şekillenen Şiyar arkadaş, sistemin tüm etkilerine rağmen kişiliğinin yozlaşmasına, asimile edilmesine izin vermemiş, ülkeden aldığı özünü korumuştur. Avrupa sisteminin tüm politikalarına rağmen özünden uzaklaşmamış, tersine onda yurtseverlik, ülke özlemi ve özgür ülke yaratmak için mücadele etme istemi ve ülkeye bağlılık güçlenmiştir. Bu bağlılık onun canı gönülden, büyük bir istekle partiye katılmasını sağladı. Bu kararlaşmayı yaşayarak katılım gerçekleştirdiği yıl, 1995 yılıydı. Ve bir yıl sonra '96'da Şiyar arkadaşın en büyük hayali gerçekleşecekti.

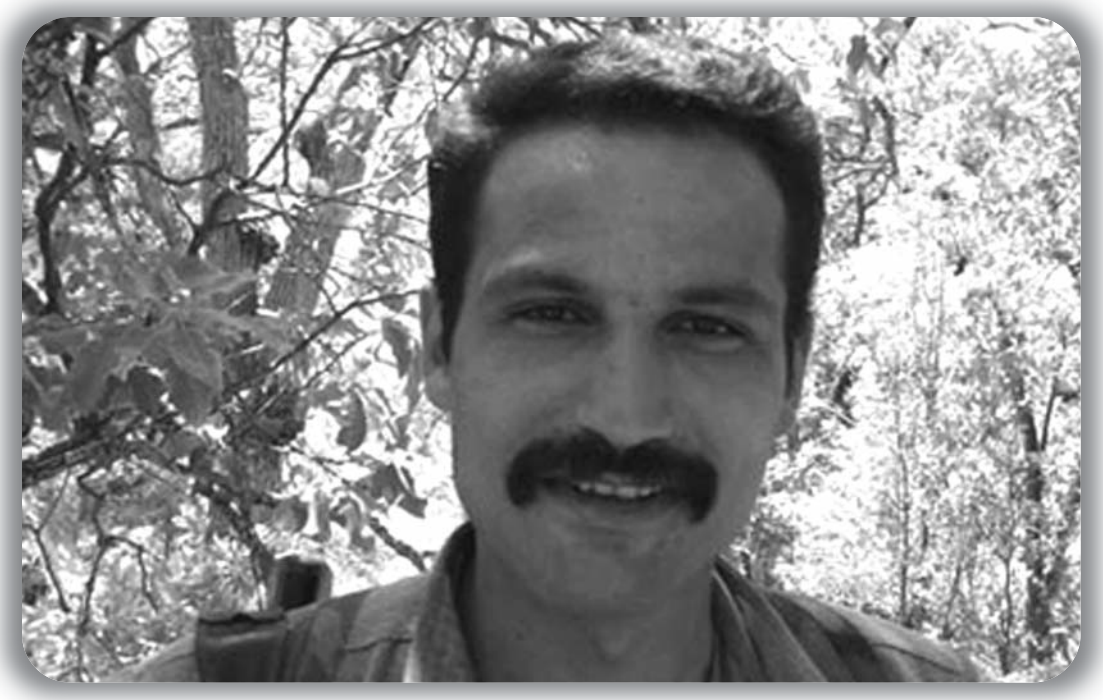
Önderlik Sahası'na gidecek ve orada en sevdiği büyük insan, Önder Apo'yu görecek, onun eğitimini alacaktı. Bir devre boyunca Önderliğin bizzat eğitimini alırken diğer taraftan da kendisini diğer ikinci hayali olan gerilla sahasıyla buluşmak için hazırlıyordu.

Şiyar arkadaş Önderlikten aldığı güçle aktif savaş sahalarına gitmeyi önerir. Bir gurup arkadaşlarıyla Serhat eyaletine gideceklerdir. Serhat eyaletine geçmek için sınır hattından geçerlerken hain bir komployla Sehat'a sınır bir ülkenin güvenlik güçlerince esir alınırlar. Savaşmak ve Önderliğin emeğine layık olmak için gitmek istediği savaş alanlarına ulaşmadan zindana konulmuş ve 3 yıl esaret koşullarında yaşamıştır. Zindandaki fiziki ve psikolojik işkencelerle mücadele ederek tüm yıldırma ve irade kırma politikalarını boşa çıkarmış ve sonuç olarak yine dağları seçmiştir. Bu yıllar zorlu olmasına zorluydu ama onun iradesi, direnişi kişiliğinde daha büyük bir kararlaşma ve keskinleşme sağlamıştı. Bu kararlılıkla yine kendini sıcak savaş sahasına dayatmışıtı.

"Yüz yıl da kalsam bu zindandan çıktığım zaman dağlara gideceğim" işte bu söz onun direncini arttıran ve onu dağlara kavuşturan sözüdür. Onun iradesi, bağlılığı, fedakarlığı, dürüstlüğü, inancı ve sabrı bu direniş sürecinde daha da güçlenmiş ve onu amaçlarına ulaştırmıştır. Bu nedenle zindandan çıkar çıkmaz yüzünü dağlara dönmüş ve bundan sonraki hedefini şöyle ifade etmiştir: *"İlk umudum, hayalim gerçekleşti. Ama ikincisi ve şimdi en önemli olan istemim, dürüst bir çalışmanın sahibi olmaktır. Ve bu da benim gerçekleştireceğim hayalimdir."*

Bu kararlığı onun yaşamının her anına, çalışma tarzına, temposuna ve yaşam yaklaşımına yansıyordu. Görevlere sürekli bir çalışma azmi ve coşkuyla yaklaşması ilk adımında verdiği sözüne bağlılığın bir gereği olarak ortaya çıkıyordu ve çevresindekilerde gıpta uyandırıyordu. YNK'nin TC ile girdiği kirli ilişkiler ve ihanetin karşısında verilen direniş mücadelesine katılımında, eylemlerdeki duruşunda da, yaşamda da başarılı ve güvenilir bir duruşun sahibi olmuştu.

O dönemlerde henüz fazla tecrübesi olmamasına rağmen hep önde olma istemi vardı. Ve hiçbir zaman yoldaşlarını koruduğu kadar

Her insanın üzerinde yürüdüğü temel bir özelliği vardır. Ve o kişiyi yürüten, ona güç veren bir özellik vardır ki o kişinin kimliği olur. Şiyar arkadaşın kimlik edindiği özelliği ise, moral ve fedakarlıktı. Bu özellikleri onun tek bir alanda kalmaktan ziyade her alanda, ülkenin her karış toprağında emek vermesini sağlayan temel gücü olmuştur.

kendisini korumamıştır. O süreçte Şiyar arkadaşın belirgin bir rolü vardı. Ve bu rol savaş süreciyle birlikte açığa çıkmıştır.

2001 yılında büyük bir istemle Kuzey'e gitme önerisi yaptı. En doğru yaklaşımın mücadelenin en sıcak alanlarında direnişi yükseltmek olduğuna inanıyordu. Bu inançla Kuzey'e gitmeyi dayattı. Bu dayatmalar onun özgürlük mücadelesini Önderlik çizgisi doğrultusunda sürdürme kararlılığının göstergesiydi.

Aynı yıl Hakkari'ye geçtiğinde *"ikinci hayalimi de gerçekleştirdim. Şimdi sıra güçlü bir şekilde görevlere sahip çıkmaktır"* diyecekti. Bu kararlılıkla katıldığı yaşamda üstlendiği görevlere bireysel kaygılardan uzak, korkusuz ve tereddütsüz yöneliyordu. Çünkü Şiyar arkadaş, bunun savaşımını önce beyninde vererek zaferi kazanmıştı.

Görevlere yaklaşımıyla üstlendiği sorumlulukların gerekliliklerini başarıyla yerine getiriyordu. Bu nedenle bir süre pratikte kalmasının ardından takım komutanlığı görevine getirildi.

Arkadaşlar içinde çok seviliyordu. Moral düzeyini sürekli yüksek tutuyordu. Ve bu düzeyi de paylaşarak bir moral kaynağı oluyordu.

Bu tutku ve heyecanla Botan'ın ön cephelerine gitme önerisinde bulundu. Bu önerinin ardından dünyaya gözünü açtığı, ilk olarak toprağın kokusunu aldığı, çıplak ayaklarla koşup oynadığı ve ülkesine sevdalandığı topraklara Mardin'e gitti. Bu onun için bambaşka bir durumdu. Çünkü sürgün yıllarının, uzun mesafelerin dikenli tellerle örülü sınırların ardından düşmana inat o yine ana topraklara yani ana yurduna ulaşmıştı.

Şiyar arkadaş, hangi alana gitse de fedakarlığı ve moraliyle her türlü zorluğu aşıyor ve arkadaşlarına güç ve moral aşılıyordu. Hiçbir zorluk ve engel onu sorumluluk üstlenmekten alıkoymuyordu.

O dönemlerde çok sık dile getirdiği bir sözü vardı *"insan iyi de yapsa kendine yapıyor, kötü de yapsa kendine yapıyor. Önemli olan doğru devrimci tercihleri geliştirebilmektir. Eğer biz canımızı veriyorsak, o zaman iş yaparken en iyisini yapmalıyız ki yaşanan zorlukların, çekilen acıların anlamlı bir ürünü olsun."* Bu sözü dile getirmekle birlikte yaşam da sürekli duruşuyla bunu pratikçisi oluyor, özellikle örgütsel konularda taviz vermeyen biri olarak herkesin takdir ettiği bir yoldaş oluyordu.

Mardin alanında yaşanan tüm zorluklara rağmen fedakarlık ve örgütsellik Şiyar arkadaşı ayakta tutan Önderlikten öğrendiği güç kaynaklarıydı. Belli bir süre pratikten kaldıktan sonra oradan Gabar alanına geldi. Burada önemli pratikler yürüttü. Ve edindiği tecrübelerden sonra kendine güveni artmış bir şekilde kendini daha büyük sorumluluklara hazırladı. Bu anlayışla aldığı parti görevleri karşısında hiçbir itiraz ya da gerekçe göstermeyi seçmedi, kolaya ve rahata göz dikmedi, gerilikleri ve ucuzu seçmedi. Çünkü o artık başı dik bir gerillaydı. Her zorluğun üstesinden gelebileceği inancı onda gelişmişti. Bu konuda söylediği *"itiraz hiçbir zaman insanı yüceltmez, küçültür"* sözü her zaman aklımdadır. Bu yaklaşımlarıyla bireyi örgüt gerçeğine yoğunlaştırıp, kapsamlı ve derinlikli düşünmeye sevk ederdi.

2004 yılında bir eylemde omzundan yaralandı. Tedavi amaçlı Güney'e geçti. Giderken verdiği sözü gerçekleştirerek 2005 yılında yeniden Botan'a geçti. Tüm arkadaşların bu yönlü inancı ve beklentisi vardı. Ve bu kararlılıkla geçen bir yıllık süreçte hiçbir boşluk ya da tereddüt yaşamadan yine kızgın savaş alanlarına gelmişti.

Gabar'a geldikten sonra yine büyük bir moralle katıldı. Yapılan düzenlemelerde halk çalışmalarına uygun görüldü. Kendi işinde de tek yönlü kalmadan, verilen her işi ustalıkla ve başarıyla yerine getirerek tüm arkadaşların beğenisini kazandı. Yıllardır düşmanın baskısıyla yaşayan ve teslim alınamayan direnişçi Eruh halkımıza kendini sevdirdi. Ve yöre halkıyla arasında bir bağlılık oluşturdu. Halkın bağlılığının kaynağı yine heval Şiyar'ın dürüst, iddialı ve düzenli çalışması ve Apoculuğu duruşu ile temsil etmesiydi. Her hareketinde, insana yaklaşımındaki duyarlılık hissediliyor ve halkta güven yaratıyordu. Bu duruşu yüzyıllarca faşist devletin baskılarına derinden kin bilemiş halkımızda ona karşı bir saygı uyandırıyordu.

Bu başarılı çalışma tarzından dolayı düzenlemesi yeniden ele alındı. Ve ihtiyaçlar doğrultusunda Mava alanına gönderildi. Mava'da 4 ay gibi bir süre pratik yürütmüştü. Ve halkın gözdesi olan Şiyar yoldaş bu alanda içine girdiği bir pusuda kahramanca çarpışarak şehadete ulaşacaktı.

Heval Şiyar hayallerini sonsuza yöneltmişti. Bu yürüyüşü yarım kaldı. Çünkü onun gibi bir özgürlük savaşçısının daha yapacağı çok şey vardı. Ama arkasında bı-

raktığı emeği ve bilinciyle yoğurduğu sarsılmaz eserini bize devretti.

Bu eser yoldaşlık bağlılığı, her göreve hazır olma, yoldaşlara eşit ve sevgiyle yaklaşımdı. Amaçta ısrarlı ve görevde iddialı olmayla yapılmış, ilmik ilmik Şiyar yoldaşın ruhuyla örülmüş bir eserdi. Bıraktığı bu eser Önderlik çizgisinde kararlı bir militan olarak yürümenin örnek bir yaşamı idi. Ve kendisini Önder Apo'nun çizgisinde samimi bir duruş ve katılımla terbiye etmenin kılavuzuydu.

Biz, onunla yaşama şansı bulan yoldaşlar için, onun bizlere bıraktığı bu eserini aynı onun gibi ilmik ilmik örerek başta Botan olmak üzere tüm Kürdistan topraklarına yayma ve yaşatma görevimiz vardır.

Güzelliğin ve emeğin yoldaşı, sen rahat uyu. Senin bizlere devrettiğin bu görevi layığıyla yerine getirip senin adını fedakarlığını ve gülüşlerini bu dağlara nakşedeceğiz.

Ruhun şad olsun emeğin ve fedakarlığın biricik yoldaşı. Ruhun şad olsun.

Mücadele arkadaşları

Tohum

Uzaklardan bir esintiyle
geliyordu mermi sesleri.
Ve yanağıma değince
merminin sıcaklığı
hafiften gözlerinden
iki damla gözyaşı.
Kanatmak gerek
yüreğe işlenen bu acıyı.
Kanatmak ve söküp atmak.
Ekmek sadece umudu
ekmek acı toprağına
umut, özgürlük tohumunu.
Tohumun büyüklüğünde
yenmek acıyı..

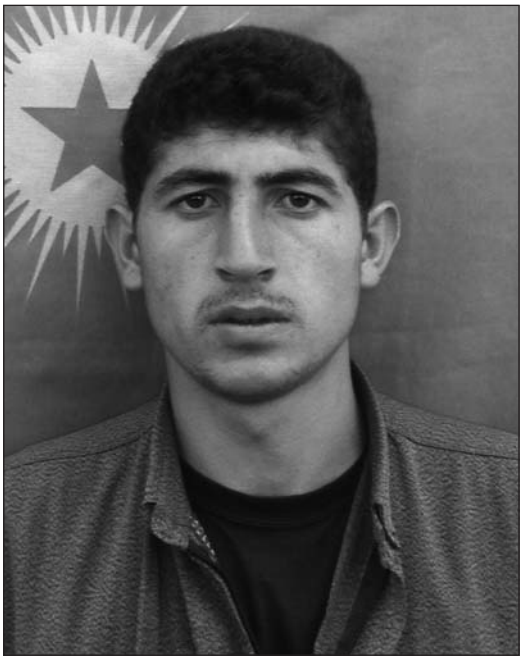
Şehit Berçem HOZAT

Gabarın asi çocuğu Şiyar

"Kendi şehitlerinin anısına yerinde ve zamanında mücadeleyi yükseltenler, anılarına anında sahip çıkanlar büyük bir davanın sahibi, yürütücüsü olurlar"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Murat BEŞTAŞ**

Kod adı: **Şiyar SİİRT**

Doğum yeri ve tarihi: **Eruh, 1985**

Katılım tarihi: **2002, Batman**

Şehadet tarihi ve yeri: **23 Ekim 2006, Mava**

Gabarlaşmak isteyen bir halk. Gabar'ın bağrında yaşadıkları halde, her şeyin adını Gabar koymuşlardı. Gabar her zaman onlara kucak açmış efsanevi bir güzellik taşırdı. Gabar köylüleri Agit ismini konuşurdu. Dillerinden Agit isimi düşmüyordu. Çünkü Agit demek 'gelecek' demekti. Ve gelecek bilincini yitiren bir halk, geleceğini konuşuyordu. Yarına gelecek gözüyle bakıyor, yeni bir nesil yetiştiriliyordu Agit diye. Agit'le özgürlük tutkusu bir halkın yüreğine yerleştirilmişti. Onun için yeni doğan her çocuğun adı Agit olmuştu.

Yürümek. Tekrar tekrar yürümek. Bin kez geçtiğimiz yollardan tekrardan, yılmadan her adıma yeni bir anlam yükleyerek yürümek. Kat etmek uzak mesafeleri. Tüm uzaklıkları yok etmek. Birleştirmek bütün zamanları, anları.

Yine yürüyecektik, yürümek yaşamımızın en önemli parçası...

"Hava çok karanlık yürüyemezsiniz. Burada kalın" diyordu bir şehit anası. Yüreğimizin ta kendisi olan şehidimizin anasının dilinden bu cümleler dökülüyordu. Gözleri kaygı yüklü. Yüreğini zorluyordu. Belliydi yüzüne yüklemişti bunun anlamını. Açabilse yüreğini Gabar gibi kucaklayacaktı bizi. Alıp saklayacaktı bağarında, belliki...

"Yürümek zorundayız. Yollar bizi bekliyor ana"

Yine zifiri karanlık bir geceydi.

Bir halkın tüm acılarını yüreğime alarak yürüyordum.

Gabar dağını tırmanıyor, dağların en ulusuna, ululuğunda bir halkın umudunu saklayan yere ulaşmak istiyorduk.

Her kuytulukta bir grup gerilla saklanırdı.

Her dağ geçidinde sevdasını gözlerinde tutan dağ gerillası vardı…

kaç gündür rüzgarlarda yine yüreğim,
üstelik fırtına rengindeki rüzgarların
doğduğum diyarlardan esin kaynağı…
beklerim uçursun diye gölge sütunları,
fırtına rengindeyken uçursun ki
tüm yontulmamış çıkıntıları yontup
dönüşebileyim meltem rengine rüzgarın
okşayarak geçeyim güzelliğin tenini
ince ince, ahenkle dolanayım sevgiye dair her şeye
ve mest olurcasına seyredeyim
özgürlüğe dair yaşamı
koklayayım en narininden bir dağ çiçeğini
kucaklayayım okyanuslarca dağları, denizleri
kaç gündür rüzgarlarda yine yüreğim
bazen hırçınlaşır,
dinlemez beni
kesilir asi avare
dolaşır dağları,
bazen uysallaşır
konar bir kayaya
dokunmazsan öylesine
geçirir sonsuzca zamanı
bir dağ suyuna tutulur,
bir rüzgar serine
dolaşıp durur ikisi arasında
aşk rengine
gerilla rengine

Mücadele arkadaşları

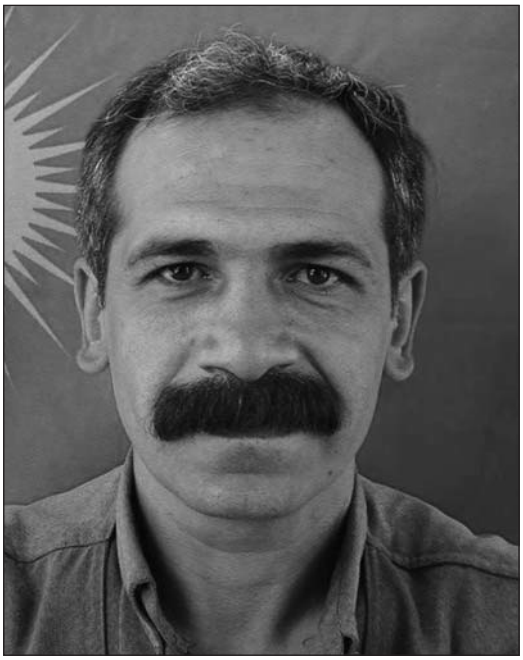
yeniden

yakılmış köylerin isli hatıraları
şimdi yeniden doğmanın zamanındadır
yıkanıp zemzem suyuyla
berraklaşarak akın yaşama
yıkılmış viranelerin yasak ezgileri
ve zamansız göçenlerin sessiz mezarlıkları
tohumlar ekin mezarlara avuçlarca
gül bahçeleri kurun
her gün kızıllaşan

Korkusuz komutan baba sıcaklığında yoldaş

"Siyasette, askerlikte ve örgütte ölümle yaşam arasındaki farkı ortadan kaldırmak için savaşmayı esas almak, şahadet çizgisinde yaşamak demektir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **İsmail Hakkı ACAR**

Kod adı: **Xeyri**

Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1965**

Katılım tarihi: **1992, Mardin**

Şehadet tarihi ve yeri: **25 Ekim 2006, Kandil**

Yine bir buruk sonbahar mevsimindeyiz. Öyle coşkun bir yağmur yağıyor ki dağlara, sanki yüzyıllardır bulutların tutsak tuttuğu yağmur özgürlüğüne kavuşmuş, boşalıyor. Şimşeklerle, gökgürültüsüyle haber verdi önce, sonra birden indi yeryüzüne, ne toprak tutabildi onu, ne de ağaçlar. Sığmadı dere yataklarına delice, coşkunca taştı. Taşkın sular girdi şehirlere, köylere, kim tutabilir ki artık, nehirlere oradan denize ve okyanusa kavuşmak üzere çılgınca yol alıyor. Çünkü özgürlük okyanusta saklı, okyanusa varmadan önceki yerler ise özgürlüğe doğru yol alırken karşılaşılan zorluklar ve engellerdir. Toprağın emdiği yağmur ise, amacına yani özgürlüğe ulaşmadan kaybedilen insanlar gibidir. Okyanusa giderken yol ortasında duran ya da bir çukurda dolup kalan yağmurlar ise ortayolcu kişiler gibidir. Yine bu yolculukta farklı yöne giden okyanusa ulaşma tutkusu olmayan yağmur suları ise ihanet eden kişiler gibidir. Ama her türlü zorluk ve engeli aşıp okyanusa kavuşan yağmur suları ise, sonuna kadar direnip zafere ulaşan kişiler gibidir. İşte bu yüzden diyorum ki okyanusa kavuşmak özgürlüğe kavuşmaktır.

Kahramanlığı, acıyı, aşkı ve ihaneti iç içe yaşadığımız bu dağlarda geçtiğimiz günlerde yine büyük bir şehadete ve büyük bir ihanete şahit olduk. Yaşamakta olduğumuz özgürlük dağları ve özgürlük mücadelesi insanda her gün yeni insani duygular yeşertiyor. Böylece insan dağlara ve mücadeleye daha çok bağlanıyor. Gerilla yaşamında her gerilla ilk eylemini, ilk komutanını unutmaz. Bu yüzden benim unutamayacağım komutan Şehit Xeyri yoldaştır.

2005 yılının Şubat ayıydı, dağlarla yeni tanışmış, dağların kokusunu yeni soluyorduk. İki aylık yolculuktan sonra K. alanındaki yeni savaşçı kampına ulaşmıştık. İlk gün kampın yapı ve yö-

netimiyle tanıştıktan sonra mangalara çekilip istirahat ettik. Aradan en az 15 gün geçmişti, devremiz başlamıştı. Bu devre gerçekten de çok farklı bir devre idi. Fakat aramıza sızan iki tane İran ajanı vardı. Bu unsurlar benim tim komutanlığım dahilinde üç kişiyi örgütleyip kaçırtmışlardı. Kaçtıkları gece ben ve iki arkadaş daha, sabaha kadar kampın etrafında onları arıyorduk. Aynı zamanda o gece subayla beraber listeyi değiştirip sabaha kadar onları aradık. Gece sabaha kadar yağmurun altında ıslanmıştık. Derken rojbaş çekilmişti. Arkadaşlar bize *"izinsiz subaylık yapıp listeyi değiştirdiğiniz için kesin ceza yersiniz."* Tabii ben her şeye rağmen yaptığımız şeyin çok kötü olmadığını düşünüyordum. Derken yönetimden çağrıldığımı söylediler. Ben biraz da olsa tedirginlikle yönetim mangasına gittim. Xeyri arkadaş sobanın yanında oturmuş demli çayı ve sigarasını içiyordu. Merhabalaştıktan sonra konuşmaya başladı. Bana çok ciddi bir şekilde *"sen ve diğer arkadaşlar dün gece büyük bir suç işlediniz. Biz yönetimce karar aldık ikinizde tecrit cezası aldınız. Ve şimdi mangaya git cezan bitinceye kadar çıkma dedi."* O anda tüm duygularımın yerle bir olduğunu hissediyordum. Suratım kıpkırmızı olmuştu. Bu kadar erken bir zamanda nasıl böyle bir hata yapabilirim diye düşünüyordum. Tam mangadan çıkıyordum ki

Xeyri arkadaş bana seslenerek *"gel gel bir şey daha söyleyecektim"* deyince. Ben kendi kendime dedim ki şimdi kesin rapor da isteyecek. O hiç unutulmayacak kahkahayla *"sana şaka yaptık, seni yine tim komutanı yaptık görevinin başına"* deyince adeta üstümden dünyanın yükü kalkmıştı. İçim ferahlamıştı. Sonra biraz sohbet edip birçok perspektif verdikten sonra görevimde başarılar deleyerek beni uğurladı. İşte Xeyri arkadaş ile tanışmamız böyle hiç unutamayacağım hem korkutucu hem de sevimli bir anı olmuştu.

Hani derler ya eski Apocular ya da Apocu ruhla mücadele edenler; işte şehit Xeyri arkadaş tam bu ruhu temsil eden bir arkadaştı. Savaşçılığı korkusuz ve yiğitçe, yoldaşlığı bir baba sıcaklığında ve berraktı. Belki beni bu örgütte en çok eleştiren arkadaş Xeyri arkadaş olmuştur. Aynı zamanda bana birçok şeyi kavratan da ve yardımcı olan odur. Onun

yaptığı çözümleyici eleştiriler ve ardından verdiği yoldaşça, bilgece perspektifler bana çok şey kazandırmıştı.Ne eleştirilerini ne perspektiflerini unutmuş değilim.

Yoldaşım, komutanım! Bana hep *"doğal ve yaratıcı bir komutan ol"* derdin. Sözlerin bana bir emirdir. Boşa gitmeyecektir söylediklerinin hiçbir kelimesi. Söz veriyorum.

Xeyri arkadaşın ailesinin tarihten gelen bir isyancılığı vardı. Zaten kendisi de yaşamı boyuca sisteme karşı hep bir isyan içinde olmuştu. Örgüt içerisinde de sömürgeciliğe karşı PKK isyanının yiğit bir militanıydı.

Onun komutanlığında onun mücadelesinde Agit çizgisi ve tarzı vardı. Dağlara tutkuluydu. Gerillacılık onun her şeyiydi. Onu hiçbir gün moralsiz gördüğümü hatırlamıyorum. Çünkü o ne için yaşadığını, ne için savaştığını ve ne için ölmesi gerektiğini bilen birisiydi.

Onu ne zaman boş bulursak hemen etrafına toplanır sohbet etmeye başlardık. Özellikle genç arkadaşları çok severdi. Biz her seferinde etrafına üşüşüp sabırsızlıkla üst üste sorular sorardık. Çok mütevazı ve güleç bir yüzle bizi sonuna kadar dinlerdi. Sonra çok sakin ve kavratıcı bir üslupla sorularımızı yanıtlar bizleri de tartışmaya katarak düşüncelerimizi ifade etmemiz için zorlardı. Onun komutanlığı doğal bir otoriteye dayanıyordu. Kapsayıcı, toparlayıcı ulup ve hitabeti yaşamda bir gevşekliğe meydan vermediği gibi herkese isteyerek görev ve sorumluluklarını yaptırırdı. Disiplinsizliğe asla göz yummaz eleştirileriyle önüne geçerdi. Onun o doğal komutanlığı yaşamımızın her zaman derli toplu olmasını sağlardı. Özellikle benim gerilladaki şekillenmeme çok büyük katkıları olmuştur. Çünkü ilk komutanımdı. Bu yüzden benim yaşamımda Xeyri arkadaşın özgün bir yeri vardır. Kitaplar dolusu yazsam anlatamam ondan aldıklarımı.

Yüreği büyük yiğit komutan. Seni anlatmak zor, sen ancak yaşanırsın. Sen gittiğinde, inan gökler senin için ağladı. Günlerce hiçbir özsavaşçısın kabul etmedi bu gerçeği. Bir şakadır dedik inanmadık. İnanamadık yoldaşım bu talihsiz ve zamansız gidişine. Bak komutanım, askerlerin içtima sırasında seni bekliyor! Emirlerine hazır! Emir senin, büyük komutan, okyanusa yalnız gitme bizi de götür...

Şehitler onurumuzdur.

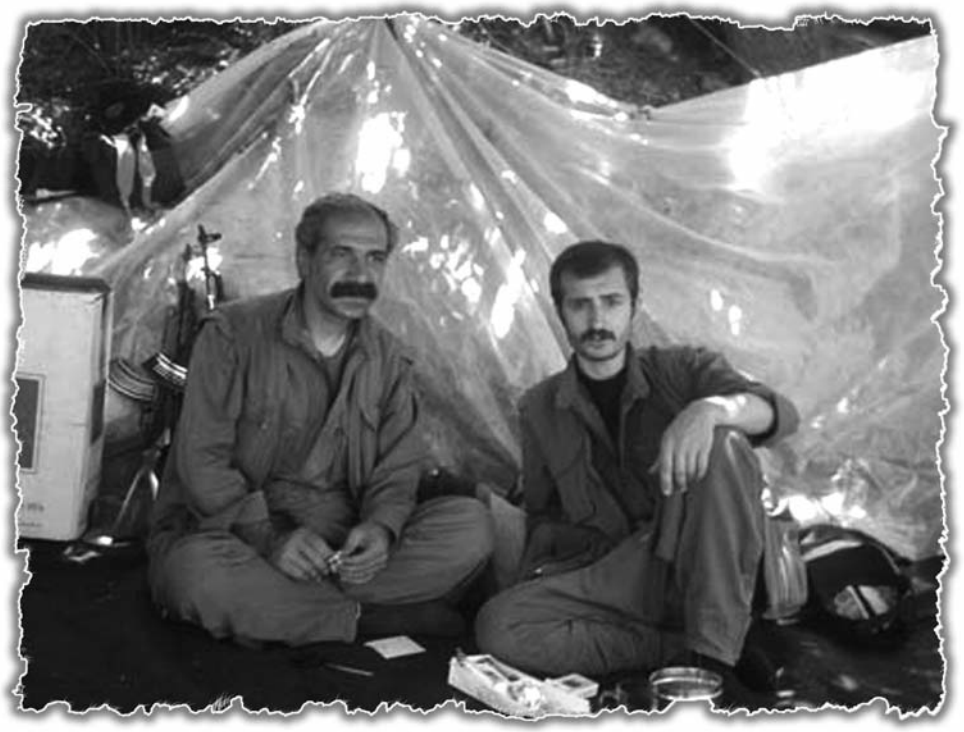
Artos Avaşîn

Yüreğimden bir gül koptu

Yüreğimden bir gül koptu. Nasıl yazılır ki sana dair? Seni anlatmak, zor. Yüreğimdeki gül bir kere daha soldu. Xeyri yoldaş sen bizim bazen babamız bazen de abimiz olurdun, ana, abla bazen de kardeş... Bizimle tek tek konuşurdun örgütü kavratmak için. Yeni Şervanlar eğitiminde biz sana gizlice Xeyri Baba derdik kendi aramızda. Bunu sana söylemezdik, seni kırmamak için tabii ki. Senden, bizi eleştirmenden biraz korkardık. Sendeki heybet bizleri hem korkutur hem de cesaret ve güven verirdi. Biz kendi aramızda bazen senin heybetinden bahsederdik. Hatırlıyorum bir arkadaş demişti ki *"ben Heval Xeyri gibi bir komutan olmak istiyorum. Bir gün onun kadar heybetli olacağım"* demişti. Sen de bir gün duymuştun bunu. Daha sonrada demiştin ki *"sizler Agit yoldaşı, Bertanlaşmayı, Mazlumlaşmayı kendinize esas alacaksınız. İyi bir şervan iyi bir komutandır. Zilan yoldaşı da kendimize esas alacaksınız."* Bize hep bu büyük şehitleri anlatırdın, Onların kişiliklerinden, mücadeleciliklerinden, direnişçilikleriden bahsederdin. Bizleri iyi bir militan yapma, bu temelde eğitme çaban ve hırsı gözlerine yansırdı. Senin bu hırsın bizlere de yansır güç verirdi. Senin gibi askeri bir komutan olmak bizim için bir amaç olurdu. Partiyi senin bizlere verdiğin eğitimlerden tanıdık. Bizlere Önderliği de ilk sen anlattın. Kıskanırdık içten içe senin Önderliği görmüş olmanı, O'nun eğitiminden geçmiş olmanı. Sendeki Önderliğe bağlılık ve sevgi, bizi çok etkilerdi. Önderliği seninle daha iyi tanıdık, ondaki yüceliği senin anlatımlarınla daha iyi kavradık. Sen hep bizimle ilgili iyi şeyler duymak istediğini yansıtırdın. Bizlere vediğin emeğin ne kadar yerini bulduğunu, emeğinin karşılığını haklı bir iftiharla görmek isterdin. Yeni şervanlardan mezun olduk. Ama maalesef bize verdiğin emeklerin hakkını ne kadar verdiğimizi sana gösteremeden bizlerden ayrıldın. Kısa bir süre sonra radyodan senin şehadet haberini duydum. İnanmak istemiyordum. Radyo kalp krizi geçirdiğini söyledi. Senin şehadetin bütün arkadaşları çok üzdü. Oysa yüreğin yılların acıların acılarına direnebilmişti. Göğsünü savaşlarda mermilere siper etmiştin. Korkusuz ve yürekliydin. Sen her mevziye gözlerini kırpmadan giderdin. Heybetliydin bir de yürekli. Neydi Xeyri yoldaş yüreğinin kaldıramadığı acı? Önderliğin esareti yüreğini zorlamıştı biliyorduk. Ama şimdi bizim yüreğimiz nasıl kaldıracak seni yitirmenin acısını? Bizlerden fiziken ayrıldın ama sen hep bizimle olacaksın. Senin emeklerine layık olmaya çalışacağız komutanım! Senin gibi bir komutanın şervanı olmaktan gurur duyuyorum. ***Şehit namırın*** sloganını sana armağan ediyorum.

Avaşin Basya

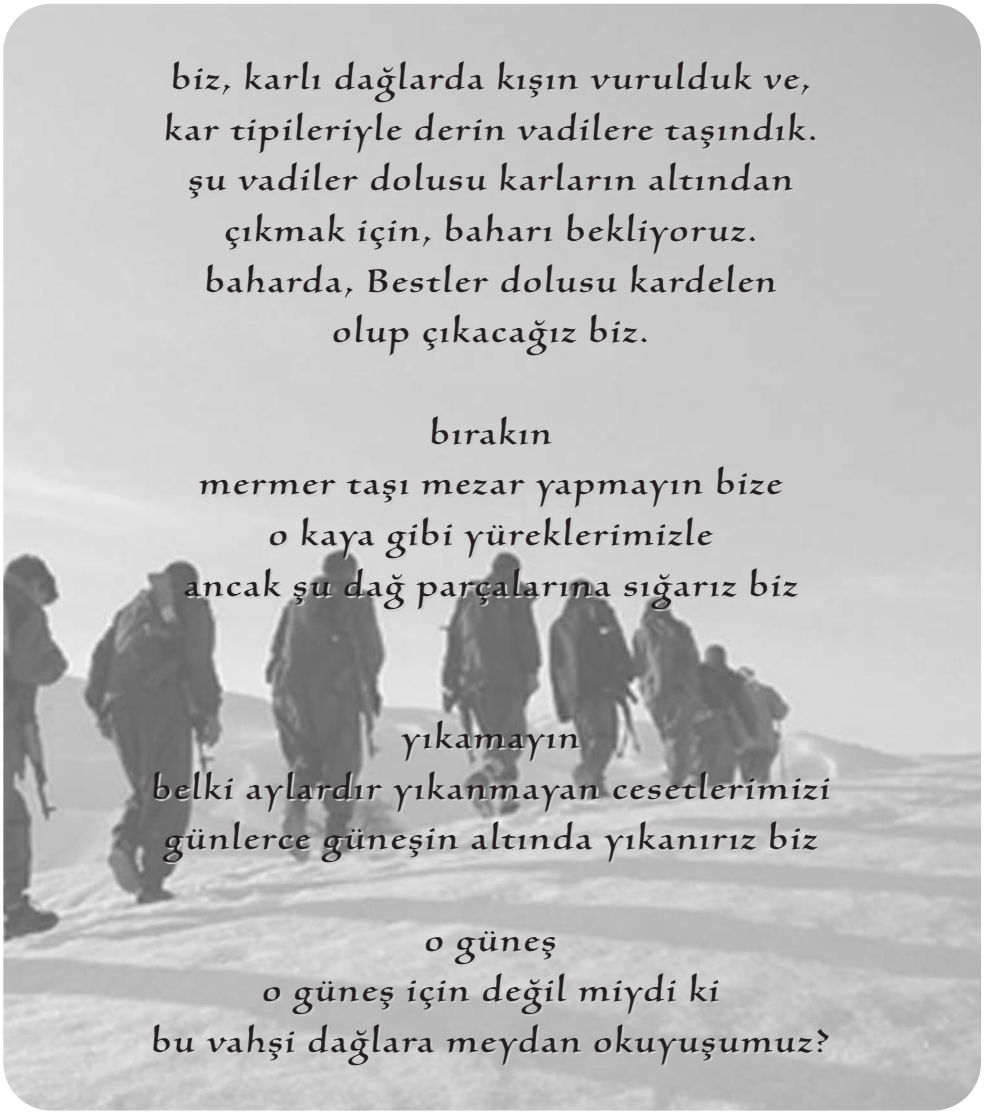
Veda

Ay tutulası gecelerde vuruldu
Biten bir ot gibi düştüik toprağa
Yeşermekti yeniden, andımız
Tohum olabilmekti önce
Sonsuzluğunda güneşin
katıla katıla gülmekti.
Sınamaktı kendinde tüm aşkları

Ay tutulası gecelerde
yıkanan ruhumdur benim
dağ dağ gezinen
ruhumun uçurumlarında
karanlıklar uzak kaldı
artık güncemden.
Aydınlık kendini ebedileştirdi
sonsuzluk ülkemde.

Şehit Mordem Goçkar

Kasım-Aralık şehitleri

biz, karlı dağlarda kışın vurulduk ve,
kar tipileriyle derin vadilere taşındık.
şu vadiler dolusu karların altından
çıkmak için, baharı bekliyoruz.
baharda, Bestler dolusu kardelen
olup çıkacağız biz.

bırakın
mermer taşı mezar yapmayın bize
o kaya gibi yüreklerimizle
ancak şu dağ parçalarına sığarız biz

yıkamayın
belki aylardır yıkanmayan cesetlerimizi
günlerce güneşin altında yıkanırız biz

o güneş
o güneş için değil miydi ki
bu vahşi dağlara meydan okuyuşumuz?

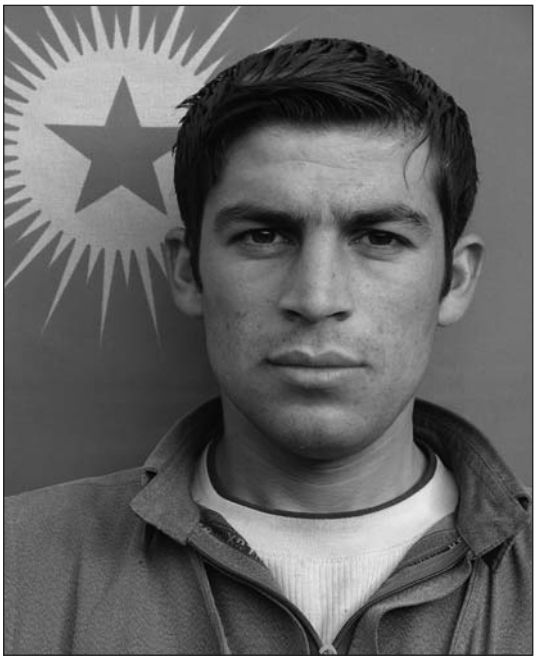
“Direniş şehitlerimizin anılan, tüm özellikleri, davranış ve sözleri, partimizin bütün mensuplarınca bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılmak ve hayata geçirilmek zorundadır. Daha ilk günden başlayarak direniş şehitlerinin omuzlarında yükselen partimizin bu acılı ama soylu gelişimi, Agit yoldaşla birlikte zirveye ulaşmıştır. Bu, aynı zamanda parti yaşamı ve ahlakının kendisi, onun tek geçerli yorumu ve uygulanması, ideolojisi ve pratiğinin doğrulanmasıdır. Bugün partiye dayatılacak tek yaşam, mücadelemizin ve parti binamızın köşe taşlarını oluşturan direniş şehitlerimizin yaşamıdır”

Rêber Apo

DOĞA BAZEN CELLAT OLUR

"Neyle bilince çakılmak istenirse istensin, herkes şehitlerimizin anılarını gerçek anlamıyla ele almak ve kişiliğiyle bütünleştirmek zorundadır. İşte yoldaşlık, geçmişle köprü kurma, gelecege uzanma ancak anılara böyle yaklaşmakla gerçek ifadsini bulacaktır. Ve kişiyi büyüten de budur"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Orhan ÇOĞAL**
Kod adı: **Cesur GEVER**
Doğum yeri ve tarihi: **Gever, 1987**
Katılım tarihi: **2006, Gever**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Kasım 2006, Gare**

Adı, soyadı: **İlyas YILDIRIM**
Kod adı: **Hozan SERHİLDAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Urfa, 1988**
Katılım tarihi: **2006, Urfa**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Kasım 2006, Gare**

Cesur Gever

Hozan Serhildan

ANLA

Bir yol sonunda yürürken
Üçlü bir kavşakta durduğunda
Hangi yoldan
Gideceğini bilmiyorsan
Telaşlanma
Tam üç yolun birleştiği nokta
Odur
Sessizce dinle ve anla
Yüreğin seni, güneşe götürecektir

Doğanın renkliliği ve sadeliğinden her zaman ilham alırız. Ama acımasızca vurur sillesini bizlere birçok kez. Çocuk gülüşlü iki yüreği alıp gider ansızın, oysa ki daha çok yeni ve büyük hayallerle sarılmışlardı umutlarına. Önderlik için gün doğumunu izlerlerdi yüreklerinde. Daha sevgiye susamışlığı sulamadan, daha gerillanın duygu yüklülüğünü hissetmeden, güzel yüreklerini insanlığın doğuşuyla sarmadan ansızın vuruldular yıldırımların kıvılcımlarıyla. Oysaki Azrailin haberi bile yoktu sevgi dolu iki yürekten. Ama doğa cellat olmuş, keskin kılıcını çekmişti iki yıldıza karşı ve birden soğuk ve fırtınalı bir yağmur yağmıştı. Bu yağmurun kara bulutları yüreklere girmiş, yağmur damlacıkları ise gözyaşı olmuş, göz kirpiklerinden süzülüyordu. Onların canlılığı, yaşam sadeliği olmuştu. Daha yeni ulaşmışken aşk bahçesine ve bunun heyecanını moralliğini yaşarken, iki sevdalı yürek çocuğun emekleme döneminde tam da sıkı sıkıya sarılmışken umutlarına ve tüm yüreklerde yeretmişken ansızın aldı bizden doğa. Hozan arkadaş çok yeni olmasına rağmen yaşamdan birçok şey almış ve gözlem gücünü, yine çözümleme derinliğini

yakalamıştı. Gözlerindeki parlaklık aşkının ifadesi olmuştu. Cesur arkadaş ise canlı ve moralli bir duruşu ile katılıyordu. Nerden bilebilirdi, sonbahar egemenliğini estirecek ve acımasızca kalp atışlarını saniyeleştirecek. Her iki arkadaşta büyük bir istek ve coşku, yine Önderlikten güç aldıkları yüzlerindeki canlılıktan belli oluyordu. Bir çocuk gibi ardı ardına sorular soruyorlardı. O kadar korkusuz ve kaygısız katılıyorlardı aslında 3 kelebek öyküsü gibi. Zamanları sanki azalmış gibi dolu dolu yaşama çabası veriyorlardı. Bu iki yoldaşın yarıda kalan hayallerini tamamlamak için büyük bir çabayla mücadelelerini devam ettirmek için güçlü ve canlı bir şekilde katılma sözü verdik. Yoldaşlarımıza ancak bu şekilde layık olabiliriz.

Mücadele arkadaşı Ruçem Dersim

Hozan Serhildan

Cesur Gever

Cesur Gever

Heval

Sesli bir yürek gibisin
alnında sonsuz bir güneş
ellerinde fırtınalı nehirler
söyler misin
bu ışıklı acılarda nerdesin?
Bakışını unuturken bende
kavuşmak demiştin, hasrete inat
Ateşe ve suya söz geçmez artık
yel taşımaz sesini
uğultular, cehennem kasvetidir
her sokak kör bir karanlıktır.
yoldaş neyleyim ben böyle günü
şimdi ya öldür beni
ya da özlemek öldürür.

Cesur Gever

O GERÇEK BİR MİLİTANDI

"Şehitlerimize değer veriyoruz, onları düşünüyoruz ve üzülüyoruz. 'Biraz daha yaşasaydılar olmaz mıydı' diyoruz. Evet yaşıyorlar ve gerçektirler"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **İsa ÇELİKEL**
Kod adı: **Metin**
Doğum yeri ve tarihi: **Palu-Elazığ, 1978**
Katılım tarihi: **1999, Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **1 Kasım 2006, Bane**

Kürtler kültürlerini, kimliklerini, korumak için sürekli direniş gelenekleriyle nam salmışlardır. Tüm imha ve asimilasyon politikalarına karşın tek dayanakları olan dağlara çekilip günümüze kadar kendilerini var edebilmişlerdir. Dağlar, Kürt'e kucak açmış iyi dostu ve güvencesi olmuştur. Palu halkı da bu direniş geleneğine sahip, sömürgeci işgale karşı isyanlara öncülük etmiş bir yerdir. Şeyh Sait devlete isyanını bu topraklarda başlatmıştı.

Metin yoldaş, bu direniş geleneğinden gelen Palu'nun bir dağ köyünde dünyaya gelir. Ailenin en küçük çocuğu olarak doğar. Ailesi çiftçilik ve hayvancılıkla uğraştığı için zor koşullarda büyür ve küçük yaşta emekle tanışır. Yaşamın zorlukları onu küçük yaşta olgunlaştırır ve bu zorluklara karşı mücadele etme ruhu ve azmini kazanır. Yaşamın tüm zorluklarına ve imkasansızlıklarına rağmen sürekli öğrenme çabası içerisinde olur. Okulunu aksatmadan sürdürür. Evin en küçüğü olduğundan babası onu sürekli yanında gezdirir. Babasının bir arabası vardır, nereye gitse Metin arkadaşı da birlikte götürür. Böylece sosyal yaşamda farklı bir gelişmeyi yaşar Metin arkadaş. Ve şehir yaşamıyla tanışır. Şehire sürekli gidip gelmesi onda köy yaşamıyla şehir yaşamı arasındaki ayrımın, çelişkinin farkına varmasına neden olur. Daha sonra Avrupa'da bulunan ağabeyinin yanına gider. Avrupa'daki yaşamı gördükten sonra ilk yaşadığı çelişkisi daha da büyür ve bir arayış içerisine girer. Yaşanan adaletsizlikleri görür bunu kabullenemez. Ve hep sorgulamaya başlar. Nedenlere, nicinlere yanıt arar durur. Avrupa'da kaldığı süreç içerisinde Kürdistan Ulusal kurtuluş mücadelesini araştırıp inceler ve sonuçta bilinçli bir katılım sağlar.

Birkaç yıl Avrupa'da çalışmalara katıldıktan sonra dağa gitmeye karar verir.

1999 yılında dağa geldi, gerilla saflarına katıldı. Gerilla saflarına katıldıktan sonra fazla zorlanmadı. Aradığı özgür, onurlu yaşamı dağda buldu. Özgürlük savaşçısı olmak O'nu sürekli onurlandırdı. Düzen yaşamında gördüğü insanlar arasındaki ilişkinin tam tersini görünce hep şunu söyledi; *'böyle bir yaşamı yaratmak için insan neyini vermez ki!'* Yeni olmasına rağmen gördüğü eğitim ve kazandığı bilinç düzeyi ile Apocu çizgide yürümenin ve Apocu felsefenin amansiz bir takipçisi olmanın kararlılığını hep sergiledi. Metin yoldaş hep bu anlayışla hareket etti. Hiçbir bireysel kaygı yaşamadan, böylesi bir kaygı gütmeden yaşamdaki yetersizliklerle karşı amansız mücadele etti. Yaşamdaki duruşu fedakarcaydı, paylaşımcıydı. Bildiklerini etrafındakilerle tartışır, bilmediği konularda mütavazı davranır kendisini farklı göstermez, olgun ve yapıcı, ön açıcı, tartışmalarıyla arkadaş yapısına örnek olurdu. Birliğin moral gücüydü.

Apocu felsefenin militanı olmak sadece söylem düzeyinde değildir. Onu yaşamsallaştırmak, pratikleştirmekle mümkündür. Metin yoldaş, yaşamdaki duruşunda ilkeli olduğu kadar pratikte de sürekli başarıyı esas alan bir kişiliğe sahipti. Onun için sürekli zor alanlarda kalmayı tercih ederdi. Fiziki rahatsızlıklarına rağmen kendini hiçbir şekilde geri tutmaz en üst düzeyde aktif çalışmalarda yer alırdı. Bu fedakarca yaklaşımları onun yoldaşlar arasında çokça sevilmesine vesile olurdu. Arkadaşlar arasında sürekli şu söylenirdi: *"Metin arkadaşla ben her türlü göreve seve seve giderim."* Bu yaşamda ve pratikteki atılganlığın bir sonucuydu. Kendini yoldaşları arasında sevdirmiş olduğu güvenin farkında olup bu güvene laik olmayı ve daha fazla iş yapmayı esas alırdı. Bu özelliği Metin arkadaşın erken gelişmesindeki ve yetkinleşmesindeki en büyük etkendi.

Metin yoldaş, yaşam duruşunda ilkeli disiplinde de tavizsizdi. Kürt gerçekliğinde yaşanan askeri disipline gevşek yaklaşıma karşı durdu. Askeri disiplin ve kurallarda yaşanan en ufak bir zayıflığın dahi yoldaşlarına zarar vereceğini biliyordu. Yoldaşlarının zarar görmesine hele hele ufak bir disiplinsizlik yüzünden şehit düşmesine hiç tahmmülü yoktu. Metin yoldaşa ilk bakıldığında bile askeri duruşuyla disiplini hissediyordu. Onu tanımak fazla zor değildi. Yoldaşlarına karşı çok dürüst ve açık sözlüydü. Bu dürüstlüğü, açık sözlülüğü yaşamdaki duruşu ve pratikteki atılganlığı ile birleşince adeta bir çekim merkezi haline geliyordu. O'nun bulunduğu yerde yoldaşlar topluluğu bir oraya gelir sıcak ve hoş bir ortam oluşurdu. Bu anlamda Metin yoldaş morali coşkulu ve bir çekim merkeziydi. Önderliğe, şehitlere halka ve yoldaşlarına sonsuza dek bağlıydı. Önderliğin yanında hiç kalmamıştı. Önderliği görmek, Önderliğin yanında kalmak onun en büyük özlemiydi. Önderliğin özgürlüğü ancak yapacağımız yüksek çalışmayla olabileceğini biliyordu. Bunu yoldaşlarıyla yapacaktı. Şöyle bir

anısı var Metin yoldaşın, Önderlik üzerinde yoğun tecridin ve komplonun sürdüğü ve hareket içerisinde tasfiyecilerin komplocu güçlerle birleşmesine karşın bir yılbaşı gecesi Metin yoldaş tek ayak üzerinde bir yoldaşına sarılarak; *"tek bir ayakla da kalsak, tek bir canlı hücremiz de kalsa yoldaşlarımıza sarılıp Önderliğimizin özgürlüğü için mücadele edeceğiz."* Metin yoldaş böyle yaşamak istedi. Ve böyle yaşadı. Önderliğe karşı sonsuz bir bağlılığı ve sevgiyi besliyordu. Önderliğin yetersiz değil, tam yoldaşı olmak istiyordu. Ve öyle oldu. Şehitlerin yolunda yürümeyi kendine esas aldı. Ve onlarla buluştu. Halka ve yoldaşlarına karşı layık olmak istedi. Ve kanın son damlasına kadar bunu yaptı. Çünkü o gerçek bir militandı.

Metin yoldaş, Rojhılat alanında üç yıla yakın pratik çalışma yürüttü. Bane, Berivan, Hewreman'da kalıp çalışmalar yürüttü, gerillacılık yaptı. Oralara hakimdi. Öderliğin, *"elli kilometre Rojhılat'a, iç kısımlara girebilirsiniz"* demesi Metin yoldaş için vazgeçilmez olmuştu. Oranın savaşçılığını da komutanlığını da yaptı. Gerillanın orada oturabilmesi için üstlenme yapacaklardı. Bir komutan bir militan olarak Önderliğin perspektifinin uygulayıcılarından olacaktı. Kendisi Zaza lehçesini bildiği için ilk başlarda zorlandı ancak görevi başarma azmi ve istemi onun başarısı önünde engel olmadı hiçbir zaman. Bunu çok isteyerek ve severek yapıyordu.

Metin yoldaş Bane alanında 1 Kasım 2006 gecesi Pastarların atmış olduğu bir keminde (pusuda) şehit düştü ve şehitler kervanına katıldı. O, Önderliğe bağlı kalmayı bildi. Yoldaşlarına sürekli sadık kaldı ve şehit yoldaşlarını yanına giderek onlara sarıldı hiç ayrılmamacasına.

Metin yoldaşın şahsında tüm şehitlerimizin önünde saygıyla eğiliyor ve bu yolda yürümenin sözünü tekrarlıyoruz.

Bu yazıyı Bitlis alanında şehit düşen büyük komutanlarımızdan Yılmaz Amed arkadaşımız kalame almıştır

ÖLÜMSÜZLEŞEN YOLCUYA

Erdemli yolculuğunu anlatmak tarihin gizemli sayfalarına o kadar zor ki, kalemimin gücü yetmese de, onurluca yaşamını şereflice ölümünü yaşadığın gibi ifadelendirmeye gene de bütün sadeliğiyle ve yüreğimde yaşadığım yeşerttiğim yoldaşlık sevgisini PKK'nin insanlıkta yarattığı aşkı anlatmaya çalışacağım, can yoldaşım.

2004 yılında Önderlik İran devletinin Doğu Kürdistan halkına yönelik yaptığı baskıya ve sömürüye örgüt olarak karşı çıkmamazı ve oradaki halka sahip çıkmamızı istedi. Önderliğin perspektifiyle ve 1 Haziran Hamlesi'yle birlikte Doğu Kürdistan alanına açılım yapıldı. O süreçte içi tasfiyeciliğin tahribatlarına karşılık örgüt yönetimi bütün kararlığıyla, büyük bir heyecan ve coşkusuyla örgütsel görevlere sahip çıkarak kaygısızca öncülük rolünü üstlendi ve görevlerini yerine getirmeye çalıştı. Doğu Kürdistan alanına ilk yıl Bane-Merivan-Hewreman'in arazisin ve halkı tanımakla geçti. Amaç sağlam bir zemin oluşturmaktı. Şehit Metin arkadaş Bane de tim komutanıydı. Onun aktif katılımı herkesin moral kaynağıydı. İkinci yıl ise arkadaşlar göndermek istemediler, ama o çalışma hırsı dayatmasıyla Merivan'a takım komutanı olarak gitti. O, yaratıcılığıyla hep ön plandaydı. Çünkü o hesapsızca bütün yüreğiyle katılıyordu çalışmalara. Daha sonra eğitim için geri çekildi. Onun da en büyük hayali böylesi bir eğitimden geçmekti. Çok büyük bir moralle alandan ayrıldı. Hep şöyle diyordu; *"eğitimden sonra daha zorlu pratiklerde örgütün ihtiyaçlarına cevap olmaya çalışacağım. Çünkü şimdiye kadar yaptıklarımı hep yetersiz, az görüyorum. Onun için Kuzey sahalarına en zor pratik neresiyse oraya gideceğim. Şayet göndermeseler tekrar buraya geleceğim. Burası benim için ikinci Kuzey'dir"* diyordu. Hayalim gerçekleşeceği için çok mutlu ve heyecanlıyım deyişlerini hiçbir zaman

unutmayacağım. Fakat daha sonra duyduk ki, Kandil'de ihtiyaç olduğu ve sara hastalığından rahatsızlandığı için arkadaşlar Kandil'de bırakmışlardı. Şöyle demişti, *"hayalimi her zaman yüreğimde büyüteceğim örgüt nasıl uygun görürse ben öyle yaparım."* Kışın öyle geçti. Baharın tekrar eğitime göndereceklerdi, ama Bane alanı için komuta düzeyinde örgüt göndermek istediği bazı arkadaşlar değişik nedenler öne sürüp gitmeyince Şehit Metin arkadaş 2006 yılında eğitime gelmeyip Bane alanına bölük komutanı olarak alan üzerinde pratik yapmaya gitti. Bizde Hewreman alanın da pratik yapıyorduk.

Onun pratiğindeki başarılarını hep duyuyorduk. Özellikle de sürece cevap olmak için yaptığı eylemler büyük ilgi uyandırıyordu. Sonbahara kadar öyleydi. En son biz bayan arkadaşlar olarak üstlenmede kalmayışımızla Asos'a geri çekilme yaptık. Eğitime gelme durumum oldu. Şehit Metin arkadaşın da eğitime gelme kararı vardı. Fakat alanda üstlenme yapmak için kalması gerikiyordu ve bu yüzden gelmesi iptal edilmişti. En son büyük bir kahramanlıkla şehadetini duydum. Çok üzüldüm çünkü onunla üç buçuk yıl beraber yürüttüğümüz pratiklerde yoldaşlık ölçülerine laf yoktur. Eşsiz bir insan ve iyi bir komutandı. Ne yaptığını iyi biliyordu. Eğitim kararımız verildiğinde bana *"umarım eğitim devresinde de beraber oluruz ve yaptığımız pratikleri orda çözümleyerek Kuzey için temel bir tecrübe kazanmış oluruz"* demişti.

Şehadetine ilişkin bilgim ise: Üstlenme hazırlıkların yapıyorlarmış, grupta fazla tecrübeli arkadaşlar yokmuş. Girdikleri pusuda bütün grubunu kurtarıncaya kadar mücadele etmiş ve sonunda öyle şehadete ulaşmıştı. Gerçekten O güçlü bir militan ve komutandı. O hepimiz için öyle bir süreçte en büyük örnek alınması gereken komuta kişiliğidir. O'nun ruhunu her zaman için yaşatmak doğru yol arkadaşı olmak hepimizin esas görevi, boynunun borcudur. Böyle ağır bir süreçte Önderliğe ve halka yönelik geliştirilen topyekun yönelimler ve toplu kayıplarımıza karşı ancak bu militan duruşuyla cevap olunur.

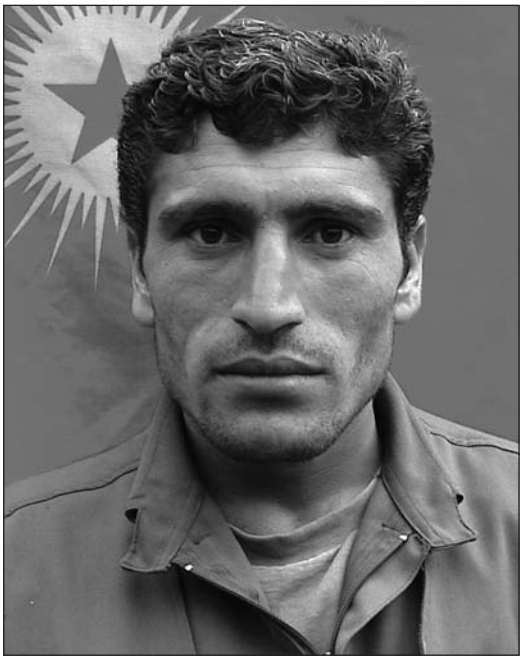
Şehitlere bağlılık ancak onların yarım bıraktığı görevleri tamamlamak, onların çalışma tarz ve temposunu yakalayarak gerçekleştirebiliriz. Size olan duygularımı ancak Önderliğin bir sözüyle bitirmek istiyorum. *"Ya onurluca bir yaşam ya da şereflice bir ölüm"*

Mücadele arkadaşı Beritan Çiya (Mardin)

YÜREĞİMİZDE İZ BIRAKTIN

"Gerçeklerimizi görün! Şehitlerimizin üzerinde durun, onların kendi yaşamlarını durdurduklarını, sizin yaşamınızı yarattıklarını bileceksiniz"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Hüseyin ÖZARSLAN**
Kod adı: **Mazlum**
Doğum yeri ve tarihi: **Antep, 1977**
Katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Kasım 2006, Qir Vadisi-Yayladere**

NURHAK

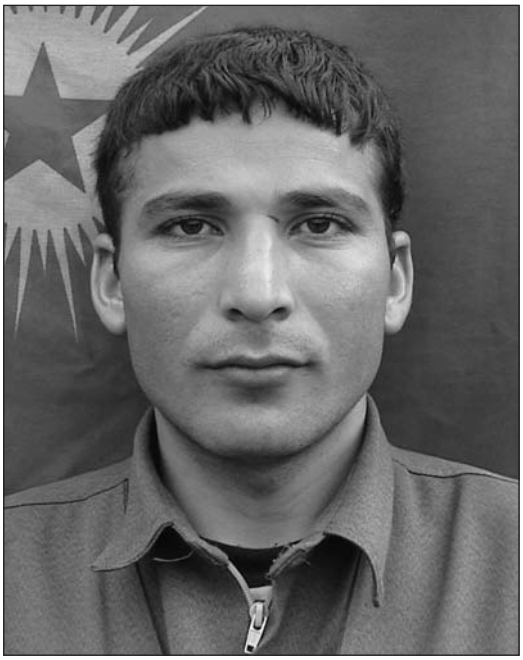
Tüm ayrılıklar şiirsel olsun.
Ve şiirle başlasın hayat
Şiirle bitsin...
Vasiyetimdir sana
Ey Nurhak...
Tenha dağ geçitlerinde dolanır yüreğim
Tenha bir beyazlık,
Özlerim şimdi.
Kar yağmaya başladı zamansız.
Gömüleceğiz belki de bir kış boyu
Kendi yalnızlığımıza...
Karlar erimden geleceğim...
Yalnızlığı yırtarak
Dumanlı havanı solumak üzere...
Doruğunda demlediğin akkorda yanmak
Dumanlı havana konuk olmak isterim
Benim için de sakla
Bağrındaki akkordan
Sakla Nurhak,
Sakla ki,
Karlar erimeden geldiğimde
Sen ile ben arasına giren zamanı
kaldırabileyim.
Tüm yalnızlıklar
Akkorunda buluşsun
Sisli doruğunda
Vurulsun ömrüm
Karlar erimeden geleceğim...

Özgür bir yaşamın neferi
MUNZUR WELAT

"Savaşımda şehitlerimiz mutlaka olacaktır. Şehitlerimiz doğuşun gülleridirler"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **İzzettin KARAKAYA**

Kod adı: **Munzur WELAT**

Doğum yeri ve tarihi: **Muş, 1982**

Katılım tarihi: **2003, İstanbul**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Kasım 2006, Qir Vadisi-Yayladere**

Tutanaksız anılar

Bir yaprak daha düşüyor.
Sayısız acıların,
kanla sulanmış ömrün bağrından.
Tutanaksız bir zaman diliminde
kaybolup gidiyorum.
Tutanaksız anıların girdabında
hummalı sözcüklerin gizemiyle
onarmak isterken kırıkları
bin parçaya böldüm.
Şiddetli bir deprem sonrasında
bilemem ham duygularımı süslemeyi
ithal sözlere alışkın değilim
bu yüzden tok konuşmayı severim.
Tarifi kolay değil
köksüz bir ağacın dal budak salması.
Her şey anlamlı bir uyum içinde oysa
iyiyi kötüden
güzeli çirkinden
ayrı tutmak zor.
gülü düşünelim mesela
bülbülün ilham perisi
bir de dikeni
gülün çirkin sevgilisi
Her nedense koyun koyuna yatar bütün karşıtlar.
Aldırmayın gecenin zifiri karanlığına
bağrında taşır her sabahı.
Gönlünüzü ferah tutun a dostlar

yarın yine güneş doğacak
Acılarla yoğrulmalı her anımız
mutlu günlere dair
boşuna aksini iddia etmeyin
herkes olduğu yerde
Kayıplar ve ayrılıklar üzerine
bütün sözlerin
şiirlerin
ve şarkıların aşkına gülmeli insan
acının çirkef yüzüne.
Halbuki görünendir aranan
gönül süzgecinden göze yansıyan
yaşadığımız andır görünmez olan.
Hep beraberiz oysa
bir ömür boyu
dünyanın her diyarında...

"Sözümüzde durduk, sözümüzün eri olarak kalmayı bildik ve tüm bu gelişmeleri yarattık. Kahraman kadrolarımız birer çam gibi ülkemizin her tarafında devrilebilirler, ancak dökülen kanlar çok anlamlıdır. Ve gereklerine uyulmak zorundadır. Bunlar yeniden uluslaşmamızın ve özgürlüğe ulaşmamızın bin yıldan beri ödenmesi gereken faturalarıdır."

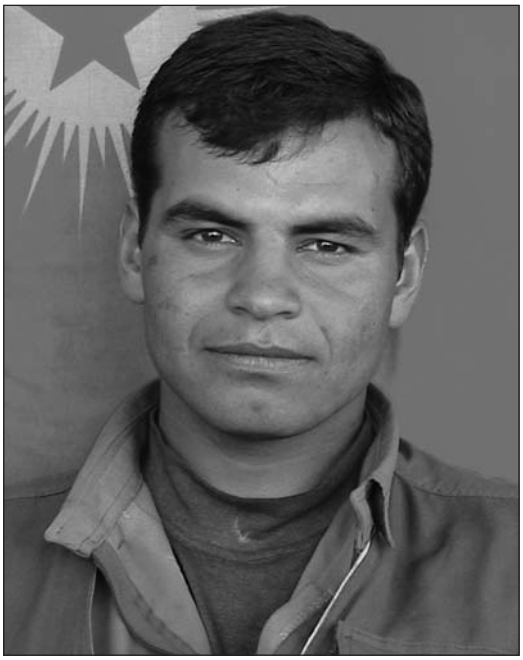
Rêber Apo

JI HEVALÊ MIN Ê DELAL Ê RÛESMER RE

"Eger hûn dixwazin
xwe bi hêz bikin,
divê hûn şehîdên me
temsîl bikin"

Rêber Apo

Nav û Paşnav: **Mihemed Silêman YÛSIV**

Navê Kod: **Rûbar ANTERÎ**

Dem û cihê ji dayikbûnê: **Qamişlo, 1982**

Dem û cihê tevlîbûnê: **1999 / Qendil**

Dem û cihê şehadetê: **16'ê Mijdara 2006'an / Geliyê Qîrê / Xolxol**

"Hisir ü belengazbun,
Herdem li ber düwaranbu,
Pepukbun li ser banabun,
Her tim digiraniyan xewedabun
wekbire miyabun
Tim bin siya biyabun,
Herdem ti meğeldabun,
Tinav lepe gür ü harandabun.
Gulane da, di dawiya buhare da
Cane ciwan di meşa mırowatiye da
meha gulan eda
Vebun wek gülan li her deran
Ger di newalan, ger li gundan
Ger ji lı ser çiyan
Li berxwedan bist heft cane ciwan
Wek pete agir bilind bidbun li ezman
Ronahi didin li her deran
Wek ava bidin gülan
Xwedi dikir berxwedan"

Hevalê Rûbar sala 1999'an li Qamişloyê tevlî nav refên rêxistinê bûbû. Weke gerîla pêşî hatibû Qendîlê, li vir di ware eskerî de hat perwerdekirin û di nava hêzên pratîkê de cihê xwe girt.

Sala 2001'ê, di şerê berxwedana li dijî îxaneta YNK'ê bi hevkariya Tirkiyê re pêşxistî, cihê xwe girt û di vî şerî de bi enerjî û wêrekiya ciwaniyê bû xwedî rolekî çalak.

Sala 2003'an derfeta wî çêbû ku biçe bakurê Kurdistanê, ku bi salan bêriyê dikir û xwe pêşniyar dikir. Êdî wê berê xwe bidaya eyaleta

Erziromê. Ji bo wî çûna Bakur yek ji şertên nebe nabe, yê rêhevalî û milîtaniya vê têkoşînê bû. Li pêşiya me pêngaveke diviyabû were pêşxistin û bersiveke ku diviyabû em bidin dijmin hebû. Dilê wî gelekî li ser bû ku demekê beriya demekê bigihêje eyaletê û di xebatan de cihê xwe bigire.

Em du boluk bûn ku diviyabû derbasî bakur bibin. Ne diyar bû kîjan pêşî wê biçe bakur. Dema roja çûnê hatibû, Rûbar çi ji destê wî hatibû kiribû û kiribû ku wî bixin nav koma pêşî wê biçe. Hevalekî dihat heskirin bû. Ji ber ku li cihê xwe nedisekinî, nû bû, hez ji axaftinê dikir û zindî bû, dihat hezkirin. Bi vî rengî ji Qendîlê, piştî bihurtina ji Zozanên X, li Çewlikê piştî rêwîtiyeke dirêj gihiştibû eyaletê.

Hevalê Rûbar 3 mehan bi meş, rawestîn û tevgerê li ser rê bû û vê yekê û bandora gelek tiştên ku tevgerê û herkesî li ser kir, kir ku ew bibe xwedî tecrûbe û bigihîje. Hê nû gihişte eyaletê, di demeke kurt de dest bi xebata pratîkî kir.

Ji ber kêmbûna hejmara hevalan û ji ber ku dizanî dive destekê bide wan, tevlî nav xebatan bû. Li ser daxwaza hevalan a 'hinekî bila bêhna te were ber te' bersiva wî 'ez dema kar dikim, çêtir bêhna min tê ber min' bû. Bi vî awayî hevalê Rûbar di nava pratîkê de dibû xwedî tecrûbe û li ser riya xwe dimeşiya.

Sala 2003'an li Xolxolê der bas kir û paşê ew ji bo kar şandin rojhilatê eyaletê. Çiyayên Şerefedîn, Xinus, Gimgim, Kanîreş û Qereyazî di nava vê herêma Rojhilat de bûn û herêmeke gelekî fereh bû. Hevalê Rûbar li vir têkiliyên baş bi gel re danîn û hewl dida xebatan bi pêş bixe. Xwe bi gel dabû hezkirin. Xelkê deverê jêre digot 'Reşo'. Rengê esmer û nîv-reş ku bayên germ ên Qamişloyê dayî rûyê wî, dikir mirov bi awayekî xwezayî wî sempatîk û nêzî mirovan bibînin.

Sala 2006'an dîsa çûbû Rojhilat, xebat kiribûn û ji bo amadekariyên zivistanê dîsa vegeriya bû Xolxolê. Ji ber ku dijmin bi operasyonê hat Geliyê Qîr, şer qewimî. Hevalê rûbar tevî 6 hevalên xwe bi berxwedaneke mezin li ber xwe da û şehîd bû. Bîranîna wî û hevalên din yên şehîd bûn wê timî ji têkoşîna me re bibin ronahî.

Têkoşîn wê bi zindebûna bîranîna we ji me re hiştî, pêk were.

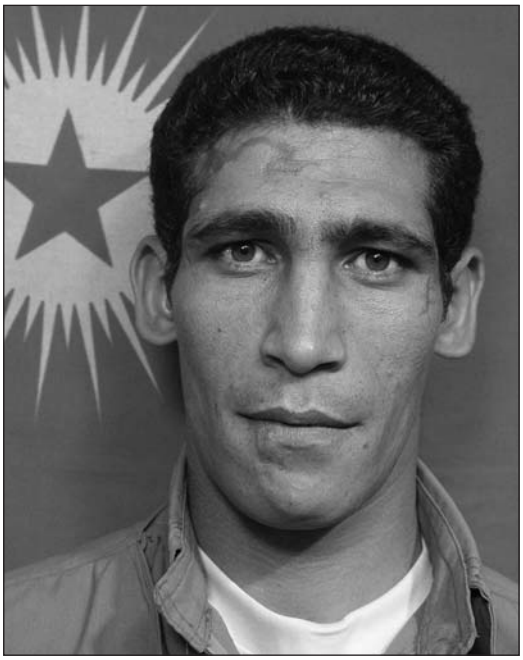
Jibîrkirina we û berxwedana we, xiyanet e.

Hevalên wî yên dı nava têkoşînê de

MAHSUM BAKIŞINLA YENİ BİR YAŞAM YARATTIN

"Şehitlerimiz bizden birer demogog olmamızı istemiyorlar. Bizden sözüyle kişiliğine kavuşmuş erdemli kişilikler olmamızı istiyorlar"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Mahsum DERİCİ**

Kod adı: **Sipan**

Doğum yeri ve tarihi: **Muş, 1982**

Katılım tarihi: **2002, İstanbul**

Şehadet tarihi ve yeri: **16 Kasım 2006, Qir Vadisi-Yayladere**

savaşan yürekler

ağlamak yok!
saç-baş yolanlar düşkündür aramızda
zira
kurşunla yakmak için ağıtlarımızı
biz kurşun döktük yüreklerimize

kestik
kestik genç ellerimizle
daha on sekizinde bütün
eflatun renkli aşk damarlarımızı
buzlu zirvelerde alaza vurduk
dokunulmamış ebrular gibi hayallerimizi

kurşunlandık
aç
susuz
malül kaldık
yanık çizgilerle yıprandık artık

kalmadı
ne sevgili
ne ana
ne tanış
ne acı
ne çocuk kalbinin o titrek çırpıntısı
taşlaşan yüreklerimizde kalmadı hiçbiri

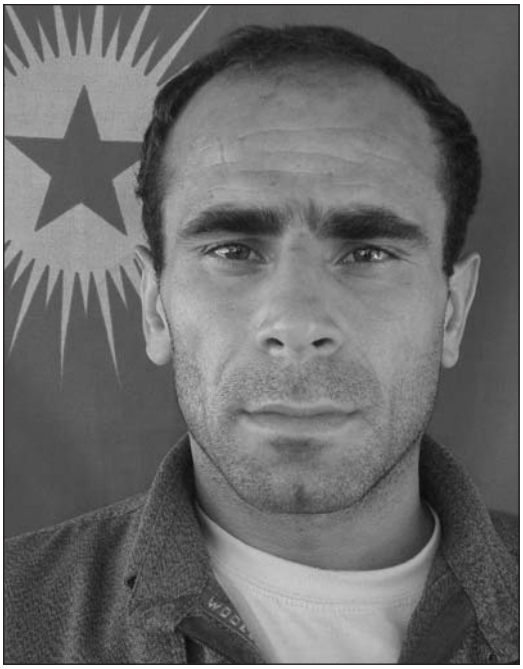
zamanımız yoktu
eğilip / iki damla gözyaşı bile dökemedik
her saat başı yanı başımızda düşen
o genç insanların geniş alınlarına
vurduk,
dörtnala giden atlılar gibi...

Cengawerê nemir û nayê ji bir kırın

Cengawerên ku şer pêşxıstin û serkeıtn bıdestxıstın, bawerî û dılsozıya xwe danin holê , canê xwe feda kirin û bûne hêviyên paşaerojên azad. Wek pîroziyên xwedawendî di dilê gelê xwe de rûdinin. Binbarî û berpirsiyariya me jî, dilsoziya li gel wan e, fêmdariya şoreşgerî û baweriya wan ya mezin e. Li ehmebr van nirxên girnabiha"

Rêber Apo

Nav û Paşnav: **Merwan MIHEMED**

Navê kod: **Merwan CIWAN**

Dem û cihê jidayikbûnê: **Efrîn, 1978**

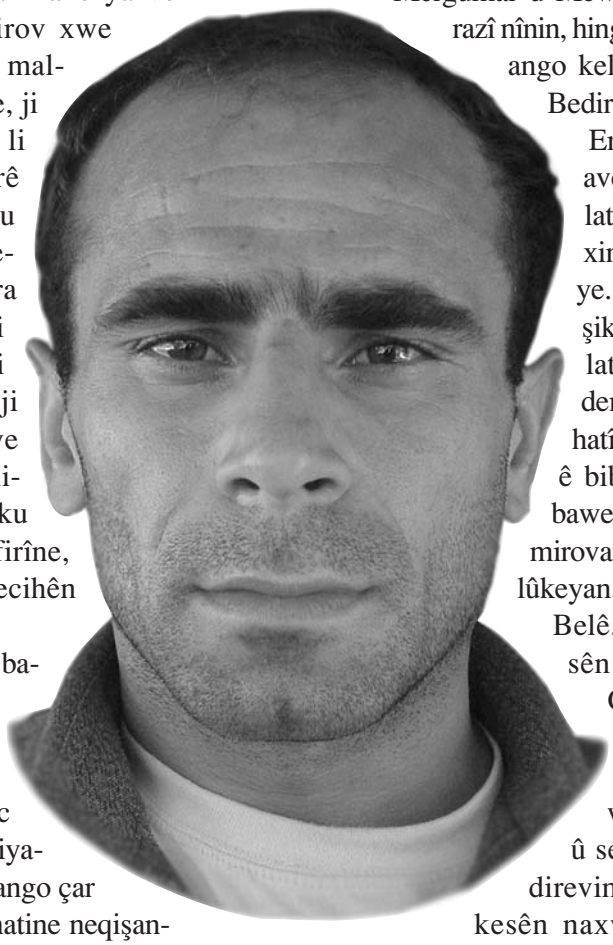
Dem û cihê tevlîbûnê: **1993, Heleb**

Dem û cihê şehadetê: **16'ê Mijdara 2006'an, Geliyê Qîrê-Xolxol**

Te ez bi nane derye xwe di kirim bir şir mijdandim
Şuna hesretan çavete xwi rijandin
Ji bonamin dile xwe te pir eşandi
Eger şehit bim hevalno, brano
Dayikamın re biben bila li dumin negri u neke zare zar
Di xwazi bi gaza
Di xwazi bi kesti
Eger tem kuştin gazinca mekin li tu kesi
Ez şehide welate xweme
Hevalno, brano dayikaminra u beben bira li du min negri u neke zare zar.
Bahare Kurdistanamin bahare
Le te rabuna dijmin u neyar.
Eger şehitbum him li d min milyon u hezare
Ez şehide welate xweme
Hevalno, brano dayikamınre bıben bile li du min negri u ne lorine
Ez birinim
Le ez bırındarim
Bi namuse ağa u began ez bi golleyek pis ji dilde eşandim
Birinamin nuye
Set hezar sale ez bi kemim ji
Ez bımrım ji
Eger şehitbim hevalno, brano ji dayikaminra biben bile li du min negri u neqerine
Ez şehide welate xweme
Bilorine dayikamin bilorine
Mirin buye buye xeml-u xelat
Ez ji boy te dimrim welat...

Ma dibe ku mirov Kurdistanî be û ji van erdan dûr bikeve?

Mirovên van erdan hemû ku ji kûrahiya dîrokê dawerivîne, ji wan hat hinekî girêdayî van erdan bijîn. Welat in hene, ji wan re dibêjin teyrûtilûr di ser wan re nafirin, karwan di wan re nabihurin, Kurdistan wisa ye. Bi gişti li nava welêt ev wisa ye, belê li Botan û Besta jî ev wisa ye. Mane ya vê weke ku weha be; mirov xwe bide palên çiyayan, di malzarokên wan de bisitire, ji ya di qewime hemûyî li dûr bijî, ji vî cinawirê jêre dibêjin şaristanî ku diran di devê wî de nemane, ji qirêj û zingara wî dûr be. Jixwe ji berxwedaneke xwe li xwe girtinê ya ku ji çandbûyîneke têra xwe dike û wêde, xisleta mirovê vê cografyayê ye ku rêûresmeke jiyanê biafirîne, di dîrokê de weke xwecihên taybet cihê xwe bigire.

Besta cihekî wisa ye, bakurê wî bi Herekolê hatiye hûnan, Kato dor li rojhilatê wê digire, li başûrê wê Kela Memê birc û surh e jêre, li Rojava çiyayên Çela Nimêja hene, ango çar aliyê Besta bi çiyayan hatine neqişandin. Li vî dîmenî, çemê Hêzil ê ku di nava Bestayê re diherike, bi ava xwe ya şînekesk çemê Avyanê zêde bikin, li Geliyê Tirşînê, li Quntara Kela Memê ava bi tevahiya leza xwe diherike, li bakurê Bestayê çemên Besta Blûcîna û Çalan li vê zêde bikin û em dikarin niha gelek rûbar û cihokên zehmet e mirov navên wan li vi binivîse lê zêde bikin. Ger hûn dixwazin bi lat û zinarên mîna labîrentan ên çiyayê Pîro ve hilkişin û li 'deşta' Besta binêrin, ya ku hûn ê bibînin bihuşteke avê ye. Heke hûn hê jî qanih nînin hilkişin ser Serkî Deryan an jî Serkî Mehemedê Uso, li wir dema we li gundên Kanî Gundik û Deryan qedehek av vexwar li Besta binêrin. Hûn ê bêjin evqas, li deverên din jî heye. Hingî em ê bêjin herin Kaplanê, Girê Meşê, Serkî Hiryana, Girê Eşet, Girê Sêvo, Mergumar û Mewîşkê, ger hûn hê jî razî nînin, hingî biçin Kor Qendîlê ango kelha berxwedanê ya Bedirxaniyan.

Erê, Besta bihuşteke avê ye. Ji bilî vê jî welatê kesên xwe ji şer û xirabiya zilmê parastî ye. Li Mehrê li kêleka şikeftên jiyanê yên di latan de hatin kolan, dema we dêra li çiyê hatî neqişandin dît, hûn ê bibînin, ji bo bijîn û baweriyên xwe biparêzin mirovan xwe xistiye çi tehlûkeyan.

Belê, Besta welatê kesên xwe vedişêrin e. Cih û warê têkoşer û kesên li berxwe didin e. Cih û warê kesên ji hukm û serdestiya serweran direvin e. Ev der welatê kesên naxwazin sertewandî bijîn e. Cihê kesên dixwazin serfiraz û bi rûmet bijîn û helbet kesên dixwazin nasnameya xwe biparêzin e.

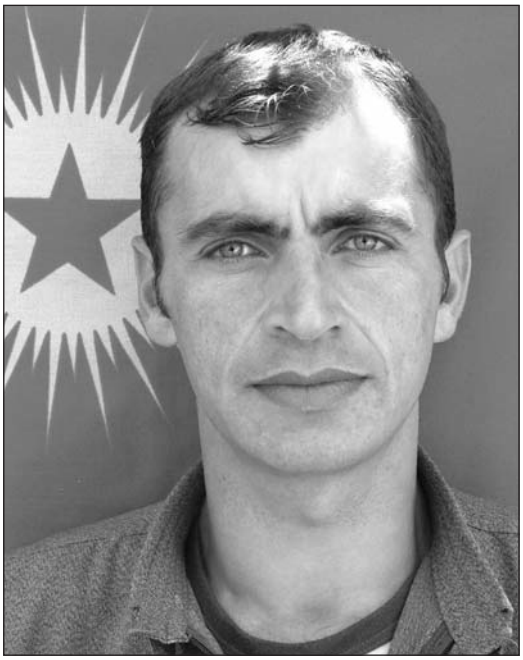
Pirs, ji afirandina rêûresmeke berxwedanê ya li dijî dagirkeran û wêde, heqîqeta serhildana li dijî her şêwaz zext û hukmê serweran û sernetewandinê ye.

Hevalên wî yên di nava têkoşîne

YEŞİL GÖZLÜ UZUN BOYLU YOLDAŞLARIN YOLDAŞI ŞİYAR

"Şehitlerimiz yürüyeceğiniz yollardaki engelleri kaldırdılar. Onların fedakarlık ve cesareti, kör olanı bile yürütecek kadar kudretlidir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Metin DOĞAN**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Nazimiye, 1974**
Katılım tarihi: **1995, Almanya**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Kasım 2006, Qir Vadisi-Yayladere**

O güzel gözlerinden öpüyorum

"Biliyorum onurlu yaşamanın bedelleri var. Birilerinin ödemesi gerekiyordu ve ödeyenlerimiz de hep en iyilerimiz oluyordu. En cesurlarımız, en fedakarlarımız, en güzellerimiz..."

Bir çocuğun gülüşünde görmek, hissetmek seni. Bir gelinin umudunda beklemek. Bir annenin acısında yanmak senin için, bir babanın çaresizliğinde çırpınmak. Bir yoldaşın amacında yaşamak seni, bir gerillanın intikam duygusunda öfkeye yatmak.

Dersimin asi dağlarından bakmak sana, seyretmek seni Seyit Rıza'nın darağacından. Sabahın ayazında pusuya yatan düşman kadar kalleş ve kahpece saplandı yüreğime buz diyarların soğuk sokaklarında şehadet haberin. Yolculuğum sanayken tuttu elimden umudum. Umudum tuttu beni. Geleceğe seni taşıyan inancım tuttu. Seni ben bir anne gibi yitirdim, bir baba gibi. Bütün anneler ve bütün babalar gibi. Beni anlasın istedim herkes o an, herkes beni hissetsin istedim. Tanımadığım herkes seni bilsin istedim.

Neden hep en iyiler...

Biliyorum onurlu yaşamanın bedelleri var. Birilerinin ödemesi gerekiyordu ve ödeyenlerimizde hep en iyilerimiz oluyordu. En cesurlarımız, en fedakarlarımız, en güzellerimiz. Kendileri için değil sadece halk için, insanlık için ve hepimiz için ödüyorlar. Kanlarıyla ödüyorlar ve bizleri vicdanlarımızla baş başa bırakarak. Sende onlardan birisin artık. En iyilerimizdensin, bu halkın en değerli evlatlarından. Sen karşına güven veren bir insandın. Gözlerindeki parıltı en zor dönemlerde karşısındakine güven veren bir düzeydeydi. Bu öz sende her zaman vardı. Dağlara yakışıyordun be heval. Bu son operasyondaki direnişinle de bunu tek-

rardan gösterdin. Sen olduğun zaman hiç kaygılanmadan girerdik o işe.

En güçlü tufanlarda bile en sağlam durabilenlerdendin. Köklerin ülkeye o kadar sıkı bağlanmıştı ki en büyük fırtınalar bile koparamazdı seni. Aslında bazen çok şeyi gözlerinle anlatırdın. Kıyamet kopsa da ışıl ışıldı gözlerin. Umut ışığıyla dolu gözlerin.

Seninle konuşmayı nasıl da istiyordum.

Şiyar, Şiyar, Şiyar ne kadar özlemiştim seni hem de ne kadar… Seninle yeniden buluşma gününün heyecanını ne kadar duymuştum, yıllar sonra seninle karşılaşacağımızın hayalini ne kadar da çok kurmuştum. Merak ediyordum hep, acaba yıllar sonra karşılaştığımızda ne diyecektik birbirimize? Biliyorum önce doyasıya sarılacaktım sana. Senin her zaman ki gibi gözlerin parlayacak, kaşlarını kısarak gülümseyecek ve ben o zaman sözün anlamını yitirdiğini tekrar hatırlayarak, yoldaşlık sıcaklığıyla birbirimizi anlayacaktık.

Bakışlarımız dondu Şiyar, yüreğinin durduğunu duyunca. Sanırsam artık senin gözlerinle bakmada eklendi bu dünyaya. Ağırlaştık. Sorumlulukların da bindi omuzlarımıza. Hayallerin, umutların, istemlerin, vasiyetlerin yüklendi omuzlarımıza. Haberini aldığımda bu kirli ülkede olmak daha bir ağır geldi bize, bana. O güzel gözlerin bizdeydi heval.

Nasıl da konuşmak istiyordum oysa. Tüm biriktirdiklerimi en başından başlayıp sonuna kadar anlatmak istiyordum. Anlatmak yetmez biliyorum. İnan biliyorum.

Şiyar, neler yaptığını, ne kadar geliştiğini hep duydum. Hep haberini aldım. Gönderdiğim selamları aldın biliyorum, bende selamlarını aldım. Senden beklediğim haberler hep geldi bana. Güç oldu bana. Senden aldığım her haber önemliydi benim için. Ama biliyor musun bu haberi buralarda duymasaydım, senden bu kadar uzakta. Belki yanında olsaydım bu kadar zorlanmazdım inan. Ülkemde seninle olsaydım, yanında, o an evet o an yanında olsaydım inan bu kadar ağır gelmezdi. Resimlerinize baktım

saatlerce. Her birinizi o an hissetmeye çalıştım. Hissettim de sanırsam. Orada olmayı çok istedim. Hem de çok. O an diyebilecektim bak bende buradayım. Bak ben siper olayım sana.

Hatırlar mısın ülkeye yöneldiğin günü. Hazırlıklarını yaptın, umutların omzunda, inancın yüreğinde, ışığın gözlerindeydi. Gitmeden *"ne koyayım ismimi"* dedin. Ama ilk anda aynı şey çıktı ağzımızdan: 'ŞİYAR'. "Dersimin yiğit komutanlarından Kazım Kulu'ya layık olmak için" dedin. Hem oydu hem de madı bu sefer. Ama layık oldun o mekanlara. Layık oldun gerçek bedel verenlere. İnan bizde sana layık olacağız heval.

Bu ay heval. Ekim ayının sonunda tam bitirdik dediler, isyanı ilan ettiler ama yankılar uzun aylara attı kendini. Kasımda devam ettiler. Dersim'e yine yıllar önce sefer yapmışlardı. Ama zaferi kazanamadılar. Aynı tarihi mi canlandırmak istediler? Oysa yanıldılar heval. Anlayamadılar, bu mücadele diğerlerinden çok farklı diye. Yanıldılar. Zafer kazandıklarını sanıyorlar ama bilmi-

uyanışı gerçekleştirdiğin günün adıydı. Kişiliğine de uyuyordu ismin. Duyarlıydın, hassastın, yiğittin, korkusuz ve pektin. Bütünledi bu isim seni. İlk Amed'e geçtin. Bir seneye yakın kaldın oralarda. Sonra hep hayalini kurduğun Dersim'e yol aldın. En büyük sevdalarımızdandı Dersim. Orada bitirilmek isteneni yaratanlardan biri de sen olmak istedin. Altı yıl kaldın Dersim'in mekanında. Bu ikinci dönüşündü. Söz vermiştin *"kendimi koruyacağım"* diye. Olmadı, olayorlar ki onlar için bu işin sonu yok. Bilmiyorlar ki bir halkı böyle bitiremeyecekler. Bilmiyorlar ki özgürlük aşkını bu kadar rahat söndüremeyecekler. Bilmiyorlar. Bilmiyorlar o tarih hiçbir zaman unutulmadı ve hiç bir zaman affedilmedi.

Artık varlığınla yokluğun arasında sorgulayacağım tarihi. Bıraktığın bu mavi düşlerle avunan yalnızlığım sahiplenilmeyecek olmanın burukluğunu yaşarken haykırabilir miyim, yoksa susar mıyım dersin? Aslında

alıştırmalıyım kendimi dönülmeyecek bir yerdeymişsin gibi.

Evet, sayfalardan bir bir koparıp seni savurmalıyım, seni yaşamış ve seni yaşama sansı olmayan tüm zamanlara. Her adımımı hapsetmeliyim bu anılar sokağına. Kopan takvim yapraklarını, sensiz geçen günleri saymamalı. Artık daha bir olgun büyümeye başlamalıyız. Layık olmalıyız her birinize.

Kır çiçeklerini öpüp bunlardan bir demet yaptım avuçlarına. Ne yazık ki söyleyemedim ama bir yol bulup gönderdim sana inan. Seni örten toprağın üzerini örtecek o kır çiçekleri.

Artık hiçbir ana sizleri düşünmeksizin doğuramayacak çocuğunu. Hiçbir genç sizleri düşünmeden sevmeyecek. Düşman sizi düşünmeden yürüyemeyecek üstüne ülkemin. Ve Şiyar, seni hissetmeden yaşamayacak bu yürek.

Biz seni düşlüyorken, gözyaşlarımızı akıtıyorken yüreğimize her şeye rağmen sen yine de bekle bizi. Bir şey deme ve bozma hayallerini, düşlerini de unutma. İnan onlar gerçek olacak. Sadece bekle bizi. Emin ol geleceğiz. Ama zaferle ama umutla ama başarıyla. O güzel, umut dolu, ışıl ışıl yanan gözlerinden öpüyorum seni.

Mücadele arkadaşı
Diren Şiyar

Peş peşe düşmüş gidiyorlar
tek tek gidiyorlar
çift çift gidiyorlar
gülerek, slogan atarak gidiyorlar
gidiyorlar
üçer beşer gidiyorlar
kimi vedalaşmadan
grup grup gidiyorlar
Gidiyorlar kızıl güller
kimi kucağımda gidiyor
kimi uzağımda gidiyor
özlüyorum, dönmüyorlar.

DERSİM GERİLLASINA

Aslında seni nasıl yazmalı, nasıl anlatmalı ve nasıl ifade etmeli? Zor olsa gerek. Çünkü sen bir yoldaş, sen komutan ve sen bir Dersim gerillasıydın. Yüreğin ve sözün hep Dersim'le yaşıyordu. Hep bir hasret besliyordu Dersim'e.

Duruşu asi ve sert ama yüreği gözleri hala çocuktu. İçinde kötülük barındırmazdı. Çünkü o bir gerillaydı. Çünkü o bir komutandı. Sevecen davranışlarıyla ve hep yüzündeki gülümseyişle arkadaşların ilgi odağıydı. Hep öğretici bir yanı vardı. Belki de onun için Şiyar Dersim çok seviliyordu. Yüreği hep Dersim'le yaşardı. 2006 baharı, nisan ayında yine başladı Dersim yolculuğu. Tekrardan Dersim'e gitmek onun için bir umut ve başarıydı. Yüreği ve umudu bahar gibi tazeydi. Bahar da açılan yeni bir filiz gibi yeniden başlayacaktı. Bu sefer Dersim'de, kendi topraklarında filizlenecekti yaşamı. Çünkü o hep hasret duyardı o topraklara. Sanki hiç görmemiş, hiç yaşamamıştı oralarda. Oysaki o zaten Dersimli ve onun gerillasıydı.

Yine tekrardan gitmek onun için çok şeyi değiştirecekti. Anıları tazeleyecek, orada yarım bıraktığı her şeyi tekrardan yeni doğmuş bir çocuk gibi yaşayacaktı. Amaç ve hedeflerine bir adım daha yakınlaştı artık. Yürüyecekti Dersim topraklarına ve çok sevdiği yoldaşlarına.

Yaptığı her işi severek ve anlamlandırarak yapacaktı. Çünkü o biliyordu bu kutsal topraklarda neden yaşadığını. Ölüm ansızın kapısını çalmıştı. Ama yinede yaşayacaktı Şiyar Dersim.

Onu bir yoldaş, bir kadın olarak nasıl anlatabilmeli, nasıl yaşatabilmeli? İçten gelen bir duygu kıpırtısıyla yazmak istedim seni Şiyar yoldaş. Ancak ne kadar yapabildim. Ama unutma ki sen ve senin gibi nice şehit yoldaşlar hep yaşadı ve yaşayacaklar. Sizleri yaşatmak ve sizin yürüdüğünüz yolda yürümek, yaşadıklarınızı yaşatabilmek bize kalıyor. Ağır bir yük ancak içten gelen istekle, coşkuyla bu yükü omuzlayacağız.

Mücadele arkadaşları

Ermeni ve Kürt halkının özgürlük meşalesi oldun

"Kürdistan savaşı dünya devriminin şeref savaşıdır, onur savaşıdır, demokrasinin savaşımıdır. Şehitler ulusal onurumuzu yaşatıyorlar"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Vedat RALİCE**
Kod adı: **Welat ADIYAMAN**
Doğum yeri ve tarihi: **Kahta Adıyaman, 1976**
Katılım tarihi: **2001, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **16 Kasım 2006, Qir Vadisi-Yayladere**

Bir yoldaşı, yaşamını çok yakından bildiğim, birlikte yaşadığım ve yaşamının bir dönemini birlikte paylaştığım arkadaşı anlatmak, onu ifade etmek, yazıya dökmek kolay değil. Özgürlüğe ulaşmış Mazlumlara, Beritanlara, Zilanlara yoldaşlık eden, semalar da özgürce uçan, mavi enginliklerde onlara yoldaşlık eden bir yiğit yüreği yazmak için söz yetmeyebilir. Yazmaya çalışırken kalemimdeki mürekkep gözyaşlarıyla eriyip gidiyor. Hatıralar bir iz oluyor benliğimde. Onların yaşam coşkularını, sevdalarını, aşklarını, umutlarını, hayallerini, özlemlerini kaleme dökmek bana göre dünyanın en zor işi. Çünkü özgür yürekli yoldaşları anlatabilmek, hissedebilmek yürek işidir. Yürekten hissedildiğinde ancak anlam bulur. İşte toprağı derinden hissederek bütünleşen bir özgür yürek, canımdan öte ama milyonlara mal olmuş. Özgürlüğün içinde özgürleşmenin savaşımını veren bir sevdayı anlatmak, özgürlüğü aşkıyla bütünleştiren ve birbirinden ayırmayan, özgürlüğe aşık canımdan öte ama amacımdan öte olmayan bir ölümsüzü dillendirmek, yaşamını anlatmak ve onu yaşatmak zor olsa da benim için, ancak onu yaşatmak için ve tarihe mal olsun diye sizlerle paylaşmak istiyorum bu yüreği. Müziğin en duygulu ritmiyle, sanatın en ince anlatımıyla silahımın namlusundan çıkacak intikam mermisiyle sonun başlangıcını yeniden yaratmak istiyorum. Bu, çetin, ama bir o kadar da görkemli kavgada kolay değil bir yürekte iki sevdayı taşımak. Her babayiğidin harcı değildir. Bu kavgada tercihler erkenden yapılır. Birisi diğerinden ağır basar. Ancak iki sevdayı bir yürekte taşımak her şeyden zor olsa gerek. Ama bu savaşta pek çok insan taşıdı bir yürekte iki sevdayı. Bir yürekte iki sevdayı yaşayanlar son nefesine dek yüreksizlerin acımasız kurşunlarına yenilmeden,

özgürlüğünden ve aşkından taviz vermeden Zilan'la, Beritan'la, Mazlum'la, Sema ve Fikriy'le buluştular, tarihe mal oldular. Hep hatırlanırlar tarih boyunca. Evet, hep bu soruyla karşılaşırım: *'Ölüm sevdayı dinlemez mi?'* diye. Ölümün insanın yüzüne gülümsetmesi diye bir beklentiye girmek herhalde çok gerçekçi olmayacaktır. Ama ölüm bile bu sevdayı yok edemiyorsa ve hatta daha da yakıcı kendisini hissettiriyorsa bu ölümsüzlüğe yol alıştır. Ve unutulması mümkün değildir. Hele aşkın kendisi de bir devrimciyse, Apocu ruhla yaşıyorsa o ölümsüzlükten ötedir.

Ermeni kökenli bir yoldaş

Welat yoldaş aslen Ermeni kökenli bir arkadaştı. Ailesi Ermeni soykırımından sağ kurtulmuş ve katliamdan sonra topraklarını terk edip Türkiye'nin değişik illerine yerleşmişlerdi. 1915 yılında gerçekleştirilen korkunç Ermeni katliamın ardından ailesinin bir kısmı İstanbul'a yerleşmiş ve bir kısmı ise Adıyaman'da kalmıştı. Kürt halkına ve Kürt özgürlük hareketine karşı kuşkulu ve antipatiyle yaklaşıyorlardı. Ermeni soykırımında Kürtlerin de rollerinin olduğunu bildikleri için tepkilenmiş ve Özgürlük hareketine ilgisiz davranıyorlardı. Devlet tarafından tanınan, bilinen bir ailydi. Maddi olarak durumları iyi sayılırdı. İstanbul'da kalsalar da Welat arkadaş zaman zaman Adıyaman'a gezmeye gidip bir müddet orada kalıyordu. Toplumsal olaylara karşı duyarsız ve halk gerçeğinden çok uzak marjinal yaşıyorlardı. Geçmişte yaşadıkları vahşetin zorlukları düşünüldüğünde kendi halk gerçekliklerini koruduklarının farkında bile değillerdi. Ermeni kültürünü korumak dışında yaşananlara fazla da anlam verme durumları gelişmemişti. Sadece Ermeni olduğunu biliyordu. Ermeni halkının yaşadığı katliamın nedenlerini; kimler tarafından niçin ve nasıl gerçekleştirildiğini de bilmiyordu. Bildiği sadece Ermeni kökenli olduğu ve kendi halkının bir katliamdan geçirildiğiydi. Bu şekilde büyütülmüştü. Ta ki '97'de askere gidinceye kadar: Askerlik yaparken bir Kürt yurtseverle tanışır. Bu Kürt genci de Türk devletinin baskılarından dolayı ailesiyle birlikte Türkiye metropollerinden birine sürgün edilmiş bir yurtseverdir. Onunla yaptığı sohbetlerinde ilk defa o birey şahsında Kürt ve Kürdistan kelimesini duyar. Ve Kürtlerin de Ermeniler gibi soykırımlardan geçtiklerini, katliamlara uğramış mazlum bir halk olduklarını öğrenir. O tarihten itibaren bir arayış içerisine girer. Ve düşmandan intikam almanın sözünü kendisine verir. Welat arkadaş askerde tank şoförüdür. Düşmana karşı bir gün kullanma umuduyla en ince detaylarına kadar tank hakkında bilgi edinir. Düşmanının kim olduğunu öğrenmiş ve intikam almak için yemin etmiştir artık. Ve '98 yılında askerliği biter.

Welat arkadaş hümanist bir yapıya sahipti

Ben de '93 yılında örgüte katılmıştım. Mardin Bagok'ta iki yıl kaldıktan sonra metropol çalışmalarına gittim. Ve '97'de tekrardan dağa geldim. Ben ve üç arkadaş tekrar metropol çalışmaları için görevlendirildik. 3 ay sonra İstanbul'a geçtim. Welat arkadaşla bir tesadüf sonucu tanıştım. Ailesinin devlet ile bağlantısının olması, Kürtlere tepkili olmaları, maddi durumlarının iyi olması bütün bunları bir arada yaşayan bir aileyle ilgilenmek önemlidir bizim için. Kaldığım bölge açısından konumlanma itibariyle birçok şeyi Welat arkadaşın ilişkisi ile yapabilirdik. Ve bu ilişkiyi kullanarak yaptık da.

Welat arkadaşın mütevazılığı, olgun kişiliği beni etkilemişti. Çok hümanist bir yapıya sahip, çok saygılıydı. Herkese karşı öyleydi. Yaşadığı her şeyi sorguluyordu. Yanımdan ayrılmıyordu. Arayışları daha da yoğunlaşmıştı. Kendimle onu yurtsever ailelere götürüyordum. Birçok noktayı merak ediyor ve sürekli sorular soruyordu: Neden halkın göç ettiğini, Kürt

halkının neden savaştığını, Kürdistan topraklarının neresi olduğunu mütemadiyen tekrarlayıp duruyordu. Kürtlerin ve Ermenilerin aynı kaderi paylaştığını söylüyordu. İntikam alınmalı; ama nasıl alınabileceğini de tam olarak bilmiyordu.

Daha sonra Welat arkadaş ile anlaşmalı kağıt üzeri bir evlilik yaptık. Bu, hedefime ulaşıncaya kadar sadece kağıt üzerinde yapılan bir evlilikti. Ona kim olduğumu, gerçek kimliğimi açıklamadan üç yıl kağıt üzerinde evli kaldık. Welat arkadaş bugün de canımdan öte ama amacımdan öte olmayan, amacımın içinde güçlü bir maneviyatı olan bir yoldaş oldu. Bundandır ona bağlılığım. Tam anlamıyla ifade edemeyişim bir vicdan borcu. O, yoldaşlığın anlamını bilmeden benimle yoldaşlık etti. Onun Özgürlük hareketine bağlılığını kesinleştirdikten sonra ve üç yıla yakın bir paylaşımından sonra devrimci kimliğimi kendisine açıkladım. Ben bunu kendisine söylediğimde kendisi de benimle özgürlük dağlarında yoldaşlık edeceğinin kararını verdi ve CHE'nin *"aşkım için canımı veririm, özgürlük için ise aşkımı"* sözünü bana söyleyerek benimle özgürlük mücadelesine katıldı. Kuzey'de ve Güney'de bir yıla yakın beraber kaldık. O süre zarfında Welat arkadaşın fedakar ve emekçi yaklaşımları, yoldaşlarına karşı sorumlu davranışı herkesin yüreğinde yer etmişti. Çok seviliyordu. Bayan ve erkek arkadaşlar tarafından çok değer veriliyordu. En belirgin özelliği: Dürüst, fedakar, humanist, mütevazı ve ciddi olmasıydı. Bu özellikler ona saygınlık kazandırıyordu. Çünkü o verdiği sevgi ve saygı kadar çevresinden alıyordu da.

Örgütü hiç tanımıyordu ama örgütü olduğu gibi kabullenmişti

Bir yıl beraber kaldıktan sonra ben Xakurke'ye Welat arkadaş da Xınere'ye düzenlendi. 2003'te Kuzey'e geçmek için Botan'a kadar gitmiş ancak fiziki rahatsızlıklarından dolayı Haftanin'de kalmıştı. Ben de kadro okulundan çıktıktan sonra Haftanin'e düzenlemem oldu. 2004'ün ilkbaharında geçmiştim. İki yıl aradan sonra Welat arkadaşı gördüm. Haftanin'de benim durumun çok iyi değildi. Örgütün yaşadığı tasfiye sürecinde ben de payımı almış, etkilenmiştim. Yıllar sonra ilk defa karar sorunu yaşıyordum. Ama Welat arkadaşa yaşadıklarımı hissettirmeyecektim. Çünkü Welat arkadaşa hiçbir zaman yaşadığım psikolojiyi, zorlanmalarımı hissettirmemiştim. Ve hep bana şunu söylerdi. *"heval Şevin sen büyüdükçe ben de büyüyorum, bu bilinçle savaş ve yaşa. Seni büyüttüğüm ve koruduğum kadar sevebilirim. Bu mücadelede ihaneti yaşadığım an hiç olmadı. Ve sen de böyle yaşa. Seni gördüğümde, senin güçlendiğini hissettiğimde moralim ve gücüm daha da artıyor. Umudum büyüyor, bu büyüklükle yaşıyorum. Senin yaşadığın gibi yoldaş"* diyordu. Bu sözleri onun benden daha çok örgüte bağlandığını gösteriyordu. Onu Haftanin'de gördüğüm zaman eskiden olduğu gibi büyük bir moralle yanıma geldi. Bana bakarak; *"Heval Şevin Önderliğin savunmasını okudum. Bu savunmayı okuduğum zaman kendimi sana layık görmedim. Önderliği okumadan, şu ana kadar farkına varmadan çok şeyi yerine getirdik, ama bugün Önderliği okuyup, bilincinde olup yerine getirmemek ihanettir. Köleliktir. Beni bu kutsal dağlara getirdiğin için sana teşekkür ederim"* dedi. Heval Şevin deyişi, bu söyledikleri beni çok derinden etkilemişti. Bu yüzden yaşadıklarımı kendisine hissettirmedim. Yaptığı bu konuşma netleşmemi sağladı. Özgürlük yürüyüşünde kararlıca yürümeme neden oldu.

Benden çok şey bekliyordu. Welat arkadaş benim gibi değildi. Ben yıllarca bu örgütte yaşamama rağmen iyi ya da kötü her şeyden çabuk etkilenirdim. Oysa Welat arkadaş hiç örgütü tanımıyordu, ama örgütü olduğu gibi kabullenmişti. Çirkinlikte bile güzellik bulur,

yaratırdı. Ve ben ona baktığım zaman "onu ben kazandım, ama o şimdi farkına varmadan bu kritik sürecimde o beni kazandı" diyerek yeniden yaşamaya karar verdim. O, bunu hiç bilmedi. Ve hiç bilmeyecekti de. O, seçimini yaptı, özgürlüğe uçtu. Ve bana da kendime ait olmadığımı, bir halkın fedaisi olduğumu hatırlatarak yaşama yeniden katılıp üçüncü evliliği yaşayarak, bu şehadet ile nikahlandım. Özgürlükle zorla da olsa yaşamak ölümden de zor olsa bile sorumluluklarımın ağırlığının bilinciyle bir militan olarak, bir kadın olarak ve bir parçan, bir yoldaşın olarak bu sorumluluğun ağırlığıyla yaşıyorum. Ondandır ki anlatamam Welat arkadaşı. Yaşadığımız kadın ve erkek gerçekliğini anlatırken bana olan hesapsız ve çıkarsız bağlılığını, güdüsel yaklaşmayışı, özgürlüğü tercih edişi, benim Welat arkadaşa bağlılığımı daha da güçlendirdi.

Welat arkadaş Ermeni ve Kürt halkının özgürlük meşalesi oldu

Ve bugün onun şehadet yıldönümü 16 Kasım. Bugün de onu yazmak ölümsüz ezgilere kavuşturmak, bir türkü sadeliğinde O'nu dillerden düşürmeyecek bir tanıma kavuşturmak anısına bağlılığımın bir gereğidir. Çünkü O, halkına, Ermeni ve Kürt halkına mal oldu. O, sömürülmüş bütün insanlığa mal oldu. O, özgür ideolojimizin özgürlük meşalesi oldu. Şehitlerimiz onur emekçileridir. Welat arkadaş da bu yürek diyarının bir yolcusu olarak yüreğini kirletmeden yürüyüşünü sonlandırdı. Bu yürüyüş devam ediyor. Ve edecek de. Özgürlük tercihleridir onları büyüten. Önderliğimizin de belirttiği gibi *"nasıl yaşamalı"* sorusuna cevap olabilen yaşamıştır. Ve tarihe mal olmuştur. Bu cevabı tüm şehitlerimiz bedenlerini fedaice adayarak vermiştir. Sıradan yaşamayı tercih edenler asla tarihe mal olmazlar.

Belki Welat arkadaş çok tanınmadı, ama ben onu çok iyi tanıdım ama bugün onu yazmakta zorlanıyorum. Çünkü bazı şeyler vardır ki yazılamaz, anlatılamaz ancak yaşanır. Yaşamla cevap verilir. Bu dağlarda nice isimsiz kahramanlar başını kutsal toprağa yaslamıştır. Bu özgürlük dağlarında savaşan ve ölüme meydan okuyan binlerce bu görkemli yolun yürüyüşçüleri vardır. Bunları anlatmak kolay olmasa gerek.

Elbette gerillanın gerçeğini bir gerilla ancak anlatabilir ve ifade edebilir. Güzelliklerimizi, yoldaşlığımızı "heval" kelimesini dillendirirken hiçbir ayrım yapmadan bu güzelliği tatmak dünyanın en güzel şeyi. Yoldaşlığı, sadakati en sade biçimiyle yaşamak, bu kutsallığı hissetmek önemli.

Belki duygusal bir anlatımdır. Ama duygularımız değil midir bizi kahramanlaştıran, yürekli kılan? Kimse bir devrimci kadar duygusal değildir. Duygu yoğunluğunu en derinden yaşayanlar bana göre devrimcilerdir. Düşmana, haksızlığa öfkesi büyük olan kendi geriliklerine karşı da, yüreksizliğe karşı da büyük öfke duyabilmelidir. Bizler özgürlük ışığını bizden esirgemeyen Önderliğimiz ve özgürlük meşalemiz olan şehitlerimize olan bağlılığımızla varız. Onları canlı kılmak için yaşıyoruz. Ben de bir ölümsüz yüreğin canlı şahidi olarak yaşam öyküsünü, bağlılığını anlatma zorunluluğu hissediyorum. Bireysellikten kendini kurtarıp bir halka mal olmuş bir yoldaşın yoldaşı olduğumu belirtiyorum. Şehadetinin 1. yıldönümünde seni, sizleri anarken uğruna hiçbir tereddüt yaşamadan fedaice kanatlandığın, bu mücadeleye, inancına, bağlılığına layık olmak için çabalayacağım. Sizlere laik olmanın sözünü veriyorum. Özgürlüğe, yoldaşlığa layık olmak ancak yüreklice yaşamak ve yaşatmakla olacaktır. Sizler gibi şehadete ulaşınca huzura kavuşacağım. Yaşadığım her anda intikamınızı alacağımın sözünü veriyorum. Aşk ve özgürlük için atan yüreğinden öpüyorum.

Devrimci selam ve saygılar.

Mücadele arkadaşı Şevin Raliçe (Mardin)

WELAT SÖZÜN EYLEME DÖNÜŞTÜĞÜ ANDA YAŞARDI

Welat arkadaş Adıyaman Kahta doğumludur. Aslen Ermeni bir aileden gelmektedir. Ailesi 1915'lerde yapılan Ermeni soykırımında yok edilmemek için dinlerini değiştirerek Müslümanlığı kabul ediyorlar. Yine katliam dönemi başladığında kendilerini kurtarmak için Kürt olduklarını söylüyorlar. Bu biçimiyle katliamdan kurtuluyorlar. Farklı bir dinden, farklı bir ulustan geldiğinin farkında değildir. Ailesi de bu konuda kendisine hiçbir şey yansıtmaz. Buna karşı geçmişte yaşananlardan ötürü ailesi Türk faşist güçlerine karşı sürekli bir tepki içerisindedir. Ailesi, İstanbul'a gider. Her ne kadar metropole gitmiş olsalar da, bulundukları çevre yine genelde Kürtlerin ağırlıkta bulunduğu yerlerdir.

Welat yoldaşın uyumlu, dürüst, samimi özellikleri daha çocukluğundan itibaren kazandığı kişilik özellikleri idi. Herkes tarafından sevilen, saygı duyulan bir duruşu söz konusuydu. Aynı zamanda gençlik döneminde arayışları ve çabası oldukça yoğundu. Kısa zamanda kendine yeni bir çevre edindi. O süreçte hem okuyor hem de çalışıyordu. Daha sonra gençlik kollarında çalışmaya başladı. Welat yoldaşın yaklaşımlarından, temiz ve sade duruşundan gençlik oldukça etkileniyordu. Öncü konumundaydı. Görevlerine ciddi yaklaşarak başarıyı esas alıyordu.

Reber Apo'nun uluslararası komplo sonucu esaretinden sonra tüm Kürt halkının yaşadığı derin sarsıntı ve üzüntüyü Welat yoldaş da tüm yüreği ve bilinciyle yaşıyordu. Bu anlamda Önderliğimizin özgürlüğü için yapılan tüm şehir eylemliliklerine ve serhildanlarına aktif katılım sağlamıştı. Fakat yine de tüm bunların Önderliğimizin özgürlüğü için yeterli olmadığını görüyor ve hissediyordu. Hatta bu düşüncesini şu sözlerle yansıtıyordu. *"gençlerin yeri dağlardır. Gençlik sözle değil eylemle anlamını bulur"* diyordu.

Welat yoldaş, tüm bu tarih bilinci ve Önderliğe bağlılığıyla çok sevdiği dağlara adım attı. Bir Kürdistan gerillası olarak öncelikle Botan sahasına geçip bir yıla yakın burada

pratikte kaldı. Pratikteki duruşu, yoldaşlara yaklaşımı alabildiğine içten ve olgundu. Çalışmalarda ve çıkan operasyonlarda gerillada yeni olmasına karşın gösterdiği fedakarlık ve bağlılık düzeyi, tüm yoldaşları hayrete düşürdüğü kadar, Welat yoldaşı bir o kadar da yaşamda moral kaynağı yapıyordu. Daha sonra geçtiği Güney sahasında yeni savaşçı temel eğitim devresini gördükten sonra bir süre Xakurke alanında kaldı. Daha sonra Haftanin alanına geçti. Welat arkadaş bir süre birliklerde kaldıktan sonra gümrük çalışmalarına geçti. Güvenilir ve dürüst kişiliğini bulunduğu her ortama yansıtıyordu. Bir buçuk yıla yakın aynı birimde kaldık. Birçok anlamda kişilik olarak etkisi altında kaldığımı rahatlıkla söyleyebilirim. Birlikte kaldığım bu süreçte bir gün dahi olsun birbirimize kırıldığımızı hatırlamıyorum. Bu sadece benimle olan bir ilişkilenme biçimi değildi. Tüm arkadaşlara karşı akışkan bir yaklaşımı söz konusuydu. Hiçbir zaman yerinde durmaz, sürekli hareketli, sürekli çalışırdı. Basit şeylerle ilgilenmez, her arkadaşa saygılı yaklaşırdı. Bu yüzden gittiği ortamlarda erken seviliyor ve saygı görüyordu. Tüm görevleri kusursuzca yerine getirmeye çalışıyordu. Birim olarak halkla iç içe olduğumuzdan gerillayı en iyi biçimde temsil etmemiz gerekiyordu. Welat yoldaş, misafirlerimiz Kürdistan'ın hangi parçasından olursa olsun eksiksiz bir hizmet anlayışıyla halkın gönlünü kazanır, örnek bir PKK militan duruşu sergilerdi. Çocukla çocuk, büyükle büyüktü. Kadınlara yaklaşımı da oldukça saygılıydı. Tüm bunlara karşılık daha fazla gelişmek ve savaşın yakıcılığında Apocu felsefeyi kendinde yaşamsallaştırmak ve askeri anlamda gelişmek istiyordu. Israrla Amed ve Erzurum eyaletlerine gitmek istiyordu. 2005 baharına girerken, Kuzey eyaletleri için oluşan gruplar içinde yer aldı. Welat yoldaş, bu sefer fırsatı iyi değerlendireceğini söylüyordu. Yaptığı önerisi örgüt yönetimi tarafından kabul edildi ve Kuzey eyaletlerinin yolunu tuttu. Ondan ayrılmak zordu. Bir taraftan Welat yoldaş hedeflerini gerçekleştireceğinden dolayı seviniyorduk ve onun adına mutluyduk,ama diğer taraftan böylesi bir yoldaşın boşluğunu doldurmak oldukça zor bir durum olduğu için de üzgündük. En son Kuzey'e geçerken bize son söz olarak *"bir daha özgür topraklarda buluşmak üzere"* diyerek vedalaştı. Daha sonra Kuzey'den gelen arkadaşlardan aldığımız bilgilere göre buradaki duruşu ne ise, o zor koşullarda da aynısını sergilemiş; alabildiğine fedakar, dürüst ve emekçi yönü öndeymiş. Zaten Welat yoldaştan farklı bir yaklaşım da beklenemezdi. Tüm görev ve eylemlere herkesten önce gitmek istiyordu. Tüm yeteneklerini, partiden aldığı bilinçle pratikleştirmenin çabası içerisindeydi.

Önder Apo'nun 1 Ekim 2006 tarihinde ilan ettiği tek taraflı ateşkesten sonra tüm HPG gücü olarak aktif meşru savunma konumuna geçildi. Welat arkadaşın yer aldığı birim de kış üslenmesi için hazırlık içerisindeymiş. Düşmanın yaptığı kapsamlı bir operasyonda sıcak bir temas yaşanmış. Çıkan çatışmada Welat arkadaşla birlikte bulunan tüm yoldaşlar Apocu militan ruhla düşmana ağır darbeler vurarak büyük bir direniş sergilemişler.

Welat yoldaş, belki senin yanında değildim. Fakat şunu bilmelisin ki o anda neler hissettiğini ve neler düşündüğünü az çok tahmin edebiliyorum. Önderliğe olan bağlılığın, tarihten gelen intikam hırsın, halkına layık olma bilincin son nefesini verene dek güç aldığın dayanak noktalarındı.

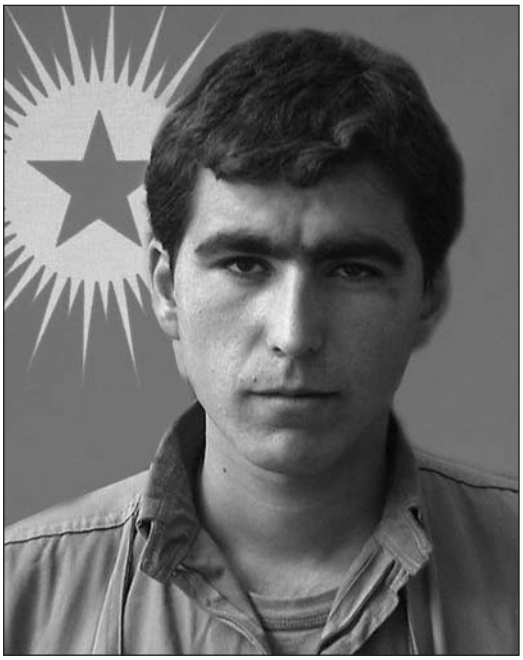
Welat yoldaş 6 yoldaşıyla beraber şehitler kervanına katılırken, güzel ve özgür bir geleceğin hayallerini dudakları arasında kısık seslerle fısıldayarak biz geride kalanlara miras olarak bıraktı. Ne mutlu bana ki ve ne mutlu bize ki senin gibi insan canlısı, yoldaş canlısı bir insanı tanıdık. Yolun yolumuzdur, özgürlük hayallerin önümüzü aydınlatan ışıktır.

Mücadele arkadaşı Renas Ermenistan

Kêla Meme'nin ikliminden özgür bir esinti

Şehitlerimizin sözcüsü olmak, onların vasiyetlerinin yerine getiricisi olmak yaşamımızın varlık nedenidir"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Necdet ÜRPER**

Kod adı: **Harun**

Doğum yeri ve tarihi: **Uludere, 1982**

Katılım tarihi: **2002, İstanbul**

Şehadet tarihi ve yeri: **20 Kasım 2006, Bayrak Tepesi-Gabar**

20 Kasım 2006 tarihinde Gabar' da Bayrak Tepesi eyleminde şehit düşen Harun Tolhildan arkadaşın şahsında eylemde şehit düşen tüm arkadaşların anısına...

Gece, simsiyah saçlarını salmış zirvelerden aşağı. Hava ayaz… İç kıyıcı rüzgarın sesini dinliyorum. Dışarıda kar… Yıldızlar rüzgarlara rağmen sımsıkı tutunmuşlar gökyüzüne. Yıldızlara mı benziyoruz diyorum bazen. Sımsıkı tutunmuşuz kendi göğümüz bildiğimiz şehitlerimize, Önderimize ve dağlarımıza.

Yüreğimizi rüzgarına verip arındırdığımız, sırtımızı dayayıp en özgür zamanları soluduğumuz dağlarımıza tutunuyoruz sımsıkı. Bir dağ… Yurdumuzun kalbinde yükselen bir özgürlük açılmasıdır Herekol. Destanları dilden dile gezinen, dillere düşüp de kaleme alınmayan, tarihin not defterine düşmeyen bir çağrı, onursal yükselişe kendi bedeniyle bir özendirmedir Herekol. Özgürlük, yani öze ulaşmanın yücelikle, yüksekliklerle bağıntısı en güzel dağlarımızda kendini belli eder. Gerillanın, gerilla duygularının en güzel açığa çıktığı yerlerdir dağlar. Yüksek dağların doruklarında, rüzgarın kanatlarına takılıp gider gibidir kişideki fazlalıklar. Kişiye ait olmayanlar kişide bulunmaz dağ doruklarında. Geriye kalandır o kişi. Sade, arınmış ve cevhere en yakın olandır geriye kalanlar.

Harun demek istiyorum aslında. Harun Tolhildan. Onu anlatacak kelimeleri ayıklıyorum belleğimden. Bir dağ zirvesindeymişim gibi fazlalıkların ağırlığından sıyrılıyor sözcükler. Gençliğini Özgürlük hareketine adayan ve Kürdistan dağlarına karışan bir yoldaştır Harun. Ülkesinden kilometrelerce uzak olan İstanbul'da büyümesine rağmen Kêla Memê'nin ikliminde kök salmış,

ilk özü aldığı topraklara ulaşmayı kendine yol edinmiş bir genç yoldaş.

Geri çekilme sonrası Kuzey'deki mevzileri yeniden doldurma yılı olan 2003'ün baharında tanıdım onu. Aynı bölükteydik. Amaçlarımıza ulaşma istemimizde, kararlılığımızda anlam kazanan, zorlu ve uzun bir yolculuk sonrası alanımıza ulaşmıştık. Birçok arkadaşta *"Guyilerin fiziği güçlüdür, dayanıklıdırlar, dağa göredirler"* gibi yaklaşımlar olsa da Harun arkadaş metropolde büyüdüğünden biraz farklıydı. O uzun yolculukta çok zorlanmıştı ama zorlanan arkadaşlara yardım etmedeki istemi, ilgili yaklaşımı, moral değerlerine sımsıkı sarılışı ve pes etmemesi onun gerçek gücünü, dayanıklılığını gösteriyordu. Besta'ya ulaştıktan bir süre sonra Herekol'a, Resul arkadaşın takımına düzenlemesi olmuştu. Gerillaya katılalı çok fazla olmasa da parti kültürünü almıştı. Onda devrimci gençliğin sıcakkanlılığıyla parti militanlığının olgunluğu uyumluydu. Duyarlıydı. Yaşama, doğaya, düşmanın yönelimlerine ve yoldaşlığa duyarlılığı onun yaşam duruşunu belirliyordu. İyi bir dinleyiciydi. Arkadaşlara saygılı yaklaşımı ve kendini yaşama katışı ona saygınlık kazandırıyordu. Herekol'dayken birlikte gittiğimiz görevler, onun kişiliğini tanımam için bir fırsat olmuştu.

Ağustosun sıcak günleriydi. Akşam üzeri keşfimizi yapıp Herekol'dan aşağı kendimizi bırakmıştık. Biraz aşağıda durup Harun arkadaşı bekledik. Hasta ya da yorgun olup olmadığını sorduğumda *"yok heval, çok iyiyim, ayakkabım biraz zorluyor ama sorun değil"* dedi. Ayakkabısına baktım, öyle yırtılmıştı ki, giyilecek gibi değildi. Harun ise gülümsüyordu. *"bir şey olmaz heval, zaten bugünlerde yeni ayakkabılarımız gelir"* dedi ve yola devam ettik. İlerde dinlenmek için ara verdiğimizde o, ayağına batan dikenleri çıkarıyordu. Daha aşağılarda dikenli ağaççıklar çok olduğundan Harun arkadaş epey zorlanmıştı. Sabaha doğru görevimiz bitmiş, yeniden Herekol'un rüzgarlı zirvelerine ulaşmıştık. Heval Harun'un çıkardığı ayağına batan dikenler, yüreğime batmış gibiydi. Gerillanın direnişi sadece bir an değildi, her an yaşama mücadelesi veriyorduk. Bu manzara karşısında düşüncelere dalmıştım. O ise dikenlerin işi bitince dinlenmeye gitmiş, kefiyesinin altında bir çocuk gibi kıvrılıp yatmıştı.

İç eyaletlere giden gruplar yanımızdan geçiyordu. Onları karşılıyorduk, imkanlarımız elverdiği oranda ihtiyaçlarını yerine getiriyorduk. Önlerinde uzun yollar olan gruplar, zorlu yollarda ağır yüklerinin altında epey zorlanıyorlardı. Bir defasında gruplar gittikten sonra nokta değiştirmek için hazırlanmaya başlamıştık. Harun arkadaş geldiğinde raxtı dikkatimi çekmişti. BKC'ciydi ve iki bombası vardı. Ama raxtı belinden düşecekti. Ne olduğunu sorduğumda verdiği cevap arkadaşları oldukça etkilemişti. "Heval giden arkadaşlar bombalarını bırakmışlar, yerde kalmasına razı olamam, gömmek de istemiyorum. O yüzden hepsini raxtıma taktım. Aslında biraz da kızdım. *"O kadar büyük zorluklarla buraya kadar getiriyorlar neden bırakıyorlar ki, hem bırakıyorlarsa söylesinler, büyük bedellerle elde edilen cephanemizi iyi kullanmazsak zorlanırız heval."* Bu olayın ardından arkadaşlardaki cephane duyarlılığı daha da artmıştı.

Resul arkadaşı çok seviyordu. Onun ilk komutanı Resul arkadaştı ve hep ona bakıyordu. Ondan her şeyi öğrenmek istiyor, yorulmadan her göreve onunla gidiyordu. Birlikte yaşadıkları süre Harun arkadaşa yetmiyor gibiydi. Resul arkadaş ona söz vermişti. Harun arkadaş iki yıl kalıp pratik tecrübe kazanacak, sonra birlikte Garzan'a gideceklerdi.

Bu kararlılıkla katıldığı pratikte öğrendikleri Harun arkadaşı daha da güçlendirmişti. Önderliğimizin Atina savunmaları üzerine gördüğümüz kış eğitimi ardından pratiğe çıkmıştık. 1 Haziran hamlesinin öncü komutanlarından olan Resul arkadaşın Herekol'daki şehadetinden en çok etkilenenlerden biriydi

Harun arkadaş. Ve komutanına olan bağlılığını, gerillacılığı kendine meslek edinmekle kanıtlayacağının, bunun en güçlü pratiğini gerçekleştireceğinin sözünü vermişti. Şehadetlere verilecek en anlamlı cevabı yaşam duruşuyla oluşturmuştu Harun arkadaş.

Yoldaşlığa vefa onda güçlüydü. Ve vefa Harun arkadaşta sadece verdiği sözleri yerine getirmek değildi. Yoldaşlarının beklentilerini anlayabilme, ihtiyaçlarını görüp giderebilme, her şeye rağmen dürüst yaklaşmak ve paylaşabilecek zamanları ve ortamları yaratabilmekti vefa. Ve o bunu derinden hissettiği kadar yaşıyor, hissettiriyordu da.

Onu en son 2005 baharında görmüştüm. Yanımıza ziyarete gelmişti. Küçük bir grup olarak kaldığımız küçük mağaranın kapısında belirdiğinde gülümseyişiyle bekleyiş ve özlem içindeki yüreklerimize su serpmişti. Birkaç saatlik sohbetimiz öyle akıp gitmişti. Güney'e geldikten sonra duymuştum Gabar'a geçtiğini ama şaşırmamıştım. Besta'yı, özellikle de Herekol'u çok sevdiğini bildiğim gibi onun hep ileriye adım attığını da biliyordum. Sonbaharın soğuk bir gününde Rizgar (Bayrak) Tepesi eyleminde şehit düştü Harun arkadaş.

Bir dağ yamacında duydum Harun arkadaşın şehadetini. Rüzgar içimi kıyıyordu. İçimde bir kıyımla gencecik yoldaşımı düşledim. Halkımızın seçilmiş çocuklarındandı Harun. Ve henüz yapacak çok şeyi vardı. Onun yapmak isteyip genç ömrüne sığdıramadıklarını düşündüm. Son gecesini, son dakikalarını…

Hava soğuktu, zamansa kor bir ateşti yüreğimde.

Dedim ya yıldızlara benziyoruz bazen. Gözlerime öykünüp de bulutlandı yıldızların göğü. Ve gece toplamış artık simsiyah saçlarını zirvelerden. Hava suskun…

Dışarıda kar…

Kêla Memê'nin ikliminden kopan o özgür esinti, ürpertiyor içimi.

Mücadele arkadaşı Dılzar Dilok

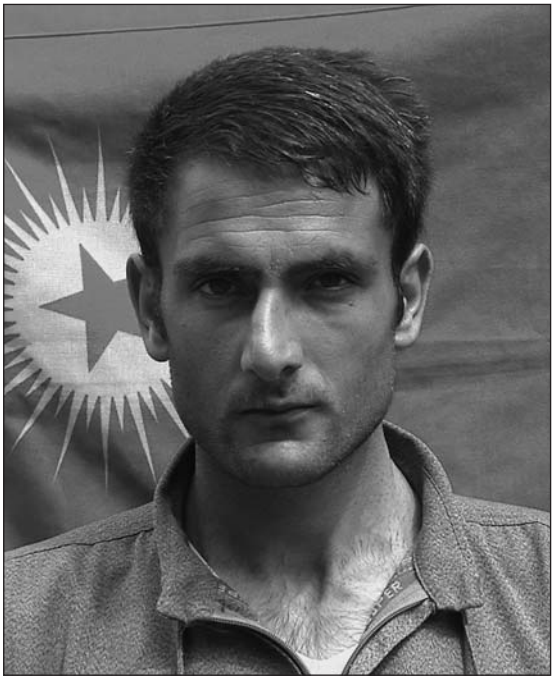
YÜREKLERİNİ SONSUZ VE TEREDDÜTSÜZ ADAYANLARA

"Şehitlerimiz önemli bir kuşağı temsil ediyorlar. Bu şehitlerimiz en doğru savaşım tarzıyla, gerçekten partimizin yeni atılımlarını başarıya götürmede önemli bir rol oynadılar. Eğer böyle gelişmeseydi, büyük hakikatlerimizin daha doğuştan örtbas edileceği, bunun bütün bir ulusun bitirileceği anlamına geleceği açıktı"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **Fesih GÜZEL**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003, İstanbul**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Kasım 2006, Bayrak Tepesi-Gabar**

Adı, soyadı: **Maksut BEHNEMUN**
Kod adı: **Rızgar**
Doğum yeri ve tarihi: **Urmiye, 1984**
Mücadeleye katılım tarihi: **2003, Şehidan**
Şehadet tarihi ve yeri: **20 Kasım 2006, Bayrak Tepesi-Gabar**

Şehit Rızgar ve Şehit Şiyar yoldaşlarla birlikte kalma gibi bir şansım oldu. Belki onları istediğim gibi anlatamam, yetersiz kalırım -ki yetersiz kalacağımı da biliyorumama bu yoldaşlık görevini yerine getirmek istiyorum. Çünkü onlar Önderliğe, şehit yoldaşlarımıza ve Kürdistan halkına yaşamlarındaki duruşlarıyla ve eylemleriyle bu sorumluluklarını ve görevlerini yerine getirdiler.

Rızgar-Maksut Behnemun

Rızgar arkadaş çevresine karşı duyarlı ve doğal sorumluluk sabihi biriydi. Emekçi, oldukça sade, nerede, nasıl davranması gerektiğini her zaman iyi bilirdi. Yaşamdaki yetersizliklere karşı tavır sahibi olan bir yoldaştı. Rızgar arkadaş yoldaşlık ilişkilerine oldukça bağlı ve bu ilişkilere değer veren, sahiplenen koruyan bir yapıya sahipti. Onun açısından yoldaşlık her şeyin üstündeydi. Değerlere bağlı, yüreği sevgi dolu bir arkadaştı. Önderliği hiç görmemişti, çözümlemelerini, kitaplarını, savunmalarını okuyarak tanımıştı Önderliği. En büyük tutkusu Önderliğin özgür olmasıydı. *"Önderlik özgür olmadan biz özgür olamayız, o yüzden tüm mücadelemiz Önderliğin özgürlüğü için olmalı"* diyordu.

Rızgar yoldaş çok derindi, belki bunu fazla çevresine yansıtmıyordu, ama çok kısa da olsa yaptığı bazı değerlendirmelerde onun ne kadar derin olduğunu insan anlayabiliyordu. Çok konuşmazdı konuştuğunda da çok isabetli tespitlerde bulunur, dinleyicilerin dikkatini konuşmaları üzerine yoğunlaştırırdı.

Şiyar, ismin ne de çok yakışmıştı sana, adın gibi uyanıktın. Sempatiktin, coşku kaynağımızdın, moral gücümüzdün, çizginin öncüsüydün. Varlığın bize güç veriyordu. Çatışmalarda yanımızdaysan kendimize güvenimiz artıyordu. Nöbetteysen rahat uyurduk, bilirdik ki sen uyanıksın, sırtımız sağlam... Ve bilirdik ki senin izlerinin düştüğü her patikada düşman tetikte ve panikteydi. Şiyar yoldaş Amed kişilik özelliklerini taşırdı. Amedliliğiyle gurur duyardı. Tespih taşımayı çok severdi. Şiyar yoldaş oldukça coşkulu ve yüksek moralli bir arkadaştı. Girdiği her ortamda hemen varlığını belli ettiriyordu. Mücadeleci ruhuyla devrimci yoldaşları gibi O da emeğin bilincine varmıştı.

2006 kışıydı şubat ayında intişara çıktık. Şiyar ardaşı daha çok o süreçte yakında tanıma şansım oldu. Bizim tim tepeciydi. Şiyar yoldaşın takımı da tepeye, yanımıza geldi. Öğlen saatlerinde tüm arkadaşlar dışarıda oturuyorduk. Ben de bir çay içelim dedim. Çayı hazırladım. Mangadan şeker kutusunu almak için çıktım, Şiyar yoldaş tespihiyle önüme çıktı. *"Yoldaş çay hazır mı getir içelim"* dedi. Üslubu bana çok kaba geldi. Sinirden dona kaldım, sinir-

lendiğimi anladı ama hemen öyle sıcak güldü ki... "Evet Şiyar yoldaş çay hazır" dedim. Gülerek "tamam, yoldaş getirebilirim" dedi. Kendisi çayı getirip herkese servis yaptı. Bana da bir çay verdi. Sonra sıcacık sohbetiyle hepimizi kahkahalara boğdu.

Tesadüf değil onları bir araya getiren, özgürlük güneşine olan hasret ve özgürlük güneşine duyalan aşkı tutkusudur. Onların yürekleri aynı özlem ve aynı aşk için attı.

Şiyar-Fesih Güzel

Şiyar yoldaş, 1984 Amed doğumlu, 28 Aralık 2003 İstanbul katılımlı. Rızgar yoldaş ise 1984 Urmiye doğumlu ve 13 Mayıs 2003 Urmiye katılımlı. Her ikisi de aynı yıl doğmuş ve aynı yıl mücadeleye katılmışlardı. Biri Amedli diğeri Urmuyeli. Biri Kuzey Kürdistanlı diğeri ise Doğu Kürdistanlı. Ve her iki arkadaş da Haftanin'de aynı kampta birlikte kalmışlardı. Birlikte Kuzey grubuna girip, Kuzey yolculuğuna başladılar. Ve 20 Kasım 2006'da Gabar'da, aynı eylemde şehitler kervanına katıldılar.

Evet, tesadüf değil bütün bunlar; özgürlüğe olan aşktır, tutkudur onları bir araya getiren. Yürekleri böylesine ortaklaştıran, birleştiren ve kahramanlaştıran, ortak tutku ve ortak özlemdir. O büyük yüreklerin çizgisinin takipçiliğinin nasıl olması gerektiğini gördüm. Ve o yürekleri şimdi kendimize örnek alıyoruz.

Şehit Viyan yoldaşın şehadetinden sonra derin yoğunlaşmalara giren yoldaşlarımızdandılar. En son Önderliğe ve Şehit Viyan yoldaşın direniş çizgisine bağlılığın nasıl olması gerektiğini bize gösterdiler. Şehitler bizim için fedailiğin, özlemlerin ve özgürlük tutkusunun temel kaynağıdır. Reber Apo; *"Şehitleri toprağa değil, yüreğinize gömün"* diyor. Onlar eylemleriyle Şehit Zilan gibi volkan oldular. Mazlumlar, Semalar, Serdar ve Viyan gibi bedenlerini ateşe vererek Önderliğe, şehitlere, özgürlüğe olan tutkularının ifadesi oldular. Yüreklerinde binlerce özlemlerini yarıda bırakarak gidenler; uğurlar olsun sizlere! Şehidi anmak ancak ve ancak onları yaşamakla mümkündür. onları anmak olsa olsa ancak onların çizdiği yolun yolcusu olmakla mümkün olabilir. Gerçekten onları anmak ancak onları doludizgin yaşamakla olur.

Gerillayla arkadaşlık ancak Golgatha tepesine çarmıhını Kudüs'ten sırtlayarak yukarıya tırmanmakla olur. Çarmıha gerdirilirken dahi gülümsemesinden bir şey yitirmeden 'tanrım çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar, af et onları' demekle olur. Ancak bu arkadaşlarla yoldaş olunur.

Şartlarımızda Golgatha'ya çıkmak devrimin tüm yüklerini –tüm sorunlara rağmen- taşı-

makla olur. Devrimle sonuna kadar yürümekle olur. Tüm zorluklara, inançsızlıklara, saldırılara, bireysel rahatsızlık ve hastalıklara, ayrı görüş ve duruşlara rağmen Önderlik çizgisinde daha fazla kenetlenerek yürümekle gerillanın arkadaşı, dostu, yoldaşı olunabilir!

Başka da asla!

Evet, gerillayla yoldaşça yaşam ancak Önderlik çizgisinde militanca yaşamla olur!

Şehitlerle yoldaşlık ancak onlar gibi yaşandıkça olur!

Ya onların çizdiği yolun yolcusu olunacak ya da asla!

Onlarla yoldaşlık ya PKK değerlerine en üst seviyede bağlılıkla olacak ya da asla!

Yarım kalan hayallerinizi gerçekleştirmek bizim yaşam gerekçemiz olacaktır!

Yoldaşça sevgilerimle

Mücadele arkadaşı Sıla Şervan

Şiyar-Fesih Güzel

Özgürlük senin eserin olacak

Gün doğmadan çıkacaksan yola
Güneşle yarışacak hızın
Ve öyle bir rekabet tutturacaksın ki
Güneşten önce
Sen aydınlatacaksın dünyayı

Tan ağarmadan döneceksin geriye
Tüm yakamozlar senin suretini çizecek
Ve öyle bir serpeceksin ki şavkını
Ay doğmadan
İhtişamınla buluşacak doğa

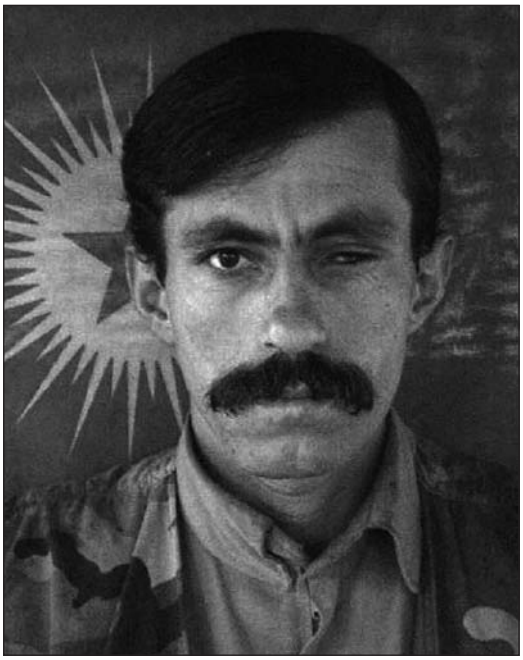
O düşünmeden seni
Sen düşüneceksin yaşamı
Ve
Tam ortasında öyle bir oturacaksın
ki hayatın
Devrim senin adın olacak.

Gül açmadan bileceksin rengini,
Fırtınalara boğulmadan anlayacaksın anı
Ve öylesine inanacaksın ki geleceğe
Özgürlük senin eserin olacak

Fırtına gibi bir yaşam

"Bütün direniş şehitlerimizin anılarını toplayalım; bu eşittir görkemli bir ahlaktır"

Rêber Apo

Adı, soyadı: **M. Şerif ACAR**
Kod adı: **Kato JİRKİ**
Doğum yeri ve tarihi: **Beytüşşebap, 1978**
Katılım tarihi: **1989, Botan**
Şehadet tarihi ve yeri: **27 Aralık 2006, Kure Jaro-Zap**

1978 yılında Beytüşşebap'ta doğan Kato yoldaşın çocukluğu Faraşin zozanlarında geçer. Anne adı Xoxê, baba adı Kerim'dir. Gevda aşiretinden olan Kato yoldaş daha çocuk yaşta bir yandan düşmanın yöreye yönelik uyguladığı sınırsız baskı ve katliamlardan, diğer yandan çevredeki şehadetlerden etkilenerek 1989 yılında, henüz çocuk yaştayken özgürlük saflarına katılır.

Botan ve Zagros eyaletlerindeki birliklerde yer alan Kato yoldaş, küçük yaşına rağmen savaşın yoğunluğunu yaşamak zorunda kalır. Kuryelik gibi görevler üslenen Kato yoldaş, 1992 yılında Cudi'de Dola Şehidan'da girilen bir çatışmada ağır yaralı olarak düşmana esir düşer. Bu çatışmada boynundan ve ayağından yaralanır ve bir gözünü de kaybeder. Bu yaralı haliyle çok ağır işkencelerden geçirilir. Küçük yaşına rağmen ağır cezalara çaptırılarak zindana atılır

Zindanda geçen 10 yıl boyunca neredeyse Kürdistan'da gönderilmediği cezaevi kalmaz. En son 2001 yılında Muş Cezaevi'nden tahliye olur.

Cezaevinden çıktıktan sonra tekrardan Beytüşşebap'a gelir. Bu süreçte düşmanın baskılarından ve tehditlerinden kurtulamaz. Düşman onu rahat bırakmaz. Öfkeliydi ona. Çocuk yaşında onu teslim alamamıştı. Aciz kalmıştı onun çocuk bedeninin direnişi karşısında.

Kato yoldaş ise zindan çıkışı memleketine gider gitmez, mücadelesine hiç ara vermeden devam etti. Emekçiliği, mütevazılığı ve kendini kanıtlamış onurlu direnişçi özellikleriyle halkının gönlünde taht kurmuştu. Mücadele onun için bir yaşam biçimiydi artık. Bulunduğu her alanda mücadelesini kesintisiz sürdürdü. Buna da tahammül edemeyen düşman tarafından 2002 yılında dağa çıkarılarak bir komployla katle-

dilmek istenen Kato yoldaş, gerillalar tarafından şiddetli bir çatışma sonucu kurtarılır.

Aynı yıl Medya Savunma Alanları'na gönderilen Kato yoldaş arkadaşları arasında saflığı, emektarlığı, fedakarlığı ve şehitlere bağlılığıyla tanındı ve sevildi.

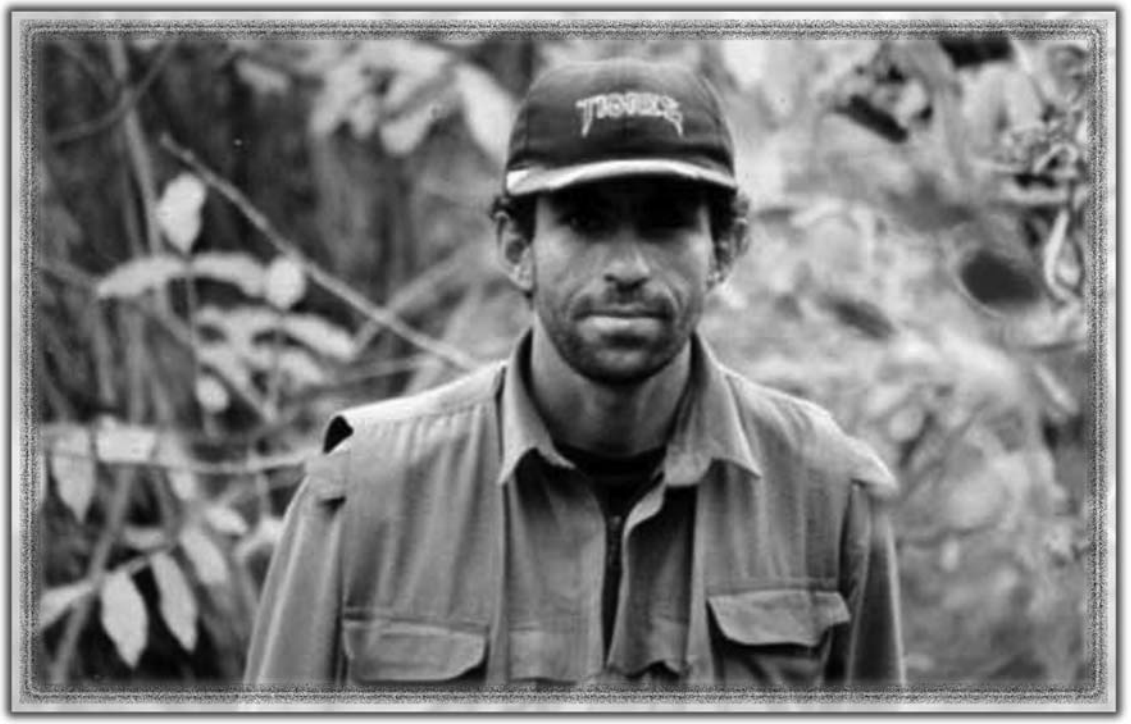
Çok küçük yaşta başlayan mücadele yaşamı çok zorlu, acılarla dolu geçti Kato yoldaşın. Kürdistan'da çocuk olmanın en ağır bedellerini ödedi. henüz bir çocukken devlet baskılarından kaçıp mücedeleye katıldı. Ağır yaralı olarak bir çatışmada esir düştüğünde henüz 14 yaşındaydı. O yaşta, vahşi düşmanın işkencesi altında kahramanca bir direniş sergiledi. Ağır yaralıyken gördüğü tüm işkencelere rağmen düşmanı deliye çevirecek kararlı bir duruş sergiledi. Apocu direniş ruhuyla teslimiyete "hayır" dedi. Aldığı mahkumiyetle de işkenceler yine bitmedi. Onu teslim alabilmek için nice sürgünler, yer değişiklikleri cezası bittiği güne kadar devam etti.

Evet gerillaya katılıp yıllarca gerillada kalmış sonra yaralı esir düşmüş ve 10 yıl zindanda kalmış biri olarak zindandan çıktığında bile henüz 23 yaşındaydı. Bu kısa ömre bu kadar şey sığdırmak sanırım bizim ülkemizden başka yerde yaşanmaz. Bizim ülkenin kaderinde var sadece. Bir kaç insanın ömrüne sığmayacak yaşamları o daha gençliğe yeni adım atmış olduğu yıllara geldiğinde yaşamıştı. Fırtına gibi bir yaşam adeta. Yaşama dört elle tutunan Kato yoldaş tam bir mücadele abidesiydi.

Bütün yaşamını zindanlarda ve dağlarda zorluk ve mücadele içinde geçiren Kato JİRKİ yoldaşımızı Medya Savunma Alanları'nda, kışın ilk fırtınasında yitirdik. Bu ne ironidir ki fırtına gibi bir yaşamı bir karakış fırtınası bizden alıp koparmıştı. Yaşamı gibi şehadeti sıradışı olmuşutu. Bu kadar zorlu bir yaşamın bu şekilde son ermesi, bu şehadeti bizler için daha ağır kılmıştır.

Fırtınaya kapılarak şehit düşen Kato yoldaşımızın fedakarlığı ve özgürlük özlemleri bize hep rehber olacaktır.

Mücadele arkadaşları

karlı kayaklarda iz bırakan
yüzleri güneşe dönük
yürür ha yürürler
süzülürler sarp kayalıklardan
yırtarak kar boran tipileri
yol alırlar hiç durmadan
onlar ki
ateşin ve güneşin çocukları
umut emdiler
anaların bereketli memelerinden
onlar ki
güzelliğin işçileri
özgürlüğün bekçileri
umudun türküsü dillerinde
yürürler dağların ezgisinde
çantalarında umut
dillerinde türkü
yürüyorlar durmadan
yürüyorlar sessiz
yarının işçileri
kahpe pusulardan habersiz

Şehitlerimiz yaşayan tarihtir

Eğer yaşıyorsak, hala bir halk ayaktaysa, bin yılların erkek egemenlikçi zihniyetine karşı hala kadınlar özgürleşmek için dağların doruklarında özgür kimlik ve insanca yaşamak için mücadele veriyorsa ve hala özgürlük savaşçıları bir halkın umudu olmaya devam ediyorsa, bu şehitlerimiz sayesindedir. Şehitlerimiz bizlere insan olmanın, erdemli yaşamanın yolunu gösteridiler. Onlar sayesinde ruhsal temizliği yaşıyoruz. Onlarla onurlu bir yaşam kalplerimize geri döndü.

Şehitlerimiz; lanetlenmiş bir tarihin kirli sayfalarından sıyrılarak çıkıp geldiler. Atalarımızın bize miras bıraktığı hakir görülmeyi, aşağlanmayı, sömürüyü ve zülmü kabullenmediler. Yeni bir tarih yazmak için geldiler ve bedenlerini ortaya koydular. Tarihin o lanetlenmiş sayfalarını kendi bedenleriyle tutuşturdular. Ve onlar tutuşan bedenleriyle yeni bir tarih yazdılar. Yürekliydiler. Tüm insanlık için yeni bir tarih yazmaya kararlıydılar. Ve umutluydular. Umudun tohumlarını yüreklerinde taşıyorlardı. Belki yoksuldular, belki zengin; kimi öğrenci, kimi esnaf, kimi çifçi, kimi işsiz. Fakat onlar elinden her şeyi alınmış, geçmişi gaspedilmiş ve geleceği kararlmış bir halkın özlemiydiler. Onlar acı dolu bir geçmişin izlerini sürmüş geleceğin tarih yazcılarıydılar. Kahraman ve kararlıydılar. Bilgeydiler... Kiminin bıyıkları yeni terlemişti, kiminin saçlarına ak düşmüştü. Kimi uzun örüklü, güleç yüzlü, gamze yanaklı, kimi fidan boylu al yanaklıydı. Her biri ateş parçasıydı. Onlar sevdalarını yüreklerine gömüp yuvalarını dağların zirvelerine kurmuşlardı.

Nur yüzlüydüler. Aydın ve bilgeydiler. Karanlık tünelde bir ışıktılar. Evliyalar diyarından gelmişlerdi, yüzlerini güneşe dönmüş, erenlerle yoldaşlık yapmışlardı. Onlar Önder Apo'nun yoldaşlarıydı. Düşmanın pusularını yarmış, zulmün çenderesinden geçmişlerdi. Korkusuz ve yiğittiler. İnanç yüklüydüler. Susmasını da konuşmasını da iyi bilirlerdi. İnsana ait olan her şeyi severlerdi. Küçücük yüreklerinde kocaman sevgiler taşırlardı. Uçan kuşun, açan gülün, meyve veren ağacın sevgisini yaşarlardı yüreklerinde. Fideydiler. Ve bir gelincik kadar nazlıydılar. Saf ve sadeydiler. Bir çocuk kadar masum ve temizdiler. Hayatın tadı ve tuzuydular. Filiz vermiş bir yaşamın rengiydiler. Ve onlar doğaya tutkun, insana tutukun, sevgiye tutkundu. Yaşamı uğrunda ölecek kadar seviyorlardı.

Onlar ağulanmış bir yaşamın panzehiriydiler. Gözleri çakmak çakmaktı. Sevdaları ise kocaman. Kalemleri kılıçtan keskindi. Bir tarih yazdılar keskin kılıçlarıyla; özlem dolu yüreklerini bırkıp giderken herbiri.

Uzun soluklu bir ömürdü onlarınkisi. Yaşamlarının her saniyesi, tarihe düşülecek bir dipnottu. Serüvenciydi onlar. Yeni bir yaşamın yaratıcılarıydılar ve değer çoğaltan bir yaşamın sahipleriydi. Bütün dünya vatanlarıydı onların. Hiç tanımadıkları insanlar için acı çekebilecek, gerektiğinde ölebilecek kadar büyük bir yüreğe sahipti onlar.

Onlar tarihin tanıkları değil, yazıcılarıydılar ve en yalın anlatıcıları. Ayak izlerini taşıyan patikalar; bu patikalarda asılı kalan gülüşleri, kayalıklarda yankılanan sözcükleri, mırıldandıkları şarkıları, güneş yanığı yüzleri, ışıl ışıl parlayan gözleri kadar yalın bir tarih anlatımıydı bu.

Tarih yazıcıları keskin kılıçlarını yeni yazıcılara bırakıp da gittiler. Onlar Mezopotamya'nın kahraman çocukları mukaddes kanlarıyla yeşerttiler çorak yürekleri. Dökülen kan, çekilan acı, akıtılan göz yaşı Mezopotamya'nın maküs talihi onlarla Fırat ve Dicle gibi yaşam buldu. Onlar yüreklerimize ışık, ruhlarımıza aydınlık, yaşamımızda güç oldular. Onlar özgürlük için yürüdüler ve bizlere yol açtılar. Onlar özgürlük savaşçıları olarak bizlere elden ele dolaşacak bir meşale devrettiler ve o meşale bundan sonra da elden ele dolaşmaya devam edecek. Bizlere emanet bırakılan o direniş bayrağını yere düşürmeden, emanetlerine ihanet etmeden, arkalarında yas tutmadan ve onları unutmadan, sevgilerine sevgimizi katarak insanlık için kavgaya devam edeceğiz. Şehiteri unutmak utançların en büyüğü, onursuzlukların en kötüsü. Ve gördük ki ONUR yeniden insan olmanın en iyi şeyi ve ONUR kalplerimize yeniden şehitlerimizin bedenleriyle geri döndü. Onurlu yaşamayı şehitlerimize borçluyuz. Bu yüzden şehitlerimizi unutmadık, unutmayacağız!

Şehitlerimizle özgürlüğe bir adım daha yaklaştık. Onların tutuşturduğu özgürlük meşalesiyle tenimiz, ruhumuz ısınıyor, güzellik kazanıyor yaşamımız. Her bir şehidimizi Agit'i, Zilan'ı, İbrahim'i. Amed'i Şilan'ı, Viyanı'ı, Yıldız'ı, Sorxwin'i, Amara'yı, berivanı... ve tüm kahraman şihiditlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz.

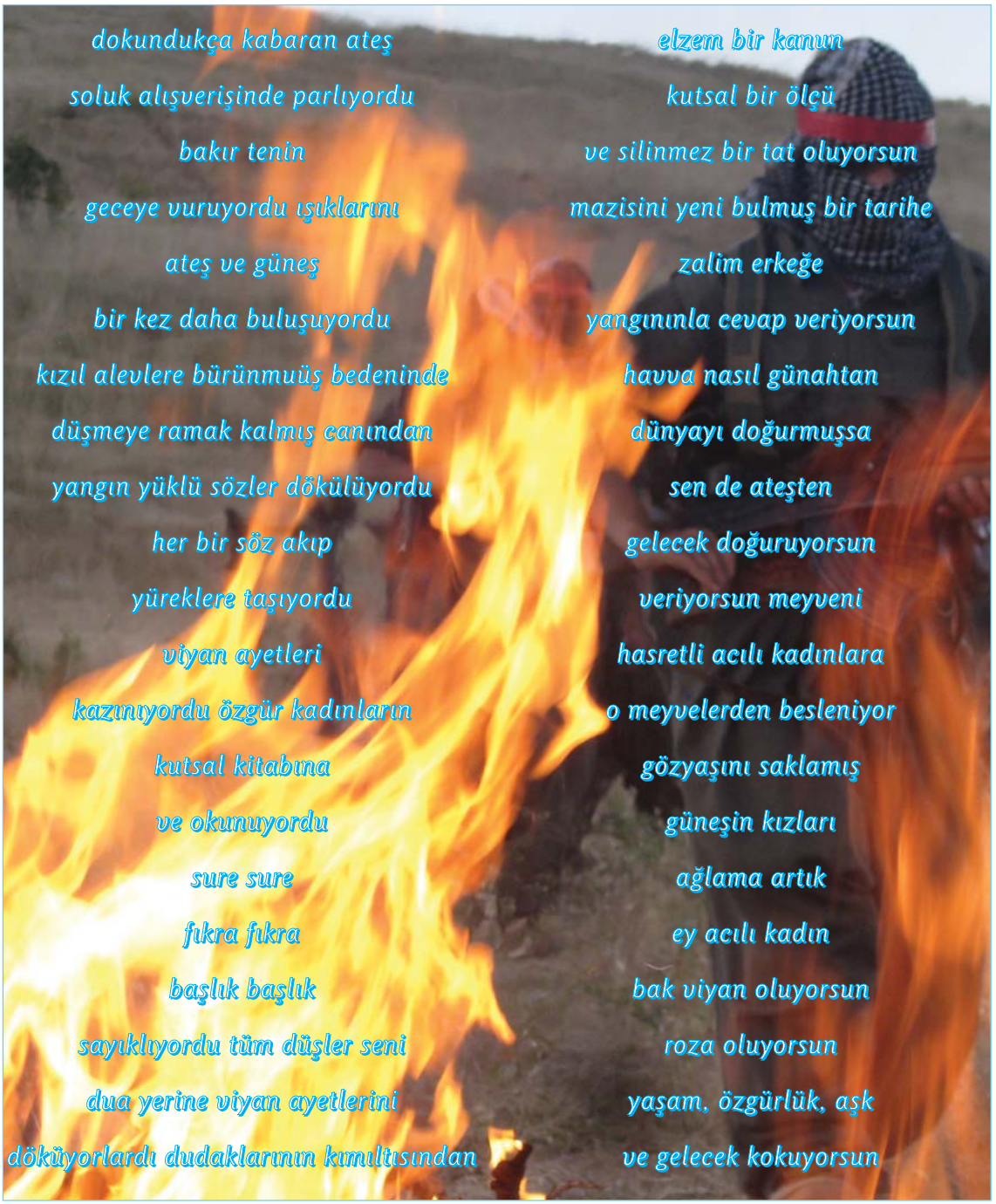

"PKK şehitleri belkide insanlığın en köklü şehitleri olarak da düşünülmeye değerdir. Önderliğe verilecek söz; şehitlerle, partiyle, halkla sözleşmenin, bileşkesidir. Asıl şehit PKK'dedir. Yine şerefli yaşayanlar da PKK'dedir. Her şehidimizle insan yükseliyor, düşmüyor. Yani ağlamıyor, cesaret alıyor. Onun için şehitlere ölmüş demeyin. Şehit yaşamın sahibidir. Şerefli yaşamın ispatıdır"

Rêber Apo

2006 şehit resimleri

dört parça kanar ülkem
yüreğim Zin'in yarasıdır, Zin'e kanar
dağlansın derim yaram
kor kızılında bulsun rengini
srtık maske tutmaz yüzüm
ne parlak aynalar, renkli boyalar
ne süslü yalanlar, kör eder
söylenmeden oluşan sırların gizi
okunmamış kitabın hattatı terkedişidir
ölüm sınırıdır
bitmez denilen ömrün gelip dayandığı

Botan (Vahit Farsi)

Viyan (Leyla Wali Hasan)

Diyar (Ahmet Mamo)

Xebat (Rezan Gedro)

Delil (Mehmet Şen)

Abbas (Xalit Sex Ali)

Amed (Yoldaş Özel)

Ciwan (İdris İmir)

Eşref (Fevzi Hesko)

Mordem (Hüseyin Özkaya)

Serhildan (İdris Yakut)

Zagros (Ergin Ekinci)

Soro (Fuat Mahmut)

Dengtav (Devrim Solduk)

Aso (Kemal Tahazade)

Berxwedan (Abdullah Rükün)

Cekdar (İdris Sinet)

Eris (Bülent Tanışık)

Hamza Kobani (Hamet Guli)

Karker (Kawan İbrahim)

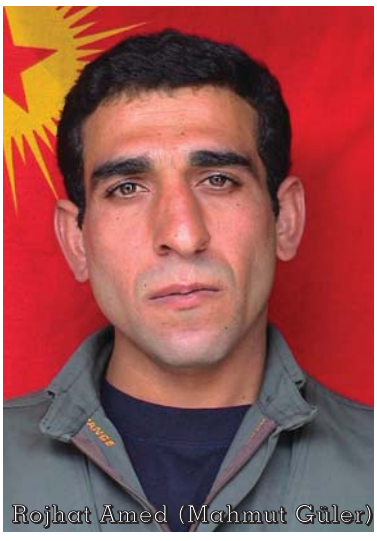

Kawa Adıyaman (Hüseyin Kızıl)

Mazlum Afrin (Reşit Ahmet)

Mervan (Kenan Demir)

Merxas Haki (Adnan Mahmut)

Rebin Ronahi (Arman Katurani)

Rojhat Amed (Mahmut Güler)

Zafer (Muzaffer Pehlivan)

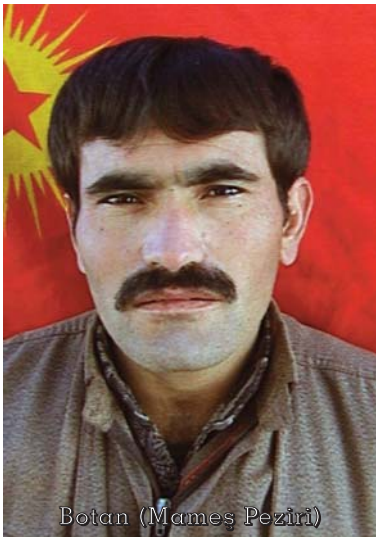

Xemgin Amed (Fatih Çetin)

Cihan (Hatice Erbağ)

Yıldız Demirdağ (Nursel Şimşir)

Yılmaz Xorto (Cihan Ülüş)

Ruha (Abdulkadir Erkılıç)

Botan (Mameş Peziri)

Ruken (Ronahi Ali)

Elefteriya Fortulaki

Baran Amed (Nizamettin Kır)

Murat (Selman Balyeci)

Şervan Karker (Kazım Biçeroğlu)

Adar (Heyfa Muhammed)

Axin Welat (Emine Osman)

Hayri Serhat (Mehmet Taşdan)

Rozerin Andok (Songül Salman)

Sorxwin (Özgür Kaya)

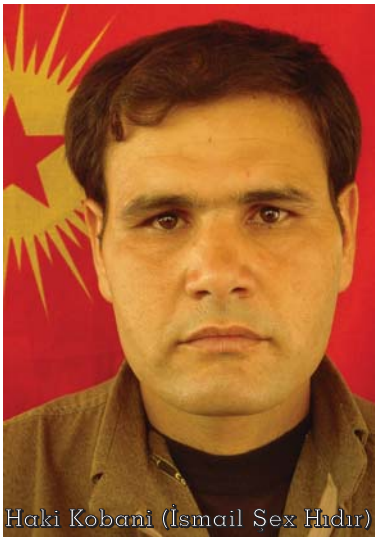

Darav Farasin (Azam Abi)

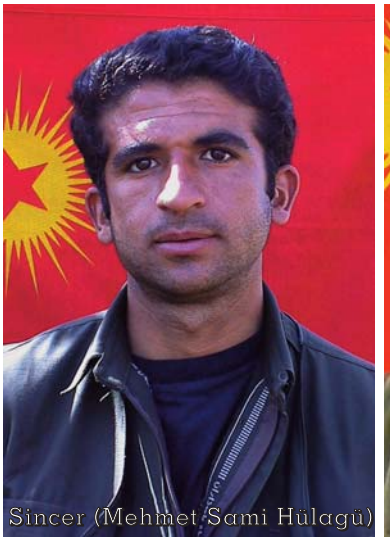

Zerdest (Maksut Muhammed)

Dijwar (İbrahim Akkoyun)

Furat İntikam (Cemal Artış)

Harun Pir (Mehmet Alkan)

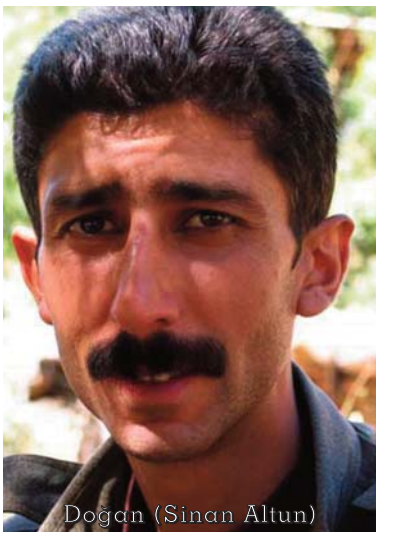

Haki Kobani (İsmail Şex Hıdır)

Sincer (Mehmet Sami Hülagü)

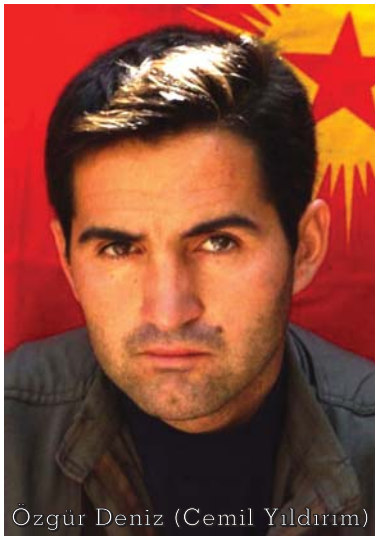

Dilxwaz (Hirisan Ahmet)

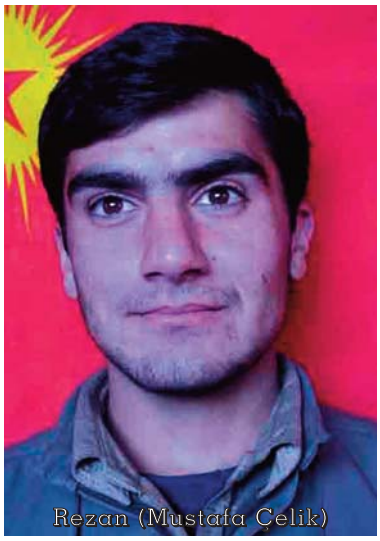

Demhat Zilan (Şakir Ataş)

Ciwan Halep (Sizor Hasan)

Doğan (Sinan Altun)

Memyan (Ersin Sefil)

Özgür Deniz (Cemil Yıldırım)

Rezan (Mustafa Çelik)

Şoreş Konya (Erkan Yalçın)

Nadir Gabar (Nadir Güzingül)

Çavreş (Aziz Askol)

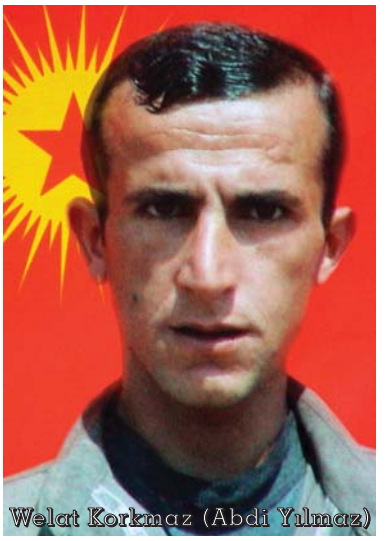

Ezdin (Hursit Dönmez)

Orhan (Aso Arif)

Baran Amed (Erdal Sezgin)

Renas Derik (Özcan Öztemel)

Mahir (Ercan Kalkan)

Welat Korkmaz (Abdi Yılmaz)

Agit (Erdal Karadağ)

Baz Afrin (Abdulmevla Musa)

Hasan (Mirza Sapat)

Şervan Ciya (Şexmus İbrahim)

Cafer Dilan (Turabi Erdoğan)

Şahin Hakkari (Adil Doğan)

Gernas (Şahin Tabar)

Xebat Van (Ferdi Özerli)

Latif Toprak (Ali Şimşek)

Levent (İbrahim Xelil Yusuf)

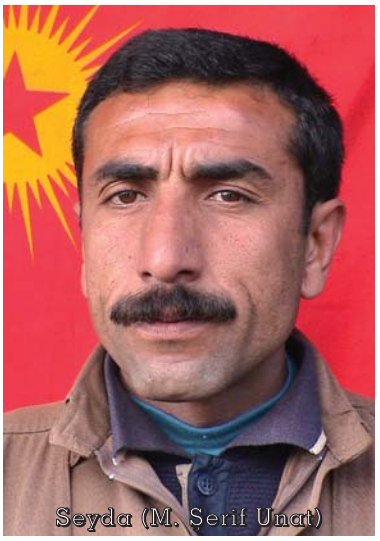

Mazlum (Abdulsamed İbrahim)

Seyvan (M. Ali Seyyadi)

Şaho Derik (Zuhat Husami)

Zilan Penaber (Nasibe Özek)

Agit Amed (Ömer Saygı)

Seyda (M. Şerif Unat)

Akif Welat (Muhammed Şexo)

Agir Urfa (Gaffari Ağan)

Zialn Pepule (Latife Selamet)

Dilşer (Cabbar Yiğit)

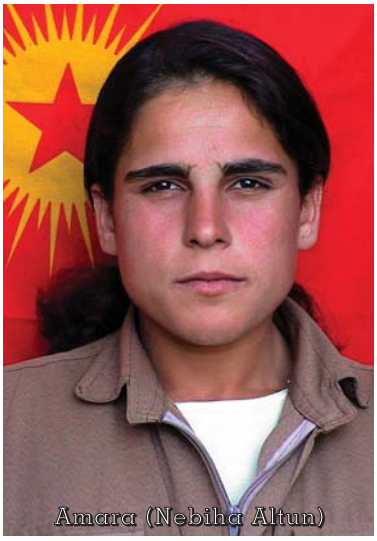

Mazlum (Kutbettin Yiğit)

Dilxwaz (M. Ali Algünerhan)

Şerif Cihat (Macit Ahmet)

Hemin (Mansur Fayiki)

Xebat (Şemsettin Gür)

Amara (Nebiha Altun)

Reşit (Mesut Erbey)

Ararat (Yalçın Yöndem)

Mordem (Sedat Ayhan)

Xemgin (Muhammed Hüseyin)

Roni Maraş (Yılmaz Köşker)

Arges (M. Ali Ünvercan)

Rojhat (Lokman Ali Osman)

Serbest (Salih Gezer)

Rubar (Sıraç Aydoğdu)

Şilan (Ayfer Serçe)

Sarı İbrahim (Ramazan Toptaş)

Baz (Enter Baki)

Serhildan (Selahattin Çetin)

Jinda (Fatma Baysal)

Rohat Eruh (Seyithan Avağ)

Şervan Murat (Şervan Nergiz)

Kemal (Selman Tunç)

Piling (İzzettin Yazıcı)

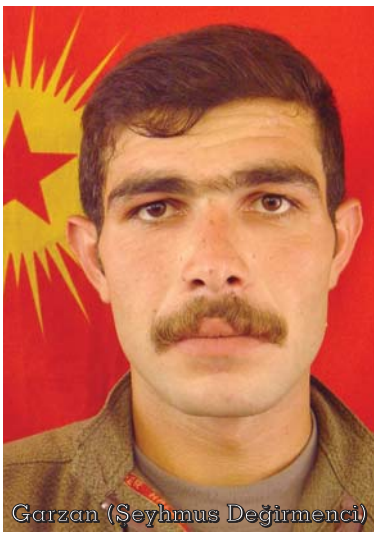

Rojhat Avaşin (Kenan Çam)

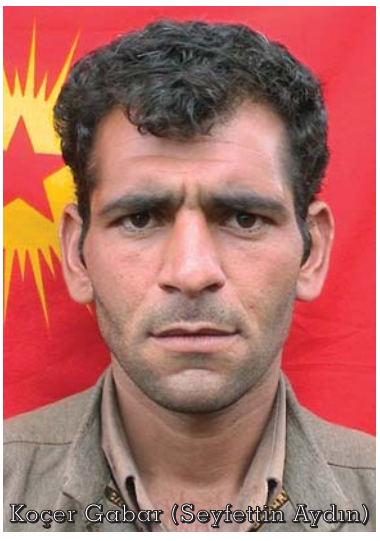

Baran Erzurum (Ozan Akyol)

Hasan Zaza (Cengiz Ersöz)

Amed (Abdülkerim Uray)

Berxwedan (Xalit Akbıyık)

Garzan (Seyhmus Değirmenci)

Koçer Gabar (Seyfettin Aydın)

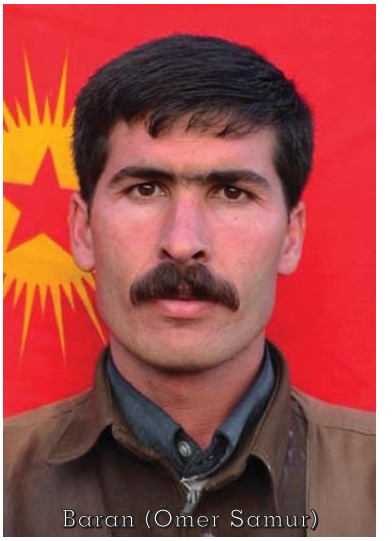

Hamza Jir (Yılmaz Aşkan)

Karker (Erkan Balıkçı)

Rubar (Ergül Toro)

Sipan Sason (Hasan Kaya)

Agirî (Kazım Milan)

Baran (Omer Samur)

Ferman Amed (Eren Yıldırım)

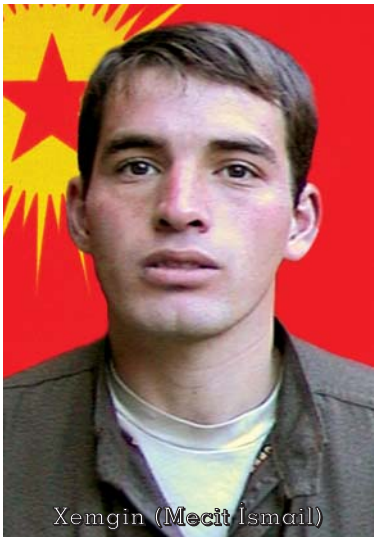

Brusk Zagros (Kamuran Hamo)

Çiyager (Haşim Çelebi)

Rezan (Erdeşir Sadiki)

Cudi (Reşat Yüksek)

Serhat (Hasan Güzel)

Xemgin (Mecit İsmail)

Mahir Mordem (Nezir Nas)

Nurhak (SonerGüzel)

Sedat Ciwan (Zekeriya Yüce)

Şiyar (Bahattin Yılmaz)

Şiyar (Murat Beştaş)

Xeyri (İsmail Hakkı Acar)

Cesur Gever (Orhan Çoğal)

Hozan (İlyas Yıldırım)

Metin (İsa Çelikel)

Mazlum (Hüseyin Özarslan)

Munzur (İzettin Karakaya)

Rubar (M. Suleyman Yusuf)

Sipan (Mahsum Derici)

Mervan (Mervan Muhammed)

Şiyar (Metin Doğan)

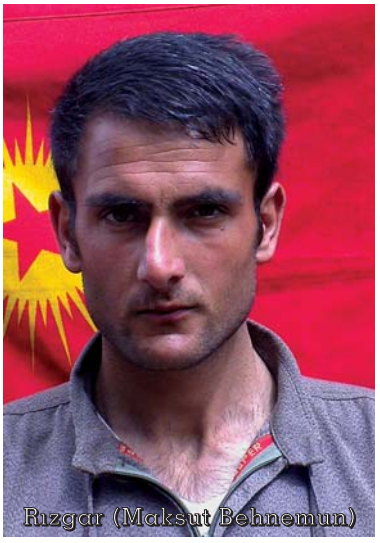
Welat Adıyaman (Vedat Ralice)

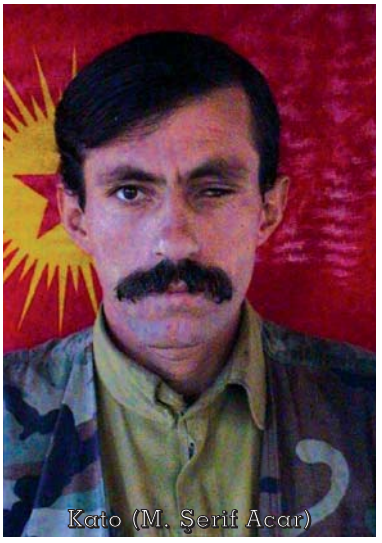
Harun (Necdet Ürper)

Şiyar Amed (Fesih Güzel)

Rızgar (Maksut Behnemun)

Karo (M. Şerif Acar)

